

Giới thiệu Hãy Về Bên Anh

Nếu bạn thích thể loại ngôn tình ngược thì truyện *Hãy Về Bên Anh* của tác giả Tinh Tô sẽ cho các bạn cảm giác đó! Ngược nhưng đem đến niềm vui và hương vị ngọt ngào của tình yêu.

Câu chuyện là một hiệp ước hôn nhân tuy rằng thỏa thuận đến hạn, anh hồi hận, nhưng người phụ nữ kia thì không. Cho dù cô mang thai đứa con của anh, cũng chẳng hề lưu luyến anh.

Nói tiếp các nghi ngờ về nhau vì vậy anh đã không tiếc tạo ra một vụ bắt cóc, cũng từ đó mà mai danh ẩn tích. Và có thể trốn mãi được như thế?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hợp đồng hôn nhân

Ăn xong cơm trưa, Diệp Nghi xoa bụng đánh ngáp một cái. Gần đây, cô ăn chẳng thấy ngon, và lại còn mắc chứng ham ngủ. Nếu không phải luôn áp dụng nhiều biện pháp nghiêm ngặt, cô còn nghĩ bản thân đã mang thai.

A Phi thấy thế, vội vàng khuyên nhủ: “Cô vẫn nên đi ngủ một giấc đi. Nếu cậu về, tôi sẽ gọi cô liền.”

Diệp Nghi muốn nói với A Phi là Quý Thừa sẽ không về đâu, nhưng ngẫm lại vẫn là thôi đi, vì thế cô đi thẳng lên lầu đánh một giấc. Nhưng vừa mới nhắm mắt, cô đã bắt đầu nằm mơ, những chuyện rất muốn quên đi, lại chui vào giấc mộng không sót chút gì.

Lúc bắt đầu, cô còn đang ở trong sân trường đại học. Bất luận là đi đến chỗ nào, đều có thể nghe thấy tiếng xầm xì bàn tán: “Nhìn kia, đó chính là Diệp Nghi, con gái riêng của vua sòng bạc Macao, Diệp Thánh Ân. Không biết mẹ nó đắc tội Diệp Thánh Ân thế nào mà bị chơi xong rồi bỏ. Nhà họ Diệp còn làm chút nghĩa vụ ngoài mặt với Diệp Nghi, còn mẹ nó thì... Nghe nói mẹ nó bị bệnh, nhà họ Diệp hoàn toàn mặc kệ, chỉ mong bà ấy chết sớm một chút!”

Bệnh của mẹ cô quả thực ngày càng nặng, cô làm thêm cả ngày lẫn đêm, rốt cục vẫn không chống đỡ nổi. Cùng đường, cô mặt dày quay về nhà họ Diệp xin giúp đỡ, kết quả còn chưa vào đến cửa đã bị Diệp Sóc chặn lại: “Bà mẹ ti tiện của mày còn chưa chết à? Người làm anh cả như tao tốt bụng khuyên mày một câu, là chính mày muốn đi theo bà ấy, ngày nào bà ấy còn chưa chết, thì ngày đó mày đừng mơ bước vào cửa nhà họ Diệp!”

Cô cố gắng nâng cao đầu rồi đi, cổ họng không bật khóc thành tiếng. Đó là lần đầu tiên Quý Thừa xuất hiện. Anh đến như một vị thần đứng ngược chiều ánh sáng, lẳng lặng đưa cô khăn tay: “Diệp Nghi, hợp tác với tôi, nhà họ Diệp sẽ tự rước lấy nhục.”

Cô hiểu, đây chính là cơ hội duy nhất của mình. Tuy cô là con rơi, nhưng lại là cô con gái duy nhất của họ Diệp, thân phận này mặc dù chịu nhục ở nhà họ Diệp, nhưng ra cửa là có thể bán được giá tốt.

Vì thế, cô đã ký một hợp đồng bán mình. Hôn nhân năm năm, cô cho Quý Thừa danh nghĩa thông gia với nhà họ Diệp, còn Quý Thừa thì bỏ tiền ra chữa bệnh cho mẹ cô. Ngày cô đặt bút ký tên, ánh nắng vừa đủ, mà lòng cô lại như tro tàn. Còn Quý Thừa lại mỉm cười nói với cô: “Diệp Nghi, hợp tác vui vẻ.”

Sự hợp tác của họ vẫn luôn vui vẻ, cho đến khi cô đẩy Quý Thừa ra, đỡ lấy viên đạn bay tới. Quý Thừa ôm lấy cô, liều mạng bịt chặt miệng vết thương chảy máu ồ ạt của cô, ánh mắt sâu hút mãnh liệt: “Diệp Nghi, vì sao cứu tôi?”

Bởi vì cô đã yêu anh. Nhưng cô còn chưa kịp thổ lộ, ở bên ngoài thư phòng cô nghe lén được chính miệng Quý Thừa nói: “Anh và Diệp Nghi? Chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, cô ấy tuyệt đối sẽ không si tâm vọng tưởng. Thượng Vi, không cần lo lắng.”

Mọi thứ sau đó đều trở nên quay cuồng trong mơ hồ, chớp mắt đến một tháng trước, mẹ cô an tường qua đời, Quý Thừa đề nghị thu mua với nhà họ Diệp, cuộc hôn nhân này rốt cục đạt được toàn bộ mục đích của nó.

Cô tìm đến Quý Thừa, yêu cầu chấm dứt hợp đồng trước thời hạn. Ai ngờ, một người luôn ôn hòa như Quý Thừa đột nhiên nổi giận, vung tay rồi đè cô xuống giường: “Giá trị của tôi đã hết, em liền khăn cấp muốn đi tìm hắn? Diệp Nghi, đừng quên, hợp đồng một khi chưa đến hạn, thì em vẫn là người phụ nữ của tôi!”

Giọng nói của anh cực lạnh cực đè nén, lồng ngực Diệp Nghi ngột ngạt, choáng tỉnh. Mở mắt ra, cô hoảng sợ, trong phòng ngủ sao lại có nhiều người thế này?

Xung quanh vô cùng mờ tối, nhưng nụ cười của A Phi lại sáng đến chói mắt: “Cô tỉnh rồi! Vừa rồi gọi thế nào cô cũng không tỉnh, làm tôi sợ quá nhanh chóng gọi bác sĩ tới. Không ngờ lại là chuyện vui! Chuyện cực kỳ vui luôn!”

“Chúc mừng cậu, chúc mừng cô!”

Diệp Nghi neho mắt quét một vòng, tầm mắt lướt qua vòng vây người làm, bác sĩ rồi dừng lại trên người Quý Thừa đã lâu không thấy. Cô bắt giác muốn trớn, vừa lúc nhìn thấy vết bầm trên cánh tay. Châm kim? Rút máu? A Phi nói... chúc mừng?

Diệp Nghi ngồi bật dậy, A Phi vội vàng chạy đến: “Cô ngồi chậm thôi, cẩn thận cái bụng!”

Diệp Nghi quắc mắt nhìn thẳng vào Quý Thừa. Quý Thừa lẳng lặng đối diện với cô, nơi đáy mắt sâu thẳm lúc sáng lúc tối. Sau hồi lâu, ánh sáng này dần dần bị khói mù bao phủ: “Ra ngoài cả đi.”

Cánh cửa khép lại, Diệp Nghi khần trương nhìn Quý Thừa: “Chuyện gì xảy ra?”

Sắc mặt Quý Thừa bình tĩnh rồi lại có chút khó lường: “Em có thai. Chúng ta sửa lại hợp đồng.”

“Không thể nào! Rõ ràng đã dùng rất nhiều biện pháp!” Diệp Nghi quá sợ hãi, “Hơn nữa hợp đồng sắp đến hạn rồi, sửa làm sao chứ?”

Quý Thừa quan sát cô chốc lát, vẻ mặt chuyển thành nghiêm túc: “Biện pháp phòng tránh cũng không có tuyệt đối. Về phần hôn nhân của chúng ta, kỳ hạn từ năm năm sửa thành vô thời hạn.”

“Không muốn! Anh ưng thuận để tôi đi đi!” Diệp Nghi kêu lên, “Quý Thừa, không phải anh cần đứa bé này chứ?”

Quý Thừa mỉm cười tự giễu, đầu ngón tay lạnh ngắt xoa nhẹ nơi ngực của Diệp Nghi: “Vi hấn, em có thể giết chết con tôi. Tôi còn tưởng em sẽ mềm lòng. Là tôi nghĩ sai rồi, em hoàn toàn không có trái tim. Diệp Nghi, tự em nói xem, tôi nên đối với em thế nào đây?”

Diệp Nghi bị giam lỏng. Cô và Quý Thừa cãi nhau một trận to, cuối cùng chỉ nhận được một câu: “Phải sinh nó ra, em không có sự lựa chọn.”

Diệp Nghi bỏ nhào vào cửa, trong cơn kích động nói năng lộn xộn: “Quý Thừa, thứ anh muốn đều đã chiếm được rồi, người duy nhất dư thừa chính là tôi, anh không thích tôi, sẽ càng không thích con tôi, hà tất phải khiến bản thân ảm ức?”

“Anh muốn con sao? Cuối tuần này hợp đồng đến hạn, anh và Thượng Vi ngay lập tức có thể bên nhau. Hai người đều yêu đối phương, tự nhiên sẽ sinh ra rất nhiều đứa con mà anh thích, như vậy chẳng phải rất tốt ư?”

“Hay là bởi vì khối tài sản anh đưa cho tôi? Tôi vốn không cần, tôi thực sự không muốn, tất cả trả lại cho anh. Anh để tôi đi đi được không?”

Lòng ngực Quý Thừa kịch liệt đập phồng, nắm tay siết chặt thành quyền nổi đầy gân xanh, giống như giấy tiếp theo sẽ bóp nghẹt cô: “Đúng là em không thể chờ nổi. Diệp Nghi, muốn rời khỏi tôi, em phải có bản lĩnh này đã!”

Nói xong, anh đột nhiên xoay người, đập cửa bỏ đi không quay đầu lại. Còn bên cạnh Diệp Nghi bắt đầu có thêm người hầu hạ 24/24. Ngay cả A Phi cũng bị đối, chỉ có thể nhân lúc bụng trà rót nước mới ngẫu nhiên đến đây, cũng tiến hành thuyết phục cô: “Cô à, rõ ràng là chuyện vui, sao lại cãi nhau thế? Năm trước quan hệ cô và cậu tốt như vậy, hiện giờ sao lại càng cãi nhau không ngừng vậy?”

Nếu không thì là: “Chẳng lẽ liên quan đến chuyện cậu đối phó với nhà họ Diệp? Thì đúng, đó là đẳng ngoại của cô mà, nhưng cô ở nhà họ luôn bị khinh thường, cậu cũng là cho cô chỗ dựa, sao cô lại không thấy rõ chứ?”

Thực sự thì Diệp Nghi hiểu hơn bất kỳ ai. Trước tiếp cận với họ Diệp, rồi đối phó với họ Diệp, đây vốn chính là mục đích Quý Thừa kết hôn với cô. Nhưng hiện giờ mục đích đã đạt thành, vì sao anh lại không để cô đi?

Con người của Quý Thừa vô cùng nội tâm, Diệp Nghi sinh sống cùng anh năm năm, nhưng không chút nào nắm được tâm tư của anh. Nhưng có một chuyện có thể khẳng định, chuyện anh đã quyết tuyệt đối sẽ không thay đổi, cố ý làm trái chỉ có chết thảm hại hơn.

Vì thế, Diệp Nghi chủ động thỏa hiệp, bắt đầu ngoan ngoãn dưỡng thai. Cô luôn vâng lời, Quý Thừa cũng quen với việc cô vâng lời. Không bao lâu, việc bảo an cũng dần dần lỏng lẻo.

Thấy vậy, Diệp Nghi âm thầm cười khở. Quý Thừa tuyệt không hiểu cô. Năm năm qua, ban đầu cô nghe lời là bởi vì sự giúp đỡ của anh, sau là bởi vì cô yêu anh, sau đó lại là nản lòng thoái chí, hiện giờ chỉ còn lại khát cầu giải thoát. Quý Thừa đứng, cô không nên si tâm vọng tưởng.

Diệp Nghi cứ như vậy lặng lẽ chờ đợi, không bao lâu đã chờ được cơ hội đến. Lúc dùng cơm chiều, cô nói với Quý Thừa: “Hôm nay Diệp Sóc gọi điện tới, nói cha muốn gặp em.”

“Ừ.” Quý Thừa nhàn nhạt đáp, “Sau khi cha em bệnh, vẫn luôn bị Diệp Sóc khống chế. Năm đó Diệp Sóc nhắm vào em, hiện giờ Diệp Thị vấp phải thu mua của chúng ta, hấn tổn thất lớn nhất, lại không dám đích thân tìm em, chỉ có thể ép cha em ra mặt.”

“Em muốn đi. Phong thủy luân chuyển, hiện giờ là họ cầu em, em muốn qua đó xem thử.”

Quý Thừa nhìn cô một lát, đáp: “Đi đi, tôi phải người đi cùng em.”

Sau khi gặp Diệp Thánh Ân, Diệp Nghi điều hết toàn bộ người bên cạnh ra ngoài. Ai cũng không phản đối, bởi vì trong phòng, trên người cô có gấn thiết bị nghe lén. Diệp Nghi cười cười với Diệp Thánh Ân: “Cha, mẹ mất mấy tháng trước rồi. Cha còn nhớ mẹ trông thế nào không? E là cha đã quên, con cố ý mang theo hình của mẹ.”

Sắc mặt Diệp Thánh Ân rất kém, như tinh thần lại tỉnh táo, đã bị Diệp Sóc khống chế một năm. Quan hệ giữa ông và Diệp Nghi vốn không tốt, lúc này bị ép phải cầu hòa, thể diện lão già này coi như mất hết.

“Không ngờ, trong tất cả con cái của họ Diệp, đứa lợi hại nhất lại là con.” Diệp Thánh Ân tự giễu nói, “Sớm biết như thế, ta nên để con quản lý gia nghiệp. Nhưng trăm sông đổ về một biển, hiện giờ nhà họ Diệp sẽ mau chóng về tay của Quý Thừa, cũng chính là về tay con.”

Diệp Nghi cười: “Tôi cần họ Diệp để làm gì? Tôi chỉ muốn tiền, tiền để chữa bệnh cho mẹ. Nhưng ông đã làm như thế nào?”

“Lúc trước là ta trong con nóng giận, đợi đến khi ta muốn bù đắp thì con đã gả cho Quý Thừa, không cần tiền của ta nữa. Vì thế, sau khi hai đứa kết hôn, ta vẫn luôn giúp hắn, kết quả bị hắn bày kế, rơi thẳng đến kết cục hôm nay.”

“Ông cho rằng bản thân là người bị hại sao?” Diệp Nghi cười lạnh, “Ông có nhiều phụ nữ như vậy, còn cưỡng bức mẹ tôi, sau đó lại vứt bỏ bà, hại bà đang sống phải chết vì bệnh.”

“Là bà ấy phản bội ta trước!”

“Trước giờ mẹ chưa từng yêu ông, nói gì đến phản bội? Ông ép mẹ làm vợ bé của ông, còn muốn quay ngược lại chỉ trích mẹ đối với ông không tốt sao?” Diệp Nghi đưa tấm ảnh cho Diệp Thánh Ân, “Tự ông xem thay đổi của mẹ đi, đây là lúc mẹ còn trẻ, đây là mấy năm cuối đời của bà, mặt trái tấm hình có ngày tháng đó.”

Diệp Thánh Ân cầm lấy ảnh chụp, nhìn thấy dòng chữ ở mặt sau, sắc mặt ông rõ ràng kinh động. Sau một lúc lâu, ông chỉ vào tấm ảnh, gật đầu đầy thâm ý, ngoài miệng lại nói: “Quá khứ là ta hoang đường. Nhưng dù sao con cũng là cốt nhục của họ Diệp, cũng nên chữa lại đường sống cho người thân.”

Diệp Nghi đối diện với ông, bình thản đáp: “Hôm nay cha lại có thể nhận sai, trước mắt hãy dùng những lời này để tế mẹ đi.” Từ trong túi lấy ra bật lửa, cô châm vào tấm ảnh trong tay, “Tôi sẽ thử nói với Quý Thừa, để xem anh ấy có muốn chữa một đường sống cho nhà họ Diệp hay không.”

Dưới ngọn lửa đỏ rực, tấm ảnh từng chút hóa thành tro tàn. Thứ đồng thời biến mất, còn có hàng chữ nhỏ ở mặt sau nó: Cha, tôi giúp ông thoát khỏi Diệp Sóc, ông giúp tôi rời khỏi Quý Thừa. Sau khi chuyện thành, nhà họ Diệp sẽ giữ được.

Một tuần sau đó, mấy sòng bạc ở Macao liên tục tuần ra xì căng đan, cả nước kinh hãi. Trong một thời gian, tất cả trang đầu đều bị hai ông trùm trong ngành là Diệp Thị và Quý Thị chiếm cứ.

Ngày 10 tháng này, cảnh sát nhận được tin báo, tổng tài Diệp Thị, Diệp Thánh Ân, bị con cả Diệp Sóc khống chế, mất đi tự do nhân thân, bị ép phải phân chia gia sản.

Ngày 11 tháng này, Diệp Thánh Ân được cứu, Diệp Sóc- kẻ tình nghi giam cầm phi pháp bị bắt.

Ngày 12 tháng này, Diệp Thị bị phanh phui nợ một khoản lớn, vấp phải thu mua của Quý Thị. Mà tổng tài Quý Thị, Quý Thừa, thực ra là con rể của Diệp Thánh Ân. Vợ của Quý Thừa, là con gái riêng của Diệp Thánh Ân, Diệp Nghi.

Ngày 15 tháng này, trên đường Diệp Nghi ra ngoài bị bắt cóc, tung tích không rõ. Đêm đó, một nhà xưởng bỏ hoang ở Hắc Sa Hoàn xảy ra vụ nổ, dẫn đến hỏa hoạn lớn. Sau khi ngọn lửa được dập tắt, phát hiện ra khung xe bắt cóc Diệp Nghi bị thiêu trụi.

Hiện trường bị cháy thành tro, không có di thể hoàn chỉnh, chỉ lấy ra được tổ chức cơ thể người còn sót lại. Cảnh sát xác nhận tổ chức này thuộc về Diệp Nghi, cũng suy đoán Diệp Nghi đã bị giết hại.

Khi cưới, Quý Thừa từng tặng khối tài sản lớn cho Diệp Nghi. Sau khi Diệp Nghi qua đời, số tài sản này nhà họ Diệp có quyền thừa kế một phần. Nhờ có trợ lực này, Diệp Thị có thể ngăn chặn thu mua của Quý Thị.

Vụ án Diệp Nghi chấn động một thời, cách mấy tháng sau, trên tivi còn đang phát lại tin tức này. Khi xem đến đoạn này, Diệp Tông đang gỡ từng vòng băng gạc: “Khép miệng rất tốt. Chính hình thành công, có muốn nhìn thấy diện mạo mới của em không?”

Diệp Nghi ngẩng đầu, trong tấm gương lớn, một cô gái xa lạ đang vuốt ve bụng, nhìn lại cô, thật lâu sau, cô tươi cười: “Cám ơn anh hai.” Ngay cả giọng nói cũng xa lạ, “Cám ơn anh đã sắp xếp mọi thứ giúp em.”

Diệp Tông không ngắt đầu: “Biên bản chính hình đã tiêu hủy toàn bộ, tên mới của em là Mạch Nha, tài liệu thân phận sẽ có ngay.”

“Cám ơn.” Diệp Nghi cầm lấy tay của Diệp Tông. Diệp Tông là người thân duy nhất của cô ở nhà họ Diệp, mà thân phận mới vừa nhận này, hai người họ chỉ là người xa lạ.

Diệp Tông nắm lại tay cô chốc lát, sau đó rút tay xoay người: “Chuyện này cha giao toàn quyền cho anh, thân phận mới của em chỉ có một mình anh biết.

Còn chỗ này, sau khi đi rồi phải quên thật sạch sẽ. Anh cũng vậy.”

Diệp Nghi nhắm mắt lại. Đổi mặt là cách dễ dàng nhất, chỉ vài nhát dao liền hoàn toàn thay đổi. Nhưng còn trí nhớ? Trí nhớ vĩnh viễn tồn tại, cho dù Diệp Nghi ‘chết’, thì ký ức của cô vẫn còn sống.

Hôn nhân của cô chỉ như một cuộc đổi chác, cô lại bỏ ra tình cảm không nên trả giá nhất. Người cưới cô cho cô mọi thứ, duy chỉ không cho một tấm chân tình.

Diệp Nghi chui vào chăn, không muốn tiếp tục đối mặt với sự thật. Nhưng sự thật lại không muốn dễ dàng buông tha cô, giữa mông lung, tin tức trên đài vẫn còn đút quảng truyền đến.

Tin tức mới nhất, bởi vì chưa phát hiện thi thể, Quý Thừa từ chối tán thành kết luận Diệp Nghi bị giết hại. Anh bày tỏ sẽ không từ bỏ việc điều tra, cũng không xóa bỏ thân phận của Diệp Nghi.

Với tài sản của Diệp Nghi, Quý Thừa đã xin toàn án bảo toàn, không kê khai vào trình tự thừa kế. Đây rốt cục là một mối tình chân thành cảm động, hay là tranh chấp tài sản thương nghiệp mà người thu mua dựng lên? Sau đó anh...

Đương nhiên là về sau. Nửa mê nửa tỉnh, Diệp Nghi tự giễu nghĩ, tình cảm chân thành? Trong cuộc hôn nhân của cô làm gì có thứ nào như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Trùng phùng trí mạng

Ba năm sau.

Một buổi chiều mùa thu nắng nhẹ, phủ trên lớp ngói xanh ở khoảng sân nhỏ, làm dậy lên hương vị ấm cúng và mềm mại. Bánh ngọt bán thành phẩm tỏa ra mùi sữa thơm mát, Mạch Nha xoa xoa tay, bắt đầu chuẩn bị quét lớp đường áo.

“Mạch Nha à! Mau lên, người thương của cậu đến đây!” Tiếng của Đường Mật đột nhiên từ trước tiệm bay vào. Tay Mạch Nha run lên, suýt nữa đâm cái bánh thành hai nửa.

Còn Đường Mật thì đang thân thiện: “Bác sĩ Nghiêm, hôm nay chúng em có đơn hàng bánh lớn, bán với giá một trăm ngàn. Còn anh là khách hàng thân thiết nên được nếm thử miễn phí.” Nói xong, dứt khoát đề cao âm tần, “Mạch Nha à, lớp hộp Macaron[1] ra đi, có nghe thấy không?”

Mạch Nha bốc lên một hộp bánh đi ra trước tiệm. Nghiêm Hàn nhàn nhã đứng bên cửa sổ, giống hệt gốc cây cao ngất. Thấy Mạch Nha, anh mỉm cười ôn hoà: “Lại nhận đơn hàng à? Vất vả không?”

Mạch Nha đưa hộp bánh cho anh: “Em không mệt, trái lại anh càng vất vả hơn, nhận một đơn hàng sẽ phải phiền anh đón Mạch Miêu tan học.”

“Bác sĩ Nghiêm cũng chẳng phải người ngoài, sao cậu lừa anh ấy làm gì?” Đường Mật trùng mắt với Mạch Nha, tiện thể thấp giọng nói, “Bác sĩ Nghiêm, Mạch Nha rất vất vả. Anh xem, cái tiệm nhỏ xíu này của em đang ngoặt ngoẹo, từ lúc cậu ấy đến liền có sinh khí. Đơn hàng tối nay chính là làm bánh ngọt cho dạ tiệc từ thiện ở giới thượng lưu! Trình độ của em sao được, chỉ có thể chạy vật, toàn bộ bánh ngọt đều do một mình Mạch Nha bao thầu, quả thực cực muốn chết! Haiz, anh nói xem cậu ấy còn một mình nuôi con...”

Mạch Nha thúc cùi chỏ vào Đường Mật. Mỗi lần Nghiêm Hàn xuất hiện, Đường Mật đều cố làm mai. Trong mắt Đường Mật, Nghiêm Hàn công việc danh giá, tính tình ôn hoà, thương yêu Mạch Miêu, còn mang gương mặt thiên sứ, con người hoàn hảo như vậy, nếu có thể thu nhận cô nhi quả phụ các cô, quả thực là ông trời có mắt.

Nhưng điều Đường Mật không biết chính là, Nghiêm Hàn và Mạch Nha là bạn thân. Lúc Mạch Nha vẫn còn là Diệp Nghi, Nghiêm Hàn chính là người bạn thân nhất của cô. Nhưng mà đối với ‘cái chết’ của Diệp Nghi, Nghiêm Hàn cũng chẳng biết gì như mọi người.

Bởi vì Diệp Tông nhiều lần can đảm, tuyệt đối không nói cho bất cứ ai chân tướng vụ án của Diệp Nghi. Cho nên sau khi Diệp Nghi ‘chết’, Nghiêm Hàn không chịu nổi cú sốc này, một mình rời khỏi Macao. Còn Mạch Nha thì đi theo anh, thẳng đến thành phố hiện giờ. Cô ở gần Nghiêm Hàn cố gắng tìm một công việc, sau đó may mắn kết bạn với cô chủ Đường Mật.

Trình độ làm bánh ngọt của Đường Mật chỉ ở mức gà mờ, gặp Mạch Nha giống như nhặt được của báu, nhanh chóng giao hết chuyện làm bánh cho cô phụ trách. Còn món bánh sở trường bậc nhất của Mạch Nha chính là Macaron, loại bánh trước kia Nghiêm Hàn thích nhất. Như sở liệu, Nghiêm Hàn cuối cùng cũng bước vào tiệm. Còn Mạch Nha thông qua việc đánh vào sở thích này mà lấy được tình bạn chỉ thuộc về Diệp Nghi.

Cô đến cuối cùng vẫn ích kỷ. Cô đã chẳng còn gì, cho nên liều mạng muốn giữ lại tình bạn duy nhất này. Rõ ràng biết đây không phải là quyết định khôn ngoan, nhưng lại luyến tiếc không nỡ buông.

“Thời gian không còn sớm nữa, không phải hai em còn phải xuất phát sao?” Tiếng nói của Nghiêm Hàn rốt cục cũng kéo hồn phách Mạch Nha trở về, anh cười nhẹ chỉ chỉ vào đồng hồ treo tường, “Anh cũng phải đi đón Mạch Miêu.”

“Đúng, hôm nay là đơn hàng lớn, lát nữa toàn tiệm ra quân, phải đóng cửa tiệm trước cái đã.” Mạch Nha vội vàng ném chìa khoá cho Nghiêm Hàn, “Anh đón Mạch Miêu xong thì dẫn nó về tiệm chơi nha, em bố trí bên kia ổn thoả sẽ lập tức quay lại tìm hai người, vất vả rồi!”

“Xã hội thượng lưu chính là đối trá!” Đại sảnh bữa tiệc, Đường Mật vừa bày biện bánh, vừa thì thầm với Mạch Nha, “Dạ tiệc từ thiện gì chứ, xa hoa thành như vậy. Hừ, chỗ tiền này không biết có thể làm bao nhiêu việc thiện.”

Mạch Nha lặng lẽ liếc cô: “Bà chủ Đường à, làm ơn, bánh ngọt cậu bán giá vài chục ngàn một cái, họ mà tiết kiệm, hai ta ăn gì? Uống gió Tây Bắc à?”

“Cũng đúng.” Đường Mật thở dài, đột nhiên lại kích động, “Nhưng giới thượng lưu đúng là trai đẹp như mây nha! Người ăn ngon thì đẹp trai hơn hẳn! Mạch Nha, mau quay lại, đằng kia có...”

“Đừng đụng mình!” Mạch Nha la lên, “Mình đang chỉnh lại bánh chủ đó, đụng thì cả bàn sẽ hỏng mất!”

“Cậu liếc mắt nhìn một cái đi, liếc một cái thôi mà! Ê ê, này, người đó đang nhìn cậu!”

“Im lặng!” Mạch Nha không chịu nổi phiền, không khỏi bẻ tay trái, làm động tác ‘chớ có lên tiếng’ theo thói quen.

Nhưng mà không được như ý, xung quanh vẫn không yên tĩnh, ngược lại còn bắt đầu ồn ào. Đường Mật cao giọng kinh ngạc đến cực độ: “Ê, Mạch Nha, người đó nhìn cậu cả buổi, cậu vừa mới bẻ tay, anh ta đột nhiên liếc...”

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân dồn dập kéo tới. Chỉ trong chớp mắt, tay trái đang bẻ của Mạch Nha bị người khác tóm lấy, đồng thời bị ép phải xoay người, tay phải của cô bị hất ra, đánh vòng một cái va vào bánh ngọt chủ ở trước mặt.

Bánh chủ cao đến sáu tầng ầm ầm sụp xuống, theo tiếng rơi mềm mại, kem màu lam nhạt nát thành một đống. Mạch Nha vừa định thét lên, nhưng vừa ngẩng đầu, máu toàn thân lập tức đông lại.

Trước mắt là đàn ông anh tuấn như vị thần đứng ngược chiều ánh sáng. Anh ngó xuống nhìn cô, đôi mắt đen nhánh hoàn mỹ, lại âm u không thấy chút ánh sáng. Mạch Nha gần như hồn vía lên mây, Quý Thừa?

Tình cảnh này hằng đêm cô đều gặp trong cơn ác mộng, lúc này đây lại biến thành sự thật, còn kinh khủng hơn gấp trăm lần so với trong mộng nữa. Quý Thừa dường như gần hơn so với ba năm trước, đường nét vốn mạnh mẽ càng có vẻ sắc bén, lộ ra hơi lạnh thấu xương.

Mạch Nha không biết làm sao, mà vẻ mặt Quý Thừa đột nhiên ngưng trệ, lập tức buông tay lui về sau từng bước. Mạch Nha đứng tại chỗ ổn định mắt vài giây, thần trí tan rã dần trở về vị trí cũ. Quý Thừa không nhận ra cô. Anh không khác gì ba năm trước, khác biệt chính là cô đã sớm thay đổi hoàn toàn.

“Xin lỗi.” Quả nhiên, Quý Thừa nhàn nhạt nói, “Tôi nhận nhầm người.”

Mạch Nha không biết nên đáp lại thế nào, chỉ đành cúi đầu vò khăn ăn. Còn Đường Mật lại không khỏi phẫn nộ: “Thưa anh, chúng tôi chỉ kinh doanh nhỏ, anh làm vậy...”

“Đây là cô làm?” Quý Thừa giống như không nghe thấy, vẫn nhìn chăm chăm Mạch Nha.

Mạch Nha cố nén nhịp tim đập dồn, gương mặt nhìn thẳng vào Quý Thừa: “Thưa anh, cục diện trước mắt chỉ e là anh phải giúp chúng tôi giải thích với chủ nhân của bữa tiệc rồi.”

Nghe được tiếng nói khác hẳn lúc xưa của cô, vẻ mặt Quý Thừa hoàn toàn phai nhạt, duy bên khóe môi vẫn để lại chút ý cười: “Đương nhiên.”

Nhìn thấy nụ cười kia, Mạch Nha âm thầm thở ra. Quý Thừa giỏi nhất là dùng tác phong để tạo khoảng cách, cười càng ôn hòa chính là càng có ý xa cách. Dáng vẻ trước mắt này, rõ ràng là xem cô thành người xa lạ.

Lúc này, người phụ trách hiện trường vội vàng chạy tới, Quý Thừa dặn dò anh ta vài câu xong thì xoay người rời khỏi. Mạch Nha tinh thần không yên nhìn theo bóng lưng anh, chỉ nghe người phụ trách nói: “Anh Quý nói lỗi không phải do các cô, tiền bánh chúng tôi vẫn trả đủ. Nhưng mà... Các cô có bánh ngọt dự phòng không?”

Đường Mật gạt đầu rồi lại lắc đầu: “Ngoại trừ bánh chủ ra, những cái khác đều có một ít.”

“Có thể nghĩ cách khác hay không?” Người phụ trách khách sáo nói, “Hôm nay là dạ tiệc chính thống, không có bánh chủ thì thật sự gay go. Không biết trong tiệm có sẵn hay không? Cho dù là bánh của khách hàng khác cũng được, bên chúng tôi tình nguyện trả giá gấp năm lần cho tiệm, và sẽ trả gấp năm lần tiền cho đối phương.”

Hai mắt Đường Mật nhất thời sáng choang: “Gấp năm cộng gấp năm lần? Có có! Mạch Nha chuẩn bị cho tôi một cái bánh sinh nhật, thiết kế cũng vài tháng rồi! Màu sắc cũng đồng điệu với chủ đề hôm nay, nhưng mà... Các người thực sự tổng cộng ra giá gấp mười lần ư?”

“Vâng.”

“Không được!”

Mạch Nha bắt giác ngăn cản, lại bị Đường Mật néo lỗ tai: “Bánh ngọt của cậu ngày nào mình cũng ăn được, ăn ít một lần thì có sao? Cái bánh kia giá ba mươi ngàn, gấp mười lần là ba trăm ngàn! Nhà của cậu có tiền trả rồi!” Nói xong, cô tươi cười đầy mặt nhìn người phụ trách, “Đúng lúc trong tiệm có người, để tôi nói người đó mang đến! Mạch Nha, gọi điện cho người thương của cậu đi, mau lên!”

Đường Mật muốn Nghiêm Hàn đến đưa bánh? Trong đầu Mạch Nha nổ âm một tiếng, mồ hôi lạnh nhất thời túa ra: “Đường Mật! Không...”

Quý Thừa biết Nghiêm Hàn! Anh ta vừa mới nhận ra bóng lưng của cô, nếu lại thấy Nghiêm Hàn xuất hiện, không chừng sẽ thật sự liên hệ cô cùng Diệp Nghi lại với nhau...

“Nói nhiều quá!” Đường Mật rõ ràng hiểu sai ý, cô né sang một bên, gọi điện, “Bác sĩ Nghiêm, anh đón Mạch Miêu về tiệm chưa? Tốt quá, anh có biết cái bánh sinh nhật của em không? Xảy ra chút sự cố, anh có thể giao nó đến đây không? Mạch Miêu à... Anh cũng dẫn theo đi, lát nữa anh và hai mẹ con về thẳng nhà luôn.”

Còn định mang cả Mạch Miêu đến? Mạch Nha sợ suýt ngất, vội vàng nhảy qua giật lấy điện thoại: “Không cần...”

“Quyết định vậy đi!” Đường Mật giải quyết gọn gàng, thuận tiện giật lại điện thoại trong tay Mạch Nha, “Mình ra xe lấy bánh ngọt dự phòng, cậu đứng yên ở đây không được nhúc nhích!” Nói xong liền mất dạng.

“Đường Mật!”

Mạch Nha định đuổi theo, lại nghe thấy sau lưng vang lên tiếng gọi: “Cô Mạch.”

Mạch Nha đứng sững lại. Cô quay người, chỉ thấy Quý Thừa đang đi tới, cúi mắt nhìn cô: “Bánh ngọt này đều do cô Mạch làm?”

Mạch Nha cố gắng giữ bình tĩnh: “Vâng.”

Quý Thừa lẳng lặng nhìn đồng bánh hỗn độn: “Tôi có thể ném một chút không?”

“Hả?” Mạch Nha kinh ngạc, ba năm không gặp, sự thay đổi của người này... cũng thật lớn.

Quý Thừa luôn chú ý đến chuyện ăn uống, sắc hương vị thiếu một chút cũng không được, thứ hơi kém một chút tuyệt đối sẽ không đụng vào, càng khỏi nói đến đồng bánh nhảy này. Hơn nữa, không phải anh ghét nhất là bánh ngọt sao? Trước kia cô làm bánh, anh chưa từng đụng vào.

Khi nhiều lần nhìn thấy bánh ngọt mình làm yên vị trong thùng rác, rốt cục cô cũng hiểu, có rất nhiều chuyện không thể cưỡng cầu. Có lẽ là kể từ đó, cô thật sự bắt đầu tuyệt vọng.

Hiện giờ, Quý Thừa lại có thể sửa đổi thói quen và khẩu vị, người có thể khiến anh ta thay đổi cũng chỉ có Thượng Vi? Đè nén xót xa trong lòng, Mạch Nha bình thản nói: “Đồng này như vậy rồi, nếu ngài muốn ăn, chỉ bằng đợi bánh mới đưa tới.”

Trong mắt Quý Thừa hơi lóe lên: “Không cần, cái này là được.”

Bắt gặp người phụ trách đứng một bên đang liếc mắt nhìn ra hiệu, Mạch Nha đành phải chọn một miếng trông được mắt nhất, bỏ vào đĩa đưa cho anh.

Quý Thừa nhẹ nhàng cầm lấy: “Bánh ngọt của cô Mạch làm vô cùng khéo, bị hư hao ngược lại giống như nhà làm.” Nói xong, mắt anh lại sâu hun hút, “Rất giống vợ tôi làm.”

Lòng ngực Mạch Nha như bị bóp nghẹt. Anh ta và Thượng Vi quả nhiên đã kết hôn. Bọn họ tình chàng ý thiếp, không có cô rốt cục cũng trọn vẹn rồi. Quá tốt, đây là kết cục sớm nên có.

Cụp mắt, cô gian nan nói: “Đã ra kinh doanh thì yêu cầu bề ngoài đặt lên hàng đầu, vợ ngài làm là tâm ý của người thân, sao có thể đánh đồng.”

“Tâm ý? Cô ấy...” Quý Thừa thì thảo luận lại, nhưng khi giương mắt, anh đột nhiên bị đình trệ, vẻ anh tuấn thoáng chốc chỉ còn lại lạnh lẽo.

Cùng lúc đó, tiếng trẻ thơ trong trẻo vang lên: “Mẹ, mẹ ơi!”

Mạch Nha bỗng xoay người, nhào đến chỗ Mạch Miêu, ôm chặt cô bé vào lòng: “Cưng à, sao lại chạy vào đây?”

“Ba bị đi Mật Mật bắt, bắt phải...” Mạch Miêu nghiêng đầu suy nghĩ, “Đúng, là bắt phải lao động! Ở sau lưng con nè!”

Tay chân Mạch Nha lập tức lạnh ngắt. Mạch Miêu thường gọi Nghiêm Hàn là ba, Nghiêm Hàn ở ngay đằng sau! Như chứng minh phán đoán của cô là chính xác, tiếng Đường Mật vọng tới: “Bác sĩ Nghiêm, vất vả rồi, lần này em nhất định phải chi hoa hồng cho anh.”

“Em đưa cho Mạch Nha là được.” Nghiêm Hàn mỉm cười đáp lời, bước chân trầm ổn đột nhiên khựng lại. Mạch Nha không dám quay đầu, chỉ ôm chặt lấy Mạch Miêu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Còn đối diện cô, Quý Thừa từ từ nở nụ cười khó hiểu: “Nghiêm Hàn, lâu rồi nhỉ. Cô Mạch là vợ anh?”

Nghiêm Hàn không đáp, sắc mặt còn khó coi hơn cả Quý Thừa. Kéo Mạch Nha qua, anh lập tức xoay người: “Về nhà.”

Mạch Nha thoáng yên tâm. Quý Thừa xem cô là vợ của Nghiêm Hàn, chứng minh không hề nghi ngờ. Nhưng mà, bầu không khí căng thẳng này là sao? Bởi vì quan hệ của cô, Quý Thừa và Nghiêm Hàn trước kia cũng xem như quen biết sơ sơ, hiện giờ sao lại giống như nghiêm trọng thế này?

Sau khi trốn tránh hồi lâu, cô khó khăn hỏi: “Nghiêm Hàn, anh... anh biết vị này ư?”

Sắc mặt Nghiêm Hàn hồ hững: “Chuyện cũ năm xưa.”

“Hóa ra đối với anh, cô ấy đã thành chuyện cũ năm xưa.” Sau lưng họ, Quý Thừa khẽ cười, “Cô ấy rời khỏi ba năm, con của anh trông khoảng hai ba tuổi, cho nên cô ấy vừa đi, anh liền bắt đầu cuộc sống mới? Nghiêm Hàn, tôi còn tưởng anh rất yêu cô ấy.”

Nghiêm Hàn thân mình cứng nhắc, còn Mạch Nha lao đảo suy nghĩ. Chỉ nghe Quý Thừa tiếp tục nói: “Tôi thật cảm thấy không đáng thay cô ấy. Cô ấy vì anh, dốc hết toàn lực muốn rời khỏi tôi, thậm chí không tiếc bỏ con tôi, nhưng anh lại báo đáp cô ấy như thế?”

“Anh!” Nghiêm Hàn quay đầu, “Rõ ràng là anh hại chết cô ấy, anh còn dám nói vậy! Anh có thể vô sỉ hơn nữa không!”

“Vô sỉ?” Quý Thừa ôn tồn nói, “Tôi có vô sỉ hơn, cũng biết được đạo lý giết người đền mạng. Tôi đã từng nói với anh là cô ấy chưa chết, là chính anh không tin. Nếu cô ấy thực sự đã chết, tôi sẽ đền mạng cho cô ấy. Nhưng con tôi nhất định đã chết rồi. Nghiêm Hàn, cái mạng này nên do ai đền?”

Chú thích:

[1] Bánh Macaron là một loại bánh ngọt của Pháp được làm từ lòng trắng trứng, đường bột, đường cát, bột hạnh nhân và thêm màu thực phẩm. Nhân bánh thường được lấp đầy với mứt, ganache hoặc kem bơ kẹp giữa hai mặt bánh. Thường thức macaron, người ta có thể tìm thấy từ những hương vị truyền thống như mâm xôi, sô cô la, cho đến những hương vị mới như nấm và trà xanh. (Theo Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Âm hồn không tan

Trên đường về nhà, Nghiêm Hàn vô cùng im lặng. Ngay cả Mạch Miêu cũng nhìn ra không khí khác thường, nên ngoan ngoãn không nói lời nào, không bao lâu thì ngủ.

Ngoài cửa xe, ánh đèn đường chớp choạng mê ly, sườn mặt anh tuấn của Nghiêm Hàn được ánh đèn lạnh lẽo cô tịch. Giờ khắc này, Mạch Nha cảm thấy tội nghiệt quá nặng: “Xin lỗi anh.”

Nghiêm Hàn ngạc nhiên giương mắt, đối diện với Mạch Nha qua kính chiếu hậu: “Tại sao lại xin lỗi?”

Em không nên quay lại tìm anh, Mạch Nha nhủ thầm, ngoài miệng lại nói: “Vừa rồi Mạch Miêu gọi anh là ba, hình như đã khiến vị ấy hiểu lầm.”

“Không sao đâu.” Nghiêm Hàn nở nụ cười khó nắm bắt hàm ý trong đó: “Vậy chẳng có gì là không tốt.”

Lần này đến phiên Mạch Nha kinh ngạc: “Có ý gì?”

Nghiêm Hàn im lặng hồi lâu, mới hạ giọng nói: “Mạch Nha, người đó rất nguy hiểm, em nhất định phải cách xa hắn một chút. Hắn hiểu lầm chúng ta là vợ chồng, vậy cứ để hắn tiếp tục hiểu lầm đi. Hắn cho rằng em đã kết hôn, có lẽ em sẽ càng an toàn hơn.”

Mạch Nha hoàn toàn mơ hồ: “Người đó là...”

“Hắn rất cố chấp, hơn nữa còn hại chết người rất quan trọng với anh. Mà em và cô ấy... có chút giống nhau.” Giọng nói Nghiêm Hàn mỏng manh nhưng nghiêm nghị, “Mạch Nha, anh sẽ không để bị kịch tái diễn đâu.”

Nghiêm Hàn nghĩ ‘cái chết’ của Diệp Nghi là do Quý Thừa làm hại? Mạch Nha nhất thời không biết làm sao: “Anh nói người đó hại chết ai? Vừa rồi người đó nói đền mạng, sao lại vậy?”

“Xin lỗi em, chuyện này anh không muốn nhắc lại.” Quanh thân Nghiêm Hàn tản ra hơi lạnh thấu xương, “Nhưng hãy tin anh, em cách hắn càng xa càng tốt.”

Mạch Nha trằn trọc cả buổi tối. Cô lờ mờ cảm thấy, khoảng thời gian mình biến mất kia nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Một thứ cảm giác không tốt bất giác bén rễ, rồi lại không dám chồi, khiến người ta càng bất an.

Sáng sớm hôm sau cũng ở trạng thái đánh trận như thường này. Mạch Nha nhanh chóng chải răng cho Mạch Miêu, đang chải đến độ bọt kem đầy miệng, trong nhà bếp lại truyền đến tiếng ‘đing’.

Mạch Nha vội vã nhét ly nước vào tay của Mạch Miêu: “Con tự súc miệng nha, mẹ đi chiên trứng đã.”

Cô còn đang luống cuống, Mạch Miêu đã trèo lên bàn ăn, yên vị xong, cô bé mở ti vi, đồng thời nghiêm trang nói: “Mẹ à, không sao, không nên gấp gáp.”

Cái vá trong tay của Mạch Nha rơi tòm vào nôi, cô bất giác ngược nhìn Mạch Miêu bé nhỏ, khuôn mặt khả ái, trong lòng co thắt từng hồi. Sao lại có thể như vậy, sao lại giống nhau đến thế?

Một ngày của mấy năm trước, bệnh của mẹ cô đột ngột trở nặng, cô hoang mang bối rối, chốc chốc lại gọi người giúp việc, chốc chốc lại cầm điện thoại lên nhưng thế nào cũng nhấn không đúng số. Quý Thừa từ thư phòng đi ra, bình tĩnh chỉ huy người chăm sóc mẹ cô, chuẩn bị xe, thông báo bệnh viện, đồng thời ôn hòa nói: “Diệp Nghi, không sao, không nên gấp gáp.” Đuôi mày khóe mắt anh lộ vẻ lợt lạt, lại chứa đựng tác dụng trấn tĩnh trấn an, cùng với Mạch Miêu ở trước mặt giống nhau như đúc.

Khi đó cô vẫn còn là Diệp Nghi. Khi đó cô vẫn chưa biết đến sự tồn tại của Thượng Vi. Khi đó cô trộm nghĩ, có lẽ Quý Thừa quan tâm đến mình. Khi đó... Thật sự là thời điểm ngu xuẩn lại đáng thương.

“Ồ, mẹ ơi, kia không phải là chú đẹp trai hôm qua à?”

Tiếng trẻ thơ lãnh lót vang lên, Mạch Nha đột nhiên quay đầu, liếc mắt nhìn Quý Thừa trên màn ảnh. Anh mặc một bộ complet đen chỉnh tề, toàn thân lạnh lùng nồng đậm, trên mặt là vẻ ôn hòa nguy hiểm. Khi anh giương mắt nhìn thẳng vào màn hình, Mạch Nha lại bất giác lui về sau. Mà lúc này, Mạch Miêu vừa chính lớn âm lượng.

Theo dạ tiệc từ thiện tối qua khai mạc, ông trùm Macao- tập đoàn Quý Thị- chính thức tuyên bố tiến quân vào Đại Lục. Hạng mục đầu tư của Quý Thị ở Đại Lục chủ yếu vào chữa bệnh, giáo dục, cũng sẽ đẩy mạnh sự nghiệp từ thiện.

Quý Thị vốn là trùm sòng bài ở Macao, nhiều năm qua chia đều thiên hạ với Diệp Thị. Ba năm trước, Diệp Thị xuất hiện nguy cơ, Quý Thị đề xuất thu mua với Diệp Thị. Tuy rằng đến cuối cùng Quý Thị buông tha lần thu mua đó, nhưng địa vị bá chủ sòng bạc ở Macao này vẫn không hề lung lay.

Nhưng mà, vì tiến quân vào Đại Lục, Quý Thị đã ký kết hiệp thương với phía chính phủ, tách rời toàn bộ nghiệp vụ sòng bài, ủy quyền cho bên thứ ba quản lý, cũng hứa hẹn sẽ không tham dự bất cứ quyết sách kinh doanh liên quan nào.

Mọi người đều biết, lợi nhuận kinh doanh sòng bạc đặc biệt cao hơn so với các ngành khác. Đối với quyết định của Quý Thị, khắp nơi đều xôn xao...

Mạch Nha há hốc mồm kinh ngạc. Quý Thừa buông tha thu mua Diệp Thị, còn tách khỏi kinh doanh sòng bài? Dạ tiệc tối qua là Quý Thị tổ chức? Quý Thừa không phải ngẫu nhiên xuất hiện, mà là đã tiến quân vào? Quý Thừa dám hy sinh năm năm hạnh phúc để kết hôn với cô, chỉ vì đòi lấy sản nghiệp này, hiện giờ sao lại vô duyên vô cớ vứt bỏ, chạy tới đầu tư chữa bệnh và giáo dục gì chứ?

Trong đầu cô lóe sáng, từng lời nói của Thượng Vi xa xăm vọng về:

“Diệp Nghi, cô cho rằng Quý Thừa xem trọng cô ư? Trong đời anh ấy hận nhất chính là hai thứ: con riêng và kinh doanh sòng bạc. Mẹ anh ấy là vợ chính thức, lại bị vô số vợ bé của ba anh ấy chọc tức, còn trơ mắt nhìn đám con riêng phân chia gia nghiệp. Nếu không phải vì an ủi mẹ, Quý Thừa làm sao lại vứt bỏ tương lai ở Phố Wall, trở về Macao dấn thân vào đám nước đục của Quý Thị?”

“Cô là con riêng của nhà họ Diệp, hai thứ anh ấy hận nhất, cô đều chiếm đủ. Huống chi, nội bộ nhà họ Quý đấu đá nhau, nhà họ Diệp âm thầm chiếm ngôi bao nhiêu chuyện? Quý Thừa cưới cô, chẳng qua là tạm thời tranh thủ sự ủng hộ của họ Diệp thôi. Chờ sóng yên biển lặng, anh ấy sẽ vứt bỏ toàn bộ thống hận, chính là cô. Sau đó sống một cuộc sống chân chính mà anh ấy muốn, cùng với tôi.”

Thượng Vi quả nhiên đúng, cô ấy thậm chí không biết sự tồn tại của hợp đồng kia, nhưng vẫn thấy mọi chuyện vô cùng rõ ràng. Cô ấy và Quý Thừa mới là một đôi tương xứng. Mạch Nha cười tự giễu, người từ đầu đến cuối hồ đồ chỉ có một mình cô mà thôi.

“Mẹ, trong ti vi nói cái gì vậy?” Mạch Miêu mở to mắt, “Chú đẹp trai hôm qua đến nơi này làm chuyện tốt đúng không?”

Mạch Nha gian nan cười nói: “Đúng là chuyện tốt.”

“Đúng mà.” Mạch Miêu hài lòng lắm lắm, “Tuy rằng chú đẹp trai chọc ba giận, nhưng con cảm thấy chú ấy không phải là người xấu. Ô, vì sao vậy nhỉ? Ai da, mẹ ơi, trứng sắp cháy đen rồi kìa!”

“Được rồi được rồi.” Mạch Nha hoàn hồn lại, “Mau ăn đi cưng, con bị muộn rồi.”

“Buổi sáng đến muộn không sao hết, nhưng chiều nay con phải diễn Hồ Thiên Nga, mẹ đã đồng ý đến xem rồi, tuyệt đối không cho phép đến trễ! Còn nữa còn nữa, mẹ đã chịu làm bánh ngọt cho bạn của con, cũng không cho phép giao trễ nha!”

Hôm nay trong tiệm không bận, Mạch Nha liền chuyên tâm làm bánh ngọt theo lời hứa với Mạch Miêu.

Đường Mật ở bên cạnh thỉnh thoảng quấy rầy: “Ê, cậu có xem tin tức không? Dạ tiệc hôm qua là của Quý Thị đó, mỹ nam làm đồ bánh chính là Quý Thừa! Nghe nói tất cả sòng bạc ở Macao đều là của anh ta, anh ta lại muốn rửa tay gác kiếm! Cậu nói xem anh ấy trẻ tuổi đẹp trai như vậy, sao đầu óc lại chẳng được bình thường...”

“Cậu nói nghe hay thật á!” Mạch Nha nghiêng răng ken két, “Nhận đơn hàng mà không biết khách hàng là ai, cậu bị ngốc à!”

“Cậu là ngày đầu biết mình bị ngốc sao?” Đường Mật âm ức bĩu môi, “Đơn hàng là đại diện khách sạn đặt, sao mình biết chủ là ai? Và lại, đơn hàng của Quý Thị có gì không tốt? Với tình trạng hôm qua, đổi lại là người khác có lẽ sẽ ăn quýt rồi, nhưng người ta ngược lại ra giá gấp mười lần, người ta phúc hậu bao nhiêu?”

Mạch Nha tức tối trừng mắt với Đường Mật, Đường Mật lại càng lúc càng hưng phấn: “Chuyện phúc hậu hơn còn ở đằng sau nha. Sáng nay mình mới nhận được điện thoại của Quý Thị, nói muốn ký hợp đồng dài hạn với chúng ta, đặt cọc đến năm trăm ngàn luôn!”

“Cái gì?” Mạch Nha nháy mắt như rơi vào tay kẻ địch, “Đừng nói là cậu đồng ý rồi nha?”

“Đương nhiên phải đồng ý! Nhưng mà đây là kinh doanh, phải treo giá mới có đường mặc cả, cho nên mình không đồng ý ngay, chỉ nói sẽ thương lượng với cậu rồi sau đó mới quyết định.” Đường Mật đắc chí nói, “Cậu xem mình thông minh chưa!”

Mạch Nha chớp lấy bả vai cô, gào lên: “Tuyệt đối, vĩnh viễn, không thể đồng ý!”

Đường Mật choáng váng: “Hả, sao vậy?”

Mạch Nha xuất đòn sát thủ: “Nghiêm Hàn không cho.” Vì muốn mau chóng gả Mạch Nha ra ngoài, Đường Mật luôn luôn tôn sùng lời nói của Nghiêm Hàn như thánh chỉ, lý do này có thể một kích không chế địch.

Quả nhiên, Đường Mật ỉu xiu: “Gi?”

Mạch Nha gật đầu: “Hôm qua cậu cũng thấy rồi đó, Nghiêm Hàn biết Quý Thừa, hai người còn có hiềm khích rất lớn.”

“Ừ, mình nhớ ra rồi!” Đường Mật ngộ ra, “Quý Thừa xem cậu thành bà xã của Nghiêm Hàn, còn nhắc đến một người nữa?”

“Cụ thể mình cũng không rõ lắm.” Mạch Nha nói cho có lệ, “Nhưng mà, cô gái kia hình như bị Quý Thừa hại chết, cho nên Nghiêm Hàn nói anh ta rất nguy hiểm, bảo mình phải tránh xa một chút.”

“Kinh khủng vậy sao!” Đường Mật che mặt: “May mà mình chưa đồng ý. Thật không ngờ được, bác sĩ Nghiêm còn có quá khứ dữ dội như vậy! Mạch Nha à, cậu đừng có ghét bỏ người ta nha, cậu có Mạch Miêu, người ta cũng đâu ghét bỏ gì cậu.”

“...”

“Ồ thôi, mình nghe lời anh ấy là được chứ gì. Nếu Nghiêm Hàn đã nói vậy, chứng tỏ anh ấy bảo vệ cậu. Mạch Nha à, hình như mình lại thấy ông tơ bà nguyệt đang vẩy tay với cậu á.”

“...”

Bởi vì Đường Mật không ngừng quấy rối, tốc độ của Mạch Nha chậm hơn nhiều so với kế hoạch. Mới vừa giao bánh ngọt cho giáo viên, đèn trong hội trường liền tắt ngấm, cô giáo đành đưa cô tới ghế trống dư lại ở hàng đầu tiên.

Mạch Nha tuy rằng gặp họa được phúc, nhưng mới vừa ngồi xuống liền có cảm giác không đúng. Trong bóng tối, dường như có người luôn nhìn cô. Nhưng chăm chú nhìn lại, bốn phía tối om, chỉ có bóng người mơ hồ không rõ.

Không đợi cô truy đến tận cùng, đám thiên nga nhỏ đã nối đuôi nhau mà ra. Các bạn nhỏ khoảng hai ba tuổi vốn tay chân ngắn ngủn, ngay cả đi thôi cũng xiêu vẹo, múa Hồ Thiên Nga đến ngã trái nghiêng phải, nhìn từ xa xa, giống như chỉ có từng quả cầu thịt tròn trịa đứng tại chỗ lảo đảo.

Các phụ huynh bật cười, Mạch Nha cũng không nhịn được ôm bụng cười ngất. Nhưng mà, mỗi khi cô cười ra tiếng, cảm giác bị người ta nhìn chòng chọc này lại càng mãnh liệt, hoàn toàn không thể bỏ qua. Lúc này, màn biểu diễn kết thúc, đèn đuốc sáng lên, Mạch Miêu trên sân khấu trông thấy Mạch Nha liền nhào xuống: “Mẹ, con múa đẹp không?”

Mạch Nha vội vàng chạy đến đón lấy cô bé: “Quá tuyệt, cưng à! Nhìn bên kia đi, mẹ có mang theo bánh đến đó!”

“Mẹ tốt nhất!” Mạch Miêu hoan hô xong thì quay về hướng sân khấu, “Mẹ mình làm bánh ngọt cho chúng ta kia!” Tiếng hoan hô dần khuếch tán, hơn nữa còn nhanh chóng tập trung ở chỗ để bánh. Mạch Nha buông Mạch Miêu ra, sau giây phút đột nhiên có cảm giác lạnh lạnh.

“Ngay cả bánh ngọt cũng do cô Mạch làm, Quý Viên quả nhiên đáng nể, điểm này ngay cả Quý Thị cũng không sánh bằng.” Sau lưng Mạch Nha, một giọng nói quen thuộc đột nhiên truyền đến, “Sáng sớm nay, người của tôi tìm đến hợp tác với cô Mạch, kết quả bị cô từ chối.”

Mạch Nha quay phắt lại, đối diện với ánh mắt chứa đầy ý cười ôn hòa của Quý Thừa. Cô không khỏi lui về sau từng bước. Người này sao lại âm hồn không tan?!

Bên cạnh Quý Thừa, nhân viên nhà trường ngăn ra, vội vàng giảng hòa nói: “Anh Quý đây đang có kế hoạch đầu tư vào trường của chúng tôi, cô Mạch và anh Quý mà hợp tác thì thân càng thêm thân! Anh Quý thực lực hùng hậu, con người cũng hiền hòa, cô Mạch thử xem xét lại nhé?”

Mạch Nha nhìn chằm chằm Quý Thừa, một câu không nói nên lời. Họ đã gặp nhau hai ngày liên tục, đây rốt cục là trùng hợp hay là có chủ đích? Cô vẫn giữ im lặng, mọi người dần dần bắt đầu không biết làm sao, chỉ có Quý Thừa vẫn tự nhiên nói: “Cô Mạch có thể mượn bước nói chuyện không?”

Trong phòng hóa trang yên tĩnh không người của hội trường, Quý Thừa lẳng lặng quan sát Mạch Nha. Anh vẫn chói mắt như ba năm trước, dáng người cao lớn, mặt mày thâm thúy, ôn hòa hoàn mỹ. Nhưng Mạch Nha biết, dưới bề ngoài ấm áp này, là tâm địa vô cùng lạnh lùng và cứng rắn.

Bởi vậy, tuy anh đang cười, nhưng Mạch Nha chỉ cảm thấy nham hiểm: “Cô Mạch, trông phản ứng của cô khi thấy tôi, có lẽ Nghiêm Hàn đã nói gì đó với cô. Tôi rất tò mò, không biết anh ta đã nói những gì?”

Mạch Nha âm thầm siết tay, dự định giải quyết nhanh gọn: “Anh hại chết người quan trọng của Nghiêm Hàn, chẳng lẽ tôi không nên giữ khoảng cách với anh à?”

Quý Thừa yên tĩnh chốc lát, sau đó nhếch mày, song màu mắt lại lạnh đậm như băng: “Tôi hại chết người quan trọng của hần? Cho nên hần liền lần nữa bắt đầu cuộc sống hạnh phúc? Đây là định nghĩa ‘quan trọng’ của hần ư?”

Mạch Nha cố nén nhịp tim đập dồn, xoay người muốn đi: “Anh Quý, tôi không có hứng thú với ân oán của anh và Nghiêm Hàn.”

“Cô Mạch...” Quý Thừa gọi giữ cô lại, “Thực sự thì người tôi hiếu kỳ chính là cô. Cô và Nghiêm Hàn là vợ chồng, nhưng sao lại không tò mò chuyện quá khứ của hần? Hay là, quan hệ của hai người nhìn vậy nhưng không phải vậy?”

Lòng Mạch Nha run rẩy, đưa lưng về phía Quý Thừa, đáp: “Ai mà không có quá khứ? Hiện tại tôi sống rất tốt, tại sao phải để ý đến nó chứ? So với người bình thường như chúng tôi đây, anh Quý chắc là sống tốt hơn nhiều, cần gì phải cần chặt quá khứ không buông chứ?”

“Vợ chồng cô Mạch hoà thuận, có con gái đáng yêu, đương nhiên sống rất tốt.” Giọng nói Quý Thừa đột nhiên nhẹ tênh, “Nhưng cô làm sao biết tôi sống tốt hay không? Quý Thừa nói tôi hại chết cô ấy... ha ha, vậy thì con gái tôi là bị ai hại chết đây?”

Mạch Nha đột nhiên quay đầu lại: “Anh có ý gì?” Chẳng lẽ anh ấy là nói Mạch Miêu? Anh ấy cảm thấy Nghiêm Hàn hại chết Mạch Miêu ư? Đây là mớ bòng bong gì vậy?

“Sau này chúng ta còn cơ hội gặp mặt, đề nghị hợp tác của tôi, cô cũng sẽ đồng ý.” Bóng lưng Quý Thừa đen tối nặng nề, giẫm lên ánh sáng nhu hòa trong phòng, từng bước đi về phía Mạch Nha.

Mạch Nha vẫn duy trì tư thế đứng đưa lưng về phía anh. Chỉ thấy Quý Thừa vươn tay về phía bóng lưng cô, rồi giữa không trung chợt thu tay lại. Cuối cùng, anh đứng yên sau lưng Mạch Nha, khóe môi lạnh lẽo áp sát vào tai cô.

Anh im lặng hồi lâu, sau đó lạnh lùng thì thầm: “Bà Nghiêm, Nghiêm Hàn thiếu tôi một món nợ máu. Cô đã là vợ chồng với hần, món nợ này, cô và hần cùng nhau trả hết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chấp niệm của hần

Về đến nhà, Mạch Nha vội vàng dỗ Mạch Miêu đi ngủ. Cô bé vô cùng bất mãn: “Sau khi mẹ đi gặp chú đẹp trai xong thì thần trí lơ đãng, sớm vậy đã dỗ con đi ngủ rồi, không lẽ là muốn đi hẹn, hẹn... đứng rồi, hẹn hò!”

Mạch Nha nhú mày: “Đây là ai dạy cho con vậy...”

“Dì Mật Mật đó!” Mạch Miêu vẽ mặt ngây thơ: “Dì Mật Mật nói, nếu ba đến nhà, thì con phải mau chóng lên giường đi ngủ, không được quấy rầy mẹ đi hẹn hò. Mẹ, ngoại trừ hẹn hò với ba, mẹ cũng hẹn hò với chú đẹp trai nữa sao?”

“...”

Dàn xếp ổn thỏa cho Mạch Miêu xong, Mạch Nha lập tức bật máy vi tính, nhập cái tên Quý Thừa vào công cụ tìm kiếm. Mấy năm nay cô cố tình không xem tin tức, để tránh nhìn thấy người không muốn gặp. Nhưng chuyện xảy ra hai hôm nay càng lúc càng khiến cô bất an. Quý Thừa sao lại đột ngột xuất hiện mà không báo trước thế này?

Kết quả tìm kiếm cho ra hàng triệu, nhưng lật giờ hồi lâu, cũng không có tin tức gì đáng giá. Mạch Nha đang định tắt máy, lại bị hàng chữ nhỏ ở góc màn hình làm giật mình: Vạn dặm tìm vợ? Quý Thị tiến quân vào Đại Lục, vụ án Diệp Nghi cuối cùng cũng có tiến triển?

Tay Mạch Nha run lên, nhấp chuột vào. Đó là một trang mạng tin tức không có tiếng tăm, kết quả tìm kiếm xếp đến trang thứ hai mươi, xem lượng người truy cập cũng ít đến đáng thương, nhưng cô xem mà hết hồn.

Không ngờ Quý Thừa cho tới bây giờ vẫn không xóa bỏ thân phận của Diệp Nghi, cũng không có kết hôn với Thượng Vi, trên danh nghĩa, vợ của anh vẫn là Diệp Nghi!

Bài báo viết như sau:

Vụ án của Diệp Nghi đã ròng rã suốt ba năm, nhưng lòng kiên trì của Quý Thừa vẫn trước sau như một. Anh có niềm tin vững chắc rằng Diệp Nghi chỉ mất tích, vẫn chưa chết.

Căn cứ vào báo cáo của cảnh sát, hiện trường vụ án trải qua hóa hoạn cùng nỗ lực, không thể tìm được thi thể, nhưng trong đó lấy ra được tổ chức cơ thể người thuộc về Diệp Nghi và thành phần nước ối. Lúc ấy Diệp Nghi đang mang thai, có thể suy đoán đã sảy thai và bị giết hại.

Quý Thừa công nhận ý kiến là Diệp Nghi từng đến hiện trường và đã sảy thai, nhưng anh tin chắc rằng Diệp Nghi vẫn còn sống. Bởi vì không có thi thể, Diệp Nghi được xử lý như mất tích, nếu nội trong bốn năm không có tiến triển, sẽ bị tuyên bố tử vong.

Hiện giờ, thời hạn chỉ còn lại một năm cuối cùng. Lúc này, Quý Thừa lại tiến quân vào Đại Lục, thành phố mục tiêu đúng lúc là quê quán của mẹ Diệp Nghi, có phải đã có được chứng cứ mới, nên bắt đầu vạn dặm tìm vợ? Mọi liên hệ trong đó làm người khác phải suy nghĩ xa xôi.

Khách quan mà nói, vấn đề mơ hồ cũng không có nhiều logic, nhưng Mạch Nha là đương sự, chỉ cảm thấy sợ hãi cực độ. Ba năm rồi, Quý Thừa vẫn còn đang tìm kiếm cô? Đột nhiên anh đến, có phải đã phát hiện ra cái gì không?

Điều đó không có khả năng. Chuyện này từ đầu đến cuối đều do một mình Diệp Tông động tay vào. Tâm tư anh ấy rất tinh tế, thậm chí nghĩ đến không có thi thể sẽ dẫn đến hoài nghi, cho nên cố ý tạo ra hiện tượng sảy thai giả. Quý Thừa không có tình cảm với cô, chỉ cần đứa bé không còn, Quý Thừa sẽ không có lý do gì mà không buông tay.

Thế như Quý Thừa không buông tay. Vừa rồi anh còn hỏi: “Nghiêm Hàn nói tôi hại chết cô ấy, vậy con gái tôi là bị ai hại chết?”

Quý Thừa biết đó là con gái. Khi nghe thấy kết quả kiểm tra thai kỳ, anh chẳng có phản ứng gì. Lấy bối cảnh của anh, có lẽ là hy vọng mau chóng có con trai, cho nên ban đầu mới khăng khăng muốn giữ lại đứa bé này, còn con gái thì có lẽ khiến anh vô cùng thất vọng.

Cô vẫn còn nhớ rất rõ, ngày đó là A Phi cùng cô đi khám thai trở về, vừa vào cửa đã hôn hờ muốn đưa hình siêu âm cho Quý Thừa xem, cô ngăn thế nào cũng ngăn không được, đành phải để mặc A Phi.

Cô đứng xa xa ngoài thư phòng, nghe A Phi cao hứng miêu tả, còn anh thì vẫn cứ im lặng, chỉ nghe thấy tiếng chúc mừng ngọt ngào của Thượng Vi. Vì thế cô mới biết Thượng Vi đang ở bên trong. Sau đó, cô nghe thấy Quý Thừa thản nhiên nói: “Chúng tôi đang bận, chị xuống dưới trước đi. Cảm ơn siêu âm đi đi, sau này không cần nói cho tôi biết.”

Trái tim của cô đã sớm bị nghiền nát thành bột, hoàn toàn chẳng thấy đau. Nghe thấy lời này thậm chí cô còn cảm thấy may mắn, một người mình không thích sinh ra đứa con mình không thích, cho dù có chết đi, thì qua mấy ngày sẽ quên thôi. Nhưng hôm nay xem ra, Quý Thừa dường như không hề quên. Đây là tại sao?

Trong lòng đang rối rắm, máy tính đột ngột ‘đỉnh’ một tiếng, biểu hiện vừa nhận được email mới. Mạch Nha hoài nghi mở ra, sau đó gần như tuôn nước mắt.

Trên màn hình là quảng cáo phòng nha trẻ em. Nhìn sơ qua thì chỉ là một email quảng cáo bình thường, nhưng con dấu của phòng nha kia là hai phiến lá nho nhỏ. Đây là... Đúng vậy, đây là dấu hiệu mà chỉ có cô và Diệp Tông biết! Là Diệp Tông gửi thư đến!

Diệp Tông cũng là con riêng, địa vị của anh ở nhà họ Diệp tốt hơn cô một chút, nhưng tốt cũng vô cùng giới hạn. Vào sinh nhật hằng năm của Diệp Thánh Ân, tất cả con cái đều sẽ được đón về nhà lớn họ Diệp. Còn sinh nhật của Diệp Tông là vào ngày mấy thì xưa giờ chưa ai nhớ cả.

Còn điều cô có thể làm chỉ là vào đêm trốn vào nhà bếp của người hầu, làm cho anh một chiếc bánh ngọt nho nhỏ, bởi vì sợ bị phát hiện, cô không dám dùng quá nhiều nguyên liệu, trang trí cũng chỉ có thể vẽ đơn giản hai phiến lá trên một cái cây.

Khi đó, cô đã nói với Diệp Tông: “Anh hai, nhà họ Diệp thật đáng sợ. Nhưng có anh ở đây, em cảm thấy đủ rồi.” Diệp Tông ngắm chiếc bánh kia thật lâu, xùy một tiếng, sau đó ngọam một cái ăn hết.

Nhiều năm trôi qua như vậy, gặp lại hai phiến lá này, Mạch Nha thật muốn khóc. Ba năm trước, Diệp Tông có nói, Diệp Nghi đã chết, anh và Mạch

Nha không thân cũng chẳng quen, từ nay về sau chính là người xa lạ. Nhưng mà hiện giờ Quý Thừa vừa tới, anh vẫn lập tức xuất hiện.

Mạch Nha nhéo sống mũi cay cay, lúc này nhấp vào nút hẹn trước trong thư điện tử.

Ngày hôm sau, Mạch Nha đưa Mạch Miêu đến phòng khám nha khoa nọ. Đây là một phòng khám tư nhân, điều kiện khá tốt, khai trương cũng được một thời gian. Mạch Nha báo số hẹn trước, lập tức được dẫn đến một căn phòng nhỏ.

Trên đường đi Mạch Nha vô cùng thấp thỏm. Cô sẽ được gặp Diệp Tông sao? Anh ấy không mang tin xấu gì tới đó chứ? Toàn bộ tình trạng kích động của cô được vể hết lên mặt, ngay cả Mạch Miêu cũng nhìn ra, nhủu mày nói: “Rõ ràng là con đi khám răng, sao mẹ lại sợ dữ vậy?”

Mạch Nha ho khan một tiếng: “Mẹ cho con ăn nhiều đồ ngọt quá, nên sợ bị nha sĩ mắng.”

“Không sao đâu.” Mạch Miêu vỗ ngực, “Mẹ đừng sợ, con sẽ bảo vệ mẹ.”

Kết quả vừa mới vào phòng, thần hộ mệnh kia nháy mắt biến thân thành ‘hồ nuốt người’: “Oa, mẹ ơi mẹ, chú nha sĩ này cũng đẹp như chú đẹp trai vậy đó! Có phải mẹ cũng cùng chú ấy... à, hẹn hò?”

Không phải Diệp Tông, Mạch Nha không khỏi có hơi thất vọng. Mà nha sĩ đẹp trai này lại như cười như không nhìn cô, thuận tay nhắc Mạch Miêu lên ghế nằm: “Kiểm tra xong chú sẽ bảo y tá dẫn con đi chơi, vậy là chú và mẹ con có thể hẹn hò rồi.”

Kiểm tra xong, anh nha sĩ căn dặn đưa Mạch Miêu xuống khu thiếu nhi chơi, sau đó xoay người đóng cửa nói: “Diệp Tông báo cô hãy yên tâm, Quý Thừa vẫn chưa tìm được chứng cứ.”

Anh ấy trực tiếp như vậy, ngược lại làm Mạch Nha ngẩn ngơ. Thấy Mạch Nha không phản ứng, nha sĩ nọ bổ sung: “Tôi tên là Kỳ Yên.”

Mạch Nha à một tiếng. Diệp Tông đã từng nhắc tới, anh ấy có một người bạn thân tên là Kỳ Yên. Mạch Nha lơ mờ nhớ lại, bối cảnh của Kỳ Yên còn phức tạp hơn cả họ Diệp. Cụ thể thì Diệp Tông không nói, chỉ nói hai người họ từng trải qua rất giống nhau.

Cảm phiền người ta chạy đến truyền tin, Mạch Nha cảm thấy ái ngại: “Cám ơn anh, thật sự phiền anh quá.”

“Không có gì.” Kỳ Yên sâu xa nói, “Tôi đến chỗ này cũng có việc riêng cần làm, giúp cô cũng chỉ là tự giúp tôi, còn có thể đổi chút ân tình của Diệp Tông.”

Mạch Nha ngẩn ra, Kỳ Yên cũng không giải thích, tự động nói: “Cô mất tích, Quý Thừa vẫn luôn hoài nghi nhà họ Diệp. Lúc ấy đúng là thời điểm thành bại mấu chốt anh ta thu mua Diệp Thị, nếu cô được xác nhận tử vong, tài sản của cô sẽ phân chia không ít cho nhà họ Diệp, đúng lúc có thể chống lại thu mua.”

“Tôi biết, mọi người đều nghĩ vậy.”

“Nhưng người khác tin rằng cô đã chết, duy chỉ có mình Quý Thừa là không tin. Mấy năm nay, anh ta chưa từng từ bỏ điều tra, chủ yếu điều tra ở Macao và nước ngoài. Nhưng bởi vì kinh doanh nhạy cảm, anh ta vẫn không thể điều tra cận kề ở Đại Lục.”

“Nhưng còn hiện giờ? Vì sao anh ta lại đột nhiên tới đây?”

“Đây chính là mấu chốt của vấn đề, đáng tiếc tôi cũng không rõ. Điều duy nhất xác định chính là, năm ngoái anh cả cô Diệp Sóc ra tù, Quý Thừa lập tức đến tìm hân, sau khi trở về liền thu xếp lại Quý Thị, tiền quân toàn diện vào Đại Lục.”

“Chuyện này có liên quan gì đến Diệp Sóc? Anh cả luôn ở trong tù, cái gì cũng không biết!”

“Chuyện hân không làm, hân mới càng rõ ràng hơn ai hết. Chuyện này có liên quan đến cô, cô lại có quan hệ tốt với Diệp Tông, cho nên có lẽ hân sẽ nói Quý Thừa điều tra Diệp Tông. Một khi Quý Thừa loại bỏ Diệp Sóc, bắt đầu hoài nghi Diệp Tông, sẽ lại càng xác định là cô chưa chết, hơn nữa nhất định là đến Đại Lục này.”

Mạch Nha đã hiểu được ý của Kỳ Yên. Khi cô và Quý Thừa kết hôn, Diệp Tông đã xuất ngoại học y nhiều năm. Anh ấy vẫn luôn tự lực cánh sinh, điều kiện sống rất khó khăn, hiếm khi liên lạc với cô. Nhưng Diệp Tông vô cùng dốc sức, hy vọng một ngày nào đó có thể đón cô ra ngoài sống, hoàn toàn thoát ly khỏi nhà họ Diệp.

Nhưng mà chưa đợi được Diệp Tông thành công, cô đã gả cho Quý Thừa. Cô không nói chân tướng cuộc hôn nhân này cho Diệp Tông biết. Cô thà để Diệp Tông hiểu lầm cô ham vinh hoa phú quý, như vậy anh sẽ không cảm thấy tự trách, nếu không anh nhất định sẽ nghĩ rằng vì chính mình không đủ sức mạnh, nên mới phải để cho em gái bán mình cứu mẹ.

Bởi vì hiểu lầm này, có một thời gian dài Diệp Tông không liên lạc với cô. Cho nên bất luận là trước hay sau khi kết hôn, Quý Thừa không biết quan hệ giữa cô và Diệp Tông, cũng càng không nghĩ đến, người thương cô nhất nhà họ Diệp, người muốn cô biến mất nhất lại là Diệp Tông- cái tên mà Quý Thừa chưa từng nghe qua.

Mà người biết mối quan hệ gần gũi của Diệp Tông và cô chính là Diệp Sóc. Diệp Sóc còn biết, Diệp Tông đã sớm vứt bỏ cổ phần tập đoàn Diệp Thị,

chuyên tâm làm bác sĩ của anh. Anh xuất nhập Đại Lục không bị hạn chế bởi kinh doanh nhạy cảm của dòng họ Diệp, hơn nữa còn khám chữa bệnh cho rất nhiều người nổi tiếng, quan hệ nhân tế ở Đại Lục rất rộng. Nếu Diệp Sóc nói chuyện này với Quý Thừa, vậy thì có thể giải thích được hết thảy.

“Nhưng mà...” Mạch Nha nghĩ, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. “Diệp Tông chưa từng đến thành phố này, mặc dù Quý Thừa hoài nghi tôi đến Đại Lục, cũng không nên đến thẳng đây tìm.”

Kỳ Yên gõ bàn vài cái: “Chuyện này, tôi và Diệp Tông nhất trí đoán rằng: là bởi vì Nghiêm Hàn ở đây.”

Mạch Nha nhất thời cảnh giác: “Có ý gì?”

“Người tốt với cô chỉ có Diệp Tông và Nghiêm Hàn. Giúp cô bỏ đi chính là Diệp Tông, vậy sau khi cô đi người cô muốn tìm nhất sẽ là Nghiêm Hàn. Cho dù hiện tại không đi, sau này nhất định cũng sẽ đi. Thay vì Quý Thừa phải mò kim đáy biển, thì cầm cọc bên cạnh Nghiêm Hàn là hành động sáng suốt.”

Liên tưởng đến chuyện phát sinh hai hôm nay, sau một lúc Mạch Nha hoảng sợ, vội vàng kể hết cho Kỳ Yên. Kỳ Yên nghe xong im lặng không nói, Mạch Nha càng cảm thấy trong lòng càng lúc càng chùn xuống: “Có khi nào anh ấy đã nhìn ra điều gì không?”

“Hình như không giống.” Kỳ Yên buông mắt suy tư, “Cô thay đổi diện mạo, sửa đổi luôn ngày sinh tháng đẻ của Mạch Miêu, Quý Thừa lại nhận định Diệp Nghi bị lưu sản. Dù sao anh ta cũng vừa đến, lại hiểu lầm quan hệ giữa cô và Nghiêm Hàn, điều đó nói lên rằng ngay cả tình hình cơ bản còn không nắm. Nhưng đây đều là vấn đề thời gian, tôi sẽ thương lượng với Diệp Tông, lúc cần thiết sẽ đón Mạch Miêu đi.”

“Cái gì?” Mạch Nha kêu lên thất thanh, “Không được!”

“Diệp Tông bố trí gần như hoàn mỹ, bất luận chuyện mất tích của Diệp Nghi, hay là thân phận của Mạch Nha, Quý Thừa đều không tra được sơ hở. Ngay cả DNA được sở cảnh sát Macao niêm phong cất vào kho cũng đã bị tráo đổi, cho dù hiện giờ thu thập mẫu trên người cô mang về đối chiếu, cũng không có cách nào chứng minh cô là Diệp Nghi. Lỗ hổng duy nhất chính là Mạch Miêu. Một khi Quý Thừa cùng Mạch Miêu đi làm xét nghiệm cha con, thì không thể tiếp tục giấu giếm nữa.”

“Nhưng...”

“Đó chỉ là bước cuối cùng thôi. Hiện giờ Quý Thừa vẫn chưa liên hệ cô và Diệp Nghi với nhau, mạo muội đưa Mạch Miêu đi ngược lại rất lạ. Nhưng cô vẫn nên chuẩn bị tâm lý, nếu thực sự đến nông nổi kia, cô muốn kết quả thế nào? Tạm thời xa Mạch Miêu, hay là kiểm cũi ba năm thiêu trong một giờ?”

“...” Mạch Nha siết chặt nắm tay, không muốn nghĩ đến giả thuyết này.

“Còn có, Quý Thừa có lẽ đã giám sát Nghiêm Hàn, cô phải đặc biệt cẩn thận, đừng tùy tiện liên lạc với tôi.”

“Vậy nếu xảy ra chuyện tôi phải làm sao?”

Dáng vẻ ung dung của Kỳ Yên đột nhiên ngưng một chút: “Sau này sẽ gặp nhau ở trong tiệm của cô. Tôi sẽ lấy lý do chính đáng để đến đó, không làm người khác hoài nghi. Cô nhẫn nhịn nhủ mày gì vậy? Có vấn đề gì?”

Mạch Nha tự giễu lắc đầu: “Dần vật lâu như vậy, giấu giếm được mọi người, lại tuyệt đối không giấu được người duy nhất muốn giấu kia. Tôi chẳng hiểu vì sao, hết thảy đều tốt đẹp, cũng hợp tâm ý của anh ấy, nhưng sao anh ấy lại không chịu tin, hay là không thể buông tha tôi?”

Cộp một tiếng, chiếc bút máy trong tay Kỳ Yên gãy làm hai nửa. Mạch Nha hết hồn, anh lại chỉ thản nhiên ném bút vào sọt rác, đồng thời mỉm cười khó hiểu: “Xem ra cô là người chưa từng có chấp niệm gì. Nhưng tôi đã từng có, cho nên có thể lý giải. Chuyện thế này không có cách giải thích nào khác, chờ xem đi, không bao lâu nữa cô sẽ hiểu được thôi.”

Trên đường trở về, Đường Mật mấy lần gọi điện thoại thúc giục, hỏi cô là chuyện gì, cô lại không chịu nói rõ. Mạch Nha bị phiền đến hết cách, dứt khoát xin nghỉ học cho Mạch Miêu, dẫn cô bé cùng nhau đến tiệm.

Kết quả vừa vào cửa, Mạch Nha liền thấy Quý Thừa. Vừa định tròn mắt với Đường Mật, lại phát hiện hình như cô đã khóc: “Mạch Nha, xin lỗi, anh ta nói... Anh ta nói có thể tìm được tin tức của Diện Diện...”

Mạch Nha nhất thời cứng đờ, sau lúc lâu mới gian nan quay qua Quý Thừa: “Rốt cục anh muốn thế nào?”

Quý Thừa lặng lẽ ngồi ngay ngắn ở góc kia, vẻ mặt anh hờ hững, bên môi lại thản nhiên mỉm cười: “Cô Mạch, hôm qua tôi có nói, chúng ta còn gặp lại, đề nghị hợp tác của tôi, cô cũng sẽ đồng ý. Tôi cũng không nuốt lời.”

“Dùng con của Đường Mật để uy hiếp.” Mạch Nha nghiêng răng nói, “Người giàu sang như anh Quý, đều dựa vào chút thủ đoạn hạ tiện thế sao?”

Quý Thừa mặt mày tỉnh bơ, nhưng ngón tay vuốt chén trà hơi khựng lại. Anh đứng dậy, ánh mắt cực kỳ sắc bén, gần như làm cho Mạch Nha cảm thấy đau đớn: “Tôi nghe nói, con của cô Đường Mật bị thất lạc từ khi chào đời, cho nên bảo người ta lưu ý hỏi thăm. Đây rõ ràng là giúp đỡ, vì sao lại bị cô nói thành hạ tiện vậy?”

Anh vừa nói vừa đến gần. Mạch Nha đứng chắn trước Mạch Miêu, cố nén không lùi bước. Nhưng Quý Thừa thật sự rất cao lớn, nhảy mất Mạch Nha đã hoàn toàn bị bóng dáng của anh bao phủ. Đáy mắt Quý Thừa thăm thẳm, u ám càng tụ càng dày: “Cô Mạch, xin hỏi, tôi giúp đỡ một người mẹ đi tìm con là hạ tiện, như vậy, tước đoạt quyền làm cha của một người, thì nên gọi là gì?”

“Anh nói cho rõ ràng.” Trong lòng Mạch Nha run lẩy bẩy, nhưng vẫn cố mạnh mẽ hỏi vặn lại, “Tước đoạt quyền làm cha của một người? Anh Quý là đang nói ai? Tội danh lớn như vậy cũng không thể gánh tùy tiện được.”

“Không thể gánh vác sao? Ha ha...” Quý Thừa cup mắt bật cười, “Thật là, làm cũng đã làm...”

Máu toàn thân Mạch Nha đông lại, tước đoạt quyền làm cha của một người ư... Quý Thừa là đang nói cô sao? Vốn vẹn chỉ một ngày trời qua, không lẽ anh đã phát hiện điều gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mắc nợ đào hoa

“Nhà chú cũng có bạn nhỏ à?” Tiếng trẻ thơ êm ái nhẹ nhàng vang lên, “Chú nhớ bạn nhỏ của nhà chú lắm à?”

Quý Thừa đứng yên chốc lát, lập tức cúi mắt. Mạch Nha cũng cúi đầu, Mạch Miêu núp sau chân của cô ló cái đầu nhỏ xíu ra, chớp chớp mắt nhìn Quý Thừa. Mạch Nha nuốt nửa bị tình hình này hù chết: “Đường Mật, cậu dẫn Mạch Miêu ra ngoài chơi một lát đi...”

“Đội đã.”

Quý Thừa đột nhiên quỳ một gối xuống, Mạch Nha nhìn thấy đỉnh đầu đen nhánh của anh, hóa đá tại chỗ. Anh quỳ mặt đối mặt với Mạch Miêu, nhẹ nhàng hỏi: “Ừ, chú rất nhớ bạn ấy. Năm nay con bao nhiêu tuổi?”

“Con hai tuổi rồi.” Mạch Miêu trong trẻo đáp, “Sắp không còn là bạn nhỏ rất nhỏ nữa rồi. Chú đẹp trai à, bạn nhỏ nhà chú bao nhiêu tuổi vậy?”

Quý Thừa im lặng hồi lâu: “Nếu nó... Hai tuổi sáu tháng.”

Anh lại có thể nhớ rõ như vậy. Trong lòng Mạch Nha run rẩy dữ dội, còn Mạch Miêu sau một hồi vạch ngón tay ra đếm, do dự nói: “À, hơn con vài tháng, nhưng mà không sao, con sẵn sàng dẫn bạn nhỏ nhà chú đẹp trai đi chơi cùng.”

Quý Thừa không lên tiếng nữa, Mạch Miêu thì càng nói càng cao hứng: “Hay là như vậy đi! Chú đẹp trai cứ mang bạn nhỏ đến nhà của con chơi, như vậy thì chú có thể nhìn thấy bạn nhỏ, còn có thể hẹn hò với mẹ con, mọi người đều vui vẻ rồi!”

Quý Thừa ngạc nhiên: “Hẹn hò?”

Mạch Miêu lắc cánh tay của Mạch Nha: “Mẹ, quá tốt rồi, sau này lúc mẹ lại hẹn hò với chú đẹp trai, thì con có thể chơi cùng bạn, không cần lên giường ngủ sớm nữa đúng không?”

Mạch Nha rớt cục không nhìn được nữa: “Đường Mật!”

Đường Mật nhanh chân chạy tới, bế bổng Mạch Miêu chạy về phía cửa: “Cậu, hai người nói chuyện đi.”

Tình hình kinh doanh tiệm này vẫn không tồi, ngày thường cũng rất đông khách. Nhưng mà trước mắt, tất cả khách hàng cùng nhân viên trong tiệm đều bị mời ra ngoài, Đường Mật và Mạch Miêu vừa đi khỏi, liền hoàn toàn vắng hoe.

Ánh nắng cuối thu xuyên qua cửa kính hắt lên người, bầu không khí vốn ấm áp, nhưng Mạch Nha nhìn người đàn ông mặc vest, thân hình cao lớn đứng ở cửa kia, nhìn rồi lại nhìn Quý Thừa với vẻ mặt khó lường, cô vô thức rung mình một cái.

Quý Thừa lại mỉm cười: “Lúc mẹ lại hẹn hò với chú đẹp trai?... Thì ra, tôi cùng cô Mạch đây đã từng hẹn hò nhì.”

Mạch Nha há miệng mấy lần, rốt cục cũng bật ra được một câu: “Con nít không hiểu chuyện, anh Quý không cần để tâm.”

“Con nít sẽ không nói dối, lời nói của chúng mới đáng phải để tâm.” Quý Thừa nhìn thẳng Mạch Nha, “Nhưng mà, quả thực là tôi đã hiểu làm quan hệ giữa cô Mạch và Nghiêm Hàn rồi, tôi qua mới biết được chân tướng, hôm nay có ý đến nhà tạ lỗi.”

Nhanh như vậy đã biết? Mạch Nha run rẩy, cố gắng duy trì giọng nói bình tĩnh: “Vậy hiện giờ hiểu lầm đã không còn, ân oán của anh và Nghiêm Hàn có thể loại tôi ra khỏi rồi chứ?”

Quý Thừa lại dừng một chút: “Về chuyện này, tôi có một yêu cầu quá đáng.”

“Có ý gì?”

“Cô Mạch và Nghiêm Hàn mặc dù không phải vợ chồng, nhưng hình như là đang qua lại với nhau. Nếu cô Mạch không muốn bị liên lụy, chỉ bằng hoàn toàn cách xa hẳn một chút, bảo đảm sẽ không vô cớ bị tổn thương.”

“Anh bảo tôi cắt đứt quan hệ với Nghiêm Hàn?” Mạch Nha bật cười, “Đây đúng là yêu cầu quá đáng.”

Ánh mắt Quý Thừa dềnh dềnh biến hóa: “Sau này cô sẽ hiểu, người Nghiêm Hàn yêu không phải là cô, rồi xa hẳn là một chuyện tốt.”

Anh nói đúng, Mạch Nha nhủ thầm, rồi khỏi đây quả đúng là chuyện tốt. Chỉ cần cô rời khỏi, Nghiêm Hàn và Mạch Miêu đều sẽ an toàn. Tìm đến Nghiêm Hàn vốn chính là một quyết định ích kỷ và ngu xuẩn, hiện giờ đã đến thời điểm phải sửa chữa lại rồi.

“Có thể. Bối cảnh của anh Quý tôi cũng có biết chút ít, tôi còn con nhỏ phải chăm sóc, không thể chọc vào chỗ không nên chọc.” Mạch Nha dứt khoát nói, “Chỉ cần tôi rời khỏi, anh sẽ dễ tôi yên?”

Quý Thừa ngăn ra một chút, nhú mày nói: “Cô Mạch hình như đã hiểu lầm ý của tôi. Cô phải cách xa Nghiêm Hàn, nhưng không thể rời khỏi thành phố này.”

“Cái gì?” Mạch Nha kêu lên, “Tôi đi đâu cũng phải được anh đồng ý sao? Đây đúng là hiếp người quá đáng!”

“Xin lỗi cô.” Tuy rằng nói vậy, nhưng trong mắt Quý Thừa chẳng có chút gì là áy náy, “Mấy năm nay tôi đã học được một đạo lý, thứ không nắm được trong tay thì phải giám sát chặt chẽ, một khắc không lơ lửng. Tôi từng có bài học thê thảm, cho nên không thể không phòng. Hy vọng cô Mạch nhớ rõ, chỉ bằng một mình cô Đường, suốt đời cô ấy cũng chẳng tìm được con mình, tôi là người duy nhất có thể giúp cô ấy, mà tôi giúp hay không, tất cả quyết định là ở cô.”

Mạch Nha cắn răng nói: “Có thể được anh Quý đề phòng, tôi đúng là được quan tâm mà sinh lo sợ. Nhưng tôi tự thấy bản thân bèo bọt, anh Quý xác định mình không phòng sai đối tượng?”

“Cô Mạch hỏi vậy, chỉ bằng tôi kể thật chi tiết. Có một cô gái sẽ đến tìm Nghiêm Hàn, mà tôi thì đang tìm kiếm cô ấy. Nếu cô Mạch cứ ở cạnh Nghiêm Hàn, cô ấy thấy Nghiêm Hàn đã có giai nhân bên cạnh, có lẽ sẽ không xuất hiện. Tôi không muốn tình huống như thế phát sinh.”

Mạch Nha bị đình trệ. Quý Thừa không chỉ không đem cô và Diệp Nghi liên hệ với nhau, ngược lại coi cô trở thành chướng ngại ngăn cản Diệp Nghi trở về. Đó là một tin tốt, thế nhưng... Đúng là kỳ lạ. Tại sao bên cạnh Nghiêm Hàn có phụ nữ thì Diệp Nghi sẽ không xuất hiện? Diệp Nghi là bạn của Nghiêm Hàn, cũng không phải là bô bịch, đây là đạo lý gì chứ?

Thấy Mạch Nha ngần ngừ, Quý Thừa thân nhiên bổ sung thêm: “Nếu cô Mạch rời khỏi, khó đảm bảo Nghiêm Hàn không đi tìm cô, tôi cũng muốn gây sức ép với cả hai người. Cho nên, chỉ bằng cô cứ ở lại, chỉ làm cho Nghiêm Hàn hết hy vọng thôi. Như vậy thì tôi cũng bớt việc, còn có thể chuyên tâm giúp cô Đường tìm con, không phải vui vẻ cả làng à.”

Mạch Nha nhắm mắt lại. Quý Thừa đúng là người đáng sợ, cho dù cô đã hoàn toàn thay da đổi thịt, Quý Thừa cũng có thể nhanh chóng tìm được nhược điểm của cô. Đường Mật cho cô cuộc sống mới, tình bạn, thậm chí cả tình thân, còn cô cho Đường Mật được cái gì?

Đứa con tìm không thấy kia, có lẽ Diệp Tông có khả năng tìm được, nhưng cuối cùng cô chẳng có làm gì. Cô vì bảo vệ bản thân, che giấu tung tích mà rũ bỏ Đường Mật. Hiện giờ, Quý Thừa mang đến hy vọng cho Đường Mật, Mạch Nha không thể dễ tiện bóp chết hy vọng đó của Đường Mật được.

Thật lâu sau, Mạch Nha cười nhẹ, thỏa hiệp nói: “Anh Quý còn có yêu cầu gì, chỉ bằng nói hết một lần đi. Chuyện con của Đường Mật, hy vọng anh có hết sức.”

“Xem ra, thỏa thuận hợp tác lâu dài kia rốt cục cũng có thể ký tên rồi.” Quý Thừa ôn hòa cười nói, “Người với người chính là như vậy, hợp tác càng sâu, càng tin tưởng lẫn nhau thì càng không phản bội nhau. Chỉ cần cô Mạch tuân thủ giao ước, cô Đường tìm được con cũng không phải chuyện gì khó khăn.”

Sau khi ký tên vào hợp đồng, Đường Mật vẫn luôn cúi đầu, dùng đôi mắt đỏ au nhìn Mạch Nha. Mạch Nha thờ dãi, vỗ vai Đường Mật: “Cậu không làm gì sai, thật đó. Đừng như vậy, bằng không người khác còn tưởng rằng cậu đào phản mộ tổ tiên nhà mình.”

“Nhưng, nhưng mà...” Đầu Đường Mật càng cúi càng thấp, “Nghiêm Hàn và Quý Thừa có hiềm khích lớn như vậy... Mạch Nha, một mình cậu nuôi Mạch Miêu, khó khăn lắm mới gặp được nhân duyên tốt, nếu như bị mình hủy hoại, thì mình...”

“Mình và Nghiêm Hàn chỉ là bạn bè.” Mạch Nha đã nói vô số lần, “Và lại, có chuyện gì quan trọng hơn chuyện tìm được Diễm Diễm chứ? Nếu Nghiêm Hàn ngay cả chuyện này cũng để ý, thì tình bạn giữa mình và anh ấy coi như chấm dứt.”

Đường Mật ôm cổ Mạch Nha, òa òa khóc lớn: “Mạch Nha, lúc trước khi mình mang thai, ba mẹ mình, em trai mình, nhà họ Hàn nữa, ai cũng ép mình rời khỏi Hàn Duyên. Họ đưa mình về quê, ép mình lập gia đình, còn lên bắt mất con của mình! Sau đó cả nhà họ Hàn chết hết, cả Hàn Duyên cũng chết, đứa con kia không có khả năng tìm lại được...”

“Mình nghĩ suốt đời sẽ như vậy, ngay cả tiệm bánh mở ra cũng vắng ngoài, chính là mình đã gặp được cậu. Mạch Nha à, chúng từng có người nào tốt với mình như cậu. Cậu vì mình, ngay cả hạnh phúc của bản thân cũng hy sinh, mình, hu hu...”

Mạch Nha ôm lại Đường Mật, ngoại trừ tự ghét mình ra, không biết còn có thể làm gì.

Sau đó, Đường Mật khóc như người tàn tật, Mạch Nha đành phải đưa cô cùng Mạch Miêu về nhà, tự mình xuống bếp an ủi. Mạch Miêu nhìn ra được hôm nay Đường Mật bị đá kích, bật ti vi lên bỏ qua kênh phim hoạt hình, trực tiếp chuyển đến kênh tin tức.

Còn Mạch Nha thì lơ đãng trong nhà bếp, vừa nấu ăn vừa nghĩ đến chuyện của Nghiêm Hàn. Đang nghĩ ngợi, đột nhiên phòng khách có tiếng gọi truyền đến: “Mạch Nha, mau, mau đến đây!”

Mạch Nha tưởng xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy lên, thì thấy Đường Mật tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào màn hình: “Mau xem xem, người này hình như là bạn gái tin đồn của Quý Thừa!”

Tiềm thức mách bảo Mạch Nha không nên xem, nhưng cô vẫn vô thức ngẩng đầu, đối diện với khuôn mặt xinh đẹp không tì vết của Thượng Vi. Thượng Vi đúng là cô gái cực phẩm, cả thời gian cũng hết sức chiều chuộng cô. So với ba năm trước, cô không chỉ không kém đi chút nào, ngược lại càng thêm rạng rỡ.

Cô Thượng, quan hệ giữa cô và anh Quý thân cận, đối với lần này Quý Thị tiến quân vào Đại Lục, cô cảm thấy thế nào?

Cô Thượng, tổng công ty Quý Thị ở Đại Lục được đặt tại quê mẹ của bà Quý, Diệp Nghi, cô có ý kiến gì đối với chuyện này không?

Cô Thượng, trước khi Diệp Nghi mất tích từng có lời đồn, anh Quý chuẩn bị vì cô mà ly hôn với Diệp Nghi, xin hỏi có phải thật không? Thời gian xác định cái chết của Diệp Nghi gần kề, tin tức tốt giữa cô và anh Quý lại được tung ra, xin hỏi có căn cứ hay không?

Thượng Vi bị vô số micro chia vào, lại không chút biểu hiện bối rối, trong vẻ tao nhã chất chứa đầy khí thế, đều làm cho người ta tin tưởng không thể nghi ngờ: “Quý Thừa rất nặng tình nghĩa, cho dù bị ‘người ta’ phụ trước, thì cũng tuyệt đối không phụ ‘người ta’. Anh ấy luôn tôn trọng tôi, tôi đương nhiên cũng ủng hộ bất cứ quyết định nào của anh ấy.”

“Chắc chắc...” Đường Mật tắc lưỡi, “Mạch Nha, cậu có từng nghe đến vụ án của Diệp Nghi không? Nghe nói ba năm trước chấn động cả nước, mình là mới vừa cập nhật thông tin. Quý Thừa này tuổi còn trẻ, nhưng cuộc sống lại lắm biến hóa. Đứng nhìn anh ta đứng đắn, thực tế thì mắc nợ đào hoa, ngay cả tiểu tam cũng nghênh ngang nắm đầu vợ cả. ‘Người ta’ chính là ám chỉ vợ của Quý Thừa, tên là Diệp Nghi, có lỗi với Quý Thừa trước á? Câu này cũng nói được quá lợi hại rồi.”

Đúng vậy, Mạch Nha trong lòng cười khò. Giữa ba người Quý Thừa, Diệp Nghi và Thượng Vi, đúng là Diệp Nghi không đứng trước, còn sự lợi hại của Thượng Vi cũng cao hơn Diệp Nghi rất nhiều. Đây là sự thật mà thật lâu trước kia đã được chứng minh.

Trong một thời gian rất dài, Diệp Nghi cũng không biết tầm quan trọng của Thượng Vi với Quý Thừa, cô đơn giản nghĩ họ chỉ là bạn bè, mà bạn của Quý Thừa đương nhiên là người cô phải đối xử tử tế. Bởi vậy, mỗi một câu nói của Thượng Vi, cô đều tin tưởng không chút nghi ngờ.

Cho nên, khi Thượng Vi gọi điện cho cô, nói Quý Thừa nhấn cô đến công ty một chuyến, mặc dù cô thấy lạ, nhưng không chút nghi ngờ, chỉ có hơi bất an. Dù sao, cô cũng là người nhà họ Diệp, vì tránh nghi ngờ không đáng có, vẫn luôn cố tình né tránh hết thảy những gì liên quan đến chuyện làm ăn của Quý Thừa.

Nhưng vừa đến dưới lầu, liền có người ra đón cô, còn đưa thẳng cô đến phòng làm việc của Quý Thừa. Rốt cục cô hoàn toàn yên tâm, thậm chí còn trộm vui mừng. Quý Thừa đối xử với cô hình như ngày càng tốt hơn? Cô muốn tin tưởng như vậy, rồi lại không thể tin thêm được nữa.

Phòng làm việc của Quý Thừa rất rộng, cô tự giác tránh xa bàn làm việc, ngồi xuống khu tiếp khách. Nhưng mà mới vừa ngồi xuống, liền nhìn thấy dưới chân có rơi mấy tờ giấy. Cô nhặt lên, đang gom lại, cửa phòng làm việc bỗng nhiên mở ra. Sau đó, Diệp Nghi thấy Quý Thừa nhú mào, mẹ của Quý Thừa thì có vẻ khinh bỉ cùng phẫn nộ, cùng với vẻ mặt khiếp sợ của Thượng Vi.

Mẹ của Quý Thừa vọt đến trước, một phen giật lấy mớ văn kiện, rồi đập vào tay Quý Thừa: “Mẹ nói có sai đâu! Con riêng của nhà họ Diệp, gả cho con thì làm sao không thể có mưu đồ! Bây giờ thì hay rồi, ăn cây táo rào cây sung cũng liền thôi, nhưng lại dám công khai vào văn phòng của con, còn tìm ra được văn kiện cơ mật nhất chính xác không sai! Quý Thừa, con nhìn cho rõ, đây là vợ con đó!”

Chân mày Quý Thừa càng nhíu càng chặt: “Diệp Nghi, em tới đây làm gì?”

“Em...” Cô biết bà Quý vốn không thích mình, tình hình trước mắt càng khiến cô kích động. “Em, không phải em... Thượng Vi nói anh gọi em đến. Quý Thừa, em không muốn xem đồ của anh đâu, nó rơi dưới đất, em chỉ muốn nhặt lên thôi, thật sự không thấy gì cả! Thượng Vi, cô nói giúp tôi...”

“Diệp Nghi, cô nghe nhầm rồi chẳng?” Thượng Vi mở to cặp mắt vô tội, “Vừa rồi tôi nói với cô là Quý Thừa đang họp, đâu có nói anh ấy gọi cô đến đây đâu.”

Nói xong, Thượng Vi vịn tay của mẹ Quý Thừa: “Bác gái đừng nóng giận, Diệp Nghi không phải người như vậy, có lẽ chúng ta quá đa nghi. Lần này,

nhà họ Diệp nhắm vào hành động của chúng ta, tuy rằng có tin tức bị tiết lộ, nhưng không hẳn là do Diệp Nghi làm. Diệp Nghi là người trọng tình cảm, cô ấy sẽ không làm chuyện có lỗi với Quý Thừa đâu.”

“Trọng tình cảm.” Bà Quý hừ lạnh, “Nó coi trọng chính là tình cảm của nhà họ Diệp. Quý Thừa, lúc này con còn muốn nói thế nào?”

Cô liễu mạng lắc đầu: “Quý Thừa, anh tin em đi, không phải em...”

“Diệp Nghi, đây không phải là chỗ em nên tới.” Ánh mắt Quý Thừa lãnh đạm đến cực hạn, “Người đâu, mau đưa cô chủ về. Sức khỏe cô chủ không tốt, đừng để cô ấy ra ngoài.”

Khi đó, Diệp Nghi đã hiểu được, quả thật là cô không đúng, cô không nên dễ tin người, lại càng không nên vọng tưởng.

Khi đó Diệp Nghi rốt cục hiểu được, Thượng Vi lợi hại hơn mình nhiều lắm. Sự lợi hại của Thượng Vi không nằm ở chỗ nói chuyện, mà nằm ở chỗ lời nói của cô ta có người sẵn lòng tin tưởng.

Chỉ bằng điểm ấy, cô đã định trước vĩnh viễn không phải là đối thủ của Thượng Vi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Vật thay thế

Hôm sau là cuối tuần, Mạch Miêu có hẹn đến nhà bạn chơi. Mạch Nha nhận rồi, sáng sớm đã chuẩn bị các loại điểm tâm, sau đó liền giúp Đường Mật hoàn thành đơn hàng trước đó. Đang bận túi bụi, Nghiêm Hàn đẩy cửa đi vào.

Dưới chân Mạch Nha vấp một cái, Nghiêm Hàn nhanh chóng tiến lên đỡ cô, cười nói: “Anh đáng sợ vậy à?”

“Nghiêm Hàn.” Mạch Nha khó khăn nói, “Em... có chuyện muốn nói với anh.”

Nghiêm Hàn nâng mặt cô lên, nhíu mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Em đã ký hợp đồng với Quý Thị.” Mạch Nha hít sâu một hơi, “Quý Thừa đồng ý sẽ tìm con giúp Đường Mật, nhưng anh ta có điều kiện, em không được gặp mặt anh nữa.”

Nghiêm Hàn cứng đờ, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin: “Cái gì?”

“Xin lỗi anh.” Mạch Nha nắm lấy tay của Nghiêm Hàn: “Nghiêm Hàn, với em mà nói, anh và Đường Mật cùng Mạch Miêu là quan trọng như nhau, điều này mãi mãi không thay đổi. Nhưng mấy năm nay, Đường Mật tìm con rất vất vả, cho nên em...”

“Quý Thừa!” Lòng ngực Nghiêm Hàn kịch liệt phập phồng, “Tên điên này!”

“Anh ta nói có một người sẽ đến tìm anh, nhưng nếu có em bên cạnh, người đó có thể sẽ không xuất hiện.” Mạch Nha lí nhí nói, “Anh ta đúng là kỳ lạ. Nghiêm Hàn, anh có biết anh ta có ý gì không?”

Dưới cảm Nghiêm Hàn căng cứng: “Ba năm rồi, cô ấy đã đi suốt ba năm, mà hần vẫn không thể buông tha cho cô ấy...”

“Nghiêm Hàn, anh...”

“Mạch Nha, xin lỗi em.” Nghiêm Hàn nặng nề nói, “Anh không ngờ lại lừa em vào chuyện này. Hiện tại chắc Quý Thừa đang giám sát anh, chúng ta không gặp nhau cũng tốt. Em phải tránh xa hần, hần chỉ lấy chuyện tìm con Đường Mật làm điều kiện, như vậy chuyện hợp tác em cứ để Đường Mật ra mặt.”

“Vâng.” Mạch Nha biết sẽ không đơn giản như vậy, nhưng vẫn cố gắng cười nói, “Em sẽ cẩn thận, anh cũng vậy nhé. Tuy rằng không gặp nhau, nhưng bánh ngọt anh thích ăn em nhất định vẫn tiếp tục cung cấp, sau này mỗi ngày anh phải nhận chuyên phát đó.”

“Nếu Mạch Miêu cần chăm sóc, bất cứ lúc nào cũng có thể nói Đường Mật liên lạc với anh.” Nghiêm Hàn vịn vai Mạch Nha: “Mạch Nha, lúc anh không thể giúp đỡ em, em phải bảo trọng chính mình.”

Mạch Nha cay cay sống mũi, bước đến ôm lấy thất lưng của Nghiêm Hàn, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai anh, hết như hai mươi năm trôi qua: “Đã là chuyện quá khứ. Quý Thừa sớm muộn gì cũng buông tay. Bảo trọng.”

Nghiêm Hàn đứng trệ hai giây, vừa định giơ tay ôm lại người trong lòng, đột nhiên một sức mạnh kéo Mạch Nha sang một bên. Đồng thời, chỉ nghe giọng nói âm trầm truyền đến: “Đừng chạm vào cô ấy.” Nói xong, người nọ lùi theo Mạch Nha, xoay người đi khỏi.

Mạch Nha bị túm đến ngoài tiệm. Sức của người nợ rất lớn, giống như ả chứa thịnh nộ. Cuối cùng, Mạch Nha gần như bay khỏi cửa lớn, trực tiếp ngã vào trong một chiếc xe, tiếng đóng cửa khóa trái lập tức truyền đến: “Lái xe.”

Mạch Nha tức điên người: “Anh Quý này! Ngoại trừ cưỡng ép dụ dỗ, bắt cóc cũng là thủ đoạn quen thuộc của anh?”

Quý Thừa không đáp, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Mạch Nha nín nhịn mấy ngày, rốt cục lửa giận cũng bùng phát: “Tôi dựa theo yêu cầu của anh, nói tạm biệt với Nghiêm Hàn, anh lại giờ chứng gì vậy?”

“Xin lỗi.”

Quý Thừa đang xin lỗi? Mạch Nha ngây ngẩn cả người, còn Quý Thừa chỉ cười nhẹ một tiếng: “Bóng lưng của cô rất giống với một người, vừa rồi tôi đột nhiên nhìn thấy rồi sinh ra ảo giác, xem cô thành cô ấy. Xúc phạm đến cô, là lỗi của tôi.”

Trái tim Mạch Nha như lỡ mất một giây, nhưng cô kiên quyết không để bản thân suy nghĩ nhiều hơn. Trong quá khứ, cô chính là suy nghĩ nhiều quá nên mới rơi vào nông nổi vạn kiếp bất phục. Tin tức hôm qua còn nói, chuyện vui của Quý Thừa cùng Thượng Vi sắp đến. Cô và Thượng Vi đáng người nà ná nhau, Quý Thừa nhìn lầm cô thành Thượng Vi, đây chính là giải thích hợp lý nhất.

Mạch Nha cố gắng trấn tĩnh, nói: “Đã là ảo giác, xin mời anh mau chóng sửa chữa. Tôi muốn xuống xe.”

“Tôi đến tìm cô Mạch là có công chuyện.” Quý Thừa bình tĩnh quay qua nói, “Công chuyện trong hợp đồng.”

“Tôi chỉ ký hợp đồng, không phải giấy bán thân.” Mạch Nha lạnh lùng nói, “Đã là công chuyện, xin mời anh hãy hẹn trước. Hôm nay tôi rất bận, hiện giờ phải xuống xe.”

“Con của cô Đường đã không còn ở Đại Lục.” Quý Thừa bình ổn nói, “Muốn biết tình hình cụ thể, tốt nhất là không nên xuống xe.”

“Anh!” Mạch Nha nghiêng răng nói, “Anh Quý cảm nắm chip đánh bạc (poker chip)[1] chuẩn xác như vậy, không chơi đánh bạc thật đúng là phung phí của trời.”

Quý Thừa nhìn chằm chằm Mạch Nha không chuyển mắt, nhìn đến nỗi trong lòng cô sợ hãi. Sau một lúc lâu, anh đột nhiên cong khóe môi, sâu xa nói: “Kỳ thực cô với cô ấy tuyệt đối không giống. Cô ấy ít nói lắm, nào có nhanh nhẹn nhanh miệng như cô.”

Mạch Nha cười lạnh: “Như vậy thật tốt, sẽ không khiến anh Quý sinh ra ảo giác nữa. Muốn tìm người cũng được, muốn chia rẽ tôi và Nghiêm Hàn cũng được, trực tiếp dùng con của Đường Mật uy hiếp là đủ rồi, vì sao lại muốn hợp tác? Làm không tốt còn khiến anh sinh ra ảo giác, vô duyên vô cớ gia tăng phiền não.”

Quý Thừa trái lại không tức giận, chỉ bình đạm nhìn cô, trông mắt đen như mực ả hiện ánh sáng: “Cô Mạch, cô có cuộc sống hạnh phúc, cho nên không cách nào lĩnh hội được. Nếu bị đắm chìm trong tuyệt vọng lâu ngày, thì ảo giác cũng có thể khiến người ta vui vẻ. Không hề phiền não như cô nói, ngược lại là một loại an ủi.” Nói xong, anh lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Mạch Nha nói không nên lời, dứt khoát im lặng. Không bao lâu, xe dừng lại, nhưng Mạch Nha vẫn ngồi yên: “Hóa ra Quý Thị tiếng tám lừng lẫy tọa lạc trong tòa nhà này?”

“Đây là chỗ ở của tôi.”

“Nghe nói là công chuyện.” Mạch Nha hít sâu, “Công chuyện của quý công ty đều bàn bạc ở nhà riêng à?”

Quý Thừa nhìn cô, nói vào di động: “Xuống dưới ga-ra.” Sau đó quay sang Mạch Nha, “Công chuyện này quả thực bàn bạc ở đây là tốt nhất. Cô Mạch không cần lo lắng an toàn nhân thân, có quân gia ở đây, hiện tại đang đi xuống đón cô.”

Mạch Nha giận dữ đẩy cửa xuống xe, còn chưa đi được hai bước, lại nghe tiếng gọi quen thuộc: “Cô... chủ?”

A Phi! Dưới chân Mạch Nha vấp một cái, một bóng người đồng thời vọt đến trước mặt cô: “Cô chủ, cô thực sự còn sống...” A Phi nhào vào lòng Mạch Nha, rồi thoáng chốc cứng đờ, “Không, không phải cô chủ...” Chị sững sờ tại chỗ, hai mắt nhắm lệ mờ hồ nhìn Quý Thừa ở một bên, vẻ mặt mờ mịt.

Quý Thừa hãy còn đứng bên cạnh xe, khuôn mặt lần khuất trong bóng râm, nhìn không rõ: “A Phi, dẫn cô Mạch lên lầu.” Dứt lời liền đi thẳng.

Mạch Nha và A Phi đi đón thang máy. A Phi đứng ở một góc, không ngừng dùng khóe mắt quan sát Mạch Nha. Mạch Nha mặc dù trên mặt cực lực kiềm chế, nhưng thực tế còn kích động hơn cả A Phi. Trong năm năm đó, A Phi là người duy nhất đối xử tốt với cô. Họ Quý là một gia tộc hết sức truyền thống, còn cô không chỉ là con riêng, mà còn là đứa con riêng dẫn theo người mẹ bệnh tật bị hắt hủi đến đó, ngay cả người làm trong nhà cũng khinh thường cô.

Mới đầu, mọi người thấy quan hệ giữa cô và Quý Thừa rất tốt, nên không dám làm càn. Nhưng sau đó, người mẹ luôn sống ở nước ngoài của Quý Thừa quay về Macao, quan hệ của cô và Quý Thừa cũng dần dần chuyển biến xấu đi, đám người làm đều không coi cô ra gì. Chỉ có A Phi trước sau như một, suốt ngày như con gà mái mẹ bảo vệ cô, sợ cô bị người khác hiếp đáp.

Hồi đó rồi đi, điều Mạch Nha lo lắng nhất chính là liên lụy A Phi. Hiện tại xem ra, A Phi sống rất tốt, không chỉ vẫn bên cạnh Quý Thừa, mà còn được thăng làm quản gia. Kiểm chế niềm vui trong lòng, Mạch Nha làm ra vẻ tùy tiện hỏi: “Là A Phi đúng không? Chị làm cho anh Quý lâu chưa?”

Nghe được tiếng của Mạch Nha, vẻ mặt A Phi càng buồn hơn: “Cô Mạch, có hơn hai mươi năm”

“Chị vẫn... Anh ta dễ chung sống không?”

“Cô Mạch, cậu chủ là người tốt nhất mà tôi từng gặp.”

Lúc này, cửa thang máy từ từ mở ra, Mạch Nha nhìn cảnh tượng bên kia cánh cửa, rốt cục cũng hiểu được tại sao Quý Thừa nói: Công chuyện này quả thực bàn bạc ở đây là tốt nhất.

Đây vốn là căn nhà ở tầng trên cùng trong khu chung cư cao cấp bậc nhất của thành phố, Quý Thừa sống ở đây có lẽ cũng được một thời gian, nhưng nó trông như một mô hình nhà mẫu, sang trọng nhưng lạnh lẽo, không có chút hương vị cuộc sống- ngoại trừ nhà bếp.

Nhà bếp dạng mở thật lớn, đầy ắp các loại dụng cụ lò nướng. Từ nguyên liệu chế biến đến vật dụng, chẳng những đầy đủ tiện nghi, còn hết sức đắt đỏ, ngay cả thợ làm bánh chuyên nghiệp như Mạch Nha đều chỉ có thể nhìn thấy chúng trên tạp chí, sau đó thêm muốn ở trong mơ.

Nhưng Mạch Nha chỉ cảm thấy vô cùng quái lạ: “Ồ... Lò nướng là sở thích tân tiến của anh Quý?”

“Không phải cậu thích, mà là cô nhà tôi...” Đang nói, A Phi đột nhiên ngắt ngang giữa chừng, ngược lại kêu, “Cậu chủ.”

Mạch Nha quay người lại. Chỉ thấy Quý Thừa đi tới, đưa cho cô mảnh giấy: “Làm cái này.”

Mạch Nha cầm lấy xem, rồi đột nhiên đình trệ: “Đây là...” Đây là bản thiết kế chiếc bánh mà trước kia cô vẽ.

Khi đó, cô mới chớm yêu Quý Thừa, luôn âm thầm ảo tưởng một ngày nào đó có thể sinh con cho anh. Những lúc nhàn rỗi, cô sẽ thiết kế bánh ngọt cho con. Ngày chào đời, đầy tháng, thôi nôi... Nhưng không qua bao lâu cô lại phát hiện, ảo tưởng mãi mãi chỉ là ảo tưởng. Sau đó, cô đưa tất cả bản thiết kế này cho A Phi đem bỏ, không ngờ chúng được giữ lại cho đến bây giờ.

“Có thể làm được không?” Quý Thừa lẳng lặng hỏi.

“Không... vấn đề.” Mạch Nha cố gắng biểu hiện thật chuyên nghiệp, “Nguyên liệu bên trong muốn dùng loại nào? Phô mai, kem mousse, hay là anh Quý muốn đổi thứ nào khác?”

“Tôi không biết.” Giọng nói của Quý Thừa thật nhẹ, ánh mắt lại hoang vu xa xăm, “Bình thường trẻ con thích loại nào?”

“Chocolate mousse.” Mạch Nha gian nan nói, “Trẻ con đứa nào cũng thích.”

“Vậy thì chocolate mousse đi.” Quý Thừa xoay người rời khỏi, bóng lưng cao lớn cô tịch, “Đúng rồi, nhà trẻ của con gái cô Mạch học tôi đã mua lại rồi, ngày 12 tuần sau là ngày thành lập mới, sẽ làm tiệc sinh nhật, đến lúc đó hãy dùng bánh ngọt này. Hôm nay chính là hàng mẫu, vất vả rồi.”

Mạch Nha run lên, mảnh giấy trong tay rơi xuống. Mạch Miêu là sinh sớm, tuần sau, ngày 12, đúng là ngày dự sinh ban đầu của nó.

Bánh ngọt là thiết kế của mình, nên làm vô cùng thuận lợi. Nhưng trong lòng Mạch Nha không yên, đến cuối cùng lại làm cho sàn nhà dính đầy bơ. Cô xoay người định gọi A Phi đến giúp, kết quả vừa quay đầu liền đụng phải một vòng ôm.

“Á!” Mạch Nha hét hồn la lên, lùi mạnh về sau, tựa sát vào bệ bếp bên cạnh, “Anh Quý, anh... có chuyện gì?”

“Không có.”

“Vậy anh im lặng đứng sát sau lưng tôi làm gì?”

Lúc này, Quý Thừa hơi khom người, khuôn mặt hoàn mỹ sắp tì lên vai cô. Cánh tay anh hơi mở ra, hai tay vờ như chạm vào thắt lưng cô. Động tác đó rõ ràng là chiếc ôm, nhưng không trực tiếp tiếp xúc. Cho nên, anh vẫn lặng lẽ đứng sau lưng cô, vẫn duy trì tư thế lạ lùng đó?

“Lại là ảo giác, hoặc là nói buông thả bản thân chìm đắm trong ảo giác.” Quý Thừa đứng thẳng dậy, mỉm cười tự giễu, “Làm xong rồi?”

“Xong rồi.” Mạch Nha không biết sao lại ngây người hồi lâu, mới xấu hổ dời mắt, “Nhưng mà bơ bị đổ, cần phải lau dọn lại.”

“Để đó đi. Tôi đưa cô về.” Nói xong, Quý Thừa lấy chìa khóa xe trên quầy bar, thấy Mạch Nha vẫn đứng yên bất động, anh nhàn nhạt hỏi: “Còn việc gì ả?”

“Tôi tự về. Anh Quý có tình bắt tôi đến làm hàng mẫu, hiện giờ hoàn thành rồi, anh không nghiệm thu à?”

Ánh mắt Quý Thừa dừng trên người cô chốc lát, không trả lời câu hỏi: “Cô Mạch biết đó, cô rất giống một vị cố nhân của tôi. Tôi và cô ấy nhiều năm không gặp, từ trên người cô tôi đã được nhìn thấy cô ấy suốt cả buổi chiều, tôi chẳng còn mong gì hơn, thứ cô làm cho dù có độc, tôi cũng sẽ ăn mà.”

Dừng một hồi, anh cười tự giễu, xoay người ra hướng cửa chính: “Không hiểu cũng chẳng sao, nghĩ tôi quái lạ cũng được. Đi thôi, chỗ này khó đón xe lắm, không để tôi đưa về, trừ phi cô không muốn về.”

Hôm nay hết sức kỳ lạ. Đến cửa tiệm, Mạch Nha mau chóng lên xuống xe. Ai ngờ vừa vào cửa, cô lại cảm thấy không đúng. Lúc này sớm nên đóng cửa, nhưng trong góc tiệm vẫn còn có người ngồi.

Mà sắc mặt Đường Mật trắng bệch, ngay cả nói chuyện cũng ấp úng: “Mạch Nha, người bên kia cậu có quen không? Anh ta nói đến tìm cậu, chỉ là anh ta thật giống với Hàn Duyên. Không, thực sự thì mặt mũi chẳng giống chút nào, nhưng lại có chỗ nào đó đặc biệt rất giống. Sao, tại sao có thể như vậy...”

Mạch Nha bị cô làm cho chẳng hiểu ra sao: “Chuyện gì? À? Cậu nói từ từ thôi...”

Lúc này, người nọ đứng dậy xoay người, ung dung đi tới: “Mạch Nha.”

“Kỳ Yên?!” Mạch Nha giật mình, đang muốn đến hoan nghênh, lại phát hiện một chuyện còn khủng bố hơn. Quý Thừa không biết từ lúc nào cũng vào trong tiệm, đang xa xa nhìn chăm chăm Kỳ Yên.

Mạch Nha nhất thời tay chân luống cuống, Kỳ Yên lại bình tĩnh chào cô: “Đã về rồi?”

Mạch Nha liếc sang Đường Mật, lại liếc qua Quý Thừa: “Kỳ Yên, sao anh lại đến đây?”

“Anh biết em không muốn anh đến.” Kỳ Yên đứng lại trước mặt Mạch Nha, tràn đầy thâm tình, ánh mắt còn như vô tình đảo qua Quý Thừa: “Nhưng hôm nay anh rất nghiêm túc. Xin em hãy cho anh một cơ hội, dù sao anh cũng là ba ruột của Mạch Miêu.”

Mạch Nha hoàn toàn choáng váng. Khi không khi không Kỳ Yên lại xưng... xưng là gì ấy nhỉ?

Chú thích:

[1] Poker chip (còn gọi là Casino tokens, chips, checks, hoặc cheques trong Tiếng Anh) là một dụng cụ đánh bạc sử dụng trong các sòng bài, để chơi trò chơi may rủi như poker, blackjack, roulette,... Nó có hình dáng tương tự như đồng tiền nhưng dày hơn dùng để đặt cược thay cho việc đặt cược trực tiếp tiền hoặc đá quý vì các lý do an ninh. (Theo wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Người thắng

“Cái gì?!” Đường Mật hai mắt trừng lớn cỡ quả bí ngô, “Ba ruột của Mạch Miêu chẳng phải đã chết rồi sao?”

“Em nói vậy với người khác ư?” Kỳ Yên nhìn sâu vào mắt Mạch Nha, “Xem ra em đúng là xem anh như đã chết. Nếu không phải vô tình gặp lại, anh vĩnh viễn cũng không biết mình còn có đứa con gái.”

Mạch Nha trợn mắt há mồm nhìn Kỳ Yên, còn anh không những nghiêm túc, mà vẻ mặt còn rất thâm tình: “Mạch Nha, anh là nha sĩ của Mạch Miêu, có DNA khoang miệng của con.” Nói xong, lại từ trong cặp tạp láy ra xấp văn kiện, “Trên giám định cha con có ghi rõ ràng, em còn muốn phủ nhận sao?”

Đường Mật giật lấy văn kiện, xoay người lại: “Bệnh viện hàng đầu? Thật sự! Mạch Nha, anh ta là ba ruột của Mạch Miêu?”

Mạch Nha không biết nên nói gì: “Mình, anh ấy...”

“Em hiểu lắm anh rồi.” Kỳ Yên vịn bả vai của Mạch Nha: “Anh chưa từng xem đêm đó là tình một đêm. Mạch Nha, anh thích em, sao em không nói tiếng nào đã bỏ đi, từ đó liền bật vô âm tín?”

“Trời ạ!” Đường Mật rít gào lên, “Mạch Nha, chân nhân bất lộ tướng nha! Cậu lại có thể...”

“Im hết cho tôi!” Mạch Nha hét lớn một tiếng. Xung quanh nhất thời yên tĩnh, bầu không khí lại càng quý dị. Mặt Mạch Nha sa sầm, chuyển hướng sang người nãy giờ bị lãng quên: “Anh Quý, anh theo tôi vào là còn có việc ư?”

“Không có.” Quý Thừa lạnh tanh nhìn cô một cái, trực tiếp xoay người ra khỏi tiệm.

Mạch Nha thở phào nhẹ nhõm, một phen tóm lấy Kỳ Yên: “Nói chuyện riêng một chút.” Sau khi khép cửa nhà bếp lại, Mạch Nha bỏ Kỳ Yên ra: “Hôm đó anh nói, sẽ có lý do chính đáng đến tiệm tìm tôi. Đây là lý do chính đáng của anh?”

Kỳ Yên rút cục cũng thu lại vẻ thâm tình ban nãy, cười cao thâm, nói: “Là lý do chính đáng của cô.”

“Nói nghe hay nhỉ!”

“Quý Thừa gần đây khá thân thiết với cô, Diệp Tông rất lo lắng, cho nên nghĩ ra biện pháp như vậy.”

“Biện pháp gì?” Mạch Nha điền tiết nói, “Biến anh thành chồng trước của tôi á?”

“Yên tâm đi, toàn bộ cách nói đều có thể chống lại tư liệu của cô. Diệp Tông cho rằng, Quý Thừa tiếp cận cô là bởi vì cảm thấy cô có chỗ nào đó giống với Diệp Nghi. Hiện tại ba ruột của Mạch Miêu xuất hiện, anh ta không chỉ khó đoán ra tình hình thực tế, hơn nữa cũng sẽ duy trì khoảng cách với cô.”

Tuy rằng ngoài mặt thấy hoang đường, nhưng bình tĩnh suy xét, đây đúng là một biện pháp. Diệp Tông làm chuyện gì cũng rất tinh tế, anh ấy biết Quý Thừa là một người ‘yêu cầu sạch sẽ’ trong tình cảm.

Trước khi cưới, Quý Thừa từng nói: “Diệp Nghi, trước khi ký tên, tôi hy vọng em có thể hoàn toàn hiểu hết ý nghĩa của hợp đồng này. Tuy rằng hôn nhân của chúng ta chỉ duy trì năm năm, nhưng trong năm năm này, nó phải là một cuộc hôn nhân đúng nghĩa. Loại trừ sinh con nuôi con, hai bên cần thực hiện toàn bộ nghĩa vụ vợ chồng, bao gồm cả chung thủy. Em có hiểu không?”

Lúc ấy mặt mũi cô đỏ bừng, nhưng Quý Thừa lại vô cùng bình tĩnh: “Diệp Nghi, đối với hôn nhân, thứ duy nhất tôi không thể chấp nhận chính là phản bội. Tôi và em đều là người trưởng thành, có nhu cầu sinh lý bình thường. Đã là vợ chồng, đối tượng giải quyết nhu cầu này chỉ có mình đối phương. Em có thể chấp nhận hay không?”

Khoảnh khắc ấy, cô vừa muốn khóc vừa muốn cười. Bản thân so với mấy cô gái đứng đường kéo khách có khác gì nhau không? Thứ duy nhất khác nhau là cô chỉ bán cho duy nhất một người, mà người này lại vô cùng ràng buộc, còn có thể ra giá cao.

Nhưng cô đâu còn lựa chọn nào khác. Tiền thuốc men của mẹ cô là một con số khổng lồ, mà cô thì còn đi học, liều mạng làm công một tháng cũng không chi trả nổi một mũi tiêm. Có thể tìm được người mua sang trọng như Quý Thừa, đã vô cùng may mắn rồi.

Còn Quý Thừa quả thực hết lòng tuân thủ lời hứa. Bất luận anh ta thương Thượng Vi nhiều bao nhiêu, cũng chưa bao giờ làm ra chuyện vượt rào. Người như vậy, tuyệt đối không có khả năng làm kẻ thứ ba xen vào giữa người khác. Ba ruột của Mạch Miêu xuất hiện, Quý Thừa nhất định sẽ không tiếp tục tiếp cận cô.

Mạch Nha nhắm mắt lại, thở dài: “Được rồi. À phải, điều kiện để Quý Thừa giúp Đường Mật tìm con, là bắt buộc tôi rời xa Nghiêm Hàn, làm việc cho anh ta.”

“Cô nói gì?” Kỳ Yên đột nhiên bị ngừng trệ.

Mạch Nha kể hết đầu đuôi ngọn ngành một lần. Kỳ Yên im lặng hồi lâu, chợt hỏi: “Con... của Đường Mật?”

“Ừ!” Mắt Mạch Nha sáng ngời, “Anh báo Diệp Tông cũng đi tìm thử! Nếu anh ấy tìm được trước, chúng ta không cần chịu sự khống chế của Quý Thừa, hết thảy sẽ đơn giản hơn.”

Kỳ Yên lại làm như không nghe thấy, gương mặt điển trai bỗng cứng đờ, không biết là ngỡ ngàng, kinh hãi hay là trào phúng.

“Kỳ Yên? Anh bị sao vậy?” Mạch Nha thấy lạ bèn hỏi.

Kỳ Yên đột ngột đứng phắt dậy: “Tôi đi đây.”

Cửa bị mở ra, Đường Mật đang dán tai nghe trộm chợt ngã vào trong lòng Kỳ Yên: “Á... xin, xin lỗi!”

Mạch Nha thoáng sững sờ đứng ở một bên, còn Đường Mật thì xấu hổ vô cùng. Trong lúc bối rối, cô vừa ngo ngoáy lấy lại thăng bằng, vừa lung tung pha trò: “Ba Mạch Miêu à, anh là... nha sĩ hả. Thợ làm bánh ngọt và nha sĩ đúng là một cặp xứng đôi ha ha, xứng đôi...”

Kỳ Yên như bị sét đánh, vẫn ôm Đường Mật đứng cứng đờ tại chỗ, sau hồi lâu lại sâu xa nói: “Quả đúng vậy. Cô ấy là người thích ăn ngọt, cho nên trước kia chúng tôi từng giao hẹn, cô ấy phụ trách ăn đồ ngọt, còn tôi phụ trách chữa răng.”

Dứt lời, anh bỗng thả Đường Mật ra, đi khỏi tiệm. Đường Mật thì như bị bắt mất hồn, ngã ngồi trên đất. Mạch Nha vội vàng chạy tới đỡ cô: “Đường Mật! Cậu sao rồi?”

Hai mắt Đường Mật đăm đăm, vẫn lăm lăm câu nói ấy, Mạch Nha cố gắng nghe, hình như là: “Em phụ trách ăn đồ ngọt, anh phụ trách chữa răng... Hàn, Hàn Duyên, đúng là Hàn Duyên mà.”

“Cậu nói cái gì? Hàn Duyên?” Mạch Nha túa mồ hôi lạnh. Hàn Duyên là mối tình đầu của Đường Mật, cũng là cha của đứa con bị thất lạc kia, khi anh ta chết, Đường Mật rất kích động, quanh năm mơ thấy ác mộng, Mạch Nha còn cùng cô đi khám bác sĩ. Chẳng lẽ giờ lại tái phát?

“Đường Mật, Hàn Duyên đã chết rồi, cậu tỉnh táo lại đi!”

“Đúng vậy, chết rồi.” Đường Mật vẫn còn đang nói một mình, “Chỉ là trùng hợp nói ra cùng một câu mà thôi. Trùng hợp, là trùng hợp. Không, mình không sao.” Nói xong, cô tránh khỏi Mạch Nha, tự đứng lên chạy thẳng ra bên ngoài.

Kế sách của Diệp Tông quả thật hiệu quả, từ hôm đó trở đi, Mạch Nha đã lâu không còn gặp lại Quý Thừa nữa. Công việc của Quý Thị mặc dù bận rộn liên tục, nhưng lần nào Mạch Nha cũng hoàn thành trong tiệm, rồi để Đường Mật đưa đến hiện trường, còn bản thân tuyệt không xuất hiện.

Mà Đường Mật cũng vui vẻ khi được chạy ngoài, Mạch Nha thậm chí cảm thấy cô ấy đang cố ý trốn mình. Đường Mật trước nay đều ruột để ngoài da, nhưng tình huống hôm đó cô lại không đề cập đến, vài lần Mạch Nha muốn hỏi, đều bị đánh trống lảng rồi bỏ qua.

Mạch Nha quyết tâm cùng Đường Mật nói chuyện cho rõ. Hôm nay, Đường Mật lại phải chạy đến dạ tiệc của Quý Thị, Mạch Nha liền giao Mạch Miêu cho Kỳ Yên, sau đó đóng cửa tiệm, chuyển tâm đợi Đường Mật về. Nhưng cô chỉ chờ được cú điện thoại tội nghiệp thế này: “Mạch Nha à, trên đường xảy ra sự cố nhỏ, bánh chủ bị hỏng mất một góc. Bữa tiệc sẽ lập tức bắt đầu, cứu mạng!”

Mạch Nha vội vàng chạy qua đó, vừa vào cửa đã bắt gặp cặp mắt trông mong của Đường Mật. Mạch Nha túm lấy cô xem tới xem lui: “Cậu không sao chứ?”

“Không sao, chỉ là bị tông nhẹ vào đuôi xe, ngay cả nước sơn cũng không tróc, chỉ va vào cái bánh.”

“Cậu biết mình không phải nói chuyện này mà.” Mạch Nha nhìn cô chằm chằm, “Đường Mật, rốt cục gần đây cậu sao vậy?”

Đường Mật bắt đầu ngó ngang liếc dọc nói: “Mạch Nha, cậu tức tốc đến đây chắc khát nước rồi, uống nước đi.” Nói xong, liền lấy đại một cái ly đem đến.

Nhìn thấy sắc mặt càng lúc càng đỏ của Đường Mật, Mạch Nha cuối cùng cũng mềm lòng, cô không gặng hỏi nữa, chỉ lặng lẽ nhận cái ly uống nước. Cũng thật sự thấy khát, miếng nước này cô uống có hơi gấp, chờ đến khi ý thức được có vấn đề thì đã muộn.

“Khụ khụ khụ!” Mạch Nha che miệng, bắt đầu ho khan kịch liệt.

“Mạch Nha! Cậu sao vậy?”

“Khụ, là rượu...”

“Trời ơi, cậu bị dị ứng với cồn! Mình không biết đây là rượu, mình còn tưởng là nước...”

“Không sao.” Mạch Nha miễn cưỡng chỉ sang bên cạnh, “Khăn.”

Đường Mật rút khăn đưa qua, Mạch Nha bùm miệng chạy về hướng nhà vệ sinh, nhưng mới vừa xoay qua, cô lại đụng thẳng vào một người. Đó là một cô gái, tay Mạch Nha đứng lúc đặt tại vị trí mềm mại nhất của đôi phượng. Cô che mặt lui về sau từng bước: “Khụ, xin lỗi...”

Chiếc khăn gần như che khuất cả gương mặt cô, cô gái ở đối diện không nhìn rõ mặt của Mạch Nha, nhưng Mạch Nha lại thấy cô ấy rất rõ. Là người vừa mới bị người khác chạm mạnh vào ngực, nhưng Thượng Vi lại không chút tức giận, chỉ thẳng thốt hết như thấy quỷ: “Diệp Nghi? Không thể nào, chuyện này không thể nào...”

Mạch Nha dần dần ngừng ho. Cô chậm rãi đứng thẳng người, lấy khăn che mặt ra. Thượng Vi ở đối diện rốt cục cũng thấy rõ mặt mũi cô, lập tức biểu hiện như trút được gánh nặng.

“Thật xin lỗi cô.” Mạch Nha thân nhiên nói xin lỗi với Thượng Vi, sau đó dời tầm mắt sang trái: “Anh Quý, mạo phạm bạn gái của anh, thất lễ.”

Quý Thừa đứng bên cạnh Thượng Vi, màu mắt vô cùng đen tối: “Cô Mạch ít khi xuất hiện trong các buổi tiệc của Quý Thị, hôm nay lại tự mình đến đây, khách quý.”

Mạch Nha không để tâm đến lời mỉa mai của anh, chỉ nói công việc: “Gần đây trong tiệm khá bận, phải tiến hành phân công lại từ đầu. Sau này, Đường Mật sẽ phụ trách hiện trường, tôi chỉ phụ trách chế biến. Hôm nay xảy ra chuyện bất ngờ, nên tôi đến cứu nguy.”

Ánh mắt chăm chú của Quý Thừa khẽ chớp, mà bên cạnh anh, Thượng Vi siết chặt nắm tay. Vừa rồi, cô từ xa nhìn thấy bóng lưng đứng cạnh bàn bánh ngọt kia, đã sợ đến mức suýt ngất đi. Diệp Nghi thực sự là ác mộng của cô, rõ ràng đã chết ba năm rồi, cho tới tận bây giờ vẫn âm hồn không tan.

Nhưng mà đợi đến khi nhìn gần, mặt mũi hay giọng nói của cô gái trước mặt này hoàn toàn khác hẳn với Diệp Nghi, chỉ là vóc dáng cùng khí chất có chút tương tự. Thượng Vi vừa định nhẹ nhõm, nhìn thấy phản ứng của Quý Thừa, lại bắt đầu khẩn trương.

Thượng Vi và Quý Thừa cũng được xem như là thanh mai trúc mã, tự nhận không có ai hiểu biết Quý Thừa hơn cô. Nhưng cho dù là cô, bình thường cũng khó thu hút được sự chú ý của Quý Thừa. Còn cô gái trước mặt này chỉ là thợ làm bánh ngọt, Quý Thừa từ lúc vào cửa đã nhìn chằm chằm cô ta không dời mắt.

Quý Thừa là người vui buồn không thể hiện, có khi lúc nổi giận cũng chỉ mỉm cười, nhưng khi nói chuyện với cô ta lại giọng nòng sủng như vậy. Họ rõ ràng đã quen nhau từ trước, nhưng làm sao Quý Thừa lại quen biết với thợ làm bánh ngọt? Mấy thứ như bánh ngọt, anh chưa từng quan tâm tới.

Nhiều điều khác thường khiến Thượng Vi cảm thấy không đúng lắm. Bên ngoài đều đang đồn đãi, Quý Thừa đến Đại Lục là để tìm kiếm Diệp Nghi. Cô

từng bóng gió hỏi qua, Quý Thù chưa bao giờ phủ nhận. Mà cô gái này có điểm rất giống với Diệp Nghi, chẳng lẽ... Không thể nào, Diệp Nghi đã chết rồi, còn cô quyết không cho phép một Diệp Nghi thứ hai xuất hiện. Tuyệt đối không!

Nghĩ vậy, Thượng Vị cười duyên rử: “Cô khách sáo quá. Quý Thù, không giới thiệu chúng ta với nhau ư?”

Về mặt Quý Thù hờ hững, trong giọng nói lại chất chứa đề nén: “Mạch Nha. Thượng Vi.”

Nhìn thấy thái độ của Quý Thù, môi Thượng Vi trắng bệch, nhưng vẫn thân thiện chìa tay ra: “Cô Mạch chính là người sáng lập ‘Mạch Nha Đường’ à? ‘Mạch Nha Đường’ ở trên mạng rất được yêu thích, nghe danh đã lâu.”

“Cô Thượng, hân hạnh gặp mặt.” Còn bắt đầu phát huy tác dụng, Mạch Nha cảm thấy trên mặt như thiêu như đốt, “Tôi còn có việc, không quấy rầy.”

Nói xong, cô xoay người định đi. Nhưng mà mới đi được một bước, cánh tay liền bị kiềm lại. Mạch Nha bỗng dưng loạng choạng, gương mặt nóng bừng đúng lúc rơi vào trong lòng bàn tay lạnh lẽo. Quý Thù một tay giữ lấy Mạch Nha, một tay dứt khoát nâng cằm cô lên, làm cho phần cổ của cô hoàn toàn hiện rõ trong tầm mắt anh.

Mạch Nha không khỏi kinh ngạc la lên: “Anh làm gì?”

Quý Thù làm như không nghe thấy. Sức lực anh mạnh kinh người, đôi mắt sâu hun hút không thấy đáy, giống như muốn xuyên thủng cô gái trước mặt. Anh vận mặt Mạch Nha qua, gần giọng: “Dị ứng còn?”

“Anh buông tay!”

“Ngay cả dị ứng còn, nốt đỏ trên cổ cũng giống nhau... Chẳng lẽ lại là trùng hợp? Rốt cục cô là ai?” Quý Thù lầm rầm nói, giọng điệu cũng lạnh lẽo hơn, “Cô Mạch, tôi có một chuyện phải chứng thực, đặc tội.”

Nói xong, anh đột nhiên thêm sức, túm Mạch Nha đi vội ra khỏi sảnh tiệc, hoàn toàn không để ý đến nhóm khách quý tai to mặt lớn đang vây xem kia.

“Buông ra! Cứu mạng!”

Mạch Nha dọc đường kháng cự, hết dấm đánh lại cắn Quý Thù. Nhưng anh lại không chút nào bị ảnh hưởng hết như không có cảm giác đau, người bên ngoài vừa thấy là Quý Thù, đều vội vàng nép qua tránh đường, cuối cùng, Mạch Nha bị ném thẳng vào trong phòng tổng thống ở tầng cao nhất của khách sạn. Quý Thù lưu loát đóng cửa rồi khóa trái, sau đó thấp giọng hỏi: “Cô Mạch, tôi cần xem lưng của cô một chút.”

“Anh bị biến thái sao?” Mạch Nha ôm lấy cánh tay, quát, “Hay là anh Quý lịch lãm đây có thói quen, đối với phụ nữ muốn xem gì là xem đó?”

“Thứ kẻ biến thái muốn nhìn sẽ không phải là lưng.” Quý Thù tỉnh bơ bước từng bước về trước, “Tôi không hề có sở thích này, nhưng sự tình liên quan đến mạng người, chỉ có thể mạo phạm.”

Mạch Nha biết tại sao Quý Thù muốn xem. Cô từng thay anh đỡ đạn, trên lưng còn lưu lại vết sẹo rất sâu. Quý Thù dẫn cô đi xem qua rất nhiều nơi, bác sĩ đều lắc đầu bảo không thể xóa bỏ hoàn toàn.

Cô cũng biết, tình hình trước mắt, tiếp tục giằng co sẽ không có phần thắng. Quý Thù chặn cửa, chạy trốn là điều không thể. Cô âm thầm suy tính chốc lát, đột nhiên xoay người, chui tọt vào phòng ngủ khóa trái cửa lại.

Cánh cửa này chống đỡ không được bao lâu, nhưng chắc là cũng đủ báo nguy. Nhưng mà, Mạch Nha vừa móc điện thoại ra, rầm một tiếng cửa phòng ngủ đã bị đập vỡ. Hơi thở Quý Thù ùn ùn kéo tới, cô bị vác ngang lên, rồi sau đó mặt lại bị úp lên giường.

“Quý Thù!” Mạch Nha bắt giác hét lên, “Tên biến thái này! Buông ra!”

Chỉ nghe xoẹt một tiếng, trên lưng Mạch Nha chợt lạnh: “Á!”

Đầu óc Mạch Nha trống rỗng, cô giãy dụa theo bản năng, lại bị Quý Thù hoàn toàn đè xuống. Một tay Quý Thù phủ lên gáy cô, tay kia nhẹ nhàng đẩy nhẹ mảnh áo. Nước mắt Mạch Nha ràn rụa. Năm năm rồi, anh luôn có thể nhìn thấy thời khắc cô bị áp bức và lắng nhục nhất. Chẳng hạn như lúc bị Diệp Sóc nhục nhã, chẳng hạn như hiện giờ, chẳng hạn như cái đêm cuối cùng bọn họ chung giường.

Khi đó, cách kỳ hạn hợp đồng chỉ còn một tháng, hai người đối với nhau cũng hết tác dụng, cho nên cô là người đầu tiên đề nghị chấm dứt hợp đồng trước hạn. Còn Quý Thù đột nhiên tức giận, cũng để cô xuống giường như bây giờ.

Thứ duy nhất khác nhau là, đêm ấy cô không giãy dụa. Hợp đồng chưa hết hạn, cô vẫn là món hàng đổi lấy tiền cứu mạng cho mẹ, không có tư cách để giãy dụa. Cô vốn tưởng rằng, chỉ cần rời khỏi Quý Thù thì bản thân sẽ không còn là món hàng nữa. Nhưng cô sai lầm rồi. Ở trước mặt Quý Thù, cho tới bây giờ, cô vĩnh viễn không có cái gọi là tự tôn.

Động tác của Quý Thù dừng một chút. Tay anh cứng đờ ở một chỗ nào đó trên lưng Mạch Nha thật lâu, sau đó đột nhiên thu hồi lại. Lát sau, Quý Thù ngồi lên kéo chăn qua, nhẹ nhàng bọc lấy Mạch Nha. Chiếc giường mềm mại thoáng nẩy lên, hình như Quý Thù đứng dậy, đồng thời thấp giọng lầm bầm: “Diệp Nghi, em thắng rồi. Nhìn thấy đáng về hiện giờ của tôi, có phải em đặc biệt vui vẻ lắm không?”

Chương 8: Biến số

Mạch Nha ghé vào giường, máu toàn thân đều đông cứng thành băng. Quý Thừa là có ý gì? Chẳng lẽ anh đã nhìn ra được gì chăng? Không có khả năng, vết sẹo kia cuối cùng cũng được Diệp Tông xóa bỏ thành công, kỹ thuật chỉnh hình gần như hoàn mỹ. Mạch Nha đã tỉ mỉ soi gương, một chút dấu vết cũng không lưu lại, sao anh có thể nhìn ra được?

Cô bầu chặt ra giường, đầu óc trống rỗng, chỉ nghe Quý Thừa khẽ nói: “Cô Mạch, vô cùng xin lỗi cô. Cô cần bồi thường thế nào, có thể nói ra, toàn bộ tôi đều đáp ứng.”

Ngón tay cứng đờ của Mạch Nha chợt thả lỏng. Quý Thừa không phát hiện, lời nói vừa nãy là anh lầm bầm với Diệp Nghi, không phải nói với Mạch Nha.

“Ra ngoài cho tôi.” Mạch Nha run rẩy nói, “Tôi phải gọi điện cho vị hôn phu của mình.”

Hai mươi phút sau, Kỳ Yên vội vàng chạy vọt vào: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không sao rồi.” Mạch Nha nghiêm nghị đáp: “Đồ đâu?”

Kỳ Yên đưa qua một cái túi: “Thật sự không sao?”

“Thật.” Mạch Nha gật đầu, ra hiệu bảo anh xoay người lại, nhưng không cần ra ngoài.

Kỳ Yên đánh phải xoay lưng đi, nhanh chóng suy xét tình huống hiện giờ. Mạch Nha hồi nãy vừa khóc lóc vừa gọi mình là ông xã trong điện thoại, còn bảo anh đem quần áo đến. Khi anh vội vã chạy tới, Quý Thừa ngồi ngay ngắn ở phòng khách, vẻ mặt vô cùng không tốt. Còn Mạch Nha thì ngồi trên giường trong phòng ngủ, quần chặt chần, vẻ mặt càng kém hơn. Tình huống này, nói không sao là quá mức gượng ép, nhưng nếu thực sự có chuyện gì... Có lẽ anh sẽ bị Diệp Tông băm thành tám mảnh.

Âm thanh sột sọat vang lên trong chốc lát, sau đó Mạch Nha khẽ nói: “Được rồi, đi thôi.”

“Rốt cục sao lại thế này?”

Mạch Nha hướng mắt ra ngoài cửa phòng ngủ: “Anh Quý uống hơi nhiều, may mà không có chuyện gì.” Nói xong, cô gợn cái váy rách bươm trong tay lên, đồng thời chỉ chỉ ra sau lưng mình.

Kỳ Yên nhất thời hiểu ý. Quý Thừa lại nổi lòng nghi ngờ với Mạch Nha, cho nên đã kiểm tra vết sẹo của cô. Kỳ Yên trao cho Mạch Nha cái nhìn trấn an, nắm lấy tay cô, mở cửa phòng, Quý Thừa ngay tại ngoài cửa. Nghĩ đến vai diễn vị hôn phu này của mình, Kỳ Yên vung nắm đấm để chào đón.

“Kỳ Yên.” Mạch Nha gọi cản anh lại, “Không cần.”

Quý Thừa nhìn thẳng vào nắm tay của Kỳ Yên, tuyệt không né tránh: “Chuyện hôm nay...”

“Anh Quý.” Mạch Nha cắt ngang lời anh, “Vừa rồi anh nói tùy tôi muốn bồi thường gì cũng được, vậy tôi sẽ nói. Hợp đồng hợp tác coi như hủy bỏ, tôi phải rời khỏi thành phố này, anh đừng bao giờ xuất hiện nữa. Còn có, tiếp tục tìm con của Đường Mật, cho đến khi nào tìm được mới thôi.”

Quý Thừa im lặng trong chốc lát, đáp: “Được.”

“Hy vọng anh Quý sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa.” Mạch Nha lạnh lùng xoay đi, “Kỳ Yên, đi thôi.”

Cửa lớn từ từ khép lại, Mạch Nha không ngoảnh đầu, còn Kỳ Yên lại quay đầu nhìn thoáng qua bên trong. Quý Thừa vào trong phòng ngủ, hình như đối diện với chiếc giường kia, ngẩn người. Sau một lúc, anh khom lưng, vươn tay về phía giường, giống như nhặt lên thứ gì đó.

Đing một tiếng, bóng dáng Quý Thừa hoàn toàn biến mất, Kỳ Yên nhú mào, đột nhiên sinh ra một dự cảm không tốt.

Kỳ Yên đưa thẳng Mạch Nha về nhà mình. Nhìn thấy Mạch Miêu đã được bảo mẫu dỗ ngủ, Mạch Nha mỉm cười: “Cám ơn anh.”

“Không muốn cười thì đừng cười, nhìn thấy khó chịu.”

“Được rồi.” Mạch Nha xụ mặt, “Có thuốc ngủ không, tôi muốn ngủ.”

“Mạch Nha, có một việc quan trọng hơn...”

“Có thể để mai hần nói không?” Mạch Nha nhắm mắt lại, “Tôi chóng đờ không nổi.”

Kỳ Yên do dự một chút, cuối cùng vỗ vỗ vai cô: “Ừ, vậy cô đi nghỉ trước đi.”

Thu xếp xong cho Mạch Nha, Kỳ Yên đi nhanh vào thư phòng, gọi điện thoại. Chỉ reo một tiếng, bên kia đã bắt máy: “Có chuyện?”

Kỳ Yên bóp trán, thờ dãi: “Tôi không biết có chuyện hay không. Diệp Tông, cậu em rể này của anh thật sự đáng sợ.”

“Nói rõ tình huống.”

Kỳ Yên nói rõ ngọn ngành, Diệp Tông nghe xong im lặng thật lâu, rồi nói: “Có thể làm hần hết hy vọng như vậy cũng tốt.”

“Hần không bỏ cuộc, đây mới là điểm chết người.” Kỳ Yên thờ dãi, “Bất luận nói thế nào, xảy ra chuyện hôm nay đáng lẽ hần phải bỏ cuộc mới đúng. Nhưng Diệp Tông, mặc dù Quý Thừa đáp ứng điều kiện của Mạch Nha, nhưng tôi vẫn không nhận ra vì hần đã bỏ cuộc.”

“Tại sao?”

“Trước khi ra ngoài, tôi thấy hình như hần lấy thứ gì đó ở trên giường.” Giọng Kỳ Yên nặng nề, “Tôi xác định, thời điểm chúng tôi đi trên giường không có thứ gì cả. Cho nên, thứ đó có thể chính là...”

“Tóc.”

“Đúng, lúc họ xô xát có thể đã bị rụng tóc. Diệp Tông, có thể Quý Thừa sẽ đi xét nghiệm DNA của Mạch Nha.”

Diệp Tông thật lâu không nói gì. Kỳ Yên cũng im lặng hồi lâu, mới lại nói tiếp: “Diệp Tông, quan trọng không phải là hần muốn xét nghiệm DNA, mà hần rõ ràng đã tin tưởng Mạch Nha không phải Diệp Nghi, vậy mà vẫn muốn kiểm tra lần nữa. Hần quá cố chấp, chuyện không còn hy vọng mà cũng phải tra đến tận cùng. Tiếp tục như vậy, chúng ta có tạo ra nhiều sự thật khác cũng chẳng ích gì, bởi vì cho dù Quý Thừa tin, nhưng vẫn không chịu buông tha.”

“Tạo ra sự thật không được, vậy thì tạo ra sai lệch đi.” Trong điện thoại, giọng nam trầm thấp cực kỳ lạnh lẽo, “Hần muốn xét nghiệm DNA thì để cho hần xét. Tôi đã đổi mẫu DNA lưu trữ ở sở cảnh sát Macao rồi, trừ phi trong tay hần có mẫu DNA thật. Tôi sẽ tìm người trông chừng ở Macao, anh lo liệu ở Đại Lục. Hần đưa DNA đi đâu, làm cho chuyện này chấm dứt ở đó.”

Giờ phút này là đêm khuya, thời điểm con người lẳng lơ nhất, tiếng nói của Diệp Tông vang lên, hai đầu điện thoại cách xa nhau ngàn dặm, đồng thời quanh quẩn ở khoảng không mờ mịt của vũ trụ thê lương.

Hai người đàn ông đều rơi vào im lặng, sau một lúc lâu, Diệp Tông nhàn nhạt hỏi: “Chuyện của anh thế nào rồi?”

“Còn có thể thế nào chứ, ha ha.” Kỳ Yên nở nụ cười tự giễu, “Anh nói xem, chuyện này trào phúng bao nhiêu. Tôi giúp Mạch Nha đối phó Quý Thừa, bản thân lại rơi vào hoàn cảnh giống hệt Quý Thừa. Tôi nên thấy may mắn vì người phụ nữ ấy không có một người anh trai lợi hại như anh.”

“Anh làm sao giống Quý Thừa được? Người thay hình đổi dạng là anh, anh không cảm thấy mình giống Mạch Nha hơn à?”

“Quả thật, tôi rất giống Mạch Nha, đều ngu ngốc rung động với một kẻ vô tình.” Kỳ Yên ngã người tựa vào ghế xoay, nhắm mắt cười lạnh: “Cùng là người lưu lạc tha hương, cho nên tôi sẵn lòng giúp cô ấy.”

Mạch Nha mở mắt ra, nhìn thấy ánh nắng vàng ruộm ảm áp đầy phòng. Cô nhìn chăm chăm mặt trời treo cao trong chốc lát, đột nhiên ngồi dậy ra ngoài. Kỳ Yên đang ở trong phòng khách ăn sáng, nghe thấy tiếng động liền ngừng đầu nhìn cô một cái: “Sắc mặt không tệ, trở lại bình thường chưa?”

“Cũng được.” Mạch Nha đáp qua quýt, chạy về hướng phòng của Mạch Miêu.

“Giờ nào rồi, bảo mẫu đã sớm đưa Mạch Miêu đi học.” Kỳ Yên không nhanh không chậm nói, “Đến đây ăn sáng đi.”

Mạch Nha dừng bước, xoay người áy náy nói: “Cám ơn anh đã chăm sóc Mạch Miêu. Luôn làm phiền anh thế này, có ảnh hưởng tới việc riêng của anh không?”

Kỳ Yên nuốt nửa cốc nước. Anh ho một tiếng: “Không, sau này có thể mỗi ngày tôi đều đón Mạch Miêu, sẽ đưa cô đến tiệm, ngược lại có thể giúp đỡ việc riêng của tôi.”

Lời này có chút không đầu không đuôi, Mạch Nha muốn hỏi, lại bị một chuyện khác bỏ qua: “Đúng rồi, hôm qua anh nói có chuyện quan trọng muốn hỏi tôi?”

“Không có gì. Chỉ là muốn hỏi một chút, trong tay Quý Thừa có mẫu DNA của cô không?”

“DNA?” Mạch Nha bỗng nhiên có cảm giác xấu, “Quý Thừa muốn tra DNA của tôi?”

“Hỏi một chút mà thôi. Bàn chải đánh răng, tóc, móng tay, cô có để lại thứ gì không?”

Mạch Nha lắc đầu: “Cha từng nhắc nhở tôi, đã biến mất thì nhất định phải làm cho sạch sẽ, cho nên khoảng thời gian ấy tôi đặc biệt lưu ý, hẳn là không có.”

“Vậy là tốt rồi. Sữa nè.”

“Cám ơn.” Mạch Nha cười với Kỳ Yên, đang muốn nhận lấy, một ý niệm chợt hiện lên trong đầu. Choảng một tiếng, ly sữa rơi thẳng xuống mặt bàn. Tóc, cô từng lưu lại... tóc.

Đó là khoảng thời gian mà quan hệ giữa cô và Quý Thừa rất tốt. Lúc đó họ kết hôn cũng được một thời gian, Thượng Vi và bà Quý đều ở nước ngoài, cô thậm chí còn không biết sự tồn tại của họ. Quý Thừa luôn bận rộn công việc, nhưng bất luận bận cách mấy, ngày nào anh cũng về nhà ăn cơm tối. Sau khi ăn xong, phần lớn anh đều phải tiếp tục làm việc, nhưng vẫn luôn nhỉnh thời gian để cùng cô nói chuyện với người mẹ ốm đau của cô.

Mẹ cô vô cùng thích Quý Thừa, bà thường xuyên nói: “Nghĩ Nghĩ, có thể cùng một người kết làm vợ chồng là chuyện vô cùng may mắn. Đời này của mẹ không có được may mắn này, con không chỉ có nó, còn có thể tìm được người chồng tốt như Quý Thừa, nhất định phải biết trân trọng nghe chưa.”

Mà Quý Thừa sẽ nói: “Mẹ, không phải Diệp Nghi may mắn, là con may mắn mới đúng.”

Biết rõ đó chỉ là vở kịch mà thôi, nhưng cô vẫn trầm luân vào. Máy từ ‘kết làm vợ chồng’ đẹp làm sao, tới đó, cô càng nghĩ càng hưng phấn, thật sự không kiềm chế được, đêm ấy đã nhổ một chùm tóc xuống.

Quý Thừa đang ngủ, cô không dám nhổ thẳng, vì thế lặng lẽ lấy kéo, cắt trộm một nhúm tóc của anh kết chung với mình. Tóc Quý Thừa hơi ngắn, cô mất nhiều công sức lắm mới tết xong. Lau mồ hôi đầy đầu, cô vừa định ngậy ngô cười, lại đột nhiên phát hiện, Quý Thừa vốn nên ngủ say lại đang nhìn cô chăm chú!

Cô suýt nữa nhảy dựng lên: “Anh, anh thức rồi?”

Quý Thừa lúc này không xa cách như lúc bình thường. Anh nằm trên gối lẳng lặng nhìn cô, bộ dạng ấy trông giống một chú bé dễ thương: “Em đang làm gì vậy?”

“Không có...” Cô bất giác giấu tay ra sau lưng, “Đầu có gì.”

Quý Thừa ngồi dậy, cảm cây kéo bị ném ở đầu giường lên, “Không lẽ do không hài lòng với kỹ thuật của tôi, nên muốn cắt cái gì đó xuống cho hả giận?”

Anh lại có thể nói đùa với cô, lại còn có vẻ rất vui! Mặt cô đỏ bừng: “Không, không phải! Có mớ tóc cứ rũ xuống làm em ngứa quá, cho nên em cắt đi! Kỹ thuật của anh... tốt lắm mà.”

Quý Thừa nghiêng đầu nhìn tay cô giấu sau lưng, khóe môi cong lên: “Vậy tôi yên tâm rồi.”

Ngày đó hình như tâm trạng của Quý Thừa rất tốt, cô cũng vậy. Về sau, kết tóc của hai người được cô lưu giữ trong một chiếc bình nhỏ. Chính là sau này Thượng Vi trở về, rồi sau này nữa, mẹ của Quý Thừa cũng về nước. Còn trong vở kịch này, cô biến thành một vai hề đúng nghĩa.

Đến cuối cùng, cô quyết định buông tay, đồng thời dọn dẹp rất nhiều đồ đạc bảo A Phi đem bỏ, chính là thiết kế bánh ngọt cho đứa con tương lai của họ, chính là kết tóc của họ. Nhưng mà, thiết kế bánh hiện giờ lại ở trong tay của Quý Thừa, vậy tóc của cô có phải cũng... .

“Hình như tôi có từng để lại... tóc.” Mạch Nha cực kỳ ảo não nhìn Kỳ Yên, “Rất nhiều tóc.”

Kỳ Yên đưa Mạch Nha đến cửa tiệm: “Chuyện DNA tôi chỉ là thuận miệng hỏi thôi. Hiện tại nếu đã biết thì sẽ chuẩn bị một chút, cô không cần lo lắng.”

“Ừ, cám ơn.”

Mạch Nha vừa xuống xe, Kỳ Yên liền lấy điện thoại ra, nhấn một dãy số: “Vừa nãy tìm tôi có chuyện gì?”

“Anh Kỳ, sáng sớm hôm nay, Quý Thừa đưa hai mẫu DNA đến bệnh viện hàng đầu.”

“Hành động của hắn mau lẹ thật.” Kỳ Yên thờ dãi, “Tráo đi.”

“Vâng, anh Kỳ, trong hai mẫu đó, một mẫu ghi là Mạch Nha, mẫu còn lại là ‘Diệp Nghi, cho hỏi phải đổi mẫu nào?”

Kỳ Yên nhanh chóng cân nhắc: “DNA của Diệp Nghi luôn ở trong tay của Quý Thừa, chỉ e là hắn có giữ lại một ít, đổi thì có thể sẽ bị phát hiện. Đổi cái của Mạch Nha đi.”

“Dạ.”

Cúp máy, Kỳ Yên quay đầu nhìn vào tiệm. Đường Mật đang lo âu giữ vai Mạch Nha không ngừng đặt câu hỏi, còn Mạch Nha thì ra sức giải thích, hẳn là chuyện tối qua. Đường Mật nghe, miệng càng há càng lớn, trông có vẻ bị kinh hãi quá độ.

Kỳ Yên không khỏi mỉm cười. Nhiều năm trôi qua rồi, dáng vẻ ngớ ngẩn của người phụ nữ kia một chút cũng không thay đổi. Anh từng cảm thù cô ấy đến tận xương tủy, thế thôi phải quên hẳn cô đi không còn một mảnh, kết quả vẫn quay về nơi này. Anh không thể quên được, cho dù có chết cũng không quên được. Đây có lẽ là cái được gọi là vận mệnh.

Mà điều anh không ngờ tới chính là, quyết định anh mới làm, đã thay đổi vận mệnh của mọi người.

Hai mươi bốn tiếng sau, một chiếc xe thương vụ màu đen chậm rãi đỗ ở ven đường. Nhân viên thu phí lập tức chạy đến: “Đỗ bao lâu?”

Kính xe màu đen quay xuống: “Một ngày.”

“Một ngày?” Nhân viên thu phí giật mình, “Chỗ này chỉ là nơi đỗ tạm, một giờ 30 tệ. Nếu đỗ lâu chi bằng chạy đến bãi đỗ xe bên cạnh, một ngày 20 tệ.”

“Không cần.” 720 tệ chia ra qua kính xe, kính xe màu đen lần nữa trượt lên, nhân viên thu phí nhìn chằm chằm vào miếng phản quang trên xe, ngăn người.

Bên trong xe, Quý Thừa chống trán, trầm tư nhìn tiệm bánh ngọt ở đối diện. Phần lớn thời gian cô gái kia đều ở phía sau, thỉnh thoảng mới ra đằng trước tiệm. Bất quá chẳng sao, anh có thể chờ. Khoảng cách này không thấy rõ diện mạo, đúng lúc anh cũng không muốn nhìn rõ mặt, anh chỉ cần bóng lưng.

Trợ lý Lý Hằng ngồi phía trước vẻ mặt buồn rầu. Buổi tối mất ngủ, ban ngày thì ngán ngở ở đây, nếu cậu chủ còn tiếp tục như vậy, e rằng Quý Thị sắp đóng cửa đến nơi. Anh còn có gia đình phải nuôi sống nhé! Đang oán thán, notebook trong tay đột nhiên đing một tiếng. Lý Hằng nhìn, kinh ngạc hô lên: “Cậu chủ!”

“Chuyện gì?”

“Có kết quả xét nghiệm rồi!”

Quý Thừa im lặng thật lâu, giọng nói trầm xuống làm người ta hồi hộp: “Nói!”

“Không tương thích!”

Ánh nắng bên ngoài rực rỡ, bên trong xe lại yên tĩnh như ban đêm. Quý Thừa cười nhẹ tự giễu: “Biết rồi.”

“Không, không phải!” Lý Hằng lớn tiếng nói, “Cả bốn mẫu DNA đều không tương thích!”

“Cái gì?” Quý Thừa đột nhiên chồm người đến, “Đưa tôi.”

Lý Hằng vội vàng đưa notebook qua: “Theo phân phó của anh, DNA của cô Mạch được chia làm hai phần, một phần đem về Macao đối chiếu với DNA của cô chủ ở sở cảnh sát; phần còn lại đưa đến bệnh viện hàng đầu, đối chiếu với DNA cô chủ để lại trong nhà. Nhưng mà, kết quả số liệu của bốn phần DNA này toàn bộ đều không tương thích! Cậu chủ, bất luận cô Mạch có phải là cô chủ hay không, thì kết quả hai phần DNA của cô ấy phải giống nhau mới đúng! Cho nên...”

“Cho nên có người đã đổi mẫu DNA. Nhưng họ đã phạm phải sai lầm, mẫu bị đổi ở Macao và Đại Lục lại không cùng một mẫu.” Quý Thừa trầm ngâm nói, “Số liệu cả bốn mẫu không đồng nhất... Tình huống có khả năng nhất, bên Macao, DNA ở sở cảnh sát đã bị đổi; còn bên Đại Lục, DNA của Mạch Nha cũng bị đổi.”

“Đúng vậy cậu chủ.” Lý Hằng vội vàng nói tiếp, “Nếu cô chủ thật sự đã qua đời, nếu cô Mạch Nha không phải là cô chủ, tại sao có người năm lần bảy lượt đổi DNA chứ?”

Quý Thừa cúi đầu xem thật lâu, chậm rãi quay đầu nhìn về tiệm bánh ngọt ở đối diện, tình huống gần đây nhanh chóng hiện lên trong đầu. Sau một lúc lâu, anh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng cười nói: “Giỏi, Diệp Nghi, giỏi lắm.”

Hết chương 8

Làm nhảm: Nếu bạn nào đọc kỹ, thì sẽ thấy nam chính đang dằn vò mình: “Trợ lý Lý Hằng ngồi phía trước vẻ mặt buồn rầu. Buổi tối mất ngủ, ban ngày thì ngán ngở ở đây, nếu cậu chủ còn tiếp tục như vậy, Quý Thị sắp đóng cửa đến nơi.”-> Chứng tỏ từ khi gặp Mạch Nha, ngày nào anh cũng đỗ xe bên đường để nhìn ngắm bóng lưng của Diệp Nghi thông qua cô, nhớ quay quắt là thế *đao lòng tóa òa òa...*

Chương 9: Giao dịch hoàn tất

Trên ngã tư đường ngay trung tâm nội thành, xa cộ qua lại tấp nập. Phía sau đuôi xe mợ hồ, là tiệm bánh ngọt nho nhỏ. Quý Thừa cứ như vậy nhìn nó trân trân, không biết qua bao lâu.

Đột nhiên, anh có hành động, đẩy cửa định xuống xe. Cùng lúc đó, Lý Hằng kinh ngạc hô lên: “Cậu chủ! Kia không phải là cô Thượng sao?”

Quý Thừa nghe tiếng nhìn qua, bất gặp Thượng Vi đang đẩy cửa đi vào tiệm bánh. Anh nhú mày, Lý Hằng vội nhìn sắc mặt, ướm lời: “Tôi bảo người qua đó xem thử?”

“Ừ.” Giọng Quý Thừa hơi thấp xuống, “Tìm người thư sinh một chút, truyền tin hiệu cuộc nói chuyện tới đây luôn.”

“Vâng.” Lý Hằng vừa đáp, vừa nhủ thầm, ngay cả chi tiết cũng dặn dò, đúng là không phải phong cách cậu chủ nhà mình. Người có thể làm cho Quý Thừa bất thường, trên đời này chỉ có một. Nếu cô thực sự đã trở lại... không biết đến tột cùng là may mắn, hay là bất hạnh.

Gần đây, tiệm bánh ngọt Mạch Nha Đường đặc khách lắm. Tin tức tiệm phải đóng cửa truyền ra, các khách hàng đều xôn xao.

“Sao lại đóng cửa tiệm vậy?”

“Cô chủ à, xin các cô đừng đóng cửa tiệm được không?”

“Nhưng làm ăn tốt như vậy, các cô bỏ đi được à?”

Đường Mật chấp tay trước ngực, liên tục cúi đầu với các khách hàng: “Nguyên nhân gia đình, thật sự là bất đắc dĩ thôi. Nhưng trang mạng của tiệm vẫn hoạt động bình thường, xin mọi người chiếu cố nhiều hơn!”

Mạch Nha ở bên cạnh phát danh thiếp và bánh ngọt miễn phí: “Đây là địa chỉ trang mạng của chúng tôi, hoan nghênh ghé thăm!”

“Bánh ngọt của cô Mạch quả thực rất xuất sắc, khó trách một người hay xoi mói như Quý Thừa cũng ưu ái đến cô.” Mạch Nha ngẩng đầu, chỉ thấy Thượng Vi tươi cười trong trẻo. Cô ấy mãi mãi vẫn tao nhã hoàn hảo như thế, cho dù chen chúc trong đám người, trong tay cầm bánh ngọt, cũng rạng rỡ hệt như người mẫu trong quảng cáo.

“Mùi vị bánh ngọt này rất quen thuộc.” Thượng Vi cắn một miếng, “Gần giống với ở nhà Quý Thừa, khó trách anh ấy thích như vậy.”

Tay cầm chén đĩa của Mạch Nha khẽ siết, cảnh tượng nấy năm trước như thước phim nhựa u ám hiện về, xoay vòng ở trước mắt cô. Khi đó, Thượng Vi thường đến nhà làm khách, hơn nửa mỗi lần đến đều nhất định đòi ăn bánh ngọt cô làm: “Diệp Nghi, thực sự ngon lắm, Quý Thừa đúng là ngày nào cũng được ngấm mình trong mật ngọt mà.”

“Nhưng Quý Thừa anh ấy...” Cô bất đắc dĩ cười cười, “Hình như anh ấy không thích đồ ngọt.”

“Đâu có, cô nghĩ sai rồi phải không?” Thượng Vi mở to hai mắt, “Trước kia tôi cũng thích làm bánh lắm, bất luận biến thành hình thù kỳ quái nào, Quý Thừa đều nhất định sẽ ăn sạch chúng.”

“Vậy à?” Trái tim cô như bị ai đó bóp nghẹt, “Có thể bánh tôi làm không hợp khẩu vị anh ấy.”

“Diệp Nghi, không phải vấn đề ở cô đâu.” Thượng Vi cầm lấy tay cô, “Quý Thừa từng bị em trai cùng cha khác mẹ với anh ấy đầu độc, cho nên rất ít ăn thức ăn do người ngoài làm. Không phải anh ấy nhắm vào cô đâu, cô tuyệt đối đừng để trong lòng.”

Khi đó đứng là bờ khạo, Mạch Nha cười cười, ngược lên nói: “Cô Thượng, hoan nghênh cô đến.”

Thượng Vi cẩn thận quan sát cô gái ở đối diện. Không giống, đúng là tuyệt đối không giống, nhưng lại có chỗ nào đó quen thuộc đến không nói nên lời. vén lại tóc mai, Thượng Vi êm ái nói: “Cô Mạch, có tiện để tôi thỉnh giáo vài chuyện không?”

“Tiệc thương vụ này, quy mô vậy là đủ rồi, thời gian chuẩn bị có lẽ sẽ mất hai tuần.” Ở vị trí trước cửa sổ, Mạch Nha kiên nhẫn trả lời Thượng Vi: “Thật có lỗi quá, chúng tôi sắp đóng cửa tiệm, không nhận đơn hàng mới nữa. Nếu cần, tôi có thể giới thiệu mấy tiệm phù hợp với yêu cầu.”

“Hiện giờ đang kinh doanh tốt như vậy, thì sao phải đóng cửa?” Về mặt Thượng Vi thân thiết, “Xin thứ tôi nhiều chuyện hỏi một câu, quyết định này... có liên quan gì đến Quý Thừa hay không?”

Về mặt Mạch Nha không đổi, cô lẳng lặng nhìn Thượng Vi, không đáp. Thượng Vi mỉm cười ôn hòa: “Cô Mạch tuyệt đối đừng hiểu lầm, tôi hoàn toàn không có ý tò mò chuyện riêng tư của cô đâu. Không biết cô Mạch có biết quan hệ giữa tôi và Quý Thừa không, tôi chỉ hy vọng anh ấy ổn. Anh ấy đã phải trải qua quá nhiều biến cố rồi, áp lực dư luận rất lớn, thỉnh thoảng tâm trạng không tốt, nếu có gì mạo phạm cô Mạch, tôi thay anh ấy xin lỗi cô.”

Mạch Nha nhìn chằm chằm gương mặt đẹp đẽ kia, chẳng muốn dây dưa thêm nữa: “Cô Thượng nghĩ nhiều rồi, ngày đó anh Quý uống hơi nhiều, cũng không xảy ra chuyện gì cả, tôi không tính toán đâu. Về chuyện đóng cửa tiệm, là lý do cá nhân thôi. Vợ hôn phu của tôi nhận được lời mời công việc khá hấp dẫn ở thành phố khác, kêu tôi đi cùng anh ấy, sau đó chuẩn bị kết hôn.”

“Thì ra là thế.” Thượng Vi vui mừng vỗ tay: “Chúc mừng cô Mạch, chúc cô hạnh phúc.”

“Cám ơn.” Ánh mắt Mạch Nha từ từ chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, “Hiện tại tôi vô cùng hạnh phúc.”

Chiếc xe thương vụ màu đen dừng ở đường đối diện, khi Mạch Nha nhìn đến nó, bên trong xe cũng đồng thời nhận được tín hiệu giọng nói của cô: “Vị hôn phu... chuẩn bị kết hôn... hiện tại tôi vô cùng hạnh phúc.”

Lông tơ cả người Lý Hằng đều dựng đứng, anh có thể cảm giác được rõ ràng sát ý nồng đậm bốc lên ngùn ngụt trong xe. Trong lòng anh rên rỉ: cô ơi, cô thì hạnh phúc, còn ngày tháng của người khác không cách nào sống nổi!

“Chuyển sóng âm đến tai nghe của tôi.”

Lý Hằng đang đắm chìm trong bi thương không thể khống chế, sau lưng đột ngột truyền đến một câu mệnh lệnh lạnh lùng. Anh vội vàng quay đầu lại, chỉ nghe rầm một tiếng, ghế sau đã trống không.

“Cậu chủ ơi!” Lý Hằng vừa hô, vừa luống cuống gõ bàn phím. Cùng với sóng âm trong xe, tình hình trong tiệm bánh ngọt vẫn còn đang tiếp diễn: “Nhưng mà, hình như cô Mạch có ký hợp đồng hợp tác với Quý Thừa? Vậy nếu đóng cửa tiệm thì sau này...”

Dưới sự thăm dò không ngừng của Thượng Vi, kiên nhẫn của Mạch Nha đã khô cạn: “Tôi đã chấm dứt hợp tác với anh Quý, sau này cũng sẽ không gặp lại anh ấy. Cô Thượng không cần lo lắng.”

Thượng Vi sững người: “Cô Mạch đừng hiểu lầm.”

“Cô Thượng, từng có người đã dạy tôi một đạo lý: Cái gì của mình thì sẽ là của mình, cái gì không phải thì chớ cưỡng cầu. Cô Thượng đây vừa nhìn là biết người tốt số, thứ cô đã được nhất định sẽ không mất đi, cô phải tin tưởng điểm này.”

Tay Thượng Vi nghiêng một cái, cà phê bắn vào chiếc váy sang trọng. Đây là câu cô đã từng nói với Diệp Nghi: “Cái gì của mình thì sẽ là của mình, cái gì không phải thì chớ cưỡng cầu. Diệp Nghi, con riêng vĩnh viễn không có số làm bà chủ đầu, mặc dù được rồi cũng sẽ mất thôi, cô có tin không?”

Thượng Vi đứng phắt dậy, bàn tay cầm ví da bất giác phát run: “Cô, cô là...”

Mạch Nha thông cảm nhìn Thượng Vi, cô ấy cũng có lúc chật vật như thế à. Gương mặt xinh đẹp trắng bệch chẳng còn chút máu, tay đang phủi váy, vết hoen cà phê phủi hoài không đi.

Mạch Nha đưa khăn cho cô: “Cô Thượng không cần sợ, giữa tôi và anh Quý trước giờ chỉ nhìn hợp đồng. Hợp đồng đến hạn, giao dịch hoàn tất, là tác phong nhất quán giữa chúng tôi.”

Lời này nghe có chút buồn cười, nói cho Quý Thừa nghe sẽ càng thêm thích hợp. Mạch Nha thật muốn xem thử, sau khi anh nghe xong thì sẽ có phản ứng gì, chỉ tiếc không còn cơ hội này nữa. Nhưng mà vào đúng lúc này, sau lưng Mạch Nha, một bóng người bị đình trệ. Sau đó, giọng nói cực thấp cực lạnh nặng nề vang lên: “Diệp Nghi, là ai nói với em, giao dịch của chúng ta đã hoàn tất?”

Mạch Nha không hề quay đầu lại. Cô không phải là Diệp Nghi, hà có gì phải quay đầu? Hơn nữa cô cũng không cách gì quay lại, bởi vì toàn thân cô cứng đờ như tảng đá, muốn động đậy cũng không được.

Ví da trong tay Thượng Vi rơi lạch cạch xuống đất. Toàn thân cô như bị đóng đinh, chỉ có đôi mắt đang đảo điên cuồng giữa Mạch Nha và Quý Thừa: “Cái gì... Diệp Nghi?”

Mạch Nha lặng lẽ vói tay vào trong túi, cầm điện thoại mau chóng nhấn số. Sau đó cô chậm rãi xoay người: “Anh Quý đã đáp ứng không xuất hiện nữa, bây giờ lại đang làm gì thế này? Đến chỗ tôi hưởng thụ ảo giác?”

“Ảo giác?” Quý Thừa gần từng chữ âm trầm nói, “Hợp đồng đến hạn, giao dịch hoàn tất. Luận nhân tâm, cô thật sự là không ai sánh bằng. Trên đời ngoại trừ cô ra, còn có ai có thể nói ra lời như vậy với chồng mình?”

Mạch Nha ức chế run rẩy dữ dội trong lòng, cười nhạt nói: “Chồng? Anh Quý à, đây đã không còn là nhầm lẫn, mà đã là ảo giác hoặc vọng tưởng rồi. Bệnh tình nghiêm trọng thế này, nên đi khám bác sĩ đi.”

“Cô còn muốn gạt tôi?” Quý Thừa bước nhanh đến nắm lấy bả vai của Mạch Nha, kéo cô đến trước mặt, “Cô không phải Diệp Nghi thì tại sao lại đụng vào mẫu DNA đưa đi xét nghiệm?”

DNA? Quý Thừa thực sự làm xét nghiệm DNA của cô, hơn nữa trung gian nhất định đã xảy ra sơ suất gì đó. Nhìn vẻ mặt âm u lạnh lẽo của Quý Thừa, trong lòng Mạch Nha hoảng loạn. Ai này ư rằng khó qua khỏi, hiện tại chỉ mong sao Kỳ Yên có thể nhận được cuộc gọi, nghe được đoạn đối thoại này, sau đó nhanh chóng mang Mạch Miêu đi.

Vì Mạch Miêu, cô phải cố gắng kéo dài thời gian, cố nén bối rối, cô tận lực ra vẻ bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Anh Quý, tôi nghe không hiểu, xin anh buông tay ra.”

“Buông tay?” Trong mắt Quý Thừa càng lúc càng u ám, “Nếu cô biết ba năm nay tôi đã phải sống thế nào, thì nhất định sẽ không nói ra cái yêu cầu ngu xuẩn đó.”

“Tôi thì sợ anh bắt nhầm người.” Mạch Nha hất tay Quý Thừa ra, “Hình như anh Quý đã xét nghiệm DNA của tôi? DNA của tôi cùng DNA của Diệp Nghi mà anh nhắc tới trùng khớp với nhau?”

“Nếu không có ai âm thầm cản trở, thì nhất định sẽ khớp.”

“Cho nên là không khớp?” Mạch Nha hỏi vặn lại, “Vậy xin anh Quý sau khi cầm được bản khớp, hãy quay lại tiệm tôi sinh sự!”

“Được, giải lắm.” Quý Thừa không giận còn cười. Anh móc điện thoại ra, điềm nhiên nói, “Vào đây.”

Bên kia đường, Lý Hằng than vãn một tiếng, bấp chập chạy vào tiệm: “Cậu chủ.”

Quý Thừa đưa tay nhỏ vài sợi tóc trên đầu Mạch Nha xuống: “Cầm đi xét nghiệm lại, trung gian không được phép rời khỏi nửa bước, nghiệm không chính xác thì chuyển công việc đến Zambia, khỏi trở về nữa. Về phần cô, Diệp Nghi, trước khi có kết quả, đừng hòng rời khỏi mắt tôi nửa bước.”

Cách ba năm, Mạch Nha vẫn là bị Quý Thừa giam lỏng. Đây có lẽ là số mệnh trong truyền thuyết, tin tức tốt duy nhất chính là, Kỳ Yên đã nhận được cuộc gọi của cô, tin nhắn hồi âm chỉ có hai chữ: yên tâm.

Mạch Miêu đã có Kỳ Yên và Diệp Tông, cô không còn gì phải lo lắng. Nhưng hiện tại, thân thể của nó lập tức sẽ không còn là bí mật nữa. Tiếp theo phải làm sao?

Mới vừa nghe Quý Thừa đề cập đến mẫu DNA, Mạch Nha liền đoán ra được kẻ hở. Bên Macao, Diệp Tông từng trao đổi DNA của Diệp Nghi, còn bên này, Kỳ Yên đổi có lẽ là DNA của Mạch Nha. Họ đã rất cẩn thận rồi, không dự đoán được Quý Thừa càng cẩn thận hơn, chia ra hai nơi đồng thời xét nghiệm cả bốn mẫu.

Chờ đã, mẫu DNA ở sở cảnh sát Macao- mẫu DNA duy nhất ở chính phủ- đã bị đổi, như vậy mặc dù hiện giờ bắt cô đến Macao, sở cảnh sát cũng không có biện pháp xác định cô là Diệp Nghi.

Cốc cốc cốc.

Cửa phòng ngủ được hé mở, A Phi do dự trong chốc lát, mới lách người đi vào. Hai mắt của chị ngập nước, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi lệ.

Mạch Nha ngồi bên giường nhìn A Phi, cổ họng dần dần nghẹn lại. A Phi chậm rãi tiếp cận, giống như sợ sẽ dọa cô chạy mất: “Cô chủ... cô đúng là cô chủ?”

Mạch Nha muốn phản bác, nhưng quá trình cực kỳ khó khăn: “A Phi, tôi, không...”

A Phi giơ tay lên, muốn sờ mặt Mạch Nha, rồi giữa chừng dừng lại: “Cô chủ, cô thay đổi mặt mũi, có còn nhớ tới A Phi không? Trước kia cô chủ thích nhất canh tôi nấu. Ba năm nay, ngày nào A Phi cũng nấu, chờ cô chủ trở về. Cô chủ, cô còn muốn uống không?”

Mạch Nha giống như bị đâm thẳng vào tim. Cô biết bản thân không thể thừa nhận, thừa nhận sẽ bị Quý Thừa nắm chứng cứ. Nhưng cô cũng không cách gì phủ nhận, bởi vì nước mắt đã chảy đầy mặt.

“Cô chủ, đúng là cô chủ rồi!” A Phi nhào đến, ôm lấy Mạch Nha thất thanh khóc lớn, “Về là tốt rồi, về là tốt rồi... để tôi đi hầm canh,” Nói xong, chị vừa khóc vừa cười, đứng dậy chạy ào ra ngoài.

Mạch Nha nâng tay lau nước mắt rửa đầy mặt, quay đầu, lại nhìn thấy Quý Thừa đứng bất động ngay ngưỡng cửa. Đáy mắt Quý Thừa đen ngòm đến chấn động lòng người, anh cứ thế nhìn cô không chớp mắt: “Rất cực cũng thừa nhận rồi sao? Thì ra cô cũng sẽ mềm lòng. Diệp Nghi, quả nhiên cô chỉ lòng gan dạ sát đối với mình tôi thôi.”

“Vậy thì sao.” Ngực Mạch Nha đau nhói, nhưng đến nước này rồi, cô đã sớm không có lựa chọn. Cô ngừng khóc, dứt khoát đứng dậy, “Quý Thừa, anh biết không, số liệu DNA của tôi và ở sở cảnh sát Macao không có khả năng tương thích. Tôi không phải là Diệp Nghi, tôi là Mạch Nha, một Mạch Nha chẳng có quan hệ gì với anh. Dù anh có tìm được tôi thì có tác dụng gì?”

Chương 10: Cả một đời

Oạch, hồ hàng, thì ra bác Lý Hằng tuổi cũng xồn xồn cỡ bác A Phi, vậy mà mình xưng anh mới gê, tội lỗi -.-

“Cô nói gì?” Bóng đèn trên đỉnh đầu thực sự rất sáng, nhưng bóng râm trên mặt Quý Thừa lại lạnh đến người ta phát run, “Cô dám lặp lại lần nữa.”

“Vô dụng thôi, Quý Thừa.” Mạch Nha cắn môi nhìn thẳng anh, “Tuy rằng trong tay anh có giữ mẫu DNA, nhưng ai có thể chứng minh nó thuộc về Diệp Nghi? Thứ duy nhất có thể làm chứng cứ tại tòa, chỉ có mẫu DNA lưu trữ ở sở cảnh sát Macao. Không tin anh có thể thử lại lần nữa, DNA của tôi cùng DNA của chính phủ không thể tương thích. Tôi là Mạch Nha, không có quan hệ gì với anh. Anh bắt tôi như vậy chính là giam giữ phi pháp, vị hôn phu của tôi chắc hẳn đã báo cảnh sát rồi.”

“Vị hôn, phu?” Sắc mặt Quý Thừa như mặt biển vào đêm, phẳng lặng lại ẩn chứa sức mạnh khủng bố.

“Không phải anh đã biết, Kỳ Yên chính là...”

Rè rè... tiếng điện thoại rung, Quý Thừa lấy ra: “Nói.” Nghe xong, mắt anh tối lại, “Đi tìm.” Nói xong, anh ngắt máy, “Đứa bé bị cô đưa đi đâu?”

“Không biết.” Mạch Nha thân nhiên nói, “Nó ở chỗ ba nó.”

Quý Thừa nắm lấy sau gáy của Mạch Nha, trông mắt như ngâm trong băng lạnh, như đâm xuyên người cô: “Nếu cô lại gạt tôi nữa, tôi thực sự sẽ bóp chết cô. Nói, ba ruột của Mạch Miêu là ai?”

Trong ký ức của Mạch Nha, tay của Quý Thừa luôn rất ấm, nhưng mà hiện giờ lại vừa cứng vừa lạnh như sắt thép, gần như sắp bóp nát cô. Mạch Nha bị ép phải ngẩng lên nhìn Quý Thừa, đáy mắt đen ngòm của anh như một vực sâu không đáy, hình như có hiện lên vẻ mong chờ, nhưng thoáng lại bị tuyệt vọng nuốt chửng.

Mạch Nha kiên quyết nói: “Anh hy vọng là ai, anh ư? Tôi lặp lại lần nữa, tôi là Mạch Nha, không phải Diệp Nghi, con gái tôi làm thế nào có quan hệ với anh được? Cho dù là Diệp Nghi, cũng tuyệt đối không sinh con cho anh. Trong hợp đồng có ghi rõ, cô ấy không có nghĩa vụ sinh con cho anh. Là anh lật lọng, bắt buộc cô ấy phải sinh con cho mình. Tại sao cô ấy phải cho anh được như ý nguyện?”

Ngón tay Quý Thừa đột nhiên bầu chặt: “Tôi lật lọng? Tôi đã nói với cô từ lâu, điều duy nhất tôi không thể chấp nhận trong hôn nhân chính là phản bội. Người thất tín bội nghĩa trước là cô, đứa bé đó chẳng lẽ không phải là cô nợ tôi sao?”

“Phản bội?” Mạch Nha không biết nói gì, “Anh bị điên rồi sao?”

“Tôi tự có mắt nhìn.” Quý Thừa chột tới gần, “Cô ở bên cạnh tôi, nhưng trong lòng lại nghĩ đến hắn. Đây là cái mà cô gọi là chung thủy?”

“Phản bội?!” Mạch Nha bị bóp đến gần như đánh mất lý trí. Cô liều mạng hất tay Quý Thừa, hét lên, “Tôi... trong lòng Diệp Nghi nghĩ gì, anh cho rằng anh biết sao?”

“Tôi đương nhiên biết.” Quý Thừa hất mạnh tay, dè Mạch Nha vào tường, “Năm năm đó cô bị ép phải sống chung với tôi, có phải cảm thấy đặc biệt dài đằng đẳng hay không? Tôi cho cô biết, năm năm chẳng là cái thá gì, cả một đời mới thật sự dài lâu. Suốt đời về sau, nợ tôi ba năm thời gian, nợ con gái tôi một tính mạng, cô đều phải trả đủ.”

Mạch Nha suốt đêm không ngủ, sáng sớm soi gương, vành mắt đen thui đến dọa người. A Phi vừa vào liền giật mình nói: “Tối qua cô ngủ không ngon à?”

Mạch Nha mặt mỉm cười: “Không có gì.”

“Sao lại không có gì! Cậu thì ngồi cả đêm ở thư phòng, hai người lại cãi nhau?” A Phi lo lắng, “Cô à, mấy năm nay cậu chủ...”

“Đừng nói.” Mạch Nha không muốn nghe thêm, vội vàng cắt ngang A Phi, “Quý Thừa ra ngoài chưa?”

“Vẫn chưa, cậu bảo tôi lên mời cô xuống cùng ăn sáng.”

“Tôi không đói.” Mạch Nha không chút suy nghĩ, “Nói anh ta ăn trước đi, tôi đợi anh ta ra ngoài rồi nói sau.”

“Hả, cô à...” A Phi khó xử nói, “Cậu bảo tôi chuyển lời cho cô, nếu cô muốn né tránh cậu... thời gian này cậu không có ra ngoài.”

Trong lòng Mạch Nha thầm bóp chết tên tiểu nhân Quý Thừa, đâm thành tổ ong. Quý Thừa ngồi ở một đầu bàn ăn, Mạch Nha liền ở một đầu khác cách xa anh ngồi xuống. Cô cúi đầu cụp mắt, không định trao đổi gì. Một loạt tiếng bước chân truyền đến, Mạch Nha không nén được tò mò, trộm nhìn, chỉ thấy Lý Hằng bước nhanh tới.

Nhìn thấy Mạch Nha, trong lòng Lý Hằng kêu khổ một tiếng, đồng thời cung kính nói: “Chào cậu chủ, chào cô chủ.”

Mạch Nha bùng sữa lên: “Tôi không phải cô chủ. Tôi họ Mạch, là Mạch Nha.”

Dao nĩa trong tay Quý Thừa dừng lại, Lý Hằng bắt đầu túa mồ hôi: “Cậ.. Cậu chủ, kết quả xét nghiệm mới đã có, hoàn toàn tương thích. Đây là báo cáo, mời cậu xem.”

Quý Thừa không thèm ngẩng đầu: “Đưa cho cô chủ xem.”

“... Dạ vâng.”

Mới vừa bước được một nửa, Lý Hằng liền nghe Mạch Nha nói: “Không cần đâu. Quý Thừa, vẫn là câu nói hôm qua, anh không cần phải thuyết phục tôi, người anh phải thuyết phục chính là sở cảnh sát và tòa án. Chúc anh may mắn!”

Lý Hằng liễu mạng già, vừa ức chế kích động muốn chạy trốn. Còn Quý Thừa không chỉ không tức giận, giọng điệu ngược lại có chút không nhanh không chậm: “Lý Hằng, khách đã tới chưa?”

“Tới rồi. Nhưng mà cậu ơi...” Lý Hằng đảo mắt nhìn thoáng qua Mạch Nha, “Vừa rồi mới nhận được tin, có người báo cảnh sát nói cậu giam giữ người trái phép, nhân viên điều tra đang trên đường tới đây.”

“Biết rồi. Mời khách vào trước đã.”

“Dạ.” Thôi xong rồi, đau khổ trong lòng Lý Hằng chảy tràn thành sông. Lúc này trong điện thoại cậu chủ còn do dự, hiện giờ thực sự lại đi đến nước này, ngày tháng tốt đẹp đã hoàn toàn chấm hết.

“Mạch Nha?”

“Đường Mật!” Mạch Nha đứng phắt dậy, “Sao cậu lại tới đây?”

“Cậu làm mình sợ muốn chết!” Đường Mật một phen kéo cô qua, quay đầu liếc nhìn Quý Thừa rồi hạ giọng nói, “Hôm qua rốt cuộc là sao? Cậu đi với anh ta xong liền mất dạng, trong nhà không ai, Nghiêm Hàn cũng không biết cậu đi đâu, mình lại không có cách liên hệ với Kỳ Yên, suýt nữa đã đi báo công an rồi! Mạch Miêu đâu? Cũng khỏe đúng không?”

“Chờ đã.” Mạch Nha đột nhiên có dự cảm xấu, “Cậu nói cho mình biết trước, sao cậu lại tới đây?”

“Không phải sáng sớm cậu đã nhắn tin kêu mình tới đây à?”

Điện thoại của Mạch Nha sớm bị cướp mất. Cô đột nhiên nhìn Quý Thừa, nghiêng răng nói: “Anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn giúp đỡ cô Đường.” Quý Thừa buông dao nĩa, chậm rãi đứng dậy bước tới, “Cô Đường, e rằng hai người phải làm quen lại với nhau. Đây là Diệp Nghi, là bà xã đã mất tích ba năm nay của tôi.”

“Cái gì? Diệp Nghi? Không phải ba năm trước Diệp Nghi đã...” Đường Mật mờ mịt nhìn chòng chọc Quý Thừa chốc lát, rồi chợt bật cười, “Mạch Nha, cậu là bà chủ nhà giàu?” Nhưng mà nhìn đến biểu hiện của Mạch Nha, Đường Mật dần dần cười không nổi nữa, “Anh ta nói lung tung đúng không?”

“Đường Mật, cậu nghe mình...”

Đường Mật bỗng nhiên buông tay Mạch Nha ra, lui về sau từng bước. Mạch Nha nhắm mắt lại, “Quý Thừa, rốt cục anh muốn thế nào?”

“Con của cô Đường, gần như đã tìm thấy rồi.” Quý Thừa trầm ấm nói.

“Cái gì?!” Hai cô đồng thanh hô lên kinh ngạc, “Đang ở đâu?”

“Macao.”

Mạch Nha cảm thấy lạnh lẽo. Rốt cục cô cũng hiểu được mục đích của Quý Thừa. Anh muốn dẫn cô về Macao. Chỉ cần còn ở Đại Lục, Quý Thừa sẽ không thể làm gì cô. Nhân viên điều tra đang trên đường đến đây, cô ngay lập tức có thể thoát thân. Đợi đến khi Kỳ Yên giấu Mạch Miêu xong trở về, mọi chuyện sẽ lại càng đơn giản.

Nhưng Macao lại là thiên hạ của Quý Thừa. Cô, Diệp Tông, cùng Diệp Thánh Ân ở đó nguy tạo vụ bắt cóc mưu sát, trong đó còn liên quan đến một vụ tranh chấp tài sản khổng lồ... Nếu trở về, bất luận là cô hay nhà họ Diệp, đều vĩnh viễn không có ngày yên thân.

“Đừng nghĩ dựa vào Diệp Tông nữa, đứa bé đó hẳn không có khả năng tìm được đâu.” Quý Thừa âm thầm nhìn Mạch Nha, ánh mắt đen hun hút, “Cô

Đường nếu muốn gặp được con, tôi có thể phụ trách sắp xếp. Điều kiện duy nhất chính là, xin cô Đường hãy thuyết phục vợ tôi, lát nữa đừng nói bậy bạ với nhân viên điều tra, sau đó, xin cô cùng chúng tôi quay về Macao.”

Ngoài cửa xe, cảnh phố phường quen thuộc nhanh chóng hiện lên, lại nhanh chóng lùi về sau, dần dần chỉ còn lại một khoảng hoang vu. Xa xa, có thể thấp thoáng nhìn thấy đài quan sát ở sân bay.

Mạch Nha lẳng lặng chăm chú nhìn bên ngoài cửa xe, thân hình mảnh khảnh có vẻ càng gầy hơn. Quý Thừa nhìn vào gương mặt in lên kính xe của cô, nhàn nhạt hỏi: “Hiện giờ có phải em rất hận tôi không?”

Mạch Nha phảng phất như không nghe thấy. Sau khi tiễn nhân viên điều tra đi, cô không nói chuyện với Quý Thừa nữa. Lý Hằng căng mắt ra lái xe, nhưng trong lòng cứ nom nớp lo sợ. Hôm nay trải qua quá yên tĩnh, nhưng quá bình lặng mới là có vấn đề.

“Được rồi.” Quý Thừa tiếp tục nói, “Vậy em có biết, ba năm qua tôi cảm thấy thế nào không?”

Mạch Nha vẫn nhìn ra bên ngoài, sau một lúc lâu, đột nhiên lên tiếng: “Tôi không hận anh, tôi chỉ muốn rời khỏi anh.”

Lý Hằng đang lái xe chợt rung mình một cái, trong lòng bác rít gào: Cô ơi là cô, van xin cô hãy hận cậu đi! Điều này so với hận còn tồi tệ hơn vạn lần đó! Đây chính là đường cao tốc mà, tôi còn muốn sống lắm cô ơi!

Quả nhiên, bầu không khí bên trong xe thoáng nặng nề. Lý Hằng cố nén tim đập nhanh, liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu. Toàn thân Quý Thừa cương cứng như đóng băng, đột nhiên, anh đưa tay chộp lấy gáy cô, xoay cô lại rồi đè lên người cô.

Lý Hằng dưới chân run rẩy, động cơ oành một tiếng, xe vắn xé gió mà chạy. Tăng tốc đột ngột làm Mạch Nha càng lún sâu vào ghế, cô liều mạng đẩy người phía trên ra, nhưng dốc hết sức cũng không có nửa phần tác dụng.

Quý Thừa chiếm lấy môi cô không chút thương tiếc, không phải chà xát mà là cắn nuốt, trong đầu đón pha lẫn mùi máu tanh. Hai cổ tay của Mạch Nha bị một bàn tay của Quý Thừa cố định trên đỉnh đầu. Đột nhiên, gáy cô chợt lạnh, tay kia của Quý Thừa đã phủ lên gáy cô, đang bắt đầu chậm rãi trượt xuống.

“Bây giờ thì sao?” Nhịp thở của Quý Thừa có hơi loạn, còn mang theo ý cười lạnh lẽo tàn khốc, “Bây giờ em có hận tôi chút nào không?”

Mạch Nha liều mạng cắn môi, song vẫn bật ra tiếng than thở, khoe mắt ngắn lệ của cô dần dần ngưng tụ. Thân xe lại xóc nảy một cái, phía trước truyền đến tiếng nói run run của Lý Hằng: “Cậ... Cậ... Cậ... Cậu chủ, tới sân bay rồi.”

“Xuống xe.” Quý Thừa gần giọng, đồng thời che chắn Mạch Nha ở trong tầm nhìn của anh.

“Dạ dạ dạ.” Bing một tiếng, Lý Hằng thoáng nhảy xuống chạy đi thật xa.

“Xin lỗi em” Quý Thừa ở phía trên Mạch Nha trấn định chốc lát, chậm rãi ngồi dậy giúp cô sửa sang lại quần áo, “Là tôi không khống chế được.”

Mạch Nha nắm tay cầm ở cửa ngồi lên. Cô nhắm mắt lại, khẽ nói: “Quý Thừa, rốt cục là anh muốn làm gì?”

Không có đáp án, cô tiếp tục hỏi: “Là trả thù ư? Diệp Nghi giết con anh, suýt chút nữa để họ Diệp lấy mất tiền của anh, cho nên anh muốn trả thù. Nhưng chính anh cũng không thích đứa bé đó mà, thậm chí chẳng buồn xem kết quả siêu âm của nó. Còn tiền, nếu cô ấy viết di chúc, cam đoan nhà họ Diệp sẽ không đụng vào phần tài sản mà anh cho cô ấy, có phải anh sẽ buông tay không?”

Quý Thừa im lặng thật lâu, lâu đến nỗi Mạch Nha nghĩ anh đã xuống xe rồi, mới nghe anh cười nhạt, hồ hững nói: “Đúng vậy, chính là trả thù. Nhưng trả thù cái gì? Không phải đòi tiền, cũng chẳng phải đền mạng, mà là lấy đi thứ gì đó mà em rất muốn. Thứ em rất muốn chẳng phải là rời khỏi tôi sao? Cho nên, suốt đời này em đừng hòng rời khỏi tôi.”

Cuộc sống giống như lại lùi về ba năm trước. Mạch Nha trở về Macao, trở về nhà Quý Thừa, thậm chí trở về căn phòng vốn của cô. Cô vẫn bị giám sát 24/24, còn tần suất xuất hiện Quý Thừa cũng cực thấp y như vậy.

Điều duy nhất khác biệt chính là, người hầu trong nhà ít đi rất nhiều, chỉ có mấy người nhưng đều là những gương mặt xa lạ, bình thường rất im ắng, gần như không nhìn thấy bóng người. Vì thế, căn nhà rộng lớn như vậy càng trống trải hơn, yên tĩnh tựa mộ phần.

Nhưng mà ngày hôm nay, cô đang ngồi thờ người nhìn ra ngoài cửa sổ, A Phi đột nhiên chạy vào: “Cô chủ, đến, đến rồi!”

Ngoại trừ Quý Thừa, còn có ai đến? Mạch Nha không buồn nhúc nhích, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Có tiếng bước chân quen thuộc vang lên, là Quý Thừa, nhưng còn có thêm một người... Cô đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Tông đang đứng trước cửa, nhìn cô từ phía xa. Cô ngơ ngác nhìn Diệp Tông hồi lâu, cho đến khi mất xốt vì môi. Cô muốn chạy ào qua đó, nhưng đột nhiên bắt gặp cái nhú mày đầy vẻ cảnh cáo của Diệp Tông.

Mạch Nha bất giác dừng hành động. Chỉ thấy Diệp Tông chuyển mắt, lạnh nhạt mà khách sáo nói với Quý Thừa: “Em tôi qua đời đã ba năm, anh Quý cuối cùng cũng chịu làm lại từ đầu, đúng là đáng mừng. Cô đây thoát nhìn dụ dàng hiền thực, anh Quý không giới thiệu chúng tôi với nhau một chút ư?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chốn nước đục

Mạch Nha chậm rãi đứng lên: “Đây chắc là... anh Diệp.”

Cô đã hiểu dụng ý của Diệp Tông, cũng hiểu được dụng ý của Quý Thừa. Chứng cứ xác thực trong tay Quý Thừa không đủ để chứng minh thân phận của cô, nhưng nếu cô nhất thời xúc động vui mừng, chứng tỏ cô có quen biết với Diệp Tông... Nghĩ vậy, cô gian nan cười: “Xin chào, tôi tên là Mạch Nha.”

“Cô Mạch, hân hạnh được gặp.” Diệp Tông hơi gật đầu, lại quay sang Quý Thừa, “Anh Quý, tự dẫn vật nhiều năm như vậy, rốt cục anh cũng tán thành kết quả em tôi qua đời, nguyện ý để nó nhập thổ vì an. Cảm ơn.”

Quý Thừa cúi đầu cười nhạt: “Nghe nói tình cảm của hai người rất tốt, nhưng ba năm không gặp, còn có thể diễn được tới mức này, tôi xem thường hai người rồi. Tôi ra ngoài, hai người cứ nói chuyện.”

Diệp Tông lại đảo mắt về phía Mạch Nha, càng lễ độ thận trọng hơn: “Cô Mạch, làm phiền.”

“Anh Diệp...” Mạch Nha luống cuống phối hợp, “Mời ngồi.”

“Cảm ơn.” Diệp Tông bước lên ngồi xuống, “Nghe nói cô Mạch là người bản xứ?”

Mạch Nha gần như không khống chế được kích động trong lòng. Cô có rất nhiều lời muốn nói, nhưng nghĩ đến Diệp Tông cực khổ sắp xếp, cũng chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh: “Vâng, nhưng mấy năm nay đều ở Đại Lục, vừa mới quay về thôi.”

“Về lại Macao đã quen chưa?”

Trong mắt Diệp Tông nhu hòa, anh đang hỏi cô sống tốt không, nhiều ngày như vậy trôi qua, rốt cục Mạch Nha cũng cảm thấy ấm lòng. Diệp Tông đến thăm cô, chỉ cần có anh ở đây, tất cả sẽ không sao.

“Rất tốt.” Cô cười nói, “Chỉ là trở về quá đột ngột, bạn bè người thân không ở bên cạnh, rất nhớ họ.”

“Không cần buồn bã.” Diệp Tông trầm tĩnh nhìn cô, “Cô Mạch phải tin tưởng, bất luận cô ở đâu, người thân bạn bè đều luôn bên cô. Bất luận có chuyện gì, cô cũng không cần một mình gánh vác.”

Trong phòng trên lầu, Quý Thừa lặng lẽ nhìn màn hình trước mặt. Cô cười với Diệp Tông, tuy rằng cố gắng biểu hiện thật xa lạ, nhưng về thân thiết cùng quá mức vui mừng trong nụ cười này hoàn toàn không thể che giấu. Cô cũng đã từng mỉm cười như vậy với anh, khi đó, trong cuộc đời mù mịt mây đen của anh cuối cùng cũng có chút ánh sáng le lói chiếu vào. Chỉ là cách đây ba năm, ánh sáng ấy đã từ bỏ anh.

“Cậu chủ...” Lý Hằng lo lắng, “Cô chủ và cậu Diệp hình như đã nhìn ra dự tính của chúng ta, tiếp tục như vậy, không chỉ có không thu thập được chứng cứ, còn có thể mang đến phiền phức. Cậu xem, có muốn tôi xuống đó cắt ngang bọn họ không?”

“Không cần.”

“... Dạ. Đúng rồi cậu chủ, bên bệnh viện có phản hồi. Giữa anh em không thể trực tiếp tiến hành giám định quan hệ ruột thịt, cho nên dù cậu có lấy DNA trên người Diệp Tông cũng không làm nên chuyện gì. Muốn chứng minh thân phận của cô chủ, phải thu thập DNA của cha mẹ cô ấy. Mặc dù quan hệ giữa chúng ta cùng Diệp Thành Ân không hợp, nhưng lấy DNA cũng không phải là chuyện không thể. Nhưng mà, mẹ của cô chủ đã qua đời, không còn lưu lại di vật gì có thể lấy DNA.”

“Nói như vậy, hiện tại nhiều nhất cũng chỉ chứng minh được cô ấy là con gái của Diệp Thánh Ân, nhưng không đủ để chứng minh cô ấy là Diệp Nghi.”

“Dạ, tuy rằng còn gài riêng mà Diệp Thánh Ân công khai thừa nhận chỉ có mình cô chủ, nhưng ông ta đa tình lắm, thường có người đến cửa nhận thân thích. Chuyện cô chủ mất tích vốn do ông ta bày mưu lập kế, cho nên dù làm xét nghiệm, phần lớn ông ta cũng sẽ khẳng định rằng cô chủ không phải là Diệp Nghi, mà là đứa con rơi khác của ông ta.”

“Còn cách nào khác không?”

“Cậu chủ, tôi đã trưng cầu qua cảnh quan Ngô- người có vai vế trong giám định. Ông ta nói, tình trạng trước mắt gần như không có phương pháp giám định nào đáng tin cậy. Cô chủ thay đổi diện mạo, giọng nói cùng các đặc điểm nhận diện trên cơ thể, mà số liệu phía chính phủ có ngoại trừ DNA thì chỉ có vân tay. Không biết cậu chủ có còn nhớ hay không, vân tay của cô chủ không rõ.”

Anh đương nhiên còn nhớ. Mỗi một chuyện có liên quan đến Diệp Nghi, anh đều nhớ rất rõ. Lần đầu tiên anh biết vân tay Diệp Nghi bị mờ, là sau khi họ kết hôn được một thời gian, nhưng chưa thành vợ chồng chân chính. Quý Thừa không nghĩ tới chuyện sẽ là như vậy, anh tưởng mình nắm rất rõ.

Chung sống với cha mẹ đang lúc tồi tệ, khiến Quý Thừa căn hận quan hệ hôn nhân đối trá đến tận tận độ. Nhưng mà, thời điểm quyết định lợi dụng hôn nhân để tranh giành lợi ích, Quý Thừa biết, anh đã trở thành loại người mà chính anh chán ghét nhất.

Anh cố gắng làm chút đầu tranh cuối cùng. Trước khi cầm hợp đồng, anh đã nói với cô gái mặt cắt không còn hột máu kia rằng: “Diệp Nghi, tôi hy vọng em hiểu rõ, tuy rằng cuộc hôn nhân này có kỳ hạn, nhưng trong kỳ hạn đó, nó phải là cuộc hôn nhân chân chính, bao gồm tất cả nghĩa vụ vợ chồng.”

Đây quả thực chính là lừa mình dối người, nhưng cô gái kia không nói gì, chỉ sợ sệt ký tên. Song, chuyện đến trước mắt, kẻ chùn chân lại có thể là chính Quý Thừa. Cái đêm chính thức hợp lý hóa cuộc hôn nhân ấy, anh từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy cô gái bối rối ngồi bên giường kia.

Mái tóc cô xõa ra, làm nổi bật gương mặt trắng nõn, đôi mắt đen láy đang hoảng hốt. Mười ngón tay nhỏ nhắn đan vào nhau, khi nhìn thấy anh thì run bắn người lên: “Em, anh, anh tắm xong rồi à...”

Khoảnh khắc ấy, Quý Thừa đột nhiên muốn buông tha. Cô vẫn còn ngây thơ, còn đang học đại học, vì cứu chữa cho mẹ mà cam tâm tình nguyện để anh lợi dụng, năm năm sau còn có thể biến thành ‘phụ nữ ly hôn bị Quý Thừa lợi dụng xong rồi bỏ’.

Hạnh phúc cả đời cô sẽ bị hủy hoại trong tay anh. Anh thật quá dễ hèn, mới đòi hỏi ở cô cái thứ gọi là ‘hôn nhân chân chính’? Cho nên, Quý Thừa xoa đi: “Đi ngủ sớm đi. Tôi ở phòng sát bên, không cần sợ đâu.”

Sau đó, họ cứ tiếp tục sống yên ổn với nhau như thế. Rồi sau đó, Quý Thừa từ từ phát hiện, cái gọi là hôn nhân chân chính, không phải là tờ giấy chứng nhận, lại càng không phải quan hệ xác thịt, mà là mỗi ngày đều có người chờ anh về nhà, giục anh nghỉ ngơi, khi anh bị bệnh thì một tác cũng không rời, thậm chí khi viên đạn bay tới liền bỏ nào vào người anh.

Thời khắc Diệp Nghi trúng đạn ngã xuống, lần đầu tiên trong đời Quý Thừa cảm thấy sợ hãi. Cô ở trong lòng anh ngày càng yếu đi, nhìn thấy máu tươi ghê người chảy đầy ra đất. Một khắc ấy Quý Thừa nghĩ, bản thân anh có bao nhiêu khốn nạn, mới có thể ký kết hợp đồng hôn nhân ấy, lại có bao nhiêu ngu xuẩn, mới thêm vào kỳ hạn.

Đó là một sai lầm to lớn, anh phải lập tức sửa chữa ngay. Diệp Nghi từng vô tình nói, Santorini là thánh địa trắng mặt trong lòng cô, cho nên hãy bắt đầu từ nơi đó đi. Ngày ấy, Quý Thừa đang làm việc trong thư phòng, Diệp Nghi ló đầu vào: “Ly Hằng nói anh làm hộ chiếu cho em? Tại sao?”

“Bỏ sung tuần trăng mật.” Thấy cô mở to mắt kinh ngạc, Quý Thừa nhanh chóng tìm một cái cớ, “Bác sĩ nói, tình trạng vết thương của em tuy rằng khá tốt, nhưng sức khỏe lại rất yếu, phải tìm một nơi để tịnh dưỡng. Em chưa từng đi nước ngoài đúng không?”

Mắt Diệp Nghi sáng lên, lại nhanh chóng ỉu rù: “Em xuất ngoại rất phiền phức, lúc này trên lưng anh lại có rất nhiều gánh nặng.”

“Vì sao?”

“Em có vân tay không rõ. Nhập cảnh đều cần quét vân tay đúng không? Em quét vân tay rất gay go, lúc làm chứng minh nhân dân từng quét một lần, chắc cũng hơn một tiếng đồng hồ, vẫn không cách gì qua cửa. Nếu người ta yêu cầu nghiêm ngặt, chắc em vừa xuống phi cơ sẽ bị bắt phải quay về.”

“Có tôi ở đây, sẽ không đâu.”

“Quý Thừa, cảm ơn anh.” Đôi mắt trong veo của cô hiện lên chút ánh sáng, giống như đang cố gắng che giấu điều gì đó, “Nhưng nhìn từ góc độ khác, vân tay không rõ thực ra cũng có cái hay. Sau này lỡ như em có làm chuyện xấu, có phải rất dễ chạy trốn không? Cho dù có bị bắt, cũng rất khó chứng minh người đó là em, đúng nhỉ? He he he.”

Câu nói đùa giỡn trước kia, hiện giờ lại biến thành lời sấm. Ba năm đen tối qua đi, rốt cục cô cũng trở về, nhưng Quý Thừa lại không cách gì chứng minh, người phụ nữ này có quan hệ với anh.

“Cậu chủ?” Cậu chủ nhà mình ngăn người cũng hơn mười phút rồi, Ly Hằng thật sự không chịu nổi, chỉ có thể bất chấp gọi một tiếng.

Quý Thừa rốt cục giương mắt: “Bất luận thế nào, thử trước đã.”

“Đã thử rồi, hoàn toàn không thể phân biệt, chỉ e rằng lúc giải phẫu thẩm mỹ đã từng xử lý luôn rồi.”

“Ha ha...” Quý Thừa nheo mắt cười, “Diệp Tông đúng là bỏ không ít công sức.”

“Nhưng mà cậu à, cảnh quan Ngô nói, tuy rằng không có phương pháp đáng tin cậy, nhưng phương pháp ít tin cậy thì có vài cái, ví dụ như giám định dấu

vết.”

Quý Thừa nhíu mày lặp lại: “Giám định dấu vết?”

“Vâng, cảnh quan Ngô nói, so với thứ bên ngoài, thì bên trong càng không dễ biến đổi, ví dụ như nét chữ, hoặc dấu vết từng phẫu thuật thẩm mỹ. Cố gắng luyện tập thì có thể thay đổi nét chữ, chỉ khi nào sơ suất, khó tránh khỏi xuất hiện sơ hở. Về phần kỹ thuật chỉnh hình gương mặt, dù tỉ mỉ đến mấy cũng sẽ lưu lại vết tích, có thể thử kiểm tra toàn diện, lại dùng máy tính mô phỏng về nguyên dạng. Nhưng mà người có gương mặt tương tự rất nhiều, xác suất mô phỏng chính xác cũng có hạn, nhiều nhất chỉ tính là bằng chứng phụ.”

“Hiện tại cô ấy dùng tay trái để viết chữ.” Quý Thừa nhớ lại nói, “Bảo người đi làm mô phỏng nguyên trạng trước, nét chữ thì để nghỉ cách. Còn có, chuyện đứa bé thế nào?”

“Vẫn chưa tìm được.”

“Cái tên Kỳ Yên đó, vẫn chưa tra ra được à?”

“Vẫn chưa. Lần này Kỳ Yên dẫn đứa bé đi, hẳn là Diệp Tông trợ giúp, nhưng lý lịch của hắn cùng Diệp Tông chưa từng tiếp xúc với nhau, trái lại cùng thời gian cô chủ đi Đại Lục, cùng với tuổi của Mạch Miêu lại hoàn toàn ăn khớp.”

“Hoàn toàn ăn khớp.” Quý Thừa nhắm mắt cười nhẹ, “Đúng vậy, cô ấy thà rằng sinh con cho một kẻ xa lạ, cũng sẽ không giữ lại con của tôi.”

“Cậu chủ...” Lý Hằng khuyên nhủ, “Trong ba năm này, chuyện hoàn toàn ăn khớp có rất nhiều, thực tế thì tất cả đều là đánh lừa, lần này có lẽ cũng như vậy. Hơn nữa, với cá tính của cô chủ, kiên giải tình một đêm thì đúng là...”

Câu trả lời của Quý Thừa khá nhẹ: “Chỉ có thể có hai khả năng, hoặc là cô ấy thà sinh con cho người xa lạ, cũng không sinh con cho tôi; hoặc là cho dù cô ấy có sinh con cho tôi, cũng không cho phép tôi làm ba của đứa nhỏ. Ba của con cô ấy có thể là Nghiêm Hàn, có thể là Kỳ Yên, duy nhất không thể là tôi. Anh nói xem, tôi nên mong nó thuộc dạng nào?”

Lý Hằng hoàn toàn nghẹn lời. Bác cảm cự hồi lâu, cuối cùng vót được pha cứu vãn trên màn hình: “Cái kia, cậu chủ, cô Đường đến.”

“Đường Mật!” Mạch Nha chạy đến, cầm lấy tay của Đường Mật, “Gần đây cậu thế nào, đã gặp Diện Diện chưa?”

Đường Mật lại không nhúc nhích, chỉ máy móc hỏi lại: “Quý Thừa không nói với cậu à?”

“Minh với anh ấy...” Mạch Nha không thể nào giải thích, chỉ có thể thấp giọng nói, “Xin lỗi, có rất nhiều chuyện hiện tại mình không cách nào giải thích với cậu. Nhưng xin cậu hãy tin mình, chuyện của Diện Diện mình nhất định sẽ dốc hết sức. Tóm lại là thế nào rồi?”

Sắc mặt Đường Mật có hơi nhợt nhạt: “Vậy thì tính là gặp ư? Mình cũng không biết nữa.” Đau đớn trong mắt cô ngưng tụ thành nước mắt, lăn chả rơi xuống, “Mình không cách gì tới gần, chỉ có thể nhìn từ xa. Nó sống thật sự tệ lắm, nó đang trong tay những người đó, làm sao có thể sống tốt được? Mình thấy đáng về ôm trong lòng của nó, thậm chí mình còn hy vọng nó không phải là Diện Diện...”

“Cái gì, nhìn từ xa?” Mạch Nha kinh ngạc nói, “Rốt cục Diện Diện ở đâu?”

“Mạch Nha, cậu nói thật với mình đi!” Đường Mật đột nhiên chộp lấy tay của Mạch Nha, hai mắt đỏ bừng, bức thiết nói, “Rốt cục cậu có phải là Diệp Nghi hay không?”

Mạch Nha nghẹn họng, chỉ cảm thấy lạnh lẽo: “Cậu... vì sao lại hỏi như vậy?”

“Diệp Sóc. Diện Diện nằm trong tay một người tên là Diệp Sóc. Hẳn là con trai cả của họ Diệp, là anh cả của Diệp Nghi, cậu có biết hắn hay không?”

Đường Mật đã ra về từ lâu, còn Mạch Nha vẫn đứng như trời trồng ở đó. Thật lâu sau, sau lưng cô vang lên tiếng bước chân rồi dừng lại. Mạch Nha từ từ xoay người: “Con của Đường Mật sao lại nằm trong tay của Diệp Sóc?”

Quý Thừa lặng lẽ đứng trước mặt cô, thản nhiên nói: “Ba của đứa bé ấy tên là Hàn Duyệt, em có biết hắn là người nào hay không?”

“Hàn Duyệt?” Mạch Nha chỉ lơ mơ đoán biết thân phận của hắn phức tạp, nhưng lại không rõ chi tiết cụ thể lắm.

“Hắn là con riêng của Hàn Thiệu Thành- một tên trùm hắc băng khét tiếng, từ nhỏ đã lưu lạc ở bên ngoài. Sau đó, hai đứa con trai của Hàn Thiệu Thành trong một lần bắn giết nhau đều bỏ mạng, Hàn Thiệu Thành mới nhớ đến chuyện tìm hắn trở về.”

“Cái gì?!” Mạch Nha quá đỗi kinh hãi, nhưng lại ráp nối chuyện này lại với nhau, “Hàn Duyệt bởi vì Đường Mật mà từ chối trở về, cho nên Hàn Thiệu Thành đã giờ hết mọi thủ đoạn buộc họ chia tay nhau? Em trai của Đường Mật bị cuốn vào một vụ buôn lậu thuốc phiện, cha mẹ Đường Mật đưa cậu ấy về quê, ép cậu ấy lập gia đình, còn có chuyện Diện Diện vừa chào đời liền mất tích, chẳng lẽ đều do Hàn Thiệu Thành làm?”

“Đúng vậy.”

“Chuyện đó thì có quan hệ gì đến Diệp Sóc?”

“Sau khi Đường Mật và Hàn Duyên chia tay, Hàn Duyên quay về nhà họ Hàn. Sau đó Đường Mật sinh con, mà đứa bé lại bị Hàn Thiệu Thành bắt đi, đem giấu. Tôi đoán, Hàn Duyên hoàn toàn không biết sự tồn tại của đứa bé. Hắn ở bên ngoài nhiều năm, Hàn Thiệu Thành đương nhiên cảnh giác với hắn, cho nên muốn dùng đứa bé đó để sau này khống chế hắn. Ba năm trước đây, nhà họ Hàn lại xảy ra chuyện, Hàn Duyên chết, Hàn Thiệu Thành mất tích, đứa bé bị đưa sang Đại Lục, rồi rơi vào tay của Diệp Sóc.”

“Diệp Sóc có quan hệ với nhà họ Hàn?” Mạch Nha trừng lớn hai mắt, “Hàn Thiệu Thành gửi gắm đứa bé cho Diệp Sóc?”

“Theo tôi được biết, sòng bạc của Diệp Sóc có thời gian dài rửa tiền cho nhà họ Hàn.” Quý Thừa bình tĩnh nói, “Đứa bé kia sao lại nằm trong tay của Diệp Sóc, tôi cũng không rõ lắm, nhưng em cũng hiểu biết Diệp Sóc mà, chuyện không có lợi lộc thì hắn tuyệt đối không làm.”

“Nhưng chẳng phải nhà họ Hàn đã lụng bại rồi sao? Còn có thể đạt được lợi ích gì?”

“Hàn Duyên đã chết, nhưng Hàn Thiệu Thành chỉ mất tích. Mất tích và tử vong khác nhau, em là người rõ ràng nhất mà.” Mắt Quý Thừa sáng quắc, “Chuyện kinh doanh của nhà họ Hàn, Diệp Sóc cũng có lợi ích trong đó, khi họ Hàn xảy ra chuyện bất ngờ loạn thành một đồng, cái gì hắn cũng không đạt được. Nhưng chỉ cần Hàn Thiệu Thành chưa chết, sớm hay muộn gì Diệp Sóc cũng có thể đi đòi. Hàn Thiệu Thành già rồi, đứa bé kia chính là hậu duệ duy nhất của họ Hàn, nắm ở trong tay đúng là miếng lợi to.”

Hắc bang, thuốc thiện, rửa tiền, Mạch Nha nghe mà thâm run rẩy: “Nhiều năm như vậy, Diệp Sóc hẳn đúng là không có chút tiến bộ.”

“Không, hắn tiến bộ rất nhiều đấy.” Quý Thừa nhếch môi, “Hắn giấu đứa bé đó rất kỹ. Cho dù là tôi, tìm được rồi cũng không cách gì đến gần. Sau lưng đứa bé đó có bao nhiêu lợi ích, Diệp Sóc sẽ bỏ bấy nhiêu vốn liếng để đối phó với người muốn cướp đứa bé đi. Chuyện này rất mạo hiểm, sẽ đắc tội đồng thời với họ Diệp và họ Hàn, nếu có người có khả năng làm, vậy cũng chỉ có thể là tôi. Nhưng là một thương nhân đang hoang, dấn thân vào chốn nước đục này, phải cần một lý do chính đáng.”

Đáy mắt Quý Thừa đen kịt, hình như có ngọn lửa bập bùng lay động. Mạch Nha bắt giác lui từng bước về sau: “Anh có ý gì?”

Dưới chùm đèn thủy tinh thật lớn ở phòng khách, bóng của Quý Thừa chậm chậm tiến lên. Đầu ngón tay anh lạnh lẽo, lướt qua gò má của Mạch Nha, trượt xuống cổ cô, vẫn còn đang tiếp tục đi xuống: “Tôi không thích đòi hỏi, cho nên cần em chủ động mang đến. Vì để thuyết phục tôi, em sẽ tình nguyện làm chuyện gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Vị hôn thê

“Tôi có thể lên giường với anh.” Mạch Nha tỉnh bơ nhìn thẳng vào Quý Thừa, “Anh có muốn không?”

Quý Thừa sửng sốt, lập tức nhủ mảy: “Em...”

“Tôi cái gì cũng không có, chỉ có cái thân này.” Mạch Nha cứ nhìn thẳng vào anh, “Anh đã nói, muốn tôi sinh con cho anh, tôi không làm được. Lúc tôi sinh Mạch Miêu bị khó sinh, không thể mang thai được nữa, cho nên chuyện có thể làm chỉ có lên giường. Anh muốn ngay tại chỗ này, hay là trở về phòng?”

Giữa hai đầu chân mày của Quý Thừa càng nhíu càng chặt: “Em đừng có nói chuyện như vậy.”

“Thứ cho anh chỉ có thứ này, không thể cho thứ khác.”

“Em có.” Quý Thừa trợn mắt, “Tôi cho em lựa chọn: Khôi phục thân phận Diệp Nghi, hủy bỏ hợp đồng trước kia của chúng ta, tiếp tục làm vợ chồng; hoặc là, em không muốn làm Diệp Nghi cũng được, nhưng phải dùng thân phận Mạch Nha kết hôn với tôi.”

“Sau đó thì sao?” Mạch Nha đợi cả buổi cũng không đợi được kết cục, đành phải ngơ vờ hỏi.

“Cái gì là sau đó?”

“Cuộc hôn nhân lần này phải kéo dài bao lâu?”

“Em!” Đáy mắt đen láy của Quý Thừa xộc lên tức giận, “Được để tôi nói, đến lúc tôi chết.”

Mạch Nha ngơ ngàng nhìn anh: “Nghiêm Hàn nói anh cố chấp, trước kia tôi không cảm thấy, nhưng hiện giờ tôi phát hiện anh ấy đã đúng. Quý Thừa,

anh có thể hận tôi trả thù tôi, nhưng ngay cả hạnh phúc của mình cũng lồi vào, thật sự có đáng không?”

“Nghiêm Hàn, Nghiêm Hàn, em chỉ có thể nhớ được mỗi lời nói của hân thôi à?” Quý Thừa giận dữ còn cười, “Ba năm rồi, cái gì em cũng đổi, duy chỉ có với hân thì không hề thay đổi. Vấn đề có đáng hay không, đáng lẽ phải để tôi hỏi em? Sảy thai, phẫu thuật chỉnh hình, trước kia em rất sợ đau, vậy lúc đó em không sợ ư? Hay là tưởng tượng đến hân, nên cái gì cũng không sợ nữa?”

Sắc mặt Mạch Nha tái đi. Ai bảo cô không sợ? Cô sợ đến độ muốn chết đi cho rồi.

Hết thấy lúc đó phát sinh rất đột ngột, cô giống như con rối gỗ mặc cho người ta bố trí, thậm chí không kịp nghĩ đến là chuyện gì đã xảy ra. Cha nói, một khi Diệp Sóc bị bắt, thì lập tức giúp cô rời đi. Nhưng cô không ngờ, ‘lập tức’ này lại đến nhanh như vậy.

Ngày thứ ba sau khi Diệp Sóc bị bắt, một buổi sáng bình thường như mọi ngày, cô ra ngoài khám thai, đang chạy được nửa đường, xe đột nhiên thắng gấp, kính chống đạn nhảy mất bị vỡ, toàn bộ người đi theo bị bắn thuốc mê rồi ngã xuống.

Cô bị một đám người bịt mắt bắt đi, nhét vào một chiếc xe khác, nhanh chóng chạy mất. Nếu không phải một người trong số đó nói một câu ‘là ông Diệp sắp xếp, cô hãy yên tâm’, cô còn tưởng rằng mình thực sự bị bắt cóc.

Cô bị đưa vào căn nhà bí mật ở một nơi hoang vắng, bên ngoài nhìn như mọi căn nhà bình thường, nhưng mà vừa vào cửa, cô suýt nữa té xỉu. Ánh sáng âm ỉ, tiếng va chạm của kim loại, máy móc thiết bị chạy rì rì, bàn phẫu thuật lạnh lẽo.

Giọng điệu Diệp Tông hồ hững, lại bóp tay cô đến đau nhức: “Nếu muốn giữ lại đứa bé, cũng chỉ có thể gây tê cục bộ. Phẫu thuật diễn ra trong ba ngày, hai mươi chín mục, sẽ vô cùng đau đớn. Em kháng kháng với kế hoạch này?”

Sinh con cho Quý Thừa là giấc mộng của cô, mà cô xót xa phát hiện, mặc dù hình thức thực hiện giấc mộng này lại theo cách không chịu nổi, thì cô cũng vui vẻ chấp nhận, hoàn toàn không nỡ buông tay. Cô nhắm mắt lại: “Anh hai, em và Quý Thừa lúc mới bắt đầu là theo nhu cầu của đôi bên, là em hy vọng quá xa vời, chịu đựng bao nhiêu đau đớn cũng là đáng đời. Có thể dùng ba ngày này để kết thúc đau đớn của cả đời, là một loại may mắn.”

Sau một hồi im lặng, Diệp Tông thả cô ra: “Bắt đầu thôi.”

Mà thực tế còn tàn khốc hơn tưởng tượng gấp trăm lần. Gây tê cục bộ làm đầu óc cô hoàn toàn tỉnh táo, cô có thể cảm nhận rõ ràng các dụng cụ ấy chạm vào cơ thể mình, nghe thấy tiếng máy mài vào xương mình. Cô muốn la hét, nhưng lại không la được.

Cô cố gắng gọi lại những ký ức vui vẻ. Ở Santorini xinh đẹp, Quý Thừa lần đầu tiên hôn cô, lần đầu tiên làm vợ chồng chân chính với cô. Anh biết cô đặc biệt sợ đau, cho nên hoàn toàn không dám mạnh bạo. Trong bóng tối, vóc dáng hoàn mỹ của anh tràn đầy vẻ ẩn nhẫn, trông vô cùng vất vả.

Cuối cùng trái lại là cô cảm thấy áy náy, chủ động bám vào tấm lưng kiên cố của anh, nghênh đón anh. Quý Thừa rốt cục cũng bộc phát, đột nhiên đẩy mạnh vào, đồng thời dùng môi anh nuốt vào tiếng kêu của cô. Sau đó họ ôm lấy nhau thẳng thẳng trăm trăm, cho đến khi mệt lả. Giữa mộng lung, Quý Thừa hình như có nói: “Diệp Nghi, chúng ta đã là vợ chồng chân chính rồi.”

Lúc ấy cô mê man, nghe không rõ ràng. Không bao lâu sau, Thương Vi trở về, còn cô rốt cục cũng biết, câu nói kia chắc hẳn là bản thân nghe nhầm. Sau đó, cô đã không còn ký ức nào vui vẻ nữa, đầu tiên là thống khổ, kế đến là tê tái, cuối cùng thậm chí có một đạo còn sinh ra ảo giác.

Ví dụ như có đêm, cô cảm thấy như có người nằm sau lưng, vòng tay ôm siết cô vào lồng ngực. Nhưng thực tế thì Quý Thừa rất hiếm khi về nhà, cho dù trở về cũng không ngủ cùng phòng với cô.

Ví dụ như, trong một giấc mơ nào đó chẳng hạn, Quý Thừa vẫn nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, giống như trong đó đang cất giấu bảo vật gì. Nhưng mà thực tế, Quý Thừa không cùng cô đi khám thai, thậm chí chẳng buồn xem kết quả kiểm tra của cô.

Nhưng ảo giác này lại đặc biệt chân thật, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy hoài nghi, nhin không được bèn hỏi A Phi: “Tối qua Quý Thừa có về nhà không?”

“Cô chủ, khi tôi đi ngủ thì cậu vẫn chưa về, nhưng gần đây cậu rất bận, chắc khuya có về, sáng sớm lại đi cũng không chừng.”

Nhìn thấy A Phi cố gắng mỉm cười, cô rốt cục xác định hết thấy chỉ là ảo giác. Bệnh nặng đến nước này, cứ tiếp tục như vậy, cô sợ rằng bản thân sẽ hóa điên mất. Cho nên, đau đớn mấy cô cũng muốn rời đi, bởi vì cô đã sớm không còn đường sống nào khác.

“Thực ra vẫn rất đau.” Mạch Nha xua ký ức đi, mỉm cười băng quơ, “Nhưng mà rất đáng giá. Hết thấy đều là quyết định của tôi, Nghiêm Hàn không biết gì cả, anh không cần lỗi anh ấy vào.”

“Người lỗi hân vào là em!” Tiếng Quý Thừa lạnh như đêm tối, “Nhưng tôi không hiểu, em làm nhiều chuyện vì Nghiêm Hàn như vậy, sao trước khi gặp lại hân, lại chơi tình một đêm với người xa lạ? Hay là vị hôn phu Kỳ Yên kia của em, căn bản là kẻ nói dối mà em tạo ra?”

Trong lòng Mạch Nha đánh thót. Quý Thừa hiển nhiên có sự hiểu lầm với Nghiêm Hàn, nhưng trước mắt điều này không quan trọng, quan trọng là thân phận của Kỳ Yên. Một khi Kỳ Yên bị lộ, Quý Thừa sẽ nghi ngờ thân thế của Mạch Miêu đầu tiên. Hiện giờ, anh ấy có trả thù cô thế nào, nhiều nhất

cũng chỉ có thể giam lỏng mà thôi, nhưng nếu anh ấy bắt Mạch Miêu đi...

Mạch Nha không dám nghĩ tiếp, chỉ có thể tương kế tựu kế nói: “Có ai chưa từng phạm sai lầm? Năm đó tôi chính là quá nóng vội. Nghiêm Hàn nghĩ Diệp Nghi đã chết, tâm trạng sa sút, tôi lại vội vã muốn tiếp cận anh ấy, nhưng không có tiến triển. Trong lòng tôi buồn bã, một lúc xúc động đã làm ra chuyện hồ đồ. Tôi từng sảy thai, bác sĩ nói đó là cơ hội sinh con cuối cùng, cho nên tôi mới sinh Mạch Miêu. Nhưng cho dù là vậy, tôi và Nghiêm Hàn cũng không tiến triển tốt hơn. Nhưng anh lại xuất hiện, tôi chỉ biết không thể tiếp tục ở lại bên cạnh anh ấy. Đúng lúc Kỳ Yên tìm được tôi và Mạch Miêu, Mạch Miêu cần phải có gia đình, anh ấy là người tốt, lại là cha ruột của Mạch Miêu, là người lựa chọn tốt nhất.”

“Thật không?” Ánh mắt Quý Thừa như sắp nuốt chửng Mạch Nha. Anh cười lạnh bước đến, hung hăng nắm lấy cổ cô, “Hiện tại em có người lựa chọn tốt hơn rồi. Trả lời vấn đề của tôi, khôi phục thân phận Diệp Nghi hay là lần nữa kết hôn với tôi, em chọn cái nào?”

“Tôi chọn để Đường Mật hận tôi. Tôi từng đồng ý với cậu ấy sẽ dốc toàn lực, nhưng chỉ có thể nuốt lời.” Mạch Nha cười yếu ớt, “Quý Thừa, con người sống ở đời, có thể phạm sai lầm mới, nhưng tuyệt đối không thể phạm phải cùng một sai lầm đến hai lần. Bất luận Diệp Nghi hay Mạch Nha, cũng sẽ không kết hôn với anh, anh không ngại cân nhắc lại về đề nghị lên giường chứ.”

Về âm u trên mặt Quý Thừa càng lúc càng dày đặc. Giờ khắc này, anh dường như đã lĩnh hội được cái gì gọi là vạn tiền xuyên tâm. Toàn bộ thật lòng thật dạ lại bị tùy tiện chà đạp lãng nhịch, hẳn chính là thứ cảm giác này. Sau một lúc lâu, anh bật cười: “Được, từ chối thì bất kính quá.”

Trước mắt Mạch Nha bỗng nhiên tối sầm, sau đó ục ịch một tiếng, cô bật ngựa ngã vào xô pha ở đằng sau. Quý Thừa lập tức đè người xuống. Môi Mạch Nha thoáng bị vồ lấy, cổ cũng đột nhiên chột lạnh. Cô từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng vẫn có thể cảm nhận được bóng râm nặng nề ở trước mắt.

Môi lưỡi của Quý Thừa ma sát lũng sục trong khoang miệng cô, quả quyết chiếm giữ mỗi tấc lãnh thổ. Anh giống như mang theo thịnh nộ ngút trời điên cuồng sát phạt, nhanh chóng chuyển tới vành tai cùng bên gáy của Mạch Nha. Đó là nơi mẫn cảm nhất của cô, trước kia mỗi lần bị anh chạm nhẹ vào đó, toàn thân cô sẽ nhũn ra, gắt gao bám chặt vào người anh.

Đó là một trong số những kỷ ức tốt đẹp ít ỏi trong đời của Quý Thừa. Hiện giờ, rốt cục cũng có thể lần nữa chạm tay vào cô, tuy rõ ràng nhìn thấy kháng cự ần ần của cô, nhưng Quý Thừa phát hiện bản thân anh cuối cùng không kiên trì nổi nữa.

Tay anh lần đến cổ áo của Mạch Nha, tiếp đó là tiếng vải vóc bị xé toạt. Anh phủ lên gáy Mạch Nha, hít vào mùi hương trên người cô: “Cứ vậy đi, chúng ta cứ như vậy mà tra tấn nhau cả đời, được không?”

“Tùy anh.” Mạch Nha lãnh đạm nhìn trần nhà, “Chỉ cần anh đừng quên cứu con của Đường Mật ra là được.”

Hơi thở cùng động tác của Quý Thừa đột ngột dừng lại. Thật lâu sau, anh cười, há miệng cắn vào cổ Mạch Nha. Mạch Nha bị đau khẽ kêu lên, cùng lúc đó, trên cầu thang đột ngột truyền đến tiếng rầm. Lý Hằng bị trượt chân té liên tục tám bậc cầu thang nhắm mắt ôm đầu, run rẩy nói: “Cậ... Cậ... Cậu chủ, tôi xin thề, cái gì cũng không thấy, quây rầy cậu đúng là bất đắc dĩ...”

Trời ơi, Lý Hằng trong lòng gào khóc. Rõ ràng bên ngoài xảy ra chuyện, mà sao ai cũng không dám vào thông báo, chỉ có thể để bác đại diện. Bác đứng bên ngoài phòng khách nghe ngóng hồi lâu, nghe một hồi hình như không còn cãi nhau nữa mới dám ló đầu vào, ai ngờ vào trong lại cảm thấy không đúng lắm, trong lòng hoảng loạn quá nên bị vấp té. Lần này, có lẽ bác thật sự bị chuyển đến Zambia rồi.

Sự im lặng chết chóc bao trùm hồi lâu, rốt cục Lý Hằng cũng nghe Quý Thừa thấp giọng nói: “Chuyện gì?”

Lý Hằng gập đầu hết mức có thể: “Bà chủ đã về, sắp đến đây ngay.”

Quý Thừa kéo Mạch Nha ngồi lên, cúi đầu chỉnh lại quần áo giúp cô. Mạch Nha vẫn không nhúc nhích, tựa như món đồ chơi không biết tức giận. Mà nghe được lời nói của Lý Hằng, đôi mắt trống rỗng của cô hơi định trệ một chút.

Ngón tay của Quý Thừa cũng dừng lại: “Chuyện khi nào?”

“Chúng ta cũng vừa mới biết, hiện tại bà chủ chắc là đã sắp...”

Lời còn chưa dứt, cửa lớn nhà Quý Thừa bỗng nhiên rộng mở, tiếng giày cao gót lạnh lót nhanh chóng đến gần. Quý Thừa chậm rãi đứng dậy, hoàn toàn che chắn Mạch Nha ở sau lưng: “Mẹ trở về, sao lại không báo trước tiếng nào.”

“Anh vì một đứa con riêng hủy hoại gia nghiệp, có báo cho tôi trước tiên hay không?” Bà Quý cười lạnh, nói: “Nghe nói đứa con riêng ấy không chết, còn bị anh tìm được, sao cũng không cho tôi biết?”

“Quý Thừa, đều là em không tốt.” Thượng Vi áy náy giải thích, “Hôm đó nghe anh nói cô Mạch chính là Diệp Nghi, em vừa kinh hãi vừa cao hứng, trùng hợp bác gái gọi điện thoại đến, em kích động quá nên lỡ lời, anh tuyệt đối đừng nổi giận.”

“Nó tức giận cái gì chứ?” Bà Quý lạnh lùng nói, “Chuyện thế này chẳng lẽ tôi không nên biết? Quý Thừa, anh giấu đứa con gái riêng đó ở đâu rồi?”

“Diệp Nghi là vợ con.” Quý Thừa âm trầm nói, “Xin mẹ đừng si nhục cô ấy.”

“Anh lại có thể vì đứa con gái đó...” Bà Quý vừa quát được một nửa, trong mắt liền xuất hiện một bóng dáng mảnh mai.

Mạch Nha nhìn hai người phụ nữ trước mặt, cảm giác có chút kỳ diệu. Hai người đã từng dắt tay nhau cùng đến đây vô số lần, có thể nói là một phe.

Thời gian ba năm, thời thế chuyển dời, cô đã không còn là Diệp Nghi, nhưng phe này lại không may mắn biến đổi, vẫn lấy việc đối phó cô làm mục tiêu theo đuổi cả đời.

Nhưng cô lại mơ hồ cảm thấy có điểm khác biệt. Quý Thừa cùng mẹ anh ấy chung sống luôn rất hòa bình, mà bầu không khí hiện giờ rõ ràng có mùi thù địch. Bà Quý hung hăng đánh giá Mạch Nha, hừ lạnh: “Cô là Diệp Nghi?”

Mạch Nha ngẩng đầu nhìn Quý Thừa. Anh lạnh lùng im lặng, cũng không khẳng định thân phận của cô như trước nữa. Điều này làm cho Mạch Nha càng thêm nghi hoặc. Suy nghĩ một lát, cô nhẹ nhàng đáp: “Cháu họ Mạch, là Mạch Nha.”

Bà Quý nhíu mày nhìn sang Thượng Vi, Thượng Vi gấp rút biện minh: “Quý Thừa, ngày đó không phải anh nói xét nghiệm DNA, Mạch Nha chính là...”

“Cô chưa nghe hết.” Quý Thừa không nề mặt, nói: “Sau cùng tôi có nói, mẫu DNA đưa đi kiểm tra bị người khác động tay động chân, số liệu của Mạch Nha và Diệp Nghi không tương thích.”

Sắc mặt Thượng Vi tái nhợt, không biết nên kinh ngạc vui mừng hay là kinh hãi: “Nhưng rõ ràng anh nói, nếu không phải có người động tay thì nhất định sẽ tương thích mà.”

“Là tôi phán đoán sai lầm.” Quý Thừa tỉnh bơ nói, “Mẹ, lần này đi Đại Lục, con xác định Diệp Nghi đã qua đời. Về phần cô gái này, cô ấy tên là Mạch Nha, là vị hôn thê của con.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Người mắc tâm bệnh

Mạch Nha nằm trên giường lớn trong phòng ngủ, trơ mắt nhìn trần nhà. Nằm xuống cũng gần hai tiếng đồng hồ, nhưng cô vẫn không tài nào chợp mắt, trước mắt đều là tình hình lạ lùng ban nãy.

Một chốc là Thượng Vi mặt cắt không còn hột máu: “Cái gì? Mạch Nha là vị hôn thê của anh?”

Một chốc thì là bà Quý tức giận đến nổi đôi môi đỏ mọng run run: “Lúc trước tự ý kết hôn với đứa con riêng, lần này lại giấu tôi làm ra cái chuyện lung tung này, còn có phép tắc hay không!”

Chốc lát lại là vẻ mặt lạnh nhạt của Quý Thừa: “Chỉ là chút chuyện vặt trong nhà, mẹ đường xa đến thật sự quá vất vả, chi bằng sớm trở về nghỉ ngơi.”

Mạch Nha nghĩ rằng ba năm trôi qua, người hoàn toàn thay đổi chỉ có một mình cô. Nhưng lần này trở về, rất nhiều chuyện không còn giống như lúc trước nữa. Nhà Quý Thừa vắng vẻ, thái độ thù địch giữa Quý Thừa và mẹ anh ấy... nhưng bất luận cô thắc mắc thế nào vẫn không có ai giải đáp cho cô.

Mạch Nha nghĩ đến đau đầu, dứt khoát ngồi dậy đi lấy sữa nóng dỗ giấc. Đêm đã khuya, người hầu sớm đi ngủ cả, cô nhẹ nhàng xuống lầu, vừa mới đến nhà bếp, liền nghe đینگ một tiếng, Mạch Nha suýt chút nữa té ra tiếng. Lúc này đèn vụt sáng, trước mắt là vẻ mặt kinh hãi của Lý Hằng. Mạch Nha ôm ngực thở dài: “Là anh à, còn chưa về?”

“Về ngay.” Lý Hằng nhanh chóng cúi xuống nhìn mũi chân, “Cậu muốn uống thuốc, tôi đi rót ly nước rồi về.”

“À...” Tay lấy sữa của Mạch Nha dừng lại, lơ đãng hỏi, “Anh ta bệnh à?”

Lý Hằng chớp chớp mắt, lập tức nghiêm trọng nói: “Đúng, là bị bệnh.”

“Bệnh gì?”

“Cũng không phải bệnh nặng, nhưng trường kỳ, mãn tính, hết sức nghiêm trọng.” Lý Hằng yên lặng cúi đầu rót nước, “Cậu không muốn nói với người khác, cô chủ muốn biết cụ thể e rằng phải đi hỏi cậu.”

“À.” Mạch Nha ngừng tay, “Đúng rồi, hỏi thêm một vấn đề nữa.”

“Cô chủ cứ hỏi.”

“Vi để chứng minh tôi là Diệp Nghi, Quý Thừa đã mời hết chuyên gia giám định trên toàn thế giới tới Macao. Nhưng vừa rồi sao anh ấy lại đột nhiên sửa lời, nói Diệp Nghi đã chết?”

Trong lòng Lý Hằng thở dài. Nghiệt duyên, nghiệt duyên mà. Bác tiếp xúc với cô gái ở trước mặt này không nhiều lắm, nhưng mà, cô ấy lại chính là mấu chốt quyết định công việc của bác có thuận lợi hay không. Quý Thừa xưa nay làm việc luôn chặt chẽ và đầu ra đó, kế hoạch của anh một khi đã xác định

thì tuyệt không thay đổi. Nhưng mà sau khi cô gái này xuất hiện, nguyên tắc này của Quý Thừa năm lần bảy lượt bị phá vỡ, mà mỗi lần Lý Hằng đều bị xúi quẩy theo.

Ví dụ như hôm nay, bác chính là vì phải giải quyết hậu quả của lần sửa lời này mới ở lại đến khuya. Lý Hằng thở dài: “Cô chủ, lý do này chắc phải để cậu chủ đích thân nói. Nhưng mà tôi cam đoan, cậu chủ đều là muốn tốt cho cô.”

Mạch Nha ngẩn ra, lát sau xoay người nói: “Tôi lên trước.”

“Cô chủ.” Lý Hằng ở sau lưng gọi Mạch Nha, “Điều tôi nói không chỉ là bây giờ. Từ năm năm trước, ba năm sau, cùng với hiện tại, cho tới bây giờ đều là như vậy.”

Bước chân Mạch Nha khựng lại, nhưng cuối cùng vẫn tiếp tục đi. Lý Hằng thật sự không nhìn nổi nữa, bác quyết tâm, trực tiếp té xuống, lớn tiếng la ui da.

Không ngoài dự đoán, Mạch Nha quay trở về: “Anh làm sao vậy?”

“Vừa rồi ngã mấy bậc cầu thang đụng đến khớp xương.” Lý Hằng cố gắng hít sâu, đồng thời ra vẻ suy yếu, “Cô chủ, chỉ sợ tôi không thể lên lầu lại, những người khác cũng ngủ hết, ly nước này có thể làm phiền cô đưa cho cậu không?”

Mạch Nha lưỡng lự ở cửa hồi lâu, cuối cùng vẫn gõ cửa thư phòng. Đáng tiếc cô chờ cả buổi, bên trong không có tiếng đáp lại. Đấu tranh một hồi, cô vẫn đẩy cửa bước vào. Trong phòng trống trơn, hoàn toàn lãng phí toàn bộ sức lực này giờ Mạch Nha làm công tác chuẩn bị. Cô đặt ly nước xuống định ra ngoài, nhưng đi vài bước lại trở vào, cầm lọ thuốc màu trắng đặt trên bàn lên xem.

Zopiclone, điều trị chứng mất ngủ, an thần... Lọ thuốc lớn như vậy lại rất nhẹ, bên trong rõ ràng không còn bao nhiêu, nhìn ngày sản xuất lại là gần đây. Vậy mỗi ngày anh ta phải uống bao nhiêu viên?

Đang nghĩ ngợi, lọ thuốc thoáng bị giật đi. Mạch Nha ngẩng đầu, chỉ thấy Quý Thừa đang đứng bên cạnh cô, sắc mặt thâm trầm, đôi mắt u ám. Có lẽ anh mới từ phòng tắm đi ra, tóc còn hơi ướt, bộ đồ mặc nhà tùy ý rộng mở, lộ ra đoạn xương quai xanh cực đẹp, cùng những múi cơ rõ rệt.

Mạch Nha vội vàng lùi lại nhìn sang hướng khác: “Vừa rồi có gặp Lý Hằng, chân anh ta bị đau, nên tôi đem nước lên. Tôi ra ngoài đây.” Nhưng mới vừa đến ngưỡng cửa, cô lại dừng bước: “Thuốc đó mẹ tôi cũng từng uống, bác sĩ nói chỉ có thể sử dụng trong thời gian ngắn, nếu không sẽ có tác dụng phụ, rất nguy hiểm.”

“Tôi biết.”

“Biết thì uống ít một chút.”

“Uống ít thì không có tác dụng.”

“Sao lại...” Mạch Nha dừng đúng lúc, giọng điệu lại càng lãnh đạm, “Mất ngủ nặng thì nên điều chỉnh tâm trạng, uống thuốc không phải là cách.”

“Điều chỉnh tâm trạng?” Bước chân của Quý Thừa điều đặn tới gần, “Vậy em hãy cho tôi biết, một kẻ bị người khác nghĩ mọi cách để lợi dụng, lừa gạt, vứt bỏ, thì hẳn nên điều chỉnh tâm trạng thế nào?”

Mạch Nha đột nhiên xoay người: “Ý của anh là gì?”

“Ý tại nghĩa đen.”

“Anh biết sự việc không phải như vậy!” Trước mặt Mạch Nha là Quý Thừa, sau lưng là cánh cửa, hai bên là cánh tay của Quý Thừa chống lên cửa, tựa như con thú nhỏ bị nhốt, “Chẳng lẽ anh đã quên, đằng sau cuộc hôn nhân kia là bản hợp đồng! Hợp đồng đến hạn, quyền lợi và nghĩa vụ tương ứng chấm dứt, thì nói gì đến chuyện vứt bỏ?”

“Hợp đồng?” Quý Thừa nghiêng răng, “Chuyện đến hôm nay, em còn nói hợp đồng với tôi? Diệp Nghi, em đúng là...”

“Anh gọi tôi là gì?” Mạch Nha hỏi vặn lại, “Quý Thừa, Diệp Nghi đã chết, đây chính là lời chính miệng anh nói lúc này.”

“Em!”

Quý Thừa dường như bị nghẹn họng, sắc mặt anh bỗng trở nên xấu đi. Anh giơ tay trái lên, Mạch Nha theo bản năng nghiêng đầu né tránh, lại chỉ thấy anh nhấn vào chỗ dạ dày. Mạch Nha nhất thời hoảng hốt: “Anh bị sao vậy?”

“Ra ngoài!” Quý Thừa cúi đầu, đồng thời lấy tay đi, chỉ ra ngoài cửa.

“Dạ dày của anh...”

Quý Thừa đấm mạnh vào cánh cửa: “Đi ra ngoài! Đừng để tôi thấy em nữa!”

Mạch Nha tức giận xoay người đi ra, nhưng thế nào cũng không kéo cửa được. Cô quát mắng ngoảnh lại: “Anh bảo tôi đi ra, tay lại chặn cửa, tóm lại anh muốn gì?”

Ai dè cô kéo mạnh một cái, cánh cửa chọt mở ra, mà Quý Thừa vịn lấy cửa đột nhiên lui về sau mấy bước. Mạch Nha rốt cục cũng xác định tình hình không ổn, vội vàng bước đến: “Rốt cục là anh...”

Lời còn chưa dứt, trước mắt cô bỗng tối sầm, chỉ thấy Quý Thừa chậm rãi ngã xuống, cả người đổ nhào vào cô, làm cô té bật ngửa xuống đất.

“Quý Thừa!” Gọi mấy lần cũng không nhúc nhích, Mạch Nha nóng nảy, không khỏi la lên, “A Phi! Mau đến đây!”

“Im miệng.”

“Anh tỉnh rồi?” Mạch Nha bị đè đến không thể động đậy, cúi kinh nói: “Vậy còn không ngồi lên?”

“Đừng lộn xộn.” Quý Thừa giống như đang nghiêng răng, “Đỡ tôi một chút.”

Khó khăn lắm mới đỡ được anh đến giường, Mạch Nha theo chỉ thị lấy thuốc, cùng nước đặt vào tay Quý Thừa. Anh lặng lẽ uống vào, sau đó thì bắt động nhìn chăm chăm Mạch Nha.

Mạch Nha bị anh nhìn đến hoảng sợ: “Hay là gọi bác sĩ nhé?”

“Bị chọc giận, gọi bác sĩ cũng vô ích.”

Mạch Nha có hơi chột dạ, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Chúng mất ngủ, loét dạ dày... Anh có già hơn tôi bao nhiêu đâu, sao lại tự dẫn vật khiến toàn thân đầy bệnh thế kia.”

“Là bị, bị dẫn vật đến toàn thân đầy bệnh.”

“Anh...” Mạch Nha nghẹn lời. Quý Thừa luôn ít nói, lại càng không thích châm chọc khiêu khích. Có thể do con người ta sinh bệnh sẽ trở nên khác thường, hơn nữa khó mà nói lý lẽ, “Anh không tự dẫn vật, vì sao lát thì nói tôi là Diệp Nghi, lát thì nói Diệp Nghi đã chết?”

Đáy mắt Quý Thừa âm u lạnh lẽo, dưới ánh đèn vàng ấm áp lại sáng tỏ như ban ngày: “Vì sao ư? Bởi vì tôi không muốn em phải ngồi tù.”

Mạch Nha ngắt ra: “Cái gì?”

“Theo như ý em, vụ án ba năm trước được dàn dựng ra chỉ vì để rời khỏi tôi. Nhưng cảnh sát lại xem đó là vụ bắt cóc và giết người. Em có biết nguy tạo loại án này là tội danh gì không? Huống hồ còn có liên quan lớn đến tranh chấp tài sản, nói thành ra là em và Diệp Tông hợp mưu cướp lấy tài sản của họ Quý, thì hai người hết đường chối cãi. Em không nghĩ cho bản thân em, chẳng lẽ cũng không nghĩ cho Diệp Tông?”

Mạch Nha không nhượng bộ: “Anh không muốn để tôi ngồi tù, còn liều mạng muốn chứng minh tôi là Diệp Nghi?”

“Tôi bảo em quay trở lại làm Diệp Nghi, nhất định trước tiên sẽ xóa bỏ tội danh của em. Nhưng nếu người ngoài nắm giữ thân phận của em trước tôi... em cho rằng ai cũng có lòng tốt như tôi?”

Mạch Nha im lặng hồi lâu, mới nhẹ nhàng hỏi: “Không phải anh hận tôi sao? Sao còn phải tốt với tôi?”

Quý Thừa dời mắt đi: “Tôi hận em, cho nên muốn tự tay tra tấn em cả đời, sao có thể để em vì ngồi tù mà tránh né.”

Mạch Nha có chút muốn chửi thề, nhưng cô không thêm so đo với người bệnh, chỉ có thể nói sang chuyện khác: “Anh nói ‘người ngoài muốn để tôi ngồi tù’, là ám chỉ mẹ anh và Thượng Vi? Hai người đó không phải là người thân thiết nhất của anh sao? Anh...”

Quý Thừa cười lạnh: “Tôi đã sớm không còn ai thân thiết.”

Thấy anh cộc cằn thô lỗ như vậy, Mạch Nha không khỏi lắc đầu: “Quả nhiên thứ không chiếm được mới là tốt nhất. Lúc anh sống bên tôi lại chỉ nghĩ đến Thượng Vi, hiện giờ hai người rõ ràng có thể hạnh phúc, anh lại chạy đến tranh với tôi. Đợi cô ấy cũng đi rồi, xem anh phải làm sao.”

Dược ngon đèn màu vàng nhạt, lồng ngực rộng lớn của Quý Thừa kịch liệt đập phồng, đường cong dưới cằm đột nhiên sắc bén. Anh cười lạnh, nghiêng răng nói: “Tôi thật hiếu kỳ em là thế nào làm được vậy. Toàn bộ chuyện này rõ ràng chỉ liên quan đến một mình em, nhưng lần nào em cũng không đếm xỉa tới, còn kéo mấy người chẳng dính dáng gì vào làm bìa đỡ đạn. Trái tim em làm bằng đá, hay là cán búa ngay cả tim cũng không có luôn? Tôi và em chẳng còn lời nào để nói!”

Mạch Nha bị hạ lệnh đuổi khách, đành phải đứng dậy: “Vậy tôi đi. Anh còn chưa uống thuốc an thần, ngủ được không?”

Không nhận được hồi đáp, cô im lặng xoay người, nhưng mới đi được mấy bước, lại nghe người trên giường lạnh nhạt nói: “Em đi rồi, lát nữa lơ như tôi bị tái phát thì làm sao?”

“Thuốc và nước đều ở đầu giường.”

“Em để một người bệnh đau bao tử uống thuốc bằng nước lạnh?”

Mạch Nha không tài nào nhịn nổi: “Là anh không cho gọi bác sĩ, cũng không cho gọi người đến.”

“Em không phải người à?”

Mạch Nha tròn tròn mắt. Cô sống chung với người đàn ông này những năm năm, vẫn cảm thấy lòng dạ của anh già sắp xuống lỗ luôn rồi, hôm nay là tình huống gì đây? Cái lão hoàn đồng? Bệnh động kinh? Đúng là lần đầu được thấy. Cô nhìn quanh quất, phòng ngủ này được giản lược tối đa, chẳng có gì, ngay cả ghế cũng không có: “Anh bắt tôi ngủ dưới sàn?”

“Tùy em.” Nói xong, bụp một tiếng, trong phòng lập tức tối thui.

Mạch Nha như sắp nổi điên. Nhưng cô làm không được cái chuyện khất khe với người bệnh, cuối cùng vẫn là bước đến giường, đặt mông ngồi xuống, sau đó ghé vào mép giường, ngủ thiếp đi.

Trong mơ, Mạch Nha vẫn luôn cảm thấy có người chăm chăm nhìn mình. Ánh mắt kia quá mức mãnh liệt, cô chịu không nổi, dứt khoát mở mắt. Vừa mở mắt, cô liền đối diện với hai cặp mắt trở ra như chuông đồng.

Lý Hằng xúc động đến độ chực khóc: “Tôi đã giúp cậu chủ một chuyện lớn như vậy, chắc là sẽ được tăng lương phải không?”

A Phi thì kích động đến ngán lệt: “Ba năm rồi, lần đầu tiên cậu chủ ngủ ngon như vậy, đúng là không dễ dàng.”

Mạch Nha thoáng thanh tỉnh. Cô đang nằm trên giường! Ở trên giường của Quý Thừa! Người nằm phía sau đang ôm lấy cô là... Cô mạnh bạo định kéo tay đặt bên hông mình ra, kết quả Lý Hằng cùng A Phi đồng thời nhào đến: “Cô chủ đừng mà! Cuối cùng cậu chủ cũng ngủ được một giấc dài hoàng, mong cô giờ cao đánh khẽ!”

Mạch Nha bị hai người họ sống chết đè lại, không dám động dậy chút nào. Mấy ngày nay cô cũng chịu nhiều áp lực, con buồn ngủ lại kéo tới, chỉ chốc lát liền lần nữa ngủ thiếp đi. Lần thứ hai thức dậy đã là buổi trưa, bên cạnh trống không. Mạch Nha nhẹ nhàng thở ra, đi xuống lầu tìm A Phi.

Trên mặt A Phi chốc chốc vui mừng, chốc chốc lại u sầu: “Cô và cậu làm hòa rồi? Đúng là tốt quá! Nhưng cô chủ à, có một chuyện cậu chủ không cho nói, nhưng A Phi thật sự sợ cô lại hiểu lầm cậu nữa...”

“Chuyện gì?”

“Cô à, họ Quý và họ Diệp lại xảy ra chuyện. Sáng sớm bà Quý đi tìm cha cô, không biết nói gì, mà ông Diệp đột nhiên ngã bệnh, bây giờ còn đang cấp cứu trong bệnh viện. Ông Diệp một khi ngã xuống, cậu Diệp Sóc bắt đầu hoành hành, hiện tại họ Diệp rất loạn.”

“Cái gì?!” Mạch Nha hoảng hốt.

“Còn có, bà Quý trở về Quý Thị liền mở cuộc họp, nói là muốn lấy lại quyền kinh doanh sông bạc. Cô cũng biết, chuyện kinh doanh đứng tên của cậu phần lớn chuyển tới Đại Lục, mà điều kiện đầu tư vào Đại Lục chính là tách khỏi sông bạc. Nếu lấy lại sông bạc, vụ làm ăn ở Đại Lục coi như tiêu, cậu cũng bị nguy hiểm.”

“Làm sao có thể!” Mạch Nha khó tin nói, “Bà ấy muốn hủy diệt họ Diệp thì có thể hiểu, nhưng vì sao lại muốn hủy hoại luôn Quý Thừa?”

“Cô chủ có điều không biết...” A Phi ủ rũ nói, “Mấy năm nay, bà chủ và cậu chủ rất căng thẳng. Hai năm trước, cậu chủ mấy lần gặp bất trắc, vẫn không tra ra được kết luận, nhưng rất nhiều chứng cứ đều chỉ chứng bà chủ.”

“Cái gì?! Họ là mẹ con mà, lúc trước Quý Thừa vì bà ấy mà vứt bỏ hết thấy, sao bà ấy lại...”

“Đúng vậy. Cụ thể thì tôi cũng không rõ, nhưng Lý Hằng từng nói, cậu chủ thực ra rất đáng thương, không có một người thân chân chính nào. Bất luận là mẹ con ruột thịt hay là tình cảm vợ chồng, tất cả đều là giả dối, chẳng qua là người khác viện cớ để lợi dụng cậu ấy mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Hủy xương vào bụng

A Phi chợt bùm miệng, áp ứng nói: “Cô chủ, tôi không phải có ý đó, tình cảm của cô và cậu sao có thể là giả được...”

Mạch Nha xấu hổ dời mắt đi: “Vậy tình cảm của Quý Thừa và mẹ anh ấy sao lại là giả?”

“Đây không phải là chuyện tôi có thể hỏi” A Phi bức rức nói, “Tôi chỉ biết, trước khi cậu quyết chí tiến quân vào Đại Lục, mâu thuẫn giữa cậu và bà chủ liền công khai. Ngày nào bà chủ cũng triệu tập bang nguyên lão làm ầm lên, mấy lần cậu mệt đến tái phát đau bao tử suýt nữa ngất đi. Tôi từng nghe Lý Hằng than thở, nhưng cụ thể thì không rõ lắm”

Ngờ vực tồn tại trong lòng lại tăng thêm một chút. Quý Thừa và bà Quý đối địch nhau, ngược lại quan hệ giữa bà và Thượng Vi vẫn trước sau như một. Có lẽ, đây mới là nguyên nhân khiến quan hệ giữa Quý Thừa và Thượng Vi chuyển biến xấu? Đang trầm ngâm, một người hầu chạy tới thì thầm vào tai A Phi, mặt A Phi nhất thời tái đi. Mạch Nha không khỏi hỏi: “Sao vậy?”

A Phi do dự nói: “Bà chủ đến, đứng ngay ở cửa, nói là muốn gặp cô.”

Ngay thời điểm này, bà Quý đặc biệt chạy tới đây gặp cô? Tối qua khi ở cùng Quý Thừa, bà lại đẩy cửa đi thẳng vào, hôm nay sao còn bảo người vào thông báo? Không đợi Mạch Nha hỏi ra miệng, A Phi liền thay cô giải thích: “Trước khi ra ngoài cậu chủ đã cố tình dặn dò, cô chủ sẽ không gặp bất cứ ai. Bà chủ bị chặn ở ngoài cửa, lát nữa bên ngoài có thể ồn ào, cô đừng để ý.”

“Ồn ào?”

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa liền ùng một tiếng, A Phi vội vàng đẩy cô: “Cô chủ vẫn là lên lầu trước đi, đã báo với cậu rồi, cậu sẽ về ngay!”

Mạch Nha còn chưa kịp nói gì, lại là một tràng tiếng đập cửa ùng ùng ùng. Cô trực tiếp vượt qua A Phi đang ngăn trở: “Tôi đi xem thử.”

Cửa lớn từ từ mở ra, Mạch Nha liếc mắt một cái đã nhìn thấy đôi môi đỏ chót của bà Quý. Chẳng qua, cự li của hai người có hơi xa, cách hai hàng người cao to vạm vỡ, complet gầy da. Hai hàng người xếp đối mặt nhau, hai bên còn có vài người nằm dưới đất, một số khác thì thò tay vào ngực, giống như tùy thời có thể móc ra vũ khí có tính sát thương.

Mạch Nha xa xa đối diện với bà Quý. Bà ấy đương nhiên cũng thấy cô, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, một người đàn ông mặc đồ đen lập tức giơ tay, ném thứ gì đó lại đây. Người bên này vội vàng xông lên tiếp, nhưng khi bắt được trong tay lại có vẻ mù mờ.

Mạch Nha bước tới: “Đưa tôi.” Nhìn rõ thứ kia, cô ngẩng mạnh đầu, “Bà!”

Bà Quý nhàn nhạt cười: “Cô Mạch, mời.”

“Tôi có chuyện muốn nói với bà Quý.” Mạch Nha trấn định một lát, bước về phía trước, “Không cần đi theo.”

“Xin cô chủ lập tức trở vào nhà.” Còn chưa bước ra nửa bước, cô liền bị ngăn lại, “Cậu chủ có dặn, cô không thể ra ngoài.”

“Chắc chắn.” Bà Quý cười lắc đầu, “Canh chừng kỹ thật. Cô Mạch, cần giúp đỡ cứ việc lên tiếng nhé.”

Mạch Nha âm thầm siết tay: “Tôi nhất định phải đi, các người ngăn lại, chỉ có thể làm phiền bà Quý ra tay.”

“Cô chủ!” A Phi kinh ngạc hô lên, nhào qua đó, nhóm cận vệ cũng lộ vẻ khó tin.

Bà Quý thư thái cười, nói: “Thấy cả rồi chứ, cửa là cô ta mở, tự cô ta xin tôi ra tay tương trợ. Cho nên đừng ngăn cản, người của tôi nhiều hơn, cả cô chủ nhà các người cũng không hướng về các người, vẫn là chờ Quý Thừa về rồi mau chóng báo cáo lại đúng y như vậy với nó. Nếu nó chạy nhanh, không chừng còn có thể đuổi kịp chúng tôi. Cô Mạch, đi thôi.”

Nói xong, người của đối phương xông lên. Bọn họ quả thực chiếm ưu thế về số đông, Mạch Nha không bị ngăn cản nữa. Bỏ qua tiếng gọi lo lắng của A Phi, cô bước theo bà Quý ra ngoài mà đầu không ngoảnh lại.

Ra khỏi phạm vi nghe được của mọi người, Mạch Nha nhanh chóng hỏi: “Đồ của Diệp Tông sao lại ở trong tay bà?”

Bà Quý không thêm quan tâm đến, đi thẳng một mạch, cho đến khi ra khỏi sân đến bên cạnh một chiếc xe đỗ sẵn ở đó, ngồi vào ghế sau, chỉ bỏ lại một câu: “Lái đi, đừng lè mè nữa.”

Lòng dạ của Mạch Nha như chành vênh ở vực sâu vạn trượng. Lá bùa hộ mệnh này là cô tự tay làm cho Diệp Tông, anh luôn mang theo bên người. Chiếc xe này cho dù là nơi cực kỳ nguy hiểm thì cô cũng nhất định phải vào, cô cần môi, dứt khoát kéo cửa xe. Vừa mới ngồi vào chỗ của mình, xe liền nhả ga vọt đi, đồng thời chỗ ghế lái truyền đến giọng nói trầm ấm: “Thật đây an toàn.”

Mạch Nha bỗng nhiên quay đầu, đối diện với gương mặt nghiêng lạnh lùng và trầm tĩnh cố hữu của Diệp Tông, gần như suýt thốt ra một tiếng ‘anh hai’, cũng may cô im miệng đúng lúc, sửa thành: “... Anh Diệp?”

“Đủ rồi, khỏi diễn nữa.” Bà Quý châm biếm nói: “Diệp Nghi, trước kia quá xem thường cô. Có thể làm đến mức này, thực khiến người ta tự thẹn không bằng cô. Ha ha, đáng thương cho đứa con mệnh khổ của tôi.”

Mạch Nha kinh ngạc, nghi ngờ nhìn qua Diệp Tông: “Chuyện này...”

“Bây giờ đưa em đến sân bay.” Diệp Tông nắm chặt vô lăng, mặt không chút thay đổi, nhìn thẳng phía trước: “Bên Mỹ anh đã sắp xếp xong, rất an toàn. Yên tâm qua đó, người em cần đều ở bên ấy.”

“Cái gì?!” Tầm mắt Mạch Nha đảo quanh trong xe, “Đây là...” Nói còn chưa xong, cô đột nhiên hiểu ra.

Diệp Tông và bà Quý bắt tay nhau, đối phương đã biết cô là Diệp Nghi. Tình hình rất rõ ràng, Diệp Tông dùng chân tướng vụ án của Diệp Nghi, đổi lấy sự tự do của cô với bà Quý. Tựa như Quý Thừa đã nói, chân tướng có thể kéo cả nhà họ Diệp vào vũng bùn không cách nào trở mình, mà Diệp Tông thẳng thắn nói hết cho bà Quý, đã cho đối phương nhọc điểm không chế họ Diệp, để đổi lấy cơ hội rời đi cho cô.

Macao hiện giờ, người có thể đem cô từ trong tay của Quý Thừa ra chỉ có một mình bà Quý. Bà Quý vẫn luôn mong muốn cô biến mất, nhưng vẫn để cho cô sống sót ở một nơi xa xôi, chính là vì vừa không chế được họ Diệp, vừa thoát khỏi cô, còn có thể cho Quý Thừa một bài học, là một giao dịch tuyệt hảo một tên trũng ba đích. Nhưng cô đi rồi, người ở lại phải tính sao?

“Không được, em không...”

“Tên đã bán đi rồi thì không còn đường lui nữa. Vụ án không còn là bí mật, em không muốn đi cũng phải đi, coi như là vì anh.” Diệp Tông vẫn không nhìn cô, “Anh không sao, cha không chết được, Đường Mật anh cũng sẽ sắp xếp, nên không cần em bận tâm”

“Lão Diệp bệnh cũ tái phát thật sự không trách được tôi.” Bà Quý cười nhạo nói, “Ông ta cũng đối mặt với nhiều sóng to gió lớn rồi, chuyện vụ án này không dọa được ông ta đâu, ông ta tức giận là do đứa con trai của ông vì cô mà bán đứng cả họ Diệp, không có nửa phần tiền nào liên quan đến tôi.”

Mạch Nha siết chặt nắm tay, còn Diệp Tông đột nhiên duỗi tay ra, nắm lấy tay cô, nói: “Em gái, chuyện đã hứa với em, anh liều mạng cũng sẽ làm được. Đừng làm anh uống công.”

Theo trận ầm vang, phong cảnh bên ngoài khoang máy bay nghiêng bốn mươi lăm độ, sau đó từ từ bị bao phủ bởi màu xanh thẫm đến lóa mắt. Mạch Nha ngửa đầu tựa vào ghế, khỏe mắt cùng màng tai cô vô cùng đau nhức. Lúc này đây, thật sự đã xa nhau rồi sao? Hết thầy dường như giống hết như ba năm trước, lại dường như hoàn toàn khác biệt. Đều là một cuộc đào thoát không bao giờ trở lại, đều là Diệp Tông cuối cùng tiễn cô đi.

Diệp Tông nói: “Hồi nhỏ em từng nói, sợ nhất là cả đời bị vây ở nhà họ Diệp. Người giống như chúng ta, tự do là thứ xa xỉ biết bao, có được cũng phải trả giá lớn, càng đừng nói đến chuyện quay đầu. Em bị ép phải gả cho Quý Thừa là hồ thẹn của cả đời anh, hiện giờ cầu mong duy nhất của anh chính là trả lại cho em cuộc sống mà em muốn. Em xem như giúp anh hoàn thành tâm nguyện, sau này dù xảy ra chuyện gì, cũng tuyệt đối không trở về can thiệp.”

Diệp Tông vì cô mà trả giá hết thảy, bức cô không được phép quay đầu. Cô ra đi, nhưng Diệp Tông còn phải đối mặt với sự chỉ trích của cha, sự tàn ác của Diệp Sóc, sự uy hiếp của bà Quý, còn có Quý Thừa... Sau khi Quý Thừa biết thì sẽ thế nào?

Anh ấy chưa từng là người khoan dung, cô giờ lại trò cũi với anh, thậm chí không tiếc để người ta nắm thóp. Cô không dám nghĩ đến phản ứng của anh. Cô biết rất rõ kết cục của việc không thuận theo Quý Thừa, buổi tối của ba năm trước vẫn còn hiện rõ trước mắt.

Đó là cái đêm đen tối nhất trong đời cô. Quý Thừa chính thức đề xuất thu mua Diệp Thị, giới truyền thông thì liên tiếp tuôn ra tin tức Thượng Vi sắp thay thế cô, mỗi một tin đều nói rất chuẩn xác. Còn cô bị ai phát hiện, cho dù nhà họ Diệp là sự tồn tại đáng sợ, nhưng chính tay bức Diệp Thị vào ngõ cụt, con ác mộng cũng sẽ không tha cô.

Cô không còn nhớ đã bao lâu rồi không gặp Quý Thừa. Từ lúc diễn ra hội nghị chính thức đề xuất thu mua, không còn thấy Quý Thừa về nhà nữa. Quả thật, cô không chỉ là quân cờ, còn là kẻ địch, sau khi hết sạch giá trị lợi dụng, chỉ còn lại thù địch và phòng bị.

Điều an ủi duy nhất là mẹ cô còn sống. Chỉ nụ cười của mẹ thôi chứng minh hết thảy vẫn có ý nghĩa, cô không phải là một trò cười từ đầu chí cuối. Chính lúc này đây, mẹ cô lại đột ngột qua đời. Bác sĩ nói: “Cậu cho mẹ cô chủ dùng đều là thuốc tốt nhất và sự chăm sóc tốt nhất, có thể chống đỡ lâu như vậy, đi rồi cũng không có đau đớn gì, đã là kỳ tích. Cô chủ xin hãy nén bi thương.”

Cô chết lặng quỳ gối bên giường, bên tai chỉ còn là trống vắng vô ngần. Đã kết thúc, mọi hy vọng, gửi gắm, giao dịch rốt cục đã xong. Ngay cả nước mắt cũng không chảy nổi, cô chỉ dờ dẩn lo hậu sự. A Phi thấp giọng nói với cô: “Cô chủ, cậu đã sớm căn dặn hết rồi.”

Nghe thấy thế, cô lại có chút muốn cười: “Tận tình tận nghĩa, anh ấy vất vả rồi.”

“Cô nói gì?” A Phi cẩn thận quan sát sắc mặt của cô, “Đã báo với cậu, nhưng cậu đang đi công tác, nhất thời không liên hệ kịp, nhưng thật ra...” Nói được một nửa, A Phi cắn mạnh môi.

Cô mơ hồ đoán được sơ sơ, nhưng lòng người một khi đã nguội lạnh, cuồng phong bão táp cũng chẳng thấm tháp gì: “Nói đi.”

“Dạ, là...” A Phi cắn răng nhắm mắt, “Cô Thượng gọi điện đến nói cậu đang rất bận, cô ấy đã hết sức khuyên nhủ cậu trở về.”

Lần này, cô thật sự bật cười: “Thay tôi cảm ơn cô ấy.”

Sau đó, cô ngầy ngầy đại đại mất hai ngày, lúc đó thì thấy Nghiêm Hàn. Trên mặt Nghiêm Hàn đầy thương tiếc: “Buông thả bản thân, không đáng đâu em. Bác gái đi rồi, mục đích của Quý Thừa cũng đã đạt được, tiếp tục thế này chính là tự tra tấn mình. Chúng ta rời khỏi đây, được không?”

Nghiêm Hàn nói đúng, không đáng. Cô quyết định nói chuyện với Quý Thừa, để mọi thứ mau chóng chấm dứt. Nhưng không nghĩ tới, vừa trở về nhà cô liền thấy Quý Thừa. Trông có vẻ anh cũng mới về, sắc mặt hơi nhợt nhạt, đáy mắt tối đen nhuốm chút u ám nhân nhật, thoạt nhìn phong trần mệt mỏi.

Anh bước nhanh tới, đứng trước mặt cô, ánh mắt nặng trĩu ưu tư, nhưng chan chứa xúc cảm phức tạp. Nhưng cô quá mệt mỏi, lười phân tích rồi, chỉ nghe anh khẽ nói: “Tôi vừa mới biết, xin lỗi...”

“Là tôi không nên quấy rầy hai người.” Cô xua tay, “Không phải nói một tuần à, sao lại nhanh như vậy.”

Án đường Quý Thừa nhũn chặt, giọng bắt đầu lạnh đi: “Em cảm thấy tôi về quá sớm? Tôi còn tưởng...”

“Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Em gọi tôi về chính là có chuyện muốn nói với tôi?” Phòng ngủ không có bật đèn, Quý Thừa đưa lưng về phía cô, đứng trước cửa sổ sát đất, bên ngoài là ánh tà dương đỏ quạch như máu. Tiếng nói anh khàn khàn cùng bóng lưng tăm tối, thậm chí như âm ý cười.

“Ừ.” Cô ưỡn oải nói, “Mọi quyền lợi nghĩa vụ trong hợp đồng đều thực hiện xong, kỳ hạn chỉ còn lại có một tháng, đừng kéo dài thêm nữa. Cô ấy còn chờ anh, chấm dứt sớm đối với anh cũng tốt. Ngày mai tôi sẽ rời khỏi Macao, chỉ mang theo đồ đạc tùy thân, còn những thứ khác anh xử lý đi. Tôi không cần tài sản của anh, là anh khẳng khẳng thay tôi nhận, đợi ngày nào đó nghỉ thông suốt rồi thì lấy lại đi.”

Con gió nhẹ mơn mẩn lướt qua, cuốn đi chút sức lực cuối cùng của cô, cô nhắm mắt nói: “Mấy năm nay anh cũng vất vả rồi, sau này có lẽ không bao giờ gặp lại nữa, cứ như vậy mà từ biệt đi, Quý Thừa.”

Giữa mênh mông, cô dường như nghe thấy có người cười khẽ thì thầm: “Như vậy từ biệt?”

Giây tiếp theo, cổ tay cô bị anh túm lấy, cơ thể đột nhiên nhẹ hẫng, cô bị nhấc bổng lên rồi trực tiếp ngã xuống giường. Còn Quý Thừa tức khắc dề lên, tứ chi anh gắt gao kiềm chặt cô, trong mắt bùng cháy màu ngọc nạt: “Em là đang thương lượng với tôi, hay là đã sớm quyết định xong cùng hần, rồi chỉ đến báo một tiếng cho tôi?”

“Ai? Nghiêm Hàn à?” Nhìn đến ánh mắt như bị thương của Quý Thừa, cô cảm thấy châm chọc đến cực hạn, “Anh phái người theo dõi tôi?”

“Là em quá đáng.” Trên mặt Quý Thừa không biết từ khi nào đã trắng bệch, “Ngày mai rời khỏi Macao, còn lại tùy tôi xử lý? Giá trị của tôi đã hết liền biến thành rác rưởi, em cũng không tiếc chính tay ném đi, vậy ư?”

“Tôi là làm như anh mong muốn.” Cô mệt mỏi nói, “Anh còn có gì không hài lòng?”

“Nhiều lắm.” Quý Thừa cứng người một lúc lâu, đột nhiên cay nghiệt bật ra tràng cười trầm thấp, đồng thời kéo mạnh quần jean của cô. Đôi môi cùng hơi thở lạnh lẽo ập đến nơi mẫn cảm nhất bên tai cô: “Tôi không thích tự tung tự tác, càng không thích bị người khác làm trái ý mình. Muốn khiến tôi hài lòng thật không? Vậy hãy nhớ kỹ em là người phụ nữ của ai!”

Sau đó, cô đã được lĩnh hội sâu sắc con thịnh nộ thuộc về người đàn ông này. Quý Thừa không phải người bạo ngược, nhưng đêm đó, anh đã làm chuyện tàn khốc nhất với cô. Dưới ánh trăng mờ ảo, đan cài tiếng van xin và vùng vẫy trong phòng, tiếng vải vóc bị xé rách không ngừng truyền đến, đồng thời cũng xé rách luôn cả trái tim và thể xác cô.

Quý Thừa hoàn toàn không để tâm đến tiếng khóc la đau đớn của cô, thậm chí dùng luôn phương thức ngay cả anh cũng khó chịu, dùng tư thế khiến cô khụt nhục nhất một lần lại một lần xâm chiếm, ngay cả tiếng nức nở đều bị nuốt vào trong miệng, tựa như muốn hủy đi xương cốt cô mà nuốt chửng vào bụng. Cô nhanh chóng từ bỏ phản kháng, tựa như con búp bê vải mặc anh muốn làm gì thì làm.

Nếu đây là cái giá cho sự rời xa, cô chấp nhận. Dù sao cũng làm qua nhiều lần rồi, thêm một lần nữa cũng chẳng đáng là gì. Nhưng sự trừng phạt của Quý Thừa nào đơn giản như vậy? Ngoại trừ đau đớn cùng vũ nhục, anh còn muốn rót vào cơ thể cô giọt máu của chính mình. Bởi vì anh biết, điều cô muốn là rời khỏi anh, cho nên muốn cô vĩnh viễn không thể hoàn toàn cắt đứt liên hệ với anh.

Hùi đi mưu cầu, đây mới là kết cục chân chính của việc không thuận theo Quý Thừa. Còn lúc này đây? Chờ đợi cô chính là điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Không tiếc mọi thứ

Phải bay một chặng đường dài, đầu Mạch Nha cũng ù ù như động cơ, thật sự không chịu nổi, đành phải tìm thuốc an thần uống vào. Không ngờ công

hiệu của thuốc này quá mạnh, khi mở mắt, cô không còn ở trên mây bay nữa, mà là đang ở trong một gian phòng ngủ cực kỳ thanh lịch.

Giường lớn chạm trổ hoa văn đặt hướng ra ngoài cửa sổ, phóng tầm mắt là cây cỏ xanh tốt và hồ nước trong vắt, dưới ánh nắng vàng ruộm hiện lên lấp lánh tinh khiết, là trang viên theo kiểu tây phương vô cùng đẹp. Đây là cô... xuyên không?

Mạch Nha hoảng nghi thu hồi tầm mắt, xoay người mở cửa phòng ngủ. Vừa kéo nhẹ, quả cầu thịt tròn trịa lăn tới bên chân: “Mẹ! Mẹ ơi!”

“Cực cung!” Mạch Nha kéo ôm Mạch Miêu vào lòng, “Mau để mẹ xem xem, con có ngoan không? Có gãy đi không? Có nhớ mẹ không?”

“Rất ngoan rất ngoan, lên cân một chút xíu, cực kỳ cực kỳ nhớ mẹ!” Mạch Miêu vui đầu vào cổ của Mạch Nha, “Ba Kỳ Yên nói đây là trò chơi qua cửa, mỗi ngày ăn nửa củ cà rốt là có thể biến ra mẹ. Mẹ, ngày nào con cũng cố gắng ăn nửa củ, nhưng mẹ vẫn không tới!”

“Cung à, xin lỗi cung.” Ôm lấy thân hình vừa mềm mại, vừa nhỏ nhắn của Mạch Miêu, tim Mạch Nha đau như dao cắt, “Mẹ đến rồi, không bao giờ rời xa con nữa.”

“Đến là tốt rồi.”

Mạch Nha hai mắt ngấn lệ ngược lên nhìn Kỳ Yên. Gương mặt điển trai của anh vẫn lạnh nhạt như vậy, khỏe môi lại nhếch lên độ cong hài hòa. Mạch Nha lau nước mắt, trịnh trọng nói: “Cám ơn anh.”

Kỳ Yên gật đầu: “Ồ với con bé lát nữa đi, có rảnh thì xuống nhà, có chuyện muốn nói với cô.”

Mãi cho đến khi Mạch Miêu chơi đến mệt là ngủ mất, Mạch Nha mới luyến tiếc xuống lầu. Đây là lần đầu tiên cô ra khỏi căn phòng từ khi thức dậy, mỗi bước đi đều kinh hãi một phần. Độ giàu sang của họ Quý và họ Diệp cũng coi như được xếp hạng trên toàn thế giới, như bất luận là tòa nhà, hay bất cứ nơi nào so với chỗ này lại chẳng thấm vào đâu. Những cây cột La Mã cao ngất, mái vòm đá cẩm thạch rộng lớn, không nơi nào không thể hiện sự xa hoa của khí chất, phẩm chất và bên trong nó.

Theo cầu thang cuốn bằng đá trắng bóng loáng dẫn đến phòng khách, đối diện là cửa kính sát đất trong suốt. Bên ngoài, là suối phun đang phun nước giữa thảm cỏ, trông thật tao nhã. Kỳ Yên lặng lẽ ngồi bên cửa sổ: “Đến ngồi đi.”

Mạch Nha bước đến bên cạnh anh, đảo mắt xung quanh: “Đây là...”

“Bang Indiana nước Mỹ, chủ nhân họ Lê, là hoa kiều rất có thế lực ở đây. Nông trang và trấn nhỏ ở lân cận đều là sản nghiệp của họ Lê, người ngoài đi vào sẽ rất dễ thấy. Cho nên yên tâm, tuyệt đối an toàn.”

“Đây là Diệp Tông sắp xếp? Anh ấy và họ Lê...”

Kỳ Yên dừng một chút, ý cười càng lúc càng sâu xa: “Họ Lê đến thế hệ này chỉ có độc nhất một cô con gái, tên là Lê Ly, cũng là người... rất có giao tình với Diệp Tông, cô sống ở đây suốt đời thì cô ấy mới vui vẻ.”

Mạch Nha giống như ngộ ra được gì: “Đại học y mà Diệp Tông theo học ở gần đây?”

“Rất gần. Trước tiên nói chuyện quan trọng đã.” Kỳ Yên thôi cười, nghiêm túc nói, “Diệp Tông cứ dặn đi dặn lại, bất luận sau này xảy ra chuyện gì, cô tuyệt đối không thể quay về Macao. Nếu cô khiến mọi chuyện anh ta làm tan thành bọt biển, cả đời này anh ta cũng không tha thứ cho cô. Còn có, tôi phải đi, sau này có việc gì có thể tìm Lê Ly, cô ấy sẽ trợ giúp.”

“Anh phải đi?” Mạch Nha bắt đầu khẩn trương, “Quay về Macao đúng không? Khi nào thì đi?”

Kỳ Yên gơ cổ tay xem đồng hồ: “Ừ, là chuyến bay hai tiếng sau.”

“Nhanh vậy?” Mạch Nha đột nhiên sa sút. Hiện tại, Kỳ Yên là người quen duy nhất của cô ở đây, nếu anh ấy cũng đi...

“Diệp Tông cần tôi. Cô có Lê Ly là được rồi.” Kỳ Yên thần bí nheo nheo mắt, “Còn có, sau khi cô bị Quý Thừa dẫn đi, Nghiêm Hàn gấp đến điên, Diệp Tông liền nói cho anh ta chân tướng. Anh ta rất muốn gặp cô, nếu cô đồng ý, tôi sẽ lập tức sắp xếp cho anh ta qua đây.”

Mạch Nha cúi đầu: “Là tôi liên lụy mọi người. Nghiêm Hàn, Diệp Tông, còn có anh...”

“Cô cũng chỉ là bất đắc dĩ, huống chi Diệp Tông đã cứu mạng tôi, tôi làm gì cho hai người cũng là chuyện thường tình. Hãy chăm sóc tốt cho bản thân và Mạch Miêu, những chuyện khác cứ giao cho tôi. Diệp Tông là người vô cùng mạnh, phải có lòng tin với anh ta. Nghiêm Hàn sẽ mau đến thôi, cứ đợi ở đây.”

“Ừ.” Mạch Nha vừa bình tĩnh, đột nhiên lại giật mình, “Đúng rồi, chỗ Đường Mật...”

“Tôi sẽ giải quyết.” Kỳ Yên vẫn đối đáp trôi chảy, nhưng dưới cằm của anh phút chốc cứng lại. Thật lâu sau, anh nhoen miệng cười, nói: “Năm nay có rất nhiều khoản nợ, cũng nên thanh toán sạch sẽ.”

Kỳ Yên vừa đi, một cô gái hấp tấp chạy vào: “Diệp Nghi? Hay là em thích được gọi là Mạch Nha?”

Mạch Nha bị cô làm hết hồn: “À, Mạch Nha là được rồi.”

Cô gái này khá đẹp, bộ trang phục mặc trên người cực kỳ sang trọng, ra dáng một nữ cường nhân đúng chuẩn. Chỉ là ánh mắt của cô hết sức linh động, hào quang trong mắt lộ vẻ hoạt bát, phản bội lại hình tượng nghiêm túc cổ tình đắp nặn nên.

“Vây Mạch Nha, chị là Lê Ly, sống ở tòa nhà đằng trước. Đây là nhà em, em cứ tự nhiên nha. Điện thoại chị cũng sắm cho em rồi, lát nữa đưa cho em, số của chị trong đó, có việc gì em cứ tìm chị. Trước tiên, em cứ nghỉ ngơi vài ngày đã, sau đó muốn làm gì thì nói cho chị biết là được. Mạch Miêu đã nhập học rồi, ban ngày rảnh rỗi thì bảo tài xế chở em ra ngoài chơi. Em xem còn có gì chị chưa nghĩ tới không nhỉ?”

Mạch Nha bị một tràng nã pháo làm kinh ngạc cả buổi chưa kịp phản ứng: “Chắc... hết rồi? Rất chu toàn, cảm ơn chị, thật sự phiền chị rồi.”

Lê Ly lại đột ngột im lặng. Cô lặng lẽ đánh giá Mạch Nha một hồi, biểu hiện trên mặt dần âm ỉm. Sau một lúc, cô mỉm cười: “Đơn giản ít chuyện, hai người thật giống nhau.”

Mạch Nha ngắt ra: “Chị nói Diệp Tông? Nghe nói quan hệ của hai người tốt lắm, là quen lúc đi học ạ?”

“Quan hệ tốt lắm?” Lê Ly thì thào lặp lại, nụ cười càng lúc càng mênh mông, “Anh ấy không nhắc tới chị với em à?”

“Chị nhất thiết đừng hiểu lầm.” Mạch Nha vội vàng xua tay, “Từ khi Diệp Tông xuất ngoại đến nay, em chỉ gặp anh ấy đúng hai lần. Một lần là phẫu thuật cho em, lần thứ hai chính là ngày hôm qua từ biệt, đều là vô cùng khẩn trương, thật sự không có cơ hội.”

Lê Ly nhìn Mạch Nha, bình tĩnh nói: “Nhưng em có biết Kỳ Yên mà, cả ba người bọn chị có quen nhau.”

“...” Mạch Nha hoàn toàn không còn lời nào để nói.

Ánh mắt Lê Ly dừng trên người Mạch Nha nhưng lại không có tiêu điểm, giống như thông qua cô để nắm bắt ảo ảnh người nào đó. Lát sau, cô chợt mỉm cười: “Anh ấy hận chị thấu xương, nếu không vì em, anh ấy làm gì chịu có quan hệ gì với chị nữa, là chị nên cảm ơn em mới đúng. Chị có chuyện phải đi, em sống vui vẻ nhé.”

Lê Ly ra về đã lâu, nhưng Mạch Nha vẫn còn bị chấn động bởi ba chữ ‘hận thấu xương’. Diệp Tông là ai chứ? Lãng đạm, bình đạm, đạm bạc (không mang danh lợi), phàm là từ có chữ ‘đạm’ cơ bản đều có quan hệ đến anh. Có thể khiến anh hận thấu xương...

“Mẹ, mẹ ơi!”

Tiếng con trẻ như chực khóc truyền đến từ đằng sau, Mạch Nha vội vàng quay đầu, chỉ thấy Mạch Miêu buron xuống lầu bằng đôi chân cụt ngủn, ngã nghiêng, theo sau là giọng nói khẩn trương: “Cô ơi chậm thôi!”

Mạch Nha vội vàng chạy qua: “Cùng à sao con lại xuống đây?”

“Hu hu hu, con thức dậy không thấy mẹ, gọi mẹ cũng không nghe, con tưởng mẹ lại biến mất nữa rồi! Khó khăn lắm mẹ mới biến ra được, đừng bao giờ biến mất nữa được không?”

“Cô Mạch thật sự có lỗi quá.” Người hầu kính cẩn khom người, “Cô chủ nhỏ tỉnh dậy không thấy cô, liền khóc lóc đòi xuống lầu, còn không cho tôi bế, nói cái gì mà trò chơi qua cửa cần dựa vào chính mình, người khác mà giúp đỡ sẽ không biến ra mẹ được...”

Mạch Nha không nói được câu nào. Trái tim cô nhói lên như bị ai bóp nghẹt, rồi điên cuồng xâu xé. Con gái cô mới ba tuổi thôi, lại bị bắt phải trải qua nỗi đau sinh lý. Là cô yêu sai người, kết quả đẩy tất cả người yêu cô vào địa ngục. Chỉ mong chạy ra nửa địa cầu, có thể hoàn toàn chấm dứt mối nghiệt duyên này.

“Mẹ ở đây, tốt quá rồi!” Giấy trước Mạch Miêu còn thút tha thút thít, giây sau đã hớn ha hớn hờ, “Mẹ, mẹ dẫn con lên trần trên chơi được không? Trần trên có rất nhiều Đường Đường, nhưng ba Kỳ Yên nói rằng con đang mọc, nên không mua cho con ăn. Mẹ tốt hơn ba Kỳ Yên nhiều, mẹ nhất định sẽ mua cho con đúng không?”

Đôi mắt tròn xoe trong suốt của Mạch Miêu tràn đầy chờ mong. Hai người xa nhau đã lâu, biết rõ là mật ngọt chết ruồi, nhưng Mạch Nha vẫn cứ chấp nhận: “Được, chúng ta đi bây giờ ha.”

Đường Đường mà Mạch Miêu nói là một tiệm bánh ngọt có tiếng ở trần trên. Mới vừa tìm được chỗ bên cửa sổ ngồi xuống, một cô gái tóc vàng xinh đẹp chạy đến tiếp đón, cười tủm tỉm đưa menu. Mạch Nha thấy phía trên đều là hình minh họa, nên trực tiếp đưa cho Mạch Miêu: “Cùng, tự chọn đi.”

Ai ngờ, trên đầu lại bay tới một câu rõ ràng: “Cô là người Trung Quốc?”

Mạch Nha giật mình, hơi có chút ngạc nhiên vui mừng: “Vâng, tiếng Trung của cô giỏi quá.”

“Không, là người Trung Quốc các cô giỏi.” Cô gái tóc vàng nghiêm trang đáp, “Đàn ông Trung Quốc là loài si tình nhất thế giới, vì muốn tìm được chồng Trung Quốc, nên tôi phải cố gắng học giỏi tiếng Trung.”

Mạch Nha nhất thời nghẹn lời. Kinh nghiệm của cô rõ ràng là trái ngược hẳn, nhưng đối đáp lại hình như cũng không thích hợp. Nhưng cô gái kia chẳng những không để ý, còn bắt lấy cơ hội điên cuồng luyện tiếng Trung: “Tên tôi là Amy, cô gọi tôi là Tiểu Ngải được rồi. Tiệm này là tôi mở, hoan nghênh cô ghé thăm. Cô là sinh viên à? Trước kia chưa từng gặp cô.”

Mạch Nha ngăn ra: “Trường học ở gần đây à? Sinh viên chỗ này cô đều biết hết?”

Tiểu Ngải nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát: “Xem ra cô không phải là sinh viên rồi. Gần đây có trường đại học Y, trừ trường đó ra thì toàn là nông trang. Trường này tốt nhất nước Mỹ, sinh viên rất ít. Tôi mở tiệm ở đây lâu rồi, nên biết rất nhiều người.”

“Lâu rồi?” Hai mắt Mạch Nha sáng ngời, “Vậy cô biết Diệp Tông không? Anh ấy cũng là sinh viên ở đây, người Trung Quốc.”

“Á!” Hai tay Tiểu Ngải đột nhiên tạo thành hình chữ thập, hai mắt như tóe lửa, “Anh ấy chính là một trong hai lý do mà tôi học tiếng Trung đó! Cô quen anh ấy à?”

“Ừ.” Mạch Nha không khỏi mỉm cười.

“Anh ấy vừa đẹp trai, vừa là bác sĩ giỏi nữa! Con gái mê anh ấy có cả một đống, tiếc là người anh ấy yêu vẫn là con gái Trung Quốc. Nghe nói anh ấy làm tất cả vì cô gái đó, nhưng cô ấy vẫn gả cho người khác. Anh ấy rất đau lòng, nhà trường cố gắng giữ lại nhưng anh ấy vẫn bỏ học về nước, đến nay độc thân chưa lập gia đình. Đàn ông Trung Quốc các người đúng là si tình!”

“Mẹ ời?” Mạch Miêu kêu kêu cánh tay của Mạch Nha: “Chị này đang kể chuyện đáng sợ à? Sao vẻ mặt của mẹ lại như nhìn thấy sâu vậy?”

“...”

Tiểu Ngải còn chìm đắm trong hồi tưởng tươi đẹp, vẫn thao thao bất tuyệt: “Người thứ hai là lý do để tôi học tiếng Trung còn lãng mạn hơn, đến nay tôi vẫn chưa biết tên của anh ấy, nhưng anh ấy còn đẹp trai hơn Diệp Tông một chút, và lại còn đặc biệt thần bí! Anh ấy tới đây vào một ngày mùa đông, nói là đi tìm vợ. Sau khi vợ anh ấy bị bắt cóc thì mất tích, ngay cả cảnh sát cũng nói vợ anh ấy đã chết, nhưng anh ấy tin tưởng cô vẫn còn sống. Anh vợ của anh ấy học ở trường này, còn đặc biệt thích bánh ngọt, hay tới tiệm tôi lắm. Anh ấy ở đây một tháng, lôi kéo mỗi người trên đường hỏi, lần nào cũng tìm kiếm khắp nơi rất lâu, ngày nào tôi cũng nhìn thấy anh ấy đi ngang qua tiệm.”

Nói xong, cô chỉ ra con đường mòn bên ngoài: “Trên trên có nhiều ngõ không thông xe, chỉ có thể đi bộ, có một buổi tối trời nổi tuyết lớn, tôi đang định đóng cửa, đột nhiên phát hiện bên cửa sổ có thêm một người tuyết, đến gần nhìn thấy lại có thể là anh ấy! Tôi sợ quá, mau chóng kéo anh ấy vào trong. Anh ấy nói ngày mai phải đi rồi, còn nhờ tôi giúp anh ấy tiếp tục để ý tung tích của vợ anh. Anh ấy để lại rất nhiều ảnh, xin tôi phát cho khách hàng cùng nhau hỗ trợ. Anh ấy đi rồi nhưng vẫn đều đặn gửi ảnh mới đến, cho đến gần đây anh ấy có gửi thư cảm ơn tôi, nói anh ấy đã tìm được vợ rồi. Tôi thật vui mừng thay anh ấy! Thượng đế ời, trên đời còn có người đàn ông có chấp với tình yêu như thế ư! Ai da, cô lạnh à? Sao run dữ vậy?”

“Do mặc ít quá.” Mạch Nha bấu chặt mép bàn, cố gắng thay đổi biểu hiện trên mặt, “Không sao, sẽ ổn ngay thôi.”

“Cô đợi tôi một chút, tôi pha cho cô ly sô cô la nóng!”

Nếu Tiểu Ngải biết thứ Quý Thừa cố chấp không phải là tình yêu mà là thù hận, có khi nào cô ấy vỡ mộng không? Có lẽ không đâu, Quý Thừa luôn đeo mặt nạ hoàn mỹ không tí vết. Cô tốn năm năm cũng không thể nhìn thấu anh, huống hồ là một Tiểu Ngải với vài lần gặp gỡ? Quý Thừa, Quý Thừa, người đàn ông này chính là đáng sợ như vậy. Cô đã liều mạng chạy trốn, nhưng anh lại hiện diện khắp mọi nơi.

Ai cũng không nghĩ đến, hai người đàn ông đang được hai cô gái nhắc đến kia, giờ phút này đang mặt đối mặt uống trà.

Ở Macao đang là rạng sáng, đèn đuốc trong nhà trọ của Diệp Tông lại sáng choang. Hai người đàn ông anh tuấn cực hạn ngồi đối diện nhau, hương trà thơm mát tỏa ra từ tách sứ trắng hòa cùng hơi nước dày đặc, chỉ khiến căn phòng yên tĩnh càng thêm lạnh lẽo.

Thật lâu sau, Diệp Tông thản nhiên mở miệng: “Anh đến tìm tôi, chứng minh đã biết tất cả.”

“Biết thì đã sao, không phải vẫn lọt vào bẫy của các người à.” Quý Thừa tự giễu nói, “Tôi phải sớm nghĩ đến, mẹ tôi là người rất chu đáo, cho dù muốn lời tôi xuống, cũng không gấp gáp làm càn như vậy, chẳng qua chỉ là kế diệu hồ ly sơn mà thôi. Nhưng người khiến tôi bất ngờ chính là anh, vì cô ấy, anh có thể làm đến mức này.”

“Lúc nào nó cũng chịu khổ, cũng không thể chịu cả đời được.” Diệp Tông bình tĩnh nói, “Vì để nó được thỏa nguyện, tôi không tiếc trả giá hết thảy.”

“Trà già hết thảy của anh chính là gì? Họ Diệp, bản thân anh, còn có Lê Ly?”

Diệp Tông vẫn bình thường, nhưng nghe đến cái tên cuối cùng, cơ thể anh rõ ràng cứng đờ. Quý Thừa nhẹ nhàng nâng tách trà, tiếp tục nói: “Quả thật, với thể lực của họ Lê ở Mỹ, tôi không có cách nào mang cô ấy về, cho nên tôi chỉ có thể để cô ấy tự mình trở về.”

“Nó sẽ không về.”

“Thật không?” Giọng Quý Thừa trầm ấm, “Theo phép tắc, tôi nên gọi anh một tiếng anh hai. Anh hai, cô ấy là người thế nào, anh rõ hơn tôi mà. Anh nói xem, nếu tôi gom họ Diệp, anh, cả Đường Mật hủy diệt tất cả, cô ấy sẽ mặc kệ ư?”

Bầu không khí trở nên yên tĩnh có thể nghe được tiếng kim roi. Quý Thừa chăm chú nhìn hơi nước lượn lờ bốc lên từ tách trà, cup mi đứng dậy: “Cho nên tốt nhất anh hãy chủ động khuyên nhủ cô ấy, đừng đợi tôi ra tay. Tôi thực sự sẽ làm được đó. Vì để cô ấy trở về, tôi cũng không tiếc trả giá tất cả.”

Xoay người, Quý Thừa nghe thấy Diệp Tông cảm thán: “Tiếp tục lưỡng bại câu thương như vậy để làm gì.”

“Để làm gì ư?”

Quý Thừa cười nhạt, nhưng ở một chỗ Diệp Tông không nhìn tới, hai tay của anh bóp chặt, cảm căng cứng như ngọn gió sắc bén, đáy mắt sâu thẳm điên cuồng ẩn chứa cảm xúc tuyệt vọng và đau đớn quay cuồng.

“Tôi cũng không biết để làm gì. Còn anh? Lúc trước Lê Ly đã gả cho người khác, nhưng anh vì cô ấy, mạo hiểm treo bằng bác sĩ, thậm chí có nguy cơ ngồi tù vì chữa chết Lê Phong. Vậy đó là làm gì hửm, anh hai?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ngốc nghếch

Ngày dần qua, ánh chiều tà màu cam nhạt chiếu vào tòa nhà lát đá trắng ngà của họ Lê, ánh ra từng vầng khúc xạ lấp lánh. Diệp Tông trong lời kể của Tiêu Ngải, phản ứng của Lê Ly, ám chỉ của Kỳ Yên, rất nhiều thắc mắc đã có đáp án. Đứng trước cổng, Mạch Nha đột nhiên cảm thấy không mấy dễ chịu.

Diệp Tông là người anh cô thương nhất, Lê Ly lại là người tổn thương Diệp Tông sâu sắc nhất. Diệp Tông vì cô mà phải quay lại tìm sự giúp đỡ của Lê Ly, còn cô lại đang ăn nhờ ở đậu... Thật sự là một mớ bòng bong không cách nào đối diện.

Đang trầm ngâm, người hầu chạy ra đón, “Cô Mạch, cô chủ nhà tôi đang ở nhà ăn, chuẩn bị tẩy trần cho cô đó.”

Lê Ly tháo xuống mặt nạ nữ cường nhân, chỉ mặc một chiếc váy dài, tóc cũng tùy ý xõa ra, trông trẻ trung và lạnh lợi. Nhìn thấy Mạch Nha, ánh mắt xinh đẹp của cô lóe sáng: “Mau tới ngồi đi.”

Mạch Nha thật sự không biết phải nói gì, chỉ có thể cố gắng lễ độ: “Chị Lê, là em làm phiền chị nên chị đừng khách sáo nữa.”

Lê Ly nghe vậy cũng cup mắt, giọng điệu cũng nhạt đi: “Chị là vì để lòng mình dễ chịu, đừng bận tâm.”

Một giây trước Mạch Nha còn nghĩ đến tổn thương mà Diệp Tông phải chịu, ngay sau đó lại cảm thấy bản thân đã tổn thương Lê Ly, tóm lại làm thế nào cũng không thích hợp. Đang đấu tranh tư tưởng, một tràng tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên.

“Là anh ấy.” Sắc mặt Lê Ly trắng bệch giờ điện thoại lên, “Chắc tìm em.”

Mạch Nha theo bản năng nhận lấy, nhất thời lại cảm thấy không ổn: “Nếu gọi cho chị, hay là...”

“Lúc nào anh ấy cũng chỉ gọi cho trợ lý của chị.” Lê Ly bình tĩnh nói, “Anh ấy không muốn nghe giọng của chị đâu.”

Mạch Nha ghen lời, im lặng nhận máy: “Anh hai.”

“Ổn định hết chưa?”

Giọng của Diệp Tông vẫn trầm ổn ôn tồn như trước, nhưng thoáng nhìn Lê Ly cứng nhắc, Mạch Nha lại cảm thấy lú lờ: “Dạ, ổn lắm. Còn anh?”

“Cũng ổn. Anh đã gặp anh ta.”

Mạch Nha đứng phắt dậy: “Anh ấy biết rồi? Anh ấy nói gì, uy hiếp anh à?”

“Đều nằm trong dự liệu.” Diệp Tông thần nhiên nói, “Em chỉ cần nhớ kỹ, không được quay về. Em không nghe lời anh thì xem anh như đã chết, chuyện Đường Mật cũng không ai quản nữa. Hiểu chưa?”

Đây là lần đầu tiên Diệp Tông nói lời quyết tuyệt như vậy, Mạch Nha không khỏi lo sợ: “Anh hai!”

“Trả lời anh!”

Tiếng nói trong điện thoại không cho phép phản bác, còn mang theo sắc bén hiếm thấy. Mạch Nha nhắm mắt, thỏa hiệp nói: “Dạ hiểu.”

Bên kia im lặng chốc lát, nói: “Cô ấy ở bên cạnh em à.”

“... Dạ.”

“Đưa điện thoại cho cô ấy.”

“Anh hai...”

“Đưa đi.”

Đây tuyệt đối không phải là cuộc nói chuyện tốt đẹp, thấy trong mắt Lê Ly đột nhiên dấy lên cảm xúc, Mạch Nha xấu hổ chỉ muốn tan biến đi. Trong thời gian trao đổi, chỉ thấy ánh sáng trên mặt Lê Ly dần tắt, đồng thời hồ hững thốt lên một chữ ‘vâng’ không nề nang ai. Tiếp đó là sự im lặng bao trùm, Lê Ly nhìn chằm chằm mặt bàn, hỏi: “Còn gì nữa không?”

Tiếng nói nhạt nhẽo vượt qua lục địa, đại dương cùng thời gian vô tận, tới Macao ngàn dặm xa xôi, giống như cú quất nhần tâm vô tình nhưng mềm mại, rầm rầm đánh vào màng nhĩ của người nghe. Diệp Tông lặng lẽ cong môi dưới: “Cám ơn. Cúp đây.” Cách một tiếng, ném điện thoại sang một bên, anh day mạnh ấn đường.

Ở số pha đối diện, Diệp Thánh Ân búng nhẹ vào văn kiện trong tay: “Địa chỉ của Đường Mật, mấy tấm ảnh cô ta gặp gỡ Quý Thừa, tình hình của đứa bé đó đều ở trong này, có thể lợi dụng được.”

Tập văn kiện trượt nhẹ trên bàn tới, Diệp Tông thuận tay lấy lên: “Nói về trình độ tình báo, họ Diệp vẫn giữ vững phong độ, cha nhì.”

Diệp Thánh Ân không quan tâm tới lời châm biếm của anh: “Liệu mà làm, có thể làm ra món gì thì phải xem anh. Quý Thừa đe dọa anh không được, nhất định sẽ bắt đầu đánh vào bộ phận yếu nhất, đó chính là Đường Mật. Cô ta thương con nên sốt ruột, dưới sự bức ép và dụ dỗ rất có thể sẽ trực tiếp bay qua Mỹ. Với tính tình của em gái anh, Đường Mật mà đến Mỹ thì nó sẽ không mặc kệ được, gặp rồi chắc chắn sẽ cầu xin, đảo mắt lại quay trở về. Tôi không cho phép tình huống như vậy phát sinh. Trời sắp sáng, thời gian không còn nhiều, chớp thời cơ ra tay đi.”

Nặng mạnh cây gậy xuống đất, Diệp Thánh Ân run run đứng lên: “Lão nhì, trận sống mái này quyết không thể nương tay. Đến nước này rồi, càng loạn thì càng có lợi với chúng ta. Ngày sau dư luận càng lớn, chỉ cần thêm vào xì căng đan đứa bé kia là con riêng của Quý Thừa và Đường Mật, thì đã thành công một nửa. Quý Thừa sẽ dòi Đường Mật đi, Diệp Sóc cũng sẽ thay đổi vị trí giấu đứa bé, bọn họ vừa hành động, chúng ta sẽ có cơ hội. Bên Thái Lan, Hàn Thiệu Thành đã lộ diện, một khi ông ta biết được chuyện đứa bé, nhất định sẽ quay về tìm Diệp Sóc và Quý Thừa làm phiền, chúng ta ngồi xem chúng đấu nhau là được rồi.”

Diệp Tông đóng văn kiện lại, ném xuống bàn: “Cha cho rằng họ Quý sẽ ngồi chờ chết?”

“Đương nhiên là không.” Diệp Thánh Ân cười lạnh, “Nhưng nhược điểm của chúng ta chẳng qua chỉ có vụ án của em gái anh thôi. May là thực lực của họ Lê quá mạnh, chỉ cần em gái anh không chủ động quay về, ai cũng không cướp được nó. Không thấy được người, tòa án sẽ chấp thuận việc nó còn sống? Bà Quý cho rằng đã nắm được thóp của chúng ta, kỳ thật chỉ là tờ ngân phiếu khổng. Tiếp theo liền xem hai nhà Quý-Hàn tranh chấp, thuận tiện giải quyết dứt điểm Diệp Sóc đi, chúng ta liền ngồi không hưởng lợi. Năm đó, Quý Thừa dùng em gái anh chơi tôi một vỏ, hôm nay tôi dùng nó đòi lại hết toàn bộ. Macao, vĩnh viễn chỉ có thể là của họ Diệp ta.”

“Ha ha, cuối cùng cũng nghe được một câu hữu dụng.” Diệp Tông cười nhạt, “Bất luận là em gái hay là tôi, chẳng qua cũng chỉ là công cụ của cha mà thôi. Trong mắt cha ngoại trừ tiền ra, đúng là không còn lại cái gì.”

“Lão nhì, đừng quên đây là kế hoạch của ai. Tôi cũng không ép anh, là anh chủ động hứa sẽ giúp tôi lo liệu Diệp Sóc và họ Quý, đổi lấy sự bình an của em gái anh. Thật sự anh vẫn là đứa con tôi hài lòng nhất, tiếc là quá mức thanh cao, nếu không họ Diệp đã là của anh rồi.”

“Cám ơn, không cần. Tôi chỉ muốn sạch sẽ một chút, buổi tối có thể an giấc.”

“Hiện giờ anh ngủ ngon không?” Nếp nhăn trên mặt Diệp Thánh Ân càng sâu, “Lúc trước nếu anh nghe lời tôi, sống yên ổn ở nhà họ Diệp, thì đâu đến nỗi không giữ được người phụ nữ mình thương yêu, để chúng nó bán thân đổi lấy đường sống, không phải một mà những hai đứa.”

Diệp Tông đứng bật dậy: “Ra ngoài!”

“Nghien ngẫm cho kỹ.” Diệp Thánh Ân chậm rãi xoay người: “Lão nhì, tôi biết anh không xem trọng người cha này, nhưng tại sao tôi có thể giữ được đàn bà, còn là nhiều đàn bà như vậy? Đến tuổi này rồi còn chưa nhìn rõ sức mạnh của đồng tiền, thì té ngã lần nữa cũng không khiến người ta thương xót anh đâu.”

Cửa nhà trọ đóng ầm một tiếng, Diệp Tông lặng lẽ ngồi xuống, chỉ có cây bút trong tay anh đã gãy thành nhiều đoạn.

Đêm nay rất nhiều người mất ngủ, nhưng người mắc chứng mất ngủ trầm trọng như Quý Thừa không chỉ đang ngủ, mà còn nằm mơ. Anh mơ thấy cảnh tượng lần đầu trông thấy Diệp Nghi. Macao ngày đó trời mưa tầm tã, nước trút như thác dội xuống cộ rửa kính xe. Thời gian qua khoảng độ hai mươi phút, Lý Hằng ngồi ở đằng trước bắt đầu chột dạ: “Cậu chủ, đáng lẽ cô Diệp phải đến rồi, nếu không thì...”

Quý Thừa nhìn tình trạng giao thông gần như tê liệt ở bên ngoài: “Đợi thêm mười phút nữa.”

Vừa dứt lời, một đôi bóng người liền lướt ngang qua cửa xe, vọt nhanh vào tiệm bánh ngọt ở ven đường. Đó là đôi nam nữ ăn mặc như sinh viên, chàng trai che ô, trên người ướt hơn một nửa. Tình trạng của cô gái đỡ hơn, nhưng góc áo đằng sau cũng ướt sũng, có vẻ ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng trông họ rất vui vẻ. Cô gái vừa vung vẩy nước mưa, vừa huých vào chàng trai, giống như giục anh ta về đi. Chàng trai lấy khăn tay ra lau mặt giúp cô, sau đó liền vọt vào màn mưa.

Lý Hằng như trút được gánh nặng: “Câu chủ, kia chính là cô Diệp, Diệp Nghi.”

Sau kính xe tối đen, Quý Thừa lẳng lặng nhìn qua đó. Rõ ràng cô gái không biết có người đang âm thầm quan sát mình, cô thôi cười, vẻ mặt lo âu. Quý Thừa gõ vào kính xe: “Người lúc này là ai?”

“Nghiem Hàn, bà con xa bên nhà mẹ của cô Diệp, xem như là anh họ của cô ấy. Họ thật sự rất thân, là thanh mai trúc mã, quan hệ rất tốt. Tiền thuốc men của mẹ cô Diệp, anh ta cũng liều mạng làm thêm để nộp.”

Quý Thừa trầm ngâm nói: “Bà con?”

“Dạ, cậu hãy yên tâm, tôi đã điều tra kỹ càng rồi, tuy rằng họ Diệp rất loạn, nhưng từ trước đến nay cô Diệp đều sống ở ngoài với mẹ, gần như chỉ qua lại với một mình Nghiem Hàn, quan hệ xã hội rất sạch sẽ.”

“Sạch sẽ là tốt, anh biết yêu cầu của tôi mà.”

Quý Thừa lại nhìn vào trong tiệm. Cô gái đang bị một đầu bếp trách mắng. Cô cúi đầu, hai tay bóp vào nhau, không ngừng khom lưng nói xin lỗi. Quý Thừa không khỏi nhún mày. Con của họ Diệp, mặc dù là con ngoài giá thú, cũng không nên rơi vào tình cảnh chật vật này chứ.

Đã là người thì sẽ có một sở trường đặc biệt nào đó, cho dù không thể cao ngạo như Thượng Vi, ít nhiều gì cũng có chút vốn liếng, đáng lẽ không đến mức phải làm công ở một tiệm bánh nhỏ còn phải khúm núm như vậy. Lý Hằng cảm thấy anh khác thường, vội hỏi: “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Có hơi ngốc.” Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả Quý Thừa cũng ngẩn ngơ. Biết rõ cái Lý Hằng hỏi là kế hoạch, lại không biết mắc bệnh gì, có thể thốt ra một câu như vậy.

Cũng may Lý Hằng lạnh trí, lập tức tiếp lời: “Cô Diệp cũng sống khó khăn lắm. Mẹ cô ấy không phải người phụ nữ tầm thường, năm đó cũng là thợ làm bánh chuyên nghiệp, trong một dịp tình cờ bị Diệp Thánh Ân nhìn trúng. Người khác đều ước vớ được đại gia như vậy, bà ấy lại nói bản thân có lòng hướng Phật, thế sống chết không theo. Có lẽ do Diệp Thánh Ân chưa từng bị ai từ chối, nên ngược lại dễ dàng. Nhưng loại người như ông ta, lúc bắt đầu còn có thể dễ dàng dụ dỗ, nhưng không qua mấy ngày lại thấy chán, cuối cùng giờ thủ đoạn cưỡng ép người ta, còn sinh ra cô Diệp. Nhưng cho dù là vậy, bà ấy vẫn một lòng đòi đi. Thời gian lâu, Diệp Thánh Ân cảm thấy thể diện bị mất sạch, sinh ra độc ác cắt đứt quan hệ, hơn nữa còn tuyên bố, sau này ai để bà ấy sống tốt thì chính là gây hấn với họ Diệp.”

Đáy mắt Quý Thừa nhàn nhạt, nhưng vẫn dõi theo bóng dáng bận rộn trong tiệm kia: “May mà ông ta không cắt đứt quan hệ với Diệp Nghi.”

“Vâng, nếu không chúng ta sẽ không có cơ hội.” Lý Hằng đáp, “Diệp Thánh Ân thực ra cũng đối xử với cô ấy khá tốt, lúc đó còn để tự cô ấy chọn, nếu bằng lòng thì sống trong nhà lớn họ Diệp. Con riêng của họ Diệp đều sống bên ngoài, chưa bao giờ có tiền lệ được vào ở trong nhà lớn.”

“Nhưng cô ấy lại từ chối, đòi đi theo mẹ.” Quý Thừa khẽ thở dài, “Đúng là ngốc.”

“Diệp Thánh Ân bị chọc tức, nhưng ông ta không muốn để lại tiếng xấu, vẫn chu cấp sinh hoạt cơ bản cho cô Diệp, nhưng tuyệt đối không cho cô ấy tiền mặt. Cổ phần công ty ở trong tay cô ấy cũng chỉ là trên danh nghĩa, không chia lợi nhuận. Sau đó mẹ cô ấy ngã bệnh, họ Diệp phui tay sạch sẽ, cô ấy còn nghèo túng hơn, làm công khắp nơi cũng chỉ là chuyện bắt đực dẽ.”

“Quá ngốc.” Quý Thừa lắc đầu, “Chỉ cần có danh nghĩa là con của họ Diệp, đi ra ngoài tùy tiện mua may một chút là có tiền rồi, so với làm công tốt hơn rất nhiều. Trong đám người tình anh của họ Diệp, lại có thể có một đứa con gái như thế.”

“Câu chủ, cậu không lo lắng sao?” Lý Hằng rầu rầu nói, “Ai cũng biết, mẹ cô ấy mắc bệnh nan y, cho dù chữa trị, nhiều nhất cũng chỉ kéo dài được vài năm, nhưng nếu hợp tác với chúng ta, cô ấy phải bồi thường cả đời. Rõ ràng là làm ăn lỗ vốn, thật sự sẽ có người đồng ý ư?”

Quý Thừa ung dung cười: “Ngốc như vậy, nhất định đồng ý. Đi thôi.”

Càng về sau này, Quý Thừa lại càng có thể thấy rõ cô gái này rốt cuộc có bao nhiêu ngốc. Rõ ràng chỉ là vợ chồng già, nhưng đêm nào cũng cố gắng thức chờ anh đi xã giao về, bụng canh giải rượu đến mới chịu đi ngủ. Rõ ràng là viên đạn nhắm vào anh, lại dùng cơ thể mỏng manh như tờ giấy ra chắn.

Rõ ràng là rơi vào bẫy của Thượng Vi, lại chỉ biết nói mỗi một câu: “Quý Thừa, anh phải tin em”, kết quả càng bời càng đen. Nghiem Hàn rõ ràng chỉ là đứa con nuôi, rõ ràng có tình cảm sâu đậm với cô, cô lại còn biết trẻ hơn cả một người ngoài như anh.

Rõ ràng mình là người chịu thiệt thòi, nhưng ở trước mặt anh, cô vĩnh viễn mang dáng vẻ cảm động đến sắp khóc. Đến cuối cùng, lý trí của anh gần như bị bào mòn sạch sẽ. Anh không thể không duy trì khoảng cách với cô, để cho bản thân bình tĩnh lại, cũng chờ mong cô có thể thông minh hơn. Anh còn có chuyện phải làm, trước khi hoàn thành chuyện đó, không thể xảy ra sai lầm gì.

Kết quả, cô thật sự đã thông minh hơn, nhưng cô lại dùng sự thông minh của mình để đối phó anh. Cô đã nhìn rõ anh là kẻ tiểu nhân chỉ mưu toan lợi ích, nhìn rõ đây là cuộc giao dịch không công bằng, nhìn rõ tâm chân tình với Nghiêm Hàn, nhìn rõ làm sao mới có thể tổn thương anh, thoát khỏi anh, không chừa lại chút đường sống nào.

Anh thật hy vọng cô đừng trở nên thông minh, vĩnh viễn ngốc nghếch như trước kia.

Kết kết...

Quý Thừa cả kinh, giật mình tỉnh giấc. Lý Hằng kẹt ở cửa thư phòng tiến thoái không xong: “Tôi không biết cậu ngủ, tôi ra ngoài trước...”

“Vào đi.” Quý Thừa day day thái dương, ngồi thẳng người dậy: “Chuyện gì?”

“Diệp Thánh Ân vừa mới đến tìm Diệp Tông, lúc đi ra sắc mặt không tốt lắm.” Lý Hằng đưa ảnh đến, đồng thời thăm dò biểu hiện của Quý Thừa, “Còn có...”

Quý Thừa cúi đầu nhìn tấm ảnh: “Nói.”

“Nghiêm Hàn ra sân bay.” Lý Hằng cẩn thận nói, “Vé là quá cảnh đến Chicago rồi đổi máy bay tới Indiana, chính là chỗ của họ Lê.” Nhìn thấy thân hình thoáng cứng đờ của Quý Thừa, giọng của Lý Hằng cũng nhỏ dần: “Theo ghi chép của hãng hàng không, vé là do một người họ Mạch đặt từ Mỹ.”

Làn da của Quý Thừa vốn trắng, cộng thêm chịu đựng suốt hai ngày, hiện nay không còn màu máu. Lý Hằng sợ tới mức phát run: “Cậu...”

Quý Thừa cảm thấy thái dương đang giật tăng tăng, trước mắt dần tối sầm. Anh nhắm mắt lại, hít vào thật sâu, cố gắng đè nén nỗi đau chực trào: “Khi nào cất cánh?”

Lý Hằng lí nhí đáp: “Đã cất cánh. Bởi vì lấy vé ở sân bay nội địa, lại là hãng hàng không nước ngoài, cho nên không thể phát hiện kịp thời, muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa...”

Cô lại một lần nữa rời bỏ anh, ở cùng với Nghiêm Hàn. Giờ khắc này, Quý Thừa đột nhiên hiểu được cái gì gọi là lòng đau như dao cắt. Thật giống như lưỡi dao âm thầm cứa vào da thịt, cứa rồi lại cứa, song chẳng thấy máu, nhưng lại lắng trĩ mỗi một tế bào thần kinh, cho đến khi ruột gan đứt đoạn, mất đi cảm giác.

Sau một lúc lâu, anh chống tay lên bàn, hỏi: “Chuyến bay tiếp theo mấy giờ cất cánh?”

“Cậu chủ!” Lý Hằng cả kinh nói, “Công ty mới vừa bình ổn, bà chủ đã nắm được vụ án, còn không biết sẽ làm ra chuyện gì, bên họ Diệp cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, hơn nữa thế lực của họ Lê ở Mỹ quá lớn, dù cậu có qua đó...”

“Kiểm tra!”

Lý Hằng đành phải làm theo: “Mười giờ sáng nay có một chuyến.”

“Đặt vé.” Quý Thừa đứng thẳng dậy, “Đến chỗ Đường Mật trước, hành lý trực tiếp đưa đến sân bay.”

Người phụ nữ kia lại lần nữa chạy thoát, vào thời điểm anh bị bao vây tứ phía, dựa vào kẻ địch của anh mà công khai đào thoát, chạy tới ở cùng với người đàn ông khác. Có phải cô đã quên, anh còn sống sờ sờ, anh vẫn là chồng cô. Sao cô có thể tuyệt tình như vậy, chỉ vì một bắt đầu sai lầm, cả đời liền phan anh từ hình?

Anh nhất định phải để cô biết, cho dù cô chạy đến chân trời góc biển, anh cũng sẽ bắt cô về. Cho dù cô có thông minh, cũng đừng hòng chung sống với thằng đàn ông khác!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Scandal

Ngày Nghiêm Hàn đến, Mạch Nha cả người bồn chồn. Sau khi thay ba lần đồ, chải năm lần tóc, mười lần hỏi một đằng đáp một nẻo, Mạch Miêu rốt cục cũng thờ dài thậm thụt: “Mẹ, mẹ không thương con.”

Mạch Nha trượt tay: “Câu này con học của ai vậy...”

“Là ba Kỳ Yên đó, mỗi lần con nhớ mẹ sắp khóc, ba Kỳ Yên sẽ nói, con đang ở với ba mà còn khóc tức là không thương ba, sau đó con không dám khóc luôn.”

Trái tim Mạch Nha nảy lên rồi phì cười. Kỳ Yên cũng được xem như là một người xuất chúng, hơn nữa trình độ còn rất cao cường, quả thực có thể sánh ngang với Đường Mật. Có ý niệm gì đó đột nhiên hiện lên trong đầu, Mạch Nha ngẩn người, lại không thể hoàn toàn nắm bắt.

“Mẹ, mẹ lại thất thân!” Mạch Miêu phản đối nói, “Rốt cục mẹ bị sao vậy chứ, giống như bị cô giáo la rầy, đầu óc cứ để đâu đâu!”

Mạch Nha nghĩ rồi đáp: “Cũng gần như vậy, mẹ lỡ làm một chuyện rất quá đáng, muốn đi nhận lỗi, nên đặc biệt căng thẳng.”

Mạch Miêu ngạc nhiên hỏi: “Mẹ đi nhận lỗi với ai? Người đó dữ lắm sao?”

“Chính là sợ người đó quá hiền, nên mẹ cũng không biết tính sao.” Mạch Nha cười khổ, “Là ba Nghiêm Hàn của con.”

“Ba cũng sắp đến à? Con rất nhớ ba!” Mạch Miêu vừa định hoan hô, rồi lại bắt đầu nghiêm mặt, “Đúng rồi mẹ à, gần đây con thường suy nghĩ một vấn đề. Mấy bạn nhỏ bình thường có mấy người ba?”

Mạch Nha thoáng cứng đờ, chỉ thấy Mạch Miêu dè dặt tiếp tục nói: “Con vốn nghĩ, chỉ có ba Nghiêm Hàn là ba thôi, nhưng sau đó ba Kỳ Yên cũng nói ba ấy là ba. Ba Kỳ Yên còn nói, tuy rằng hai người đều là ba, nhưng ba ấy đẹp trai hơn, cho nên nếu có người hỏi đến, nói ba ấy là ba sẽ hãnh diện hơn. Con đồng ý, chỉ là thấy hơi lạ. Mẹ, mấy bạn khác đều chỉ có một người ba, con thì không giống với mấy bạn ấy sao?”

Suốt ba năm nay, thời khắc Mạch Nha luôn chờ đợi giờ đã đến. Cô từng tự hỏi vô số lần phải trả lời thế nào để lừa dối qua cửa, nhưng khi đến rồi thì tất cả lý do thoái thác so với trong tưởng tượng càng tồi tệ hơn. Cô mang con gái đến thế giới này, lại chỉ có thể nói dối với nó. Mạch Miêu đáng yêu như vậy, nhưng trước khi ra đời, cha ruột của nó không hề giấu giếm sự thờ ơ với nó. Tất cả quá khứ đều là Mạch Nha tự làm tự chịu, duy chỉ mỗi chuyện này, cô thực sự oán hận Quý Thừa.

Anh có thể không yêu cô, nhưng sao anh lại có thể xem thường luôn cả con của mình? Sự thật này, cô tuyệt đối không thể để Mạch Miêu biết. Cô rất hiểu cái cảm giác bị vứt bỏ, tựa như lồng ngực bị xé toạt một lỗ lớn, để mặc gió lạnh lùa qua. Không thể nào! Người được gọi là cha, nhất định phải do người yêu thương con trẻ đảm nhận.

“Mẹ...” Giọng Mạch Miêu hơi nhỏ, giống như đang run, “Ba Nghiêm Hàn thực ra cũng không phải là ba, đúng không? Tuy rằng ba ấy vẫn luôn bên cạnh chúng ta, nhưng lại không sống chung nhà, ba của mấy bạn khác đều sống chung với mấy bạn.”

“Cùng à...” Mạch Nha cố gắng mỉm cười, “Con có biết, ‘ba’ là đại diện cho cái gì hay không?”

Mạch Miêu tròn xoe mắt lác đầu. Mạch Nha dịu dàng nói: “Ba là đại diện cho người đàn ông yêu thương con nhất trên đời. Đối với mấy bạn nhỏ bình thường khác, người đàn ông yêu mấy bạn ấy nhất trên đời chỉ có một, nhưng Mạch Miêu của chúng ta rất may mắn, có hai người đàn ông cùng yêu thương con, cho nên con có hai người ba.”

“Thật vậy à? Vậy mấy bạn khác có thể trở nên may mắn giống con không?”

“Rất khó đấy. Nhưng mấy bạn đó một khi biết mình không đủ may mắn sẽ rất buồn, cho nên chuyện Mạch Miêu có hai người ba phải giữ bí mật nhé, được không nào?”

“Dạ!” Đôi mắt Mạch Miêu nheo thành hình lưỡi liềm, “Mẹ, chúng ta ngoéo tay nào!”

Đôi mắt lấp lánh, giọng nói mềm mại, miệng cười tinh nghịch, Mạch Miêu ở trước mắt cùng một khuôn mặt khác trong ký ức phút chốc trùng hợp, chiếc lược trong tay của Mạch Nha thoáng rơi cộp xuống sàn.

“Diệp Nghi, chúng ta ngoéo tay nào.”

Cô ngẩn tò te. Hành động sao lại trẻ con vậy... Người này thật sự là Quý Thừa? Đúng vậy, đây đúng là nhà họ, hưởng hờ, trên đời này cũng không có mấy người đẹp trai như anh. Thân hình cao lớn, lễ phục trắng thớm, hai tròng mắt sâu hun hút và đen láy như bảo thạch, ánh ra vẻ ôn hòa, đứng ngập trong ánh đèn thủy tinh, toàn thân rạng rỡ sáng lên.

Giờ phút này, anh đang mỉm cười nhìn cô, còn chìa một ngón tay út ra, làm cho người ta không khỏi nghĩ đến từ ‘phong tình’: “Hôm nay cùng anh đi dạ tiệc, anh sẽ đáp ứng một nguyện vọng của em.”

“Làm, làm gì?” Cô lấp bắp nói, “Anh cũng biết em không thích tiệc tùng, hơn nữa anh mà đi cùng em thì người khác sẽ chỉ trỏ anh...”

“Anh không quan tâm” Anh thần nhiên cất ngang, “Em là vợ anh mà, đương nhiên phải ở bên cạnh anh rồi, người khác có quyền gì xen vào.”

Cô cúi đầu: “Dù sao cũng không phải là thật.”

Một ngón tay thon dài nâng cằm cô lên: “Ai nói chứ?”

“Dạ?”

“Sau này không được phép nói thế nữa.” Quý Thừa nhìn sâu vào mắt cô, nói rõ từng chữ, “Đều là thật hết. Diệp Nghi, trở về anh sẽ xé bỏ hợp đồng, được không?”

Anh nói gì? Đều là thật ư, xé bỏ hợp đồng? Cô lặng yên nhìn Quý Thừa, không tin vào tai mình. Chỉ thấy trong mắt anh lấp lánh ý cười, nhẹ giọng hỏi: “Hiện giờ có thể xuất phát chưa? Em có cả buổi tối để nghĩ về nguyện vọng.”

Cô lại không nghĩ ngợi liền thốt ra: “Em muốn anh ăn bánh ngọt em làm!”

Quý Thừa sững sờ, vẻ mặt tựa nhìn bị chính cái bẫy của mình vây khốn. Cô xụ mặt: “Quên đi, em đòi cái khác cũng được.”

Quý Thừa thoáng nhú mày, nghiêm túc hỏi: “Em rất muốn anh ăn à? Muốn nó trở thành nguyện vọng của em?”

“Dạ!” Cô gật mạnh đầu.

“Được rồi, anh ăn.” Rõ ràng là một chuyện vô cùng đơn giản, nhưng trông Quý Thừa lại như sắp lên pháp trường, “Nhưng mà, nếu đến lúc đó anh... không cho phép em...”

Cô đợi cả buổi cũng không đợi được đoạn sau, tò mò hỏi: “Cái gì?”

“Khụ.” Anh mắt tự nhiên xoay người, đồng thời đưa tay ra, “Đi thôi. Chỉ mong sau này con giống em, chứ giống anh thì thảm lắm!”

Đó vốn là ngày cô hân hoan nhất từ khi chào đời cho đến nay, ai ngờ cuối cùng lại có kết cục thật u ám. Trong bữa tiệc hôm đó, lần đầu tiên cô nhìn thấy Thượng Vi. Sau khi trở về, Quý Thừa không đề cập đến chuyện hợp đồng nữa, càng không ăn bánh do cô làm. Thật lâu về sau cô mới nghĩ thông suốt, rốt cục vì sao Quý Thừa lại muốn đề cô đi dự tiệc. Cô chẳng qua chỉ là công cụ anh dùng để thử lòng Thượng Vi mà thôi. Họ tiếp tục tiền duyên, cô liền hết giá trị sử dụng.

Nhưng cô không hiểu, đã vậy rồi, vì sao anh còn nói những câu đó, thậm chí còn nhắc đến chuyện con cái? Anh nói tự nhiên và thân thiết như vậy, cô gần như tin là thật. Nhưng mà sự thật chính là sau này lúc cô mang thai, Quý Thừa ngay cả mắt cũng chưa từng liếc nhìn cô lấy một cái.

Cô thậm chí còn chính tai nghe được anh nói với mẹ mình: “Sự lo lắng của mẹ con có thể lý giải, nhưng đứa bé là vô tội, không thể vô duyên vô cớ thành con riêng được. Về phần Diệp Nghi, sau khi sinh con xong thì con sẽ giải quyết.”

Cô nghĩ Quý Thừa đã thay đổi, thực ra thì anh một chút cũng không thay đổi, sự chán ghét của anh đối với con riêng vẫn trước sau như một. Vì không muốn tự tay tạo ra một đứa như thế, anh thậm chí có thể tiếp tục dễ dàng tha thứ cho cuộc hôn nhân nực cười này.

Nhưng mà không thể. Anh muốn cho đứa trẻ một danh phận nên tận tình tận nghĩa, còn cô lại rất rõ ràng, một gia đình không có tình yêu sẽ xảy ra bi kịch gì. Cô, Diệp Tông, thậm chí Diệp Sóc đều bị gia đình như vậy hủy hoại cả đời, quá khứ đáng sợ như thế, cô quyết không cho phép con mình trải qua lần nữa.

Bởi vậy, cho dù phải nói dối thế nào, cô cũng không tiếc.

“Tôi biết lời nói dối này rất quá đáng. Xin lỗi.”

Trong một căn phòng trắng toát, chỉ có màn hình laptop tinh thể lỏng hắt ra ánh sáng nhàn nhạt. Trong đó hiện lên một loạt ảnh chụp, tất cả đều là những tấm ảnh với kỹ xảo cực kỳ cao siêu. Người đàn ông cao lớn mặc vest, cô gái nhỏ xinh với áo ngủ, cửa phòng khép hờ, đập vào mắt là thân tình dưới ánh ban mai mờ ảo. Những pô ảnh gấp gờ, vào nhà, quên khóa cửa, phối với mấy ngày trước ngồi chung xe cùng ra ngoài, hai chữ ‘gian tình’ bùng bùng trên giấy.

Còn có màn đặc sắc hơn. Đích đến của hai người này lại là một tòa nhà nằm lơ lửng ở ngoại ô. Trước kia có lẽ cũng là một biệt thự của người giàu có, nhưng phá sản đã lâu, ít được tu sửa, đình viện rộng lớn như vậy không được chăm sóc, cảnh khô lá úa, trông rất xơ xác.

Hai người đứng từ xa trông vào sân, bên trong có một bé trai, đang ngồi xỏ mồi vào đất. Đứa bé gầy nhom, có vẻ suy dinh dưỡng. Cô gái ôm ngực như đang khóc, còn người đàn ông đứng thẳng, có vẻ vô cùng hồ hững.

Cái tit đỏ chót như máu: “Niềm vui mới hay tình cũ? Con riêng của Quý Thừa được phơi bày ra ánh sáng!”

“Nửa đêm bí mật hẹn hò, dắt tay ra ngoài, Quý Thừa thân mật với người khác, Thượng Vi tan nát cõi lòng?”

“Ngàn dặm tìm vợ không thành nên ngược đãi con riêng? Quý Thừa đa tình nên bị tuyệt tình quấy nhiễu!”

Người đàn ông ngồi trước bàn làm việc nhìn chằm chằm mấy tấm ảnh trong laptop, khuôn mặt đẹp trai trắng còn hơn cả màu áo sơ mi đang mặc. Diệp Tông thấy thế, đành khuyên nhủ: “Anh bị chênh lệch múi giờ mà, về nghỉ ngơi trước đi.”

Anh lại nhìn màn hình không chớp mắt: “Có động tĩnh gì không?”

Diệp Tông tự biết không khuyên được, đành phải trả lời: “Hiệu quả không tệ, tất cả đều lên trang nhất. Hiện tại toàn bộ Macao đều đang đồn đoán cô

gái đó là ai, vì sao Quý Thừa lại bạc đãi con riêng của mình. Diệp Sóc thấy chỗ đứa bé đã bị bại lộ, nhất định sẽ vội vàng dời đi. An ninh của địa điểm mới chắc chắn chưa kịp hoàn thiện, người của chúng ta đang theo dõi sát sao, có cơ hội sẽ lập tức cứu đứa bé ra. Hành trình Quý Thừa chạy theo Nghiêm Hàn đến Mỹ hẳn là còn đang trên đường. Lý Hằng ở lại bên này, nhưng ông ta sẽ không dám tự tiện chủ trương, cho nên bên Đường Mật kia vẫn chưa có động tĩnh. Trước mắt cô ấy bị phóng viên bủa vây, chờ loạn thêm chút nữa, tôi sẽ tìm người dẫn cô ấy đi.”

“Để tôi đi.”

“Anh...”

Về mặt Kỳ Yên phờ phạc, nhưng giọng nói lại rất kiên định: “Người lạ cô ấy chưa chắc sẽ tin, cô ấy biết tôi, còn tưởng rằng tôi là ba của Mạch Miêu, sẽ an tâm đi theo tôi.”

“Được, chuyện của anh để anh tự làm vậy.” Diệp Tông dừng một chút, tiếp tục nói, “Tôi đã sắp xếp chỗ ở cho cô ấy, địa chỉ đây, anh trực tiếp dẫn cô ấy tới đó, nếu cần sẽ tìm thêm vài người giúp anh.”

“Cám ơn.”

“Cám ơn tôi làm gì, là tôi thấy thẹn với anh.” Diệp Tông thờ dãi, “Anh cũng rõ ràng, quan hệ duy nhất giữa Quý Thừa và Đường Mật chính là lợi dụng cô ấy để uy hiếp em gái tôi. Tạo ra xì căng đan này cũng là hành động bất đắc dĩ. Không lấy chuyện này tạo ra hỗn loạn, chúng ta vĩnh viễn không có cơ hội tiếp cận với Đường Mật và đứa bé. Tôi xem ra, anh hận cô ấy thế nào, cũng không muốn người khác hắt nước bẩn vào cô ấy. Nhưng trước mặt thật sự không có cách nào khác. Vì quyền lợi, chưa kịp thương lượng trước với anh, tôi thật có lỗi.”

“Anh làm rất đúng.” Kỳ Yên nhắm mắt lắc đầu, “Dù anh có hỏi tôi thì kết quả cũng như vậy.”

Diệp Tông nhìn anh trong chốc lát, nói: “Nhưng anh không đành lòng.”

“Tôi thừa nhận mình rẻ mặt. Biết rõ trong lòng cô ấy, tôi chẳng đáng một đồng, nhưng vẫn không chịu được khi cô ấy chịu uất ức.” Kỳ Yên tự giễu nói, “Nghĩ lại lúc đầu, tôi tình nguyện vì cô ấy cược cả tính mạng, nhưng khi chuyện ập đến, cô ấy chẳng hề nghĩ ngợi, quay đầu bỏ rơi tôi. Tôi chỉ là không rõ, cô ấy đâu có lưu luyến gì tôi, vì sao giữ lại đứa con? Không, cô ấy là kẻ lừa đảo từ đầu chí cuối. Sau đó, cô ấy nhanh chóng gả cho người đàn ông khác, đứa bé kia không nhất định là nó.”

“Hàn Thiệu Thành hẳn là đã xác nhận qua, chín mươi phần trăm sẽ không sai.”

“Bất luận cha của đứa bé là ai, chỉ cần mẹ nó là Đường Mật, Hàn Thiệu Thành sẽ có lý do để bắt đứa bé đi. Ông ta là người rất cẩn thận, phàm là người từng xuất hiện cùng nhau, ông ta đều phải nắm lấy nhược điểm của đối phương, để phòng ngừa hậu họa.”

“Cho dù đứa bé không có quan hệ gì với anh, anh vẫn thương cô ấy.” Diệp Tông cười cười, “Quả thật rất rẻ mặt.”

“Anh mạnh hơn tôi chỗ nào chứ?” Kỳ Yên liếc mắt nhìn anh, “Chẳng có việc gì mà ngày nào cũng gọi điện thoại, nhưng chỉ gọi cho trợ lý của Lê Ly. Mặc dù Đường Mật từng gả cho người khác, nhưng tốt xấu gì hiện tại cũng độc thân, còn Lê Ly vẫn là phụ nữ có chồng. Nếu anh không cảm thấy khó chịu, sao ngay cả giọng nói của cô ấy cũng không dám nghe?”

Diệp Tông túm lấy áo của Kỳ Yên, trực tiếp ném anh ra ngoài.

Ánh dương ở Indiana trong trẻo, xuyên qua trần nhà bằng kính trong suốt của sân bay, hóa toàn bộ đám người ồn ào thành phong nền, làm cho cả thế giới chỉ còn lại một người ngay trước mắt. Mạch Miêu dang hai tay ra, đôi chân ngăn ngừa chạy lạch bạch tới: “Ba ơi!”

Nghiêm Hàn vốn đang lặng lẽ đứng hòa mình trong đám đông, nhưng khi bắt gặp được ánh mắt quen thuộc, hành lý trong tay anh rơi bịch xuống đất. Mạch Nha cũng đứng ngơ ngác, phối hợp ăn ý với anh từ xa, bắt đầu nhấp nhò giữa đám người, giống như hai cột buồm buồm binh. Lát sau, Nghiêm Hàn cúi đầu ôm cô bé vào lòng, sau đó đi từng bước đến chỗ Mạch Nha.

Rõ ràng khoảng cách không xa, nhưng anh lại đi rất lâu. Mạch Nha thậm chí cảm thấy, thời gian của mấy bước này, tóc dài như dài hơn và thêm nhiều sợi bạc. Rốt cục, Nghiêm Hàn đứng lại trước mặt cô, đầu ngón tay khó khăn chạm vào gương mặt trắng bệch của cô.

“Nghiêm Hàn.” Mạch Nha nghẹn ngào lên tiếng, “Em lừa anh, không đúng...”

Ngón tay Nghiêm Hàn đè lại môi cô: “Anh vẫn luôn hy vọng em gạt anh, gạt anh rằng em đã chết, thật sự lại đang sống hạnh phúc ở một nơi nào đó. Sự thật lại đúng như vậy. Em không chỉ còn sống, còn sống ở ngay bên cạnh anh. Nghĩ Nghĩ, anh không tài nào tưởng tượng có chuyện tốt thế này.”

Mạch Nha nhào tới, nước mắt chực trào: “Em rất nhớ anh.”

Thế giới dường như hóa thành bong bóng xà phòng xinh đẹp, ôm trọn hai lớn một nhỏ này vào bên trong, không để bất cứ ai chen chân vào. Cho nên cũng sẽ không ai phát hiện, cách đó chỉ vài thước, có một bóng người đứng yên bất động.

Anh hồ hững nhìn chằm chằm ba người đang ôm chầm nhau kia. Nước mắt, nụ cười, niềm hạnh phúc của họ tràn trề biết bao, tự do biết bao bởi vì ở đất nước xa xôi này, họ cuối cùng cũng thoát khỏi anh, cuối cùng cũng có thể chung sống hạnh phúc bên nhau.

Quý Thừa đột nhiên cảm thấy, thế giới này chẳng có chút quan hệ nào với mình.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Bị vây tứ phía

Ba người kia còn đang ôm chặt lấy nhau: người phụ nữ của anh, người đàn ông mà cô ấy yêu, đứa con mà cô ấy sinh cho người đàn ông khác. Chuyến bay đường dài đối với Quý Thừa mà nói chẳng đáng là gì, nhưng chính lúc này đây, anh giống như thật sự không chống chọi nổi nữa.

Hết lòng lo lắng suốt ba ngày qua, không ngủ không nghỉ, nghĩ cô đang ở đâu, lo lắng cô gặp chuyện bất trắc, sợ hãi cô hoàn toàn biến mất, mà cuối cùng lại chỉ thấy cô thỏa mãn dựa vào lòng người đàn ông khác.

Ngực Quý Thừa kịch liệt co thắt, lực phủ ngũ tạng như khuấy đảo vào nhau, trước mắt tối sầm. Nhưng cho dù hiện giờ anh có gục ngã, người phụ nữ ấy cũng sẽ không phát hiện. Tâm nguyện đã được đền bù, cô làm sao màng đến sống chết của anh. Nhưng anh mới là chồng chính thức của cô, dựa vào cái gì để họ được như ý!

Anh định nhắc chân qua đó, điện thoại di động lại bắt đầu reo vang. Thoáng nhìn thấy tên của Lý Hằng, Quý Thừa cuối cùng dừng bước nhận máy: “Chuyện gì?”

“Cậu chủ, không xong rồi.” Lý Hằng hoảng hốt lo sợ, “Cậu vừa mới bay, trên mạng liền tung ảnh chụp cậu và cô Đường gặp nhau, cùng đi thăm con, hiện tại dư luận nhận định họ là tình nhân cùng con riêng của cậu. Tin tức từ một mạng xã hội nội địa tung ra, đã ráng phong tỏa, nhưng tốc độ lan truyền thật sự quá nhanh...”

Thân hình Quý Thừa cứng đờ: “Nói hậu quả.”

“Chỗ ở của cô Đường bị phóng viên vây quanh, người của chúng ta bị tấn công, còn có người báo cảnh sát nói chúng ta sử dụng bạo lực. Hiện trường hỗn loạn, sau đó cô Đường liền... mất tích.”

Đầu dây bên kia là sự im lặng chết chóc. Lý Hằng vì mình mà mặc niệm hai giây, tiếp tục ngập ngừng: “Bên Diệp Sóc bắt đầu di chuyển đứa bé, người của chúng ta đi theo, phát hiện còn có người khác đang theo dõi, thân phận không rõ...”

“Là họ Diệp. Bám theo, không để mất dấu.” Giọng Quý Thừa lạnh lẽo băng qua đại dương, bao bọc bởi rét buốt thấu xương: “Công ty thế nào?”

“Giá cổ phiếu giảm mạnh, bà chủ lại đang tiếp xúc thường xuyên với thành viên hội đồng quản trị, e rằng sắp có hành động. Cậu chủ, xin cậu hãy lập tức quay về, bên chỗ cô chủ sớm hay muộn gì cũng có thể cứu vãn, nhưng công ty thì...”

“Đi tìm Thượng Vi.” Quý Thừa bỗng dừng ngắt lời, nói, “Cổ phần trong tay ba cô ấy là quan trọng nhất. Nhà họ Thượng luôn đứng trung lập, chỉ cần họ không nghiêng về bên đó, bà chủ cũng không nhắc nổi con sống nào. Anh trải đường sẵn giúp tôi, sau đó tôi sẽ đích thân gọi điện thoại cho cô ấy.”

Lý Hằng vội hỏi: “Vậy khi nào cậu mới về?”

Quý Thừa im lặng hồi lâu mới đáp: “Tôi đi gặp cô ấy trước đã.” Lý Hằng còn muốn khuyên thêm, lại nghe tiếng nói trầm thấp truyền đến, “Tôi luôn nghĩ sớm hay muộn gì cũng có thể cứu vãn, cho nên mới kéo dài nhiều năm như vậy. Luôn nghĩ chờ tất cả giải quyết ổn thỏa, thì tôi sẽ giải thích toàn bộ với cô ấy, nhưng hình như đã muộn rồi. Lý Hằng, vừa rồi đột nhiên tôi nghĩ, nếu hai chúng tôi không có khả năng cứu vãn, thì trở về há có tác dụng gì?”

“Cậu chủ!” Lý Hằng không khỏi nghẹn ngào, “Chẳng lẽ cậu đã quên, cậu nỗ lực nhiều năm như vậy là vì cái gì? Cô chủ chỉ là có chút hiểu lầm với cậu, chờ hết thấy qua đi, cậu cứ nói thật nỗi khổ tâm ra, cô nhất định sẽ thông cảm. Nhưng nếu bởi vì chuyện này mà thất bại trong gang tấc, ông chủ dưới tuổi vàng có biết...”

“Biết rồi. Tôi sẽ cố nhanh.”

Lý Hằng còn định khuyên can, trong điện thoại chỉ còn lại chuỗi âm thanh tút tút.

Macao bóng đêm dày đặc, tốc độ xe cực nhanh, tốc độ bóng tối hiện lên ngoài cửa xe đến chấn động lòng người. Tư thế can đảm đến dọa người này căn bản không giống đang lái xe, mà giống đang truy hồn hoặc đoạt mạng. Hai tay Đường Mật gắt gao nắm dây an toàn, liếc mạng tìm kiếm đề tài để dòi đi chủ ý: “Ba của... của Mạch Miêu à, sao anh lại tới đây? Mạch Nha bảo anh tới à?”

Người bên cạnh sắc mặt sa sầm: “Kỳ Yên.”

“Gi?”

Người nọ lạnh lùng lườm cô một cái: “Tên của tôi, Kỳ Yên.”

“Hả? À.” Đường Mật lấp bắp nói, “Vậy Kỳ Yên, sao anh lại...”

“Tôi mà không đến thì cô định thế nào?” Anh thô bạo cắt ngang lời cô, “Theo ý của Quý Thù, qua Mỹ khuyên Mạch Nha trở về? Trơ mắt nhìn cô ấy đưa vào miệng hùm? Chẳng lẽ cô Đường lúc nào cũng vậy, hy sinh người khác đều là chuyện theo lẽ thường phải làm?”

“Người này, anh sao lại nói như vậy?” Đường Mật bị trách móc đến nghẹn họng nhìn trân trối, “Anh biết tôi sao? Dựa vào cái gì si nhục tôi?”

“Ha ha...” Anh lại bật cười, đồng thời quay đầu nhìn thẳng vào cô, “Cô Đường, sự hiểu biết của tôi về cô nhiều hơn so với cô nghĩ đó.”

Người này đẹp trai chói mắt, trong bóng đêm mỉm cười như pháo hoa nở rộ giữa bầu trời. Nhưng không giống pháo hoa lắm, nụ cười kia tuyệt không ấm áp, ngược lại có một loại lạnh lẽo xâm nhập xương cốt, làm cho Đường Mật phát run. Lần đầu tiên gặp mặt, người này khiến cô liên tưởng tới Hàn Duyên. Nhưng cô nhanh chóng thuyết phục chính mình, nhất định là ảo giác. Diện mạo họ chẳng giống nhau chút nào, chỉ có dáng người là tương tự. Hàn Duyên đã chết rồi.

Huống chi, Kỳ Yên và Mạch Nha quen nhau, lại là ba của Mạch Miêu. Nhưng nơi nào đó trong đáy mắt anh lại khiến cô gọi nhớ tới Hàn Duyên. Cảm giác quý dị chạy dọc theo sống lưng: “Chúng ta... biết nhau?”

“Két!”

Lốp xe đang ma sát trên mặt đường nhựa đột nhiên dừng lại rồi đánh một cú vòng ngoạn mục, nháy mắt nhanh chóng lùi vào con đường nào đó với tốc độ cao. Đường Mật ngồi ngủ ngời trên ghế thần hồn chưa định, mà người bên cạnh lại làm như không có việc gì, nói: “Có một cái đuôi vẫn đi theo chúng ta, vừa mới cắt được. Không sao chứ?”

“Không, không sao...” Đường Mật máy móc đáp, hoàn toàn quên mất nghi vấn gây trước của mình.

“Mạch Nha đi Mỹ, Mạch Miêu cũng ở bên đó.” Kỳ Yên đột nhiên lên tiếng, “Cô ấy nhờ tôi đi đón cô ra, rồi giúp cô tìm đứa con về.”

“Vậy Mạch Nha cô ấy, cô ấy đúng là Diệp Nghi?”

“Vì sao cô quan tâm?” Kỳ Yên nhếch khóe môi châm biếm, “Cô ấy kiếm tiền thay cô, vì cô mà bị Quý Thù hiếp đáp, trước khi đi còn lo lắng cho cô. Cô ấy là ai thì có gì quan trọng? Cô là đang quan tâm cô ấy, hay là hy vọng cô ấy có giá trị lợi dụng với cô? Cô nhất định phải ích kỷ đến mức này ư?”

“Rốt cục anh là ai?” Đường Mật không thể nhịn được nữa, “Anh ghét tôi, tôi có thể xuống xe, nhưng anh không có quyền lăng mạ tôi! Đúng, Quý Thù kêu tôi ra mặt khuyên Mạch Nha trở về, nhưng tôi không đồng ý! Lúc trước đến Macao là bởi vì Quý Thù nói đã tìm được con tôi, còn nói Mạch Nha là vợ anh ấy, còn Mạch Nha thì không hề phủ nhận! Tôi sợ hãi, không hiểu mô tê gì liền theo họ đến Macao. Nhưng sau đó tôi lại phát hiện, hai người họ rất có vấn đề. Quả thật là tôi có lỗi với Mạch Nha, nếu không bởi vì tôi, cô ấy và Quý Thù không có nhiều cơ hội tiếp xúc như vậy, cũng sẽ không bị phát hiện. Nhưng tôi không ngờ sự thật là như vậy! Sớm biết như thế, tôi tuyệt đối sẽ không ký hợp đồng làm ăn gì đó với Quý Thù!”

“Nói như vậy cô còn có lương tâm.” Mặt Kỳ Yên không chút thay đổi, “Vậy đó là vấn đề của tôi?”

Đường Mật nghẹn họng không nói gì. Sau một lúc lâu, cô bắt đầu dĩ nhiên nói: “Mạch Nha đi Mỹ rồi, còn có xì căng đan kia đều là anh làm? Chính là gây hỗn loạn để giúp cô ấy rời đi? Anh đúng là ba của Mạch Miêu, bởi vì tình yêu mà làm tất cả?”

Lại một tiếng két ma sát của lốp xe, xe lệch qua ven đường. Đường Mật bị dây an toàn kéo lại, giật người quay về ghế. Cô suýt nữa sợ chết khiếp, nhưng người ở bên cạnh vẫn tĩnh bơ như không.

“Chính xác, tôi vì tình yêu mà làm tất cả.” Anh thấp giọng cười cười, “Còn cô, vì sao phải tới bước đường hôm nay? Sao lại vứt bỏ con mình?”

Đường Mật cảm thấy rất lạ, nhưng nghĩ đến anh ta chịu sự nhờ vả của Mạch Nha giúp đỡ mình nên đáp: “Lúc ấy tôi đang ở dưới quê, ngày ấy ở bệnh viện có người gây sự, hò hét náo loạn cả lên. Đứa bé sinh ra được ôm đến phòng kiểm tra sức khỏe, nhưng người ở đó nói không thấy đứa bé đâu.”

Kỳ Yên im lặng hồi lâu, nhìn ra ngoài bóng đêm dày đặc hỏi: “Đứa bé đó là con của cô với... ai?”

“Đương nhiên là với chồng tôi rồi.”

Kỳ Yên nghe xong sắc mặt thoáng tái nhợt gần như trong suốt. lát sau, anh bỗng nhiên nhếch môi: “Hay, hay lắm.” Nói xong, nhấn mạnh chân ga, xe phóng đi như bay.

Đường Mật ngồi trong xe Kỳ Yên trống ngực đập dồn, mà bên trong xe ở một đầu thế giới khác, Mạch Nha tự dưng cảm thấy thấp thòm, không ngừng quay đầu nhìn lại sân bay đang dần xa. Nghiêm Hàn cầm lấy tay cô: “Sao vậy?”

“Không sao.” Cô lắc đầu, “Mấy năm nay có chút vấn đề về thần kinh, luôn cảm thấy bị người khác theo dõi. Anh đến rồi em đỡ lo hơn, giờ chỉ lo cho

Đường Mật. Nghiêm Hàn, mấy năm nay em...”

“Diệp Tông nói hết cho anh biết rồi.” Nghiêm Hàn vâng về lòng bàn tay cô, “Em giấu anh là đúng. Em bị hấn tìm được, nguyên nhân thực sự là vì vẫn luôn bên anh. Là anh có lỗi với em, nếu không phải anh không có tài cán gì, em cũng sẽ không chịu khổ nhiều như vậy. Em rõ ràng mà, anh hy vọng em rời xa hấn, vì thế trả giá lớn thế nào anh cũng tình nguyện. Mà em không những đã làm được, còn lặng lẽ ở bên anh, em không biết anh vui vẻ nhiều bao nhiêu đâu.”

Mạch Nha nói không nên lời. Nghiêm Hàn vĩnh viễn là người như thế, bất luận cô làm chuyện quá đáng bao nhiêu, anh cũng sẽ không trách móc, chỉ biết ôm hết trách nhiệm về mình, vậy càng khiến cô cảm thấy mình tội ác tày trời: “Chỉ là em...”

Đing đing đing.

Tiếng nhạc chuông vang lên, Nghiêm Hàn bắt giác sờ vào túi: “Có lẽ là tin nhắn. Lên mạng lướt web quên tắt, vậy thì toi rồi, không biết bị trừ bao nhiêu phí lưu lượng nữa.”

Mạch Nha biết anh muốn chuyển đề tài, chỉ có thể mỉm cười. Nghiêm Hàn lấy điện thoại ra ấn vài cái, động tác bỗng dừng lại, ngay cả vẻ mặt cũng cứng đờ. Mạch Nha thấy lạ bèn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Nghiêm Hàn chợt ngừng đầu, nhanh chóng nhét điện thoại vào lại trong túi, “Vừa nãy em nói lo cho Đường Mật... Em có biết hiện giờ cô ấy thế nào không?”

“Không rõ lắm.” Mạch Nha nhú mày nói, “Sắc mặt anh kém quá, mệt à?”

“Có hơi, anh ngủ một lát nhé.” Mặc dù nói vậy nhưng động tác của anh có phần chần chờ, “Em qua đây rồi không liên hệ với ai ở trong nước à? Không biết tình hình của họ?”

“Có nói điện thoại một lần với Diệp Tông.” Nhắc tới chuyện này Mạch Nha cũng không biết nói gì, “Nhưng anh ấy không cho em chủ động gọi về nước, nói mạng lưới không an toàn, có việc đều để Lê Ly chuyển lời. Nhưng Lê Ly... Mạng internet chị ấy cho em dùng đều chặn tín hiệu ở trong nước, chắc chắn là Diệp Tông sắp đặt.”

Nghiêm Hàn hơi dăm chiêu, gật đầu: “Như vậy cũng tốt. Anh ngủ trước, biến ra một mỹ nam yên tĩnh cho em xem.”

“Chắc, đúng là không biết xấu hổ.”

Lúc người hầu đến mời dùng bữa tối thì Nghiêm Hàn và Mạch Miêu đều ngủ, Mạch Nha liền nói: “Đợi lát nữa xem. Họ thức rồi sẽ cùng nhau ăn tối.”

Người hầu khó xử nói: “Cô Mạch, cô chủ nhà tôi đã đến rồi. Hay là hai cô dùng trước nhé?”

Lê Ly? Mạch Nha ngạc nhiên. Lê Ly bận rộn nhiều việc, hiếm khi đến nhà ăn cơm, hơn nữa có cuộc điện thoại ngưng ngừng lần đó với Diệp Tông, đoán chừng cũng có ý trốn tránh cô. Hôm nay chẳng lẽ có chuyện?

Trong nhà ăn dưới lầu, vẻ mặt Lê Ly quả thực có phần sâu xa, hơn nữa tâm trạng có vẻ tồi tệ, nhìn thấy cô chỉ hơi gật nhẹ đầu. Nhà ăn rộng như vậy chỉ quanh quẩn tiếng dao nĩa lách cách, có chút dọa người. Mạch Nha đang định nói gì, Lê Ly lại đột nhiên hỏi: “Em thương anh ta không?”

Chiếc muỗng trong tay Mạch Nha rơi lèng kèng xuống bàn: “Gì chị?”

Lê Ly nhìn chằm chằm Mạch Nha: “Quý Thù. Em thương anh ta không?” Mắt cô sáng lấp lánh, mang theo ý tứ thăm dò không chút che giấu.

Mạch Nha mù mờ không rõ, nhưng bị đâm đúng chỗ đau, phòng bị toàn thân đều dựng thẳng lên, không khỏi phản kích: “Chị yêu Diệp Tông không?”

Lê Ly giống như bị người ta trả lại cái tát, mặt cô tái đi, giọng điệu bèn nhọn: “Chị và anh ấy ai cũng không có tư cách nói chữ này.”

“Chúng em cũng vậy.”

“Đó chính là yêu?”

Lời này vừa nói ra, cả hai cô gái đồng thời ngậm ngẩn, ai cũng không nói nữa. Sau một lúc lâu, Lê Ly nhấn vào huyết thái dương: “Vây tốt nhất em hãy đi gặp anh ta một lần. Anh ta đến lúc trưa, bị người của chị chặn lại. Anh ta không vào được, nhưng không chịu đi, nói không gặp em thì sẽ không đi, vì thế cứ đứng bên vệ đường suốt từ trưa đến bây giờ. Sáu tiếng đồng hồ, thời tiết không ấm áp, anh ta bay đường dài đến đây, trông như sắp mất mạng, mọi người bắt đầu động lòng trắc ẩn. Dù sao ở trong nước cũng là nhân vật tiếng tăm, không thể gặp bất trắc ở trong tay chị được.”

Mạch Nha sửng sốt cả buổi: “... Ai chứ?”

“Còn có thể là ai?” Lê Ly bật cười, “Chị gọi điện cho Diệp Tông, anh ấy không cho chị nói với em. Chị nghĩ em có quyền được biết, nhưng anh ấy nói Quý Thù không xứng, còn nói chị đồng tình với Quý Thù, bởi vì chị và Quý Thù đều ích kỷ tột độ, dối trá cực hạn, chỉ mưu cầu lợi ích, xem tình cảm của người khác như rơm rác, lấy lừa gạt cùng phản bội làm cơm ăn! Tóm lại chính là lòng lang dạ sói!”

Mạch Nha hoàn toàn choáng váng. Nhưng cô khiếp sợ cái gì? Là Quý Thừa đột ngột xuất hiện, hay là phong cách dùng từ này tuyệt đối không thuộc về Diệp Tông?

Huyết áp Lê Ly rõ ràng đang tăng cao: “Con người cho dù có phạm tội cũng phải xét xử chứ? Cũng có quyền lợi được biện hộ phải không? Chị có lỗi, cho nên chưa từng biện minh, vậy thì trực tiếp cho một nhát đê xong chuyện à? Trên đời này có ai không có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ? Lúc nào cũng thấy bản thân là người bị hại, toàn bộ thế giới đều mắc nợ anh ta, vĩnh viễn nhìn không tới được thống khổ của người khác, càng không nhìn ra được người khác đã làm gì cho anh ta!”

Cô vỗ mạnh mặt bàn, Mạch Nha hết hồn suýt nhảy dựng lên. Âm thanh va chạm khua đi khua lại trên bàn ăn, mức độ quỷ dị của bầu không khí lại nâng thêm một bậc.

Thật lâu sau, chiến thần cư ngụ trong cơ thể Lê Ly an tĩnh lại, cô vùi mặt vào lòng bàn tay: “Xin lỗi em, không phải chị nhắm vào em. Chị không biết chuyện của hai người, nhưng theo chị quan sát, anh ta không phải người xấu. Nếu thật sự là lòng lang dạ sói, sẽ không tự ngược đãi chính mình như vậy, lại càng sẽ không ở trước mặt mọi người ép dạ cầu toàn. Em hãy suy nghĩ thật kỹ rồi tự mình quyết định.”

Nói xong, cô im lặng đứng lên, chỉ để lại bóng lưng cô đơn mỏng manh.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Người yêu dấu

Indiana cuối thu trời se lạnh, đêm xuống, sóng lúa cuộn cuộn trong đêm, một chiếc xe con lướt qua đường mòn, nhanh chóng chạy về hướng trấn trên. Mấy ngọn đèn đường xa xa, ánh ra từng vòng tròn nhỏ. Xe chậm rãi dừng lại, tài xế quay xuống nói: “Cô Mạch, tối rồi.”

Lời còn chưa dứt, một luồng ánh sáng đột nhiên dội lên từ đằng sau, là một chiếc xe khác dừng lại. Xuống xe, Mạch Nha chạm mặt Nghiêm Hàn đang vội vàng mở cửa: “Sao anh lại tới đây?”

Dưới đèn xe, môi Nghiêm Hà lộ ra đường cong chưa xốt: “Mơ thấy ác mộng, sau khi thức dậy nghe nói em muốn gặp hân, sợ ác mộng thành sự thật nên đuổi theo đến đây.”

“Anh đừng nghĩ nhiều.” Mạch Nha lắc đầu, “Em đã cân nhắc kỹ càng rồi. Em đi, nhưng Diệp Tông và Đường Mật vẫn nằm trong vòng quản chế của anh ấy. Em không thể để tình huống chuyển biến xấu hơn. Anh ấy từ xa đến, không gặp sẽ chọc giận anh ấy.”

“Sao em biết gặp rồi thì sẽ không chuyển biến tồi tệ hơn chứ?”

“Anh ấy đã đích thân đến, chính là thật lòng thật dạ muốn nói chuyện. Em cũng sẽ tâm bình khí hòa, yên tâm.”

Nghiêm Hàn chăm chú nhìn Mạch Nha hồi lâu, đột nhiên kéo cô ôm vào lòng: “Đừng nghe hân nói gì cả, bất luận là uy hiếp hay gì khác cũng đừng nghe. Tuyệt đối đừng theo hân về.”

“Anh nghĩ đi đâu vậy.” Mạch Nha vỗ lưng anh, “Anh cũng biết thái độ lúc xưa của anh ấy đối với Mạch Miêu mà. Vì con, em tuyệt đối sẽ không trở về, em còn muốn nhờ anh làm cha cho con bé đây.”

“Ừ, nhờ cả đời.” Nghiêm Hàn ti vào vai cô, nói: “Đi nhanh về nhanh, anh ở ngay bên ngoài.”

Cánh cửa kết một tiếng mở ra, Quý Thừa đột nhiên quay đầu, chỉ thấy người phụ nữ ấy bình tĩnh đi tới. Thần sắc cô không tệ, so với dĩ vãng càng lung linh động lòng người. Rời xa anh, cô sống tốt hơn nhĩ, nhận thức này tàn nhẫn bóp nghẹt trái tim của Quý Thừa.

Trước mắt anh toàn là cảnh tượng cô và người đàn ông kia thâm tình ôm nhau. Trước ánh đèn xe sáng chói, cảnh tượng ấy càng thêm rõ ràng, cô đã ở bên người khác. Thế giới này nhất thời trống rỗng, chỉ còn nỗi đau cồn cào điên cuồng xâm nhập cơ thể anh.

Còn Mạch Nha chỉ cảm thấy, người ở đối diện rất không bình thường. Quý Thừa vĩnh viễn là người ôn hòa hoàn mỹ, mà giờ phút này, toàn thân anh đều là hơi lạnh thấu xương, khuôn mặt thì mất đi vẻ hồng hào, người cũng gầy đi không ít, giống như sắp ngã quy.

Cô bắt giác lo lắng nói: “Trông anh không khỏe lắm, ngồi xuống chút đi.”

Giọng điệu lo lắng lễ độ, hoàn toàn xuất phát từ sự quan tâm với người xa lạ. Quý Thừa ngay cả máu cũng rét buốt: “Vứt sạch sẽ như vậy sao, em hận tôi đến mức này ư?”

“Tôi nói rồi tôi không hận anh.” Mạch Nha nghiêm túc trả lời, “Tôi chỉ muốn rời khỏi anh. Đây là chuyện đã thương lượng từ sớm, vì sao anh lại đổi ý? Chính bởi vì đứa con ngoài ý muốn kia ư?”

Cô càng nhả nhận nói chuyện, Quý Thừa càng cảm thấy sợ hãi. Thà tranh cãi là còn biểu hiện quan tâm, nhưng cô lại không, còn anh lại không làm được gì. Bất lực, hóa ra là chữ đáng sợ nhất.

Anh thậm chí không dám đụng chạm vào chân tướng sém buột miệng nói ra kia. Đứa con ấy không phải ngoài ý muốn, là anh chủ định đã lâu mới đổi lấy được. Nhưng mà hiện tại nói ra chỉ có thể nhận về sự chán ghét, cho nên anh cắn răng: “Tôi cũng đã nói rồi, đó là em nợ tôi. Chung thủy là thứ duy nhất tôi yêu cầu ở em, mà em lại làm như thế nào?”

“Cái này gọi là anh đang lấy mình đo người, đối đãi bất đồng!” Mạch Nha luôn giữ bình tĩnh, chỉ trích như thế vẫn khiến cô suýt không khống chế được, “Tôi và Nghiêm Hàn khác anh và Thượng Vi! Đừng đem chuyện anh làm trút hết lên đầu người khác!”

Mắt Quý Thừa như tóe lửa: “Quả thực rất khác, bởi vì tôi và Thượng Vi chẳng có gì cả!”

“Vậy tôi và Nghiêm Hàn có gì chứ?!”

“Không có thì vừa rồi các người đang làm gì?!”

“Nghiêm Hàn là bạn của tôi! Hơn nữa, cái tôi nói là quá khứ, hiện tại anh quản được à? Anh có quan hệ gì với tôi chứ?”

“Em!”

Quý Thừa hoàn toàn bị chọc giận. Vợ anh đứng cách anh vài bước, lạnh lùng nhìn anh, giống như nhìn một đồng rác rưởi khiến người khác kinh tởm. Anh đột nhiên bước nhanh đến, nếu cô đã không nhớ, anh cũng nên làm cho cô nhớ lại một chút thân phận của chính mình!

Bộ dạng mặt đầy sương gió của Quý Thừa vô cùng dọa người, Mạch Nha đang muốn lui về sau, lại bị tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang động tác. Quý Thừa khựng lại, quay đầu nhìn điện thoại đặt trên bàn. Trên màn hình lớn, hai chữ Thượng Vi chói mắt nhấp nháy, kiêu ngạo chen ngang giữa hai người họ. Bầu không khí ngưng đọng mất hai giây, Mạch Nha bỗng nhiên bật cười.

Cô nhất định là điên rồi, nếu không thì lục phủ ngũ tạng rõ ràng đau như sắp vỡ ra, lại còn có thể cười vui vẻ như vậy: “Nhận đi.”

Quý Thừa cũng không động đậy, đáy mắt tối đi, hình như hiện lên vẻ do dự cùng bất đắc dĩ. Mạch Nha nói: “Muốn nhận thì nhận đi, xin anh đó, ờn quá.”

Cuối cùng Quý Thừa vẫn nhận máy, Mạch Nha cười một tiếng, đây là chênh lệch giữa cô và Thượng Vi. Khi Quý Thừa ở bên Thượng Vi, vĩnh viễn cũng không nhận điện thoại của cô.

“Cám ơn.” Chỉ nghe Quý Thừa thấp giọng nói, “Mấy hôm nay bất tiện, chờ tin đồn qua đi, tôi sẽ đích thân đến nhà cảm ơn bác trai. Ừ, tạm biệt.”

Chỉ cần một cú điện thoại, trái tim vỡ nát lại chết thêm một lần. Mạch Nha ngẩng đầu, cười nhạt nói: “Anh như thế rất tốt, anh thích cô ấy cũng cần cô ấy, chỉ mong sao được ở bên cô ấy, tội gì chạy đến nơi xa xôi này ăn thua với tôi.”

Gương mặt đóng băng của Quý Thừa nứt toát một rãnh, tuôn ra biết bao xúc cảm tuyệt vọng: “Đây là mục đích của em? Quay xi căng đan kia lên, chính là để bức tôi đến đường cùng, không thể không đi tìm Thượng Vi? Vì thoát thân, em có thể đưa tay đẩy chồng mình cho người phụ nữ khác. Diệp Nghi, em đúng là không có trái tim.”

Xi căng đan? Mạch Nha ngẩn người, lập tức bật cười. Xi căng đan giữa Quý Thừa và Thượng Vi từ trước đến giờ chưa từng gián đoạn, cần cô tới quấy sao? Nhưng không sao cả: “Đây không phải là mọi người đều vui sao. Nói đến cùng, hiện tại quan hệ của hai người không tốt, cũng có trách nhiệm của tôi. Vậy giúp hai người tiếp tục tiền duyên, tôi nợ anh ít nhiều gì cùng đều trả hết rồi chứ?”

Nắm tay của Quý Thừa không ngừng run rẩy, vợ anh vì rời khỏi anh, đưa tay đẩy anh đến bên người phụ nữ khác, còn nói đây là mắc nợ và trợ giúp cho anh? Lý trí cái gì, phong độ cái gì, Quý Thừa chỉ cảm thấy đau đớn đang bào mòn anh: “Em giết con tôi, cái này là trả hết nợ? Ở trong lòng em, con bé không đáng một xu vậy ư?!”

“Ở trong lòng anh, con bé mới không đáng một xu!” Nỗi đau thâm kín bị đụng chạm, Mạch Nha phần nộ quá lên, “Người không quan tâm đến nó là anh! Không có tình yêu của cha, nó sống hay chết có gì khác biệt? Tôi khổ sở nhiều năm như vậy còn chưa đủ ư, còn phải để nó giẫm lên vết xe đổ của tôi sao?”

“Khô sở?” Quý Thừa lẩm bẩm nói, “Sống chung với tôi em cảm thấy khô sở? Cho nên em phải giết chết con tôi?”

“Anh có còn nhớ con bé như thế nào mà có không?” Mạch Nha lạnh lùng nói, “Từ một đứa con riêng bị cưỡng hiếp mà có, thật sự giống hệt như vận mệnh của tôi. Quý Thừa, nếu có thể lựa chọn, tôi chọn không xuất hiện trên đời này. Tin tôi đi, đó cũng sẽ là sự lựa chọn của nó. Nó sẽ không muốn có cha mẹ như tôi và anh. Cho nên Quý Thừa, chúng ta chẳng nợ nần gì nhau, chỉ nợ mỗi mình nó.”

Thân hình cao lớn của Quý Thừa đột nhiên nhoáng lên, tựa như bị ai xô một cái. Còn Mạch Nha chỉ cảm thấy một mối: “Món nợ này đã tính xong, thứ còn lại chỉ là tài sản. Tôi bổ sung một phần di chúc, toàn bộ sang tên cho anh, được không?”

Bắt ngờ là, Quý Thừa không dây dưa nữa, chỉ bình tĩnh. Thời gian như dài đằng đẵng, anh lấy từ trong túi ra tờ giấy: “Nội dung tôi đã nghĩ xong, em ký tên là được, nhớ ghi ngày tháng cho khớp với trước kia.”

Bắt ngờ thỏa hiệp, Mạch Nha không khỏi hoài nghi: “Vậy sau này coi như xong?”

“Em nói quá rõ ràng rồi, trước mắt nhận lại tài sản mới là lợi ích lớn nhất. Diệp Nghi, có thể em đã quên, tôi cũng là người có lòng tự tôn, tôi cũng không muốn tự chuốc lấy nhục.” Ngoại trừ sắc mặt trắng bệch, Quý Thừa đã khôi phục lại dáng vẻ đứng đưng cố hữu: “Nhân lúc tôi vẫn chưa hối hận, mau ký tên đi.”

Mạch Nha đọc lướt qua nội dung, cầm bút ký tên. Có một tích tắc, trái tim thoáng run rẩy, giống như có chỗ nào không đúng. Cô lắc đầu, dù sao cũng dây dưa suốt tám năm, kết thúc ngay tại trước mắt, hoảng hốt cũng là bình thường.

Đứng thẳng dậy, cô không nhìn người đối diện: “Hy vọng sẽ không gặp lại. Tôi đi đây.”

Không ai biết mấy bước này có bao nhiêu gian nan, cuối cùng cô chẳng còn gì cả, tất cả yêu hận từ nay về sau tan thành mây khói. Mặc dù không vào địa ngục, nhưng cũng không phải là thiên đường, cuộc sống hóa thành đầm nước trong mất đi sắc thái và cảm giác, bình tĩnh trôi đi, cho đến khi khô cạn.

Cũng không ai biết, người đàn ông ngồi lại tại chỗ kia sau này sẽ làm gì. Cầm mảnh giấy nọ lên, Quý Thừa chậm rãi gấp nó bỏ vào trong túi, sau đó cầm lên một thứ khác ở trên bàn. Đó là một tờ báo địa phương, mua được ở trấn này, là vào ngày hôm nay. Mà bên cạnh ngày tháng, có hẳn một hàng chữ viết thanh tú: Diệp Nghi, 17/02/2009.

Người phụ nữ kia thật sự không thương anh, cho nên tuyệt đối không hiểu anh. Thử anh muốn, làm sao có thể dễ dàng buông tha? Cô sẽ không đoán được, tờ giấy cô vừa mới ký tên kia không phải là tờ giấy bình thường, mà là tờ giấy than trông như giấy bình thường.

Tờ báo đăng ký chính quy tại Mỹ, lại chỉ phát hành ở trấn nhỏ này, cộng thêm ngày tháng trên đó, chỉ nhiều đó thôi, cũng đủ là chứng cứ hùng hồn nhất chứng minh Diệp Nghi còn sống, hơn nữa còn sống ở nơi này.

Người phụ nữ kia muốn tính xong nợ nần với anh, được thôi. Nhưng chút tài sản đó sao mà đủ? Cô nợ anh một đứa con. Người yêu đầu của anh phải dùng người yêu đầu của cô đền đổi. Quý Thừa mặt không chút thay đổi cắt tờ báo và di chúc cùng nhau.

Diệp Nghi, em đã tuyệt tình như vậy, tôi còn có gì phải bận tâm nữa? Em không về ư, được thôi, tôi sẽ hủy diệt Diệp Tông. Có hai thứ này rồi, kẻ thua cuối cùng nhất định là em. Đến lúc đó, em sẽ phát hiện, ngoại trừ ở bên tôi, trên đời này không có chỗ để em sống yên ổn.

Đường Mật gần đây đã phải trải qua kinh hoàng khiếp sợ, cô hoài nghi sâu sắc, thần kinh của anh Kỳ kia có vấn đề. Trên lý thuyết người đó là đến giúp cô, mà thực tế thì, anh ta hoàn toàn là tên quân ngục. Từ khi tới Macao, cô liền bị giam lỏng một cách kỳ lạ khó hiểu. Sự xuất hiện của Kỳ Yên không chỉ không mang lại tự do cho cô, ngược lại để cô hoàn toàn như ngồi trong nhà ngục. Quý Thừa tốt xấu gì thì thỉnh thoảng cũng cho cô ra ngoài, còn Kỳ Yên thì ngay cả cửa cũng không cho cô chạm vào.

“Tôi chỉ ra ngoài sân một chút thôi.”

Cô lần nữa cầu xin, nhưng thần giữ cửa kia chỉ có một câu: “Muốn tìm chết thì tôi không cản cô.” Nói xong, còn kéo xoẹt bức rèm kín mít.

Ngay cả ánh mặt trời cũng không có, cô sắp mọc nấm rồi. Suy sụp, cô thử giả là: “Kỳ Yên, kể cho tôi chuyện của anh và Mạch Nha đi?”

“Lên giường, cô ấy có thai, hết.”

“Vậy nên anh đi tìm cô ấy?”

“Tìm không ra đối tượng. Cô ấy đã có con.” Giống như nói nhiều thêm một chữ thì anh ta sẽ chết vậy.

Nhìn khuôn mặt nặng nề hung dữ cùng điển trai cực hạn của Kỳ Yên, Đường Mật cảm thấy, đó là một người bệnh thần kinh, đầu óc không bình thường, tính tình cũng khủng bố. Còn không bằng cả Quý Thừa, Mạch Nha đúng là số khổ. Hơn nữa, tên thần kinh đó thường ở sau lưng nhìn chăm chăm cô, bị cô bắt gặp cũng không né tránh, làm cho người ta nổi da gà. Cô không khỏi chột dạ: “... Có chuyện gì à?”

Anh ta hung hãn tựa như có thù oán với cô: “Quá xấu, vậy mà có người chịu cùng cô sinh con.”

“Ông xã tôi đẹp trai hơn anh vạn lần nhé!”

Rõ ràng là anh ta khiêu khích trước, nhưng nghe xong câu này, tên thần kinh dường như tức giận đến sùi bọt mép, đập cửa bỏ đi.

Quá kỳ lạ! Đường Mật rất nhớ Mạch Nha, càng muốn hỏi đây là chuyện gì. Thời gian lâu dần, nỗi nhớ nhung của cô càng lúc càng nhiều, cuối cùng hóa thành nhiệt tình, chỉ có thể dựa vào việc chế biến mấy món bánh ngọt mà Mạch Nha dạy cô làm để tự xoa dịu nỗi nhớ. Nói đến cũng lạ thật, căn nhà này rất mới rất trống trải, nhưng nhà bếp lại tiện nghi, gần như đầy đủ hết các loại dụng cụ. Chẳng lẽ đây là phương thức biểu đạt nỗi nhớ của tên thần kinh đó với Mạch Nha?

Nhưng hình như anh ta cũng rất thích nấu ăn. Dù sao khi cô ở nhà bếp làm bánh, anh cũng đứng bên cạnh, nhưng không để ý tới cô, giống như chỉ để

hương thụ mùi vị ấm áp của bơ hòa tan. Xuất phát từ lễ phép, mỗi lần Đường Mật đều hỏi: “Có muốn nếm thử hay không?”

Đáp trả lại cô vênh vênh là bóng lưng hờ hững xa dần. Nhưng mà ngày hôm sau, bánh để trong tủ lạnh luôn vơi đi một ít. Bộ nói chuyện sẽ chết sao? Cuối cùng, Đường Mật nổi nóng, một mình ăn sạch mười cái bánh, không dư không thừa. Xem anh ta ăn vụng thế nào!

Kết quả ngày hôm sau, cô bị nóng, nhứt răng muốn chết, không thể không khép nép gõ cửa thư phòng của tên thần kinh: “Bác sĩ Kỳ, cứu mạng.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nghiệt duyên

Kỳ Yên lạnh lùng nhìn cô gái ù dột đứng ở cửa. Cô tội nghiệp ngẩng đầu, giống như chú cún con bị vứt bỏ: “Nhứt răng quá!”

Kỳ Yên cho là, tim anh đã sớm bị khoét rỗng, đã không còn cảm giác. Nhưng anh sai rồi, giờ phút này anh liền thấy đau. Thoáng một cái đã mấy năm, cô chỉ cần làm nũng một tiếng, vết thương nơi đáy lòng bất chợt nứt toát. Nhưng lần này, người đau tuyệt nhiên không chỉ có thể là một mình anh, tất cả đau đớn cô cũng phải cùng anh nếm trải.

“Vào đi.” Kỳ Yên xoay người kéo ghế qua, “Ngồi.”

Nhân lúc anh đi lấy hòm dụng cụ y khoa, Đường Mật đảo mắt một vòng: “Này, không phải anh là nha sĩ sao, sao lại toàn xem báo biểu? Anh còn kinh doanh nữa à?”

“Là của người bạn.” Anh nâng cằm cô lên, “Há miệng.”

“Á!” Anh vừa mới chạm vào, hai mắt Đường Mật đã rung rung, “Anh là đang nhỏ răng đó à?”

Kỳ Yên giờ cái nhíp lên: “Gặm xương à? Mảnh xương nhét vào kẽ răng đều nhiễm trùng rồi mà không có cảm giác?”

“Tôi thích ăn ngọt, nhứt răng là chuyện thường, mấy chuyện vặt vãnh này không phát hiện được.” Đường Mật ỉu xiu nói, “Trước kia đều là chồng tôi giúp tôi kiểm tra... Á!” Cái nhíp dính thuốc đâm mạnh vào chỗ đau, cô kêu lên thảm thiết, “Nhẹ chút!”

“Đau không?” Kỳ Yên bỗng nhiên dừng tay, lạnh lùng hỏi, “Cô cũng biết đau?”

“Anh có ý gì?” Đường Mật ôm mặt nhảy dựng lên, “Tôi đã muốn hỏi từ lâu rồi, tôi làm gì đắc tội với anh mà anh đối với tôi như vậy? Tôi sẽ nói với Mạch Nha, anh là loại người...”

“Tôi là người thế nào?” Kỳ Yên kéo mạnh cô ngồi lại vào ghế.

Anh bỗng chốc cúi đầu đến gần, hai tay chống lên thành ghế nhốt cô lại, gương mặt điển trai gần trong gang tấc. Anh đang cười, ánh mắt lại tàn nhẫn như băng tuyết: “Đúng là con người tôi trước kia không phải như vậy. Cô có biết tại sao tôi thay đổi không?”

Đường Mật liều mạng ngửa đầu ra sau, nhưng mà hơi thở trí mạng đó cứ áp sát vào: “Bởi vì có người từng nói, tôi bần cùng, yếu hèn, bất lực, khiến cô ấy ghê tởm. Cho nên tôi thay đổi, tôi biến thành người giàu có, mạnh mẽ, không gì làm không được mà cô ấy ao ước. Cô cảm thấy như vậy không tốt sao? Cô không thích à?”

“Tôi, anh...” Mắt Đường Mật mở lớn, nhưng lại không có tiêu điểm, giống như thấy được một ảo ảnh đáng sợ.

Một giây, hai giây, mùi nước khử trùng xâm chiếm không khí. Giọng Kỳ Yên càng lúc càng trầm lắng, giống như cực lực ấn nhả: “Đường Mật cô có biết hay không, mấy năm nay...”

Đỉnh đỉnh đỉnh!

Tiếng chuông bất ngờ hết như lưỡi dao sắc bén, cắt đứt dây cung đang căng cứng. Kỳ Yên phút chốc thả Đường Mật ra, móc điện thoại ra: “Tôi đây.”

Đầu dây bên kia, Diệp Tông nói ngắn gọn: “Xem tin tức, bây giờ.”

Kỳ Yên xoay người bật tivi trên tường ra, quét mắt qua tiêu đề tin tức, anh nhíu mày nói: “Quý Thừa? Hấn về mau thật. Có tin gì?”

“Xem phát sóng trực tiếp trước.”

Trong tivi, đám phóng viên đứng chật như nêm cối ở phòng chờ sân bay: “Anh Quý, về xi căng đan giữa anh và cô Đường Mật, anh nhận xét thế nào?”

“Anh Quý, anh có thừa nhận hành vi ngược đãi con riêng không?”

“Sau khi tin đồn tuồn ra anh liền lập tức xuất ngoại, là đang tránh thị phi? Hiện tại quay về có gì muốn nói?”

“Anh tìm vợ đã ba năm, cuối cùng cũng bỏ cuộc? Theo tuổi của đứa bé tính ra, tình cảm của anh và cô Đường hẳn là bắt đầu từ trước khi vợ anh mất tích đúng không?”

Kỳ Yên tựa vào bàn, khẽ cười nói: “Câu nào cũng sắc bén, đều do anh an bài?”

“Mở nước đục này, càng khuấy càng xem rất rõ ràng.” Diệp Tông thần nhiên nói, “Nghe câu trả lời của hân.”

Không có đáp án. Một loạt câu hỏi đưa ra, ngay cả tin đồn cũng không được vén mở nửa phần. Quý Thừa đeo kính râm, nhìn không ra biểu hiện, lại mang đến một cảm giác áp bách cực lớn: “Chuyện thuộc về riêng tư của tôi và cô Đường, không thể trả lời.”

Lời này vừa nói ra, nơi nơi ồ lên: “Anh Quý là đang thừa nhận mối quan hệ với cô Đường?”

Đường Mật la lên thất thanh: “Đây không phải cố ý làm người ta hiểu lầm sao? Anh ta có ý định gì?”

Kỳ Yên cau mày, bên kia, Diệp Tông cũng im lặng không nói, chỉ nghe Quý Thừa nói tiếp: “Về phần lần này xuất ngoại, quả thật có liên quan đến vợ tôi.”

Hiện trường lộn xộn thoáng chốc lặng ngắt như tờ, Quý Thừa chậm rãi nhìn quanh bốn phía: “Cô ấy mất tích mấy năm nay, tôi vẫn luôn tìm kiếm. Nhưng mà lần này đi Mỹ, manh mối cuối cùng cũng bị đứt, tôi đột nhiên ý thức được, có lẽ cũng đến lúc phải bỏ cuộc rồi.”

Hai giây yên lặng qua đi, các phóng viên lại xôn xao: “Vậy anh Quý tán thành kết luận vợ anh đã qua đời?”

“Điều này có nghĩa là tranh chấp tài sản có liên quan đến vợ anh được đẩy lên lần nữa?”

“Vợ tôi không để lại di chúc, tài sản cứ tiến hành phân chia cho tôi và ông Diệp Thánh Ân theo phát luật.” Quý Thừa đột nhiên nhìn trực diện vào màn ảnh, nhếch môi, “Cô ấy luôn yêu thương người nhà của mình, hy vọng quyết định này có thể làm họ vui vẻ.”

“Rốt cục sao lại vậy?” Kỳ Yên nặng nề nói vào điện thoại, “Trông hân rất có vấn đề.”

“Có vấn đề rất lớn.” Đầu kia điện thoại, Diệp Tông lạnh giọng nói, “Hai người họ gặp mặt, em gái tôi đã bỏ sung một phần di chúc, tuyên bố toàn bộ tài sản thuộc về một mình Quý Thừa. Nhưng vừa rồi hân công khai tuyên bố không có di chúc. Còn có câu nói cuối cùng kia, rõ ràng là lời đe dọa.”

“Hân phủ nhận sự tồn tại của di chúc cũng có lý.” Kỳ Yên trầm ngâm nói, “Vụ án đã qua ba năm, vẫn không phát hiện di chúc, hiện tại hân mới vừa thừa nhận Diệp Nghi từ vong liền đưa di chúc ra, thì có vẻ rất khả nghi. Huống hồ chữ viết là mới, rất dễ giám định, dù sao cũng phải làm cho nó cũ một chút mới có thể công khai, lấy ra trễ một chút cũng có thể lý giải.”

“Không cần thiết.” Diệp Tông phản bác, “Ai thèm nghi ngờ tính chân thật của di chúc chứ? Nhà họ Diệp không dám, người bên ngoài lại càng không xen vào. Phát hiện di chúc là khả nghi, nhưng phát hiện trễ hơn chỉ có thể càng khả nghi. Nếu sớm hay muộn gì cũng lấy ra, thì hiện giờ hân nên giữ im lặng, làm gì phủ nhận sự tồn tại của di chúc? Giải thích hợp lý duy nhất, hân hoàn toàn không muốn công khai di chúc này. Mục đích hân bảo em gái tôi ký tên, cho tới bây giờ không vì tài sản.”

“Nhưng ngoại trừ tài sản ra còn có thể là gì?” Kỳ Yên đâm chiêu nói, “Dùng chữ viết còn mới để chứng minh cô ấy chưa chết? Vậy thì vừa rồi sao Quý Thừa lại thừa nhận cô ấy đã qua đời? Và lại, tìm không thấy người sống, một chữ ký thì có ích lợi gì? Hân nói Diệp Nghi không chết, chúng ta cũng có thể nói chữ ký là giả mạo mà.”

Sau khi Diệp Tông im lặng thật lâu, mới ưỡn oai thờ dài: “Không biết nữa. Tôi chỉ xác định hân đang tuyên chiến với tôi, chuyện khác thì hoàn toàn không nhìn rõ.”

“Yên lặng xem biến vậy.” Kỳ Yên trầm tư, “Nhưng có một điều: tìm một lý do, để cha anh rút khỏi quyền thừa kế tài sản. Quý Thừa nhất định là đang lên kế hoạch gì đó: nắm được di chúc, tuyên bố người đã chết, phủ nhận sự tồn tại của di chúc, căn cứ vào trình tự thừa kế bình thường. Chúng ta không thể hiểu hết kế hoạch của hân, nhưng tình hình trước mắt xem ra, nhất định là bắt tay từ việc phân chia tài sản, cho nên tốt nhất nên tránh né, bảo đảm an toàn.”

“Biết rồi.” Diệp Tông thờ dài, “Bên anh cũng ổn cả chứ?”

Kỳ Yên cứng đờ, sau đó mỉm cười tự giễu: “Yên tâm đi, điều tồi tệ nhất cũng đã xảy ra rồi, muốn tệ hơn nữa đúng là không dễ dàng.”

“Xảy ra chuyện gì?” Đường Mật cẩn thận hỏi, “Điện thoại của ai vậy?”

Kỳ Yên liếc cô một cái, cắt điện thoại vào trong túi: “Một người bạn.”

Hồi đáp qua loa vô cùng rõ ràng, Đường Mật đành phải thay đổi đề tài: “Xi căng đan giữa Quý Thừa và tôi...”

“Hắn đang tương kế tựu kế, không liên quan đến cô.”

“VẬY CÒN MẠCH NHA...”

“Cô ấy ồ.”

Đường Mật nổi nóng: “Anh nói thêm một chữ với tôi sẽ chết sao?”

“Không chết, sẽ khó chịu.”

“Anh...” Đường Mật nghẹn họng, mặt mày đỏ bừng, “Rốt cục anh có ý kiến gì với tôi? Vừa rồi anh nói anh thay đổi, còn hỏi tôi có thích bộ dạng hiện giờ của anh không...” Giọng cô thấp dần, từ từ chất chứa thâm dò và hoang mang, “Trước kia chúng ta... có phải từng quen biết nhau không?”

Hàng mi dài của Kỳ Yên sụp xuống, hoàn toàn che giấu cảm xúc trong mắt. Anh đột nhiên nhớ tới tình cảnh lần nọ uống rượu cùng Diệp Tông, khi đó Lê Ly vừa mới kết hôn, cả ngày Diệp Tông chìm đắm trong rượu, anh khuyên không được, đành phải uống cùng.

Diệp Tông không hồ là nhân vật thần thông, uống bao nhiêu rượu vào cũng tỉnh táo: “Anh làm sao không chế được bản thân không đi tìm cô ấy?”

Kỳ Yên biết anh là đang hỏi chuyện Đường Mật. Trống ngực ngưng trệ, anh làm ra vẻ không có gì: “Tôi là người cô ấy vứt bỏ hết như rác rưởi, chẳng lẽ còn lếch về chịu nhục? Chút tự tôn ấy tôi vẫn còn.”

“Tôi thì ngay cả chút tự tôn ấy cũng không còn.” Diệp Tông lắc lắc chất lỏng trong ly, “Cô ấy đã nói rất rõ, tôi không phải người cô ấy muốn. Cô ấy đã lấy chồng, ở trong nhà tên đàn ông đó, vậy mà tôi vẫn không không chế được rất muốn đi tìm cô ấy.”

“Anh sẽ không chế được thôi. Từ yêu đến hận rồi tê liệt, con đường này đi xong một lần, anh sẽ không chế được.” Anh nâng cốc, “Đến lúc đó gặp lại, cô ấy có khóc có cười thì anh cũng không có chút phản ứng gì. Trái tim đã chết thật sự rất tốt, cái gì cũng không có, cũng không cần phải không chế nữa.”

Đúng là huênh hoang thì không thể nói sớm quá. Đường Mật vừa xuất hiện, sự không chế mà anh hãnh diện nháy mắt vỡ nát không còn một mảnh. Cô chỉ cần cười với anh, anh liền đáng hổ thẹn mà hoài niệm về quá khứ; cô chỉ cần nhắc đến ‘chồng tôi’, anh liền ghen tuông dữ dội.

Nhiều năm như vậy, dù có hận bao nhiêu, cuộc đời anh cũng chỉ có mỗi mình cô. Nhưng còn cô? Cô dựa vào cái gì mà quên mất anh, sau đó còn nhớ mãi không quên đối với người đàn ông đã chết kia? Cho nên anh không không chế được, anh suýt nữa nói toạc ra hết thấy, chất vấn cô sao có thể ác độc như thế.

Cũng may cuộc điện thoại của Diệp Tông đứng lúc ngăn anh lại. Trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu, sao có thể dễ dàng kết thúc? Lúc này đây anh là chúa tể, cô không có quyền được đặt câu hỏi, chỉ có thể từng chút theo anh lún sâu vào đó.

Cho nên, đối mặt với câu hỏi ‘trước kia có từng quen biết’ của Đường Mật, Kỳ Yên chớp chớp làn mi cong: “Là cô bị Quý Thừa nắm nhược điểm, làm liên lụy Mạch Nha, chuyện này mới loạn đến nông nổi hôm nay, còn lỗi luôn cả tôi vào. Nếu kiếp trước chúng ta có quen biết, nhất định là đoạn nghiệt duyên. Cô cảm thấy vậy có lý không hả cô Đường?”

Kết thúc một đoạn nghiệt duyên, đáng lẽ phải vô cùng thoải mái mới đúng, nhưng Mạch Nha chỉ cảm thấy trống trải. Bên trong lồng ngực chẳng còn sót lại thứ gì, tựa như khu mỏ bị đào bởi sạch sẽ, chỉ còn lại thể xác khô héo này. Nhưng lúc này cô lại rất nhân hạ, vì Nghiêm Hàn bị chênh lệch múi giờ nên ngày ngủ đêm thức, phần lớn thời gian Mạch Miêu đều ở nhà trẻ, một mình cô căng ngồi căng khó chịu, dứt khoát đi dạo lên trần trên.

Chỗ cô biết không nhiều lắm, nên đi thẳng đến tiệm bánh ngọt của Tiểu Ngải, vừa vào cửa, cô đã được cô chủ tiếp đón nồng hậu: “Cô gái Trung Hoa! Hoan nghênh hoan nghênh!”

“Lần trước chưa kịp giới thiệu, tên tôi là Mạch Nha.” Cô cười ngượng ngùng, “Thực ra tôi cũng là thợ làm bánh. Tiệm này của cô có thuê người không? Tôi có thể làm công cho cô.”

“Thật ư?” Tiểu Ngải mở to mắt, “Cô thích gì, làm cho tôi xem một cái đi?”

“Được.”

“Cô quả thực đúng là một phiên bản khác của tôi!” Tiểu Ngải vừa xem vừa kêu lên, “Macaron vỏ màu lam, nhân kem bơ, sở trường làm bánh của chúng ta lại có thể giống hệt nhau!”

Nụ cười của Mạch Nha ngưng đọng. Đây quả thực là món bánh cô sở trường nhất, cũng thích nhất, nhưng trước kia cô chưa từng ý thức được nguyên nhân. Mà Tiểu Ngải vừa mới kêu lên, cô đột nhiên hiểu ra. Lần đó, món bánh cô làm mà Quý Thừa hứa sẽ ăn, cuối cùng lại không ăn chính là Macaron. Mạch Nha bỗng nhiên ừ ừ, người đàn ông đó vĩnh viễn trú ngụ trong sâu thẳm ý thức của cô, sinh ra tầm ảnh hưởng gần như bản năng.

“Mau nhìn xem!” Mạch Nha đang ngây ngẩn, Tiểu Ngải lại nói tiếp, “Đây là tôi làm đó, có phải rất giống hay không? Đứng rồi, nhắc mới nhớ, có một chuyện rất vui! Cô có còn nhớ tôi từng kể cho cô nghe người đàn ông Trung Quốc đi tìm vợ đó không?”

Mạch Nha giật mình: “Hà? Ồ anh ấy sao?”

“Mấy hôm trước tôi có gặp được anh ấy!” Tiểu Ngải say sưa nói, “Anh ấy vẫn đẹp trai như vậy, nhưng hình như gầy hơn trước. Hôm đó, buổi trưa tôi gặp anh ấy trên đường, anh ấy nói đang đợi người, kết quả lúc chạng vạng tôi đi ngang qua lần nữa, anh ấy cũng vẫn còn đứng đó! Trông hình như anh ấy rất mệt, người cũng nghiêng ngả, lại từ chối vào tiệm ngồi, nói là sợ bỏ qua người anh ấy đang đợi. Tôi lo anh ấy ngất xỉu, liền đưa bánh này cho anh ấy, muốn anh ấy bổ sung chút đường vào, kết quả cô đoán xem tiếp theo thế nào?”

“... Thế nào?”

“Anh ấy cứ nhìn chằm chằm cái bánh, rồi đột nhiên mỉm cười với tôi. Đó là lần đầu tiên anh ấy cười với tôi! Anh ấy nói cái bánh Macaron đó làm rất giống vợ anh ấy làm, anh ấy không thể ăn, nhưng lại rất thích, cho nên nhận. Sau đó tôi thấy anh ấy cất cái bánh vào túi! Cô tin được không? Đây thật sự là chuyện tôi thấy lãng mạn nhất! Một người tây trang phẳng phiu, lại tự nhiên cẩn thận cất cái bánh vào trong túi! Chỉ bởi vì cái bánh ấy giống vợ anh ấy làm! Trên đời này sao có thể tồn tại người đàn ông thâm tình đến thế!”

Tiểu Ngải còn đang khoa tay múa chân, Mạch Nha lại giống như rơi vào một khoảng không đen tối, cái gì cũng nghe không vào, nhìn không tới. Thật lâu sau, cô gian nan nói: “Anh ấy nói thích nhưng không thể ăn? Tại sao?”

Tiểu Ngải cười ha ha: “Anh ấy không nói, tôi liền đoán anh ấy là người mắc chứng không dung nạp được lactose (đường sữa), ăn các chế phẩm làm từ sữa sẽ bị tiêu chảy nặng. Có lẽ là rất nghiêm trọng, bằng không sao ngay cả một chút kem bơ cũng ăn không được.”

Cái gì?! Mạch Nha khó tin nhìn Tiểu Ngải. Họ chung sống với nhau những năm năm, sao cô lại không biết anh mắc chứng không dung nạp lactose? Cô luôn thích làm bánh bằng bơ đặc, chẳng lẽ đây mới chính là nguyên nhân Quý Thừa không ăn? Nhưng đây cũng đâu phải chuyện gì lớn, sao anh... anh lại không nói với cô?!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Không còn lựa chọn nào khác

“Macaron anh thích nhất.” Một chiếc bánh Macaron vỏ màu lam, nhân kem bơ nhẹ nhàng đặt xuống. Thượng Vi khẽ vuốt tóc, uyển chuyển ngồi xuống: “Cố ý dùng bơ đã tách bỏ lactose, anh có thể yên tâm ăn.”

Quý Thừa liếc cô một cái, tay lại không nhúc nhích: “Nếu bác trai đang bận, ngày khác tôi lại đến thăm.”

“Ba em xuống ngay mà.” Thượng Vi cắn môi, “Anh không muốn nói chuyện với em à?”

Môi Quý Thừa khẽ nhếch: “Em cũng biết tôi không thích đồ ngọt mà, hao tâm làm gì.”

Mặt Thượng Vi tái đi: “Mấy năm nay anh hay gọi bánh này, em còn tưởng...”

“Em không để ý thấy, tôi gọi nhưng không ăn à.” Quý Thừa ôn hòa nói, “Tôi chỉ muốn nhìn thôi. Huống chi đa số là làm không đẹp, sản phẩm sản xuất theo dây chuyền, không phải hình dạng mà tôi muốn.”

“Vậy anh muốn hình dạng thế nào? Hình dạng như cô ấy làm?” Trong mắt Thượng Vi ngân ngấn nước, “Anh cứ nhớ mãi cô ấy không quên, nhưng cô ấy đối xử với anh thế nào? Biết rõ tình trạng của anh, lại không lần nào dùng đến nguyên liệu đã tách bỏ lactose cho anh! Anh như vậy có đáng không?”

“Cô ấy không biết.”

“Cô ấy biết!” Thượng Vi âm thầm nắm tay lại, “Em đã từng nói với cô ấy, lần đầu tiên đến nhà anh em đã nói với cô ấy! Có lẽ cô ấy đã quên, có lẽ cô ấy không bận tâm lo lắng, nhưng bất luận thế nào cũng chứng minh rằng cô ấy hoàn toàn không quan tâm anh!”

Hồ hấp của Quý Thừa bị đình trệ, sau đó mỉm cười: “Em nói rất đúng.”

Thượng Vi nghẹn lời, còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhớ lại lời dằn dò của Thượng An Quốc, thay đổi tư thế ngồi, cô dịu dàng nói: “Em biết anh cần thời gian. Em xem tin tức rồi, cuối cùng anh cũng quyết định bắt đầu cuộc sống mới, em thật vui về thay anh.”

“Cám ơn.”

Thấy bầu không khí lại tê nhạt đi, Thượng Vi cụp mắt châm trà, đồng thời lơ đãng hỏi: “Nghe bác gái nói, cô Mạch đi rồi? Không phải cô ấy là vị hôn thê của anh à, sao nói đi là đi vậy?”

Quý Thừa lẳng lặng nhìn thẳng vào Thượng Vi, nhìn đến nỗi cô thấy chột dạ, anh mới nhàn nhạt nói: “Cô ấy có hơi giống Diệp Nghi, giám định DNA bị nhầm lẫn, là tôi nghĩ sai rồi. Chỉ là một trò cười mà thôi, đừng để trong lòng.”

Trong lòng Thượng Vi vui vẻ, vội vàng hỏi tiếp: “Anh đột nhiên đi Mỹ, em còn tưởng anh đi tìm cô Mạch, nhưng tin đồn lại nói anh trốn tránh xì căng đan với cô Đường, rốt cục...”

“Bất luận là Mạch Nha hay Đường Mật, tôi và hai người ấy nảy sinh qua lại chỉ vì tìm kiếm Diệp Nghi, chuyện đi Mỹ cũng như vậy.”

“Vây...” Thượng Vi âm thầm quan sát biểu hiện cực nhỏ trên mặt anh, “Vì sao anh đột nhiên tán thành kết luận Diệp Nghi qua đời?”

Quý Thừa cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt. Nói một cách công bằng, cô ấy rất đẹp. Mắt ngọc mảy ngài, yếu đuối như cành liễu trước gió, gần như không có khuyết điểm. Nhưng chính vì rất hoàn mỹ, ngược lại có vẻ thật giả tạo, làm cho người ta hoàn toàn không cảm thấy hứng thú, cho nên quen biết cũng gần ba mươi năm, Quý Thừa chưa từng nghiêm túc nhìn cô. Vì lẽ đó, anh đã phải trả một cái giá nặng nề. Quý Thừa đột nhiên nhớ tới lời nói trước khi ba anh lâm chung: “Thượng An Quốc còn đáng sợ hơn cả người kia, đừng xem thường hắn.”

Anh không xem thường Thượng An Quốc, lại xem thường con gái ông ta. Anh nên nghĩ tới, cô và ba cô giống nhau, thứ không chiếm được sẽ hủy diệt, còn mưu tính đem tàn tích làm của riêng.

“Quý Thừa? Sao anh lại nhìn em như vậy?” Mặt Thượng Vi ửng hồng, “Anh vẫn chưa trả lời em mà, sao anh xác nhận Diệp Nghi đã qua đời?”

Quý Thừa cười ôn hòa: “Tôi không có.”

“Cái gì?” Thượng Vi cả kinh nói, “Không phải anh nói...”

“Tôi không có cách nào xác nhận cô ấy đã chết, tôi chỉ là bỏ cuộc mà thôi.” Quý Thừa nheo mắt, “Đây là điều bác trai dạy cho tôi, thứ không chiếm được thì chớ nên cưỡng đoạt, phải thu quân về rồi chặt đứt đường rút lui, ngược lại cô ấy sẽ đến tìm tôi. Đạo lý này em cũng áp dụng rất giỏi mà, chẳng phải sao?”

Mặt Thượng Vi bỗng nhiên tái đi: “Anh đây là...”

“Quý Thừa đến rồi à.”

Giọng nói thâm trầm của Thượng An Quốc từ sau lưng truyền đến, Quý Thừa lập tức đứng dậy: “Chào bác.”

“Ngồi đi.” Thượng An Quốc vỗ vỗ vai anh, “Cái thằng này, bác sớm đã nói, có lòng là được rồi, không cần đích thân đến đây. Bác xem tin tức rồi, sáng nay con mới về thôi, nếu đi qua đi lại ngã bệnh, sao bác ăn nói với mẹ con đây.”

Ngón tay Quý Thừa cứng đờ, nụ cười trên mặt lại không thể bắt bẻ: “Bác trai nói đùa rồi, sao con cảm ơn mà không hành động gì được chứ.”

“Bác với Huệ Lan là giao tình nhiều năm, tính của bà ấy bác hiểu mà.” Thượng An Quốc cảm thông nói, “Bà ấy chỉ là muốn tỏ vẻ cho con xem một chút, làm sao thật sự đuổi con rớt đài chứ? Nói cho cùng, chỉ là bất mãn với chuyện hôn nhân của con. Lúc trước, con lấy vợ không trung cầu sự đồng ý của bà ấy, kết cục sau này chuyện âm ỉ lớn như vậy không nói, còn kéo dài nhiều năm thế này, ngay cả sản nghiệp cũng bị cuốn vào. Bà ấy cũng chỉ sốt ruột thay con thôi.”

“Dạ, mẹ con phải hao phí tâm tư rồi.”

“Ừ.” Thượng An Quốc tiếp tục dẫn dắt câu chuyện, “Bà ấy chỉ giả vờ nhắm vào con thôi, yên tâm đi. Mẹ con ruột thịt, đồ của bà ấy sớm muộn gì đều là của con. Cho nên bác luôn duy trì trung lập, vừa cho con thể diện, cũng cho bà ấy lối thoát. Con cũng nghe theo bà ấy một chút, đừng đối chọi gay gắt quá, còn làm cổ đông cùng gây sức ép, không giống ai.”

“Dạ.”

“Lại nói thêm, mấy năm gần đây quan hệ của hai người vẫn không dịu đi. Thương nhiều thì yêu cầu cao, con là con trai duy nhất của bà ấy, bác cũng nhìn con lớn lên, bà ấy đối với con thế nào bác đều thấy hết cả.”

“Đương nhiên.” Quý Thừa đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào Thượng An Quốc, “Tất cả sẽ trở về vị trí vốn có của nó. Bác trai, bác tin tưởng con chứ?”

Bóng dáng Quý Thừa biến mất sau cánh cửa, vẻ hòa ái trên mặt Thượng An Quốc thoáng chốc thu dọn sạch sẽ. Xoay người lên lầu, ông nghe thấy Thượng Vi ở sau lưng gọi: “Ba, ba xuống trước khi Quý Thừa...”

“Tôi đều nghe thấy cả.” Thượng An Quốc không dừng bước, “Thừa nhận Diệp Nghi tử vong, lại nắm không được Quý Thừa chính là cô không có năng lực, đừng cố viện cớ.”

Vào thư phòng, Thượng An Quốc thông thả đi qua đi lại, rồi cầm điện thoại lên: “Nó đã tới, không nhìn ra được gì. Nhưng tôi khuyên bà nên ít gây áp

lực lại đi, trừ phi nắm chắc một kích giết địch, nếu không đừng hành động thiếu suy nghĩ.”

Nói xong, ông cầm bút máy lên ngắm nghía: “Cái chết của Diệp Nghi bà đã xác nhận qua chưa? Vậy là tốt rồi. Để nó chết sớm là tốt nhất, cho dù trước kia không chết, hiện giờ cũng phải chết. Huệ Lan, tôi không có chứng cứ, nhưng có một dự cảm không tốt.”

Lật kệ, lật kệ, trong thư phòng chỉ có tiếng nắp bút máy đóng mở, thật lâu sau Thượng An Quốc cầm chiếc bút xuống bàn: “Bà nói xem, chuyện chúng ta làm năm đó, Quý Thừa có biết hay không?”

Một chiếc xe con sang trọng lao vút trong đêm, Macao không có ban đêm, chỉ có những canh bạc vĩnh viễn không hạ màn. Dấn sâu vào đó, có người cựa quậy, có người thường mạng.

Nhìn vị dùng mạng để đánh cược đang ngồi ở ghế sau kia, Lý Hằng không khỏi lo lắng: “Cậu chủ, ổn cả chứ? Lần này cậu qua đó, Thượng An Quốc sẽ không nhìn ra gì chứ?”

“Nhìn ra là chuyện xấu ư?” Quý Thừa thản nhiên nhìn ra bên ngoài, “Có cảm giác mơ hồ lại không có chứng cứ xác thực, mới khiến người ta sợ hãi. Họ sẽ tự loạn thế trận.”

“Vậy chuyện của cô chủ...”

“Xem tình hình, người họ Thượng vẫn không biết cô còn sống.” Quý Thừa nặng nề nói, “Xem ra mẹ tôi cũng không hoàn toàn tin tưởng Thượng An Quốc, cho nên giấu giếm chuyện này, chừa lại đường lui cho chính mình. Cô ấy ở lại nhà họ Lê chắc sẽ an toàn.”

“Vậy là tốt rồi.”

Nhắc tới người phụ nữ đó, Quý Thừa lại nhức đầu: “Sau khi tin tức phát sóng vào buổi sáng, Diệp Tông có phản ứng gì?”

“Anh ta đi gặp Diệp Thánh Ân.” Lý Hằng đáp, “Tin tức vừa phát, phóng viên đều vây quanh họ Diệp. Diệp Tông bị chặn lại, hỏi cách nhìn nhận về tài sản của Diệp Nghi. Theo ý của họ, Diệp Thánh Ân có ý từ bỏ quyền thừa kế.”

“Cẩn câu rồi.” Quý Thừa không cười, chỉ nhếch môi, “Bước tiếp theo, phải xem vị đại ca Diệp Sóc kia.”

Quý Thừa xuống xe ở cổng lớn nhà họ Quý, Lý Hằng nhin cả buổi, rốt cục cũng hỏi ra miệng: “Cậu chủ, cậu xác định chưa?”

Quý Thừa dừng bước, nhưng không quay đầu. Lý Hằng cố chấp hỏi lại lần nữa: “Cậu chủ, chuyện của cậu Diệp Tông, cậu thật sự đã xác định rồi?”

Thân hình cao lớn của Quý Thừa thẳng tắp. Trước mặt anh, nhà lớn họ Quý đèn điện sáng choang, lại hoang vu như cánh đồng bát ngát. Sau hồi lâu đứng yên bất động, anh lại bật cười: “Xác định rồi. Tôi xác định là không nên làm, nhưng không còn lựa chọn nào khác.”

“Cậu chủ!” Lý Hằng khò sở nói, “Nếu đi bước này, cô chủ chắc chắn sẽ trở về, nhưng nhất định sẽ không tha thứ cho cậu. Vì sao phải dùng thủ đoạn bức ép, mà không phải nói ra chân tướng chứ? Cô chủ là người thích mềm không thích cứng, nói ra chân tướng có lẽ cô ấy sẽ hiểu và bỏ qua, nhưng nếu tiếp tục bức ép như vậy, cô ấy sẽ hận cậu cả đời.”

Sự im lặng vô tận qua đi, Lý Hằng nghe thấy Quý Thừa nhàn nhạt nói: “Cô ấy không thương tôi, cho dù có tha thứ thì thế nào? Cô ấy vẫn sẽ không trở về. Tôi thà để cô ấy hận tôi cả đời. Ở bên tôi, sau đó hận tôi cả đời cũng được.”

Vừa vào cửa, A Phi lập tức chạy ra đón: “Cậu chủ đã về!”

“Ừ!”

“Chuyện này cậu cực khổ rồi.” A Phi vừa nhận lấy áo khoác của Quý Thừa, vừa dò xét sắc mặt anh: “Không biết...”

“Tìm được cô ấy rồi.”

Mắt A Phi sáng lên, lại lập tức tắt ngúm: “Vậy sao cô chủ không về cùng với cậu?”

Quý Thừa dừng một chút, đáp: “Để cô ấy ở bên ngoài chơi thêm hai ngày, qua mấy ngày nữa sẽ về thôi.”

“Vậy tốt quá! Cậu nghỉ ngơi đi, tôi đi lấy đồ ăn khuya cho cậu!”

Nhìn bóng lưng sôi nổi của A Phi, Quý Thừa tự giễu lắc đầu. Anh đúng là ngày càng kỳ lạ, vốn dĩ ngay cả tên người hầu cũng không nhớ nổi, hiện giờ vì không muốn A Phi đau lòng lại có thể nói dối dễ dàng chị ấy. Đây có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi lối về. A Phi và cô rất thân thiết với nhau, cho nên sau khi cô đi rồi, anh liền để A Phi bên cạnh mình. Điều này làm anh cảm thấy, cô chưa từng rời xa anh.

Quyết định này đã cho anh biết rất nhiều chuyện mà trước kia không biết.

Ví dụ như: “Cậu chủ, có bao giờ cậu nghĩ, trong căn nhà này có bao nhiêu cặp mắt, bao nhiêu cái miệng? Có của bà chủ, thậm chí có của cả cô Thượng.”

Ví dụ như: “Cậu suy nghĩ lại xem, có họ ở đây, cô chủ phải xem bao nhiêu vờ diễn chỉ diễn cho mỗi cô ấy xem, nghe được bao nhiêu lời nói chỉ nói cho mỗi cô ấy nghe?”

Sau đó, người phụ nữ kia lựa chọn một mình đối mặt, không nhờ anh giúp đỡ, không chất vấn anh đúng sai, ngay cả cáo trạng của A Phi cũng ngăn luôn. Cho nên cô trước giờ không tin anh. Quý Thừa đuổi hết phần nửa người hầu đi, chỉ chừa lại vài người cần thiết.

Nhưng mà như vậy thì căn nhà rộng lớn này lại càng thêm trống trải, trống trải khiến anh không thở nổi. Anh sống ở đây mười mấy năm, chưa từng cảm thấy không tốt chỗ nào, cho đến khi người phụ nữ ấy xuất hiện, lấp đầy toàn bộ căn nhà này. “Quý Thừa anh đã về? Em đã bảo nhà bếp làm món vịt nấu khoai, để anh bồi bổ dạ dày.”

“Uống nhiều rượu vậy có khó chịu không? Cho anh nè, mau uống đi, nước mật ong đó.”

“Anh còn chưa ngủ à? Thức khuya không tốt cho sức khỏe đâu, muốn uống sữa không?”

Cô rõ ràng rất nhỏ nhắn, làm sao lại có thể lấp đầy cả căn nhà mênh mông này bằng sự ấm áp? Chẳng lẽ cô không biết sao? Mang đến ấm áp cho một người vốn sống trong giá lạnh, rồi thu hồi lại hết sự ấm áp đó, là chuyện rất vô nhân đạo?

Đi vào phòng ngủ, Quý Thừa từ tủ đầu giường lấy ra tờ giấy. Bảy tám năm trôi qua, trang giấy đã hơi phai màu, nhưng chữ viết trên đó vẫn xinh đẹp như trước: Ngại quá, lên xem chứng minh thư của anh, hôm nay là sinh nhật anh à? Nhìn em làm gì? Sinh nhật vui vẻ nhé!

Lúc ấy, họ vừa mới kết hôn không lâu, anh đi nước ngoài công tác, rạng sáng trở về nhà thì bắt gặp mảnh giấy này, cùng với chiếc bánh sinh nhật đầu tiên anh nhận được trong đời. Hình dáng vô cùng đẹp, trình độ không phải nghiệp dư, thế Quý Thừa mới biết, cô còn có thiên phú này. Đáng tiếc, anh là người mắc chứng không dung nạp lactose rất nghiêm trọng, chỉ cần ăn vài miếng thôi thì ngày mai khỏi cần rời giường.

Nhưng mà xui quỵ khiến thế nào, anh ăn hết một miếng to. Ngày hôm sau, đúng như dự liệu, anh ngã xuống. Người phụ nữ kia luống cuống chăm sóc anh, gấp đến độ toát mồ hôi hột: “Hay là gọi bác sĩ đến nhé!”

“Không cần, lúc trước đã khám rồi, nói nghỉ ngơi là được.”

“Thật à? Có phải ăn nhầm đồ hư không?”

“Bị viêm dạ dày, anh thấy bánh ngọt rồi, nhưng hiện tại ăn không hết, nên anh bảo Lý Hằng mang đến công ty chia cho mọi người rồi.”

“Không sao, không sao, sau này em lại làm cho anh ăn.”

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của cô, trong nháy mắt anh quyết định giấu giếm sự thật. Làm bánh rõ ràng là chuyện khiến cô có cảm giác thành tựu nhất, nhưng anh lại không có phúc hưởng dùng. Anh không muốn làm cô thất vọng. Từ đó về sau, mỗi lần cô làm bánh ngọt, anh đều phải bụng đến thư phòng, sau đó nhân lúc cô không để ý bảo người hầu bụng đi, ném đầu đó để cô không thấy.

Anh chưa từng làm chuyện thái quá lại không có bất kỳ hiệu quả nào. Nhưng một khi đụng đến cô, tất cả nguyên tắc đều bị hủy đến rồi tinh rồi mù. Nhìn chăm chăm tờ giấy trong tay, Quý Thừa rốt cục phát hiện, hóa ra anh rung động sớm đến vậy, còn sớm hơn anh nghĩ rất nhiều.

Nhưng mà cảnh còn song người đã mất. Chỉ vắn vắn mấy năm trôi qua, anh cô đơn chiếc bóng, bên cạnh chỉ còn lại hàng chữ viết này.

Trong vắng lặng, Quý Thừa lạnh lùng nắm chặt tờ giấy trong tay. Nếu cô biết, tâm ý năm đó được xem như căn cứ giám định nét chữ, để mà đối phó Diệp Tông, bức ép cô về, không biết cô sẽ hối hận thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Không cần

Lúc Mạch Nha thức dậy, trời vẫn còn chưa sáng hẳn. Diệp Tông, Quý Thừa, bánh sinh nhật, di chúc, thậm chí còn có tòa án, cảnh tượng trong mơ lúc này hết như bộ phim điện ảnh viễn tưởng kỳ lạ, thấy không rõ toàn cảnh, lại kinh khủng bủa vây khắp nơi.

Vì sao vô duyên vô cớ cô lại mơ thấy Diệp Tông gặp chuyện không may? Trái tim Mạch Nha gần như nhảy khỏi lồng ngực. Chỉ là giấc mơ mà thôi, cô liều mạng trấn an mình. Diệp Tông vẫn tốt, hôm qua còn nói điện thoại với cô. Có lẽ là do bị anh mắng, mới mơ thấy ác mộng này.

Thay quần áo xuống lầu, người hầu đi làm sớm đang bận rộn: “Cô Mạch dậy sớm vậy? Có việc gì nhấc chuông gọi tôi là được rồi, sao lại đích thân xuống đây?”

“Cứ tùy ý đi.” Ánh mắt Mạch Nha dừng ở lò nướng, “Tôi muốn dùng nhà bếp một chút.”

Đến khi cả phòng tràn đầy hương thơm, nỗi lòng rối loạn rốt cục cũng hồi phục. Làm bánh luôn có tác dụng trấn an đối với cô, bức bối nơi ngực tựa như được bỏ hòa tan đi. Trên vai đột nhiên hơi nặng, Mạch Nha ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt ấm áp của Nghiêm Hàn: “Khoác thêm áo, cẩn thận cảm lạnh. Sinh nhật ai à?”

Cô cúi đầu, nhất thời giật mình. Cô chỉ tiện tay làm một kiểu quen thuộc nhất, nhưng vẫn không chú ý, kiểu dáng này vì sao lại quen thuộc. Cái bánh này cùng với cái bánh sinh nhật lần đầu tiên cô làm cho Quý Thừa giống nhau như đúc. Trái tim lại bị khoét rỗng, Mạch Nha nhũn chặt mày. Nghiêm Hàn xoay hai vai cô lại, để cô hướng về chính mình: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Cô lắc đầu, “Năm mơ thấy ác mộng, chỉ muốn mau chóng dời đi sự chú ý.”

“Ác mộng?” Nghiêm Hàn lo lắng hỏi, “Ác mộng thế nào?”

“Không có gì, bị Diệp Tông hù thôi.” Mạch Nha miễn cưỡng cười nói, “Anh ấy nổi giận, nói em không nên gặp Quý Thừa, lại càng không nên ký di chúc gì đó. Thật sự điều anh ấy nói em đều đã nghĩ qua, nhưng Quý Thừa không phải người hèn hạ. Lúc em ở Macao, anh ta còn muốn dần xếp ổn thỏa vụ án năm đó, rồi mới khôi phục thân phận của em. Hiện tại đã thanh toán dứt điểm rồi, với lòng tự trọng của anh ấy, sẽ không tiếp tục dây dưa nữa đâu. Huống chi, chỉ cần chúng ta không xuất hiện, nét chữ không thể làm chứng cứ trực tiếp được, không đến mức phát sinh vấn đề.”

“Em nghĩ chu đáo như vậy, anh hai còn mắng à?”

“Anh ấy quá che chở cho em, cho nên rất ghét Quý Thừa.” Mạch Nha cười cười, “Em tự tiện quyết định đi gặp nên anh ấy nổi giận. Hơn nữa, anh hai lúc nào cũng thận trọng, cho dù chứng cứ vô dụng cũng không muốn lưu lại, cho nên chuyện ký tên có lẽ anh ấy không tiếp thu được. Chỉ là Nghiêm Hàn à, em chỉ muốn kết thúc hoàn toàn mà thôi.”

“Anh hiểu.”

“Anh không hiểu. Quý Thừa nghĩ đứa con đã mất, tài sản chính là mối liên hệ duy nhất giữa chúng em. Căn cứ vào thỏa thuận trước hôn nhân, tài sản của anh ấy vốn không liên quan gì đến em, nhưng sau này, anh ấy đã sang tên rất nhiều tài sản cho em. Có lẽ là chuyện lợi dụng em khiến lòng anh ấy luôn áy náy? Thật sự thì hoàn toàn không cần như vậy. Giao dịch này là em cam tâm tình nguyện, thứ em muốn cũng đạt được rồi, anh ấy không nợ em, lại càng không cần thiết phải thương hại em, còn em thì cũng không muốn nợ anh ấy. Chỉ có trả lại tài sản cho anh ấy, mới thật sự kết thúc được.”

“Anh hiểu.” Nghiêm Hàn nhẹ nhàng ôm lấy cô, “Đều đã qua rồi.”

Tuy rằng ngoài miệng nói vậy, nhưng ai kia cũng biết đó đều là lời nói dối. Người đàn ông tên Quý Thừa kia tựa như một u hồn, chỉ cần dùng năm năm thôi cũng phá hủy cả đời của mọi người, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không thật sự biến mất. Lướt qua đầu vai của Mạch Nha, Nghiêm Hàn bình tĩnh nhìn chằm chằm chiếc bánh ở trên bàn. Mấy năm trước, anh đã từng nhìn thấy một chiếc giống hệt thế này.

Khi đó cô mới vừa kết hôn, cùng với mẹ cô dọn đến nhà Quý Thừa, thỉnh thoảng Nghiêm Hàn có ghé qua thăm. Có hôm vừa vào cửa, cô liền mang một chiếc bánh ra khoe: “Có đẹp không?”

“Đẹp lắm.”

“Ngày mai là sinh nhật Quý Thừa, anh nghĩ anh ấy có thích không?”

Nghiêm Hàn biết, ở trong lòng cô chỉ xem anh là anh trai, nhưng tận mắt thấy cô hao tổn tâm tư vì một người đàn ông, anh phải dốc hết toàn lực mới có thể gượng cười, nói: “Nhất định sẽ thích.”

Nhưng mà vài ngày sau lại đến thăm, chỉ thấy cô hồn bay phách lạc. Nghiêm Hàn nhin không được hỏi: “Sao vậy, anh ta không thích cái bánh à?”

“Anh ấy có thể không thích, nhưng vì sao lại phải gạt em?” Mặt cô tái đi, “Anh ấy nói bị viêm dạ dày nên bảo trợ lý mang bánh đến công ty chia cho mọi người. Nhưng em lại thấy cái bánh bị ném trong sọt rác ở nhà bếp, nguyên cái đều ở trong.”

Anh đau lòng, chỉ có thể cố gắng an ủi: “Chắc chắc là người hầu hiểu nhầm ý của anh ta thôi.”

Khi gặp lại, viên mặt cô lại hồng hồng, cười nói: “Nghiêm Hàn, rốt cục em cũng xác định, chuyện bánh ngọt không phải là hiểu lầm. Tất cả bánh em làm cho anh ấy đều bị đem bỏ, người hầu nói là anh ấy cần dọn. Hôm nay Thượng Vi nói cho em biết, trước kia anh từng bị con riêng đầu độc cho nên không ăn thức ăn do người ngoài làm. Anh nói xem không phải em nên cảm ơn anh ấy sao? Em là người ngoài, cũng là con riêng, anh ấy còn lo lắng giấu giếm em, đúng là thể diện không nhỏ.”

Khoảnh khắc ấy, Nghiêm Hàn thống hận chính mình. Anh không thể làm bất cứ gì cho cô, anh không thể bảo vệ cô khi cô ở họ Diệp chịu nhục; anh không thể chu cấp khi cô cần tiền thuốc men; khi cô phải chịu tra tấn trong cuộc hôn nhân thống khổ này, anh lại chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn. Hiện tại cuối cùng cô cũng thoát ra được, mà điều duy nhất anh có thể làm chính là ở bên cạnh cô.

“Nghiem Hàn?” Mạch Nha ngược lên nhìn anh, “Em quên chưa hỏi anh, anh sang Mỹ với em, vậy công việc của anh phải làm sao?”

“Anh từ chức rồi.” Nghiem Hàn tỉ mỉ lên đỉnh đầu cô, “Anh đã từng thi giấy phép cố vấn tâm lý ở bên này. Gần đây cũng có vài phòng khám, anh sẽ thử đi tìm việc. Chỉ cần là bên em, anh ở đâu cũng được.”

Mạch Nha có Nghiem Hàn bên cạnh là may mắn biết bao. Nhìn tên thần kinh hung thần ác sát trước mặt, Đường Mật lại cảm thấy bi thương bội phần. Nhưng mà bất thành linh, tên thần kinh kia lại đeo kính râm lên rồi bảo: “Ra ngoài.”

Đường Mật như được đại xá: “Xi căng đạn qua rồi? Không cần né tránh nữa? Chúng ta đi đâu?”

Anh liếc cô một cái, lạnh lùng thốt ra hai chữ: “Tào lao.”

Thấy có thể đi hóng gió, Đường Mật quyết định không thêm so đo với anh. Nhưng ai biết, vừa ra cửa lại vào xe, ra xe lại vào một cánh cửa khác. Đây chẳng phải là ở tù sao? Đường Mật vô cùng ủ rũ. Mà tin tốt chính là, rốt cục cô cũng gặp được một người sống, mà còn là một người sống vô cùng đẹp trai: “Cô Đường, ngưỡng mộ đã lâu.”

Đường Mật giật mình: “Ngưỡng mộ đã lâu á? Anh là...”

“Diệp Tông.”

“Diệp?” Đường Mật bất chợt thông minh, “Anh là gì của Mạch Nha.”

“Anh trai.”

Đường Mật nhìn tên thần kinh ở kế bên, hiểu ra: “Anh ủng hộ Mạch Nha và Kỳ Yên ở bên nhau, cho nên mới giúp cậu ấy rời khỏi Quý Thừa, đúng không?”

Diệp Tông thoáng nhếch mày: “Kết luận không sai.”

“Không phải cô muốn phôi nã à?” Kỳ Yên thô bạo ngắt lời, “Khúc cua bên trái phía trước có nhà kính trồng hoa. Ngoan ngoãn ở đó, không được chạy lung tung, bị phóng viên hay Quý Thừa bắt được thì cô tự sinh tự diệt nhé.”

Đường Mật liếc anh một cái, đang định đi lại đột nhiên dừng bước: “Anh Diệp, anh đã là anh trai của Mạch Nha, vậy Diệp Sóc...”

“Chuyện đưa bé tôi đang để ý, nhất định sẽ bóc hết sức.”

Bóng lưng Đường Mật biến mất, Kỳ Yên tức giận nói: “Anh nói nhiều như thế với cô ta làm gì?”

Diệp Tông cười như không cười: “Tức giận dữ vậy, sức khống chế của anh đâu mất rồi? Có cần kê chút Ngu Hoàng Thanh Tâm cho anh không?”

Kỳ Yên tăng hăng: “Cố ý gọi tôi đến để tán dóc à?”

“Chuyện này trọng đại, nói điện thoại không tiện.” Diệp Tông thôi cười, “Tôi đã nói hành động khác thường của Quý Thừa với cha, cha đồng ý từ chối quyền thừa kế tài sản.”

“Đây là chuyện tốt.”

“Nhưng Quý Thừa là người chu đáo, hẳn thật sự muốn làm cái gì đó, rút lui chưa chắc đã êm chuyện. Sức khỏe cha tôi ngày càng kém, cho nên cha muốn tôi quay về họ Diệp, không chỉ nhận lại cổ phần mà trước kia vứt bỏ, ngay cả cổ phần trong tay cha cũng muốn trao quyền đại diện lại cho tôi.”

Kỳ Yên hít sâu vào: “Cha anh vẫn không hề đồ. Anh quả thực là người đáng tin cậy nhất ở họ Diệp.” Im lặng hồi lâu, anh bắt đầu dĩ tiếu hận nói, “Vậy anh định thế nào? Vắt và thoát ly, cứ như thế mà quay về?”

Diệp Tông mỉm cười: “Chắc đây là số mệnh. Sinh ra ở chỗ bần, tám thế nào cũng không sạch được, né tránh chỉ là tạm thời, sớm muộn gì cũng phải trở về đối mặt. Huống chi cha tôi nói rất đúng, tiền tài và quyền lực quả thật có chỗ tốt của nó, đến nước này rồi, chỉ cần có hai thứ này, mới có thể để em gái sống bình yên qua ngày được. Mong muốn hiện giờ của tôi cũng chỉ có vậy.”

Kỳ Yên nói không nên lời, chỉ có thể vỗ vỗ vai anh. Diệp Tông nói tiếp: “Có một việc anh phải để ý giúp tôi. Một khi tôi quay về, Diệp Sóc nhất định gây trở ngại khắp nơi. Thời gian tôi đi quá dài, ở họ Diệp đã sớm không còn người của mình, chỉ có thể dựa vào anh.”

“Yên tâm đi. Người của tôi đã đến Macao, sẽ canh chừng Diệp Sóc.”

“Cám ơn.”

“Anh cảm ơn tôi?”

“Vậy không cảm ơn.” Diệp Tông cười, nói tiếp: “Chuyện cuối cùng, nếu em gái biết tôi vì nó mà trở về nhà họ Diệp nhất định sẽ vô cùng khổ sở, cho nên đừng nói với nó.”

Trời còn sáng, nhưng Macao chưa bao giờ phân biệt ngày và đêm. Mặc dù mặt trời đã lên cao, trong nơi đốt tiền này vẫn xa hoa trụy lạc. Trên đài chữ T, vũ công nữ gợi cảm múa roi da, như con rắn quấn quanh chiếc cột lạnh băng. Dưới đài, quần ma loạn vũ, tiền giấy bay tứ tung, nhắc lên từng trận say mê cùng phóng đảng.

Đọc đường đi qua, mấy ‘đường cong gợi cảm’ không ngừng sáp đến, đều bị Quý Thừa lạnh lùng gạt đi. Tới khu khách VIP, anh liếc mắt một cái liền thấy người muốn tìm, mà đối phương cũng thấy anh. Đây mấy cô gái trên người ra, người nọ loạng choạng đến lên: “Quý đại thiếu? Người trong sạch như anh cũng đến chỗ này chơi à? Sao nào, thủ thân ba năm với đứa em gái đã chết của tôi, rốt cục không thể nhịn được nữa?”

Cho đến khi tất cả mọi người đều lui ra, Quý Thừa mới chọn một chỗ sạch sẽ ngồi xuống: “Anh không xem tin tức à? Thủ thân kết thúc.”

“Vậy anh đến tìm tôi tính sổ à?” Diệp Sóc say bí tỉ nói, “Điều có thể nói thì ba năm trước tôi nói hết rồi. Tôi không liên quan đến cái chết của nó, lúc ấy tôi bị ngồi tù cũng là do nó ban tặng.”

“Cho nên anh là người có động cơ giết cô ấy nhất.” Quý Thừa thần nhiên nói, “Vụ án treo mãi mà chưa được phán quyết, bởi vì chưa tìm được động cơ gây án. Bình thường cô ấy không thường xuyên ra ngoài, người cô ấy đặc tội cũng chỉ có mình anh. Lúc trước, anh nói cô ấy muốn thoát ly nhà họ Diệp, có khả năng sẽ đi tìm Diệp Tông, tôi tin. Sau đó tôi điều tra suốt ba năm, phát hiện là anh đang gạt tôi. Hung thủ thật sự chính là anh đúng không? Anh vì muốn rửa sạch hiềm nghi mới vu oan cho Diệp Tông, hại tôi tổn mất ba năm.”

“Lòng tốt bị coi thành lòng lang dạ thú!” Diệp Sóc nhảy đồng, “Anh đoán là tôi, tôi đoán là Diệp Tông, đoán vẫn hoàn đoán đúng không? Chỉ có mình tôi là có thù oán với nó, vậy người có thù oán với anh thì sao? Vì sao không phải vì trả thù anh cho nên giết nó chứ?”

“Nếu là trả thù tôi, làm được rồi thì nên đến điều võ dương oai, thì vụ trả thù này mới càng có ý nghĩa. Nhưng không có! Đồi gót độ khác để suy nghĩ, cô ấy chết thì ai sẽ được lợi? Cô ấy chết rồi, Diệp Thánh Ân có thể phân chia tài sản của tôi, mà Diệp Thánh Ân chết đi, người có quyền thừa kế lớn nhất lại là anh.” Quý Thừa đột nhiên đứng dậy, “Diệp Sóc, tôi nói có lý chứ?”

“Có lý cái bép á! Tôi còn tức đây này!” Diệp Sóc quát, “Tên khốn Diệp Tông kia đề nghị rút khỏi quyền thừa kế, lão già bị thằng đó bỏ thuốc rồi, lại có thể đồng ý, còn gọi thằng đó về nắm quyền ở họ Diệp! Nhìn đi, tiền của anh họ Diệp không lấy, chính là nằm trong tay của Diệp Tông, chẳng được đồng nào vào tay tôi! Tôi được cái bép đó!”

Quý Thừa kín đáo giạt nhẹ khóe miệng: “Ý của anh là, Diệp Nghi qua đời, người được lợi lớn nhất không phải anh, mà là Diệp Tông?”

Diệp Sóc rõ ràng ngăn ra: “Diệp Tông... thu lợi?”

Quý Thừa quan sát hần không chớp mắt: “Lời này nói ra ai sẽ tin. Tôi sẽ xin điều tra lại vụ án năm đó, không muốn ngồi tù thì tốt nhất nhắm nghĩ lại đi, làm thế nào để rửa sạch hiềm nghi của chính anh.”

Thấy Quý Thừa từ trong pub đi ra, Lý Hằng vội vàng mở cửa xe: “Suôn sẽ không cậu?”

“Ừ.” Quý Thừa cởi áo vest ra, “Trong đó quá bẩn, vứt đi.”

“Dạ.” Lý Hằng đáp, “Diệp Sóc nói như thế nào?”

“Chắc là mắc câu rồi.” Quý Thừa uể oải nói, “Đi thôi.”

Bên ngoài tối đen, cảnh phồn hoa của các sông bạc nhanh chóng hiện lên. Xuyên qua ảnh ngược, Quý Thừa rõ ràng nhìn thấy vẻ chán ghét trên mặt mình. Tên Diệp Sóc này vẫn luôn khiến anh ghê tởm. Anh không rõ nguyên nhân bắt nguồn từ đâu, cho đến khi trong một buổi dạ tiệc, lúc vô tình anh thấy Diệp Sóc chặn người phụ nữ đó ở một nơi vắng vẻ để kích bác.

“Tóm được đại gia? Đúng là không biết xấu hổ như con gái mẹ của mày!”

“Mày cho là Quý Thừa thật lòng? Lợi dụng mày mà thôi, chờ mày bị chơi đến chết đi!”

“Mau chóng tỉnh khỏi giấc mộng bà chủ đi, con riêng làm bà chủ cũng là thứ đê tiện!”

“Muốn dùng Quý Thừa đổi phó tao? Sẽ có ngày mày phải quỳ xuống cầu xin tao!”

Mà người phụ nữ không có tiền đồ kia lại có thể im lặng, cứ đứng yên để mặc người ta nhục mạ. Sau khi trở lại đại sảnh, anh cố ý hỏi: “Đi đâu lâu vậy?”

Cô làm như không có gì, đáp: “Trang điểm lại, ở trong toilet đậm phần.”

Lần đó trước cổng lớn nhà họ Diệp, người phụ nữ này sau khi bị Diệp Sóc lăng nhục cũng làm như không có gì mà rời đi. Nhưng vừa qua khỏi khúc cua,

cô liền ngồi xổm xuống co ro lại, nước mắt ràn rụa. Sự chán ghét của Quý Thừa đối với Diệp Sóc có lẽ bắt đầu từ lúc đó. Anh đã từng nói Diệp Sóc sẽ tự rước lấy nhục, nhưng hiển nhiên người phụ nữ đó không tin. Nhận thức này khiến anh giận dữ.

Chẳng lẽ cô còn không hiểu? Cô đã là vợ anh, không ai có thể tùy tiện nhục mạ cô. Nhưng cô lại sợ phiền phức, ngay cả đề cập với anh cũng không, cứ thế mà về nhà. Quý Thừa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng cũng đồng thời hạ quyết tâm, anh sẽ cho cô vốn liếng để kiêu ngạo, để cho bọn họ phải câm miệng hết.

Vài năm kế tiếp, anh chuyển một khối tài sản đáng kể đến tên của cô. Như vậy, cô không chỉ là vợ anh, còn độc lập sở hữu một khối tài sản kèch xù, xem ai còn dám nói ra nói vào nữa không. Nhưng cô lại luôn từ chối: “Không cần, ban đầu đã thương lượng rồi mà, em thật sự không muốn!”

“Nhất định phải nhận, đừng làm anh mất mặt.”

Ai ngờ cuối cùng, chỉ dùng một tờ di chúc, người phụ nữ này liền ném hết tất cả dụng tâm lương khổ vào mặt anh. Thứ gì của anh, cô không cần.

Quý Thừa nở nụ cười châm biếm. Người nào đó không ngờ đến được, tài sản này lại biến thành công cụ trọng yếu để ép cô trở về. Trông đưa được đưa, trông đậu được đậu, anh quả thực nên cảm kích sự hào phóng lúc trước của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Làm anh nói yêu

Lúc Diệp Tông đi ra, Đường Mật đang ôm một chậu hoa thủy tiên trong lòng. Kỳ Yên nhủ mảy, còn Diệp Tông lại cười nói với anh: “Thủy tiên thanh nhiệt giải độc, có tác dụng trấn an, hạ nhiệt, thích hợp với anh.”

Đường Mật ở một bên liều mạng gật đầu: “Bác sĩ Diệp đúng là thần y.”

Kỳ Yên bị chọc tức không nhẹ. Đường Mật cũng không để ý, nhìn hoa thủy tiên tự tiêu khiển tự vui: “Đúng là chủ nào trồng ra hoa nấy, yên tĩnh không màng danh lợi, không nhiễm bụi trần, Mạch Nha có một anh trai hoàn mỹ như vậy, đáng lẽ phải kén cá chọn canh lắm mới đúng, sao lại chọn phải...”

Kỳ Yên nguy hiểm nheo mắt: “Cô nói cái gì?”

“Tôi nói bác sĩ Diệp trông vừa đẹp trai lại còn tốt tính, anh cần phải học tập người ta nhiều hơn.”

Kỳ Yên chán nản: “Người ta đã có chủ, cô sớm thu hồi lòng mình đi!”

“Có liên quan gì tới chứ.” Đường Mật dí chậu hoa thủy tiên sát mặt anh, “Đừng hờ một chút là nổi giận, hại gan. Mau ngửi một chút để hạ hỏa đi.”

Từng phiến lá xanh mướt của thủy tiên che khuất tầm mắt, xe đang chạy như bay trên đường cao tốc, nhưng Kỳ Yên hoàn toàn quên mất nguy hiểm, trong đầu tràn ngập hình ảnh vượt qua không gian thời gian ulla về.

Đường Mật thấp hơn anh rất nhiều, nhưng lại đặc biệt thích giơ đồ đạc này nọ lên như hiến vật quý. Có đôi khi là một cái đùi gà: “Em không đói, hời cho anh rồi!”

Có đôi khi là một bó hoa tươi: “Sinh nhật vui vẻ! Đẹp giống em lắm đúng không? Nhận đi nhé!”

Còn có lúc lại là cục bông gòn: “Sao lại đánh nhau? Thứ em mê mẩn chính là nhan sắc của anh, nếu mặt mũi hốc hác em sẽ không thích anh nữa!”

Khi đó họ sống cùng nhau trong một túp lều rách nát, vì nộp học phí mà liều mạng làm thêm, bị thương không có tiền đến bệnh viện, hái hoa dại ven đường làm quà sinh nhật. Nhưng khi đó anh hạnh phúc biết bao, có người tình nguyện nhịn đói chờ anh ăn, không xa không rời cứ luôn ở bên anh.

Chiếc bong bóng xinh đẹp đó sao lại vỡ tan rồi? Đúng, là bị sự ích kỷ và ham muốn của cô chính tay đâm nát. Hiện tại anh ngồi trên mọi thứ, có thể hô mưa gọi gió, nhưng rốt cuộc không đòi lại được những thứ tốt đẹp từng có.

“Kỳ Yên?” Thấy hai mắt anh đăm đăm, Đường Mật nhin không được gọi một tiếng.

Kỳ Yên hoàn hồn, lớn tiếng quát: “Hoa, lấy ra mau.”

Đường Mật rụt cổ: “Anh không thích à?”

“Tôi không thích những thứ sẽ ủa tàn.” Kỳ Yên lạnh lùng nói, “Phù dung sớm nở tối tàn, khiến người ta tiếc hận, chi bằng đừng bao giờ tồn tại. So ra, mấy loại cây xanh không nở hoa còn tốt hơn nó nhiều.”

“Thật sao?” Ánh mắt Đường Mật đột nhiên không có tiêu cự, “Anh cũng nghĩ như vậy à?”

Đây không phải là lần đầu tiên cô nghe nói vậy. Trước kia, cô luôn hái hoa dại ở ven đường về để trang trí. Mỗi lần Hàn Duyên đều nói: “Thấy chúng ủa tàn em không đau lòng à? Chi bằng nuôi cây xanh cho rồi.”

Cô chỉ cười: “Anh là con trai, sao đa sầu đa cảm vậy?”

“Thứ tốt đẹp thì không bền, giữ lại càng không dễ.” Hàn Duyên ôm cô từ đằng sau, “Em quá tốt, anh thật sự lo lắng bản thân không giữ được, nhìn hoa tàn đều cảm thấy là điềm xấu.”

“Ngốc à, đó là quy luật tự nhiên.” Đường Mật vỗ giận dỗi, “Anh ôm suy nghĩ biến thái thế này, chẳng phải thuyết mình rằng một mai chúng ta già đi, anh sẽ thay lòng đổi dạ?”

“Có khả năng. Cho nên em nhất định phải sinh một đứa con gái trông giống hệt em. Như vậy đến khi em hoa tàn ít bướm, anh có thể ngắm nó, cũng có thể kiên nhẫn chịu đựng sống tiếp cùng em.”

“Cái, gì? Không biết xấu hổ! Anh đi chết đi!”

Quả nhiên, ông trời không chiều cô họ, cuối cùng cô không thể sinh một đứa con gái cho Hàn Duyên, ngay cả con trai của họ cũng không biết đang ở nơi nào. Nhớ tới Điện Điện, mắt Đường Mật không khỏi đỏ lên.

“Vừa rồi cô nói: Anh cũng nghĩ như vậy?” Kỳ Yên đột nhiên lên tiếng: “Còn có ai nghĩ vậy à?”

Đường Mật cố gắng gượng cười: “Một người quen.”

Kỳ Yên ngừng xe. Sau khi anh im lặng thật lâu, do dự hỏi: “Người đó là gì của cô? Quan trọng không?”

Ba chữ ‘rất quan trọng’ gần như được thốt ra, nhưng đã là quá khứ, nhắc lại để làm gì? Đường Mật đứng lúc ngừng lại, cười nói: “Người qua đường mà thôi.”

Tay đang rút chìa khóa của Kỳ Yên run mạnh, chìa khóa lạnh lẽo bị ném ra ngoài, va mạnh vào cửa kính xe bên cạnh Đường Mật, dẫn tới cửa kính run lên một hồi. Đường Mật sợ tới mức mặt mày trắng bệch: “Kỳ Yên anh bị sao ...”

Còn chưa nói hết, Kỳ Yên liền nhào đến, hung hăng dùng miệng phủ lên cánh môi cô. Đường Mật ngay cả gãy dựa cũng không được, toàn thân đông cứng, mặc cho Kỳ Yên cạy mở hàm răng cô, tùy tiện công chiếm khoang miệng cô. Anh giống như bị điên rồi, không có kỹ thuật, bất chấp hậu quả, chỉ liều mạng hấp thụ hương vị của cô. Cho đến khi bầu không khí tràn ngập mùi máu tanh cùng tiếng rung nhẹ, Kỳ Yên mới hoắc mắt buông cô ra.

Anh cúi đầu, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Đầu óc Đường Mật trống rỗng, chỉ có thể máy móc nói: “Điện thoại... hình như đang rung.”

Kỳ Yên bực dọc móc điện thoại ra, nhận máy, sau đó nghe thấy bên kia nói: “Anh Kỳ, có tình huống quan trọng. Quý Thừa vừa mới đến pub gặp Diệp Sóc, người của chúng ta không nghe được nội dung.”

Bà Quý hùng hùm hồ hồ đẩy cửa xông vào, buông ra một câu: “Nghe nói anh đi gặp Diệp Sóc?”

Quý Thừa nghe vậy bình tĩnh ngẩng đầu, tiện tay nhấn số nội bộ: “Pha ly trà xanh giải nhiệt cho bà chủ.”

“Đừng đánh trống lảng, anh tìm hấn làm gì?”

Quý Thừa sớm đoán được mẹ anh sẽ hỏi, nên đã chuẩn bị một cái có thật toàn thật mỹ: “Xác định Diệp Nghi đã chết, bước kế tiếp sẽ phân chia tài sản của cô ấy. Số tiền này vốn là của con, dựa vào cái gì để cho họ Diệp hưởng? Cho nên con muốn xin điều tra lại vụ án của Diệp Nghi. Năm đó cảnh sát hoài nghi là người của họ Diệp muốn phân chia tài sản của con nên giết chết Diệp Nghi. Con muốn khuấy đảo chuyện này lên. Dù sao cũng là tai tiếng, họ Diệp cảm thấy áp lực có lẽ sẽ chủ động rút khỏi quyền thừa kế. Diệp Sóc hiềm nghi lớn nhất, cho nên con muốn ra tay tạo áp lực từ hấn, để hấn khuyên Diệp Thánh Ân mau chóng rút lui.”

Bà Quý rõ ràng không tin: “Anh uy hiếp Diệp Sóc thì có ích lợi gì? Từ lúc bị hấn giam lỏng, Diệp Thánh Ân đã không tha cho hấn, chỉ mong sao hấn bị xử bắn.”

“Diệp Thánh Ân là không tha cho Diệp Sóc, nhưng không đến mức muốn để hấn chết.” Quý Thừa sâu xa nói, “Nói thế nào cũng là con ruột, chẳng lẽ lại muốn thẳng tay trừ khử như thế? Mẹ thấy có đúng không, thưa mẹ.”

Toàn thân bà Quý phút chốc cứng đờ, nhưng tức khắc khôi phục, nói: “Nhưng anh cũng rõ ràng là Diệp Nghi chưa chết, cho dù điều tra lại, có thể tra ra được gì?”

“Diệp Thánh Ân cũng biết Diệp Nghi chưa chết, cho nên mới sợ người ta tra. Một khi tra ra cô ấy còn sống, người gặp rắc rối không phải là Diệp Sóc, mà chính là Diệp Thánh Ân. Không cần tra ra kết quả, chỉ cần ông ta thấy áp lực, rút khỏi quyền thừa kế là được.”

Trực giác của bà Quý mách bảo Quý Thừa đang nói dối, nhưng lại tìm không ra sơ hở gì, đành phải nói: “Nếu đã thừa nhận cái chết của Diệp Nghi, vậy chuyện anh và Thượng Vi định khi nào thì làm?”

Quý Thừa cười khẩy: “Mẹ gấp gáp như vậy, người không biết còn tưởng rằng, mẹ bị họ Thượng nắm nhược điểm gì đó.”

Trong lòng bà Quý căng thẳng, ngoài miệng lại làm như không có việc gì: “Hai đứa vốn dĩ là một đôi do trời đất tạo thành, nếu không bị đứa con riêng kia phá đám, hà tất phải kéo dài đến tận hôm nay?”

“Mẹ nghĩ là con sẽ cưới Thượng Vi?” Quý Thừa trêu chọc nói, “Thượng An Quốc vẫn luôn trung lập, nếu con kết hôn với Thượng Vi, không phải bác ấy sẽ hoàn toàn nghiêng về phía con ư. Đến lúc đó, mẹ có muốn đuổi con xuống đài chẳng phải sẽ càng khó khăn hơn à? Hay là, mẹ và Thượng An Quốc đã sớm đạt thành thỏa thuận nào đó, đám cưới chỉ là vì củng cố liên minh của hai người?”

Nắm tay giấu trong ống tay áo của bà Quý hơi phát run, nhưng vẫn cố cười: “Đứa con này đúng thật là, tôi và anh bất hòa, còn không phải bởi vì con vợ không đáng tin kia của anh à? Chỉ cần anh kết hôn với Thượng Vi, tôi còn gì bất mãn với anh nữa chứ?”

“Vậy thì tốt.” Quý Thừa ôn hòa nói, “Con sẽ dốc toàn lực, chỉ để mẹ hài lòng.”

Bóng lưng bà Quý biến mất sau cánh cửa, chiếc bút máy trong tay Quý Thừa rắc một cái gãy làm hai nửa. Cuộc sống của anh đúng là dối trá tột cùng, mỗi câu anh nói toàn là lời nói dối. Anh đột nhiên rất nhớ người phụ nữ kia. Người thân của anh chỉ có một mình cô, nhưng kẻ địch lại nhiều như vậy: bà Quý, Thượng An Quốc, Thượng Vi, Diệp Sóc...

Nếu tiếp tục tiến hành kế hoạch này, thì ngay cả Diệp Tông cũng sẽ biến thành kẻ địch. Sau đó thì sao? Có phải cô cũng trở thành kẻ địch, mà anh thì hoàn toàn cô độc? Quý Thừa cảm thấy quá mệt mỏi. Anh không muốn như vậy, anh muốn dừng tay.

Ngẩng đầu, Quý Thừa nhìn chăm chăm điện thoại trên bàn. Có phải nên thử thêm một lần hay không? Thử thêm lần cuối cùng, cho dù là luôn cúi cũng chẳng gọi là gì cả, chỉ cần cô đứng về phía anh.

Mạch Nha chính thức đến tiệm của Tiểu Ngải phụ giúp. Ban ngày có chút bù đầu, trời chưa sáng Mạch Nha đã phải đến tiệm, cùng Tiểu Ngải chuẩn bị nguyên liệu sử dụng trong ngày. Hôm nay mới vừa vào cửa, Tiểu Ngải liền vội vàng tiếp đón cô: “Mạch Nha mau đến đây! Điện thoại của cô nè!”

“Điện thoại?” Mạch Nha ngăn người, “Tìm tôi?”

Ở chỗ này, người cô quen chỉ dùng một bàn tay cũng đến không hết, ai lại gọi điện thoại đến tiệm? Cô không khỏi ngờ vực: “Ai vậy? Người Trung Quốc hay người Mỹ?”

“Khách hàng, gần đây có rất nhiều người chỉ đích danh cô làm bánh cho họ. Giọng nói cực kỳ gọi cảm nhé! Hình như đã nghe ở đâu đó. Tiếng Anh chuẩn, chắc chắn là người Mỹ.”

Mạch Nha hoài nghi nhận máy: “Hello? (Xin chào)”

“Là tôi.”

Mạch Nha thoáng cứng đờ, sau khi ngẩn ngơ một hồi, cô khó khăn nói, “Có chuyện gì?”

Quý Thừa dường như cười một tiếng: “Sợ à? Em đã nói, chúng ta đã hoàn toàn chấm dứt, tại sao còn phải sợ tôi?”

Mạch Nha nắm chặt ống nghe: “Tôi cũng đã nói hy vọng đừng gặp lại nữa, vì sao còn gọi điện tới?”

“Gọi điện không tính là gặp mặt.” Anh ôn tồn nói, “Nghe nói em đến đây làm việc. Tôi cũng có quen với cô chủ, nhưng chỉ dùng tiếng Trung nói chuyện với cô ấy. Có lẽ em không muốn để cô ấy biết quan hệ giữa chúng ta, để tránh cô ấy nghe ra được, vừa rồi tôi dùng tiếng Anh.”

Mạch Nha lại ngạc nhiên. Quý Thừa làm việc chưa bao giờ suy nghĩ cho người khác, lại càng không thích giải thích, sao đột nhiên lại trở nên chu đáo và kiên nhẫn vậy? Cô cảm thấy vừa hoảng hốt vừa mờ mịt: “Rốt cục là có chuyện gì?”

Im lặng hồi lâu, cô nghe thấy giọng nam trầm ấm hỏi ra từng chữ: “Em có thể quay về không?”

Mạch Nha nghi ngờ bản thân nghe nhầm: “Cái gì?”

“Đừng hiểu lầm.” Quý Thừa dùng một chút, giống như đang sắp xếp lại ngôn từ, “Chúng ta đúng là đã hoàn toàn chấm dứt. Chuyện trước kia đều đã là quá khứ, không cần nhắc lại. Em quay về, chúng ta bắt đầu lại lần nữa. Em đồng ý không?”

Mạch Nha khiếp sợ nhìn chăm chăm vào ống nghe, xác nhận nó thực sự tồn tại, không phải là ảo giác, mới đặt lại lên tai: “Anh cãi nhau với Thượng Vi à?”

“Không liên quan đến người khác.” Giọng nói Quý Thừa lạnh hơn một chút, “Là tôi đang hỏi em, em bằng lòng không?”

Mạch Nha ghen hờn thật lâu mới hỏi: “Vì sao?”

Anh không đáp, chỉ cố chấp nói: “Em bằng lòng không?”

Một góc nào đó trong tim đang rục rịch, Mạch Nha cố gắng đè nén nó lại: “Không bằng lòng.” Đây chính là đáp án trái với lương tâm, nhưng lại là một đáp án đúng.

Sóng điện từ rè rè, âm thanh ấy quanh quẩn và trống rỗng, hồi lâu sau, Quý Thừa cúi đầu cười: “Đã biết. Tại sao?”

“Anh yêu tôi không?” Mạch Nha hỏi lại.

Tiếng hít thở bên kia ngưng trệ, nhưng không có hồi đáp. Rõ ràng không chờ mong, nhưng đối mặt với sự thật vẫn cảm thấy đau đau. Mạch Nha hít một hơi thật sâu, thản nhiên nói, “Anh thấy đó, anh không yêu tôi. Không liên quan đến lợi ích, cũng không có tình yêu, còn có lý do gì để chúng sống với nhau?”

“Nếu...” Anh ngập ngừng hồi lâu, điềm đạm nói, “Nếu tôi yêu em thì sao?”

“Chuyện này làm gì có nếu?” Mạch Nha bật cười, “Anh không yêu tôi, không yêu chính là không yêu, nếu không thì anh sẽ không năm lần bảy lượt nghiêm khắc với tôi ở trước mặt mẹ anh và Thượng Vi.”

“Diệp Nghi, tôi...”

“Giữa tôi và hai người đó phát sinh quá nhiều xung đột, thể diện đã sớm xé rách rồi, không có khả năng chung sống hòa bình được nữa.” Mạch Nha cắt ngang lời anh, “Anh có thể bởi vì yêu tôi mà chống đối với mẹ anh không? Anh có thể bởi vì yêu tôi mà không bao giờ gặp lại Thượng Vi không? Huống hồ tôi còn có đứa con, với thân phận của nó, làm sao có thể sinh tồn ở nhà họ Quý được? Quý Thừa, tôi không biết tại sao anh lại muốn tôi quay về, có lẽ bởi vì sự tồn tại của tôi quá lâu, đã biến thành thói quen của anh. Nhưng đây không phải là thói quen tốt. Thân phận gia cảnh của chúng ta kém nhau nhiều lắm, căn bản không bình đẳng, từ lúc bắt đầu đã là sai rồi, ngàn vạn lần đừng tiếp tục sai nữa.”

Gác điện thoại, Quý Thừa mỉm cười tự giễu. Anh không nên vọng tưởng. Cô không muốn đứng về phía anh, càng không thể cùng anh sóng vai tác chiến. Cuộc sống của cô còn có đứa con, còn có Nghiêm Hàn, thậm chí còn có Kỳ Yên, còn anh căn bản không được xếp hạng. Anh đã kéo phong độ xuống mức thấp nhất, nhưng cô lại không mấy may phân vân.

Nếu đã như vậy... Diệp Nghi, tôi vốn không muốn ép em. Chỉ cần vừa rồi em có chút do dự, tôi sẽ tha cho Diệp Tông, nhưng em không có. Con đường này do chính em lựa chọn, tôi sẽ cùng em đi đến tận cùng.

Đứng trước cửa sổ sắt đất, anh nhìn ánh tà dương đỏ như máu nơi chân trời, chậm rãi nhấn một dây số: “Cảnh quan Ngô, tôi là Quý Thừa. Đúng, không tìm nữa.”

“Nhưng vụ án chưa có kết luận, tôi không thể buông xuống được. Cho nên tôi muốn hỏi, nếu tìm được chứng cứ mấu chốt mới, có thể xin điều tra lại không?”

“Vây là tốt rồi. Tôi chỉ muốn bắt được hung thủ, trả lại công bằng cho vợ tôi. Hy vọng cảnh sát căn cứ theo chứng cứ mới, tập trung điều tra một người.”

Quý Thừa vừa nói, vừa mở tập văn kiện trong tay ra. Bên trong, là toàn bộ kế hoạch Lý Hằng vạch ra kỹ càng. Ngón tay thon dài của anh xẹt qua cái tên Diệp Thánh Ân, Diệp Nghi và Diệp Sóc, khó khăn lắm dừng lại trên hai chữ: Diệp Tông.

Cái tên của Diệp Tông được đặt chính giữa toàn sơ đồ của kế hoạch, bị một mũi tên đỏ tươi chỉ vào. Quý Thừa gõ gõ lên đó, trong miệng lại nói: “Trưởng nam của họ Diệp, Diệp Sóc.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trở về

Sau khi nói chuyện xong với Quý Thừa, bà Quý càng nghĩ càng thấy không ổn. Macao phồn vinh huyền ảo ngoài kia, lúc này trông có vẻ lung lay sắp đổ vì nguy hiểm. Suy nghĩ thật lâu, bà lấy điện thoại đi động ra: “An Quốc, Diệp Thánh Ân không thể giữ lại.”

Bên kia Thượng An Quốc im lặng, giọng điệu thoáng trầm ngâm: “Sao vậy?”

“Quý Thừa vì không muốn để họ Diệp tham dự phân chia tài sản, quyết định gây áp lực với họ. Ngộ nhờ Diệp Thánh Ân bị ép đến nóng nảy, buộc miệng nói ra chuyện năm đó thì phải làm sao? Không thể mạo hiểm được.”

“Không được!” Thượng An Quốc nói như đinh đóng cột, “Chuyện năm đó bại lộ là nguy hiểm, hiện giờ ra tay giải quyết Diệp Thánh Ân thì không nguy hiểm à? Nhiều lắm thì dư luận ồn ào một chút, ở tòa án lại chết không đối chứng. Còn hiện giờ bà ra tay, mỗi một chuyện đều là tội chứng chân chân thật thật! Đừng không phân rõ nặng nhẹ!”

“Không phân rõ nặng nhẹ chính là ông đó!” Bà Quý hỏi vặn lại, “Đúng, năm đó là tôi chủ mưu, ông nhiều lắm chỉ tính là đồng lõa, đương nhiên không muốn mạo hiểm. Nhưng ông đừng quên bản thân đã làm cái gì! Trong mắt Quý Thừa, hai chúng ta ai tội tệ hơn ai còn không chắc đâu!”

“Đẹp ngay tính khí vừa nghe chút gió lại cho là mưa của bà đi!” Thượng An Quốc gầm nhẹ, “Tôi đã nói rồi, đừng để Quý Thừa trở về. Bọn con riêng có đến tranh tài sản, thì cho bọn chúng một chút là được, bà chẳng thua thiệt bao nhiêu, cũng chẳng giúp bọn chúng đạt được thành tựu gì, ngược lại có thể giúp bà kìm hãm Quý Thừa. Nhưng bà không nghe, gọi Quý Thừa về đấu với bọn chúng! Kết quả hay lắm, nó nắm hết quyền hành, ngay cả bà cũng bị kéo xuống. Đã như vậy, thì ràng quan hệ tốt đẹp với nó đi, chỉ cần nó còn nhận bà là mẹ, chuyện còn lại cũng dễ bàn hơn! Nhưng bà lại giờ chứng, vì Diệp Nghi mà trở mặt với nó, đến nông nổi như ngày hôm nay! Bà ngồi yên chút đi, đừng để người ta nắm thóp nữa, cẩn thận chết không có chỗ chôn!”

“Để Quý Thừa biết được chân tướng, tôi mới là chết không có chỗ chôn!” Bà Quý hung hăng cắn răng, “Hồngбет chính là hồngбет bởi con Diệp Nghi kia! Nếu không phải tại nó, Quý Thừa cần gì phải mềm lòng, thời khắc mấu chốt chữa lại một đường sống cho họ Diệp không nói, còn bồi thường gia sản nhiều như vậy! Hừ, Diệp Thánh Ân vừa chết, tôi nắm nhurer điểm của họ Diệp cũng vô dụng, cũng không cần thiết giữ lại nó nữa, đến lúc đó...”

“Bà nói gì?” Thượng An Quốc ngắt ra, “Ai không cần thiết giữ lại?”

Lúc này bà Quý mới nhớ ra, bản thân che giấu chuyện Diệp Nghi còn sống với Thượng An Quốc, vội vàng sửa miệng: “Không có gì, ý của ông tôi đã hiểu, cứ vậy đi.”

Ngắt điện thoại, bà Quý nhắm mắt yên tĩnh hồi lâu, rồi nhấn số nội bộ của trợ lý: “A Tề, mấy hôm trước anh nói, tâm phúc của Hàn Thiệu Thành... người tên lão Tam kia... đến Macao?”

“Phải.”

“Chuyện giải quyết Diệp Thánh Ân giao cho hắn, giá cả thương lượng cho tốt.” Bà Quý nhếch môi đỏ mọng, “Người họ Hàn đã đến, chúng ta hành sự cũng tiện hơn.”

Sau khi phát sinh vụ hôn điên cuồng mà khó hiểu kia, Kỳ Yên trốn biệt trong thư phòng, Đường Mật thì nép ngoài cửa nghe lén. Dường như anh đang nói chuyện với Diệp Tông: “Quý Thừa gặp Diệp Sóc, không biết nói gì đó... Tôi sợ hắn bắt tay với Diệp Sóc đối phó anh... Nếu đã quyết định quay về họ Diệp, thì sớm nói cha anh quyết định ôn hòa chuyển nhượng cô phần đi. Có thực quyền trong tay, thời điểm mấu chốt mới có thể tự bảo vệ mình.”

Sau đó bên trong yên lặng, Đường Mật cố gắng áp sát lỗ tai lên cửa, vừa mới ra sức, cửa đột nhiên mở ra, cô liền ngã rầm vào bên trong. Tình cảnh này hình như hơi quen quen, lần đầu tiên gặp Kỳ Yên, anh tuyên bố mình là cha ruột của Mạch Miêu, cùng Mạch Nha ở trong gian bếp sau tiệm nói chuyện hồi lâu. Lúc ấy Đường Mật cũng ghé vào cửa hết như bây giờ, sau đó cửa cũng đột nhiên mở ra, cô cứ thế vào ngã vào lòng ngực anh.

Từ khoảnh khắc ấy, cuộc sống bình lặng mà Đường Mật cố gắng nhiều năm mới lấy lại được phút chốc vỡ thành mảnh nhỏ. Còn lúc này đây, cuộc sống của cô ngay cả một mảnh nhỏ cũng không sót lại chút gì, chỉ còn một khoảng mờ mịt. Cô ngẩng đầu, yên lặng nhìn Kỳ Yên: “Vừa rồi ở trong xe, anh, vì sao anh lại... hôn tôi?”

Kỳ Yên đẩy mạnh cô ra, thông thả đi đến quầy bar rót đầy một ly whiskey, ngửa đầu uống một hớp, anh thần nhiên nói: “Cô làm tôi bất giác nghĩ đến một người, nhất thời không không chê được, không cần để ý.”

“Người nào?” Đường Mật siết chặt nắm tay, hỏi: “Xem tôi trở thành ai?”

Kỳ Yên cười lãnh đạm: “Một kẻ bạc tình.”

Đường Mật hoài nghi nói: “Mạch Nha à?”

Kỳ Yên ngạc nhiên giây lát, bật cười nói: “Không, tôi và cô ấy là đồng bệnh tương liên.”

“Cho nên anh từng bị một cô gái trông giống tôi bỏ rơi?” Đường Mật thử thăm dò, “Đây là nguyên nhân anh luôn ghét tôi?”

“Vậy ư.” Kỳ Yên đặt ly rượu xuống, từng bước đến trước mặt Đường Mật, nhìn cô chăm chú, “Tôi không phải bị bỏ rơi, mà bị cô ta chà đạp.”

Dứt lời, anh bỗng nhiên xoay người, bóng lưng cao lớn lại mang theo vẻ sa sút thật sâu: “Tôi nghĩ rồi, nếu cô cứ tiếp tục ở lại đây thì người bị điên trước có lẽ sẽ là tôi. Cho nên cô vẫn nên đi thôi. Tình hình đứa bé tôi đã nắm khá rõ rồi, sẽ mau chóng làm xong giúp cô, cô dẫn nó về Đại Lục đi, lần này giấu cho kỹ, đừng để tôi tìm thấy nữa.”

“Đợi đã!” Đường Mật tiến lên, túm lấy tay áo của Kỳ Yên, “Anh định đi cứu Diệ Điện? Nó còn ở trong tay của Diệp Sóc không? Anh đi cướp lại nó có thể làm nó bị thương hay không? Anh...”

“Cô nói gì?!”

Đường Mật chưa từng nhìn thấy bộ dạng âm trầm đè nén như thế của Kỳ Yên. Thường ngày anh rất được, mặc dù phần nộ hay mỉa mai thì cũng mang lại cảm giác đẹp đẽ đến kinh động lòng người. Nhưng mà giờ phút này, mỗi một đường nét trên người anh giống như đều sắp tóe ra lửa, ánh mắt sâu tối và chạm ánh sáng cực kỳ lạnh lẽo nghiêm nghị, giống như muốn nuốt chửng cô.

Đường Mật vô thức lùi về sau: “Anh, anh bị sao vậy?”

Kỳ Yên hung hăng kéo Đường Mật lại: “Tên của đứa bé là gì?”

“Điện... Điện hà...” Đường Mật không hiểu, run rẩy nói, “Anh cảm thấy không hay à? Là chồng tôi đặt đó, tên của tôi là Mật, tên của anh ấy là Duyên, lấy phụ âm tên của tôi kết hợp với nguyên âm tên của anh ấy mà thành. Cũng có hơi lạ, nhưng anh cũng không nên...”

Kỳ Yên như bị đông cứng, biểu hiện trong mắt trở nên vô cùng kỳ quái: “Chồng cô, tên anh ta là gì?”

“Hàn Duyên.” Đường Mật cẩn thận quan sát sắc mặt anh, “Kỳ Yên, anh... biết anh ấy à?”

Khi Diệp Tông quay về nhà họ Diệp, Diệp Thánh Ân đang nằm trên giường truyền dịch, thấy anh thì kinh ngạc nhếch mày: “Nhanh như vậy đã suy nghĩ thông suốt?”

“Vâng. Đề nghị của cha, tôi đều đồng ý hết.” Diệp Tông nói thẳng, “Tôi không thích dây dưa. Nếu đã quyết định, thỏa thuận chuyển nhượng và đại diện cổ phần có liên quan, xin cha mau chóng ký tên.”

“Quyết đoán, gọn gàng, mạnh mẽ vang dội.” Diệp Thánh Ân hài lòng gật đầu, “Hon nữa cuối cùng nhìn ra tầm quan trọng của tiền tài và quyền lực, đã muốn mau chóng nắm bắt rồi. Lão nhị, không tồi, có tiến bộ.”

“Quý Thưa đi gặp Diệp Sóc.” Diệp Tông mặt không chút thay đổi, “Bất luận họ nói gì, đối với họ Diệp trăm hại không một lợi. Cha muốn bảo vệ họ Diệp, vẫn nên mau mau một chút tốt hơn.”

“Ừ, cơ sở ngầm cũng rất đặc lực.” Diệp Thánh Ân cười cười, từ trong tủ đầu giường lấy ra một xấp văn kiện, “Đã chuẩn bị xong, chỉ đợi anh ký tên.”

Diệp Tông mở ra, xem qua một lượt. Trước khi ký anh dừng một chút, cuối cùng cũng ký tên mình vào. Trong giọng nói của Diệp Thánh Ân hàm chứa ý cười đắc thắng: “Sớm biết như thế, lúc trước hà tất phải thoát ly nhà này, đánh một vòng lớn như vậy. Cổ phần công ty của anh và Diệp Nghi hiện giờ đều nằm trong tay anh, tôi cũng sẽ âm thầm sửa lại di chúc, để ở chỗ của luật sư. Lão nhị, chỉ cần khiến tôi hài lòng, họ Diệp sau này, thậm chí là cả Macao đều là của anh. Chỉ một điều, đừng học thằng anh của anh, có tâm tư gì không đứng đắn. Nhớ kỹ, tôi có thể cho anh, thì nhất định cũng có thể lấy lại.”

“Cha còn không hiểu à?” Diệp Tông lạnh lùng gấp lại văn kiện, “Nguyên nhân duy nhất tôi ký tên là muốn bảo vệ em gái. Chỉ cần cha không cản trở chuyện này, tôi sẽ không có tâm tư gì.”

“Nói khoác đừng nói sớm quá.” Diệp Thánh Ân chậm rãi nói, “Mấy thứ trong tay anh đều có độc, sẽ làm người ta nghiện. Cho dù có dự tính ban đầu, một khi lây nhiễm sẽ không có ngày thoát thân. Lão nhị, hoan nghênh về nhà.”

Diệp Tông vừa mới ra khỏi cửa phòng Diệp Thánh Ân, thì Diệp Sóc lập tức nhận được điện thoại của trợ lý: “Thưa anh, Diệp Tông tới gặp ông chủ.”

Diệp Sóc hung hăng ném đầu thuốc lá trong tay đi: “Nói cái gì?”

“Bảo mọi người ra ngoài, không rõ nội dung. Nhưng Diệp Tông bình thường không cầm túi công văn, hôm nay lại xách theo, bên trong rất có thể là văn kiện. Hon nữa hần vừa đi, ông chủ đã gọi người của bộ phận quan hệ xã hội, chắc là có tin tức muốn công bố.”

“Vẫn bị nó giành trước! Lão nhị thằng khốn này, làm ra vẻ đạo mạo nhiều năm, rốt cục cũng lòi đuôi! Ra vẻ thanh cao đều là giả hết! Lần này tôi muốn cho hần biết, họ Diệp ra thì dễ, muốn trở về, phải hỏi trước xem tôi có đồng ý hay không!”

“Dạ phải.”

Đốt thuốc lẩn nữa, rít mạnh hai hơi, Diệp Sóc bức dọc hỏi: “Bảo anh tìm người có manh mối chưa?”

“Tìm được tài xế Lưu Sinh năm đó lái xe cho ông chủ rồi. Khi ông ta về hưu tuổi tác không cao, nghi cũng đột ngột, hon nữa còn cầm một số tiền của ông chủ. Con của ông ta ham mê cờ bạc, mấy năm trước đã tiêu hết tiền dành dụm của ông, hiện tại đang trốn, chỉ để lại hai ông bà già ở nhà, thường xuyên có chủ nợ đến nhà đập phá.”

“Trời cũng giúp tôi.” Diệp Sóc chậm rãi mỉm cười, “Giúp ông ta giải quyết xong vấn đề đi. Nếu rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt... Không phải ông ta còn có vợ con à, phục vụ từng đứa một cho tôi. Chuyện cần dùng đến tiền thì nhất định có thể thành. Giải quyết chuyện này, Diệp Tông sẽ chết mau thôi.”

“Dạ.”

Ném điện thoại đi, Diệp Sóc từ từ nhả khói, lẩm bẩm: “Rõ ràng đều là của tao, đám con riêng tui mày một hai đến giành giật. Vậy để tao cho tui mày xem kết cục của việc đắc tội với tao. Diệp Nghi, mày chết, anh trai mày thương nhất cũng sắp chết rồi. Nó không chỉ chết như mày, còn có thể bị thân bại danh liệt mà chết. Mong mày ở dưới suối vàng có thể thấy được, vĩnh viễn cũng không được an nghỉ.”

Macao là lúc xế chiều, trời tây nhuộm cả thành phố thành màu vàng óng. Đây là màu của tiền, vì tiền mà sống, vì tiền mà chết, vì tiền mà đấu, đứng trên đỉnh tòa nhà chọc trời phóng tầm mắt nhìn lại, vô số người đang rơi vào điên cuồng, đến nỗi quên đi ý định ban đầu. Quý Thừa neho mắt, anh cũng sắp không nhớ rõ rốt cục là vì sao bản thân lại đi đến ngày hôm nay.

Lý Hằng đã đứng ở chỗ này năm phút đồng hồ, nhưng cậu chủ hình như đã quên mất sự tồn tại của bác. Hết cách, bác đành phải bắt chấp gọi: “Cậu chủ?”

“Ừ.” Quý Thừa xoay người lại.

“Họ Diệp vừa mới phát tin tức, Diệp Tông trở về.”

Quý Thừa ngừng một chút: “Diệp Sóc có phản ứng gì?”

“Ngoài mặt đương nhiên là giả giọng hoành nghênh, nhưng thật sự một khắc cũng không lơ là. Người của hắn đã liên hệ với tài xế Lưu Sinh lái xe cho Diệp Thánh Ân năm đó. Vụ án của cô chủ, Lưu Sinh là nhân chứng trực tiếp nhất. Cậu chủ, hết thấy đều nằm trong dự đoán của cậu, không sai chút nào.”

“Biết rồi.” Quý Thừa thân nhiên nói, “Anh đi xuống trước đi.”

Lý Hằng do dự một chút, lại đứng tại chỗ không nhúc nhích. Quý Thừa ngẩng đầu: “Còn có việc?”

Lý Hằng ngập ngừng nói: “À... Không có gì, chỉ là tin tức bên Mỹ báo về, nói cô chủ hết thấy đều tốt.”

Quý Thừa nhìn chòng chọc bác thật lâu, chia tay ra nói: “Đưa tôi.”

Lý Hằng hồi hận một lúc, chột dạ lấp liếm nói: “Cậu chủ muốn xem gì?”

“Đưa đây.”

Trong lòng, Lý Hằng đang tự vả miệng mình, sau đó lẳng lặng đưa tập văn kiện trong tay, Quý Thừa neho mắt mở ra, chỉ cần liếc một cái, hơi lạnh thấu xương liền xuyên qua tứ chi. Lý Hằng nói đúng, người phụ nữ kia quả thật sống rất tốt.

Trong mỗi tấm ảnh, bọn họ đều cười vui vẻ thỏa mãn. Trong mỗi tấm ảnh, đều có bóng dáng tên đàn ông đó. Họ đi dạo phố, họ dẫn theo cô bé chơi đùa trên bãi cỏ, họ chia nhau bữa cơm dã ngoại trong gió. Mỗi một dạng đều là thứ anh chưa bao giờ có được.

Quý Thừa đột nhiên phát hiện, tuy rằng anh từng chung sống năm năm với người phụ nữ kia, nhưng trong cuộc sống của cô, kỳ thật một giây đồng hồ anh cũng chưa từng chân chính tồn tại qua. Bởi vì trong mắt cô, cuộc hôn nhân của họ chỉ là giao dịch, mà anh còn là công cụ dùng xong thì vứt, cũng như nồi niêu xoong chảo, không đáng nhận được nửa phần đối đãi thật lòng của cô.

Không đúng, cô yêu nhà bếp như vậy, đối đãi với nồi niêu xoong chảo còn dụng tâm hơn với anh rất nhiều.

Quý Thừa đứng bất động, hồi ức như cơn mưa đá ùn ùn quá tới, giống như muốn chôn sống anh. Anh nhớ lại lần đầu tiên cô giới thiệu người đàn ông ấy: “Quý Thừa, đây là Nghiêm Hàn, là anh họ xa của em, cũng là người bạn thân nhất của em.”

Anh nhớ tới khi Nghiêm Hàn đến nhà làm khách, lúc nào về cô cũng đóng gói một hộp bánh: “Anh lấy nhiều một chút, dù sao Quý Thừa cũng không ăn, em đặc biệt làm cho anh đó.”

Anh nhớ đến lúc mẹ cô qua đời, bản thân đang đàm phán ở nước ngoài liền gấp gáp quay về, lại nghe thấy Lý Hằng thận trọng nói: “Lúc chiều cô chủ có gặp Nghiêm Hàn, nói là muốn chấm dứt hợp đồng trước thời hạn, cùng anh ta đến Đại Lục sống.”

Anh còn nhớ lại thời điểm cô mang thai, vì đề lừa gạt mẹ anh, anh không dám công khai đưa cô đi khám thai, chỉ có thể xa xa lái xe theo sau. Nhưng cô lại không trực tiếp đến thẳng bệnh viện, mà đến đón Nghiêm Hàn trước. Máy nghe lén gắn trên túi xách của cô đem toàn bộ câu chuyện ném lên mặt anh.

“Diệp Nghi, là con gái, em vui không?”

“Vui chứ, em thích con gái. Nhưng mà Nghiêm Hàn, anh là đàn ông, chẳng lẽ cũng thích con gái à?”

“Con gái chắc là sẽ giống em.”

“Ai nói chứ, con gái rõ ràng đều giống b...” Sóng điện bị nhiễu rồi ngưng bật, thật lâu sau mới lại vang lên, “Nghiêm Hàn, nếu anh ấy buông tha em, em sẽ dẫn theo con em rời khỏi nơi này. Đến lúc đó, anh có thể làm ba của nó không?”

“OK. Quyết định rồi nhé.”

Lại một sự im lặng vô cùng vô tận qua đi, Quý Thừa lại nghe thấy người phụ nữ kia nói: “Nếu ba của nó là anh thì tốt biết bao.”

Hạnh phúc cả đời của Quý Thừa đều bị phá hủy hoàn toàn không sót lại chút gì tại khoảnh khắc ấy.

Đóng mạnh van kiện lại, anh thoát khỏi ký ức, mặt không chút thay đổi nói: “Canh chừng Diệp Sóc, nếu cần thì âm thầm trợ giúp hắn một tay. Hắn thành công sớm một ngày, Diệp Tông liền sớm một ngày bị bắt, cô ấy cũng sớm một ngày trở về bên cạnh tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Trong giờ làm việc, Nghiêm Hàn lại thấy Mạch Nha. Đây là phòng khám cổ vấn tâm lý mà anh làm việc, người sáng lập cũng là người Trung Quốc, rất có tiếng tăm trong ngành. Mạch Nha không đề cập qua cô muốn đến, Nghiêm Hàn đang cảm thấy kỳ lạ, liền thấy cô vội vàng quẹo vào văn phòng bác sĩ Thịnh, ping một tiếng, cửa phòng khép lại.

Bên này, Mạch Nha dịu dàng nhìn người đang chăm chú nhìn cô, khẩn trương nói: “Bác sĩ Thịnh, đầu của tôi hình như có vấn đề.”

Bác sĩ Thịnh ôn hòa mỉm cười: “Trong điện thoại tôi đã nói rồi, logic của cô rõ ràng, có lối suy nghĩ lưu loát, còn chủ động đến khám nữa. Nếu người bệnh nào cũng như cô, tôi sẽ thất nghiệp.”

“Nhưng ác mộng càng ngày càng kịch liệt.” Mạch Nha xoa hai má, “Từ ngẫu nhiên đến vài lần mỗi đêm, hơn nữa cảnh tượng ngày càng rõ ràng.”

Mới đầu cô còn cho là ngẫu nhiên, sau càng lúc càng sợ hãi. Cảnh tượng sống động này không giống như là mơ, mà là lực lượng siêu nhiên nào đó đang đưa ra lời cảnh cáo với cô. Quý Thừa, Diệp Tông, Diệp Sóc, tòa án, thậm chí là máu... một đám yếu tố khủng bố xấu chuỗi mà thành, nhiều lần ngược đãi tinh thần cô.

Nghe xong miêu tả của cô, bác sĩ Thịnh hỏi: “Nghe cô nói sơ qua, con ác mộng này có liên quan đến một người thân của cô, cô đang lo lắng cho an nguy của người đó. Vậy cô có từng liên hệ với người đó, xác nhận sự an toàn của người đó không?”

Mạch Nha bất đắc dĩ lắc đầu: “Anh ấy... không cho phép tôi liên hệ với anh ấy.”

Bác sĩ Thịnh lại hỏi: “Trong điện thoại cô nói, lần đầu tiên gặp ác mộng là sau khi cô chấm dứt với một người quen, vì thế, cô đã cùng với người thân đó xảy ra cãi vã. Hiện tại, bệnh trạng chuyển biến xấu, có phải bởi vì sự việc có tiến triển gì thêm hay không?”

“Phải.” Mạch Nha thành thật đáp.

Cái gọi là tiến triển thêm, chính là cú điện thoại quái lạ kia của Quý Thừa. Anh lại có thể hỏi cô có muốn bắt đầu lại lần nữa không... Mạch Nha đoán không ra dụng ý của Quý Thừa, nhưng điều cô xác định chính là, anh ấy không bình thường. Con người Quý Thừa trông rất điềm đạm, nhưng sự kiêu ngạo lại ẩn sâu tận trong xương tủy. Nhưng hôm đó, anh chắc hẳn đã hạ phong thái xuống cực thấp, bị cự tuyệt thì không chỉ không nổi giận, ngược lại càng hòa nhã: “Không sao, một ngày nào đó em sẽ chủ động quay về tìm tôi.”

Vừa nghĩ đến câu nói này, Mạch Nha lại thấy không ổn. Trước kia cũng từng có trường hợp tương tự xảy ra. Lúc ấy, cô đề nghị chấm dứt hợp đồng trước hạn, Quý Thừa tàn nhẫn đề cô xuống giường, đôi môi anh kề sát vào tai cô: “Em nghĩ cứ như vậy mà kết thúc? Chúng ta đánh cược đi, tôi cá là qua đêm nay, em không có cách nào chân chính kết thúc với tôi.”

Sau đó cô liền mang thai. Cô rõ ràng rất cẩn thận uống thuốc, không dám có chút sơ hở. Xác suất thành công của thuốc tránh thai dài hạn không phải đạt tới 99% sao? Quý Thừa chính là đáng sợ như vậy, anh có thể biến 1% còn lại thành hoàn toàn. Mà lúc này đây...

“Mạch Nha?”

Mạch Nha bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy bác sĩ Thịnh đang cúi đầu nhìn cô, trong tay còn cầm ly nước: “Uống chút nước ấm đi, cô đang phát run.”

“Cám ơn.” Cô ngẩn ngơ nhận lấy, nhưng quên mất phải uống.

Bác sĩ Thịnh nhìn mặt nước run rẩy, nói: “Mạch Nha, cô không phải bị bệnh, mà là lo lắng quá mức. Hơn nữa, nếu sự tình đúng như cô nói, vậy sự lo lắng của cô cũng không phải là không có lý. Đây đã không nằm trong phạm vi công việc của bác sĩ tâm lý rồi. Tôi cho rằng, bất luận là vì an toàn của

người thân, hay là vì sức khỏe của chính cô, cô cũng nên mau chóng liên hệ được với người đó.”

Từ phòng khám đi ra đã gần xế chiều, trong lòng Mạch Nha rất loạn. Sợ Nghiêm Hàn lo lắng, chuyện nằm ác mộng cô vẫn luôn giấu anh. Nhưng mà hiện giờ, Mạch Nha rất muốn xin lời khuyên của Nghiêm Hàn, vì thế dứt khoát đứng ở ven đường chờ anh hết giờ làm. Nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy Nghiêm Hàn đi ra, đành qua đó hỏi, mới biết hôm nay anh về sớm.

Trực giác mạch báo có gì đó bất thường, Nghiêm Hàn luôn luôn tuân thủ thời gian, không có chuyện ngoài ý muốn tuyệt đối sẽ không về sớm. Cô vội vàng chạy về nhà, vừa vào cửa, bầu không khí kỳ lạ đã ập tới. Không chỉ có Nghiêm Hàn, mà Lê Ly cũng ở đó, hơn nữa sắc mặt hai người đều không tốt. Mạch Nha bắt đầu căng thẳng: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Nghiêm Hàn nhanh chóng thu hồi cảm xúc, “Lê Ly ghé thăm, sao em về trễ vậy?”

Mạch Nha ngơ vờ nhìn qua Lê Ly: “Thật sự không có gì à?”

Lê Ly đứng phát dậy: “Tôi không ăn, hai người tự nhiên.”

“Lê Ly!” Mạch Nha cả kinh, theo bản năng gọi cô lại, “Rốt cục làm sao vậy?”

Lê Ly dừng bước, bả vai mảnh khảnh run rẩy càng lợi hại, giống như cố gắng đè nén cái gì. Mạch Nha cũng không tiện ép hỏi, chỉ đành ra vẻ thoải mái nói: “Đúng rồi Lê Ly, Diệp Tông không cho em trực tiếp tìm anh ấy, nhưng em có chuyện muốn nói, chị có thể liên lạc giúp em không?”

Lê Ly kinh ngạc, mà sắc mặt của Nghiêm Hàn cũng biến đổi cực nhanh: “Vì sao em muốn tìm Diệp Tông?”

Mạch Nha bị giọng điệu nghiêm túc của anh dọa sợ: “Sao anh lại phản ứng mạnh vậy? Xảy ra chuyện gì...”

Còn nói chưa hết, Lê Ly đã vọt đến, trực tiếp nhét điện thoại di động vào tay của Mạch Nha: “Đây là đường dây an toàn, cứ yên tâm nói chuyện.” Nói xong, cô còn nhìn Nghiêm Hàn, “Là yêu cầu của chính Mạch Nha, tôi không vi phạm lời hứa gì cả.”

Mạch Nha bị vẻ bí hiểm của hai người làm cho chẳng hiểu ra sao. Đang định hỏi, điện thoại cũng đã chuyển được, giọng nói trầm tĩnh của Diệp Tông truyền đến: “Tôi đây.”

“Anh hai, là em.”

Bên kia thoáng im lặng, nhất thời trống trải như không có người. Mạch Nha hoài nghi hỏi: “Anh hai, anh còn nghe không?”

Thình lình, giọng nói của Diệp Tông tràn đầy tức giận: “Vì sao gọi tôi?”

Mạch Nha không khỏi giật mình, lát sau mới e dè nói: “Anh có khỏe không?”

Diệp Tông giống như phản ứng chốc lát, mới từ từ trầm tĩnh lại: “Khỏe. Có chuyện?”

“Cũng không có gì, chỉ là muốn hỏi thăm anh có khỏe không thôi.” Mạch Nha thấp giọng hỏi, “Gần đây em luôn nằm mơ, thấy Quý Thừa nhắm vào anh, làm anh rơi vào nguy hiểm. Em nghĩ lại lời nói của anh ấy, cảm thấy như đang uy hiếp. Anh hai à, anh nhất định phải cẩn thận. Anh thật sự ổn, đúng không?”

“Ừ.” Giọng Diệp Tông như dịu đi một chút, “Còn nhớ anh yêu cầu em gì không? Lặp lại lần nữa.”

Mạch Nha thở dài: “Không được phép tùy tiện liên lạc, lại càng không được về nước.”

“Thề đi.”

Mạch Nha sưng sốt: “Gi anh?”

“Anh bảo em thề đi. Chỉ có em thề thì anh mới ổn được.”

“Được rồi.” Cô thấy hơi lạ, nhưng vẫn thỏa hiệp, “Em thề.”

“Nhớ kỹ lời thề của em, đừng khiến anh thất vọng.” Dứt lời, Diệp Tông cúp máy.

Mạch Nha giờ điện thoại, mờ mịt nhìn về phía hai người kia: “Sao lại em có cảm giác anh ấy bất thường nhỉ?”

Lê Ly giật lấy điện thoại, đi thẳng ra ngoài. Còn Nghiêm Hàn im lặng một hồi mới cười nói: “Đừng nghĩ lung tung, đi ăn cơm thôi.”

Nhìn biểu hiện có vẻ cứng nhắc của anh, tim Mạch Nha thấp thỏm một chút. Cô có thể xác định đã xảy ra chuyện, mà miễn bàn cô có chịu hay không, tất cả mọi người đều lựa chọn giấu cô.

Cùng thời gian đó, Macao xa xôi đang là buổi sáng. Thức suốt một đêm, cả sở cảnh sát tràn ngập cảm giác mệt mỏi uy nghiêm đáng sợ. Diệp Tông cúp máy, lững thững trở về phòng hồi cung: “Việc kinh doanh xảy ra chuyện gấp, cảm ơn đã cho mượn.”

Viên cảnh sát trước bàn gật đầu: “Khi anh Diệp làm bác sĩ đã từng cứu mạng mẹ tôi, tôi tin tưởng phẩm đức của anh. Trước mắt là không có cách nào, vì chức trách, chỉ có thể làm việc theo lệnh.”

“Tôi hiểu.” Diệp Tông đưa mắt nhìn luật sư bên cạnh, “Tiếp tục đi.”

“Được.” Viên cảnh sát nhìn bản ghi chép, “Ngày 2 tháng 11, cũng chính là rạng sáng hôm kia, anh ở đâu?”

Diệp Tông bình tĩnh đáp: “Hắn là tôi vừa mới ra khỏi nhà lớn của họ Diệp.”

“Cho nên khi vụ án xảy ra, anh đang ở nhà họ Diệp, hơn nữa còn gặp Diệp Thánh Ân. Anh nói anh không phải là hung thủ, lại không có chứng cứ có thể chứng minh, khi anh rời khỏi phòng của ông Diệp Thánh Ân, thì ông ấy vẫn chưa bị giết hại?”

“Không có. Lúc ấy cuộc nói chuyện của tôi và cha liên quan đến cơ mật kinh doanh, hơn nữa thời gian cũng đã khuya, cha bảo người hầu lui xuống nghỉ ngơi hết, lúc tôi ra về cũng không thấy ai bên ngoài. Điểm này rất kỳ lạ, bình thường bất luận muộn bao nhiêu, ít nhất cũng sẽ có một người hầu ở lại trực, nhưng hôm đó quả thật không có. Tôi thấy trời không còn sớm, đi cũng không thông báo với họ.”

Viên cảnh sát ngừng bút ngừng đầu, nặng nề nói: “Anh Diệp, căn cứ theo tình hình trước mắt thì rất bất lợi với anh. Ông Diệp Thánh Ân vừa mới ký tên thỏa thuận chuyển quyền đại diện cổ phần cho anh liền bị sát hại, hơn nữa là bị tiêm thuốc an thần quá liều, đây cực kỳ tương quan với kiến thức y học của anh.”

“Sếp này, dưới tình huống chưa có chứng cứ trực tiếp, lại làm ra phỏng đoán vô căn cứ thế này, đối với đương sự của tôi là vô cùng không có trách nhiệm.” Luật sư phản đối nói, “Huống chi ông Diệp Thánh Ân vẫn chưa chết, chỉ hôn mê, ông ấy tỉnh lại là có thể chứng minh...”

“Để tôi nói hết đã.” Viên cảnh sát gờ tay cắt ngang, “Diệp Thánh Ân quả thực vẫn chưa chết, nhưng ông ấy đã trở thành người thực vật, khả năng tỉnh lại gần như bằng không. Hơn nữa, anh phải hiểu rằng, Diệp Thánh Ân không chết không phải là chuyện tốt với anh, mà là chuyện xấu.”

Diệp Tông nhắm mắt trầm tư, mà viên cảnh sát tiếp tục nói: “Mấy lời này, làm cảnh sát như tôi không nên nói, nhưng đã từng nhận ân huệ của anh nên tôi phải nói. Tình cảnh hiện giờ của anh rất nguy hiểm. Liều lượng thuốc mà hung thủ sử dụng vô cùng chuẩn xác, mục đích của hắn không phải là giết người, chỉ là để ông Diệp Thánh Ân sống đời sống thực vật. Bởi vì như vậy, anh mới chính là kẻ tình nghi số một.”

“Sếp nói đúng.” Diệp Tông thấp giọng nói, “Nếu cha chết, hiềm nghi của tôi ngược lại nhỏ hơn. Trước mắt, tay tôi đang nắm quyền đại diện cổ phần công ty của cha, đối với họ Diệp là khổng chế tuyệt đối. Mà một khi cha tôi qua đời, cổ phần công ty thuộc về cha sẽ tiến hành phân chia, quyền khổng chế của tôi sẽ thu hẹp lại. Cho nên chỉ cần tôi không ngu, thì nhất định sẽ không giết cha. Nhưng mà hiện tại cha không chết, người ngoài sẽ cảm thấy rằng, là tôi có ý làm cha hôn mê, chịu sự khổng chế, nắm hết quyền hành, chờ nên móng vững chắc, mới thu họ Diệp vào trong túi.”

“Đúng là như vậy.” Viên cảnh sát gật đầu, “Anh Diệp, tôi tin anh, nhưng người khác thì không. Toàn bộ chứng cứ gián tiếp đều chỉ chứng anh, chứng minh đối phương có chuẩn bị mà đến, có ý định hãm hại. Đây có lẽ chỉ là bắt đầu, anh cần phải cẩn thận đối phó.”

Diệp Tông vừa mới được báo lãnh ra khỏi sở cảnh sát, phóng viên tức trực ở cửa liền ồ ạt tiến lên: “Anh Diệp, đêm xảy ra vụ án anh đến gặp ông Diệp Thánh Ân, thời gian xảy ra vụ án cũng ăn khớp, hơn nữa hiện trường không có người thứ ba. Anh làm sao biện hộ cho chính mình?”

“Anh vừa mới quản lý họ Diệp đã xảy ra chuyện này, đây thực sự là trùng hợp?”

“Ông Diệp Thánh Ân bị tiêm thuốc quá liều, biến thành người thực vật, trước kia anh là bác sĩ? Có nhận xét gì đối với chuyện này?”

“Sao, tại sao lại như vậy...” Đường Mật run rẩy chỉ vào màn hình tivi, “Không thể nào, Diệp Tông anh ấy làm sao sẽ...”

“Anh ta đương nhiên sẽ không.” Kỳ Yên nhủ mảy, gương mặt điển trai lộ vẻ dãi dầu mưa nắng.

“Nhiều chứng cứ như vậy đều hướng về phía anh ấy...” Đường Mật khó tin lắc đầu, “Mạch Nha biết chưa? Nếu cậu ấy biết... Kỳ Yên, làm sao đây, anh có biết kẻ nào làm không?”

Kỳ Yên nhắm mắt lại, móng tay đâm mạnh vào lòng bàn tay. Anh đương nhiên biết là kẻ nào làm. Thủ pháp tinh chuẩn không chút sơ hở, vu cáo hoàn mỹ không chút dấu vết, đây là thủ đoạn quen dùng của bọn họ, là họ Hàn, người của họ Hàn đã trở lại.

Đều trách anh, nếu lúc trước anh cố gắng thêm chút nữa, không để họ Hàn có cơ hội lưu lại tàn dư thì Diệp Tông có thể sẽ không rơi vào rắc rối lớn lần này. Hít sâu một hơi, Kỳ Yên nói: “Tôi sẽ không để Diệp Tông có chuyện gì, Mạch Nha cũng không cần thiết phải biết. Diệp Tông đã dặn Lê Ly, Nghiêm Hàn và chúng ta rồi, Mạch Nha tuyệt đối, tuyệt đối không thể biết.”

Cùng lúc đó, nhà Quý Thừa cách đó vài chục cây số, trên tivi cũng phát cùng một tin tức. Sắc mặt Quý Thừa lạnh lẽo sắp đóng băng, Lý Hằng lại kinh hồn bạt vía: “Tập kích Diệp Thánh Ân... có khi nào do Diệp Sóc làm không?”

“Không phải.” Quý Thừa thấp giọng nói, “Diệp Sóc đang vội vàng nguy tạo chứng cứ giả cho vụ án của Diệp Nghi, bằng vào tính toán của hắn, không có khả năng còn lo lắng bên này. Huống hồ thủ pháp hoàn mỹ như vậy, rõ ràng không phải trình độ của Diệp Sóc.”

“Vậy là ai? Sẽ không phải là...” Lý Hằng đang tự hỏi, vừa mới bắt gặp ánh mắt của Quý Thừa, lập tức hoảng sợ: “Cậu chủ cũng cho rằng là bà chủ?”

“Thượng An Quốc cẩn thận, sẽ không dễ dàng hành động. Người có xung đột lợi ích với Diệp Thánh Ân còn lại chỉ có mẹ tôi. Huống chi năm đó ba tôi nói với tôi, chuyện mẹ tôi và Thượng An Quốc làm, Diệp Thánh Ân cũng biết, nhưng không có tham gia.”

Lý Hằng nghĩ nghĩ, nói: “Nhưng sống yên ổn nhiều năm như vậy, vì sao bà chủ lại đột nhiên động thủ? Chẳng lẽ là thái độ gần đây của cậu khiến bà chủ bất an, mới ra tay xử lý Diệp Thánh Ân? Ngoại trừ hai đương sự là bà chủ và Thượng An Quốc ra, thì Diệp Thánh Ân là nhân chứng duy nhất. Diệt trừ ông ta, liền hoàn toàn chết không đối chứng.”

“Có khả năng.”

“Vậy bà chủ đổ tội cho Diệp Tông là bởi vì...”

“Bởi vì anh ta vừa mới quay về họ Diệp, trong tay nắm quyền cao, là đối tượng đổ tội tốt nhất.” Quý Thừa lạnh lùng nói, “Diệp Tông càng khó biện bạch, thủ phạm lại càng an toàn. Họ Diệp càng loạn, có người càng có thể tranh nhau, ngư ông đắc lợi.”

“Cậu chủ, tạm dừng kế hoạch lúc trước của chúng ta đi.” Lý Hằng lo lắng, “Hiện tại Diệp Tông đang bị tình nghi mưu hại Diệp Thánh Ân, mà kế hoạch của chúng ta còn khiến cậu ấy công thêm tội danh sát hại cô chủ. Tuy chỉ là chúng ta phô trương thanh thế vậy thôi, cô chủ xuất hiện thì tội danh của cậu ấy sẽ được rửa sạch, nhưng còn chuyện của Diệp Thánh Ân... Hai tội mưu sát trước sau kéo đến, mặc dù cuối cùng không bị định tội, dư luận cũng sẽ nhận định cậu ấy là thủ phạm giết người! Cho nên, vẫn là dừng tay trước đi!”

Ngoài cửa sổ ánh nắng yếu ớt, gió nhẹ hiu hiu, Quý Thừa vẫn ngồi yên không động đậy, giống như đang suy tư. Lý Hằng càng lo lắng: “Cậu nghĩ lại mà xem, cô chủ sẽ nghĩ thế nào? Cô chủ sẽ thấy điều tra lại nghi án Diệp Nghi, hãm hại Diệp Tông là cậu đứng sau sai khiến, vậy sẽ không cảm thấy, tập kích Diệp Thánh Ân, hãm hại Diệp Tông cũng do cậu ra tay sao? Đến lúc đó, cậu có nhảy xuống Hoàng Hà rửa cũng không sạch, cũng không có khả năng hàn gắn với cô chủ nữa!”

Quý Thừa cứ vậy bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời nói của Lý Hằng. Lý Hằng cảm thấy im lặng lại thất bại, đang định tiếp tục cố gắng, ông lại nghe thấy Quý Thừa trầm trầm nói: “Chú nói thử xem, tình trạng hiện giờ của Diệp Thánh Ân và Diệp Tông, cô ấy có biết hay không?”

Lý Hằng còn không biết phải trả lời thế nào mới tốt, liền thấy Quý Thừa không thoải mái, nhíu mày: “Nếu cô ấy mà biết chắc sẽ lo lắng lắm.”

Lý Hằng không ngờ đề tài lại bị chuyển hướng, vội vàng hỏi: “Ý của cậu là...”

“Sức khỏe cô ấy kém, bị đã kích đến ngã bệnh thì phải làm sao đây?” Quý Thừa đột nhiên đứng dậy, “Không được, tôi phải qua đó một chuyến.”

Lý Hằng giật mình: “Đội đã, cậu chủ, cậu định đi đâu?”

“Mẹ.” Quý Thừa chỉ vào điện thoại của Lý Hằng, “Đặt vé ngay bây giờ.”

Muốn đi là đi, đây là chủ của ông, vậy kế hoạch kia đi tong à? Lý Hằng phản ứng bất lực: “Cậu à, hiện giờ là lúc loạn nhất, hơn nữa cậu có đi cũng không chắc gặp được cô chủ, chỉ bằng gọi điện thoại trước...”

“Cô ấy sẽ không nhận điện thoại của tôi nữa đâu, tôi phải đích thân qua đó. Cô ấy làm việc ở trần trên, cũng cách một đoạn với họ Lê, hẳn là có thể gặp được.” Quý Thừa kiên quyết nói, “Lý Hằng, lập tức đặt vé. Còn nữa, lập tức ngưng ngay kế hoạch của chúng ta, phái người âm thầm theo dõi mẹ tôi, đồng thời điều tra vụ của Diệp Thánh Ân, xem có thể giúp đỡ Diệp Tông được gì không.”

Anh chậm rãi đi đến trước cửa sổ, để lại bóng lưng chính trực thâm sâu: “Cô ấy biết Diệp Tông xảy ra chuyện chắc chắn sẽ sợ hãi. Tôi phải mau chóng đến cạnh cô ấy. Lập tức, ngay tức khắc.”

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Lại tòa án xuất hiện hằng đêm trong mơ kia, dưới pháp đình không còn chỗ trống, trên pháp đình bầu không khí uy nghiêm đến đáng sợ. Diệp Tông đứng ở chỗ bị cáo, hai bên là giám ngục cao lớn lạnh lùng. Màn hình trắng chột sáng lên, những hình ảnh ghê sợ lần lượt xuất hiện. Hiện trường vụ nổ, kim loại đen thùi nóng chảy đông đặc lại, tổ chức cơ thể người cùng tóc bỏ lại...

Một người không rõ diện mạo chỉ vào Diệp Tông hét lên: “Là hấn ép tôi làm, là hấn muốn giết cô Diệp!”

Khắp nơi nhất thời ồn ào: “Mặt người dạ thú!”

“Chết chưa hết tội!”

“Cạn bã! Bại hoại!”

Trên cao, quan tòa gõ búa cộc cộc vài tiếng: “Bị cáo, bị cáo còn gì muốn nói?”

Diệp Tông cúi đầu, nhìn không rõ mặt: “Tôi không còn lời nào để nói.”

Mạch Nha ở một bên xông về trước hét: “Không phải như vậy! Tôi ở đây, tôi không chết! Anh hai, anh nói gì đi!”

Nhưng hoàn toàn không ai để ý đến cô, quan tòa lại gõ búa: “Cô gái điên khùng, gây mất trật tự tòa án, kéo ra ngoài.”

Mạch Nha bị người ta thô bạo kéo đi. Cô liều mạng níu lấy mọi thứ có thể, lại chạm vào một nhiệt độ quen thuộc. Ngẩng đầu, Quý Thừa từ trên cao nhìn xuống cô, đáy mắt đen ngòm lộ ý cười lạnh băng. Cô liều lĩnh bỏ nhào vào người anh: “Quý Thừa, van xin anh, nói với họ tôi không chết, họ không thể giết Diệp Tông được!”

Quý Thừa đưa tay bưng lấy mặt cô: “Không, Diệp Nghi, em chết rồi, người phụ nữ của tôi đã chết, còn Diệp Tông thì sắp chết. Nhớ kỹ, hấn là vì em mà chết. Dùng mạng của hấn để đền mạng cho người phụ nữ của tôi, em xem, hiện tại chúng ta mới tính là thật sự chấm dứt.”

“Đừng!”

Một tiếng nổ vang lên từ trần nhà treo cao, Mạch Nha run rẩy quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Tông chậm rãi ngã xuống, máu đỏ tươi dưới người anh trào ra. Trong tiếng reo hò hoan hô của mọi người, quan tòa hờ hững gõ búa: “Tội danh mưu sát, thành lập.”

“Anh hai!”

Mạch Nha hét lên ngồi bật dậy. Căn phòng tối thui, đồng hồ báo thức phía đầu giường chỉ năm giờ sáng. Lại là một cơn ác mộng, sau khi cô gặp bác sĩ tâm lý, cũng liên hệ được với Diệp Tông, lại suốt đêm mơ thấy ác mộng. Ôm lồng ngực đang đập dồn, Mạch Nha quyết định lập tức đến tiệm lấy công việc để phân tán sự chú ý. Mới vừa bước vào tiệm, một luồng sáng bỗng dưng xẹt qua trong đầu.

Đêm nào cô cũng chìm trong bất an là bởi vì không thể đứng lúc biết được tin tức của Diệp Tông, mà truy tìm căn nguyên, là bởi vì Lê Ly chặn tín hiệu mạng internet quốc nội của cô. Nhưng mạng không phải chỉ có ở trong nhà Lê Ly mới có, trong tiệm của Tiểu Ngải cũng có mà! Lúc trước mỗi khi cô đến tiệm là lại bận rộn không ngừng, chưa từng dùng qua mạng internet của nơi này, hôm nay đến sớm, sao lại không thử một lần?

Mạch Nha nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, nhưng mà cô lập tức phát hiện, internet trong tiệm cũng không thể đăng nhập trang web quốc nội. Chẳng lẽ là vấn đề của điện thoại? Đang nghĩ ngợi, Tiểu Ngải đẩy cửa bước vào: “Hi, Mạch Nha, tới sớm vậy!”

Mạch Nha lập tức chạy đến: “Cho tôi mượn điện thoại của cô dùng tạm đi.”

Điện thoại của Tiểu Ngải vẫn không được giống như vậy. Phát hiện này hệt như cái búa lớn, đập thật mạnh vào tim của Mạch Nha. Nếu hết thấy bình thường, Lê Ly cần gì phải khống chế tin tức của cô đến mức biến thái như vậy?

Ngày hôm qua liên lạc được với Diệp Tông, Mạch Nha vốn yên tâm hơn phân nửa. Diệp Tông không gạt cô, anh nói không có gì thì nhất định không sao. Nhưng mà hiện giờ, lần đầu tiên Mạch Nha hoài nghi Diệp Tông. Hơn nữa càng nghĩ, tình huống hôm qua lại càng có chút kỳ lạ.

Ở Mỹ, không chế tin tức là một vấn đề nghiêm trọng. Mặc dù Lê Ly đã khống chế internet xung quanh cô, nhưng không hẳn khống chế được tại phòng khám của Nghiêm Hàn. Có lẽ trong lúc làm việc, c Nghiêm Hàn lên mạng nhìn thấy gì đó, mới tan ca sớm, trở về nhà hỏi Lê Ly?

Nhưng vì sao anh ấy lại phát sinh tranh chấp với Lê Ly? Lúc ấy, hình như Lê Ly rất muốn để cô gọi điện thoại cho Diệp Tông, Nghiêm Hàn lại có ý ngăn cản... Mạch Nha càng nghĩ càng ngồi không yên, trực tiếp gọi cho Nghiêm Hàn: “Mau chóng gặp nhau được không?”

“Làm sao vậy?” Nghiêm Hàn ôn tồn hỏi, “Sao lại gấp đến thế?”

“Có chuyện muốn hỏi anh, về Diệp Tông, rất gấp.”

Nghiêm Hàn rõ ràng dừng một chút: “Anh đang có bệnh nhân, 12 giờ trưa gấp ở quảng trường trung tâm được không?”

“OK, không gấp không về.”

Cúp máy, Nghiêm Hàn chống trán trầm tư. Cô gái này là người anh không muốn đối gạt nhất trên đời, có thể lúc này đây, anh phải nói dối, bởi vì anh phải tuân thủ lời hứa với Diệp Tông.

Hôm qua, anh đang lên mạng tra tư liệu, liếc mắt đã nhìn thấy đầu đề của họ Diệp. Cùng lúc đó, điện thoại reo lên không ngừng. Đầu dây bên kia là một người tên Kỳ Yên. Anh ta cẩn thận nói rõ chuyện xảy ra: “Diệp Tông đã đến sở cảnh sát, không tiện nói chuyện với anh. Anh ta bảo tôi thỉnh cầu anh, tuyệt đối phải giấu cô ấy.”

“Giấy không thể bọc được lửa.” Ngay từ đầu, Nghiêm Hàn đã phản đối, “Cô ấy sớm muộn gì cũng sẽ biết.”

“Vậy tôi nay để cô ấy biết đi.” Kỳ Yên đáp như vậy, “Trước mắt mọi chứng cứ chỉ hướng Diệp Tông đều là gián tiếp, không đủ để định tội. Huống chi, cô ấy biết thì làm được gì? Còn không phải là không làm được gì sao? Phụ nữ đều hay xúc động, ngộ nhờ chạy thẳng về, không chỉ không thể giúp được Diệp Tông, ngược lại còn trở về trong tay của Quý Thừa, mất nhiều hơn được.”

Nghiêm Hàn biết Kỳ Yên đúng, nhưng anh cũng hiểu được, tuy đây là lựa chọn tốt nhất cho cô, nhưng là lựa chọn cô không muốn. Giữa lúc rối rắm, lại nghe Kỳ Yên nói: “Diệp Tông bảo tôi hỏi anh, còn nhớ lời hứa lúc trước với anh ta không?”

Nghiêm Hàn đương nhiên nhớ, lúc ấy đột nhiên Diệp Tông gọi điện thoại đến, nói Diệp Nghi không chỉ không chết, còn luôn ở bên cạnh anh. Anh hơi choáng váng, còn Diệp Tông không cho anh thời gian để tiếp nhận, trực tiếp hỏi anh có muốn đi Mỹ không.

Diệp Tông nói: “Mặc dù nó đã đi, nhưng Quý Thừa sẽ không dễ dàng tha cho nó. Tôi phải ở lại trong nước canh chừng, mà nó một mình ở nước ngoài, thật sự làm người ta lo lắng. Nghiêm Hàn, anh không có quan hệ huyết thống với nó, thương nó cũng không ít hơn tôi, nếu anh có thể ở cùng với nó, đó là chuyện không thể tốt hơn. Nhưng anh phải đồng ý với tôi, nếu thương nó, phải làm chuyện tốt cho nó, bất luận nó có đồng ý hay không.”

Nghiêm Hàn đồng ý với Diệp Tông, mà trước mắt là lúc phải thực hiện lời hứa. Cố gắng đè nén bất an trong lòng, anh trả lời Kỳ Yên: “Bảo Diệp Tông hãy yên tâm.”

“Cám ơn.” Kỳ Yên dường như thở phào, “Diệp Tông bảo tôi nói với anh, cả đời anh ta sẽ nhớ sự giúp đỡ của anh.”

Cuộc gọi kết thúc, Nghiêm Hàn lại không cách nào tiếp tục làm việc được, nên về thẳng nhà. Lê Ly hiển nhiên cũng nhận được cuộc gọi giống hệt, mặt tái đi: “Nhất định là do Quý Thừa làm! Hàn muốn ép Mạch Nha về, mới nhắm vào Diệp Tông như thế! Mạch Nha phải ra mặt! Cô ấy ra mặt Quý Thừa mới chịu dừng tay! Diệp Tông không thể xảy ra chuyện!”

“Diệp Tông nói hung thủ là người khác.” Nghiêm Hàn không cách nào trách móc Lê Ly, hai người họ yêu hai người khác nhau, chỉ có thể đứng ở hai lập trường khác nhau, “Chuyện này còn chưa rõ ràng, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Cô bình tĩnh chút đi.”

“Sao tôi bình tĩnh được? Đó là vụ mưu sát, tội mưu sát đó! Mạch Nha cho dù ra mặt cũng sẽ không chết, nhưng nếu cô ấy không ra mặt, Diệp Tông có thể sẽ chết! Anh ấy mà chết thì Mạch Nha có thể yên lòng không?”

“Đây là ý của Diệp Tông. Cô cũng đồng ý với anh ấy rồi, không phải sao?”

Đúng lúc này, Mạch Nha về nhà. Lê Ly suýt nữa đã nói ra, cũng may vẫn còn kiêng kỵ mệnh lệnh của Diệp Tông, cuối cùng cũng tiếp tục giấu giếm. Nhưng Mạch Nha thông minh như vậy, đương nhiên cảm nhận được bầu không khí không thích hợp, hiện giờ hỏi đến cũng là nằm trong dự kiến.

Nghĩ đến phải gạt cô, Nghiêm Hàn liền cảm thấy khó chịu. Nhưng còn hơn cô biết được sự thật, rồi lại bất lực, Nghiêm Hàn thà rằng bản thân nói dối, sau đó bị cô ghi hận. Tựa như Diệp Tông đã nói, nếu thương cô, phải làm chuyện tốt cho cô, đây chính là phương thức mà anh yêu cô.

Kéo ngăn tủ ra, Nghiêm Hàn lẳng lặng nhìn chằm chằm hộp nhẫn bên trong. Thứ này anh đặt bên người không biết đã bao năm, cứ nghĩ một ngày nào đó khi cô không còn xem mình là anh trai nữa, thì sẽ đưa nó ra. Đáng tiếc ngày đó vẫn không tới, nhưng hiện giờ, anh lại không muốn đợi nữa.

Đội Mạch Nha biết được chân tướng, có lẽ thật sự sẽ hận anh, khi đó anh sẽ không còn bất cứ cơ hội nào nữa. Kết quả không quan trọng, Nghiêm Hàn nhủ thầm thật sự nên tặng chiếc nhẫn này rồi. Ít nhất hiện tại, anh vẫn không phải là không có khả năng nào.

Cất hộp nhẫn vào túi, Nghiêm Hàn xột xa mỉm cười, không biết bắt đầu từ lúc nào, anh cũng dần dần trở nên có chút bi ối.

Thuê một chiếc xe chạy lên trần trên, Quý Thừa liền thấy người phụ nữ kia. Đang là buổi trưa, quảng trường trung tâm trong trần ấm áp an tường. Thời tiết tuy rằng lạnh lẽo, nhưng ánh nắng càng lúc càng ấm áp. Cô lẳng lặng chìm trong nắng vàng, áo khoác màu kem hơi tung bay theo gió, tựa như thiên sứ giương cánh muốn bay.

Quý Thừa vội vàng xuống xe, đã thấy cô đột nhiên đứng dậy. Giương mắt nhìn, bước chân anh gần như đóng băng. Nghiêm Hàn, lại là Nghiêm Hàn. Quý Thừa trở mắt thấy Nghiêm Hàn kéo tay cô qua, ủ ấm trong lòng bàn tay một lúc lâu. Còn người phụ nữ ấy thì ngẩng đầu, hình như đang cười với hắn.

Mười lăm phút trôi qua, từ mùa hè trời tuột đến tận đông. Quý Thừa cảm thấy rất lạnh, so với cảm giác lạnh lẽo trong tim anh, thì chút nắng ấm này hoàn toàn không đáng để nhắc tới. Hình ảnh trước mắt tựa như đang nhòe đi, không biết có phải là anh đang phát run hay không.

Khoảng cách quá xa, anh không nghe thấy cuộc đối thoại của họ, chỉ có thể nhìn được hình ảnh nồng tình mật ý. Mà trên thực tế, Mạch Nha lại đang nói: “Nghiem Hàn, anh nói thật với em đi, có phải Diệp Tông đã xảy ra chuyện không?”

Nghiem Hàn kinh ngạc nói: “Hôm qua chẳng phải em đã nói chuyện với anh ấy rồi sao, tại sao lại hỏi nữa?”

“Anh ấy nói ừ thì nhất định sẽ ừ sao?” Mạch Nha hỏi vặn lại, “Hôm qua anh ấy, chị Lê Ly, còn có anh nữa đều rất khác thường. Trước khi em về, anh và chị Lê Ly đã cãi nhau đúng không? Hai người đâu có quen nhau, vì sao lại cãi nhau? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Nghiem Hàn thờ dãi: “Em tính mất thật!”

“Thật sự có chuyện?” Trong lòng Mạch Nha căng thẳng, “Mau nói cho em biết!”

Nghiem Hàn nhìn cô trong chốc lát, nói: “Diệp Tông quay về nhà họ Diệp.”

“Cái gì?!”

“Thật sự bắt đầu từ ngày Diệp Tông giúp em đi, kết quả này đã định sẵn rồi. Anh ấy không quay về, họ Diệp sẽ là của Diệp Sóc. Họ Quý lại biết em còn sống, Diệp Sóc một khi cầm quyền, em và Diệp Tông đều hậu họa vô cùng. Gần đây, sức khỏe của cha em ngày càng kém, đã không quản được nhiều chuyện, nên mới gọi Diệp Tông về nhà.”

Tiếng người trò chuyện, tiếng gió, thậm chí cả tiếng tim đập dường như cũng tĩnh tại đi. Mạch Nha ngơ ngác hồi lâu, mới dờ dẫm nói: “Bởi vì em, đều là do em... Anh hai hận vòng lần quản đó lắm, nhưng vì đề bảo vệ em... Anh ấy muốn làm bác sĩ, anh ấy là một bác sĩ giỏi...”

Trong lòng Nghiem Hàn khổ sở, đáp án này anh đã suy nghĩ thật lâu. Nếu nói Diệp Tông không sao, cô sẽ không dễ dàng tin tưởng, cho nên chỉ có thể dùng một phần chân tướng che giấu nguy cơ chân chính: “Đây cũng không phải là chuyện xấu. Không phải em vẫn luôn lo lắng Quý Thừa sẽ nhắm vào Diệp Tông sao? Hiện giờ về nhà, Diệp Tông có sức mạnh bảo vệ bản thân rồi, em cũng yên tâm hơn. Hơn nữa anh ấy đã nói, chỉ chờ nguy cơ qua đi, anh ấy sẽ quản lý chuyên nghiệp lo chuyện công ty, anh ấy thì trở về làm bác sĩ của anh ấy.”

“Nhưng mà...” Lời này hình như cũng có lý, nhưng vẫn có chỗ nào đó không đúng.

“Diệp Tông không nói, chính là sợ em nghĩ lung tung. Lê Ly thương Diệp Tông, ngày hôm qua mới có thái độ không tốt, em đừng để ý.”

“Em cũng thương Diệp Tông.” Mạch Nha nhắm mắt lại, “Nói đến cùng cũng là bởi vì em. May mắn trong bất hạnh chính là anh ấy có thể được an toàn hơn. Em cũng không dám kể với anh, gần đây em thường xuyên mơ thấy Diệp Tông gặp chuyện, hôm qua còn lên tới phòng khám của anh làm.”

“Vậy sao?” Nghiem Hàn vờ như không biết, chỉ ôm cô vào lòng, “Đừng sợ, sẽ ổn thôi.”

“Ừ.” Tuy rằng khó chịu, nhưng kết quả này tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của cô rồi. Thoảng yên tâm, Mạch Nha từ trong túi giấy lấy ra hai miếng sandwich, “Đây là em làm đó, khẩu vị anh thích nhất, cứ luôn để trong túi. Mau ăn đi để lạnh.”

Nghiem Hàn im lặng nhìn miếng sandwich, nhẹ nhàng nói: “Nhiều năm như vậy, anh luôn muốn chăm sóc em, nhưng hình như kết quả là em chăm sóc anh nhiều hơn.”

“Nói mấy thứ này để làm gì, mau ăn đi.”

“Nghĩ Nghĩ.” Nghiem Hàn đột nhiên gọi nhũ danh của cô trong quá khứ, “Sau này hãy để anh chăm sóc em, được không?”

Mạch Nha ngạc nhiên, trong nháy mắt có một cảm giác không tốt lắm. Còn Nghiem Hàn lại đút tay vào túi, lấy ra một chiếc hộp vuông nhỏ nhỏ.

Mạch Nha trợn mắt kinh ngạc thấy anh quỳ một gối xuống, chậm rãi nói: “Anh biết sẽ làm em sợ, nhưng anh không muốn chờ đợi nữa. Lúc đầu bên cạnh em có Diệp Tông, anh không thể không đợi; sau đó lại có Quý Thừa, anh càng không thể đến gần; nhưng hiện giờ chỉ có anh, cho nên anh muốn thử một lần. Anh biết em luôn xem anh là anh trai, như vậy cũng không sao, chỉ cần em cho anh ở cạnh em cả đời, thế nào cũng không quan trọng.”

“Nghiem Hàn, em...”

“Suy nghĩ một chút, được không? Anh xin em hãy suy nghĩ. Anh muốn danh chính ngôn thuận làm ba của Mạch Miêu, làm người nhà của em. Nghĩ Nghĩ, bất luận thế nào anh cũng sẽ ở cạnh em, không đi đâu cả, cho nên em không cần cảm thấy áp lực, cũng không cần trả lời anh ngay. Em vĩnh viễn không trả lời cũng không sao hết, chúng ta vẫn cứ tiếp tục sống thế này. Anh chỉ là muốn nói những lời này ra, còn em, chỉ là cuộc sống sau này có thêm một tính khả thi thôi, được không?”

Giờ khắc này, Nghiem Hàn chỉ cảm thấy bản thân không phải chỉ có một chút bi ối. Anh hiểu tính cô, anh biết rõ, cách nói như vậy căn bản sẽ chặn đứng lại khả năng cô từ chối. Quả nhiên, về mặt cô phức tạp, nói: “Em sẽ suy nghĩ, anh đứng lên trước đi.”

Nghiem Hàn đứng lên, lại ôm chặt lấy cô. Đời này, có lẽ đây là khoảnh khắc anh gần gũi cô nhất, phải cố gắng trân trọng.

Một nơi khác trên quảng trường, một người đàn ông chỉ mặc độc chiếc áo sơ mi mỏng lẳng lẳng đứng đó, giống như một pho tượng bằng đá không có nhiệt độ. Người phụ nữ của anh cùng người đàn ông khác đang ôm lấy nhau, cho nên nhất định đã đồng ý rồi. Người phụ nữ của anh, vừa mới đồng ý lời cầu hôn của tên đàn ông đó.

Bọn họ dính chặt lấy nhau như thế, không chứa nổi vạn vật trên đời, càng không chứa được anh, người chỉ tồn tại trong quá khứ. Đây đã là lần thứ hai Quý Thừa trông thấy cảnh tượng này. Nhưng khác với lần trước chính là, lần này có thêm một chiếc nhẫn. Chiếc hộp nhỏ nhỏ kia tựa như cái hang đen tối tàn khốc, nuốt chửng luôn tia sáng cuối cùng trước mắt anh.

Anh không ngủ không nghỉ, ngàn dặm xa xôi chạy đến, đây chính là hồi báo mà cô cho anh. Anh còn tưởng rằng, cô biết tình trạng của Diệp Tông sẽ không chịu nổi, nhưng trên thực tế, cô đang đắm chìm trong mật ngọt, cùng tên kia thề non hẹn biển, hứa hẹn chung sống cả đời. Cô làm sao mà sống không tốt được, cô sống tốt đến nỗi không thể tốt hơn được nữa.

Điện thoại di động rung, Quý Thừa đỡ lấy bắt máy, chỉ nghe Lý Hằng vội vàng nói: “Cậu chủ, sở cảnh sát truyền đến tin tức, chỉ cần không tìm được chứng cứ chính xác mới, Diệp Tông sẽ không bị khởi tố. Hôm nay hoàn toàn kết thúc điều tra hiện trường, chắc là sẽ không có chứng cứ gì mới.”

“Nói tóm lại là Diệp Tông không sao?”

“Dạ, cậu có thể yên tâm.” Lý Hằng đáp, “Bên Mỹ có ổn không?”

“Ổn lắm.” Quý Thừa nhìn bóng đôi nam nữ ở đầu kia quảng trường, chậm rãi nói: “Kế hoạch của chúng ta lập tức khởi động lại. Diệp Sóc thế nào?”

“Cái gì?” Lý Hằng hoài nghi bản thân nghe nhầm, “Cậu nói là kế hoạch nhắm vào Diệp Tông? Kế hoạch đó không phải đã ngưng hẳn rồi sao? Hiện giờ muốn tiếp tục tiến hành?”

“Đúng.”

“Ồ, chuyện đó, bên Diệp Sóc...” Lý Hằng cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ, “Diệp Sóc đã mua chuộc được Lư Sinh, hiện tại nếu cảnh sát tiến hành điều tra, Lư Sinh chắc là sẽ không chút do dự đứng ra chỉ chứng Diệp Tông là hung thủ.”

“Vậy tốt rồi.” Trên gương mặt lãnh đạm của Quý Thừa phát ra sự lạnh lẽo tàn khốc, “Gọi điện cho cảnh quan Ngô, nói đã tìm được nhân chứng trực tiếp của vụ án Diệp Nghi, xin điều tra lại lần nữa. Tôi muốn Diệp Tông lập tức bị bắt. Đúng, là ngay lập tức.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

“Người của họ Hàn đã trở lại.”

Macao, màn đêm buông xuống, Kỳ Yên vọt vào nhà của Diệp Tông, còn chưa ngồi xuống đã nặng nề thốt ra một câu như vậy. Tay đang ký văn kiện của Diệp Tông hơi dừng lại: “Anh nói là, vụ án lần này của cha tôi là do bọn họ làm?”

“Không sai.” Ánh mắt Kỳ Yên tối đến đáng sợ, “Là một sát thủ tên Lão Tam dưới trướng Hàn Thiệu Thành. Lão ta xuất thân từ ngành y, rất am hiểu dùng thuốc. Trong quá khứ tôi đã từng gặp qua thủ pháp ấy, không sai đâu.”

“Họ Hàn? Người nào của họ Hàn?” Đường Mật bị kêu đi đến nhà kính trồng hoa không biết chạy về từ lúc nào, mở miệng cặp mắt trống rỗng hỏi, “Hàn Thiệu Thành? Kỳ Yên, anh... anh thật sự quen biết Hàn Duyệt?”

Về mặt Kỳ Yên phức tạp, nhìn cô một cái rồi chuyển hướng sang Diệp Tông: “Vấn đề hiện tại chính là, người họ Hàn được ai ủy thác. Cha anh và họ Hàn không có qua lại, cho nên trong chuyện này, họ Hàn chỉ là con dao mà thôi. Còn người đâm dao... không phải Diệp Sóc, mà là Quý Thừa.”

Diệp Tông nhắm mắt suy nghĩ thật lâu sau mới lắc đầu: “Bất luận là ai thì chuyện này đều rất kỳ lạ. Nếu muốn giả họa cho tôi, nên đẩy tôi vào chỗ chết. Nếu muốn đẩy tôi vào chỗ chết, vì sao chỉ để lại chứng cứ gián tiếp lập lờ như vậy? Lão Tam là sát thủ chuyên nghiệp, không thể phạm sai lầm đơn giản thế này.”

“Có khi nào trước đó Quý Thừa bị anh lừa bịp, cho nên muốn cảnh cáo anh? Nhưng hắn còn muốn em gái anh quay về, nên không thể trực tiếp giết người anh vợ này được.”

“Không giống. Vụ này không đủ để ép em tôi về, Quý Thừa không nhầm chán như vậy. Trong tay hắn có nắm di chúc của em tôi, cũng không đáng vì bảo vệ tài sản mà bí quá hóa liều. Huống chi, hắn là người kiêu ngạo tận trong xương tủy, sẽ không thể bắt tay hợp tác với xã hội đen như họ Hàn được.”

“Vậy thì là Diệp Sóc? Nhìn thấy anh giành đi ích lợi của hắn, muốn trừ khử anh thật nhanh?”

“Nếu là Diệp Sóc, tôi đã chết lâu rồi, làm gì còn bình yên vô sự trong cái vòng lẩn quẩn này.”

Ngón tay Kỳ Yên vô thức gõ mặt bàn, cộc, cộc, cộc, ngón tay thon dài của anh đột ngột dừng lại: “Hay là, Diệp Sóc muốn anh và Diệp Thánh Ân cùng chết, nhưng họ Hàn lại không chịu làm theo. Dù sao...” Anh dừng một chút, “Dù sao con của Hàn Duyên vẫn còn nằm trong tay của Diệp Sóc, nếu anh và Diệp Thánh Ân chết rồi, Diệp Sóc một mình nắm hết quyền hành, đối với họ Hàn cũng không có lợi gì. Nếu nói họ Hàn đang cảnh cáo anh, chỉ bằng nói họ đang cảnh cáo Diệp Sóc.”

Diệp Tông lo lắng liếc Kỳ Yên một cái: “Đứa bé đó... có lý.”

“Nhưng cùng lúc đó, bọn họ cũng xem như là hoàn thành nhiệm vụ. Diệp Thánh Ân cũng không khác gì đã chết, còn anh tuy rằng tạm thời an toàn, nhưng thanh danh bị hủy. Hiện tại, dư luận nhận định hung thủ là anh, chỉ khổ nỗi là không có chứng cứ. Lúc này mỗi bước anh đi đều nguy cơ trùng trùng. Có ảnh hưởng của chuyện này, anh chỉ cần xảy ra chút vấn đề thôi, đều không thể trở mình được nữa.”

“Không sao.” Diệp Tông trái lại an ủi anh, “Lúc trước quyết định quay về, tôi đã biết sẽ có hôm nay. Cũng xem như nằm trong dự kiến.”

Đing đing đing đing!

Tiếng chuông cửa dồn dập đột nhiên phá tan yên tĩnh, trong nhà trở trống trải vang vọng tiết tấu hoảng hốt. Kỳ Yên nhú mày hỏi: “Khuy vậy rồi, anh còn hẹn ai à?”

“Không có.”

Kỳ Yên chợt cảnh giác: “Bất thường. Đường Mật, đến nhà ẩm trà hoa ở yên đó, đừng đi ra. Diệp Tông, anh cũng ngồi yên đi, tôi ra mở cửa.”

Ai cũng không ngờ được, bên ngoài là một đội cảnh sát sắc mặt nặng nề, “Là nhà của anh Diệp Tông đúng không? Phiên anh ấy đi cùng chúng tôi một chuyến.”

Kỳ Yên làm động tác tay khoan đã: “Tôi nghĩ điều tra đã xong rồi mà.”

“Vụ án của Diệp Thánh Ân quả thực đã kết thúc điều tra.” Viên cảnh sát đi đầu sắc mặt không chút thay đổi, “Bây giờ là điều tra vụ án của Diệp Nghi, xin đừng cản trở người thi hành công vụ.”

Trong lòng Kỳ Yên giật thót: “Vụ án Diệp Nghi?”

“Vụ án của Diệp Nghi phát hiện ra nhân chứng và chứng cứ mới, cảnh sát theo yêu cầu của gia đình người bị hại, tiến hành điều tra lại lần nữa.” Viên cảnh sát lạnh lùng nhìn vào trong nhà, cao giọng nói, “Anh Diệp, xin đừng kéo dài thời gian.”

Gia đình người bị hại, Quý Thừa? Hẳn biết rõ Diệp Nghi không chết, vì sao còn... Kỳ Yên cảm thấy chuyện này không ổn, rất nhiều sự kiện rời rạc bỗng chốc xâu chuỗi thành một vòng đầy đủ: Quý Thừa vừa mới nắm được di chúc, liền tuyên bố Diệp Nghi đã chết; Diệp Tông vừa mới trở về nhà, Diệp Thánh Ân lại đột nhiên bị sát hại; Quý Thừa vừa mới gặp mặt Diệp Sóc, vụ án của Diệp Nghi liền phát hiện chứng cứ mới, tiến hành điều tra lại...

Vậy ngay từ đầu, toàn bộ chính là cái bẫy, như vậy bọn họ thật sự tinh táo quá muộn. Từng bước một đi đến hôm nay, Diệp Tông đã sớm lún sâu vào đó, tựa như lời ban nãy vừa nói, chỉ cần lại xảy ra chút vấn đề, anh sẽ không có cơ hội trở mình. Mà vụ án của Diệp Nghi hiển nhiên không phải là ‘chút vấn đề’. Kỳ Yên hoàn toàn nhận thức được sự đáng sợ của Quý Thừa. Lúc này đây, họ thực sự bị động, thực sự không có khả năng xoay chuyển càn khôn.

Kỳ Yên quay qua, đối diện với ánh mắt thấu đáo của Diệp Tông: “Tôi sẽ phối hợp điều tra.” Nói xong, anh nhìn Kỳ Yên một cách sâu xa, nói đầy thâm ý, “Là Quý Thừa và Diệp Sóc. Liên hệ luật sư. Còn có, nhất định, tuyệt đối không thể để em tôi biết.”

Nắng mai yếu ớt, mặt trời ló dạng từ phía chân trời, nhuộm Macao thành màu sắc của đục vọng xen lẫn âm mưu. Quý Thừa vẫn ngồi trước cửa sổ không động đậy, bóng lưng tối đen lạnh băng, không dính hơn nửa phần ấm áp của ban mai.

Cuồng tự ngược, Lý Hằng thờ dài. Cậu chủ không biết bị đá kích gì khi ở Mỹ, sau khi quay về không ăn không uống không nói lời nào, trực tiếp biến thành bộ dạng như thế này. Từ tối qua đến sáng nay, cứ ngồi như thế không mảy may động đậy. Tiếp tục như vậy, chỉ sợ Diệp Tông chưa bị gì, anh đã đem mạng ra đền trước rồi.

Ho nhẹ một tiếng, Lý Hằng thử thăm dò: “Cậu chủ, Diệp Tông đến sở cảnh sát hai mươi bốn tiếng vẫn chưa được thả ra, chắc là bị tạm giam rồi.”

“Ừ.” Quý Thừa thản nhiên nhìn chăm chú ngoài cửa sổ, “Phía truyền thông thế nào?”

“Tin tức đều thả ra rồi.” Lý Hằng đáp, “Bản tin trong nước đã tràn ngập, phía hải ngoại vẫn còn đang liên hệ, cố gắng tranh thủ để cô chủ mau chóng xem được.”

“Tốt.” Quý Thừa im lặng cười cười, “Đi thôi, đến gặp Diệp Tông.”

Lúc đến sở cảnh sát thì trời đã sáng tỏ, nhưng trong phòng hỏi cung vĩnh viễn là vách tường xám xịt, ngọn đèn âm ảm. Hệt như mấy tuần trước, Quý Thừa cùng Diệp Tông ngồi mặt đối mặt, điểm khác nhau duy nhất chính là, ở giữa không hề có nước trà nóng hổi, chỉ có mặt bàn kim loại lạnh lẽo.

Quý Thừa thật sự rất khâm phục người đàn ông trước mặt. Ở một nơi thế này lâu như vậy, người bình thường đã sớm suy sụp, còn anh ta vẻ mặt lại trầm tĩnh, giống như chẳng xảy ra chuyện gì. Quý Thừa thờ dài, nói: “Chỉ cần cô ấy xuất hiện, tình nghi mưu sát của anh sẽ tự sụp đổ. Nhưng tới mức này rồi, anh vẫn không chịu thừa nhận cô ấy còn sống, quả thật không tiết trả giá hết thảy.”

“Anh cũng vậy thôi.” Diệp Tông cười cười, “Cho dù là nguy tạo chứng cứ, cũng muốn đồ tội mưu sát này lên đầu tôi.”

“Bất luận anh tin hay không, chuyện của cha anh không phải tôi làm.” Quý Thừa cười nhạt, “Nhưng bất luận kẻ nào làm, bước đệm này của hắn cũng giúp tôi một ân huệ lớn, nếu không thì tra lại án của Diệp Nghi cũng không thể có được ảnh hưởng lớn như vậy.”

“Không hề gì.” Diệp Tông thân nhiên nói, “Anh có thể khiến tôi thân bại danh liệt, thậm chí ngồi tù, nhưng tôi vẫn sẽ không để em tôi quay về.”

“Biết được tình cảnh của anh, cô ấy sẽ tự quay về.”

“Em tôi sẽ không biết.”

“Ha ha.” Quý Thừa bật cười, “Hai người đúng là anh em, đều vô tư như nhau, đều thích quyết định thay người khác. Vì để cô ấy rời xa tôi, anh thà rằng biến thành tội phạm giết người? Anh cảm thấy, so với chuyện nhìn anh thành tội phạm giết người mà chết thì trở lại bên cạnh tôi càng làm cho cô ấy thống khổ hơn?”

Diệp Tông lắc đầu cười cười: “Anh không hiểu đâu. Quý Thừa, để tôi kể cho anh nghe một chuyện.”

Thực sự thì lúc đầu, Diệp Tông và Diệp Nghi hoàn toàn không quen biết. Mẹ của họ đều là vợ bé của Diệp Thánh Ân, bình thường không tiếp xúc bao giờ, ngày lễ ngày tết mới gặp nhau.

Vợ cả nhà họ Diệp chỉ có mình Diệp Sóc, còn vợ bé thì sinh một đàn con. Đứa nào cũng xấp xỉ tuổi nhau, nhưng ai cũng tự hiểu, anh em ít đi một người, thì phần thừa kế tương lai của mình có thể nhiều thêm một chút, cho nên lúc nào cũng ngầm đấu đá nhau. Diệp Thánh Ân cho rằng chuyện này có gì là không tốt, ngược lại, ông xem chuyện đấu đá này thành thiên phú, là cơ hội tuyển chọn người nối nghiệp.

Diệp Nghi nhỏ tuổi nhất, lại là con gái, đương nhiên bị nắn bóp như quả hồng mềm, còn Diệp Tông thì từng giúp đỡ cô vài lần. Mới đầu thật sự không có tình cảm gì cả, chỉ là Diệp Tông anh không quen đứng nhìn một thằng anh lớn xác đi ức hiếp một đứa con gái riêng mà thôi. Ai biết, cô gái yếu đuối kia lại ghi lòng tạc dạ, còn đặc biệt nghiêm túc nói: “Anh hai, cảm ơn anh đã bảo vệ em, em cũng sẽ liều mạng bảo vệ anh.”

Tình thân trong nhà họ Diệp trước giờ đều là chuyện khôi hài, huống chi lời này phát ra từ miệng một đứa ngay cả bảo vệ mình cũng khó. Ai ngờ sau này có một ngày, cô gái nhỏ nhắn kia liền thực hiện lời hứa. Lúc ấy là mùa đông, Diệp Tông bị Diệp Sóc đẩy vào trong nước. Mấy trò này tất cả mọi người nhìn riết cũng thành quen, ngay cả bản thân Diệp Tông cũng không quá để tâm.

Nhưng mà, khi sốt cao mê man, anh lại nghe thấy Diệp Nghi gào lên: “Dị ứng với Penicillin không thể dùng loại thuốc này! Lần trước mẹ bị bệnh, bác sĩ chính là nói như vậy! Anh hai cũng bị dị ứng với Penicillin, ông lại dám cho anh hai dùng, ông là đồ lang băm!”

Bác sĩ nọ đương nhiên không phải kẻ lằng bằng, nhưng buộc phải ‘không cẩn thận’ chữa chết Diệp Tông. Rất nhiều người có mặt ở đây, nhưng ai cũng không lên tiếng. Người đẩy Diệp Tông xuống nước chính là Diệp Sóc, kẻ đứng sau là ai đương nhiên không cần nói cũng biết. Diệp Tông luôn luôn là đứa con xuất sắc nhất trong nhà họ Diệp, đối với bà cả mà nói, sớm muộn gì anh cũng phải chết. So với chuyện đối đầu với bà cả họ Diệp, đứa trẻ thông minh nhất định sẽ lựa chọn ngoảnh mặt làm lành, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Chỉ có Diệp Nghi là ngốc nghếch. Cô giật lấy lọ thuốc trong tay bác sĩ, ném mạnh xuống đất, sau đó liều mạng xông ra ngoài. Lúc ấy, Diệp Thánh Ân đang được bà cả chăm sóc vuốt ve trong phòng ngủ, đây cũng là một mắc xích quan trọng trong cả kế hoạch. Còn Diệp Nghi thì chạy đến trước cửa phòng ngủ làm ồn, dám chấn sổng mà gọi Diệp Thánh Ân ra ngoài. Lúc cô chạy đến đã vợ lấy một ống tiêm, ai dám ngăn cản liền vừa cắn vừa đâm. Dọc theo đường đi, bọn người hầu đều kinh sợ hô hoán: “Cô chủ điên rồi!”

“Em tôi lúc nào cũng dịu dàng ít nói, người khác ức hiếp bắt nạt nó thế nào cũng không dám hé răng. Nhưng vì tôi, nó đã làm được đến mức đó.” Diệp Tông hãy còn mỉm cười, đáy mắt sâu thẳm xét qua chút ánh sáng âm ảm, “Từ đó về sau, Diệp Sóc hoàn toàn hận nó, phàm là cơ hội có thể tra tấn nó đều tuyệt không bỏ qua. Cho nên, dù mọi cảnh ngộ sau này nó gặp phải, có phần rất lớn là lỗi ở tôi.”

Đây là cuộc sống của họ, mỗi một bước đi, đều có thể là bước đi cuối cùng trong đời. Mỗi một quyết định theo sau, một mặt đường bằng phẳng đều có thể biến thành vực sâu vạn trượng. Nhưng cảm dỗ quá lớn, ai cũng không cưỡng lại được, ai cũng không thể thoát thân. Đang tiếp tục nói, bầu không khí chung quanh nhất thời trở nên ngột ngạt.

Hồi lâu sau, Diệp Tông nhìn thẳng vào Quý Thừa, nhấn mạnh từng chữ: “Trả lời câu hỏi của anh, nếu không có nó, mười mấy năm trước tôi đã chết rồi. Cho nên, nếu nó cần mạng của tôi, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy. Quý Thừa, từ nhỏ nó đã khổ, nhưng lại sống rất vui vẻ. Nhưng từ sau khi chung sống với anh, vẻ thống khổ trong mắt nó là thứ tôi chưa từng thấy qua, sau này cũng không muốn thấy lại. Nếu nó vì tôi, không thể không quay về tiếp tục chuỗi ngày thống khổ, thì tôi sống cũng chẳng còn gì lưu luyến. Cho nên thà tôi chết, cũng sẽ không để anh toại nguyện.”

“Sống chẳng còn gì lưu luyến?” Quý Thừa thều thào lặp lại, “Anh hai, anh có thể lặp lại lần nữa lời này với Lê Ly không?”

Tám lưng thẳng tắp của Diệp Tông đột nhiên cứng còng. Quý Thừa từ trong túi lấy ra hai thứ, chậm rãi bày ra: “Anh một mực nghĩ, tôi bảo Diệp Nghi bỏ sung di chúc, rồi lại phủ nhận sự tồn tại của nó với người ngoài, rốt cục là có mục đích gì? Đây là đáp án.”

Một phần là di chúc Diệp Nghi ký tên, phần còn lại là tờ báo có chữ viết giống hệt. Nhìn chăm chăm nó, sắc mặt Diệp Tông biến đổi. Quý Thừa buồn bã nói: “Tôi chỉ là muốn có được chữ viết mới mẻ của cô ấy, còn muốn nó in lên tờ báo đã phát hành tại trấn nhỏ thuộc họ Lê. Xem riêng lẻ, chúng không tạo thành ảnh hưởng trí mạng, chỉ khi nào tra lại án Diệp Nghi, thì đây là mấu chốt chiến thắng.”

Nói xong, anh dịu dàng vuốt ve hàng chữ viết ấy: “Anh nguyện chết vì cô ấy, nhưng cô ấy cũng sẽ không trơ mắt nhìn anh chết. Một khi biết tình cảnh của anh, cô ấy nhất định lập tức trở về. Anh tin tưởng rằng cô ấy chắc chắn không biết, chẳng qua là đánh cược họ Lê đủ mạnh, có thể khống chế nguồn thông tin đến cô ấy. Nhưng anh lại không nghĩ tới, điểm cực mạnh này của họ Lê, cũng là điểm yếu nhất. Bởi vì Lê Ly yêu anh, cho nên cuối cùng, Lê Ly sẽ nói với Diệp Nghi thôi.”

Hai nắm tay Diệp Tông nắm chặt, lạnh giọng trào phúng nói: “Lê Ly yêu tôi? Anh nghe được từ đâu thế?”

“Anh phải tin tưởng bản thân chứ.” Quý Thừa mỉm cười, “Nhưng Lê Ly không nói cũng chẳng sao hết, tôi có thể giúp đỡ cô ấy một tay.”

Nói xong, Quý Thừa ung dung gõ mặt bàn: “Tôi sẽ báo lên tòa án, đột nhiên nhận được thư nặc danh gửi di chúc và tờ báo này tới. Di chúc bỗng nhiên xuất hiện, tòa án phải tham gia điều tra. Chỉ hàng chữ viết không chứng minh được gì, nhưng với chữ viết trên tờ báo đã phát hành gần đây thể hiện vị trí có thể của cô ấy. Nếu tôi xin truy tìm tung tích, tòa án không có lý do từ chối. Nhìn thấy cánh cửa tòa án, cơ hội anh sống sót gần ngay trước mắt, Lê Ly sẽ ngăn cản sao? Đến lúc đó, Diệp Nghi còn có thể hoàn toàn không biết gì cả sao?”

“Từ lúc bắt đầu phủ nhận sự tồn tại của di chúc, anh đã nghĩ tới hôm nay rồi.” Diệp Tông nhắm mắt đỡ trán, “Anh cố ý làm tôi cảm thấy bên trong có dối trá, vì để bảo vệ bản thân mà quay về nhà họ Diệp, lấy chuyện này chọc giận Diệp Sóc, rồi để hấn lợi dụng vụ Diệp Nghi để thủ tiêu tôi. Vụ này vốn do tôi bày ra, cho nên Lưu Sinh chỉ cần nói sự ra đi của em tôi thành tử vong, những chứng cứ khác thì càng tra càng vô cùng xác thực. Cách giải quyết duy nhất chính là để nó trở về. Mà từ đầu chí cuối, anh chỉ cần đứng đằng sau, làm người chồng vô tội.”

“Hoặc là, tôi đem chúng tặng lại cho anh.” Quý Thừa đẩy di chúc cùng tờ báo đến trước mặt Diệp Tông, “Còn anh lợi dụng chúng làm chứng cứ gián tiếp, nói thẳng chân tướng, để Diệp Nghi quay về, chúng ta đều tránh được phiền phức về sau.”

“Cảm ơn, không cần.” Diệp Tông thờ ơ nói, “Chuyện này còn chưa có kết luận. Diệp Sóc mua chuộc được Lưu Sinh, nguy tạo chứng cứ, tôi sẽ ngồi chờ chết, để mặc các người hiệp đáp?”

“Cũng được. Đã như vậy, chúng ta sẽ đánh cược một ván.” Quý Thừa cười nhích mép, chồm người về phía Diệp Tông, “Anh hai, ván này tôi cược cả tính mạng nên người thắng cuối cùng, nhất định là tôi.”

Bên ngoài sở cảnh sát sớm bị phóng viên vây kín: “Anh Quý, đối với giả thuyết Diệp Tông mưu sát Diệp Nghi, anh có nhìn nhận thế nào?”

“Cho nên Diệp Tông quả thực vì phân chia tài sản, mà xuống tay cả với em ruột?”

“Nghe nói điều tra lại vụ án là yêu cầu của anh, làm sao anh lại nảy sinh nghi ngờ, làm sao lấy được chứng cứ mới?”

“Anh Quý, anh gặp được anh Diệp không? Hai người đã nói gì? Anh Diệp có sám hối hay không? Có phải anh rất hận anh ấy hay không?”

Quý Thừa không thèm để ý đến ai, trực tiếp lạnh lùng dạt đám đông qua, ngồi vào trong xe: “Lái đi, nhanh lên.”

Lý Hằng cẩn trọng hỏi: “Cậu định đi đâu?”

“Đầu cũng được.”

Quý Thừa bực bội xoa giữa hai đầu chân mày. Người chiếm thế thượng phong hiển nhiên là anh, nhưng anh lại chẳng có chút thích thú nào. Anh vẫn chán ghét sự đê tiện và tàn nhẫn của Diệp Sóc, anh và Diệp Sóc có gì khác biệt? Không chỉ không khác biệt, Diệp Sóc là do anh giết đây, anh càng thấy ghê tởm chính mình.

Quý Thừa mệt mỏi nâng tay, từ trong túi áo vest lấy ra một thứ, nắm chặt trong lòng bàn tay. Đó là vỏ đạn, vỏ của viên đạn mà người phụ nữ kia đỡ thay cho anh. Mấy năm nay, mỗi lần cảm thấy khó mà tiếp tục được, anh đều sẽ lấy nó ra ngắm nghía, sau đó anh sẽ hồi tưởng, bản thân không hề lẻ loi một mình, có người vẫn luôn ở cạnh anh, thời thời khắc khắc liều mạng ở cạnh anh.

Nhưng hiện giờ cái gì anh cũng không có, ngoại trừ âm mưu, tính kế, giăng bẫy này bẫy nọ, anh giờ trắng tay. Đây từng là cuộc sống mà anh khinh bỉ nhất, hiện giờ lại trơ mắt nhìn bản thân càng lúc càng khiến người ta chán ghét.

Diệp Nghi, rốt cục chừng nào em mới về? Vỏ đạn dưới ánh mặt trời, hắt ra màu vàng lạnh lẽo mà ảm áp. Anh chỉ là không muốn một mình cô độc mà thôi. Nếu em không về, anh sẽ không thể đối mặt được với chính mình ngày càng không từ thủ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28

“Rốt cục là sao?” Nếp nhăn giữa hai đầu chân mày của Thượng An Quốc sâu đến nỗi có thể chứa nước.

Sáng sớm bà Quý đã gọi ông đến, lại không nói chuyện, chỉ đi tới đi lui, giống như con thú bị vây khốn sắp chết. Thượng An Quốc cảm thấy không ổn, cup mắt, ông đứng lên, kích tướng nói: “Không có chuyện gì thì đi đây, đang bận.”

“Đợi đã!” Bà Quý quả nhiên ngăn ông lại, “An Quốc, tôi cảm thấy Quý Thừa rất có vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Lúc trước nó nói, xin điều tra lại án của Diệp Nghi là vì muốn tạo áp lực cho họ Diệp, để họ chủ động rút khỏi quyền thừa kế tài sản. Nó còn nói, đối tượng trọng điểm điều tra là Diệp Sóc, nhưng hiện tại người bị bắt là Diệp Tông. Nó đang gạt tôi.”

Thượng An Quốc chẳng hiểu ra sao: “Nó nói dối để làm gì? Ngoại trừ tài sản, nó còn có lý do gì gây khó dễ cho họ Diệp?”

“Diệp Tông có quan hệ rất tốt với Diệp Nghi.” Bà Quý chột dạ nói, “Tôi lo lắng, tất cả chuyện Quý Thừa làm đều là để ép Diệp Nghi trở về.”

Thượng An Quốc dùng ánh mắt như thấy kẻ điên để nhìn bà: “Diệp Nghi chết rồi, nó gây hấn với họ Diệp thế nào mới có thể mang người chết trở về?”

Bà Quý quyết định, cắn răng nói: “Nó chưa chết.”

“Cái gì?” Thượng An Quốc cười giễu nói, “Bà rảnh quá nhỉ, không phải Diệp Nghi đã sớm...”

“Là giả.”

“Cái gì?” Thượng An Quốc sững sốt mất vài giây, đập bàn đứng lên, “Chuyện thế này có thể nói bậy bạ sao?!”

“Tôi còn không phải vì nắm thóp của lão Diệp kia sao?” Bà Quý đảo mắt sang hướng khác, “Diệp Nghi chết, ông ta ngược lại trong sạch, nhưng giờ Diệp Nghi không chết, ông ta chính là mơ ước tài sản của họ Quý, là hung thủ của vụ giả chết này, chỉ mỗi nhược điểm này cũng đủ để ông ta chặt vật cả đời.”

“Đây là lý do bà giấu giếm tôi?” Thượng An Quốc chỉ thẳng vào bà, “Không phải bà muốn gây khó dễ cho Diệp Thánh Ân, mà là vì để chế ngự tôi đúng không? Bà sợ một khi Quý Thừa kết hôn với Thượng Vi, sẽ cùng tôi liên thủ áp chế bà, cho nên mới giữ lại Diệp Nghi, để tôi không được sống yên thân! Kết quả thế nào, biến khéo thành vụn!”

“Ông nói chuyện này có lợi ích gì!” Bà Quý hỏi vặn lại, “Muốn làm thì làm cho rõ, tôi và ông chính là đứng chung một chiến tuyến! Tôi dám giữ lại Diệp Nghi, chính là nắm chắc nó sẽ không trở về! Nhưng hiện giờ Diệp Tông gặp chuyện rồi, nó nhất định sẽ về! Nó mà về, một phần tài sản của họ Quý và họ Diệp đều rơi vào tay nó! Quý Thừa hướng về nó, sau này nó ở họ Diệp nắm quyền, Quý Thừa nhất định sẽ bắt tay với họ Diệp, càng lúc càng thêm lớn mạnh! Đến lúc đó thì cả tôi lẫn ông đều không có gì để ăn đâu!”

“Nếu đã biết, vì sao không sớm trừ khử nó?!” Thượng An Quốc quát lại, “Hãy bớt nói nhảm đi, Diệp Nghi tuyệt đối không thể giữ lại! Để nó biến mất đi! Lập tức, ngay bây giờ!”

“Gần đây tôi gặp phiền phức, chuyện này giao cho ông đi.”

Thượng An Quốc càng tức giận: “Bà có ý gì?!”

Bà Quý ngập ngừng nói: “Trên đầu tôi còn có chuyện hệ trọng, giờ đối phó với Diệp Nghi nữa sẽ rất dễ khiến người khác chú ý, có thể xảy ra trở ngại.”

Thượng An Quốc im lặng, sau đó nheo mắt nguy hiểm nói: “Chuyện hệ trọng trên đầu? Bà đừng nói với tôi, chuyện của Diệp Thánh Ân là do bà làm.”

“Nói đúng hơn là họ Hàn làm, tôi không ngu như vậy, vẫn biết cách mượn dao giết người.”

“Bà là muốn ngu bao nhiêu thì có bấy nhiêu!” Thượng An Quốc hoàn toàn nổi điên, “Tôi đã nói rõ với bà rồi, chuyện này quá mạo hiểm, không thể làm! Bà nghe không hiểu tiếng người sao?”

“Hết thầy đều thuận lợi, còn suýt loại được Diệp Tông, ông gào cái gì mà gào!”

“Cái gì gọi là thuận lợi, cái gì gọi là suýt chút nữa? Muốn loại bỏ Diệp Tông thì loại bỏ hoàn toàn, dứt khoát đẩy tội chứng giết cha cho nó, bà mới có thể hoàn toàn thoát tội! Một phát súng tung hỏa mù thì có là gì? Hung thủ còn chưa sa lưới, thì trên đầu bà vĩnh viễn vẫn có thanh kiếm treo lưng lẳng!”

“Chuyện này đều do họ Hàn!” Bà Quý hậm hực nói, “Đã bàn xong là diệt trừ Diệp Tông, ai ngờ bọn chúng lại nhảm lẩn, ngược lại chừa cho nó một cái

mạng!”

“Còn không phải là bà ngu à!” Thượng An Quốc tức giận đến phát run, “Bà không biết sao, giữa họ Hàn và Diệp Sóc còn có một món nợ chưa tính rõ ràng! Bọn họ mới vừa về nước, còn chưa tính sổ với Diệp Sóc, đương nhiên không thể để hấn kiêu ngạo, cho nên nhất định sẽ giữ lại Diệp Tông, không chế Diệp Sóc! Bà còn mượn dao giết người? Họ Hàn là ai, sẽ để bà lợi dụng suông ư? Hiện tại người ta nắm nhược điểm bà thuê sát thủ giết người, sau này để xem bà bị bọn chúng cản trở thế nào!”

“Quản không được nhiều như vậy!” Bà Quý vùng mạnh tay lên, “Đã vậy rồi, Diệp Nghi giao cho ông. Dù sao ai cũng muốn lo cho bản thân mình, muốn chết thì tất cả ôm nhau chết chung!”

Từ chỗ bà Quý đi ra, Thượng An Quốc mở cửa xe rồi đóng rầm một cái, chiếc xe theo đó mà chấn động. Trợ lý ngồi phía trước chợt dạ nói: “Ông chủ có ổn không? Có gì cần dặn?”

“Xử lý một người, từng phẫu thuật chỉnh hình gương mặt, tên là Mạch Nha, đang ở bang Indiana của họ Lê ở Mỹ.” Thượng An Quốc nghiêng răng nhả ra từng chữ, “Nhớ kỹ phải cố tình để lại chứng cứ, để cho người ta cảm thấy đây là tác phẩm của bà chủ nhà họ Quý, con đàn bà được việc không đủ mà bại chuyện có thừa. Muốn mượn tay tôi giết người à, muốn nắm nhược điểm của tôi? Tôi thật muốn nhìn xem, bà ta còn mạng để sống đến ngày đó không!”

Mạch Nha và Nghiêm Hàn đã biết nhau từ thời còn quần tã, trước giờ chung sống luôn thoải mái và dễ chịu. Nhưng mà từ lúc nhận được lời cầu hôn kia, Mạch Nha vừa nhìn thấy anh đã hốt hoảng, bình thường có thể trốn liền trốn, không được tự nhiên nữa.

Thực ra nghĩ đến, chuyện đó cũng thể nhìn từ phương diện khác, nhưng Mạch Nha lại không có suy nghĩ lệch lạc nào. Ở trong mắt của cô, Nghiêm Hàn và Diệp Tông không khác nhau, dù sao cô sống đến hai mươi tuổi mới biết Nghiêm Hàn là được nhận nuôi, nhưng vẫn luôn xem anh là người thân ruột thịt. Trong quá khứ, mỗi khi Quý Thừa lòi chuyện Nghiêm Hàn ra mà nói, cô sẽ cảm thấy rất vỡ vụn, còn hiện tại xem ra, không phải toàn bộ đều là vô lý.

Nhưng cùng sống dưới một mái nhà, muốn trốn tránh đúng là không dễ. Vì thế, Mạch Nha không có việc gì cũng kéo Lê Ly đến nhà, cố gắng hòa hoãn. Nhưng mấy ngày gần đây, chuyện hòa hoãn này lại liên tiếp phản tác dụng, Lê Ly mà đến, bầu không khí lại càng trở nên căng thẳng. Ví dụ như hôm nay, Lê Ly bước vào nhà thì mặt mày trắng bệch, sau khi ngồi xuống cũng không nhúc nhích, chỉ thần thờ nhìn chăm chăm viên gạch lót sàn. Mạch Nha không khỏi lo lắng hỏi: “Lê Ly, chị ổn không?”

Lê Ly tự nhiên cười: “Chị không sao, em ổn là được. Điều anh ấy quan tâm chỉ có vậy.”

Lời nói chẳng đầu chẳng đuôi, Mạch Nha lại nghe ra được hàm ý trong đó: “Chị lại cãi nhau với Diệp Tông? Bởi vì em à?”

Lê Ly nhìn chòng chọc cô hồi lâu, đáy mắt càng lúc càng sâu thẳm: “Nếu bây giờ anh ấy có thể tùy tiện cãi nhau với chị thì tốt biết mấy.”

“Lê Ly.” Nghiêm Hàn vẫn luôn im lặng đột nhiên giương mắt, ngắt lời, “Ăn cơm đi.”

“Đã đến nước này rồi, anh lại có thể...” Lê Ly không nói tiếp, chỉ lắc đầu, “Anh thực sự cảm thấy làm như vậy là tốt cho cô ấy?”

“Chị còn giận em chuyện của anh Diệp Tông à?” Mạch Nha đoán được sơ sơ, không khỏi áy náy, “Thực sự Nghiêm Hàn đã nói với em rồi. Anh hai hy sinh bản thân vì em, cả đời em đều mắc nợ anh ấy. Nhưng đã đến nước này rồi, quả thật không còn cách nào khác. Chị đừng tức giận, em nhận lỗi với chị.”

Lê Ly khó tin trừng mắt nhìn Mạch Nha, tựa như nghe thấy chuyện tiểu lâm cực kỳ vỡ vụn: “Vậy là xong? Anh ấy thành ra như vậy, đây là phản ứng của em? Đây là cô em gái anh ấy cuộc cả tính mạng cũng phải bảo vệ? Ở trong mắt em, anh ấy chẳng là gì cả ư?!”

Câu cuối cùng, giọng cô trở nên vô cùng bén nhọn, Mạch Nha bị dọa đến lú lút: “Em, em nói gì sai sao... Anh hai quay về nhà họ Diệp quả thật là do em hại, nhưng em...”

“Diệp Tông, về nhà họ Diệp?” Lê Ly thều thào lặp lại, đột nhiên bật cười, “Nghiêm Hàn, anh lợi hại lắm, lại có thể nghĩ ra có này...”

“Lê Ly!”

“Cô chủ!”

Nghiêm Hàn lớn tiếng quát bảo Lê Ly im miệng, đã thấy trợ lý của cô bước nhanh đến: “Nhà trẻ của Mạch Miêu hôm nay có hoạt động, người tham dự vốn phải đăng ký trước, nhưng hiện giờ lại có một đoàn trao đổi ở trong nước đến. Hiện tại ở nhà trẻ rất hỗn loạn, Mạch Miêu vẫn còn ở bên trong trường, có cần lập tức đón về hay không?”

Lê Ly thoáng thu lại cảm xúc ban nãy, nghiêm túc nói: “Kiểm tra thân phận của đoàn trao đổi kia rồi chứ?”

“Cơ bản OK, nhưng việc này xảy ra đột ngột, chưa kịp điều tra tỉ mỉ.”

“Tôi đích thân qua đó, lập tức đón nó về.”

“Em cũng đi!”

Mạch Nha gấp gấp đứng lên, đã thấy trợ lý của Lê Ly xem điện thoại, sau đó bỗng nhiên sững sờ: “Cô chủ!”

Lê Ly bước đến, sắc mặt nhanh chóng thay đổi. Nghiêm Hàn vốn muốn tách hai người này ra, thấy thế bèn ngăn lại nói: “Lê Ly, cô bạn thì đi trước đi, tôi sẽ đi cùng Mạch Nha đón Mạch Miêu.”

Thần sắc Lê Ly phức tạp, nhìn Nghiêm Hàn, nhủ mảy rồi vội vàng rời khỏi. Một dự cảm bất an khó nói đột nhiên bao trùm lấy Mạch Nha, chỉ vài phút ngắn ngủi đã xảy ra rất nhiều chuyện, mỗi câu nói của Nghiêm Hàn và Lê Ly như câu đố, mà cô hoàn toàn bị ngăn cản ở bên ngoài. Cô ngần ngại nhìn ra bên ngoài cửa xe, bầu trời màu cam nhạt của hoàng hôn vào đông vẫn dịu nhẹ như thế, nhưng bất chợt lại có chút hoang vắng nào đó đến động lòng người.

Khi đến cổng nhà trẻ, cảm giác khác thường dâng lên đỉnh điểm, không kịp nghĩ nhiều, Mạch Nha vội vàng xuống xe, liếc mắt một cái đã phát hiện thấy Mạch Miêu đứng trong đám đông. Thấy cô bé được các vệ sĩ cao lớn che chắn, Mạch Nha thoáng yên tâm, chạy qua đó: “Cung à!”

“Mẹ ơi!”

“Cô Mạch, xin đợi một chút!” Mạch Nha chạy nhanh qua đó, đám vệ sĩ từ một chiếc xe khác mới đến đuổi theo không kịp, liền liều mạng ở sau lưng gọi cô. Cùng lúc đó, một đám người ùn ùn kéo đến, Mạch Nha và Nghiêm Hàn cùng nhóm vệ sĩ bị tách ra thật xa.

“Mạch Nha!” Nghiêm Hàn ở cách cô vài bước, liều mạng dạt đám đông xông về phía cô.

Mạch Nha lao đảo vẫy tay với anh: “Em không sao!”

“Cô Mạch Nha?” Đứng lúc này, một giọng đàn ông xa lạ đột nhiên vang lên.

Mạch Nha theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông đội mũ lưỡi trai chen đến trước mặt: “Cô chính là mẹ của Mạch Miêu đúng không? Đoàn trao đổi của chúng tôi vừa mới xem màn múa ba lê của cô bé, thực sự rất đẹp.”

Mạch Nha vốn định chào hỏi xã giao vài câu, nhưng đột nhiên cô lại cảm thấy kỳ lạ, nên không đáp, chỉ nghe người nọ nói tiếp: “À, tôi là dân di cư làm đầu tư, muốn con cái nhận được nền giáo dục ở bên này, nên tham gia vào đoàn trao đổi. Nghe nói cô cũng là người Trung Quốc mới di dân đến đây, đang sống ở nhà họ Lê, có đúng không?”

Người nọ vóc dáng không cao, lại còn cúi đầu, diện mạo ẩn bên trong bóng râm dưới vành nón. Hắn hình như đang cười, trong nụ cười lại mang theo ác ý. Một luồng lạnh lẽo âm u chậm rãi chạy dọc theo sống lưng của Mạch Nha, cô âm thầm lui từng bước về phía sau, đang định xoay người, một luồng sáng xám bạc sắc bén lại đột nhiên chui ra khỏi cổ tay áo của người nọ.

Mạch Nha muốn né tránh nhưng đã không còn kịp, trơ mắt nhìn thấy ánh sáng kia sắp cắm vào cơ thể mình, một bóng người đột nhiên vọt đến, hoàn toàn che chắn trước người Mạch Nha. Sau đó, trí nhớ của cô cũng chỉ còn lại một mớ hỗn độn.

Hình như cô nghe thấy tiếng rên của Nghiêm Hàn, hình như cô cảm thấy cơ thể lắc lư, nhưng cô không nhớ rõ. Điều duy nhất xác định chính là, cơ thể Nghiêm Hàn nhanh chóng mềm nhũn, lại thoáng cứng đờ, không vì tiếng hét hoảng sợ của cô mà có bất kỳ phản ứng nào nữa.

Tít... tít... tít...

Mất có thể thấy đều là một khoảng trắng xóa đến chói mắt, ngay cả khuôn mặt luôn mỉm cười ôn hòa kia của Nghiêm Hàn cũng như vậy. Thứ duy nhất có thể chứng minh anh còn sống, chỉ có tiếng máy móc giám sát lạnh băng bên nhón kia.

“Đã dốc toàn lực cấp cứu, nhưng hung thủ chuẩn bị là thuốc độc với liều lượng chết người, tiêm vào toàn bộ rồi, cho nên có thể tỉnh lại hay không phải xem chính anh ấy.” Lê Ly nhắm chặt mắt, xoa huyết thái dương cúi đầu, “Đều là chị sơ suất, xin lỗi em.”

Mạch Nha đứng ngây ra, cái gì cũng không cảm giác được. Làm sao có thể? Người vừa rồi còn cười với cô, sao đột nhiên lại nằm ở đây, bất cứ lúc nào cũng có thể mãi mãi rời xa cô?

“Hung thủ kia...” Cô cứng nhắc hỏi, “Là ai?”

“Không biết. Hắn bị bắt được liền uống thuốc độc, bác sĩ nói sẽ không chết, nhưng thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại được.” Lê Ly lắc đầu, “Nhất định đã sớm chuẩn bị.”

“Mục tiêu của hắn là em.” Mạch Nha nức nở, “Hắn cố ý tiếp cận em, hình như muốn xác nhận thân phận của em. Là em, là em hại Nghiêm Hàn...”

“Không hẳn.” Lê Ly nặng nề nói, “Theo động cơ mà nói, mục tiêu bị giết là Nghiêm Hàn để giải thích hơn. Nhất định là hắn, hai lần đều dùng thuốc, ngay cả thủ pháp cũng giống hệt nhau...”

“Động cơ? Hai lần? Có ý gì?” Mạch Nha nhìn thẳng Lê Ly, “Chị biết hung thủ là ai?!”

Lê Ly nhắm mắt lại: “Là lỗi của chị, là chị ích kỷ, Diệp tông ép chị phải thế, chị không muốn anh ấy ngày càng hận chị, cho nên đã đáp ứng yêu cầu của anh ấy, dối lòng lừa gạt em, để mặc sự việc phát triển đến nông nổi hôm nay.”

“Đừng nói lời vô ích nữa!” Mạch Nha bắt lấy cổ tay Lê Ly, hoảng hốt kêu lên, “Rốt cục là sao?”

“Quý Thừa từng bước thăng tay bức ép. Tuần trước, cha em bị người ta ám sát, bị tiêm thuốc quá liều, biến thành người thực vật. Đêm đó chỉ có Diệp Tông từng đến hiện trường, cho nên đành phải hiem nghi. Bởi vì chứng cứ không đủ, anh ấy không bị định tội, nhưng ba ngày trước, Quý Thừa tuyên bố có được chứng cứ mới, cảnh sát lại bắt đầu điều tra lại án của Diệp Nghi. Sau đó, tài xế Lưu Sinh của cha em ra tự thú với cảnh sát, nói đã trợ giúp Diệp Tông sát hại em. Ngày hôm qua, Diệp Tông đã chính thức bị bắt giữ.”

“Cái gì?” Mạch Nha loạng choạng lùi về sau, “Em nghe không hiểu. . .”

“Quý Thừa đang ép em quay về. Chuyện cha em chỉ là cảnh cáo, còn điều tra lại án của Diệp Nghi chính là tối hậu thư. Em không quay về, Diệp Tông sẽ trở thành hung thủ giết người. Nhưng Diệp Tông lại cấm chúng tôi nói chân tướng với em, anh ấy thả để bản thân ngồi tù thậm chí chết đi, cũng không muốn để em quay về chịu khổ. Quý Thừa thấy anh ấy không chịu thỏa hiệp, lại ra tay với Nghiêm Hàn. Có lẽ Quý Thừa muốn nói với em, nếu em thật sự không quay về, thì anh ta sẽ không bỏ qua cho tất cả những ai ở bên cạnh em”

Mạch Nha ngơ ngác nhìn Lê Ly. Cô thấy môi Lê Ly nhấp nháy, nhưng từng ký tự thốt ra từ đó lại không tạo thành bất cứ ý nghĩa gì. Rốt cục Lê Ly đang nói gì? Không chỉ có mạng sống Nghiêm Hàn như chỉ mảnh treo chuông, ngay cả cha cô cũng biết thành người thực vật? Diệp Tông còn thành tội phạm giết người?

Làm sao như vậy, tại sao có thể như vậy? Cô cho rằng người đàn ông kia chỉ là vô tình, nhưng trên thực tế, anh ta đúng là ma quỷ. Còn cô, bởi vì giao dịch một lần với ma quỷ, nên đã kéo hết cả nhà xuống địa ngục. Trần nhà giống như đang quay cuồng, đang bong ra từng mảng, đem thế giới tàn khốc này hóa thành một mảnh hư vô.

“Diệp Tông cương quyết giấu em, là không muốn bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển. Nhưng Quý Thừa tuyệt đối không từ bỏ ý định. Hiện tại người bị liên lụy không chỉ có anh ấy, còn có Nghiêm Hàn, sau này thậm chí sẽ là con của em!” Lê Ly giữ chặt hai vai của Mạch Nha, nặng nề nói, “Vừa rồi chị đột nhiên rời khỏi, là bởi vì người của tòa án Macao đến. Họ không những biết manh mối xuất phát từ nơi này, còn nói Diệp Nghi còn sống, hơn nữa đang ở đây. Nhưng cho dù bọn họ có đến tận nhà điều tra, chỉ cần em không thừa nhận, bọn họ vẫn không thể xác định em là Diệp Nghi, cũng không có quyền bắt buộc em về nước tiếp nhận điều tra.”

Mạch Nha ngơ ngẩn lắc đầu, cô nghe không hiểu, cái gì cô cũng nghe không vào. Lê Ly nắm mạnh lấy cằm cô, hai mắt ánh lên vẻ tàn khốc: “Nghe đây! Em có hai lựa chọn: trở về làm chứng, cứu Diệp Tông; hoặc ở lại đây để người vô tội thay em chịu khổ. Chọn cái nào là tự do của em, nhưng lúc chọn. . . nhớ kỹ phải sò vào lương tâm của em”

Bên ngoài phòng ICU, Mạch Nha lẳng lặng đứng đó, thân nhiên nghênh đón một tốp người tiến vào. Người dẫn đầu cầm một tờ giấy chứng nhận cùng hai tấm ảnh: “Xin hỏi là cô Mạch đúng không? Tôi là điều tra viên của pháp viện Macao đặc biệt phái đến. Xin hỏi, cô có biết vụ án Diệp Nghi xảy ra vào ba năm trước ở Macao không? Còn có, cô có quan hệ gì với hai người đàn ông này?”

“Đây là Diệp Tông.” Mạch Nha khẽ chạm vào tấm ảnh bên trái, dịu dàng nói, “Là anh trai tôi.”

“Anh trai?” Các điều tra viên trao đổi ánh mắt, “Vậy cô là?”

“Tôi là Diệp Nghi.” Cô gái trước mắt đột nhiên mỉm cười, “Như các người thấy đó, tôi không chết.”

Cô gái này trông rất đẹp, thoát nhìn dịu dàng yếu đuối. Nhưng nụ cười này khiến đoàn người không khỏi rung mình. Nụ cười này thật sự rất bất thường, trong bình thân lại bao hàm nỗi oán hận quyết tuyệt.

Thôi cười, cô đưa tay chỉ vào tấm ảnh còn lại, dùng chút sức, rút tấm ảnh khỏi tay của điều tra viên. Chỉ thấy cô nắm chặt tấm ảnh trong tay, lạnh lùng nói: “Còn vị này, hẳn tên Quý Thừa, quan hệ với tôi à. . .” Cô cười cười tự giễu, “Chồng trước, chính là dạng ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Theo tiếng giấy yếu ớt, tấm ảnh trong tay nhả thành một cục, rồi nằm lổn nhổn trên mặt sàn lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp.

Gót giày cao gô xuống mặt sàn lạnh băng cứng ngắt ở tòa án, mỗi tiếng đều là quyết tuyệt mệnh mang. Diệp Nghi nhìn quanh bốn phía: quan tòa nghiêm nghị, cảnh ngục hồ hừng, đám người xi xam to nhỏ, thậm chí cả bóng lưng thẳng tắp kiên định của Diệp Tông, đều giống hệt như trong giấc mơ.

Ác mộng của cô đã lan đến hiện thực.

“Tôi ở tòa án xin tuyên thệ: tôi sẽ cung cấp toàn bộ chân tướng mà tôi biết một cách chi tiết, nếu cung cấp lời khai sai sự thật, tôi tình nguyện gánh vác trách nhiệm pháp luật và lên án đạo đức tương ứng.”

Dưới pháp đình không ngừng có người chỉ trỏ cô. Diệp Nghi tập trung mọi sự chú ý vào cái búa gõ trong tay quan tòa, chỉ thấy nó gõ cộp xuống: “Nhân chứng, xin nói rõ thân phận của mình.”

“Tôi là Diệp Nghi.” Cô chậm rãi nói, “Là con gái của Diệp Thánh Ân, em gái của Diệp Tông, là người bị hại của vụ án Diệp Nghi mất tích vào ba năm trước.”

Pháp đình nháy mắt như vỡ tung, “Diệp Nghi chết đi sống lại?!”

“Không thể nào! Bộ dạng khác hẳn mà!”

“Nhân chứng giả do Diệp Tông sắp xếp đây mà! Hạng người xấu xa như anh ta, chuyện gì mà không làm được!”

“Im lặng!” Quan tòa lại gõ cái búa cộp cộp, chuyển sang Diệp Tông, “Bị cáo, bị cáo không quen biết nhân chứng?”

Từ lúc bước vào tòa án, đây là lần đầu tiên Diệp Nghi có lấy can đảm nhìn thẳng vào Diệp Tông. Giữa anh em họ rõ ràng chỉ cách nhau vài bước, nhưng bất luận thế nào cũng không thể đến gần. Đôi mắt đen tối của Diệp Tông như không hề bận tâm, cực kỳ lãnh đạm, toàn thân đều nhuốm mùi nghiêm nghị và xa cách.

Tòa án lớn như vậy phút chốc lặng ngắt như tờ. Trên dưới pháp đình, mọi người đưa mắt nhìn nhau. Tình huống gì đây? Cô gái này không phải là nhân chứng của Diệp Tông sao? Cô ta phải thực sự là Diệp Nghi thì Diệp Tông mới có thể thoát tội, nhưng Diệp Tông lại nói không biết cô?

Diệp Nghi siết chặt nắm tay, liều mạng trao đổi bằng ánh mắt với Diệp Tông. Anh hai, van xin anh, anh không thể chết được! Đừng trách em, cũng đừng khiến cố gắng của em thành uổng phí! Nhưng Diệp Tông chỉ thản nhiên liếc cô một cái, liền thờ ơ dời mắt, giống như cô thực sự chỉ là một người xa lạ tinh thần không được bình thường mà thôi.

Quan tòa lại chuyển sang Diệp Nghi: “Nhân chứng, nhân chứng nói bị cáo là anh trai của nhân chứng, nhưng bị cáo lại tỏ vẻ không biết nhân chứng. Hơn nữa, tòa án đang giữ hình ảnh của Diệp Nghi.” Nói xong, quan tòa hơi gạt đầu, máy chiếu phóng lên màn hình, “Hai người hoàn toàn khác nhau, nhân chứng vẫn kiên trì tuyên bố mình là Diệp Nghi?”

“Ba năm trước tôi đã tiếp nhận phẫu thuật chỉnh hình gương mặt, đồng thời cũng xử lý giọng nói và vân tay, sau đó mất tích thông qua một sự cố ngoài ý muốn. Toàn bộ chuyện này đều do cha tôi Diệp Thánh Ân sắp xếp, Diệp Tông không có liên quan gì. Cho nên, hiện tại anh ấy không biết tôi, cũng là hợp lý.”

Đây là lý do tốt nhất cô có thể nghĩ ra. Diệp Tông đã phủ nhận thân phận của cô, vậy cô dứt khoát rửa sạch liên quan cho anh. Dù sao cha cô cũng sẽ không tỉnh lại, nỗi oan này đành phải để một mình ông gánh vác.

“Vớ vẩn.”

Tất cả mọi người bị tiếng nói lạnh lùng từ chỗ bị cáo truyền đến làm cho kinh hãi, chỉ thấy Diệp Tông liếc cô gái làm chứng một cách cực kỳ khinh miệt, cười nhạo nói: “Sở cảnh sát vẫn còn giữ lại mẫu DNA của Diệp Nghi. Cô tuyên bố là em gái tôi, vậy không ngại chứng minh thử xem.”

Ánh mắt anh tối đen, tràn đầy phẫn nộ và cảnh cáo. Diệp Nghi cố chấp chuyển mắt: “Mẫu DNA ở sở cảnh sát là giả.” Diệp Tông một lòng muốn đuổi cô đi, gấp chiều phá chiều, cô chỉ có thể nói ra chân tướng khó làm người khác tin tưởng kia: “Mẫu DNA ở sở cảnh sát đã được cha tôi xử lý qua, mục đích là cho dù bị tìm được, cũng không cách gì giám định thân phận.”

Lời này vừa nói ra, dưới pháp đình lại ồn ào: “Quá rồi rồi?”

“Vậy sao làm rõ được?”

“Đúng đó, nói sao mà chẳng được, cô ta nói ở cục cảnh sát là giả, cục cảnh sát cũng nói cô ta là giả được vậy!”

Quan tòa gõ búa đã trở thành phản xạ có điều kiện: “Im lặng im lặng! Nhân chứng, tòa án chỉ có thể lấy số liệu phía chính phủ làm chuẩn, nhân chứng muốn nghi ngờ cảnh sát, phải mang ra chứng cứ hữu hiệu mới được.”

Kể từ khoảnh khắc bước vào tòa án, mỗi ánh mắt nhất thiết phải có đều đổ dồn vào trên người Diệp Nghi. Cho dù cô cố gắng dốc sức xem nhẹ, nhưng lại phải chịu sức ép quá nặng, nhiệt độ quá mạnh, đến giờ này, đã đủ để thiêu cháy cô.

Hít sâu một hơi, cô chậm rãi quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào chỗ người đàn ông mặt không chút thay đổi kia: “Chữ viết của con người là có một không hai, anh Quý Thừa từng trình lên tòa án chữ viết của Diệp Nghi, tòa án cũng dựa theo chữ viết kia mới tìm được tôi. Tôi có thể tại đây ký tên đối chứng để chứng minh thân phận.”

“Chữ viết chỉ có thể làm chứng cứ gián tiếp.” Quan tòa quả quyết lắc đầu, “Tòa án có thể tiến hành điều tra dựa theo chữ viết, nhưng muốn đưa ra kết luận, chỉ dựa vào chữ viết thì không đủ.”

“Tôi đã đệ trình lên tòa án kết quả giám định cha con với Diệp Thánh Ân.”

“Đây chỉ có thể chứng minh nhân chứng là con của Diệp Thánh Ân, nhưng không thể chứng minh nhân chứng là Diệp Nghi.” Quan tòa lại phủ quyết, “Trừ phi nhân chứng có thể cung cấp kết quả giám định với mẹ ruột Diệp Nghi.”

“Mẹ tôi đã qua đời, không thể thu thập DNA, nhưng mà...”

Cô nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, đáy mắt trắng đen rõ ràng phát ra ánh sáng đau đớn mà cương quyết. Không còn biện pháp nào nữa, phải cứu Diệp Tông thôi, chỉ có thể nói ra bí mật cô hy vọng mang xuống mồ kia.

Cô chậm rãi nhìn xuống pháp đình, nhìn thẳng vào người đàn ông lạnh lùng ngồi chính giữa: “Tôi và anh Quý Thừa từng có cuộc hôn nhân năm năm, khi vụ án xảy ra tôi đang có thai. Đứa bé kia hiện đang ở Mỹ, điều tra viên đã thu thập mẫu DNA của nó. Xin tòa án tiến hành giám định DNA đó với tôi cùng anh Quý Thừa.”

Dừng một chút, cô vì thỏa hiệp mà nở nụ cười mỉa mai: “Sau đó mọi người sẽ phát hiện, tôi là con gái của Diệp Thánh Ân, còn là mẹ của con Quý Thừa, trên đời này người phụ nữ có thân phận ‘hiền hách’ như thế, tuyệt đối chỉ có một mình Diệp Nghi.”

Tòa án Macao từ trước đến nay chưa xử vụ nào có tình thế đảo ngược như vậy. Người đã chết ba năm đột nhiên xuất hiện, còn biến ra một đứa bé lai lịch không rõ ràng. Vụ này khiến cho người xem không có khả năng tiếp nhận. Quan tòa đã tuyên bố tạm dừng phiên tòa, mọi người lại đều ngồi yên tại chỗ, không có chút phản ứng.

Chỉ có Diệp Nghi lặng lẽ từ chỗ nhân chứng đi xuống dưới. Cô dùng ánh mắt hối lỗi nhìn Diệp Tông, sau đó nhanh chóng rời khỏi. Nhưng mà vừa đi đến khúc ngoặt đầu cầu thang, cô liền bị một sức mạnh đẩy vào vách tường. Đối phương dùng lực khá mạnh, xương cốt bà vai của Diệp Nghi suýt gãy, còn chưa kịp la đau, những ngón tay như kim sắt đã chụp vào cổ cô.

“Á!” Cô la đau một tiếng, động tác của đối phương cũng không mấy mảy may thương xót, một tay nhấc cô lên, lại hung hăng ép mạnh vào tường.

Quý Thừa ghen lời đến phát run, ngón tay lạnh lùng cứng rắn cũng đang run rẩy. Hơi thở gần trong gang tấc của anh cực nóng, điên cuồng mà hỗn loạn, đáy mắt tối tăm lại vẫn vện tơ máu: “Diệp Nghi, tôi đã nói rồi đúng không? Nếu em gạt tôi chuyện đứa con, tôi thực sự sẽ bóp chết em!”

Cảm giác đau đớn sâu sắc thoáng lan ra toàn thân, Diệp Nghi nhủ chặt đôi mày, khóe môi lại bật ra nụ cười không hề gì: “Vậy anh bóp chết tôi đi. Anh bóp chết tôi, thì kẻ giết tôi sẽ là anh mà không phải Diệp Tông. Dù sao anh cũng giết nhiều người rồi, thêm tôi thì có là gì, đúng không?”

“Em điên rồi à?” Ngón tay Quý Thừa càng bấu chặt, “Em đang nói bậy bạ gì vậy?!”

“Tôi nói, anh là con người vô sỉ nhất ghê tởm nhất mà tôi thấy!” Cô thịnh nộ gào lên, “Quý Thừa, trước kia tôi nghĩ anh chỉ vô tình thôi! Ha ha, nếu anh chỉ vô tình thì tốt biết bao! Anh có thể hận tôi tra tấn tôi, nhưng tại sao anh lại liên lụy người khác! Tại sao anh giết cha tôi, tại sao giết anh tôi, tại sao giết Nghiêm Hàn? Trong lòng anh ngoại trừ bản thân anh, lợi ích của anh, còn có cái gì? Mạng sống con người đối với anh mà nói không đáng tiền hay sao?!”

Quý Thừa nhìn cô như nhìn một kẻ điên hồi lâu, sau đó trừng mắt rút tay về, khóe môi gợi lên nụ cười bén nhọn đến khó tin: “Em cảm thấy là tôi giết họ?”

Không khí trở lại, Diệp Nghi hít sâu một hơi, xoay người ho khan, cho nên không nghe được câu nói của Quý Thừa: “Nếu tôi nói với em, tôi không muốn giết Diệp Tông, chuyện của cha em và Nghiêm Hàn cũng không phải do tôi làm, em có tin không?”

Ngừng ho, Diệp Nghi uể oải đứng thẳng lên. Nhìn quanh bốn phía, cô nhìn thấy đủ loại ánh mắt từ khinh bỉ đến hưng phấn ở xung quanh. Cách đó không xa, tốp năm tốp ba không ngừng chỉ trỏ họ, ngay cả bảo vệ cũng chần chừ không muốn tiến lên, sợ cắt ngang màn cao trào cầu huyết này.

Cô cảm thấy rất mệt mỏi: “Đừng dây dưa vô ích nữa. Giữa chúng ta đã sớm chẳng còn gì để nói, chuyện còn lại, gặp nhau ở tòa đi.”

Nghe được đáp án của cô, nỗi đau bất chợt lan tràn khắp người Quý Thừa. Thử rác rưởi máu lạnh vô tình, vô đạo đức, đây chính là nhận định về anh trong lòng cô. Có thứ gì đó nơi ngực đang bong ra từng mảng, máu chảy đầm đìa.

Đau đến chết lặng, anh trái lại bật cười: “Được lắm, vậy tôi phải hỏi trước, em muốn kiện tụng với tôi vụ nào? Vụ mạng người, vụ ly hôn, hay là... tranh quyền nuôi dưỡng?”

Sợi dây mỏng manh nhất trong lòng Diệp Nghi đứt đoạn, cô kêu lên: “Anh có ý gì?”

“Đừng cho là tôi không biết em đang nghĩ gì.” Quý Thừa chống hai tay vào tường, cúi người thấp giọng hỏi, “Diệp Nghi, em sẽ chính thức khôi phục thân phận ngay lập tức, một khi thân phận được khôi phục, em vẫn là vợ tôi, cho nên, muốn né tránh tôi, em phải ly hôn với tôi đã. Nhưng em đừng quên, tôi là ba của con em. Cho dù ly hôn, quyền nuôi dưỡng thuộc về ai vẫn còn chưa biết. Em nguy hại án mạng, giấu giếm sự tồn tại của con, em cảm thấy quan tòa sẽ cho rằng em là người mẹ đủ tư cách?”

“Anh đừng hòng!” Diệp Nghi rít qua kẽ răng, “Anh đừng hòng đến gần con tôi!”

“Đó là đứa con em sinh cho tôi.” Quý Thừa vén tóc giúp cô, “Có họ Diệp làm chỗ dựa thì em thắng được tôi sao? Nhìn xem gần đây họ Diệp xảy ra chuyện gì? Án mạng này đến án mạng khác. Em nói xem, tòa án sẽ cho đứa bé trưởng thành trong môi trường như thế sao? Em đã nói, sẽ không tiếc trả giá hết thảy để rời xa tôi. Được thôi, em có thể đi, con thì ở lại.” Anh bỗng nhiên thối cười, lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, “Tôi thật muốn xem xem, rốt cục em có bao nhiêu bản lĩnh, gánh được bao nhiêu cái giá.”

“Chát!”

Đây là lần đầu tiên Diệp Nghi đánh người, không chỉ có bàn tay đau rát, ngay cả đầu óc cô cũng ong ong. Cô chán ghét bạo lực, nhưng mà giờ khắc này, ngoại trừ bạo lực thì không còn cách nào khác có thể biểu đạt cảm xúc: “Quý Thừa, sao anh có thể độc ác như thế? Anh không thương nó, không thêm nhìn nó, cũng không muốn liên quan đến nó, nhưng anh nhất định phải vì trả thù tôi mà tra tấn nó sao? Hồ dữ không ăn thịt con, anh còn không bằng loài cầm thú!”

Một cái tát này Diệp Nghi dốc hết sức, mặt Quý Thừa bị lệch sang một bên, góc độ này khiến đường nét vốn mạnh mẽ của anh thoáng chốc càng thêm sắc bén. Da anh rất trắng, nhưng dần dần hiện lên lần đỏ ghê sợ, còn có chút buồn cười, nhưng không ai dám cười, thậm chí có người còn nhắm mắt lại. Bởi vì không ai dám tưởng tượng, một người đàn ông xưa nay hô phong hoán vũ lại bị ăn tát của phụ nữ trước bàn dân thiên hạ, sẽ sinh ra phản ứng khủng bố thế nào.

Nhưng Quý Thừa lại chẳng động đậy, thậm chí người phụ nữ kia đẩy anh ra, đi thẳng không thèm ngoảnh lại, thì anh cũng chỉ hơi hơi lùi về sau, dùng khóe mắt nhìn chăm chú bóng lưng dần dần mất hút của cô.

Như anh mong muốn, cô đã trở về, nhưng Quý Thừa chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng với quan hệ của họ như bây giờ. Cho dù hai người từng có hiểu lầm, nhưng cô không thấy được sao? Anh tìm cô ba năm, suốt ba năm ròng, ba năm trắng đêm khó ngủ, lo lắng hết lòng, bất chấp trả giá thậm chí cuộc cả mạng sống, cũng chỉ có thể đổi lấy lời nói dối tàn khốc nhất của cô, cùng một lần lại một lần phỏng đoán ác ý về mình?

Sau khi lặng người thật lâu, Quý Thừa bình tĩnh lấy điện thoại ra: “Lý Hằng, con tôi nhất định còn ở nhà họ Lê. Tìm được nó, đón nó về. Tôi mặc kệ chú dùng cách gì, phải cướp được đứa bé, đưa về bên cạnh tôi, ngay lập tức. Làm không được, đừng tới gặp tôi nữa.”

Trong vòng một tiếng đồng hồ, vụ đảo ngược tình thế của án Diệp Nghi chấn động cả Macao. Mấy ngôi sao giải trí HOT nhất hiện nay cũng bị gỡ xuống, trên mạng không trang nào không đưa tin về vụ án khó bề phân biệt này. Tòa án từ chối phóng viên phỏng vấn, nhưng những tấm ảnh Quý Thừa cùng một cô gái lạ mặt tranh chấp ở hành lang tòa án bị chụp lại, hơn nữa còn được điên cuồng đăng tải.

“Diệp Nghi chết đi sống lại, hoàn toàn thay hình đổi dạng?”

“Vụ mưu sát là giả, Diệp Nghi thật giả ai có thể phân biệt?”

“Con gái từ đâu nhảy ra, Quý Thừa vui mừng được làm cha?”

Bi kịch cuộc đời của người khác trải qua truyền miệng biến thành bữa tiệc tin tức khắp đầu đường cuối ngõ. Nhưng mà một số kẻ ngửi thấy mùi ngon, một số khác lại sờn gai ốc.

“Fuck! (nghĩa tục tĩu)” Theo tiếng mắng sắc nhọn, chiếc gạt tàn đất tiền, máy tính xách tay, điện thoại di động đều bị xóc tung tóe, thời điểm người hầu chạy vào, chỉ thấy toàn thân Diệp Sóc sặc mùi tàn ác, hai mắt đỏ ngầu.

“Đừng là đồ đệ tiện ngàn năm sót lại! Nó lại có thể không chết! Diệp Tông không diệt được, con điểm Diệp Nghi này chết đi sống lại! Ha ha ha, ha ha ha ha, cha ơi là cha, cha đúng là cao siêu tuyệt đỉnh! Đã thành cái xác sống rồi, còn không quên tiếp tục làm nhục tôi, đứa con duy nhất, chân chính của cha! Không sao cả, bọn chúng có thể sống lại, tôi vẫn có thể làm bọn chúng chết đi, chết sạch! Con trai chân chính của cha chỉ có thể là một mình tôi! Cha sợ tôi hủy đi họ Diệp, hủy đi tâm huyết cả đời của cha sao? Hãy nhìn cho kỹ, tôi tuyệt đối không làm cha thất vọng đâu!”

“Ngu xuẩn!” Cách đó vài cây số, bà Quý vung tay đập bể một chiếc bình sứ, bèn nhón la lên, “Gọi điện thoại cho Thượng An Quốc! Tên ăn hại dưới trướng ông ta làm chuyện gì thế này! Sao Diệp Nghi có thể còn sống!”

Reng reng reng...

Điện thoại di động của Thượng An Quốc để trên bàn điên cuồng reo vang. Trên sofa bên cạnh ông, sắc mặt Thượng Vi tái nhợt như ma quỷ: “Là nó, lại có thể là nó. Mạch Nha đúng thật là Diệp Nghi, nó, nó còn sinh con...”

Thượng An Quốc hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ngắt điện thoại: “Không có con cô còn không thắng được nó, giờ có đứa con này, Quý Thừa có còn nhớ cô tên họ là gì hay không?”

“Không, không sao đâu...” Thượng Vi lầm bầm nói, “Quý Thừa rất ghét đứa bé kia, giữ lại nó chỉ là vì chú ý đến thể diện họ Quý...”

“Đồ ngu, lời nói đàn ông có thể nghe nhưng tuyệt không thể tin!” Thượng An Quốc lạnh lùng quát, “Dùng đầu óc chút đi, sự việc đều là do người làm Diệp Nghi có thể chết đi sống lại, có thể sống mà không chết, thì đứa bé... cũng là như thế.”

Thượng Vi sững sờ, tràn đầy sợ hãi nhìn về phía cha cô. Chỉ thấy Thượng An Quốc âm trầm nhếch môi với cô: “Tôi đã từng nói, tác dụng duy nhất của cô, chính là phá hoại cuộc hôn nhân của Quý Thừa và Diệp Nghi. Người mà ngay cả chuyện này cũng làm không được, thì sống còn có ý nghĩa gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Tháng mười một là thời gian đẹp nhất ở Macao. Mùa mưa đã qua, tầng mây dày đặc tản đi, ánh nắng dịu nhẹ xuyên qua khe hở tầng mây, rọi lên bờ vai tròn nhẵn của cô gái, nổi lên từng vòng sáng óng ánh.

Quý Thừa không nhận được đưa tay khẽ chạm một cái, cô gái đang ngủ say vô thức rút lui, hết như con rùa nhỏ lười nhác. Bất cười khe khẽ, Quý Thừa kéo chân lại giúp cô, nhưng động tác mới làm được một nửa, ngón tay vừa trượt một cái, trực tiếp chui vào bên trong.

Xúc cảm đầu ngón tay mềm mại, lại đột nhiên trở nên sần sùi ở một nơi nào đó, ngón tay Quý Thừa nhất thời ngưng trệ, hơi xóc chân lên, trước mắt là vết sẹo viên đạn đã sớm đóng mòi kia.

“Đồ ngốc.” Anh thều thào nói, kèm theo là một chiếc hôn cực kỳ nhẹ nhàng lên đó.

Chú rùa nhỏ lại rút lui, than khẽ, “Xấu xa.”

Quý Thừa sững sờ, lập tức chồm tới: “Cái gì? Lặp lại lần nữa.”

“Xấu xa xấu xa đồ xấu xa! Ha ha, ha ha! Đừng, đừng chọc mà! Nhột lắm!”

Trong lòng Quý Thừa biết cô còn mắc cỡ vì chuyện tối qua, không khỏi chế nhạo cô: “Da mặt em sao mỏng vậy?”

Cô giận dữ quay đầu liếc anh, mặt hơi đỏ lên, khiến Quý Thừa nhớ tới bộ dạng cô ở dưới thân mình cầu xin tha thứ. Anh còn muốn trêu cô, rồi lại có chút thiếu não, tối qua quả thực là anh mất khống chế, kích tình kéo đến, cô thất thần cong người thờ gấp, làm cho anh không thể kiềm chế.

“Đừng, đừng mà! Anh còn chưa...” Cô thất thanh kêu lên, “Còn chưa dùng cái kia!”

“Không cần.” Anh chăm chú nhìn cô, “Có thì cứ sinh đi.”

“Cái... Cái gì?”

Quý Thừa cũng ngạc nhiên, đây là nguyện vọng xa xỉ trong lòng anh, nhưng thời điểm tinh táo, lý trí vẫn chiếm thế thượng phong. Bây giờ còn chưa phải lúc, anh còn có rất nhiều chuyện chưa làm xong, còn chưa thể bảo vệ tốt cho cô. Nhưng mà, khát vọng cùng cô chia sẻ hết thảy lại quá mức mãnh liệt, ý tưởng tận đáy lòng lơ đãng tuột khỏi miệng.

Cô ngây người chốc lát, sau đó cẩn thận hỏi: “Anh, không phải anh nói còn chưa nghĩ ra cái tên nào hay hay, cho nên bảo cứ từ từ à?”

Viện có rõ ràng như vậy, phải ngốc nhiều bao nhiêu mới nghe không hiểu. Quý Thừa tăng hắng, nói bừa: “Vừa rồi thông minh đột xuất, cái tên... chợt nghĩ ra rồi.”

“Thật à?” Ánh mắt cô sáng lên, “Tên gì?”

Cảm xúc mạnh mẽ đến phân nửa lại phải thảo luận chuyện này... Quý Thừa dứt khoát không nói gì, nhưng nhìn cô chớp chớp ánh mắt đầy mong chờ, anh không đành lòng đã kích, nín cả buổi, bật ra hai chữ: “Quý Diệp.”

“... Hả.”

Quý Thừa nheo mắt, nguy hiểm hỏi: “Em cảm thấy không hay à?”

“Ghép hai họ cứng rắn vào nhau? Cái tên này cũng quá... thô bạo rồi.”

“Thô bạo?” Quý Thừa sắc, nhếch mi nhìn cô gái tự đào hố chôn mình, “Thô bạo tốt mà, em không thích thô bạo à? Anh rất thích thô bạo nhé.”

Sau đó, anh dốc sức ‘thô bạo’ cả một buổi tối.

Sắc mặt cô gái trong lòng ngày càng đỏ, rõ ràng đang nhớ lại cùng một cảnh tượng. Quý Thừa cảm thấy tâm trạng khá tốt: “Nhìn theo phản hồi của em vào hôm qua, anh thấy em cũng rất thích thô bạo đó.”

“Làm gì có! Biến thái quá đi!”

“Không có? Không phải mà? Nào, để anh giúp em nhớ lại một chút nhé.”

“Á! Cứu mạng!”

Quý Thừa mỉm cười đưa tay, muốn ôm chầm lấy cô gái ở trước mắt, nhưng gọi một tiếng, cô gái kia đột nhiên biến mất. Anh cảm thấy mất mát, lại chưa cảm nhận đủ, nhưng chỉ đứng được bầu không khí giá lạnh. Quý Thừa chợt mở mắt ra. Khắp nơi không một bóng người, bên cạnh bức rèm là ánh nắng chói chang. Một ngày mới lại đến, nhưng mà bên cạnh anh chỉ có màn đêm cùng tĩnh mịch vô tận. Sau khi nằm yên hồi lâu, anh bỗng nhiên ngồi dậy, đi xuống lầu.

Nhìn thấy anh, A Phi niềm nở chào hỏi: “Cậu chủ dậy rồi sao? Bữa sáng đã chuẩn bị xong xuôi, bây giờ dùng được chưa?”

“Ừ.” Quý Thừa liếc nhìn A Phi một cái, “Chuyện gì, hỏi đi.”

“Hi hi, hi hi.” A Phi cười cười, “Cậu à, nghe nói tòa án hôm nay hẹn cậu và cô chủ thương lượng kín với nhau? Có phải cậu Diệp Tông...”

“Thân phận của Diệp Nghi đã được xác nhận, Diệp Tông không sao rồi.”

“Dạ, vậy quá tốt rồi.” A Phi vừa nhẹ lòng, rồi lại rùng mình, “Vậy cô chủ có khi nào...”

“Tôi sẽ không để cô ấy xảy ra chuyện gì.”

“Vậy...” Tiếng của A Phi ngày càng nhỏ, “Vậy con của...”

Quý Thừa trực tiếp gõ cái muỗng vào mép chén, im lặng hai giây, anh lầm bầm nói: “Cô ấy sẽ về, hai mẹ con sẽ về, hôm nay sẽ trở về.”

“Hôm nay?” A Phi không biết nên vui hay buồn, “Cậu chủ, cậu đi gặp cô, nhất định phải nói chuyện đàng hoàng! Cô đã sinh con cho cậu, nhất định là có tình cảm với cậu. Một ngày vợ chồng trăm năm ân nghĩa, hiện tại lại có huyết thống gắn kết, còn có hiểu lầm gì không tháo gỡ được? Cô đã về rồi, cậu nên tâm bình khí hòa nói chuyện với cô, đừng bức ép cô nữa nha!”

“Tôi cũng không muốn vậy.” Quý Thừa để cái chén xuống, “Nhưng chỉ cần là lời tôi nói thì một chữ cô ấy cũng không tin. Ngoại trừ bức ép và mạnh mẽ cướp đoạt, tôi không còn đường đi.”

“Mạnh mẽ cướp đoạt á?” Lưng A Phi cứng đờ, “Vậy cậu đang định...”

Rì rì rì...

Điện thoại di động rung lên cắt ngang lời của A Phi, Quý Thừa nhận máy, trực tiếp hỏi: “Sắp xếp xong cả chưa?”

“Dạ rồi.” Đầu bên kia, Lý Hằng do dự nói, “Cậu chủ, số người của Diệp Tông không ít hơn của chúng ta bao nhiêu, ngộ nhờ sinh chuyện ồn ào, làm cô chủ nhỏ sợ, e rằng cô chủ sẽ trở mặt với cậu...”

“Vậy không phải rất tốt à.” Quý Thừa cười đầy thâm ý, “Trở mặt cũng là một loại quan tâm, hiện tại ngay cả nhìn cô ấy cũng chẳng thèm ngó ngang đến tôi, có thể trở mặt tôi cậu còn không được. Cứ tiến hành theo kế hoạch, nếu xảy ra bất cứ sơ suất nhỏ nào, tôi sẽ hỏi tội chú. Cứ vậy đi.”

Cúp máy đứng lên, Quý Thừa nói với A Phi: “Tôi đến tòa án đây. Dọn dẹp lại phòng của cô chủ đi. Còn nữa, mỗi bữa cơm sau này, có lẽ chị phải chuẩn bị phần ăn cho ba người.”

Dứt lời, anh thản nhiên bật cười ngô nghê, cũng không để ý đến vẻ mặt hoài nghi của A Phi, đi thẳng.

Diệp Nghi đến tòa án trễ một chút, chính là cố gắng rút ngắn thời gian ở cùng một chỗ với Quý Thừa. Ai ngờ, ngay cả quan tòa cũng đến muộn, nhìn thấy cửa phòng đóng chặt cùng bóng dáng cao gầy bên cạnh cửa, cô tiến thoái lưỡng nan. Mặt khác, người kia lại rất an nhàn, trên mặt anh còn lưu lại dấu tay hơi đỏ sẫm, nhưng nhìn thấy cô, lại vẫn tươi cười: “Phòng của Diệp nhi trang trí thành màu hồng phấn, em nói xem nó có thích không?”

Diệp Nghi ngạc nhiên hồi lâu, mới đột nhiên nhớ ra. Quý Diệp, là cái tên trước kia anh đặt cho con! Anh dựa vào cái gì, dựa vào cái gì nhắc đến đứa con đã sớm bị anh vứt bỏ chứ!

Con giận mãnh liệt bỗng chốc xộc thẳng lên đỉnh đầu, Diệp Nghi hét như con mèo xù lông vọt đến trước mặt Quý Thừa: “Anh có ý gì?!”

“Tôi đã nói rồi, nó sẽ ở bên cạnh tôi. Em không tin à?” Quý Thừa nghiêng đầu nhìn cô, vẻ mặt ngây thơ vô tội, “Nhưng tôi rất nghiêm túc đó. Vì ván này, tôi đã cược cả tính mạng của mình mà.”

“Anh lại định giờ trò gì?” Diệp Nghi túm lấy cổ áo của Quý Thừa, “Sao anh có thể trơ tráo đến mức độ này?”

“Là em ép tôi.” Anh cười ôn hòa, lập tức giương mắt, “Chào thẩm phán, bà xã tôi tâm trạng không tốt, thẩm phán giúp tôi khuyên cô ấy đi. Tiếp tục như vậy, đối với việc tranh quyền nuôi dưỡng sẽ không có ích lợi gì đâu.”

Diệp Nghi theo bản năng quay lại, chỉ thấy thẩm phán cùng luật sư hai bên đang đứng ở xa xa, vô cùng ngại ngùng nhìn hai người họ. Cô bỗng dưng buông tay, oán hận trừng mắt liếc Quý Thừa. Quý Thừa lại phong độ tốt bụng mở cửa, làm động tác ‘mời vào’ cực kỳ lịch lãm.

Diệp Nghi cắn môi. Giờ phút này, ánh mắt của mọi người đã thuyết minh hết thảy. Tạo ra án mất tích giả chính là cô, thay hình đổi dạng cản trở tư pháp chính là cô, cướp đoạt cốt nhục tình thân của người khác chính là cô, cố tình gây sự không nói lý lẽ cũng là cô. Hôm nay, ngay từ đầu, Quý Thừa đã chiếm hết ưu thế, so đẳng cấp với anh, cô chỉ có nước thua thê thảm.

Nhưng bất luận thế nào cũng phải chịu đựng, Diệp Nghi siết chặt nắm tay. Cô không cho phép bất cứ ai tổn thương đến con cô. Tuyệt đối không!

“Hôm nay gọi hai bên đến, chủ yếu là nói về tình hình sau vụ án.” Sau khi ngồi xuống, quan tòa đi thẳng vào vấn đề, “Vụ án ảnh hưởng nặng nề, đã không thích hợp công khai thẩm tra xử lý nữa. Phía kiểm sát đã thu hồi cáo buộc với Diệp Tông, và không khởi tố Diệp Thánh Ân, chỉ cần tiến hành điều tra thêm một bước. Diệp Thánh Ân vẫn còn hôn mê, cô Diệp với tư cách là đương sự, cần giải thích dụng ý đưa đến việc nguy hại vụ án này. Đồng thời, anh Quý với tư cách là bên bị tổn hại lợi ích chủ yếu, cũng xin phát biểu hướng xử lý tiếp theo của vụ án.”

“Tôi không có ý kiến.” Thẩm phán vừa dứt lời, Quý Thừa liền đáp, “Tôi xin điều tra lại vụ này, mục đích duy nhất chính là đòi công bằng cho bà xã tôi. Giờ cô ấy còn sống, tôi không còn công bằng gì muốn đòi nữa.”

“Trừ án hình sự, án dân sự anh cũng không có chủ trương?” Quan tòa hình như có hơi bất ngờ, “Diệp Nghi giả chết tạo thành ảnh hưởng kinh tế đối với anh, cũng không định truy cứu?”

“Chỉ cần mọi thứ quay về nơi vốn có của nó...” Quý Thừa nhìn Diệp Nghi đầy thâm ý, “Sẽ không truy cứu nữa.”

“Trước khi truy cứu trách nhiệm, có phải nên xem xét nguyên nhân phát sinh vụ án hay không?” Diệp Nghi quả quyết phản bác, “Trước khi kết hôn tôi và anh Quý đã có thỏa thuận, ấn định kỳ hạn của cuộc hôn nhân này. Nhưng đến lúc đó anh Quý lại bất ngờ đổi ý, đến hạn không những từ chối ly hôn, còn hạn chế tự do nhân thân của tôi. Điều vì bất đắc dĩ, tôi mới tìm đến cha tôi xin giúp đỡ. Trước đó tôi cũng không đoán được, cha tôi sẽ thông qua vụ giả chết để giúp tôi rời đi. Nhưng chuyện đến nước này, ai cũng không có đường lui, cho nên mới phát triển đến nông nỗi hôm nay. Nhưng truy căn nguyên tìm nguồn gốc, thật phải truy cứu, cũng nên bắt đầu từ việc anh Quý tự tiện bội ước, mọi thứ trở về vị trí cũ à, không thể nào như vậy được.”

Trong phòng nhất thời yên tĩnh có thể nghe được cả tiếng kim roi, hiển nhiên, mặc dù thẩm phán kiến thức sâu rộng, vẫn bị tin này dọa sợ, qua hồi lâu, mới hồi tỉnh, hỏi: “Anh Quý có lời nào muốn nói hay không?”

“Hạn chế tự do nhân thân?” Quý Thừa lắc đầu, “Lúc ấy tôi từ chối ly hôn, chẳng qua là lo lắng vợ tôi đang mang thai, không ngờ lại bị hiểu lầm như vậy. Nhưng cũng không sao, hiện tại ly hôn cũng không muộn. Chỉ là, hợp đồng trước hôn nhân không hề quy định quyền nuôi dưỡng thuộc về ai. Thừa thẩm phán, đối với điểm này, tòa án muốn phán quyết thế nào?”

“À... Đầu tiên vẫn là đàm phán đôi bên, đàm phán không thành thì xử lý theo hướng khác. Phán đoán của tòa án đối với quyền nuôi dưỡng, chủ yếu căn cứ vào điều kiện kinh tế và tình trạng cuộc sống của hai bên, cố gắng để đứa trẻ được sống trong môi trường ổn định nhất.”

“Hóa ra là vậy.” Quý Thừa gật đầu, lại đột nhiên thay đổi đề tài, “Đúng rồi, thưa thẩm phán, tài xế Lưu Sinh đã chỉ chứng Diệp Tông tội mưu sát, có điều tra rõ nguyên nhân ông ta làm chứng giả chưa?”

“Nói là bị Diệp Sóc sai khiến.” Thẩm phán mất tự nhiên liếc nhìn Diệp Nghi, “Nhưng ông ta cũng không cung cấp chứng cứ.”

“Xem ra nội bộ nhà họ Diệp đấu đá nhau thật gay gắt.” Quý Thừa nhẹ nhàng nói, “Diệp Sóc bị tình nghi hãm hại Diệp Tông, Diệp Tông lại bị tình nghi mưu sát Diệp Thánh Ân, còn Diệp Thánh Ân lại bị tình nghi nguy hại án giả. Thừa thẩm phán, căn cứ vào phán đoán chuyên nghiệp của thẩm phán, hoàn cảnh sống và điều kiện kinh tế thế này có thích hợp để nuôi dưỡng đứa trẻ không?”

Reng reng reng...

Tiếng chuông điện thoại của Diệp Nghi đột ngột vang lên, cô lại tức giận không thèm nhìn tới: “Quý Thừa, anh đừng ngấm ngấm hại người! Tôi có cuộc sống độc lập, không có chút quan hệ đến nhà họ Diệp!”

“Gi cơ?” Quý Thừa cười nhẹ, nói, “Nếu nói cuộc sống độc lập, em cũng chỉ là thợ làm bánh đúng không? Có thể chu cấp điều kiện gì cho con?”

Nếu không phải luật sư ngăn lại, có lẽ Diệp Nghi đã chọi điện thoại vào mặt anh: “Ba năm nay con đều sống với tôi, hơn nữa còn sống rất hạnh phúc! Anh có quyền gì nghi ngờ tôi...”

“Tôi là ba của nó, nhưng vẫn luôn không biết đến sự tồn tại của nó!” Quý Thừa bỗng nhiên giận tím mặt, “Bà Quý, cô có tư cách gì nói quyền lợi với tôi?”

Reng reng reng...

Bầu không khí cực kỳ căng thẳng, tiếng chuông vang lên lại trở thành cứu cánh, quan tòa nhân cơ hội ngắt lời: “Điện thoại của cô Diệp cứ reo không

ngừng, có phải có chuyện gấp gì không?”

Diệp Nghi cúi đầu nhìn thoáng qua, máu chợt đông lại, sao lại là Diệp Tông?

Mạch Miêu và Nghiêm Hàn hôm nay cùng trở về Macao, Diệp Tông biết cô phải lên tòa, nên đã dẫn người ra sân bay đón, hà cớ gì lại gọi cho cô? Đối diện, nụ cười nghiền ngẫm của Quý Thừa khiến Diệp Nghi bất giác sản sinh một dự cảm mơ hồ.

“Anh hai?”

“Có người để lộ tin tức, Quý Thừa phải gấp đôi người đến sân bay, muốn dẫn Mạch Miêu đi. Họ rất khách sáo, chỉ kéo dài, nhưng không hề động thủ, mà cứ dây dưa với chúng ta. Em gái, hẳn đã nhầm vào tình trạng nguy hiểm trầm trọng của Nghiêm Hàn, mà thuốc trên máy bay có hạn, nếu tiếp tục đối đầu, Nghiêm Hàn không trụ được bao lâu nữa. Hai người đều còn ở tòa à? Mau chóng nói chuyện với hắn, xem hắn rốt cục muốn làm gì.”

Người khác đều lui ra hết, trong phòng nghị án to như vậy, Diệp Nghi chăm chú nhìn người đàn ông đáng sợ ở trước mắt. Cô cố gắng trấn tĩnh, nhưng thần kinh lại thoát ly khỏi khống chế của não bộ, không ngừng phát run như điện giật. Cô quá sợ hãi, cô nghĩ Diệp Tông đã thoát tội, Quý Thừa không đủ gây sợ hãi cho cô. Nhưng cô đã quên, bản về ngoan độc, cô và Diệp Tông cộng lại cũng không phải là đối thủ của Quý Thừa.

“Rốt cục anh muốn thế nào?” Diệp Nghi nhắm mắt lại. Cô biết, hỏi ra câu này, cô cũng đã thua.

“Trước khi vô đây, chẳng phải tôi đã nói với em rồi sao? Con gái tôi thì phải trở về bên cạnh tôi. Em biết mà, tôi đã nói là sẽ làm.” Quý Thừa thần nhiên nói, “Vừa rồi quan tòa cũng nói, quyền nuôi dưỡng sẽ nghiêng về bên nào có khả năng nuôi nấng đứa trẻ. Con gái trước giờ sống với em, nhưng nếu kể từ hôm nay con sống với tôi, cho đến ngày nhận được phán quyết mới thôi. . . Diệp Nghi, em nói xem, nếu vậy em còn có nửa phần thắng hay sao?”

Sự khống chế của Diệp Nghi cuối cùng cũng tan rã, trên khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay, hai hàng nước mắt liên tục trào ra: “Cho nên anh sẽ hại chết Nghiêm Hàn? Anh làm anh ấy ra nông nổi này còn chưa đủ, thế nào cũng phải muốn anh ấy chết à? Quý Thừa, anh còn là con người không? Sao anh lại độc ác quá vậy? Sao anh lại hận anh ấy đến vậy?”

Cô ấy đang khóc vì thằng đàn ông kia, trái tim Quý Thừa như bị dao nhọn thọc xoáy vào, phút chốc máu thịt bầy nhầy. Thù hận bỗng bùng phát tác, liều mạng muốn làm tổn thương người trước mắt, nhưng anh lại ép buộc bản thân thả lỏng, anh thờ ơ lên tiếng, khinh miệt nói: “Tôi chẳng hận hắn, tôi chỉ muốn biết, rốt cục em yêu hắn bao nhiêu. Nếu giữa tính mạng của hắn và con gái em, em chỉ có thể chọn một. . . Diệp Nghi, em sẽ chọn ai đây?”

“Đây là sự tra tấn anh giành cho tôi ư?” Diệp Nghi mắt không chớp hét lên, “Nếu tôi giữ mạng của Nghiêm Hàn, anh sẽ cướp đi con tôi, sau đó danh chính ngôn thuận ngược đãi nó?”

“Ngược đãi?” Quý Thừa bỗng đứng phắt dậy.

Cô nói anh sẽ ngược đãi con ruột của mình ư?! Toàn thân Quý Thừa căng cứng, cực lực khắc chế bản thân không bóp cổ cô. Nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chậm rãi bật cười, sau đó thông thả đi đến trước mặt cô. Hơi cúi người, Quý Thừa dùng hai tay chống lên mép bàn hai bên sườn cô, sau đó cúi đầu, cổ ý kẻ sát môi vào vành tai miễn cưỡng của cô.

“Tôi cam đoan, con sẽ sống rất tốt. Nếu thật sự lo lắng, em không ngại dọn đến sống chung đi. Dù sao phòng của em vẫn còn, nhà tôi cũng không nhiều miệng ăn lắm. Em muốn kiện tụng ly hôn cứ kiện, muốn tranh giành quyền nuôi con cứ giành, tôi tuyệt đối không ngăn cản. Như vậy, con gái mặc dù ở chỗ tôi, nhưng cũng xem như em có sống cùng con, lúc tranh quyền nuôi dưỡng cũng không có hại gì. Thế nào, có phải quá hợp lý hay không?”

Thấy cô đứng yên không nhúc nhích, Quý Thừa vuốt ve gò má cô, cười xấu xa: “Như thế nào, không dám à? Là sợ tôi làm gì với em sao, hay là sợ bản thân không khống chế được, không thể thủ thân như ngọc cho Nghiêm Hàn? Thật sự thì tôi không phải chính nhân quân tử đâu. Nhưng không phải em luôn khoe khoang mình là người mẹ đủ tư cách hay sao? Người mẹ vĩ đại mà không thể làm ra chút hy sinh đó à? Nếu ngay cả chuyện này cũng không làm được. . . Diệp Nghi, em muốn tiền không tiền, muốn quyền không quyền, dựa vào cái gì để tranh với tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

“Mẹ ơi!” Diệp Nghi vừa mới bước xuống xe, cô bé bụ bẫm liền chạy đến, “Ôm một cái, ôm một cái nào!”

Diệp Nghi ôm chặt con gái vào lòng, cô lại nuốt lời, rõ ràng đã hứa không bao giờ xa nhau nữa, nhưng mà lần này Diệp Tông thân giám trong ngục, mỗi một bước đều đi ở ranh giới của sự hủy diệt, cô phải trở về một mình. Cô thầm hạ quyết tâm, một khi Diệp Tông thoát tội, lập tức sẽ đón con gái về. Nhưng mặc dù như vậy, cô vẫn rơi vào bẫy của Quý Thừa.

“Mẹ, mẹ đi lâu lắm rồi nhưng ba vẫn chưa tỉnh lại.” Mạch Miêu tủi thân than thở, “Chúng ta đưa ba vào bệnh viện, con thấy chú bác sĩ cứ lắc đầu với ba... Mẹ à, có phải suốt đời ba cũng không tỉnh lại không?”

“Sẽ không đâu.” Diệp Nghi khẽ nói, “Chỉ là ba mệt quá thôi, nghỉ ngơi một thời gian sẽ tỉnh lại ngay.”

“Cậu cũng nói như vậy đó.” Mạch Miêu nửa tin nửa ngờ, “Đúng rồi mẹ, cậu... là cái gì vậy mẹ?”

Diệp Nghi bị chọc cho buồn cười, “Cậu là anh trai của mẹ, là người thân rất thương Mạch Miêu, không phải là cái gì đâu...”

Cách đó không xa, có tiếng bước chân dồn dập, Diệp Nghi trả lời xong thì ngẩng lên, đối diện với vẻ mặt bình tĩnh nhất quán của Diệp Tông: “Không phải là đồ vật? Dĩ hạ phạm thượng hã, chắc phải dùng gia pháp phục vụ rồi.”

Vui sướng, khổ sở, áy náy, ảm ức, đủ mọi cảm xúc nháy mắt đọng lại, cuối cùng hóa thành một tiếng gọi sợ sệt: “Anh hai.”

Đây là lần thứ hai sau khi quay về Macao, Diệp Nghi gặp Diệp Tông, lần trước là lúc ở trên tòa làm chứng. Sáng nay Diệp Tông mới chính thức được thả, lúc trước bắt luận cô thỉnh cầu thế nào, anh cũng từ chối gặp mặt. Cô hiểu Diệp Tông không muốn đề cô khổ sở, nhưng cô cũng lo lắng, lần này cố tình về nước thực sự đã chọc giận anh.

Song, trong tích tắc gặp mặt này, tất cả lo lắng nghi ngại hoàn toàn hóa thành hư ảo. Họ đều bình an, có điều gì quan trọng hơn thế chứ? Cách vài bước chân, mặc dù Diệp Tông lạnh lùng, nhưng vẫn ngao nghể vươn tay về phía cô.

Diệp Nghi vội vàng đi qua đó, được bao bọc trong thứ mùi chỉ thuộc về riêng Diệp Tông, cô từ sụt sùi dần dần gào khóc: “Anh, anh hai, anh đừng trách em, em, rất sợ hãi... Có phải anh vẫn còn giận, giận em...”

Diệp Tông hừ một tiếng, ôm chầm lấy cô: “Khá đấy.”

“Hu hu! Mạch Miêu cũng bị cậu giận rồi! Ba Kỳ Yên cứu mạng!”

Kỳ Yên? Diệp Nghi ngạc nhiên, ngẩng đầu liền thấy anh ta: “Anh cũng đến à?”

“Mạch Miêu chưa từng gặp Diệp Tông, chỉ biết mỗi tôi. Diệp Tông sợ con bé sợ người lạ nên gọi cả tôi đến.” Kỳ Yên nhàn nhã bước đến, giang hai tay ra, không đứng đắn nói, “Gặp gỡ nhau rồi, không phải nên nhận được một cái ôm của ‘vợ trước’ à?”

Khuôn mặt của anh ta vẫn đẹp đến không hợp lẽ thường, Diệp Nghi cười cười ôm lấy anh: “Mấy ngày không gặp, càng ngày càng đẹp nha.”

“Bởi vì hiện giờ ba Kỳ Yên và dì Mật Mật đang ở bên nhau!” Cô gái điệp bé nhỏ nào đó mặt báo, “Dì Mật Mật có nói, cô nam... cái gì nữ ở gần bên nhau, thì có thể biến thành đẹp hơn! Bởi vì có thể này... này sinh cái gì ấy nhỉ? Đúng rồi, ‘tiềm tình’ [1]! Mẹ, dì Mật Mật không nói cho con biết cái gì là ‘tiềm tình’! Ngoại trừ ‘tiềm tình’, còn có ‘viên tình’ nữa hã mẹ?”

Đứng hình mất hai giây, Diệp Nghi cong môi ngẩng đầu: “Anh với... Đường Mật?” Mắt thấy khuôn mặt điển trai của Kỳ Yên hơi ửng đỏ, Diệp Nghi kinh ngạc hét lên, “Anh với Đường Mật?!”

Kỳ Yên ấn đầu cô trở lại ngực mình: “Vợ trước à, tôi rất nhớ em!”

Ba người đứng đồn thành một cục, mà cách đó vài bước chân, Quý Thừa đứng cô đơn lẻ bóng, lạnh lùng xem cảnh náo nhiệt. Anh thật muốn cười tự giễu, lại không góp nổi sức lực, chỉ có thể im lặng đứng bất động tại đó.

Đó rõ ràng là gia đình của anh, sân nhà anh, kia rõ ràng là người phụ nữ của anh, con gái của anh, nhưng không có san sẻ chút dịu dàng, chút nhớ nhung chỉ thuộc về riêng anh. Ván này anh thắng vô cùng đẹp mắt, nhưng khoảnh khắc này, anh lại thất bại thảm hại. Hai người đã trở về, nhưng đồng thời lại cách anh ngày càng xa. Hóa ra, gặp lại không thấy còn không bằng đừng gặp. Trên đời này, không có câu nào tàn khốc hơn câu ‘gần trong gang tấc mà biến trời cách mặt’.

Cuối cùng, vẫn là Mạch Miêu phát hiện ra anh: “A, mẹ, kia không phải là chú đẹp trai hồi trước sao?”

Tiếng nói trẻ thơ trong trẻo vang lên, mọi âm thanh xung quanh thoáng vắng lặng. Vài ánh mắt đồng thời chuyển sang Quý Thừa, càng có vẻ như anh là người ngoài dư thừa duy nhất ở đây. Không sao cả, người khác thấy thế nào anh đều không quan tâm, con gái anh đã về, hiện giờ anh chỉ thầm muốn bước đến đó, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nó.

Nhưng mà mới bước được nửa bước, Mạch Miêu liền xoay lưng đi, không ngừng vui mặt vào cổ Diệp Nghi: “Mẹ, về mặt chú đẹp trai đáng sợ quá, sợ lắm sợ lắm!”

Diệp Nghi lui về sau từng bước, nhìn Quý Thừa đầy cảnh cáo, miệng trấn an: “Chú đẹp trai đùa với con đó, Mạch Miêu đừng sợ, đừng sợ nhé.”

Quý Thừa rốt cục không cách nào di chuyển nữa. Đó là người anh yêu, cũng vốn nên là người yêu thương anh, nhưng cô bé lại xem anh thành quái vật. Nếu con bé biết anh đã từng làm gì... Quý Thừa không dám nghĩ tiếp nữa. Liều lĩnh lâu như vậy, rốt cục anh cũng hối hận. Anh nghĩ chính mình đoạt lại hết thảy, mà trên thực tế, anh có thể đã đánh mất tất cả.

“Các người vào nhà trước đi.” Trong bầu không khí cực kỳ gượng gạo, Diệp Tông lên tiếng trước, “Tôi có lời muốn nói với Quý Thừa.”

Bầu trời sau trưa dần có mây đen tụ lại, biến ánh nắng trong trẻo thành màu lạnh lẽo, Diệp Tông nhìn Quý Thừa hồi lâu, thản nhiên nói: “Lần trước gặp mặt, anh nói anh sẽ thắng. Chuyện đến hiện giờ, anh cảm thấy anh thắng sao?”

Khóe môi Quý Thừa hơi cong lên, Diệp Tông nhẹ thở dài: “Em tôi bị anh ép quay về, mạng sống của Nghiêm Hàn như chỉ mảnh treo chuông, nhà họ Diệp xào xáo, quyền nuôi dưỡng cũng là anh chiếm thế thượng phong. Thế nhưng, anh thực sự thắng sao?”

Dừng một chút, tiếng của Diệp Tông ngày càng thấp: “Con bé nói ‘cậu không phải đồ vật’, lời này tuy rằng rất buồn cười, lại ẩn giấu một chân lý: con người không phải đồ vật, cũng không phải cướp được về tay liền thực sự thuộc về anh. Anh có thể cướp được, người khác cũng có thể giật lại, cuối cùng là của ai, phải xem trái tim hướng về đâu.”

“Ha...” Quý Thừa thấp giọng chế giễu, “Anh hai, mấy lời anh nói quá xa xỉ, cho tới bây giờ tôi không dám nghĩ tới. Lòng người không thể khống chế, cho nên không chiếm được trái tim, tôi cũng chỉ đành chiếm lấy con người. Chỉ đơn giản thế thôi.”

“Nếu anh đã nghĩ như vậy, tôi chẳng thể nói gì hơn.” Diệp Tông lắc đầu, “Tôi chỉ muốn nói với anh một chuyện, tôi đã gạch bỏ giấy phép bác sĩ của mình.”

Quý Thừa ngạc nhiên, còn Diệp Tông thì cười nói: “Cám ơn, là anh giúp tôi đưa ra quyết định này. Từ trước tôi vẫn luôn trốn tránh, luôn nghĩ một ngày nào đó còn có thể quay lại, tiếp tục nghề bác sĩ của tôi. Anh khiến tôi nhận ra suy nghĩ này thật vô vẩn. Sự tình sơ dĩ đến nông nỗi hôm nay, nói cho cùng là vì họ Diệp quá yếu. Nếu không phải tôi không có năng lực, em gái tôi không cần phải chịu anh hiếp đáp. Cho nên Quý Thừa, từ giờ trở đi, họ Diệp, họ Quý, anh chết, tôi sống. Tôi không phải nhắm vào anh, tôi làm hết thấy mọi chuyện, chỉ vì để lần sau khi em tôi bỏ đi sẽ không có gì vướng bận nữa, chỉ cần hồi lòng nó muốn hướng về đâu thôi.”

Đứng ở phòng khách trống trải, Quý Thừa tin tưởng nghe tất cả mọi động tĩnh trên lầu. A Phi dẫn một lớn một nhỏ vào phòng, tiếng cô bé mềm mại trong veo: “Mẹ, căn phòng màu hồng này đẹp quá!”

“Đây là phòng của cô chủ nhỏ.” A Phi vui vẻ nói, “Sát bên là thư phòng của cậu chủ, bên kia là phòng ngủ của cô chủ, vô cùng tiện lợi! Cậu nghe nói cô chủ nhỏ thích màu hồng phấn, cho nên đặc biệt dọn...”

“A Phi.” Diệp Nghi ngắt lời bà, “Tôi là khách, sống trong phòng chủ nhân không thích hợp lắm, đổi phòng khác cho tôi.”

“Cô chủ!” A Phi khần trương ngăn cản, “Lời này nếu để cậu nghe thấy thì sẽ thế nào! Cô chính là cô chủ, nào có đạo lý ngủ ở phòng dành cho khách chứ? Huống hồ mấy năm nay cậu chỉ ngủ ở thư phòng, cô không cần lo lắng...”

“Hà tất phải phiền phức như vậy?” Không đợi A Phi nói xong, một giọng nam âm ấm lạnh lùng cắt ngang.

Quý Thừa bước vào, tùy tiện xé tờ giấy, viết xoạt xoạt mấy chữ, sau đó đập bộp vào ngực của Diệp Nghi, “Đó, hai chữ ‘phòng khách’, em dán trước cửa phòng ngủ của em, mọi người liền biết em muốn ly hôn rồi. Như vậy đủ chưa? Hay là muốn tôi bỏ cáo thiên hạ em mới hài lòng?”

“Quý Thừa!” Diệp Nghi hạ giọng liếc anh, “Con gái ở đây, anh phát bệnh thần kinh gì chứ!”

Quý Thừa ngẩn ngơ, vô thức cup mắt, chỉ thấy Mạch Miêu nép sau chân của Diệp Nghi, hoảng sợ nhìn anh: “Chú đẹp trai ơi, mẹ con chọc giận chú à? Xin lỗi chú, chú đừng giận nữa được không?”

Trong lòng Quý Thừa hơi nhói lên, anh không muốn dọa đến con bé, anh chỉ là không chịu nổi. Diệp Tông vừa mới nói sớm muộn gì Diệp Nghi cũng đi nữa, cô liền xưng bản thân là ‘khách’, chữ ‘khách’ này để cho tất cả lý trí của anh thoáng chốc bị diệt sạch sẽ. Anh chỉ muốn tìm một cái cớ để nói chuyện với cô, dù cãi nhau cũng được, còn hơn cứ sống mà im lặng thế này. Nhưng anh quên mất con bé ở đây, anh quả nhiên không có bản năng làm cha.

Quý Thừa ảo não siết nắm tay, anh vuron tay ra, muốn xoa đầu Mạch Miêu để trấn an. Nhưng anh không biết, dưới cặp mắt trẻ thơ, hành động này đến từ một người xa lạ càng giống như uy hiếp. Trong lúc bối rối, Mạch Miêu lao đảo lùi về sau, sau đó hệt chân, ngã ngồi trên sàn. Con bé lại hoảng sợ mở to mắt nhìn Quý Thừa, chu môi, muốn khóc lại không dám khóc ra tiếng.

Diệp Nghi vội vàng bế con bé lên: “Mạch Miêu ngoan, chúng ta đi ngủ trưa được không?” Vừa nói, cô vừa lạnh lùng nhìn về phía cửa.

Quý Thừa ý thức được, nơi này căn bản không có vị trí dành cho anh. Lặng lẽ rút tay về, anh cứng ngắc xoay người, bước nhanh khỏi phòng như chạy trốn.

Đỗ Mạch Miêu ngủ xong, Diệp Nghi trở về phòng ngủ của mình, không tập trung mà thu dọn đồ đạc. Nghĩ lại tình hình vừa nãy, cô càng lúc càng thấy kỳ lạ. Lúc Quý Thừa rời đi, trên mặt rõ ràng biểu hiện bị tổn thương.

Chẳng lẽ cảm giác xa lạ của Mạch Miêu khiến anh cảm thấy thất vọng? Nhưng đứa bé ba tuổi, sợ người lạ là bình thường, anh thất vọng cái gì chứ? Và lại, tại sao anh lại để ý? Lúc Mạch Miêu còn trong bụng cô, anh hoàn toàn tỏ vẻ không muốn bị đứa con này quấy rầy. Hiện tại lại hồi tâm chuyển ý? Hay là đang đóng kịch?

Đù loại phỏng đoán rồi rắm, Diệp Nghi ngồi không yên, dứt khoát đứng lên đi xem tình hình của Mạch Miêu. Kết quả vừa đẩy cửa ra, cô liền giật mình. Quý Thừa ngồi bên chiếc giường nhỏ màu hồng nhạt, đang... sờ mặt của Mạch Miêu? Cô nhẹ nhàng bước đến gần, kéo anh đứng dậy: “Anh đang làm gì?”

Cô thật sự cảm thấy hiếu kỳ mới hỏi, nhưng lời này chui vào tai người khác, lại tràn ngập ý tứ phòng bị và căm thù. Nhớ lại ngày hôm qua cô chỉ trích anh sẽ ngược đãi con, Quý Thừa bỗng nhiên sụ mặt: “Em cảm thấy tôi đang làm gì? Ngược đãi con à?”

Diệp Nghi xoay đi: “Con đang ngủ, tôi không muốn cãi nhau với anh.”

Quý Thừa lại theo ra ngoài: “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Thuận miệng thì hỏi thôi, anh so đo làm gì?” Đi xuống cầu thang được một nửa, Diệp Nghi dừng lại xoay người, “Tôi muốn đi thăm Nghiêm Hàn, anh có đi cùng không?”

Cái tên Nghiêm Hàn giống như một mồi lửa, nhén nhóm lên mọi hăm hực của Quý Thừa, anh quắc mắt kéo tay Diệp Nghi: “Nghiêm Hàn, Nghiêm Hàn, em chỉ nhìn thấy mỗi mình hân thôi sao? Muốn gặp hân, được thôi, nhưng trước tiên em phải giải quyết một chuyện đã. Diệp Nghi, em tìm cho con nhiều cha như vậy, vậy chuẩn bị khi nào thì nói cho con biết thân phận của tôi?”

“Anh muốn khi nào? Bây giờ ư?” Diệp Nghi ngửa đầu hỏi ngược lại, “Anh muốn tôi nói với con thế nào? Nói với con, cung à, đây là cha ruột của con, cha con mới vừa hăm hại cậu con, mưu sát ông ngoại con, còn khiến cho ba Nghiêm Hàn mà con thương nhất sống chết chưa rõ?”

“Em!... ..”

“Mẹ, mẹ nói gì?” Đột nhiên, tiếng nói của Mạch Miêu truyền đến, “Ba Nghiêm Hàn... sống chết chưa gì hả mẹ? Ba Nghiêm Hàn chết rồi sao?”

Hai người lớn nghe xong đồng loạt ngẩng đầu, Mạch Miêu không biết chạy ra từ lúc nào, luống cuống đứng ở đầu cầu thang, trong mắt ngập nước: “Ba chết rồi! Hu hu hu, ba ơi! Con muốn đi tìm ba!” Nói xong, nó nhấc chân, đột nhiên chạy xuống lầu.

Trong đầu Diệp Nghi như nổ tung, Mạch Miêu còn nhỏ, xuống cầu thang hoàn toàn không vững! Bậc thang trước mặt là đá cẩm thạch cứng, mỗi bậc đều cao như vậy! Cô muốn chạy lên đón lấy con bé, nhưng khoảng cách thực sự quá xa, hoàn toàn không kịp rồi!

Cô trở mắt nhìn cơ thể nhỏ bé của Mạch Miêu ngã chúi về trước, sắp đụng mạnh xuống mặt đá lạnh băng. Đang muốn hét lên, một bóng đen đột nhiên xẹt ngang qua bên cạnh, bất luận là phản ứng hay tốc độ, Quý Thừa đều nhanh hơn cô rất nhiều, nhưng cái này vẫn không đủ để bù lại khoảng cách quá xa. Ngay tại khoảnh khắc cuối cùng, Quý Thừa bật mạnh, vươn cánh tay đón được Mạch Miêu, ôm chặt con bé vào lòng.

Nhưng cú nhảy này làm anh không cách nào lấy lại thăng bằng, chỉ có thể để mặc trọng lực lôi kéo, té mạnh xuống thêm đá, còn lăn xa mất mấy vòng. Diệp Nghi hoàn toàn choáng váng. Cho đến khi Quý Thừa đứng lên, kéo quả cầu thịt trong lòng ra, cô mới giật mình nhào đến: “Mạch Miêu... Mạch Miêu!”

Quả cầu thịt kia nhúc nhích mấy cái, từ từ đứng lên: “Chơi vui quá, làm lại một lần đi!”

“Mạch Miêu?! Đau không con? Có bị thương không?”

“Không đau!” Mạch Miêu dùng một chút, đột nhiên nhớ tới gì đó, lại bắt đầu khóc lớn, “Không đúng, ba chết rồi! Hu hu hu, òa òa òa!”

Xác định con bé không bị gì, Diệp Nghi rút cuộc mới chú ý đến người đàn ông đang ấn cánh tay bên cạnh: “Quý Thừa anh... đừng nhúc nhích! Tuyệt đối đừng nhúc nhích! Tôi lập tức gọi bác sĩ!”

“Quên đi, đến bệnh viện thôi.” Quý Thừa cắn răng đành nói, “Dù sao cũng phải dẫn con đi gặp Nghiêm Hàn, không lẽ để cho con khóc mãi như thế à?”

Sau khi giải thích cạn cả nước bọt, Mạch Miêu cuối cùng mới tin Nghiêm Hàn không chết. Diệp Nghi nhẹ nhàng thở phào, lặng lẽ đến khoa chỉnh hình tìm Quý Thừa. Mạch Miêu làm loạn, nửa thành phố Macao đều bị kinh động, không chỉ có bác sĩ y tá, ngay cả Diệp Tông và Kỳ Yên cũng chạy đến, vây quanh con bé không ngừng trấn an. Trái lại bên chỗ Quý Thừa, lại quanh què đèn thê lương. Băng bó xong xuôi, tất cả mọi người đều ra ngoài hết, chỉ còn anh cô đơn một mình, phần nộ hết vào điện thoại.

“Anh có biết thường thức hay không hả? Biết cô chủ nhỏ trở về, còn không làm tốt phương pháp phòng hộ? Đồi toàn bộ đá cẩm thạch cho tôi! Không được, đồi quá chậm, còn ô nhiễm nữa... Thảm, toàn bộ trải thảm, một góc cứng cũng không chừa lại! Nghe không hiểu tiếng Trung Quốc à, sàn gỗ không cứng hay sao? Còn có, toàn bộ vật dụng trong nhà làm bằng đá đều ném hết! Một mảnh gỗ cũng phải bọc lại hết cho tôi! Đệm phòng hộ trẻ em gì chứ? Ai biết có phải chất liệu có hại hay không! Dừng cao su xốp! Khó coi như thế nào, ai bảo anh xem? Nhớ kỹ, nếu muốn dễ coi thì các người nghĩ việc hết cho tôi!”

Cha cô và Nghiêm Hàn vẫn còn đang hôn mê, Diệp Nghi cực kỳ hận người đàn ông trước mắt này. Nhưng trong hoàn cảnh này, cô lại có thể không

kiềm chế được mà bật cười. Bụng lưng Quý Thừa bỗng dưng cứng đờ, cúp máy, anh chậm rãi xoay người, nhìn chằm chằm Diệp Nghi không hề chớp mắt. Diệp Nghi quan sát cánh tay phải đeo thanh nẹp của anh, thối cười, hỏi: “Anh... có ổn không?”

“Nứt xương.” Máu mắt Quý Thừa nặng trĩu, lời ít ý nhiều.

“Ồ...” Bầu không khí có chút ngưng ngập, Diệp Nghi nhìn lên trần nhà, “Sàn gỗ thực sự không sao cả. Đệm phòng hộ trẻ em cũng chuyên nghiệp, hiện giờ không ai dùng cao su xộp nữa.”

“Thật à.”

Sau khi im lặng thật lâu, Diệp Nghi dừng đấu tranh, thỏa hiệp nói: “Cám ơn anh.”

“Cám ơn?” Quý Thừa đột nhiên đứng lên, từng bước một đi đến trước mặt Diệp Nghi. Anh đứng ngược sáng, khuôn mặt mờ hồ thâm thúy, giọng nói trầm ổn khó hiểu, “Diệp Nghi, em cảm ơn tôi cái gì?”

“Cám ơn anh đã bảo vệ con.”

“Diệp Nghi, em luôn cố tình xem nhẹ một sự thật.” Quý Thừa cúi đầu nắm lấy cẳng cô, nhìn thẳng vào đáy mắt cô, “Kia cũng là con tôi, tôi bảo vệ con mình, cần người khác nói cảm ơn ư?”

Đổi mặt trong chớp lát, anh đột nhiên buông tay, đi thẳng không quay đầu lại.

Không khí quái lạ trong bệnh viện vẫn kéo dài đến tận bữa cơm chiều. Diệp Nghi lơ mơ cảm thấy hình như Quý Thừa đang giận dữ cô, nhưng tại sao lại giận thì cô cũng không hiểu. Khi anh không ngừng gấp thịt mỡ bỏ đầy trong chén mình, rồi khó nhọc nuốt xuống, cảm giác kỳ quái rất cực cũng đạt tới cực hạn. Anh ghét ăn những thứ nhiều mỡ nhất, đây là đang tự ngược đãi bản thân?

Ngay cả Mạch Miêu cũng than vãn: “Oa, chú đẹp trai, chú thật sự rất thích ăn thịt mỡ! Khẩu vị thật đặc biệt nha!”

Quý Thừa đen nửa mặt: “Chú không thích.”

“Không thích tại sao chú còn ăn? Chẳng lẽ thịt mỡ cũng giống như cà rốt? Tuy không thích nhưng vẫn phải ăn à?” Mạch Miêu gãi đầu, “Mẹ, con có thể không ăn cà rốt, chuyển sang ăn thịt mỡ được không vậy?”

“Không được.” Nửa mặt còn lại của Quý Thừa cũng đen luôn, “Phải ăn cà rốt. Chú ăn thịt mỡ, còn không phải bởi vì con nói thích mềm sao?”

“Phụt!” Một miếng đầy cơm của Diệp Nghi đều văng hết ra ngoài. Mềm, mềm à?

Câu chuyện là thế này đây. Lúc từ bệnh viện trở về, trong xe đã xảy ra đoạn đối thoại sau:

“Chú đẹp trai ơi, con hại chú bị thương, xin lỗi chú. Còn nữa, cảm ơn chú.”

“Không được cảm ơn.”

“Hả... Nhưng mẹ nói làm sai chuyện phải xin lỗi, nhận giúp đỡ phải cảm ơn. Nhưng mà không sao, thực sự thì con cũng không phải đặc biệt muốn cảm ơn chú.”

“... Tại sao?”

“Bởi vì trên người chú cứng quá à! Đụng vào con có hơi đau. Chú đẹp trai, chú xinh đẹp như vậy, nếu mềm hơn một chút thì sẽ rất tốt!”

Cho nên, liền bởi vì một câu thuận miệng của Mạch Miêu, Quý Thừa liền quyết định thông qua việc ăn thịt mỡ để biến thành mềm hơn?! Tam quan[2] của Diệp Nghi đột nhiên sụp đổ. Quý Thừa lại chẳng hiểu ra sao, nhìn cô: “Em làm sao vậy?”

“Tôi làm sao vậy à?” Diệp Nghi không còn gì để nói, “Là anh làm sao vậy đó? Anh cũng thật là...”

“Cậu chủ, cô chủ.” Mới nói được một nửa, A Phi đột nhiên ảo não chạy vào, “Chuyện là... cô Thượng đến.”

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Từ nhỏ, Thượng Vi đã học được một đạo lý từ trên người mẹ cô: Người hữu dụng mới xứng sống sót.

Mẹ cô vốn xuất thân từ ngân hàng thế gia, nhưng gia tộc của bà lại bị lụng bại trong cuộc khủng hoảng tài chính ở những năm 98. Trong ấn tượng của Thượng Vi, cha cô từng đối xử rất tốt với mẹ, nhưng lúc sau này, hết thấy đều thay đổi.

Phượng hoàng sụp đổ còn thua cả con gà, ngày hôm qua vẫn là phu nhân hô phong hoán vũ, hôm nay ngay cả người hầu cũng không cho bà thể diện. Đối với chuyện này, cha cô luôn ngầm đồng ý, có khi thậm chí là dung túng. Sự rề rúng và chà đạp ngày qua ngày khiến mẹ cô dần dần sinh bệnh. Năm đó, Thượng Vi mới mười tuổi.

Ngày diễn ra tang lễ gió thổi mưa sầm, người đến viếng thưa thớt. Cô lạnh đến phát run, một mình ngồi bên linh cữu lạnh lẽo. Cha cô chỉ lộ mặt đứng một lần, ông đi vào, nhìn di ảnh trên tường, thần nhiên nói: “Hãy ghi nhớ, người sống trên đời đều là người làm kinh doanh thu mua, người mất đi giá trị chỉ có một kết cục. Muốn có kết cục tốt, chỉ có thể tự mình đến kiếm.”

Phu nhân mới nhanh chóng vào cửa, Thượng Vi thế mới biết, mình lại có thêm hai em trai chỉ kém vài tuổi. Chỉ trong một đêm, toàn bộ mọi thứ có từ trước cũng không còn thuộc về cô nữa. Đối mặt với cả nhà thù địch được giả trang thành nụ cười dối trá, Thượng Vi rốt cục cũng hiểu, cô chẳng còn nhà nữa, cái cô có chỉ là chiến trường tàn khốc ẩn giấu dưới cảnh tượng hoa mỹ.

Người cô có thể cậy nhờ chỉ có cha cô. Mà cha cô bảo vệ cô nhiều hay ít, được quyết định hoàn toàn bởi ‘công dụng’ của cô. Ở Macao này, ngọn nguồn lợi ích là một vụ đánh cược không hồi kết, mà nhà cái của ván bài này, lại là một gia tộc quý tộc lẫn trong bóng tối. Sâu xa của cô và Quý Thừa liên bắt đầu từ nơi này.

Quan hệ của cha cô và mẹ Quý Thừa vẫn rất tốt, từ nhỏ cô đã chơi chung với Quý Thừa. Tính cách Quý Thừa lãnh đạm, hơn nữa hình như bà Quý không muốn anh kết giao rộng rãi. Cho nên trong nhiều năm, bên cạnh Quý Thừa chỉ có một mình Thượng Vi.

Gian đoạn đầu, cô luôn mang kiểu cách xấc xược kiêu căng, nhưng mẹ cô qua đời, cô nhìn rõ thói đời nóng lạnh, cũng rõ ràng bản thân chẳng còn vốn liếng gì. Nhưng mà thái độ của Quý Thừa trước giờ chưa từng thay đổi. Trước kia anh không thân thiện, hiện tại cũng sẽ không lạnh lùng, vĩnh viễn là đáng vẻ lạnh nhạt hữu lễ như lúc ban đầu. Trong cuộc sống của Thượng Vi, đây là mối quan hệ duy nhất không vì biến cố gia đình mà thay đổi.

Tiếp theo sau đó, cảm giác của cô đối với Quý Thừa trở nên khác thường. Anh khác với những người khác, lúc anh nhìn cô, thứ anh nhìn không phải nhà họ Thượng, mà chỉ có cô, con người Thượng Vi này. Từ đó về sau, đối với Thượng Vi mà nói, sự lợi dụng thuần túy này bắt đầu từ từ biến chất, trở thành cam tâm tình nguyện, không thể dứt bỏ.

Theo tình cảm càng lúc càng vững chắc với Quý Thừa, không ai còn dám khinh miệt Thượng Vi nữa, cha cô thậm chí còn cho cô cái ghế đồng sự của tập đoàn. Cô rốt cục cũng thoáng yên tâm một phần. Cô là người phụ nữ duy nhất trong đời của Quý Thừa, nếu chẳng có gì bất ngờ xảy ra, cô vĩnh viễn là người duy nhất ấy.

Hao hết tâm tư, cuộc đời rốt cuộc lại đi vào quỹ đạo. Thượng Vi biết cái giá phải trả khi chệch đường ray, cho nên dù phải liều cả tính mạng cũng phải giữ vững vị trí này. Nhưng mà, cô dốc hết toàn bộ tâm huyết để bảo vệ, thì lại bị sự xuất hiện của người phụ nữ tên Diệp Nghi này phá vỡ.

Thời điểm mới vừa nghe nói Quý Thừa muốn kết hôn, Thượng Vi còn tưởng chỉ là lời bông đùa vào ngày Cá tháng tư. Lúc đó cha Quý Thừa qua đời, không để lại di chúc hữu hiệu gì. Đám con riêng của họ Quý ủa đến, Quý thị nhất thời lung lay sắp đổ. Vì để ổn định cục diện, bà Quý gọi Quý Thừa đang định cư ở Mỹ về. Lúc ấy, Thượng Vi đã đến Mỹ nhập học, vẫn đợi anh trở về, muốn cùng anh du ngoạn Nam Mỹ. Ai ngờ chờ tới chờ lui, lại chờ được tin tức anh kết hôn.

Thượng Vi tự an ủi chính mình kia chỉ là kế tạm thời. Cô gái kia là đứa con riêng mà họ Diệp hất hủi, hoàn toàn không có địa vị gì. Quý Thừa vì cứu lại Quý thị, mới lợi dụng quan hệ nhập nhằng giữa cô ấy và họ Diệp, chờ hết giá trị lợi dụng, thì anh sẽ hồi tâm chuyển ý. Để chắc chắn, cô còn tìm anh nói bóng nói gió. Quả nhiên, Quý Thừa cũng xác minh, anh và cô gái ấy chỉ là đang lợi dụng lẫn nhau.

Vì thế, Thượng Vi an tâm chờ đợi tin tốt lành họ ly hôn. Mấy năm trôi qua, cô lại đứng ngồi không yên. Sau khi về nước, lần đầu tiên gặp mặt, Thượng Vi đã tóa mồ hôi lạnh. Quý Thừa vẫn là diện mạo đó, ôn hòa hữu lễ, lại chưa từng có hứng thú quá nhiều đối với bất cứ ai. Còn cô gái ấy lại là một ngoại lệ đáng sợ. Quý Thừa luôn luôn được người khác săn đón tung hô lại lặng lẽ đứng sau lưng cô ấy, đáng vẻ nhìn không dời mắt kia, dường như muốn khắc sâu cô ấy vào tận đáy mắt.

Tiếp sau đó, một cuộc ác chiến xảy đến. Thực sự, Thượng Vi cũng chẳng phí nhiều sức lực. Người ta nói ngược to thì óc nhỏ, cô gái kia gầy như que củi, nhưng cũng chẳng có chút đầu óc. Cô ấy xem Thượng Vi thành bạn bè, tin tưởng mỗi một lời nói dối và gây xích mích của Thượng Vi, chẳng được bao lâu đã hoàn toàn bị đánh tan tã. Thời điểm Diệp Nghi chết, Thượng Vi cảm thấy được là ông trời chiếu cố mình, nhưng cô ấy lại sống dậy. Đây chẳng lẽ là nguyên rủa của trời cao? Thời gian ba năm, Thượng Vi và Quý Thừa chẳng hề tiến triển, nhưng người phụ nữ kia lại thay da đổi thịt, không hoang mang luống cuống giống như trước kia.

Giờ phút này, người phụ nữ ấy đang ngồi ngay ngắn trước bàn ăn, như cười như không nhìn Thượng Vi, gắp chiếc thìa trong tay lên: “Cô Thượng, đã lâu không gặp.”

Quý Thừa lại nhú mày: “Sao em lại đến đây? Có chuyện?”

“Nghe nói anh bị thương, có nghiêm trọng không?” Thượng Vi ra vẻ thân thiết, “Trong nhà đúng lúc có thuốc bôi ngoài da, là phương thuốc gia truyền của trung y, em mang đến cho anh. Đúng rồi, đây là canh chân giò di Trần nấu, dường như ăn là tốt nhất. Mấy hôm rồi anh không đến, em nhớ anh, đặc biệt nấu một thố.”

Mấy ngày rồi không đến? Một năm anh đến nhà họ Thượng cộng lại chưa tới ba lần. Lời này nghe ra khiến thái độ của Quý Thừa càng lúc càng nhợt nhạt: “Chuyện này bảo người hầu làm là được rồi, lo lắng làm gì.” Dừng một chút, anh bỗng nhiên nâng mắt, “Chuyện tôi bị thương chỉ có người nhà biết, em nghe ai nói vậy?”

Thượng Vi sượng lại, đang nghĩ phải giải thích thế nào, lại nghe Diệp Nghi cười nói: “Mấy chuyện thế này, có lòng tự nhiên sẽ biết. Đúng không, cô Thượng?” Nói xong, còn quay đầu căn dặn, “Mang chén đĩa lên cho cô Thượng, cùng nhau ăn cơm.”

Móng tay của Thượng Vi cắm vào lòng bàn tay, trên mặt lại mỉm cười khách sáo: “Làm phiền rồi.”

Trên bàn ăn, Quý Thừa ngồi ở vị trí chủ, Diệp Nghi và Mạch Miêu ngồi sòng đôi dưới anh. A Phi quan sát một hồi, đặt chén đĩa của Thượng Vi vào bên cạnh Mạch Miêu, không ngờ lại bị Diệp Nghi ngăn cản: “Chỗ này cũng quá xa rồi, để cô Thượng ngồi cạnh Quý Thừa đi, để họ tiện nói chuyện.”

Quý Thừa gần như bóp gãy đôi đũa. Anh không muốn để Thượng Vi nhìn ra điều gì, cho nên cố gắng kiềm nén, nhưng khó chịu tích tụ trong lồng ngực, suýt nữa làm anh nổi nóng. Người phụ nữ này là cố tình sao! Anh vốn còn lo lắng cô sẽ hiểu lầm, nhưng cô chẳng những không có chút ghen tuông, ngược lại tươi cười chào đón, ước sao có thể đẩy Thượng Vi vào trong lòng anh! Xem anh là cái gì? Cô ghét anh bao nhiêu chứ, mới vội vàng chấp tay dâng cho người khác?!

Nghe thấy lời nói của Diệp Nghi, Thượng Vi cũng sững sốt, nhưng vẫn làm theo. Nhưng mà vừa mới nhắc chân, động tác liền cứng đờ. Nhà của Quý Thừa sao đột nhiên trở nên... lòng là như thế? Mặt sàn lát đá cẩm thạch không thấy nữa, nơi nơi đều là thảm lông chiếm cứ, gót giày cao gấm lên liền xiêu vẹo, ngượng ngập vô cùng. Quý Thừa thích đơn giản, mà đồ trang trí này không chỉ rườm rà muốn chết, càng khác xa với trang trí nội thất, quả thật chẳng ra cái gì cả.

Còn có vật dụng trong nhà, Quý Thừa rất thích vật dụng bằng đá, hiện tại toàn bộ lại đổi thành bằng gỗ, hơn nữa mỗi một góc nhon đều được bọc cao su, thật sự buồn cười. Thượng Vi tròn tròn mắt, Quý Thừa là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, bình thường có một hạt bụi trên bàn cũng sẽ nổi giận, đây là trúng tà gì?

Nhìn hồi lâu, cô miễn cưỡng hỏi: “Nhà anh vậy là...”

“Lúc trưa chú đẹp trai bị thương, mẹ nói, thảm và cao su xốp có thể bảo vệ chú không bị thương nữa!”

Nơi phát ra tiếng nói là khuôn mặt nhỏ nhắn khiến Thượng Vi nằm ách mồm. Một cô bé rất khả ái, đôi mắt to tròn vừa sâu vừa đen, cực kỳ giống Quý Thừa; đường nét xinh đẹp tinh tế hài hòa, cùng diện mạo trước kia của Diệp Nghi giống nhau như đúc. Thượng Vi nín thở tự nghiền ngẫm lời nói của cô bé. Xem ra, nhà Quý Thừa thay đổi là vì bảo vệ đứa trẻ này, nhưng sao con bé lại nhìn mặt Quý Thừa mà gọi anh là chú? Đột nhiên, một tia sáng trong âm u chậm rãi le lói trong lòng Thượng Vi.

Lúc này, Diệp Nghi đứng lên, bế cô bé vào lòng, rõ ràng muốn nó tránh mặt Thượng Vi: “Chúng tôi no rồi, hai người tiếp tục nhé.” Nói xong liền xoay người rời khỏi bàn ăn.

“Mẹ, con còn chưa no.”

“Lát nữa mẹ luộc trứng cho con nhé.”

“Nhưng bây giờ con muốn ăn...”

“Chú và dì có chuyện phải nói, đừng quấy rầy họ.”

“Dạ, được rồi. Mẹ à, dì xinh đẹp đó và chú đẹp trai có quan hệ gì vậy?”

“... Bạn bè.”

“Bạn bè thân lắm à? Giống mẹ và ba Nghiêm Hàn à?”

“...” Diệp Nghi cười khẽ, đáp, “Ừ, giống mẹ với ba.”

Giọng cô không lớn, nhưng người ở cuối phòng khách kia lại nghe rất rõ. Quý Thừa cúi đầu ăn canh, nhưng lại đang nhìn vào nơi không thấy kia, đường nét cằm anh căng cứng thành lưỡi dao sắc lẹm, mang ý lạnh hung hăng đâm thẳng vào ngực anh.

Anh muốn thuyết phục bản thân, hành động của Diệp Nghi chỉ là để bảo vệ con gái họ. Anh cũng ôm suy nghĩ này, mới không ngăn cản hai người rời khỏi bàn ăn. Thượng Vi đến là có mục đích, cô đang thăm dò địa vị của Diệp Nghi cùng đứa bé ở trong lòng anh. Nếu biểu hiện quá mức thân mật, Thượng An Quốc và mẹ anh nhất định cảnh giác. Anh lại có lòng tin sẽ bảo vệ được hai mẹ con, loại cảnh giác này chỉ có trăm hại mà không một lợi.

Cho nên giờ phút này, ra vẻ xa cách là lựa chọn sáng suốt, nhưng chuyện tàn khốc chính là, đây không phải là nguyên nhân thật sự người phụ nữ đó rời khỏi bữa ăn. Cô chính là chán ghét, chính là không quan tâm. Cô muốn bỏ qua anh, bởi vì trong lòng cô có người đàn ông khác.

“Ai da, sao anh lại ăn nhiều thịt mỡ vậy?” Thượng Vi kinh ngạc hô lên, “Dạ dày anh không tốt, không thể ăn nhiều dầu mỡ, sao không ai nhắc anh vậy? Nào, để em gấp ra cho anh.”

“Đừng ăn thứ này nữa, uống canh em mang đến đi. Trước kia, mấy ngày không uống thì nhớ, gần đây không uống có thèm không?”

“Thấy anh mấy ngày nay mệt mỏi như vậy. Không được rồi, không có gì quan trọng hơn sức khỏe. Sau này ngày nào em cũng mang đến món anh thích, được không?”

Trên cầu thang cách đó không xa, bước chân của Diệp Nghi cùng nhịp tim đồng thời đình trệ. Sau hồi lâu, cô bật cười. Ba năm trôi qua, có một số chuyện hoàn toàn thay đổi, có một số lại chẳng khác gì. Hâm sâu trong vòng luân hồi vô tận này, thực khiến con người cảm thấy vô cùng bi ai.

Một bữa cơm yên lành, bởi vì sự viếng thăm của Thượng Vi mà trở nên lao tâm lao lực quá độ. Rốt cục cũng ứng phó xong, Quý Thừa lại nặng nề lên lầu. Cửa phòng Mạch Miêu để mở, từ đầu cầu thang nhìn vào, thấy Diệp Nghi đang ngồi cạnh giường con, trong tay cầm một quyển sách tranh, có lẽ đang kể chuyện.

Phòng của Mạch Miêu toàn một màu hồng phấn, đèn bàn phát ra ánh sáng dịu dịu, để sắc màu ấm áp tràn ngập cả không gian. Hai mẹ con một lớn một nhỏ dựa vào nhau, mỉm cười bình yên, là hình ảnh ấm cúng Quý Thừa muốn nhìn thấy nhất. Anh cứ đứng xa xa như vậy, không dám qua đó. Đó là khát vọng cả đời anh, chỉ khi nào đến gần, điều đẹp đẽ ấy sẽ tan biến mất. Trong lúc lơ đãng, anh lại biến mình thành kẻ xâm lăng đáng ghét.

“A, chú đẹp trai?” Quý Thừa đang ngẩn ngơ, lại bị Mạch Miêu bắt lấy, “Chú nghe mẹ kể chuyện chưa? Đứng xa vậy sao nghe được, chú vào đây nghe nha!”

Diệp Nghi muốn ngăn lại, Quý Thừa cũng đã đi vào: “Đang kể chuyện gì vậy?”

“Hoàng tử ếch!” Mạch Miêu hứng thú nói, rồi lại chu cái miệng nhỏ nhắn, “Mẹ kể không hay như cô giáo ở trường! Cô giáo ở trường sẽ bắt chước ếch nhảy, còn có thể từ ếch biến thành hoàng tử!”

“Vậy à.” Quý Thừa cẩn thận ngồi xuống mép giường, “Vậy quả thật mẹ kể không hay rồi.”

Người này chưa từng có ngày nào làm tròn trách nhiệm làm cha, còn chỉ trích cô làm không tốt? Lừa giận của Diệp Nghi bắt đầu bốc lên, nhưng ngại con, không tiện phát tác, chỉ có thể hăm dọa: “Anh kể hay thì kể đi.”

Không ngờ, Quý Thừa lại thực sự cầm quyển sách tranh đi, còn nghiêm túc lật xem: “Con ếch nhảy, còn biến thành hoàng tử?”

Mạch Miêu gật đầu. Diệp Nghi lạnh lùng liếc nhìn, có đánh chết cô cũng không tin người đàn ông vẻ ngoài lạnh lùng cao ngạo này sẽ làm ra chuyện phá hủy hình tượng. Lúc này, chỉ thấy Quý Thừa đứng lên, lấy hai cái đệm tròn, rồi lui mấy bước về sau, ngồi xổm bên cạnh giường. Sau đó... anh nhắc đệm đặt lên đỉnh đầu!

Trông mắt Diệp Nghi suýt rớt ra ngoài. Quý Thừa tăng hắng một tiếng, nghiêm trang nói: “Ta là ếch, đây là hai mắt của ta!”

Diệp Nghi cắn mạnh môi, còn Mạch Miêu thì hưng phấn vỗ tay: “Giống quá giống quá!”

Được bốn chữ này ủng hộ, tâm tình của Quý Thừa cũng tốt hơn, nói tiếp: “Ngày xưa có một cô công chúa, ném một quả bóng vàng vào trong suối phun, lúc này, một chú ếch xuất hiện...”

Chuyện khó tin lại xảy ra. Quý Thừa giả động tác ếch nhảy cực kỳ tiêu chuẩn, huých vào người Mạch Miêu, hắng giọng nói: “Công chúa nhỏ, ta có thể tìm bóng giúp công chúa, nhưng công chúa phải đồng ý với ta một điều kiện.” Dứt lời còn kêu ộp ộp hai tiếng.

Diệp Nghi bỗng nhiên bật cười. Quý Thừa lại không để ý cô, vẫn còn đang nghiêm túc nhập vai. Trò này khiến Mạch Miêu kích động không thôi, ồ ào đến cuối cùng, Quý Thừa ngồi xổm bên giường, giương mắt trông mong hỏi: “Công chúa ơi, ta có thể hôn công chúa một cái không?”

Đây là lời thoại tiêu chuẩn, Diệp Nghi bất giác cảm thấy thật sự hồi hộp. Hoàng tử hóa thành ếch và người cha không được tán thành, họ đều nín thở khát vọng nụ hôn của cô bé. Diệp Nghi tự dối lòng mình. Mấy ngày nay, cô luôn cảm thấy Quý Thừa đang diễn kịch, muốn làm một người cha đủ tư cách, để cướp đi quyền nuôi dưỡng, trả thù cô. Nhưng khoảnh khắc này, khát vọng thật sự nơi đáy mắt sâu thẳm của anh đúng là không thể giả vờ. Diệp Nghi đột nhiên không hiểu.

“Chụt!”

Cô đang ngẩn ngơ, Mạch Miêu đã nhào tới, ôm lấy mặt của Quý Thừa, hôn chụt lên đó một cái rõ to. Tấm đệm trong tay Quý Thừa chột rơi xuống. Anh nhìn thẳng vào Mạch Miêu, cho đến khi cô bé nhắm mắt ôm mặt: “Hoàng tử nhìn công chúa như vậy, công chúa mắc cỡ lắm, mắc cỡ lắm!”

Lúc này anh mới hoàn hồn đứng dậy, chậm rãi vờn tay ra, hết như một hoàng tử thực thụ dặt tay Mạch Miêu, cúi đầu hôn lên tóc cô bé. Tiếng anh vừa thấp vừa trầm, giống như đang run: “Ta yêu công chúa, công chúa nhỏ của ta.”

Lời nói chân thành từ từ rơi xuống, hoá thành sự im lặng kéo dài cùng nhịp tim rộn rã. Tích tắc tích tắc, một không gian nào đó phẳng phất yên lặng, cho

đến khi Mạch Miêu nhảy khỏi giường, ôm mạnh lấy cổ của Quý Thừa: “Chú đẹp trai! Con gả cho chú, từ nay về sau chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau được không!”

Quý Thừa sững sờ mất một lúc, rồi từng chút một siết chặt vòng ôm: “Ta có vợ rồi, công chúa gả cho ta e rằng không được.” Anh cười rồi đáp, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Diệp Nghi, “Nhưng mà, chúng ta có thể sống hạnh phúc bên nhau, mãi mãi, mãi mãi.”

Có người khao khát hạnh phúc, đồng thời, cũng có những người đang tự hỏi phải làm thế nào để hoàn toàn bóp chết hạnh phúc. Trong bóng đêm vô tận, không trăng không sao, bất giác làm người ta sinh ra sợ hãi. Ngoại trừ ánh sáng nhàn nhạt của ngọn đèn, trong thư phòng của Thượng An Quốc chỉ có đầu thuốc lá lúc tỏ lúc mờ. Ông hồ hững phả ra làn khói: “Nói nhiều như vậy, cô có ý tưởng gì?”

Thượng Vi vịn nắm tay, sau gáy ướt đầm: “Xin lỗi ba, là con không có năng lực, không nhanh chóng...”

“Không không không...” Thương An Quốc gờ ngón trỏ lên quơ quơ, “Tôi cảm thấy rằng, tình huống cô nói rất có ý tứ. Con Quý Thừa chính miệng gọi nó là chú. Ha ha, tốt, tốt lắm.”

Thượng Vi cẩn thận ngẩng đầu: “Ý của ba là muốn...”

“Vi ép Diệp Nghi về, Quý Thừa giờ hết mọi thủ đoạn, gây sức ép với cả họ Diệp. Nói vậy, Diệp Nghi sẽ hận nó thấu xương, mới lần nữa không nói cho đứa bé biết thân phận của Quý Thừa. Mà Quý Thừa không tiếp tục bức bách, là bởi vì giữa chúng có quá nhiều mâu thuẫn, quan hệ của chúng dĩ nhiên đã đứng bên bờ vực rồi, nhích thêm một bước nữa sẽ không thể cứu vãn, cho nên nó đang sợ hãi.”

Thượng Vi ngạc nhiên: “Quý Thừa... sợ hãi?”

“Đừng vậy.” Thương An Quốc ung dung nói, “Người sống ở trên đời, sợ nhất là có điều cố kỵ. Bởi vì một khi có cố kỵ, thì sẽ có nhược điểm trí mạng.”

“Ba nói vậy, Diệp Nghi và đứa bé chính là nhược điểm của Quý Thừa?”

“Không, đứa bé, cùng với mối quan hệ như đi trên băng mỏng với Diệp Nghi, mới là nhược điểm của Quý Thừa.” Thương An Quốc búng đầu thuốc lá, “Quý Thừa quan tâm Diệp Nghi bao nhiêu, thì Diệp Nghi hận nó bấy nhiêu. Diệp Nghi muốn rời xa Quý Thừa bao nhiêu, thì Quý Thừa lo lắng cho Diệp Nghi bấy nhiêu. Mà bên trong hết thảy, đều dính tới đứa bé.”

Mồ hôi lạnh của Thượng Vi chảy xuống: “Ba, không phải ba muốn...”

“Tôi không cần phải muốn, người cần muốn chính là cô. Nếu đứa bé kia ở trong tay Quý Thừa mà gặp rủi ro, Diệp Nghi có thể phát điên không nhỉ? Nếu đứa bé gặp chuyện khi ở với Diệp Nghi, có khi nào Quý Thừa sẽ nghĩ, đây là vì Diệp Nghi muốn rời khỏi nó mà giờ thủ đoạn? Niềm tin giữa chúng tựa như tàn thuốc này, sớm hấp hối rồi. Điều cô cần làm chính là thêm chút ngoại lực.”

Thượng An Quốc ném tàn thuốc lên bàn, ánh sáng đỏ rực nhấp nháy một chút rồi lại tàn: “Suy ngẫm lại cho kỹ. Trong khoảng thời gian này, không cần đến công ty. Chờ xong chuyện này rồi, cho cô thêm gấp đôi cổ phần công ty. Nhưng nếu không thành... Em trai cô cũng lớn rồi, đang chờ cơ hội để rèn luyện.”

Nói xong, Thương An Quốc chậm rãi đứng lên, chấp tay sau lưng đi qua: “Con người muốn sống cuộc sống thế nào, phải xem giá cả của người đó có đáng hay không. Đạo lý từ bé đã dạy cô, nhớ cho kỹ, đừng bao giờ quên.”

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Từ phòng Mạch Miêu đi ra, Diệp Nghi có chút ngẩn ngơ. Người vừa rồi làm nũng dụ ngọt con nít thật sự là Quý Thừa? Cô cảm thấy vô cùng hỗn loạn. Chỉ thấy Quý Thừa đóng cửa, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào trong phòng. Hiện tại, cô thật sự hoàn toàn không nhìn thấu người đàn ông này.

Cảm nhận được ánh nhìn của cô, Quý Thừa đột nhiên quay đầu lại, một đôi mắt đen thẫm dò xét sâu trong đáy mắt cô. Diệp Nghi cuống quýt xoay đi, lời nói lúc trước của Quý Thừa vẫn còn vang vọng trong đầu, làm cô cả kinh đến dưới chân như nhũn ra: “Sao nào, không dám dọ về sống chung? Sợ tôi làm gì em à? Quả thực, tôi cũng chẳng phải chính nhân quân từ gì.”

Cô thu hồi ánh mắt, vội vàng cúi đầu bước đi, thầm nghĩ mau chóng rời khỏi đó. Nhưng mới bước được giữa chừng cô liền dừng lại, cánh tay bị người

khắc túm lấy, không khỏi ngả ngửa về sau: “Diệp Nghi, chúng ta nói chuyện đi.”

Tìm cô đập dồn, lại máy móc quay đầu nói: “Nói chuyện gì?”

“Nói chuyện về con.” Tròng mắt Quý Thừa u ám kiên định, không thể chối từ, “Tâm bình khí hòa mà nói chuyện.”

Không biết bắt đầu từ khi nào, sự chung sống của họ sa vào một vòng lẩn quẩn. Vừa mở miệng liền buông lời lạnh nhạt, không đến ba câu sẽ cãi nhau, cãi đến đỏ mặt tía tai, hận không thể xông vào đánh nhau. Hiện giờ, Quý Thừa bỗng nhiên bắt đầu dao động, còn mang theo hàm ý thỉnh cầu chân thành, ngược lại khiến người khác chỉ có thể phối hợp: “Được thôi.”

Quý Thừa gật đầu: “Vậy đến thư phòng tôi nói đi.”

Diệp Nghi lặng lẽ theo sau Quý Thừa, mắt thấy anh đẩy cửa thư phòng ra, sau đó thì... hai người đồng thời đứng chết trân tại chỗ. Sau cánh cửa, ánh nến lung linh, dây dưa mờ ám, hương hoa thoang thoảng, cả phòng tràn ngập hương vị lãng mạn.

Bầu không khí thế này không thích hợp để nói quyền nuôi dưỡng thuộc về ai, trái lại thích hợp để mở WeChat, kết bạn với người lạ hơn. Diệp Nghi há hốc mồm vì kinh ngạc, cả buổi mới nặn ra được một câu: “Anh... còn hẹn ai khác à?”

Thái dương của Quý Thừa giật tăng tăng: “A Phi!” Khắp nơi yên tĩnh, chỉ có tiếng gọi giật dử của anh quanh quẩn, “A Phi... Chị Phi...”

Quý Thừa giận đến đau não. Sau khi Thượng Vi rời khỏi, anh liền quyết tâm phải nói chuyện với Diệp Nghi. Vấn đề giữa họ thật sự rất nhiều, nếu vẫn cứ tiếp tục thế này, khó tránh khỏi việc người phụ nữ khó giữ chân này sẽ trốn thoát lần ba. Mấy ngày trước anh ngày ngày ngơ ngẩn, thư phòng bừa bộn đến nỗi không cách nào ở thêm, anh liền bảo A Phi dọn dẹp một chút, ai biết lại bị hiểu lầm. Được việc không đủ bại sự có thừa, anh giữ lại người nào ở nhà thế này?

“Đừng gọi nữa. Chắc chắn A Phi đang trốn ở đâu đó rồi, anh gọi không được chị ấy, ngược lại sẽ đánh thức con dậy.” Diệp Nghi dùng ánh mắt khinh bỉ dị thường để nhìn anh, “Cái này không phải chuẩn bị cho tôi chứ? Nếu không thì... chúng ta nói vào hôm khác?”

“Không được đi!” Quý Thừa hết đường chối cãi, đành phải đưa tay đẩy cô vào, đồng thời trở tay đánh vào cánh cửa, “Chỉ là hiểu lầm. Thôi tắt nến, em bên này, tôi bên kia.” Nói xong liền đi đến bên kia, cúi người thổi nến.

Hôm nay đúng là ngày lành tháng tốt, vẻ cao ngạo lạnh lùng của ‘ngài Quý’ đều mất sạch nội trong nửa tiếng đồng hồ. Họ từng chung sống suốt năm năm, trước mắt đúng là cảnh tượng lãng mạn nhất từ trước đến giờ. Đây là có bao nhiêu chiêm chọc.

Quý Thừa là người vô cùng tế nhị, mặc dù thời điểm quan hệ giữa họ tốt nhất, mức độ cao nhất anh có thể làm cũng chỉ là đưa cô đến Santorini, sau đó chỉ vào biển Aegean và nói: “Nếu bàn về chất lượng nước biển, nơi này không bằng của Đại Khê hoặc Palau. Kiến trúc cũng xem như có đặc điểm riêng, nhưng chủ yếu là thỏa mãn ảo tưởng của phụ nữ các em. Muốn bàn đến tính nghệ thuật, hẳn là nên đến Ý. Em cứ đứng nhìn một lúc đi, nếu cảm thấy hối hận thì chúng ta sẽ đổi hành trình...”

Tuy rằng mỗi câu đều biểu thị ‘Tôi không yêu em, tôi chỉ là cảm kích mới đưa em đến đây’, nhưng cô thực sự đã rất thỏa mãn. Nếu khi đó có ánh nến trước mặt, có lẽ cô sẽ hạnh phúc đến mức ngất đi.

Từng ngọn nến lần lượt bị thổi tắt, tựa như cuộc hôn nhân đã định trước phải chấm dứt của họ, cháy thêm một giây đều là tự tra tấn mình. Diệp Nghi hé miệng thổi, đột nhiên chớp một tiếng, dính đầu va vào vật cứng. Đang muốn xoa, Diệp Nghi nhất thời sững sốt. Thứ cô đụng chính là đầu của Quý Thừa. Ánh nến trong phòng hầu như bị thổi tắt hết, chỉ còn duy nhất một cây ở giữa hai người họ, hơi hơi lay động.

Yên lặng, bóng tối cùng ánh nến, ánh lên cảnh tượng vành tai và tóc mai chạm vào nhau. Ngọn lửa nhảy nhót lọt vào đáy mắt Quý Thừa, âm u mà mãnh liệt. Cảm nhận được khác thường, Diệp Nghi vội vàng đứng dậy: “Anh thôi nó đi, tôi đi bật đèn.”

Nhưng mà, trước khi kịp phản ứng, cô đã ngửa mặt ngã xuống sàn nhà. Khuôn mặt của Quý Thừa nhanh chóng khuếch đại, hoàn toàn che đi tia sáng cuối cùng kia. Khi cánh môi bị ngậm lấy, Diệp Nghi lại có thể quên giây dụa. Sau khi gặp lại nhau, nụ hôn của Quý Thừa không lúc nào là không dưới hình thức bức ép, hung hãn và bạo lực. Còn hiện giờ, anh lại vô cùng nhẹ nhàng. Mặc dù mạnh mẽ khóa trụ động tác của cô, nhưng môi lưỡi cùng mùi hương của anh lại như lông vũ, một lần lại một lần lưu luyến nâng niu thứ trần bảo mất rồi lại được này.

Anh khẽ thở ra: “Diệp Nghi... Diệp Nghi.”

Hàm răng hé mở, chui vào, dây dưa, không mang theo chút xâm lược nào, lại vô hình trung làm cho người khác lạc lối, trầm luân, dung nhập vào xương tủy đối phương. Trong lúc mờ mịt, Diệp Nghi mơ hồ nghĩ, lần hôn nhau trước đó là khi nào nhỉ? Đã qua lâu lắm lâu lắm rồi, chính cô cũng không nhớ rõ nữa.

Chính là vào cái đêm tâm hôn chính thức của họ, Quý Thừa nhớ rõ ngày đó vô cùng. Hôm đó họ vừa đến Santorini, nhìn thấy nước biển trong vắt bên ngoài cửa sổ, anh có thật nhiều lời muốn nói với cô, nhưng lại cảm thấy khác người quá, nên một câu cũng chẳng nói được, cuối cùng chỉ nói: “Màu nước biển này đục quá, không đẹp. Ai chọn chỗ này vậy...” Nói xong, anh thiếu điều muốn cắn đứt đầu lưỡi của chính mình.

Nhưng cô lại bật cười: “Cám ơn anh, Quý Thừa. Em rất vui.”

Sau đó sự tình càng trở nên không thể cứu vãn, toàn bộ những lời anh muốn nói lại dùng một phương thức khác hoàn toàn để biểu đạt. Sau đó cô cực kỳ mệt mỏi, không đợi anh kết thúc công việc đã chìm sâu vào giấc ngủ. Nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, Quý Thừa đột nhiên nhớ tới một truyền thống:

Đầu giường của vợ chồng mới cưới phải thấp một đôi nền đồ suốt đêm, mới có thể đầu bạc đến già. Anh vội vàng tìm khắp khách sạn, kết quả nhân viên ở đó lại nói: “Thưa quý khách, chỉ có nền trắng được không?”

Anh không nói gì, rút một xấp tiền ra đưa cho người nọ: “Phải là màu đỏ, ngay lập tức, cho dù chạy tới Athen cũng phải mua được cho tôi.”

Nhìn thấy độ dày của xấp tiền, ánh mắt anh nhân viên sáng rỡ: “Nhất định, nhất định.”

May mà cô ngủ sớm, anh nhân viên đi mua rồi quay về còn chưa quá nửa đêm. Quý Thừa cảm thấy mỹ mãn đặt nền xuống, lại phát hiện máy điều hòa ở đối diện đang phá gió, ngọn lửa yếu ớt cứ run rẩy. Đổi vị trí? Không được, ngộ nhỡ bị tắt sẽ mang đến điềm xấu. Tắt điều hòa? Cũng không được, cô sợ nóng.

Lăn qua lộn lại, rốt cục Quý Thừa canh đôi nền đỏ kia suốt một đêm. Cả đời này anh chưa từng làm chuyện nào ngầy thơ đến vậy. Anh không tin thần phật, khoảnh khắc kia lại không chịu nổi nửa phần phiêu lưu. Bởi vì rất quan tâm, cho nên sẽ sợ hãi.

Đôi nền trước khi cô thức dậy lặng lẽ cháy hết. Quý Thừa dọn dẹp chẳng còn chút dấu vết nào. Quan hệ của họ mặc dù khác thường, nhưng vẫn tồn tại rất nhiều chướng ngại. Anh không muốn để cô nhìn thấy một mặt cần trọng của chính mình. Tất cả khó khăn anh sẽ vượt qua, cô chỉ cần núp ở đằng sau, toàn tâm toàn ý dựa dẫm vào anh, cứ ngốc nghếch như thế là được rồi.

Nhưng mà, bất luận anh bảo vệ thế nào, cô nàng ngốc nghếch này vẫn ngày càng thông minh hơn. Sau đó, họ không có được đêm nào ngọt ngào như vậy nữa. Buổi tối này của mấy năm về sau, bởi vì một ngọn nền chưa tắt, cảm xúc tốt đẹp xưa kia ủa về, Quý Thừa phát hiện một giấy đồng hồ bản thân cũng không nhận được nữa.

Hiểu lầm, ngăn cách, âm mưu quỷ kế, toàn bộ đi tong hết! Anh chỉ cần người phụ nữ dưới thân này, chỉ cần giữ lại xúc cảm và nhiệt độ đầu ngón tay ấm áp và mềm mại ấy. Giữa lúc môi lưỡi dây dưa, anh thì thảo luận: “Diệp Nghi, em nhớ tôi không?”

Tùng té bào của Diệp Nghi đều đang gào thét rằng: ‘Ôm anh đi’, nhưng lý trí còn sót lại lạnh lùng nói: ‘Là giả thôi, đều là giả dối, một tiếng trước, giọng nói này còn gọi tên của người phụ nữ khác’. Ý nghĩ này như gáo nước lạnh dội xuống đầu, cô bắt đầu liều mạng vùng vẫy: “Thả ra! Quý Thừa, anh như vậy thì còn gì để nói chứ!”

Cô đập loạn xạ, kịt một tiếng, ngọn nền cuối cùng ngã xuống đất, nguồn sáng duy nhất vụt tắt. Theo bóng tối kéo đến, ký ức cùng kích tình cứ thế mà ngừng, chỉ còn không khí tro tàn trầm lắng. Quý Thừa dừng động tác. Mặc dù trong bóng tối, anh cũng có thể cảm nhận được cô gái dưới thân đang cố sống cố chết kháng cự.

Sau hồi lâu ngậy người, anh mỉm cười, đứng lên bật đèn. Đèn vụt sáng, sự mờ ám và khát vọng trong bóng tối biến mất hoàn toàn không dấu vết. Người giấy trước còn ôm nhau không rời, lúc này lạnh lùng đối diện, biến toàn bộ vừa rồi càng thêm hoang đường. Quý Thừa chậm rãi vòng qua bàn làm việc, đồng thời chỉ vào đối diện: “Ngồi đi.”

Diệp Nghi đứng lên, chỉnh lại quần áo. Hết thấy vừa rồi tựa như ảo giác, mà người đàn ông đáng sợ này tùy thời có thể thoát ra, thờ ơ lạnh nhạt làm cô buồn cười. Nghĩ vậy, cô càng đề cao cảnh giác: “Chuyện gì, nói đi.”

Sự lưu luyến mới này làm anh say mê, không vì sự vô tình của cô tạo thành ảnh hưởng gì. Quý Thừa cảm thấy toàn thân giá lạnh, môi khẽ nhếch, anh nói: “Trước tiên tôi muốn nghe dự định của em.”

“Dự định gì?”

“Dự định ly hôn.” Mặt Quý Thừa không chút thay đổi, “Không phải em chuẩn bị khởi kiện ly hôn sao. Lúc nào?”

“Nhanh thôi.”

Đáp án trong dự kiến, nhưng ngực Quý Thừa vẫn thất lại. Thay đổi tư thế, anh bình tĩnh nói: “Gấp vậy à?”

Diệp Nghi không rõ ý định của anh, nhún mày không đáp. Quý Thừa cười: “Em không nói tôi cũng biết, lý do em nôn nóng không ngoài hai thứ. Một là né tránh tôi, hay là gả cho hần. Đúng không?”

Cô ngạc nhiên: “Gì chứ?”

“Thực sự suy nghĩ kỹ lại, hai lý do này cũng không vững chắc.” Quý Thừa nhìn cô thâm thúy, “Đã có con rồi, bất luận quyền nuôi dưỡng thuộc về ai, em cũng không cách nào trốn tránh tôi. Về phần Nghiêm Hần... Dù sao nhất thời hần cũng không tỉnh lại được, cho dù em ly hôn thì sao chứ. Nói vậy, cần gì phải gấp gáp đến thế?”

Diệp Nghi không hiểu ra sao: “Tôi muốn gả cho Nghiêm Hần? Anh nghe ai nói, sao tôi lại không biết?”

Tìm Quý Thừa như ngừng đập. Anh cố gắng hết sức mới có thể duy trì sắc mặt không đổi: “Hần cầu hôn em, tôi tận mắt nhìn thấy.”

“Tận mắt nhìn thấy?” Diệp Nghi giật mình. Chuyện Nghiêm Hần cầu hôn, cô không nói với ai cả, sao Quý Thừa lại có thể... “Lúc đó anh đang ở... Mỹ?!”

Lúc ấy Diệp Thánh Ân xảy ra chuyện, Diệp Tông bị liên lụy, anh không bỏ được cô cho nên bay suốt đêm đến đó, cuối cùng nhìn thấy được cảnh cô ôm

Nghiêm Hàn. Vậy nhất định là đồng ý rồi, chẳng phải sao? Quý Thừa cup mắt, làm như không có gì: “Đi ngang qua mà thôi, đúng lúc nhìn thấy.”

“Tai nào của anh nghe thấy tôi đồng ý lấy anh ấy?”

Quý Thừa kiểm chế hồi lâu, mới bình tĩnh nói ra ba chữ: “Em không có?”

Thấy Diệp Nghi đỡ trán, anh đè nén nỗi hân hoan trong lòng, tỉnh bơ nói: “Vậy càng đơn giản. Nếu không vội lập gia đình, vậy phải suy nghĩ cho con trước tiên. Sớm hay muộn con cũng phải nhận người cha là tôi. Em thả để con còn nhỏ, mà phải đứng giữa lựa chọn sống với cha hay với mẹ sao? Có cha không mẹ, có mẹ không cha, con mới ba tuổi, thế nào phải đi tới bước đường cùng như vậy? Diệp Nghi, em cũng từng như vậy, chẳng lẽ muốn thấy con giẫm lên vết xe đổ ư?”

Lời này đâm trúng chỗ đau của Diệp Nghi, cô cắn môi nói: “Anh có ý gì?”

“Đừng nôn nóng ly hôn.” Quý Thừa thần nhiên nhìn cô, “Đã làm vợ chồng già nhiều năm như vậy rồi, xả gì thêm một thời gian nữa. Tôi biết em không tin tôi, chỉ bằng chúng ta lại làm một bản thỏa thuận. Vì con, chúng ta duy trì mối quan hệ vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng miễn trừ tất cả nghĩa vụ hôn nhân. Dù sao em cũng nắm đơn ly hôn trong tay, nếu cảm thấy bất mãn, bất cứ lúc nào cũng có thể khởi tố ly hôn. Tôi sẽ cho em thấy, người cha ruột như tôi tuyệt đối xứng đáng hơn bất cứ người cha giả nào mà em tìm cho con.”

“Miễn trừ tất cả nghĩa vụ? Bao gồm...”

“Bao gồm lên giường.” Quý Thừa gọn gàng dứt khoát, “Diệp Nghi, thỏa thuận này tự do hơn nhiều so với trước kia. Chúng ta chỉ là bạn cùng nhà dưới một mái hiên, cùng tham gia vào cuộc sống của con. Bất cứ lúc nào em cũng có thể dứt ra, sẽ không mất con, con cũng sẽ không mất ai trong chúng ta, không ai có hại gì.”

Diệp Nghi hoài nghi nhíu mày: “Cũng có thể giao du với người khác?”

Quý Thừa thiếu chút nữa bẻ rớt tay vịn ghế ngồi: “Duy nhất điều này là không được!”

Nghe anh nói vậy, Diệp Nghi ngược lại thấy yên tâm. Quý Thừa là người mắc bệnh không chế cuồng, làm ra nhiều nhượng bộ như vậy, khiến cô luôn cảm thấy bên trong có lừa đảo: “Nhưng anh không cảm thấy bị thiệt thòi sao? Tôi nhớ rõ anh chưa từng thích con, còn chính miệng nói hy vọng không bị con quấy rầy. Hiện tại, lại cam tâm tình nguyện vì con mà giam mình trong một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực? Thượng Vi biết không? Giữa hai người thực sự xảy ra vấn đề?”

“Tôi nói lại lần cuối cùng, tôi và Thượng Vi không có gì hết!” Quý Thừa đứng phắt dậy, tức giận nói, “Rốt cục em có đồng ý hay không?”

Diệp Nghi suy nghĩ, nói: “Tôi chỉ lo lắng một chuyện. Nếu sau này con hỏi tôi, vì sao phải chung sống với người làm hại người thân của nó, tôi nên trả lời con thế nào?”

Quý Thừa bấu chặt mép bàn, chán nản nói: “Tôi lặp lại lần nữa, tin hay không tùy em, chuyện cha em và Nghiêm Hàn không phải tôi làm. Còn chuyện Diệp Tông, tôi biết em nhất định trở về, cho nên nắm chắc anh ta sẽ không chết.”

Diệp Nghi ngạc nhiên. Con người Quý Thừa bẩm sinh tính tình lạnh lùng, nhưng rất kiêu ngạo. Nếu thực sự là do anh làm, anh sẽ không phủ nhận. Cô bất giác cảm thấy chuyện này rất phức tạp: “Không phải anh? Vậy thì là ai?”

“Hiện giờ biết rồi chứ, kẻ thù của em không phải tôi. Em và họ Diệp đều bị người ta theo dõi, cho nên vì an toàn của con, cũng nên cân nhắc kỹ lời đề nghị của tôi.” Quý Thừa nặng nề nói, “Đồng ý không?”

Diệp Nghi nhìn chằm chằm Quý Thừa, thử phỏng đoán dụng ý của anh. Lời nói của anh đúng là phải để tâm. Nếu có người khác mưu hại cha và Nghiêm Hàn, như vậy mục tiêu của đôi phương chính là cô, là Diệp Tông, thậm chí là cả họ Diệp. Họ Diệp đang loạn, Diệp Tông lại mới nắm quyền, thời điểm thế này, chỉ có Quý Thừa mới có khả năng bảo vệ con. Huống hồ, nếu thật sự phải tranh quyền nuôi dưỡng, cô cũng không có nhiều ưu thế.

Đề nghị của Quý Thừa đối với cô chỉ có lợi mà vô hại. Nhưng chính vì nguyên nhân như thế, cô mới cảm thấy nghi ngờ. Sao Quý Thừa lại làm ra một giao dịch không có lãi như vậy? Anh có mục đích nào khác?

Ngẩng đầu, chỉ thấy Quý Thừa nghiêm túc đưa tay ra, chậm rãi nói: “Trả lời câu hỏi vừa rồi, lý do tôi làm chuyện này là... Diệp Nghi, tôi cũng lớn tuổi rồi, tôi từng phạm phải một ít sai lầm, lăn lộn suốt tám năm, rốt cục tôi cũng biết thứ gì là quan trọng nhất. Tôi chỉ muốn bảo vệ con, hy vọng em cũng giống tôi.”

Cân nhắc nhiều lần, Diệp Nghi chậm rãi bắt tay anh. Cánh này có chút khô hời, tám năm trôi nhanh như một vòng luân hồi, họ vòng một vòng lớn, lại trở về điểm ban đầu, lại bởi vì một bản hợp đồng mà se duyên.

Đáy mắt đen sâu thẳm của Quý Thừa chẳng chút dậy sóng, nhưng ở chỗ người khác nhìn không thấy, lại che giấu ý cười đắc thắng. Anh lại cầm tay Diệp Nghi như tám năm trước, mỉm cười với cô: “Diệp Nghi, hợp tác vui vẻ.”

Lúc nhận được điện thoại của Diệp Tông, Ký Yên đang lái xe: “Tôi đây.”

“Đang ở ngoài.”

“Ừ, ra ngoài dạo một chút.”

“Dạo một chút?” Diệp Tông ngừng một chút, “Dẫn cô Đường nhà anh ra ngoài chơi? Đừng nói là đi công viên chơi nhé?”

Kỳ Yên ho khan một tiếng: “Bến tàu Ngư Phủ (Macau Fisherman’s Wharf).”

Quả nhiên là đi công viên chơi, Diệp Tông đỡ trán nói: “Vậy hai người đi chơi trước đi. Có chuyện muốn thương lượng với anh, hay là chờ anh về?”

“Không sao, anh cứ nói đi.”

“Tôi tìm ra cách đối phó Quý Thừa rồi. Nền móng của Quý thị là sông bạc, nhưng năm ngoái đã bị hấn tách hết ra ngoài, không kinh doanh nữa, chỉ lấy lợi nhuận. Số lợi nhuận này được đầu tư vào y tế, khách sạn, thương mại, còn có một số khá khá đổ vào Đại Lục. Mấy lĩnh vực này đều mới khởi động, nền móng không vững, toàn bộ dựa vào doanh thu sông bạc để duy trì, cho nên sông bạc mà sụp, họ Quý coi như xong. Điểm mấu chốt là, sông bạc có mấy nơi là sạch sẽ? Xuất hiện vấn đề thật quá dễ dàng.”

“Cho nên anh muốn bắt tay từ sông bạc? Nhưng sông bạc của hắn đều ủy thác cho bên ngoài quản lý, cho dù nảy sinh vấn đề, hắn cũng có thể đùn đẩy không còn một mảnh.”

“Không, sông bạc của họ Quý không thuộc hết vào tập đoàn Quý thị, có mấy nhà thuộc về cá nhân mẹ Quý Thừa, và mấy nhà này không ủy thác quản lý. Tuy rằng trên danh nghĩa, chúng chẳng có liên quan đến Quý Thừa và Quý thị, nhưng trong kinh doanh có đủ loại liên hệ mật thiết và phức tạp. Chỉ cần tìm ra một lỗ hổng trong đó, sẽ bèn lửa lên người Quý Thừa, làm Quý thị lung lay cũng chẳng phải chuyện không thể làm.”

“Hiểu rồi, vậy để tôi phái người đi thăm dò.” Kỳ Yên thở dài, “Quý Thừa gặp phải anh xem như hắn không may. Trước giờ anh không làm thì thôi, một khi đã làm, sẽ còn ác hơn cả hắn. Anh bị hấn chặt đứt đường lui, lần này, Quý thị phải đại loạn rồi.”

“Không được loạn.” Diệp Tông bình tĩnh nói, “Tôi sẽ không để cho hắn loạn. Tôi muốn một Quý thị nguyên vẹn, hoàn toàn chinh chinh rơi vào trong tay tôi.”

Anh nói thật bình thản, lại không khỏi uy nghiêm lạnh lẽo. Kỳ Yên bất giác rung mình, chỉ nghe Diệp Tông tiếp tục nói: “Chống ngoại xâm phải bình định bên trong trước, anh cũng phải lưu ý Diệp Sóc, cái đuôi của hắn khá nhiều, nhân tiện xử lý hắn luôn. Nhân cơ hội này, giải quyết luôn chuyện con anh.”

Nhắc tới con, trong lòng Kỳ Yên căng thẳng: “Biết rồi.”

Thấy anh cúp máy, Đường Mật dè dặt hỏi: “Sao vậy, có chuyện gì à?”

Từ khi nói cái tên Hàn Duyên cho Kỳ Yên, quan hệ giữa họ dường như đang lặng lẽ biến hoá. Đường Mật mơ hồ cảm thấy, thái độ của Kỳ Yên từ từ tốt hơn. Ví dụ như hôm nay, anh lại chủ động dẫn cô ra ngoài chơi. Nhưng mà, xét thấy mọi chuyện xảy ra lúc trước, Đường Mật vẫn có chút kiêng kị anh.

Kỳ Yên lại lắc đầu: “Không có gì, chỉ là tôi cảm thấy Diệp Tông thay đổi.”

“Thay đổi? Thay đổi thế nào?”

“Trở nên có chút đáng sợ.” Kỳ Yên buồn bã nói, “Nghề nghiệp yêu thích nhất đã đánh mất, em gái thương nhất vì anh ta hy sinh chính mình... Con người một khi tới đường cùng, đặc biệt dễ dàng cực đoan. Diệp Tông là người thông minh tuyệt đỉnh, người như thế nếu một khi quyết tâm thì... Em biết không, trước kia dù anh ta có chán ghét Diệp Sóc, cũng tuyệt đối sẽ không sẽ nói ra câu ‘chống ngoại xâm phải bình định bên trong trước’. Hiện tại, anh ta vứt bỏ tất cả tình cảm, chỉ còn lý trí, giống như một người máy không gì làm không được. Tôi có chút không xác định, sau này anh ta sẽ làm đến mức độ nào.”

“Sao vậy được.” Đường Mật an ủi anh, “Diệp Tông là người tốt, anh đừng nghĩ nhiều quá. Ờ, kia kia! Đây Kỳ Yên anh nhìn kia! Đó không phải là Quý Thừa và Mạch Miêu sao! Đợi tôi gọi họ đây!”

Kỳ Yên nhìn theo hướng cô chỉ. Bến tàu Ngư Phủ đông nghịt người, họ thật sự cách nhau rất xa, tiếng của Đường Mật chìm ngập trong tiếng người ồn ào, không thấy đáp lại. Nhưng mà trong một thoáng giương mắt, dường như có người lơ đãng quay đầu lại nhìn. Đầu người lỏ nhỏ, hành động của mỗi một người sẽ không khiến người ta chú ý, nhưng khuôn mặt này Kỳ Yên rất quen thuộc. Cho dù có nghiền thành tro, anh liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra.

Cơ thể Kỳ Yên đột nhiên cứng đờ.

Là ông ta, Hàn Thiệu Thành.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

“Đường Mật!” Kỳ Yên rướn người túm cô trở vào trong xe, “Quay lại!”

“Hả, anh làm gì vậy!” Đường Mật ôm cổ tay đau nhức, “Tôi là quả phụ, danh dự rất là quan trọng, anh đừng có động tay động chân. . .”

Nói được một nửa, cô đột nhiên im lặng. Đường Mật chưa từng nhìn thấy vẻ mặt Kỳ Yên thế này. Cho dù vẻ mặt anh luôn không tốt lắm, nhưng cũng không giống như bây giờ, lạnh thấu xương và ... đặng đặng sát khí. Cô sợ hãi quơ quơ tay, nhỏ giọng hỏi: “Kỳ Yên? Anh nhìn gì vậy?”

Kỳ Yên đột nhiên thu hồi ánh nhìn: “Mang kính râm vào, xuống xe.”

Đường Mật không dám lên tiếng, im lặng theo sau Kỳ Yên. Kỳ Yên đưa tay đội mũ áo khoác lên đầu cô, đồng thời lấy điện thoại di động ra: “Bến tàu Ngự Phủ số 43, bên ngoài trông như quán rượu, tra xem bên trong là gì, có lẽ có liên quan đến Diệp Sóc. Còn nữa, xe tôi không an toàn, anh đến đổi chiếc khác, chìa khóa để ở tầng đá nhô ra ở cửa ‘Núi lửa mạo hiểm’.”

Cúp máy, anh ôm eo Đường Mật: “Đi, đuổi theo ba người Quý Thừa.”

Thân mình Đường Mật cứng đờ, ngoan ngoãn đi tới. Họ là lần đầu tiên có động tác thân mật như vậy, nhưng cô lại không cảm thấy có chỗ nào không đúng, cảm giác xấu hổ bắt đầu dâng lên.

Cả đời của Đường Mật chỉ biết mỗi một người đàn ông là Hàn Diên. Có lẽ vì anh quá hoàn mỹ, khi cùng người đàn ông khác ra ngoài quả thực rất khó coi, căn bản không thể khơi dậy hứng thú của Đường Mật. Nhưng Kỳ Yên lại hoàn toàn khác biệt. Anh như một khối nam châm, lần đầu tiên chạm mặt đã thu hút cô.

Anh và Hàn Diên rõ ràng hoàn toàn khác nhau. Hàn Diên rất đẹp trai, nhưng vẫn chưa đẹp đến mức khiến người khác tức tối như tên Kỳ Yên này. Hàn Diên còn rất dịu dàng, tuyệt đối không xa cách như Kỳ Yên. Nhưng cảm giác họ mang đến cho cô lại giống hệt nhau, bất luận là độ ấm của vòng ôm hay độ thích hợp của đường cong, thậm chí là tiết tấu khi hôn và sự mê mẩn mang đến. .

Chắc, Đường Mật đồ mặt, có lẽ cô thiếu vắng đàn ông đã lâu, nên biến thành nữ lưu manh không được thỏa mãn nhu cầu. Phát hiện ra sự khác thường của cô, Kỳ Yên cúi đầu hỏi: “Sao vậy? Nóng à?”

“Không. . . Ừ.” Đường Mật gạt rồi lại lắc, “Không sao, không cần để ý đến tôi, tôi không kéo chân anh đâu.”

Động tác của Kỳ Yên hơi ngưng trệ, trong lòng nhiều xúc cảm đan xen. Nhiều năm trước kia, cô đã từng nói câu nói đó với anh. Khi đó, Hàn Thiệu Thành mới vừa tìm tới, trong lòng anh biết tiếp tục kéo dài cũng không có kết quả tốt, liền nói với Đường Mật: “Anh gặp rắc rối, phải rời khỏi đây, em đi cùng anh nhé?”

Thậm chí, cô không hỏi đó là rắc rối gì, hoặc là phải đi đâu, chỉ đáp một chữ, “Đi.” Đây là chữ dễ nghe nhất trong đời của Kỳ Yên.

Hàn Thiệu Thành bức ép họ rất chặt, họ đi rất gấp, ngày đó trời đổ mưa to, Đường Mật còn đang bị ‘đèn đỏ’, nhưng cô vẫn nắm chặt tay anh, chạy thực mạng về trước: “Không. . . Không sao đâu, em, em sẽ không kéo chân anh đâu.”

Lúc nhảy lên tàu hỏa, họ đều ướt sũng. Rét lạnh cùng đau đớn đan xen, Đường Mật run bần bật trong vòng tay anh: “Sau, sau này. . . đừng đánh nhau, được không? Chúng ta sống bình yên, anh. . . khỏe mạnh, không, không có gì quan trọng hơn điều này.”

Nước mưa gột rửa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái xanh, mái tóc đen nhánh bết lại cứng ngắt, từng mớ dán lên trán cô. Tia chớp ánh lên, càng không còn nửa phần huyết sắc. Kỳ Yên vùi vào hõm vai cô: “Ừm, không đánh nhau, sống thật tốt.”

Nhưng mà gần một tháng sau đó, cũng cô gái này lại ném vali cũ nát lên người anh: “Đồ lừa đảo, cút đi! Ha ha, nhà họ Hàn? Anh là người họ Hàn? Anh mang họ Hàn thì hà cớ gì lại bắt tôi phải theo anh ăn gió nằm sương!”

“Em không cho anh đánh nhau.” Anh siết chặt nắm đấm, “Nhưng nhà họ Hàn là nơi thế nào? Họ không đánh nhau, họ giết người. Em muốn để anh quay về nơi đó?”

“Trước kia anh đánh nhau, có thể đánh ra tiền đồ gì? Tôi còn phải phục vụ anh, phải đến cục cảnh sát báo lãnh anh! Họ Hàn có thể giống ư? Họ Hàn có thể hô mưa gọi gió, có thể cứu mạng em trai tôi, anh được không?”

“Em trai em làm chuyện phạm pháp! Đường Mật, em biết phân phải trái không!”

“Anh thì biết phân phải trái sao? Anh biết phân phải trái thì sao phải làm lưu manh nhiều năm như vậy? Hàn Diên, trước kia tôi phải lòng anh vì anh có chút dũng cảm, sớm muộn gì cũng có thể để tôi sống an nhàn. Nhưng hiện tại rõ ràng anh có thể giàu sang phú quý, lại chỉ biết co đầu rút cổ ở đây! Em trai tôi muốn kiếm tiền thì có gì sai? Người không có chí lớn như anh dựa vào cái gì mà chỉ trích nó? Cờ hội bày trước mắt anh mà anh cũng không dám nắm bắt, nghèo túng, hèn kém, không có năng lực, chính là nói anh đó! Người không một xu dính túi thì có tư cách gì nói phân phải trái! Giúp không được gì, chỉ biết liên lụy người khác, anh thật khiến tôi kinh tởm! Cút, anh cút cho tôi!”

Một đồng tử ác ý tựa như chiếc đinh rỉ sét, đóng thẳng vào ngực anh, máu thịt thối rữa. Vì thế anh đi, biến thành dáng vẻ cô muốn. Điều duy nhất anh không hiểu chính là, nếu cô gái mất anh như vậy, tại sao còn phải sinh con anh ra, xưng anh là chồng? Họ hoàn toàn chưa từng kết hôn.

“Kỳ Yên?”

“Gi?” Anh chợt hoàn hồn, giọng điện thoại lên, “Nhìn chỗ này, vờ như đang chụp hình tự sướng.”

Đường Mật hoài nghi giờ hai ngón tay lên. Chụp ảnh tự sướng? Rõ ràng anh dùng ống kính đằng sau mà. Tiếng chụp ảnh qua đi, Kỳ Yên lại đổi hướng khác: “Bên này, chụp thêm lần nữa.”

Mấy lần qua đi, Đường Mật rốt cục cũng nhìn ra đầu mối: “Mấy người mà anh chụp là...”

“Người theo dõi Quý Thừa.” Kỳ Yên làm như không có gì, cất điện thoại lại trong túi, “Thấy mấy tên cao cao đi sau Quý Thừa không, chắc là thủ hạ của anh ta. Nhưng mấy người ở xa hơn một chút lại đang giám sát họ.”

“Bọn chúng là ai? Bọn chúng đang theo dõi Quý Thừa?” Đường Mật nhất thời căng thẳng, “Vừa rồi anh kéo tôi lại, rốt cục là nhìn thấy ai?”

Kỳ Yên giữ im lặng, Vừa rồi nhất định Hàn Thiệu Thành không nhìn thấy Đường Mật, nhưng ông ta chắc chắn đã biết Đường Mật ở ngay tại Macao. Dù sao vụ tai tiếng của cô và Quý Thừa cũng từng khá ồn ào, người ngoài chỉ là xem náo nhiệt, nhưng người họ Hàn liếc mắt một cái đã biết, cô gái trong tấm ảnh cùng đứa bé là ai. Kỳ Yên không ngờ được Hàn Thiệu Thành lại trở về nhanh như vậy. Tuy rằng, lúc vụ án của Diệp Thánh Ân xảy ra, thủ hạ của Hàn Thiệu Thành đã xuất hiện, nhưng chỉ có đích thân Hàn Thiệu Thành ra mặt, thì trận chiến này mới tính là chính thức mở màn.

Mục tiêu của Hàn Thiệu Thành là Diệp Sóc và đứa bé, mà trước mắt Đường Mật đã ở đây, cô lại đúng lúc là bạn thân của Diệp Nghi, còn từng xảy ra xi căng đan với Quý Thừa... Cho nên kế tiếp, họ Diệp, họ Quý, bất cứ ai cũng không thể thoát khỏi sự quấy rầy của họ Hàn. Họ Hàn không giống người khác, họ muốn cái gì, luôn luôn cầm mạng đến lấy.

Việc đã đến nước này, không còn đường lui, Kỳ Yên quyết định để Đường Mật có sự chuẩn bị trước: “Một người quen cũ của em đã đến Macao.” Dừng một chút, anh nói: “Hàn Thiệu Thành, em còn nhớ ông ta chứ?”

Lộp cộp, lon Coca trong tay Đường Mật rớt xuống đất.

“Con muốn ăn kẹo đường!”

“Được, năm cây đủ không?”

“Một cây là đủ rồi, chú đẹp trai tốt nhất, mẹ luôn không mua cho con! Hôn chú một cái, chụt!”

“... Một cái không đủ, thêm cái nữa đi.”

Khi tiết mục tương tự lặp lại ba lần ở kem ly, bông ngô và kẹo đường, Diệp Nghi rốt cục không thể nhịn được nữa: “Quý Thừa, nếu anh còn như vậy, mau chóng ly hôn là tốt nhất.”

Quý Thừa nhanh chóng bịt tai con lại, trợn mắt với Diệp Nghi: “Em nói chuyện nên chú ý một chút!”

Diệp Nghi tức nghẹn ở ngực: “Là anh phải chú ý một chút mới đúng! Con không phải để anh chiều như vậy!”

“Tôi làm sao?”

“Anh không phải chiều con, mà đang chiều hư con.”

“Bậy bạ, con gái tôi sao có thể là đứa trẻ hư được...”

Phệt, kem ly trong tay Mạch Miêu rơi thẳng vào quần của Quý Thừa, “Ai da, rốt rồi, chú đẹp trai ơi, con có thể mua thêm ly nữa không?”

Diệp Nghi khoanh tay trừng mắt nhìn, khóe môi Quý Thừa giật giật, mở miệng lại nói: “Có thể chứ...”

“Mạch Miêu!” Cuối cùng Diệp Nghi cũng nổi nóng, “Gây phiền toái cho người khác trước tiên nên nói gì?”

Bình thường cô rất ít nổi nóng, nhưng gầm mặt lại rất có uy lực. Bạn nhỏ cáo mượn oai hùm nào đó nhất thời ỉu xiu, liều mạng đứng nép sau chân Quý Thừa. Diệp Nghi kéo nó ra: “Không nói thì đi về.”

“Chú đẹp trai, con xin lỗi, làm dơ quần chú rồi.” Mạch Miêu tức tưởi ngước lên, “Con lau giúp chú nha.”

“Không sao, không sao.” Quần áo của Quý Thừa chưa từng bị vấy bẩn, chân anh vốn cứng lại, nhưng một câu ‘đi về’ của Diệp Nghi, cùng nước mắt của con gái, nháy mắt đánh bại bệnh sạch sẽ nhiều năm của anh. Anh vội vàng ngồi xổm người xuống, cõng Mạch Miêu lên vai, “Mẹ dữ quá, chúng ta tránh xa mẹ một chút, đến thế giới Ả Rập chơi được không?”

“Anh có tình đúng không?” Diệp Nghi cực kỳ giận dữ, “Anh hát mặt đỏ, để tôi đóng mặt trắng, nên con sẽ thích anh nhiều hơn?”

“Ngại quá, để em nhìn ra rồi.” Quý Thừa cong môi nói, “Nhưng làm sao đây? Không thì em cũng sửa lại hát mặt đỏ? Vậy sẽ chiều hư con thì sao?”

“Anh... tráo trở.”

“Tráo trở thì có thể tôn trọng ý kiến của em giống tôi không?” Anh hỏi lại, “Em không cho tôi đặt bao hết chỗ này tôi cũng nghe theo. Đây chính là vấn đề nguyên tắc.”

Diệp Nghi bị anh chọc tức đến đau đầu: “Đi công viên trò chơi còn muốn đặt bao hết... Ngay cả một người cũng không có thì còn gọi là công viên trò chơi à? Đây là nguyên tắc của anh? Trước kia anh đều đến công viên chơi như vậy sao?”

“Phải.” Về mặt anh vô tội, “Tôi sẽ không đến công viên trò chơi có người khác.”

Diệp Nghi hoàn toàn không còn lời nào để nói với anh. Còn Quý Thừa lại có vẻ xấu hổ, cồng Mịch Miêu chạy nhanh về trước: “Bé cưng cưỡi ngựa!”

Diệp Nghi gần như hóa đá. Người này thật sự là Quý Thừa sao? Anh không bị sinh vật kỳ quái nào bám vào người đấy chứ?

Nhưng mà mới vồn vện hai giây, Quý Thừa bỗng nhiên dừng bước. Diệp Nghi nhìn không thấy biểu hiện của anh, nhưng từ bóng lưng xem qua, giây phút này anh đã khôi phục lại bộ dạng lãnh đạm xa cách thường ngày. Diệp Nghi thấy lạ, bất giác bước đến gần họ, mới vừa đến nơi, cô cũng khựng lại.

Du khách nhón nháo, không ai chú ý đến sự ngưng đọng của không gian nhỏ này. Cách đó vài bước, Quý Thừa và Diệp Nghi đồng thời thâm trầm quan sát người ở đối diện. Mà người nọ cũng không lên tiếng, chỉ mỉm cười nhìn lại. Cuối cùng, vẫn là Mịch Miêu lên tiếng trước: “Đi xinh đẹp, đi cũng đến đây chơi à? Hay là lại đến tìm chú đẹp trai nói chuyện? Bạn này là cục cưng của đi à?”

“Thật trùng hợp.” Thượng Vi cười dịu dàng, ánh mắt lại chỉ dán vào Quý Thừa, “Đây là con trai của chị họ em. Chị họ em định cư ở nước ngoài đã lâu, cuộc sống vẫn không tốt lắm. Gần đây đúng là xảy ra chút sự cố, nên đưa con về đây, nhờ em chăm sóc mấy ngày. Trước kia chị họ em sống ở nhà em cũng khá lâu, rất thân với em, em vì chị ấy làm chút chuyện cũng nên mà. Ngạn Ngạn, chào chú Quý đi.”

Từ đầu đến cuối, Diệp Nghi đều như không tồn tại. Cô lặng lẽ cười cười, không để tâm. Xem như Thượng Vi thông minh, ba năm trước hai người đã xé rách mặt mũi, hiện tại cho dù tươi cười đối mặt nhau, cũng chẳng có ích lợi gì. Huống hồ, Thượng Vi đã sớm nhìn thấu, cô và Quý Thừa là hữu danh vô thực, đương nhiên không cần xem trọng cô.

Diệp Nghi chỉ tò mò thái độ của Quý Thừa. Năm lần bảy lượt anh tỏ vẻ không có quan hệ gì với Thượng Vi, hơn nữa lần nữa không muốn ly hôn, quả thực không giống có tính toán gì. Nhưng trùng hợp của hôm nay, cũng thật sự rất khéo nhỉ? Nói không hẹn trước, ngay cả Mịch Miêu cũng không tin.

Trên mặt Quý Thừa không có biểu cảm gì: “Quả thực là rất trùng hợp. Chúng tôi phải qua bên kia, không tiếp chuyện được.”

Diệp Nghi có chút kinh ngạc. Ngày đó Thượng Vi đến nhà thăm hỏi, hai người còn tương tác qua lại, hiện giờ sao lại lãnh đạm rõ ràng như vậy? Nhưng Thượng Vi lại không để bụng: “Ngạn Ngạn, có phải đi út đã dạy con, có gì ngon phải chia sẻ với bạn không? Vừa rồi út có mua kẹo que cho con, có nên tặng bạn một cây không?”

Đó là một bé trai, trông nhỏ hơn Mịch Miêu một chút, đáng vẻ ồm ồm, hơn nữa rất thiếu tự tin, luôn cúi gầm mặt xuống, không nói gì, không cảm nhận được sự tồn tại của nó. Chỉ thấy Thượng Vi nhét kẹo que vào tay nó: “Ngạn Ngạn nói: Chị ơi, tặng chị kẹo que.”

Lúc này, Ngạn Ngạn đột nhiên ngẩng đầu. Diện mạo của cậu bé trông rất được, mặt to, nhưng có vẻ hoang mang và ngỡ ngàng, làm cho người khác trông thấy bất giác giật mình. Một thứ cảm giác khác thường lướt qua trong đầu, Diệp Nghi tiến lên, muốn nhìn kỹ cậu bé này, nhưng Ngạn Ngạn lại đột nhiên sợ hãi cụp mắt xuống, liều mạng rút tay lui về phía sau.

Thượng Vi nói xin lỗi: “Đứa bé này từ nhỏ đã như vậy, nhỏ con, tính cách lại đặc biệt hướng nội, lúc ở nước ngoài càng bị người khác ức hiếp, cho nên chị em mới đưa nó về đây, hy vọng khi tiếp xúc với nhiều đứa bé trạc tuổi nó ở trong nước, có thể giúp ích một chút. Quý Thừa, nhà trẻ anh mở là tốt nhất Macao, có thể giúp đỡ sắp xếp nó vào học hay không? Có người quen chiều cổ, em cũng yên tâm hơn.”

Nói đến mức này, Quý Thừa không tiện nói gì thêm. Liếc nhìn Diệp Nghi, anh lạnh nhạt nói: “Cứ theo quy định xin nhập học, tự nhiên sẽ có người giải quyết.”

Anh thực ra cũng không đồng ý chuyện gì, nhưng Thượng Vi lại có vẻ cảm kích: “Vâng cảm ơn anh.”

“Ngạn Ngạn, cho bạn kẹo đường này!” Mịch Miêu bỗng nhiên tụt xuống khỏi vai Quý Thừa, “Bạn vừa về đây chắc không có ai chơi cùng? Bạn không cần sợ, mình cũng vừa đến đây thôi, sau này chúng ta sẽ chơi chung nhé! Cho bạn đó, nhận đi!”

Lá gan Ngạn Ngạn quá nhỏ, Diệp Nghi sợ cậu bé bị Mịch Miêu dọa, đang định ngăn cản, thì thấy cậu bé đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Mịch Miêu với vẻ sợ sệt mà ao ước. Mịch Miêu bắt lấy tay cậu, quơ quơ: “Vây sau này chúng ta sẽ chơi chung với nhau, hứa rồi nhé!”

Ngạn Ngạn vẫn không đáp, khoé môi bé xịu lại nhẹ nhàng nhếch lên. Cảm giác kia giống như đã từng quen biết, trong lòng Diệp Nghi thất lại, cảm giác kỳ lạ kia lại yếu ớt dâng lên lần nữa. Lúc này, Quý Thừa đưa tay kéo cô qua, đồng thời bế Mịch Miêu lên: “Cứ vậy đi, chúng tôi đi trước nhé.”

Diệp Nghi bị Quý Thừa kéo đi nhanh về trước, nhưng lòng dạ của cô vẫn còn đặt trên người cậu bé nọ. Ngắc đầu, cô hỏi Mạch Miêu: “Cung à, sao con lại chủ động muốn chơi với Ngạn Ngạn?”

“Ngạn Ngạn giống như không biết nói, nhưng mấy bạn nhỏ khác ở nhà trẻ đều biết nói chuyện như con vậy đó. Trông bạn ấy thật đáng thương, không phải mẹ thường dạy con phải giúp đỡ người khác sao? Con đặc biệt muốn giúp đỡ Ngạn Ngạn.”

Ở chỗ không xa, Thượng Vi cứ đứng tại đó, nhìn thẳng vào một nhà ba người họ. Đám đông chen chúc, chỉ chốc lát sau, bóng lưng của họ liền biến mất không thấy. Thượng Vi lạnh lùng nhích khoe môi, rồi bỗng đưa bé bên cạnh lên, đi nhanh ra khỏi công viên.

Trong lòng cô, cậu bé bị ghim đến sinh đau. Nó bấu môi, lại không dám khóc thành tiếng, cuối cùng chỉ yên lặng cúi đầu.

Khi trợ lý mang tới báo cáo điều tra của Diệp Sóc, vừa lúc Kỳ Yên gọi điện đến. Diệp Tông một tay nhận máy, một tay mở tài liệu ra: “Đi chơi về rồi à?”

Giọng nói của Kỳ Yên có chút nặng nề: “Anh đoán xem ở Bến Tàu Ngư Phủ tôi nhìn thấy gì?”

“Thấy gì?”

“Hàn Thiệu Thành. Ông ta đi vào một quán rượu. Tôi bảo người đi dò la rồi, bên dưới quán rượu đó là sông bạc ngầm, sản nghiệp của Diệp Sóc.”

Tay đang lật tài liệu của Diệp Tông dừng lại: “Hàn Thiệu Thành? Ông ta quay về tìm Diệp Sóc tính sổ nhanh như vậy?”

“Còn chưa hết đâu. Quý Thừa, Diệp Nghi và Mạch Miêu cũng ở đó, có người đang giám sát họ.”

“Cái gì?” Diệp Tông ngồi thẳng dậy, “Người của Hàn Thiệu Thành?”

“Lúc đầu tôi cũng không xác định. Sau khi ba người họ rời khỏi công viên, những người đó liền rút lui. Tôi vẫn đi theo, hiện tại đang ở dưới nhà của chúng. Căn nhà này trước kia thuộc sản nghiệp của Hàn Thiệu Thành, sau khi họ Hàn xuống dốc thì bị bán đi, gần đây lại được người ta mua lại, không biết thân phận chủ nhà, nhưng mang họ Hàn. Chắc là ông ta, không thể nghi ngờ.”

Diệp Tông nhắm mắt dựa vào ghế: “Hàn Thiệu Thành tìm Diệp Sóc đòi tiền, muốn đưa bé, điều này có thể giải thích, nhưng ông ta theo dõi Quý Thừa và em tôi làm gì?”

“Ông ta đang tìm đứa bé, Đường Mật cũng tìm con, còn Quý Thừa và Diệp Nghi sẽ giúp Đường Mật. Huống hồ, người họ Hàn mới vừa hại cha anh, lại giả họa cho anh, còn tính món nợ cũ với Diệp Sóc... Lý do ông ta giám sát họ Diệp và họ Quý quả thực nhiều không kể xiết.”

“Bất luận là gì, cũng không thể để ông ta thực hiện được.” Diệp Tông dời mắt đến tài liệu, “Xem ra sẽ mau chóng hành động. Thứ bản trong tay Diệp Sóc rất nhiều, nắm một thứ, có thể đề hấn đi đời không dậy nổi. Diệp Sóc ngã xuống, họ Hàn mò không được của hồi, con anh cũng có thể cứu ra. Chỗ đó thay người khác theo dõi đi, anh về đây trước đã, chúng ta bàn bạc cụ thể hơn.”

“Được, để tôi về.” Lại nhìn tòa nhà trước mặt lần nữa, Kỳ Yên khởi động xe, lái đi.

Cùng lúc đó, trên tầng ba tòa nhà kia, bức màn đóng kín hơi lay động. Sau bức màn, một người đàn ông nói vào điện thoại: “Cô Thượng, người theo dõi đã đi rồi.”

“Tốt lắm.” Trong nhà họ Thượng, Thượng Vi ngồi trước bàn trang điểm. Nhìn gương mặt xinh đẹp trong gương, cô cười đắc ý, “Sau này cứ làm như vậy, giả như là thuộc hạ của Hàn Thiệu Thành. Họ Hàn mới xử Diệp Thánh Ân, giả họa Diệp Tông, còn có món nợ chưa tính với Diệp Sóc, theo dõi Diệp Nghi cũng là bình thường, sẽ không ai hoài nghi.”

“Dạ.”

Cúp máy, vú Trần đẩy cửa ra: “Cô Thượng, thằng bé đang khóc, cô xem...”

Thượng Vi mất kiên nhẫn phát tay: “Mấy chuyện thế này đừng đến phiền tôi, vú xem rồi làm đi.”

“Dạ.” Vú Trần đáp, xoay người định lui ra.

“Này!” Thượng Vi gọi bà lại, “Quên đi, cái khác tôi quản cũng không được, làm vài món ngon cho nó ăn đi. Thằng bé này số cũng khổ, xem như tôi tích đức, vậy thì sau này lỡ như nó xảy ra chuyện gì không hay, tôi cũng không thẹn với lòng.”

“Dạ.”

Khép cửa lại, vú Trần nhìn thoáng ra sau lưng, lắc đầu thở dài: “Tạo nghiệt, tạo nghiệt mà!”

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

Diệp Sóc thật đúng là...” Kỳ Yên lật giờ tài liệu mà Diệp Tông đưa, bật cười, “Đây gọi là gì? Dính líu quá nhiều, hay là không chuyện ác nào không làm?”

“Vây chẳng phải rất tốt sao.” Diệp Tông tựa vào cửa sổ, tiện tay đốt điếu thuốc, “Diệp Sóc dính líu càng nhiều, điểm để chúng ta có thể ra tay càng nhiều, không sợ không thể một chiêu chế địch.”

“Anh làm gì!” Kỳ Yên vói tay giật lấy điếu thuốc, “Lời khuyên trước kia từng khuyên tôi anh quên rồi à? Là bác sĩ đó, còn hút thuốc!”

“Tôi không phải bác sĩ.” Diệp Tông thần nhiên nhìn ra bên ngoài cửa sổ, “Là thương nhân mà thôi.”

Bóng lưng cao lớn của anh lại chất chứa quyết tuyệt trông vắng, Kỳ Yên nói không nên lời, thật lâu sau, anh thở dài, lặng lẽ trả điếu thuốc lại: “Anh nói đúng, phải chọn tội danh nặng nhất, để cho hấn ngã đau không dậy nổi. Theo tình hình trước mắt xem ra, rửa tiền và buôn ma túy là đủ rồi.”

“Ừ.” Đầu ngón tay Diệp Tông khẽ kẹp lại, kẹp điếu thuốc như kẹp dao phẫu thuật, “Nhưng mà muốn điều tra hấn, thì phải tự tra mình trước đã. Tuy rằng, mấy hoạt động này đều trên danh nghĩa cá nhân Diệp Sóc, nhưng mấy năm nay, hấn ra mặt can dự vào không ít nghiệp vụ của tập đoàn Diệp thị, phạm là những thứ bị hấn chấm dứt vào chắc chắn cũng chẳng sạch sẽ. Tập đoàn hiện giờ nằm trong tay tôi, một khi gặp sự cố, người xúi quẩy không phải Diệp Sóc, mà chính là tôi.”

“Đúng vậy.” Kỳ Yên đáp, “Cho nên thời gian này, âm thầm kiểm kê Diệp thị trong tay anh trước, đồng thời giám sát phía Diệp Sóc. Hàn Thiệu Thành đã mò tới rồi, Diệp Sóc có muốn yên thân cũng chẳng yên thân nổi, nhất định có rất nhiều chỗ sơ hở sẵn có để nắm. Đợi bên chỗ anh chỉnh lý xong xuôi, liền lập tức thu lưới, đánh hấn trở tay không kịp.”

“OK.”

Bàn xong chuyện chính, trong phòng nhất thời yên tĩnh. Kỳ Yên nhìn chăm chăm điếu thuốc của Diệp Tông, còn định khuyên vài ba câu, nhưng thế nào cũng không nói nên lời. Nói cái gì đây? Anh vứt bỏ ước mơ, trở lại noi mình chán ghét nhất, biến thành hạng người mình oán hận nhất. Trong cuộc sống, ngoại trừ dục vọng quyền lực, chỉ còn lại âm mưu, tính kế và chém giết. Nhưng không còn cách nào, đây chính là số mệnh.

Lúc họ nói chuyện, Đường Mật vẫn im lặng lui ở một góc. Hiện giờ họ nói xong rồi, cô lại đột nhiên lăm bắm một mình: “Hàn Thiệu Thành quay về rồi... Ông ta tới tìm Diên Diên của tôi...”

Diệp Tông lo lắng liếc nhìn Kỳ Yên một cái: “Tôi đi gọi điện cho em tôi, hai người nói chuyện đi.”

Khi cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, Đường Mật lại như đang nghe thấy tiếng sấm, toàn thân run lên bần bật, sau đó ghì chặt lấy đầu gối, ngồi cuộn mình lại: “Diên Diên... Hàn Diên...”

Bước chân Kỳ Yên đột nhiên khựng lại, sau một lúc lâu, anh bước đến nâng cằm Đường Mật lên: “Nhìn tôi. Nghe rõ đây, không sao hết. Em và đứa bé đều sẽ không có chuyện gì.”

“Không, anh không biết ông ta...” Đường Mật lại không ngừng lắc đầu, “Ông ta rất đáng sợ, ngay cả con ruột mà ông ta cũng giết... là ông ta giết chết Hàn Diên, không, là tôi đã hại chết Hàn Diên...”

“Đường Mật!”

“Anh biết anh ấy!” Đường Mật đột nhiên bắt lấy tay của Kỳ Yên, “Anh biết Hàn Diên đúng không?”

Kỳ Yên nhìn tay cô nắm chặt lấy mình, tròn mắt phút chốc sẫm lại: “Đúng, thì sao?”

“Anh có biết anh ấy chết thế nào không?” Đường Mật mở to mắt nhìn anh, nhưng bên trong không hề có tiêu cự, “Tin tức chỉ nói: Tổ chức buôn bán ma túy lớn nhất trong nước bị cảnh sát triệt phá, đầu sỏ Hàn Thiệu Thành không rõ tung tích, còn Hàn Diên chết ngay tại chỗ... Cho nên, cho nên anh ấy bị người khác đánh chết đúng không? Sau đó... anh có từng gặp anh ấy không?”

“Không.” Khóe môi Kỳ Yên bất giác giật nhẹ, “Nhưng lúc anh ta chết, tôi có mặt tại đó. Em hỏi chuyện này làm gì?”

“Anh ấy chết, lúc anh ấy chết.” Môi Đường Mật điên cuồng run rẩy, đột nhiên cô ôm đầu hét lên, “Không, anh đừng nói gì cả! Tôi không muốn biết!”

“Em luôn hỏi tại sao tôi lại ghét em.” Kỳ Yên vươn tay cố định gáy cô, buộc cô đối diện với mình, “Bởi vì tôi biết tất cả mọi chuyện có liên quan đến em Đường Mật, nếu đã nhắc đến, vậy tôi thay Hàn Diên hỏi em một câu. Em bắt anh ta quay về nhà họ Hàn, anh ta làm theo. Kết quả như bây giờ, em hài lòng rồi chứ?”

Mặt Đường Mật trắng bệch, không còn chút sức sống, chỉ có nước mắt tuôn trào. Kỳ Yên cố gắng kiềm nén kích động muốn bóp chết cô, gần từng chữ một: “Là em đưa tay đẩy anh ta về hố lửa, phản ứng hiện giờ lại mang ý nghĩa gì? Sợ hãi? Hay lại bắt đầu thấy cần rút?”

“Tôi không ngờ mà, tôi không ngờ sẽ như vậy...” Đường Mật điên cuồng lắc đầu, “Nếu sớm biết... Kỳ Yên, nếu sớm biết như vậy, tôi thật hy vọng chưa từng gặp gỡ anh ấy. Nếu tôi không gặp anh ấy, vậy thì tốt biết bao...”

“Đây chính là đáp án của em?!” Kỳ Yên đột nhiên đứng thẳng, túm cô đứng lên, lại hát ra như bị điện giật.

Sau khi bất động hồi lâu, anh đột nhiên cười lớn: “Ha ha, là tôi nghĩ nhiều rồi. Đường Mật, bất luận bao nhiêu năm trôi qua, trong lòng của em đều chỉ có mỗi em thôi! Anh ta vì em, ngay cả chết cũng từng chết qua, đây là đáp án của em? Đúng là anh ta! Là anh ta liên lụy em!”

Nghe được tiếng động loảng xoảng, trợ lý Triệu Dương vẫn luôn đứng canh bên ngoài giật mình, vội vàng đi qua gõ cửa phòng bên cạnh: “Cậu chủ, anh Kỳ và cô Đường hình như đang tranh chấp!”

Mới vừa mở cửa ra, anh ta lại giật mình. Trong phòng không bật đèn, Diệp Tông ngồi ở trước cửa sổ, chỉ thấy bóng lưng lơ mờ. Nghe thấy tiếng nói, anh hơi xoay người: “Tiếng động gì?”

“Nghe loảng xoảng một tiếng.” Triệu Dương thành thật đáp, “Có lẽ đã ném vỡ chiếc bình đời Tống rồi.”

“Người không bị sao là được. Anh ta tự có chừng mực.” Diệp Tông lơ đãng, “Nhìn nhiều năm như vậy rồi, sớm muộn gì cũng phải phát tiết ra, nếu không chắc sẽ thành bệnh. Chỉ cần không động đến người thì đừng nhúng tay vào, chớ ném vỡ hết đồ đạc trong phòng thì hẳn đến khuyên nhủ, đã hiểu rồi chứ?”

“Dạ.” Triệu Dương đầu đầy vạch đen, lui ra ngoài.

Trong phòng lại tối tăm, Diệp Tông ngắm nghía điều thuốc trong tay, hồ hững quan sát đèn đóm bên ngoài. Đây là ngày tháng sau này của anh? Sống cô độc trên trần thế phồn hoa đô hội, âm trầm, tĩnh mịch, không có nửa phần ánh sáng.

Anh thực sự hâm mộ Kỳ Yên, thậm chí có chút hâm mộ Quý Thừa. Bất luận thù hận, oán niệm hay là thịnh nộ, ít nhất họ còn có người để kể lể, còn có chỗ để phát tiết. Còn người anh hận lại xa xôi ngàn dặm, cả đời này cũng sẽ không gặp lại.

Anh giờ thuốc lá trong tay lên, thật lâu trước kia, từng có một cô gái thích nổi loạn, rõ ràng ngây thơ muốn chết, còn bày đặt dùng khói thuốc làm bản thân sắc đến nổi nước mắt ràn rụa, còn mạnh miệng nói: “Thế nào? Quyến không quyến rũ? Gọi không gọi cảm?”

Anh thì sẽ ghét bỏ: “Tỉ lệ mắc bệnh ung thư phổi của người hút thuốc cao gấp 40 lần người bình thường. Tôn thương của người hút thụ động thậm chí còn cao hơn cả người hút chủ động. Chính em không tiếc mạng sống, còn kéo anh chôn theo?”

Cô liếc anh, lại búng tàn thuốc: “Tôn thương anh chịu còn lớn hơn em? Khó có khả năng. Em cũng không nên chết sau anh mà, anh chết rồi thì em còn sống để làm gì?” Sau đó, cô cai thuốc, nhưng lại bỏ anh.

Diệp Tông vẫn luôn không hiểu tại sao con người ta lại thích hút thuốc, hiện giờ rốt cục anh cũng nhận ra ưu điểm của thứ này. Nó có thể làm cho con người quên đi nỗi buồn, tập trung tinh thần vào chuyện nên làm. Mà cái giá phải trả, chỉ hy sinh chút tuổi thọ thôi mà. Anh chẳng sao cả. Đời anh coi như xong rồi, chỉ còn lại sứ mạng mà thôi.

Hiện tại, người trên đời này cần anh chỉ có mỗi Diệp Nghi. Đổi lại được tự do cho cô, anh liền hoàn thành sứ mạng, không còn gì đáng để lưu luyến nữa. Hãy còn đang mỉm cười, Diệp Tông gọi điện, dịu dàng hỏi: “Đang làm gì vậy?”

“Anh hai!” Đầu dây bên kia, Diệp Nghi vui sướng nhận máy. Bên cạnh cô, Quý Thừa cúi đầu ăn cơm, không có phản ứng gì. Lúc này mà rời khỏi chỗ ngồi thì chính là cố tình, vì thế Diệp Nghi ngồi yên tại chỗ: “Có chuyện gì à?”

“Không có gì, chỉ muốn hỏi thăm em, hôm nay đã làm những gì?”

Đây là ngày đầu tiên sau khi cô chính thức quay trở về bên cạnh Quý Thừa, thấy Diệp Tông lo lắng cho mình như vậy, Diệp Nghi có chút xúc động: “Dẫn Mạch Miêu đến Bến Tàu Ngư Phủ, chơi cả một ngày, rất vui, vừa về nhà ăn cơm.”

“Vậy anh yên tâm rồi.” Diệp Tông dừng một chút, “Để hán ta nghe máy đi.”

Diệp Nghi ngạc nhiên: “Dạ?”

“Đưa điện thoại cho Quý Thừa.”

“Anh hai...” Diệp Nghi hơi do dự, “Có chuyện gì sao?”

“Đưa hán.”

Mặc dù Quý Thừa cúi đầu, nhưng toàn bộ sự chú ý lại đổ dồn lên người cô. Giọng điệu cô nói chuyện nhỏ nhẹ như vậy, trước giờ anh chưa từng được nghe... Đang bức bối trong lòng, chiếc điện thoại màu trắng lại đưa đến trước mặt anh. Ngẩng đầu, chỉ thấy cô do dự nhìn anh: “Anh Diệp Tông muốn

nói chuyện với anh.”

Anh tỉnh bơ cầm lấy điện thoại: “Tôi đây.”

“Hôm nay ở Bến Tàu Ngư Phủ, ba người bị người ta theo dõi. Phán đoán ban đầu là người của Hàn Thiệu Thành. Hôm nay ông ta cũng đến đó gặp Diệp Sóc. Ảnh của người theo dõi anh sẽ gửi qua cho anh, sau này cẩn thận một chút.”

Quý Thừa im lặng một hồi, thấp giọng nói: “Biết rồi. Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn tôi.” Diệp Tông cười giễu nói, “Tôi không phải vì anh, tôi nói rồi, anh chết tôi sống. Quý Thừa, lập trường của tôi vĩnh viễn không thay đổi. Nghe nói em tôi tạm thời sẽ không khỏi kiện ly hôn, xem ra anh lại uy hiếp nó rồi. Lần này anh dùng cái gì làm lợi thế? Quyền nuôi dưỡng?”

Quý Thừa không kiên nhẫn, bật cười: “Anh nghĩ thế nào cũng chẳng sao, từ từ anh sẽ biết, làm như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt.”

“Tốt hay xấu anh nói cũng không tính, phải để em tôi định đoạt.” Diệp Tông nhàn nhạt nói, “Nếu nó cảm thấy tốt, tôi sẽ không ngăn cản. Điều tôi phải làm, chính là cung cấp đầy đủ vốn liếng cho nó, để nó có thể tự do lựa chọn, không thể có uy hiếp gì. Cứ như vậy nhé. Cúp đây!”

Quý Thừa để điện thoại xuống, Diệp Nghi căng thẳng hỏi: “Diệp Tông nói gì với anh vậy?”

“Không có gì. Anh ta cảm thấy tôi lại hiếp đáp em, cho nên mắng tôi mấy câu.”

Mắng á? Diệp Tông tuyệt đối không làm chuyện vô ích, anh ấy sẽ vì chuyện mắng người mà cố tình gọi điện đến? Đang định hỏi tiếp, lại nghe Mạch Miêu nói: “Mẹ, con ăn no rồi! Có phải được ăn bánh ngọt trắng miệng rồi không?”

Từ hôm qua, Mạch Miêu bắt đầu nhắc tới bánh ngọt cô làm. Diệp Nghi không khỏi cười nói: “A Phi à, chị mau bùng lên đi, có người chờ không kịp kia.”

Ba chiếc đĩa tinh xảo lần lượt được đặt xuống, Diệp Nghi và Mạch Miêu lập tức cảm muốn lên, còn Quý Thừa chỉ nhìn chăm chăm miếng bánh. Mạch Miêu đầy phần khởi nói: “Bánh ngọt mẹ làm ăn ngon nhất, chú đẹp trai mau mau nếm thử đi, có phải đặc biệt... A, chú đẹp trai, sao chú không ăn vậy?”

Hồi lâu Quý Thừa mới nói: “Lát nữa chú bùng lên lần ăn.”

Tay cảm muốn của Diệp Nghi hơi khựng lại: “Không muốn ăn thì cứ nói thẳng ra, bùng lên lâu làm gì rồi đem bỏ, phiền phức như vậy.”

Chiếc muốn trong tay Quý Thừa va vào mép đĩa: “Sao em lại biết...”

“Tôi không ngốc.” Diệp Nghi ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, “Nhưng mà lần này tôi dùng bơ đã tách bỏ lactose, anh có muốn ăn thử không?”

Lúc này đây, chiếc muốn rơi thẳng xuống sàn: “Là ai nói với em... A Phi!”

“Không phải tôi, thực sự không phải tôi đâu cậu chủ!” A Phi nhăn nhó kêu oan, “Oan uổng quá!”

“Anh đừng đoán bừa nữa. Tôi nghe Tiểu Ngải nói thôi, là chủ tiệm bánh ngọt ở Indiana.” Diệp Nghi quắc mắt nhìn anh, “Quý Thừa, anh mắc chứng không dung nạp lactose, ngay cả người xa lạ gặp mặt một lần cũng có thể nói với họ, tại sao lại không nói với tôi?”

Bởi vì anh không biết có loại bơ tách bỏ lactose, càng không muốn khiến cô đau lòng thất vọng. Nhưng lời này nghe ra rất giống như ngụy biện, nói thì cô cũng chẳng tin. Quý Thừa ghen trong chớp lát, trả lời qua loa cho xong: “Không cần thiết.”

Cho nên cô còn không bằng người xa lạ. Tuy rằng sớm biết như thế, nhưng nghe chính miệng anh nói ra không chút lưu tình, cô vẫn cảm thấy đau đớn. Diệp Nghi đứng phắt dậy: “Cung à, ăn xong rồi thì lên lầu rửa mặt.”

“Đợi đã.” Quý Thừa gọi lại, “A Phi, dẫn cô chủ nhỏ lên lầu trước đi, tôi có lời muốn nói với cô chủ.”

Không có con ở đây, bầu không khí có chút gượng gạo. Diệp Nghi đứng yên tại chỗ, cũng không định ngồi xuống: “Chuyện gì?”

Quý Thừa không đáp, chỉ nặng nề nhìn cô, giống như muốn nhìn ra được manh mối gì đó từ trên người cô. Diệp Nghi càng lúc càng mất tự nhiên: “Không có gì thì tôi đi lên lầu.”

Mới vừa xoay người định bước đi, cổ tay cô liền bị tóm lại: “Diệp Nghi, nếu tôi và Diệp Tông phải một mất một còn, em sẽ đứng về phía ai?”

Diệp Nghi chột quay đầu lại, trông mắt trắng đen rõ ràng bắn ra vẻ tàn khốc: “Anh định làm gì?”

Quý Thừa đột nhiên buông tay, giống như bị hất ra, anh lui về sau nửa bước, bật cười: “Tôi còn có thể làm gì? Diệp Nghi, em không nên nghĩ tôi như vậy?”

“Vậy anh có ý gì?” Diệp Nghi đề phòng nhíu mày.

“Chỉ là tùy tiện hỏi thôi.” Quý Thừa lại đeo mặt nạ hờ hững, “Họ Quý và họ Diệp luôn có xung đột lợi ích, lúc trước vì thế mới xảy ra chuyện. Hiện giờ họ

Diệp nằm trong tay Diệp Tông, nếu anh ta đối chọi với tôi... Diệp Nghi, em đứng về phía nào?”

Diệp Nghi nghiêm túc nhìn Quý Thừa, muốn từ biểu hiện kín kẽ của anh nhìn ra chút manh mối. Sau khi tự hỏi hồi lâu, rốt cuộc cô cũng có đầu mối: “Anh vẫn lo lắng chuyện tài sản à? Quả thực, hợp đồng lần này của chúng ta thoải mái hơn lần trước rất nhiều, gần như tôi chẳng có nghĩa vụ gì, đương nhiên cũng nên vứt bỏ quyền lợi ngang hàng. Anh yên tâm đi, chỉ cần là tài sản của anh, bất luận là trước kia hay sau này, tôi đều không lấy. Nếu cần, tôi có thể viết cam kết.”

Những lời này giống như búa sắt, nện thẳng vào tim của Quý Thừa. Trên mặt vốn phủ lớp băng dày, băng vỡ, dòng máu rét lạnh chảy đầy đất. Anh không nên hỏi, chẳng phải sao? Sao cô có thể đứng về phía anh chứ? Cô chỉ biết mau chóng vạch rõ ranh giới với anh thôi.

“Diệp Nghi, em...”

Reng reng reng, điện thoại lại vang lên, hai chữ Diệp Tông không ngừng chớp tắt, Diệp Nghi vội vàng nhận máy: “Anh hai?”

“Nghiêm Hàn tỉnh rồi.” Giọng nói Diệp Tông như một loại nhạc cụ nặng nề nào đó, va đập làm lòng người phát run, “Nhưng anh ta... Em gái à, tốt nhất em nên mau chóng đến đây.”

“Nghiêm Hàn? Nghiêm Hàn!”

Diệp Nghi nắm chặt tay Nghiêm Hàn. Anh đã tỉnh, anh đang nhúc nhích, nhưng tại sao anh lại không mở mắt ra, không nói chuyện với cô, chỉ không ngừng run rẩy?

“Nghiêm Hàn!” Nước mắt Diệp Nghi lăn dài trên má, “Anh làm sao vậy, anh có nghe em nói gì không? Anh hai!” Cô quơ quào nắm lấy vạt áo của Diệp Tông, “Anh hai, Nghiêm Hàn bị sao vậy?”

“Ma túy.” Diệp Tông nặng nề nói, “Anh ta bị tiêm ma túy quá liều, có thể giữ được tính mạng đã là may mắn. Nhưng liều lượng này, không thể tránh khỏi bị liệt, cho nên...”

Dưới chân Diệp Nghi mềm nhũn, ngồi thụp xuống đất: “... Ma túy.”

Cô ngơ ngàng nhìn qua đó, trước mắt lại nhòe đi, cô nhào vào bên giường Nghiêm Hàn: “Nghiêm Hàn... Xin lỗi anh... Là em, em hại anh. Anh tha thứ cho em, anh phải khỏe, được không? Sau này chuyện gì em cũng nghe anh, anh nói gì em cũng làm theo hết, anh nhìn em đi, nhìn em đi được không?”

Diệp Tông ngồi xổm xuống, ôm Diệp Nghi vào lòng. Còn Quý Thừa thì đứng ở xa xa, không nhúc nhích, cũng không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Anh muốn bước đến an ủi, lại làm không được. Có lẽ Diệp Nghi cũng không cần sự an ủi của anh. Anh chỉ có thể tro mắt nhìn, nhìn cô vì người đàn ông khác mà thương tâm, thế thoát đồng ý bất cứ yêu cầu nào của hắn.

Cứ như vậy, không biết qua bao lâu, Diệp Nghi đột nhiên kêu lên: “Anh hai! Anh ấy đang bấu em, anh ấy bấu vào tay em! Nhìn đi! Anh ấy mở mắt, anh ấy đang nhìn em! Nghiêm Hàn? Nghiêm Hàn!”

Tầm nhìn của Quý Thừa bị che đi, nhưng anh mơ hồ nghe thấy tiếng nói khàn khàn: “Nghi... Nghi...”

“Là em, Nghiêm Hàn, em đây! Anh hai, anh ấy đang gọi tên em!” Nhưng mà chỉ chốc lát, mừng rỡ lại biến thành kinh hoàng. “Nghiêm Hàn, anh... anh làm sao vậy?”

Người trên giường bỗng điên cuồng co giật, Diệp Tông bước nhanh đến, ấn nút gọi ở đầu giường, bác sĩ và y tá mau chóng chạy vào: “Mời mọi người ra ngoài, đừng ảnh hưởng cấp cứu!”

“Nghiêm Hàn! Nghiêm Hàn...” Diệp Nghi như điên như dại, không để tâm tiếng quát của bác sĩ, vô thức đi về phía giường của Nghiêm Hàn, chỉ muốn đến gần anh hơn. Diệp Tông và Quý Thừa cùng giữ cô lại, mới kéo được cô ra khỏi phòng bệnh.

Bên kia tấm kính lạnh lẽo, trên người Nghiêm Hàn cứng đờ, chất lỏng từ từ rót vào cơ thể thiếu sức sống của anh. Diệp Nghi ngơ ngác, im lặng, như người mất hồn.

Diệp Tông không đành lòng, thấp giọng khuyên can: “Em à...”

“Là ai?” Cô quay đầu lại hỏi, “Chuyện của Nghiêm Hàn... Rốt cuộc là kẻ nào làm?”

Diệp Tông và Quý Thừa liếc mắt nhìn nhau: “Còn chưa xác định được, nhưng hiểm nghi lớn nhất chính là Hàn Thiệu Thành. Thủ pháp gây án của vụ Nghiêm Hàn và cha giống hệt nhau, đều rất giống cách làm của họ Hàn. Còn sau lưng họ Hàn có người nào khác hay không thì chưa biết được.”

“Tại sao? Ông ta và Nghiêm Hàn có gì...” Nói được một nửa, cô đột nhiên nghẹn lại, hét lên, “Không, ông ta không biết Nghiêm Hàn, ông ta nhắm vào em! Nghiêm Hàn là chị thay em!”

“Em à!” Diệp Tông ghi chặt lấy cô, “Em bình tĩnh lại đi!”

“Chính là vậy! Bởi vì quan hệ giữa em và Đường Mật! Hàn Thiệu Thành biết em đang giúp Đường Mật tìm con! Đường Mật không noi nương tựa, không chỗ dựa vào, đầu thế nào uy hiếp được ông ta, nhưng có em ở đây, sẽ có người giúp Đường Mật, cho nên ông ta muốn trừ khử em!”

“Diệp Nghi, đây đều là phỏng đoán! Không có căn cứ!” Quý Thừa cắt ngang lời cô, “Còn có rất nhiều khả năng khác, em không cần đổ hết mọi tội lỗi lên người mình!”

“Còn có khả năng nào khác?” Diệp Nghi mờ mịt hỏi.

Mẹ anh, Thượng An Quốc... Quý Thừa âm thầm siết tay. Đó đều là kẻ địch của anh, rất có thể vì đối phó anh mà ra tay với Diệp Nghi, còn Nghiêm Hàn chỉ là vô tội bị liên lụy... Nhưng Quý Thừa không dám nói. Thứ nhất, anh cũng không có chứng cứ xác thực; thứ hai, mặc dù thật sự là như vậy, thì anh có thể nói ra sao? Hết thấy đều do anh mà ra? Vậy có khi nào Diệp Nghi càng thêm hận anh hay không?

“Anh đừng lừa tôi.” Diệp Nghi lắc đầu nói. “Là tôi, đều là tôi! Hàn Thiệu Thành, tôi sẽ không tha cho ông, tuyệt đối không.”

Cô bình tĩnh lại chút ít, đáy mắt mờ mịt dần dần trấn định, tụ thành màu tuyết tuyết và thù hận. Cảm nhận được biến hóa của cô, Diệp Tông không hỏi nhủ mảy: “Em à...”

“Anh hai, em muốn quay về Diệp thị.”

“Cái gì?”

“Không được!”

Vừa dứt lời, đã bị Quý Thừa và Diệp Tông đồng loạt ngắt ngang. Liếc nhau, Diệp Tông phản đối trước: “Đây là chuyện của đàn ông, em dây vào làm gì!”

“Thế nào là dây vào?” Diệp Nghi hỏi vặn lại, “Diệp thị vốn có cổ phần của em. Em lấy lại thân phận, cổ phần công ty đương nhiên phải lấy trở về. Anh hai, anh mới về, bên cạnh anh có mấy người có thể tin tưởng? Trong có Diệp Sóc, ngoài có Hàn Thiệu Thành, anh lo liệu thế nào? Em không làm được việc, nhưng tốt xấu gì cũng đáng tin tưởng hơn người khác, làm chuyện khác không được, nhưng chạy vật thì có thể chứ? Chuyện em có thể làm quả thực không nhiều, nhưng sẽ dốc hết khả năng, mà không phải không làm gì hết, chỉ trơ mắt nhìn anh một mình tranh đấu, còn bản thân lại núp đằng sau hưởng thụ an nhàn. Nghiêm Hàn là vì em mà bị hại, nếu không làm gì hết, cả đời này em sẽ cắn rứt lương tâm.”

“Nhưng mà...” Diệp Tông liếc Quý Thừa một cái.

Quả thật, hiện tại bên anh đang cần người, nhưng anh không muốn kéo Diệp Nghi xuống vũng bùn này. Nhưng anh cũng hiểu cá tính của đứa em gái này. Hơn mười năm trước, khi cô liêu lĩnh cứu anh, anh chỉ biết, mặc dù Diệp Nghi trông yếu đuối, nhưng khi bị chạm đến giới hạn, sẽ bùng nổ dữ dội.

Giới hạn của cô chính là người thân, là anh, là Nghiêm Hàn. Một khi sinh mạng họ bị đe dọa, cô không thể làm ngơ. Thế nhưng, cho dù anh đồng ý, thân phận của Diệp Nghi cũng khó xử. Hiện tại cô vẫn là vợ của Quý Thừa, trong tay nắm phần tài sản của Quý thị. Mà mâu thuẫn giữa Diệp thị và Quý thị tồn tại đã lâu, anh còn nói sẽ cùng Quý Thừa đấu đến người chết ta sống.

Trước giờ cô không màng chuyện công ty còn mâu thuẫn chồng chất, nếu thực sự gia nhập Diệp thị, vậy sao chung sống với Quý Thừa? Cô bị kẹp giữa hai gia tộc, rốt cục đứng về bên nào?

Diệp Tông lắc đầu: “Chuyện này không đơn giản thế đâu. Dù anh đồng ý cũng vô ích, ban giám đốc không có khả năng thông qua. Dù sao Quý Thừa và em...”

“Trước đó em đã bàn xong với Quý Thừa rồi, em sẽ tách bạch quyền sở hữu có liên quan đến Quý thị, cũng tuyệt đối không tiếp xúc với bất kỳ thông tin kinh doanh nào. Ngoại trừ duy trì quan hệ hôn nhân trên danh nghĩa, em chẳng có liên quan gì tới Quý thị. Nếu họ vẫn không tín nhiệm em, em cũng có thể không tiếp xúc với tài liệu cơ mật của Diệp thị, chỉ giúp đỡ anh vài chuyện đơn giản, chạy vật thôi cũng được. Anh hai, em chỉ muốn làm chút gì đó cho Nghiêm Hàn.”

Cô nghiêm túc mà bức thiết nhìn Diệp Tông, không thêm chia sẻ chút sự chú ý nào đến Quý Thừa. Một mình Quý Thừa đứng xa xa, tựa hồ cảm thấy trần nhà, mặt đất, vách tường đồng thời đè ép lại chỗ anh, đẩy anh đến một miền hoang vắng, một góc bé nhỏ cô đơn, không ai quan tâm tới.

Cô không cần anh. Lại là như vậy, lại là vì người đàn ông khác, người phụ nữ này gấp gấp vạch rõ ranh giới với anh, bóc trần mọi nhãn mác có quan hệ đến anh, dốc sức ném thật xa, sợ có bất cứ dính dáng gì.

Những chuyện cô muốn làm, anh đều có thể giúp cô làm mà! Anh sẽ cứu thoát con của Đường Mật, trừng trị kẻ ám sát Nghiêm Hàn, bắt luận kẻ đó là Hàn Thiệu Thành, là Thượng An Quốc hay là mẹ anh. Chỉ cần tổn thương người thân của cô, một người anh cũng không buông tha, cho dù phải đánh đổi cả gia nghiệp cũng không tiếc.

Nhưng cô hoàn toàn không cần. Người thân của cô là Diệp Tông và Nghiêm Hàn, không có anh. Quý Thừa từng bước lui ra sau, lặng lẽ xoay người bỏ đi. Anh phải đi, nơi này cùng lòng dạ cay nghiệt của cô chẳng khác gì nhau, hoàn toàn không tồn tại vị trí của anh.

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36

Nhân viên chăm sóc y tế dần dần tản ra, đèn chiếu đột nhiên tắt phụt, phòng bệnh vắng lặng càng thêm lạnh lẽo dị thường. Diệp Nghi đứng bất động ngoài cửa: “Anh hai, Nghiêm Hàn anh ấy...”

“Đừng sợ.” Diệp Tông nắm chặt tay cô, “Bác sĩ ra ngoài, chúng ta đi hỏi thăm xem, nhất định không sao đâu.”

Nói đoạn, cuối cùng bác sĩ cũng rời khỏi phòng, chỉ thấy anh ta đóng cửa, lập tức bước đến, đứng trước mặt của Diệp Tông: “Đến đây.”

“Sur huynh.” Tiếng nói của Diệp Tông mang theo vẻ kính trọng không như bình thường: “Vất vả rồi, cảm ơn.”

“Là bồn phận của bác sĩ mà.” Vị bác sĩ tháo khẩu trang xuống, để lộ gương mặt cực kỳ đẹp trai, “Đã qua khỏi nguy hiểm, nhưng rất lâu mới hồi phục lại được, cũng rất đau đớn, phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Dừng một chút, anh chuyển sang Diệp Nghi, “Cô Diệp đúng không? Tôi là Giang Minh, là bác sĩ chủ trị của Nghiêm Hàn, bạn học của Diệp Tông, hân hạnh được gặp cô.”

“Bác sĩ Giang, cảm ơn anh.” Diệp Nghi cầm lấy tay của Giang Minh, “Xin anh hãy giúp anh ấy.”

Giang Minh gật đầu: “Nhất định dốc hết khả năng.”

“Yên tâm đi.” Diệp Tông nắm lấy vai cô, “Ồ trường, sur huynh là nhân vật truyền kỳ đó, ngay cả hiệu trưởng cũng nói anh ấy là kỳ tích lớn của giới y học. Có anh ấy ở đây, Nghiêm Hàn nhất định không có việc gì đâu.”

“Lúc ấy người hiệu trưởng nói không chỉ có Giang Minh, mà là Diệp Tông và Giang Minh, cậu còn xếp trước tôi.” Giang Minh lẳng lặng nhìn Diệp Tông, “Cứ như vậy mà bỏ à, cậu thực sự nghĩ kỹ rồi? Sẽ không hối hận?”

“Không có gì phải hối hận.” Diệp Tông cười nhạt, “Mỗi người có số mà.”

Giang Minh khề thờ dài: “Bảo trọng.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Diệp Nghi tiêu hóa trong chốc lát, bỗng dung quay đầu, “Hoàn toàn buông bỏ?”

“Anh đã gạch bỏ tư cách bác sĩ của mình.”

“Cái gì?!” Diệp Nghi ôm lấy cánh tay của Diệp Tông, “Anh hai, anh... Đều là vì em, đúng không?”

“Anh là vì chính mình.” Diệp Tông mặc cô nắm, ánh mắt không chút gợn sóng, “Họ Diệp đến đời của chúng ta, con cái tuy nhiều, nhưng nhân tài quá ít, chủ ý của cha sớm muộn gì cũng rơi xuống đầu anh thôi. Đến lúc đó, anh chính là mục tiêu công kích của mọi người. Nếu đã như vậy, chẳng bằng nhanh chóng nắm hết mọi thứ trong tay, chờ đến khi đã kích ngấm ngấm hay công khai cũng có nhiều phần thắng hơn.”

“Không, anh gạt em!” Diệp Nghi lắc đầu nói, “Anh đã sớm thoát ly mọi quan hệ với họ Diệp... Lúc trước, anh dựa vào năng lực của chính mình để xuất ngoại, chịu nhiều cực khổ như vậy cũng không bao giờ muốn quay về... Nếu không phải em, cha hoàn toàn chẳng có gì để uy hiếp anh hết...”

“Em gặp Lê Ly rồi chứ.” Diệp Tông giơ tay cắt ngang lời cô, “Đúng vậy, anh bỏ nhà đi là ôm suy nghĩ không bao giờ trở về, nhưng cô ấy đã cho anh một bài học. Sau khi bị cô ấy vứt bỏ anh mới biết được, tiền tài và quyền lực là thứ quan trọng nhất, không có chúng cũng chỉ có thể mặc người ta chà đạp. Cha nói đúng, trước kia anh quá mức thanh cao, theo đuổi cái gì, lý tưởng cái gì, bác sĩ thì sao? Trị bệnh cứu người, nghe qua quả là cao thượng, kết quả là ngay cả bản thân cũng không cứu được, chỉ có thể để mặc cô gái ấy vũ nhục mình. Sau này sẽ không đâu, thứ gì là của anh, anh đều phải đưa tay cầm về.”

“Anh hai, anh...” Đây đích thực là lời nói thật lòng của anh ấy? Diệp Tông vốn dĩ không phải như vậy. Anh ấy thường tự chế nhạo mình mắc bệnh sạch sẽ, cho nên muốn làm bác sĩ. Còn sống ở nhà họ Diệp, sống nhiều thêm một phút đồng hồ thôi cũng khiến người ta không chịu nổi rồi. Nếu chưa từng gặp Lê Ly, những lời này Diệp Nghi tuyệt đối không tin.

Nhưng chuyện cũ của Lê Ly và Diệp Tông rõ ràng đã vượt qua khỏi tưởng tượng của cô. Một người vì một người mà thay da đổi thịt cũng chẳng phải chuyện gì mới mẻ. Cô và Quý Thừa, Đường Mật và Hàn Diên chẳng phải đều là như vậy? Chỉ vì tình cờ gặp gỡ tại khúc ngoặt, cuộc đời liền hoàn toàn lệch hướng, chạy theo một phương hướng không thể dự tính.

“Anh tự biết chừng mực, không cần em phải quan tâm.” Diệp Tông bình thản nói, “Anh chỉ hỏi em một câu, em có dự tính gì? Nếu có thể chọn, em có nghĩ là sẽ rời khỏi Quý Thừa?”

Có nghĩ là? Chuyện này cho tới bây giờ không là vấn đề cô có nghĩ là nữa. Tình cảnh mấy hôm trước Thượng Vi đến nhà chọt hiện lên trong đầu.

“Quý Thừa, anh ăn nhiều một chút đi!”

“Quý Thừa, gần đây sao anh không đến chỗ em chơi?”

“Quý Thừa, lần trước anh nói thích món này nên em lại nấu...”

Buồn cười chính là, Quý Thừa hết lần này đến lần khác ở trước mặt Thượng Vi mà đối xử hà khắc với cô, còn Thượng Vi ở trước mặt cô điệu võ dương oai thì nửa câu anh cũng chẳng ngăn cản. Cứ như vậy, anh lại còn nhiều lần phủ nhận mối quan hệ với Thượng Vi. Cho dù đây là lời thật đi chăng nữa thì cô cũng chẳng vui về gì. Nếu trong lòng anh Thượng Vi chỉ là bạn, vậy thì cô còn thua xa cả bạn bè.

Diệp Nghi lắc đầu, đuổi đi ký ức không vui ấy: “Xa nhau chỉ là chuyện sớm muộn. Hiện tại đây đưa cũng vì con thôi, vậy xem đây đưa được đến khi nào.”

Diệp Tông nhìn cô chốc lát, gật đầu nói: “Em nói vậy anh còn cân nhắc được. Nhưng cũng như nhau thôi, chuyện em quay về Diệp thị anh không thể đồng ý.”

“Tại sao?”

“Nếu em còn muốn rời khỏi hẳn, thì không cần phải về. Chỉ cần quan hệ vợ chồng của hai người còn đó, em trở về nhất định tạo ra ngờ vực vô căn cứ, anh làm việc ngược lại cản tay cản chân. Nếu thực sự muốn hỗ trợ, chỉ bằng em giúp anh trông chừng Quý Thừa.” Diệp Tông bỗng nhiên cúi xuống nhìn cô, “Đây là chuyện ngoại trừ em ra, ai cũng không làm được.”

Diệp Nghi rung mình, lại có cảm giác mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Anh hai, ý của anh là...”

“Em lưu tâm động thái của hẳn là được. Khi tất yếu anh sẽ hỏi em...” Diệp Tông chậm rãi vươn tay, sờ đầu cô, “Cuộc sống mà em muốn, anh nhất định sẽ cho em. Em gái, tin anh, em sẽ không phải đợi lâu đâu.”

Khi Diệp Nghi về đến nhà, căn nhà đã tối om. Cô nhìn xung quanh cũng không tìm được bóng dáng của Quý Thừa. Cô hoàn toàn chẳng chú ý anh rời khỏi bệnh viện khi nào. Như vậy cũng tốt, lời Diệp Tông vừa nói còn ở bên tai, vẫn đang cân nhắc nên trong đầu còn khá hỗn loạn. Lúc này gặp Quý Thừa, chỉ sợ khiến anh nhìn ra manh mối.

Vừa vào cửa, cô đến phòng ngủ của Mạch Miêu trước. Con bé đã ngủ, sờ soạng dịch lại góc chăn, cô đang muốn đứng dậy ra ngoài, trong lòng lại hốt hoảng một chút. Trong phòng của Mạch Miêu vẫn có mùi sữa thoang thoảng, giờ phút này lại có thêm mùi khác, khiến người ta lông tơ dựng đứng.

Vì không muốn đánh thức con bé, cô không vặn đèn. Lúc này trong phòng tối thui, ngay cả cửa cũng không nhìn thấy, chỉ có không gian bất an vô ngần bủa vây. Tim đập loạn, cô nín thở nhích từng bước, lại va vào vòm ngực cứng rắn.

Diệp Nghi bặm miệng lại, mới gần bản thân không hét lên, còn hơi thở của Quý Thừa lại phả ở bên tai: “Bà Quý, về rồi sao?”

Còn chưa kịp lên tiếng, trước mắt đột nhiên sáng ngời. Tiếp sau đó, cơ thể cô nghiêng ngã, trực tiếp tiến vào trong ánh sáng kia. Đợi đến khi đứng vững ngẩng đầu, cả người cô đã hoàn toàn ở trong một căn phòng khác. Đây là... phòng ngủ trong thư phòng của Quý Thừa!

Chính xác mà nói, trên vách tường phòng Mạch Miêu có một cánh cửa xoay, Diệp Nghi vẫn cho rằng là phòng cất giữ. Chuyện lật vạt có người hầu làm hết, nên cô không để ý đến. Không ngờ, cánh cửa kia lại trực tiếp thông đến phòng của Quý Thừa!

Lúc này là nửa đêm, cô ngại ngủ đứng đó, trước mặt là Quý Thừa với màu mắt u ám, bên cạnh là chiếc giường lớn hăng ngay anh ngủ. Nhìn thế nào, trông thế nào cũng thấy tình hình không ổn. Lui về sau từng bước, cô cảnh giác hỏi: “Anh định làm gì?”

Quý Thừa nhìn cô thật lâu, bỗng nhiên cười nhạt: “Chờ em.”

Diệp Nghi lại lui về sau: “Tìm tôi có việc? Vừa rồi anh muốn về, sao lại không nói tiếng nào?”

Quý Thừa chậm rãi bước tới, như cười như không cúi xuống nhìn cô: “Có tôi ở đó em có nhiều bất tiện. Vả lại, không có việc thì tôi không thể tìm em sao, bà Quý?”

Diệp Nghi rốt cục phát hiện có chỗ không đúng lắm: “Anh uống rượu à?”

“Đúng vậy.” Quý Thừa bỗng đứng dừng lại, rồi bước thong thả đến trước chiếc bàn con ở đầu giường.

Trên mặt bàn có đặt chai rượu, bên cạnh còn có ly thủy tinh rỗng hơn phân nửa. Chỉ thấy anh rót đầy ly, rồi đưa đến trước mặt Diệp Nghi: “Em uống cùng không?”

Anh bất thường, con người Quý Thừa phần lớn thời gian đều mỉm cười ôn hòa, lấy đó để che giấu tình cảm chân thật. Còn bây giờ, nụ cười của anh vừa sáng vừa chói, tràn đầy mỉa mai châm biếm. Diệp Nghi chưa từng thấy qua anh như vậy, nhất thời có chút sợ hãi: “Khuya rồi, nghỉ ngơi trước đi, có gì mai hẳn nói.”

Nói xong, cô xoay người định trốn khỏi thư phòng. Nhưng mà, vừa vặn nấp cửa, cánh cửa lại không nhúc nhích. Còn định dùng sức, một luồng hơi thở lạnh lẽo từ sau lưng ập đến: “Cánh cửa đó khóa trái từ bên ngoài. Muốn đi ra, chỉ có thể đi ngang qua phòng con bé. Con đang ngủ, em muốn đánh thức con à?”

“Anh làm gì!” Diệp Nghi giãy mạnh khỏi lòng anh, “Nửa đêm nửa hôm rồi, uống rượu còn vào phòng con nữa. Quý Thừa, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tôi đang tự hỏi một vấn đề, thật sự chưa nghĩ ra được, chỉ có thể chờ em về đề hỏi.” Quý Thừa khoanh tay trước ngực dựa vào khung cửa, nhếch môi nói, “Diệp Nghi, tôi nghĩ không ra, em muốn vạch rõ ranh giới với tôi như vậy, thì lúc trước sao lại sinh con cho tôi?”

Thấy cô cần môi không nói lời nào, mắt Quý Thừa tối lại, tiến lên nắm lấy cổ cô: “A Phi nói, một người phụ nữ nếu tình nguyện sinh con cho một người đàn ông, vậy nhất định là có tình cảm. Diệp Nghi, rốt cục em có phải phụ nữ hay không? Trả lời tôi!”

Diệp Nghi bị kiềm giữ, trong mắt nhanh chóng ngưng tụ cảm phẫn. Kẻ vô tình rõ ràng là anh, anh dựa vào cái gì mà nghi ngờ tình cảm của cô! Giận nhưng còn cười, cô hát tay Quý Thừa ra: “Anh thật sự muốn biết? Được, để tôi nói với anh. Tôi là phụ nữ, từng có tình cảm rất sâu đậm với anh. Anh hài lòng chưa?”

Lần này đủ mạnh, Quý Thừa bị đẩy đến loạn choạng một chút, nhưng giống như anh không phát giác, chỉ dùng ánh mắt kinh ngạc tốt cùng để nhìn Diệp Nghi, giống như đang hoài nghi có phải bản thân nghe lầm không. Còn Diệp Nghi càng tức giận, lớn tiếng hét vào mặt anh: “Trái lại là anh, người ta đều nói, một người đàn ông nếu kết hôn với một người phụ nữ, thì ít nhiều gì cũng có tình cảm với cô ấy. Còn anh? Quý Thừa, rốt cục anh có phải đàn ông hay không?”

Quý Thừa lại ngây người một hồi lâu, mới hơi hít một hơi: “Tình cảm của tôi với em... Diệp Nghi, em thực sự không nhìn ra được sao?”

“Anh muốn tôi nhìn ra cái gì?” Diệp Nghi hỏi lại, “Tôi nhìn ra rất nhiều đó. Tôi là thấy, lúc Thượng Vi hại tôi nói tôi ăn cắp tình báo của Quý thị, anh chọn tin tưởng cô ta. Tôi là thấy, anh đưa cô ta đi chọn lễ phục cho dạ tiệc, lại bỏ tôi một mình đi khám thai. Tôi là thấy, anh thừa nhận với cô ta giữa tôi và anh chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, giữ lại đứa con là vì giữ gìn thể diện gia tộc, đợi khi con chào đời sẽ cắt đứt hoàn toàn với tôi. Quý Thừa, tình cảm của anh tôi nhìn thấy rất rõ ràng.”

Quý Thừa đứng chết trân tại chỗ hồi lâu. Lát sau, anh đột nhiên bước tới: “Diệp Nghi, chúng ta sống chung với nhau những năm năm, trong năm năm đó lời tôi nói rất nhiều, em chỉ có thể nghe được vài câu như thế thôi sao? Tôi... có lời không phải chủ ý của tôi, tôi nói như vậy là vì... có nguyên nhân bất đắc dĩ.”

Diệp Nghi bất ngờ nhíu mày: “Nguyên nhân gì?”

Quý Thừa dừng một chút, nói: “Nếu tôi nói với em, em có nói lại với Diệp Tông không?”

Diệp Nghi mù mờ nhìn anh: “Cái đó và Diệp Tông có quan hệ gì?”

Không phải có liên quan đến Diệp Tông, mà là có quan hệ tới nhà họ Diệp. Quý Thừa âm thầm siết tay.

Từ ba năm trước, họ Diệp nên là thứ nằm trong lòng bàn tay anh. Đây cũng là ước nguyện ban đầu khi anh cùng Diệp Nghi kết hôn. Muốn đánh bại mẹ anh và Thượng An Quốc, đầu tiên phải chặt đứt đồng minh giữa hai người họ, mà khởi điểm của toàn bộ kế hoạch chính là đánh tan nhà họ Diệp.

Họ Diệp mà sụp, thế lực sông bạc ở Macao chắc chắn phải phân chia lại lần nữa. Mẹ anh và Thượng An Quốc không phải đèn cạn dầu, đến lúc đó nhất định sẽ gặp phải vấn đề phân chia chiến lợi phẩm không đồng đều. Chỉ cần giữa hai người họ nảy sinh mâu thuẫn, sẽ dễ dàng đập tan từng thế lực một.

Thoạt tiên, hết thảy đều tiến hành vô cùng thuận lợi. Họ Quý và họ Diệp vốn là đối thủ nhiều năm, anh xuống tay với họ Diệp, sẽ không ai nảy sinh hoài nghi. Trước một ngày đã có thể hoàn thành thu mua, Diệp Nghi đột nhiên mất tích, anh không thể không lập tức thu tay lại.

Ngay cả Lý Hằng cũng vô cùng đau đầu: “Cậu chủ, cố gắng nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới đi đến hôm nay, chẳng lẽ lại để thất bại trong gang tấc? Họ Diệp gốc rễ vững chắc, chỉ cần có một tia cơ hội mỏng manh sẽ lập tức tái sinh, khi đó muốn xuống tay, có thể sẽ càng thêm khó khăn hơn nữa!”

Quý Thừa làm sao lại không biết đạo lý này? Nhưng anh luôn nghi ngờ, cái chết của Diệp Nghi chỉ là thủ thuật che mắt. Người phụ nữ ấy không tranh với đời, hôm qua còn được anh ôm vào lòng, sao có thể lập tức biến mất? Khi cảnh sát tuyên bố không tìm được thi thể, anh càng tin tưởng vững chắc suy nghĩ này.

Nếu cô không chết, thì nhất định là chạy trốn. Phóng tầm mắt khắp Macao, người có thể giúp cô đào tẩu, cũng chỉ có mình họ Diệp. Nếu tiếp tục kế hoạch, họ Diệp nhất định sẽ hận anh thấu xương, như vậy, anh vĩnh viễn cũng không thể từ miệng của bọn họ hỏi ra nửa điểm manh mối.

Anh lập tức quyết định: “Dừng thu mua. Ngay lập tức.”

Mẹ anh suốt nửa đã nhìn ra sơ hở: “Không phải anh nói chỉ lợi dụng con đàn bà kia sao? Nhưng nó vừa chết, anh lại không thu mua? Quý Thừa, rốt cuộc anh đang suy tính gì?”

Anh thần nhiên đáp: “Vợ vừa mới qua đời, nhà mẹ đẻ lại bị bên chồng thu mua. Mẹ muốn trên lưng con chồng thêm tội danh độc ác vô đạo đức này hay sao?”

Cứ như vậy, ở thời khắc cuối cùng, anh mạo hiểm thật lớn, thả cho họ Diệp một con đường sống. Để trao đổi, Diệp Sóc tiết lộ cho anh hiềm nghi về Diệp Tông. Tiếp tục tra theo hướng này, người phụ nữ kia quả nhiên xuất hiện. Nhận được kết quả này, Quý Thừa thầm thấy may mắn vì quyết định trước kia của mình.

Nhưng bây giờ không giống vậy, Diệp Nghi trở về, kế hoạch của anh cũng đến mức kéo dài thêm nữa thì chỉ có chết. Nhưng trước mắt, họ Diệp biến thành của Diệp Tông, cuộc chiến này biến thành cuộc chiến giữa anh và Diệp Tông. Nếu họ Diệp rơi vào tay kẻ khác, người phụ nữ kia còn có thể giữ thế trung lập, nhưng nếu là Diệp Tông... Quý Thừa rất rõ, anh không nên có hy vọng gì quá xa vời.

Lúc trước hết thấy anh làm đều là vì che giấu tai mắt. Anh là người như vậy, sợ nhất chính là bị đối thủ biết được nhược điểm. Ở trước mặt mẹ anh và Thượng An Quốc, Diệp Nghi là nhược điểm của anh. Còn ở trước mặt Diệp Tông, mâu thuẫn giữa anh và mẹ chính là nhược điểm của anh.

Hiện tại, Diệp Tông xem anh và mẹ anh là một thể, mới không dám hành động nông nổi. Nếu Diệp Tông biết được ý thù địch của anh với mẹ anh, như vậy chỉ cần thêm chút tiết lộ cùng lý giải, mẹ anh tất nhiên sẽ cảnh giác ngay. Đó là kết cục mà Quý Thừa không thể chịu nổi.

Kế hoạch của anh vốn hoàn mỹ vô cùng. Ngần tính vạn tính, duy nhất không tính đến, sự lợi dụng đơn thuần kia sẽ hóa thành ràng buộc không thể dứt bỏ, khiến anh lâm vào hoàn cảnh bị vây tứ phía. Điều đáng buồn hơn chính là, sự ràng buộc này chỉ có một mình anh mà thôi.

Thế nhưng, anh vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn hỏi một câu: “Tôi nói những lời trái với lòng mình thế này, quả thực là có lý do bất đắc dĩ. Tôi nói với em, thì sẽ dễ lộ nhược điểm của tôi. Diệp Tông nói, anh ta với tôi người chết ta sống. Diệp Nghi, nếu em biết được điểm yếu của tôi rồi, có nói với Diệp Tông để anh ta đối phó tôi hay không?”

Cặp mắt của cô rất đẹp, trắng đen rõ ràng, như mặt hồ trong vắt dưới bầu trời xanh, vừa nhìn thấy đáy, không giấu được chút gọn sóng: “Anh sẽ đối phó Diệp Tông? Nếu tôi không nói với anh tôi, anh ấy sẽ chết sao?”

Lúc bình thường, Quý Thừa tuyệt đối sẽ không tiếp tục cuộc đối thoại nào tàn nhẫn thế này. Nhưng hôm nay anh đã chịu quá nhiều đã kích, còn bị chất vấn cản trở tư duy, vì thế vào lúc này, thể nào cũng phải có được đáp án: “Đúng. Nếu em nói với anh ta, tôi cũng sẽ chết. Diệp Nghi, em có nói hay không?”

“Sẽ nói.” Người phụ nữ đó thân nhiên nhìn anh, “Diệp Tông khác anh, anh ấy là người lương thiện, sẽ không bức người khác đến đường cùng. Cho nên tôi sẽ nói với anh ấy, và anh ấy sẽ bỏ qua cho anh.”

“Ha ha...” Quý Thừa thấp giọng bật cười, “Diệp Nghi à, em đúng là thẳng thắn đó. Nhưng mà, Diệp Tông lương thiện ư? Em cho rằng em thực sự hiểu biết anh ta?”

Nghe xong lời này, Diệp Nghi tức giận không thể át: “Tôi đương nhiên hiểu anh ấy nhiều hơn anh!”

Mất mát, tuyệt vọng, tức giận hòa lẫn men say đồng thời lan tràn, trong lúc mơ màng, Quý Thừa đã không còn biết bản thân đang nói cái gì nữa: “Anh ta ở Mỹ nhiều năm rồi, làm việc gì em cũng rõ à? Anh ta là bác sĩ, lại cố ý chữa chết người, không ngồi tù đã là may mắn cho anh ta lắm rồi...”

“Anh nói bậy bạ gì đó, anh câm miệng!” Diệp Nghi nổi giận nói, “Tôi không cho phép anh nói anh tôi như vậy! Anh ấy làm gì tôi không biết, nhưng anh làm gì tôi lại rất rõ! Diệp Tông chưa từng bức ép một ai, lại càng sẽ không vu oan hãm hại! Anh đừng hòng lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử! Anh say rồi, tôi chẳng muốn nói với anh! Tôi muốn đi!”

Dứt lời, cô chẳng màng đến chuyện sẽ đánh thức Mạch Miêu, đi nhanh về hướng bên trong phòng ngủ, muốn băng qua phòng con bé chạy ra khỏi chỗ này. Cô không muốn nghe! Quý Thừa nhất định đang nói dối! Không có khả năng, anh hai cô sao lại có thể làm hại người vô tội!

Cô lại muốn đi, cô lại muốn vứt bỏ anh! Lồng ngực cùng đầu óc Quý Thừa đồng thời co rút và đau đớn, anh bất giác đuổi theo, trước khi cô chạm vào cửa liền túm mạnh một cái. Diệp Nghi hoảng sợ la lên một tiếng, cơ thể loạng choạng, trực tiếp té ngã lên giường của Quý Thừa. Quý Thừa dùng sức quá mạnh, dưới chân lại nhẹ bẫng, cũng đứng không vững, nghiêng ngã té xuống, đè ở trên người Diệp Nghi.

“Làm gì đó! Anh buông ra!”

Trong lúc hỗn loạn, Diệp Nghi liêu mạng vùng vẫy, còn Quý Thừa thì mơ màng, theo bản năng bắt lấy tay đang múa loạn của cô: “Đừng có lộn xộn!” Một tiến một lui, đúng lúc chạm phải một nơi nào đó cực kỳ mềm mại.

Khát vọng tích tụ suốt ba năm ròng cứ thế ùn ùn kéo đến, chất cồn cả một đêm gom thành một luồng sáng trắng, đang nổ tung ở trước mắt Quý Thừa. Anh cái gì cũng không nghe được, không nhìn tới, cô gái dưới thân là hết vì bị đau cùng phản kháng đều bị anh áp chế, nuốt vào trong bụng. Tiếng ngâm, tiếng thờ dốc hòa cùng nước mắt ngưng tụ lại, cuối cùng hóa thành một hồi triền miên liêu chết với yêu hận đan xen.

Diệp Tông bước vào nhà, thấy Triệu Dương mặt mũi xám ngoét chạy đến. Anh thở dài, hỏi: “Thế nào?”

Nhìn thấy anh, Triệu Dương như trút được gánh nặng: “Thứ có thể ném đều ném hết rồi, cuối cùng anh Kỳ đập cửa, một mình lái xe đi mất. Cô Đường... bị bỏ lại.”

Đúng là không yên tĩnh được, Diệp Tông xoa huyết thái dương: “Chắc cô ấy cũng chưa ăn gì? Gọi cô ấy đến đây, cùng nhau ăn chút gì đó.”

Khi Đường Mật đi vào, mắt cô sưng húp. Diệp Tông đích thân múc chén canh cho cô: “Đói chưa? Trễ lắm rồi nên đừng ăn nhiều, uống chút canh đường

dạ dày là được.”

Đường Mật cúi đầu lặng lẽ ngồi xuống, bưng chén canh lên húp. Canh không đi xuống bao nhiêu, trái lại khuôn mặt lại bị chén che khuất. Diệp Tông lại gấp miếng thức ăn cho mình, lơ đãng nói: “Kỳ Yên. . . và Hàn Diên có tình cảm rất sâu. Cái chết của Hàn Diên cho anh ta đã kích không nhỏ, nên hơi nóng nảy, cô cũng đừng chấp nhặt với anh ta.”

Tay Đường Mật run lên, buông chén, cô nhìn chằm chằm bóng mình ở bên trong chén canh, hỏi: “Kỳ Yên nói, khi Hàn Diên chết anh ta ở ngay hiện trường. Còn anh? Anh và Kỳ Yên có quan hệ tốt như vậy, anh có quen Hàn Diên không?”

Tay cầm đũa của Diệp Tông hơi đình trệ, bất đắc dĩ nói: “Cũng xem như là biết. Càng khéo hơn chính là. . .” Anh ngẩng lên nhìn Đường Mật nói, “Lúc anh ta chết, tôi cũng ở đó.”

Đường Mật bỗng dưng ngừng đũa: “Anh ấy, khi đó anh ấy. . .”

“Anh ta ra đi rất thanh thản.” Diệp Tông đặt đũa xuống, nhìn Đường Mật chăm chú, “Anh ấy nói, người anh ấy yêu rất ghét bộ dạng của anh ấy. Cô ấy nói anh ấy nghèo nàn, nhu nhược, vô năng. Anh ấy không muốn tiếp tục sống khổ sở như thế nữa. Kiếp sau, anh ấy muốn đổi thành đáng yêu cô ấy thích, giàu có, quyền lực, không gì không làm được. Anh ấy rất hiếu kỳ, đến lúc đó, sự tình sẽ có kết cục như thế nào.”

Đường Mật đứng phắt dậy, chiếc ghế sau lưng ngã nhào xuống đất. Ký ức lúc xa lúc gần chợt ủa về, đan xen vào nhau thành một mớ hình ảnh vô nghĩa.

Sắc mặt Hàn Diên tái nhợt nhìn cô: “Nghèo nàn, nhu nhược, vô năng. Đường Mật, đây là đánh giá của em về anh?”

Kỳ Yên giam cô ở ghế, ánh mắt tà ác lạnh lẽo: “Có người từng nói qua, tôi nghèo nàn, nhu nhược, vô năng, khiến cô ấy vô cùng ghê tởm. Cho nên tôi thay đổi, tôi biến thành người như cô ấy mong muốn, giàu có, quyền lực, không gì không làm được. Cô cảm thấy như vậy không tốt sao? Cô không thích à?”

Đường Mật như bị điện giật, không đề nén được bắt đầu run rẩy: “Kỳ Yên. . . Hàn Diên?”

Hết chương 36

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Lúc Quý Thừa thức dậy thì đầu đầu như muốn nứt ra. Ánh nắng leo lét len lỏi vào khe hở bức rèm hết như ký ức còn lưu lại tối qua. Anh đỡ trán ngồi lên, vừa mở mắt, liền nhìn thấy mấy vết cào chóe lóa trên ngực mình. Trong đầu có cái công tắc nào đó bật mở, từng đoạn lẻ tẻ như thủy triều vọt tới, để cho anh nhất thời thảm hại.

Anh đã làm gì? Anh xé mở cổ áo người phụ nữ kia, kiểm giữ hai tay cô, mạnh mẽ lưu lại vết tích trên người cô. Thời điểm cô kịch liệt phản kháng, anh thậm chí còn xé quần áo thành mảnh vải cột cô vào giường. Người phụ nữ kia rất bảo thủ, cho dù là thời điểm quan hệ giữa họ tốt nhất, anh cũng không dám làm qua chuyện thể này. Quý Thừa đã không còn dám nghĩ thêm nữa, chính là, quanh quẩn bên tai không rời đều là tiếng thở gấp rên rĩ của cô.

Lúc vừa bắt đầu, cô luôn ra sức chống cự: “Quý Thừa, anh là tên khốn! Anh thả ra!”

Về sau, hình như cô lại bắt đầu khóc rầm rức: “Đau. . . Đùng mà. . .”

Rồi tiếp theo đó, ánh mắt cô bắt đầu không có tiêu cự, thậm chí vô thức vịn lấy vai anh, thều thào gọi: “Quý Thừa, Quý Thừa. . .”

Quý Thừa ngồi bật dậy, chiếc giường rộng rãi trống không, chỉ có ga giường hỗn độn chứng minh tối qua không phải là ảo giác, còn người phụ nữ đang chiếm cứ toàn bộ đầu óc của anh đã sớm không thấy đâu. Anh vội vàng ra cửa, đâm sầm vào A Phi với vẻ mặt ử dột: “Cậu chủ, sáng sớm cô chủ không ăn sáng đã đi, sắc mặt xem chừng không tốt lắm. . .”

Lòng anh căng thẳng: “Cô ấy đi đâu?”

“Không để người trong nhà đưa đi, mà gọi xe của cậu Diệp đến đón, nói là muốn đến Diệp thị. Lão Vương đã âm thầm đi theo.”

Quý Thừa đứng chôn chân tại chỗ. Cô thực sự quay về bên kia rồi? Cô có biết điều này có ý nghĩa gì hay không? Vợ của Quý Thừa này, vứt bỏ tất cả lợi ích ở Quý thị, bắt tay kinh doanh với đối thủ Diệp thị. . . Chuyện đó và đám đơn ly hôn có gì khác nhau? Cho nên lần này, thật là cô muốn hoàn toàn rời khỏi anh?

Anh muốn lập tức xách người phụ nữ kia về, nhưng cô lại cố tình đến Diệp thị, cô hạ quyết tâm phải né tránh anh. Nhìn khắp Macao này, không có mấy nơi là Quý Thừa không đến được, nhưng Diệp thị lại chính là một trong số đó. Nhiều năm đầu đá, không được mời thì ngay cả cửa lớn anh cũng không

chạm vào được.

Quý Thừa cảm thấy tay chân lạnh lẽo. Chuyện tối qua đúng là anh đuối lý, lúc này mà cô ly hôn đồng thời giành lấy quyền nuôi dưỡng thì anh cũng không thể nói gì. Sau khi ngơ ngẩn hồi lâu, anh thốt ra một câu: “Chuồn bị xe, đi Diệp thị.”

A Phi cả kinh: “Cậu chủ à, cậu phải bình tĩnh, xông bừa vào như vậy quả thực...”

“Nói bậy bạ gì đó, ai muốn xông bừa vào?” Quý Thừa nhắm mắt trách mắng, “Đến cửa Diệp thị đứng chờ.”

Họp suốt một ngày, Diệp Tông mệt mỏi nói lỏng cả vạt, đẩy cửa phòng làm việc ra. Mới vừa bước vào, trước mắt liền xuất hiện một tách trà nóng hổi, một giọng nói ngọt ngào đồng thời vang lên: “Anh mệt rồi, mời dùng trà.”

Anh trực tiếp đánh vào gáy đối phương: “Vẫn còn ở đây? Em có ở đây cả đời thì chuyện quay về Diệp thị anh cũng sẽ không đồng ý.”

“Không chịu thì thôi.” Diệp Nghi cắt ngang, “Em không đóng góp gì được cho Diệp thị, thì hầu hạ anh cũng được phải không? Anh Diệp coi như có thêm một người hầu bưng trà rót nước, nghe cũng có thể nhỉ?”

Diệp Tông bất đắc dĩ đi đến bàn làm việc ngồi xuống: “Nói đi, rốt cục bị gì vậy.”

“Bị gì là bị gì?” Diệp Nghi ra vẻ hoài nghi hỏi lại.

“Không phải hấn lại nổi giận với em chứ?” Diệp Tông cup mi nói, “Hôm qua ở bệnh viện, hấn về mà không nói tiếng nào, về nhà lại làm cái gì?”

Diệp Nghi bị cái từ ‘làm’ kia làm sặc: “Không làm... gì hết.” Ngừng hồi lâu, cô miễn cưỡng nói: “Thì hàn huyên mấy câu, nhắc lại chuyện quá khứ. Anh ấy nói anh ấy không có tình cảm với Thượng Vi, rất nhiều câu nói trước kia cũng không phải là thật lòng. Nhưng lại không nói nguyên nhân cho em biết, nói sẽ làm lộ nhược điểm của anh ấy, mà một khi anh biết được, sẽ dùng nhược điểm này để đối phó anh.”

Diệp Tông nghe vậy thì rũ rứt, giống như đang suy nghĩ gì đó. Diệp Nghi vừa quan sát biểu hiện của anh, vừa dè dặt nói: “Anh hai, lời này có ý gì, anh nghe hiểu được không?”

Không có tình cảm với Thượng Vi, lại làm ra vẻ thật lòng, lý do duy nhất chính là muốn tiếp cận nhà họ Thượng. Nhưng nhà họ Thượng trước giờ luôn là đồng minh của họ Quý, có cần thiết phải cố ý tiếp cận không? Phương diện này nhất định có ẩn ý lớn.

Diệp Tông gõ nhẹ mặt bàn, trên mặt lại tĩnh lặng: “Anh cũng không hiểu, lòng dạ Quý Thừa rất thâm sâu, lời nói của hấn không thể tin răm rắp được.”

Diệp Nghi mím môi, hạ quyết tâm hỏi lại: “Anh hai, nếu anh biết nhược điểm của Quý Thừa, anh sẽ làm gì?”

Diệp Tông âm thầm nhíu mày: “Em hy vọng anh làm gì?”

Diệp Nghi do dự một lát, nói: “Quý Thừa nói, hai người phải người chết ta sống? Nếu anh biết được nhược điểm của anh ấy, sẽ hại chết anh ấy sao?”

Diệp Tông sau một hồi quan sát cô, bình tĩnh nói: “Em cũng hiểu tính cách của Quý Thừa mà, rất cố chấp. Hấn không muốn tha em đi, em lại muốn rời khỏi hấn, biện pháp duy nhất chính là hấn chết. Hấn biết anh sẽ làm như vậy, cho nên toàn lực phản kích, cho đến khi anh chết. Vì thế đôi bên đều như đạn đã lên nòng, không thể không bắn. Ai dám rút lui trước, kẻ đó có thể sẽ chết trước. Truy căn nguyên, đây quả thực là vấn đề của hai nhà Quý Diệp. Một núi không thể có hai hồ, mâu thuẫn giữa hai nhà tồn tại đã lâu, cho dù không có em, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy.”

Diệp Nghi ngơ ngác không nói nên lời. Cô không nghĩ tới chuyện này sẽ loạn đến nồng nức chẳng thể cải biến được nữa. Quả thực, ban đầu, Quý Thừa là muốn khiến họ Diệp chết thật. Nhưng đó là lúc họ Diệp không có người mà cô quan tâm, cô không cần. Nhưng còn bây giờ thì sao? Diệp Tông tự cắt đường lui trở về họ Diệp, rốt cục không còn chỗ thối lui nữa. Còn Quý Thừa... cô tuy rằng muốn rời đi, nhưng lại không muốn để anh phải chết.

Một bên là anh hai cô xem như mạng sống, một bên là người đàn ông khiến cô rơi vào tình yêu bùng cháy một thời, vốn chỉ là một giao dịch đơn giản đến không thể đơn giản hơn được nữa, như thế nào lại rơi vào bước đường cùng như ngày hôm nay?

“Em không nỡ để hấn chết.” Diệp Tông thâm trầm trông cô chốc lát, tổng kết nói: “Em gái à, xem ra em không thực sự muốn buông tay.”

“Vấn đề không phải là buông hay không buông.” Diệp Nghi buồn bã nói, “Anh hai, nếu là anh, một bên là người nhà, một bên là vợ anh, anh sẽ lựa chọn thế nào?”

Tay cầm tách trà của Diệp Tông đột nhiên cứng đờ, anh từng hùng hồn nói sẽ chọn vợ, nhưng kết quả thì sao? Kết quả là người vợ mà anh chọn lại đi chọn người nhà, hung hăng tát anh một bạt tai.

Diệp Tông mỉm cười tự giễu: “Anh đã đối mặt với sự lựa chọn giống vậy, sau đó anh đã chọn sai, sai đến rối tinh rối mù. Em tuyệt đối đừng học theo anh.” Dừng một lát, anh tiếp tục nói, “Thực ra, đáp án của vấn đề không nằm ở chỗ em chọn gì, mà ở chỗ người em quan tâm có cùng sự lựa chọn với em hay không. Đơn phương tình nguyện là ngu xuẩn nhất. Em gái à, nếu giữa em và cái khác hấn lựa chọn vứt bỏ em, vậy em nhất định đừng chọn hấn. Không đáng đâu!”

Diệp Nghi đột nhiên nhớ đến lời nói tối qua của Quý Thừa: “Diệp Tông ở Mỹ nhiều năm như vậy, làm cái gì em đều biết rõ hết sao? Hẳn là bác sĩ, lại vì một người phụ nữ có ý trị chết người...”

Mấy năm ở Mỹ đó, Diệp Tông rốt cục đã trải qua chuyện gì? Diệp Nghi vẫn cảm thấy Diệp Tông vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương người khác. Cho dù ngoài miệng nói người chết ta sống, cuối cùng anh cũng nhất định sẽ chừa một đường sống cho Quý Thừa. Thế nhưng hiện tại, cô không xác định. mấy năm không muốn người khác biết kia, có thể nào thực sự đã thay đổi Diệp Tông? Cô bỗng nhiên có chút sợ hãi.

Diệp Tông thân nhiên nhìn cô một lát, nói: “Mạch Miêu sắp tan học rồi, cùng đi đón nó thôi, hôm nay về chỗ anh ăn cơm.”

Mặt trời chiều ngã về tây, dòng người lui tới dần dần đông đúc. Trước cửa Diệp thị, một chiếc Bentley đậu ngay đó, dưới ánh chiều tà màu vàng sậm ánh lên màu sắc u ám âm trầm. Người lái loại xe này ở Macao bất quá chỉ vài ba người, đều là giới tinh anh, tầm mắt đều sâu xa khó lường.

Diệp Tông nhìn thấy, không khỏi bật cười, “Hắn cứ tiếp tục như vậy, không cần anh ra tay, Quý thị cũng tự đóng cửa, thật cũng bớt việc.”

Nhìn thấy chiếc xe kia dần dần chạy đến, Diệp Nghi không biết nói gì: “Anh ấy là... đợi đã, anh hai, lời anh vừa nói là có ý gì?”

“Em không biết à?” Diệp Tông kinh ngạc nói, “Hắn chờ trước cửa suốt một ngày rồi, cho nên anh mới hỏi em, tối qua có xảy ra chuyện gì không?”

“Suốt ngày hôm nay?” Diệp Nghi chấn kinh, Quý Thừa khi nào lại nhàn rỗi đến mức này?

Cô bản năng lấy điện thoại di động ra. Hơn 200 cuộc gọi nhớ, 100 tin nhắn chưa đọc, cẩn thận trượt xem, người gửi chỉ có một, nội dung cũng không ngoài câu: Diệp Nghi, nói chuyện với tôi.

Cô thực sự bị dọa. Con người Quý Thừa rất cao ngạo, không thích nhất chính là mặt dày nữu kéo dây dưa. Anh muốn cái gì, luôn luôn móc điện thoại gọi thẳng, không bao giờ chịu khó gõ tin nhắn. Đây là bị cái gì kích thích?

Nhưng cô thật lòng không có cách nào nói chuyện với anh. Bởi vì ngay cả bản thân cô cũng không rõ ràng, không biết đối mặt với chuyện tối qua thế nào. Theo lý thuyết, cô nên hận anh mới đúng, nhưng cô nhất thời lại không hận nổi nữa. Trong đầu cô đều nghĩ đến mấy câu nói hàm ý sâu xa kia: “Tình cảm của tôi với em... Diệp Nghi, em thực sự không nhìn ra được sao?”

“Có lời không phải chủ ý của tôi, tôi nói như vậy là vì có nguyên nhân bất đắc dĩ.”

Những lời này thoát ra từ miệng người khác, cô còn phải nghiêng ngả lại, nhưng người nói lại là Quý Thừa, có thể nói đến mức đó hoàn toàn giống như phân trần. Anh làm việc xưa nay rất hiếm khi giải thích, có thể đến mức đó đã là cực hạn rồi.

Nếu nói lúc ban đầu cô còn cảm thấy bị si nhục, nhưng sau đó, khi anh nhiều lần hỏi vào tai cô: “Diệp Nghi, tôi rất nhớ em, em có nhớ tôi không?” Khoảnh khắc đó, cô hoàn toàn rơi vào tay anh. Cô nhớ anh, cô nhớ anh quay quắt.

Rồi tiếp theo sau đó bản thân đã làm gì, Diệp Nghi xấu hổ không muốn nghĩ nữa. Dùng hai từ ‘buông thả’ và ‘trầm luân’ hẳn là có thể khái quát hết. Cô không muốn suy xét mâu thuẫn không thể hóa giải của hai gia tộc nữa, không muốn rối rắm với chuyện Quý Thừa và Diệp Tông không đội trời chung nữa, nghĩ phải đứng về phía ai nữa. Cô chỉ thầm muốn ôm lấy người ấy, tận tình phóng thích nỗi nhớ nhung và khao khát không thể nào kiềm chế nổi nữa kia.

Nhớ lại, Diệp Nghi cảm thấy bản thân thật hèn mọn. Quý Thừa đã làm chuyện không thể tha thứ với Diệp Tông, cô lại có thể không quên tình cũ, thậm chí ngay cả bị anh cưỡng ép cũng vui vẻ chịu đựng. Cô không cách nào đối mặt với Diệp Tông, càng không cách nào đối mặt với bản thân.

Thấy mặt cô lúc đỏ lúc trắng, Diệp Tông cũng không hỏi nữa, quan sát một hồi liền dời mắt đi. Xe đỗ lại trước cổng nhà trẻ, Diệp Nghi và Diệp Tông sóng vai đi đến, thật xa đã thấy Mạch Miêu vẫy vẫy tay: “Mẹ ơi, cậu ơi!”

Diệp Tông lại thoáng trầm ngâm: “Mạch Miêu đang nắm tay ai vậy?”

“Đưa bé ấy tên Ngạn Ngạn.” Diệp Nghi kể rõ đầu đuôi ngọn ngành cho Diệp Tông nghe, Diệp Tông nghe xong không có biểu hiện gì, vùng giữa hai đầu mày lại thêm vài nếp nhăn.

Đang nói chuyện, Mạch Miêu đã kéo Ngạn Ngạn chạy tới: “Mẹ ơi, con và Ngạn Ngạn đã hẹn nhau cuối tuần này đi Venetian chơi, có được không?”

Diệp Nghi ngạc nhiên: “Chuyện này mình mẹ đồng ý không được, còn phải hỏi đi út của Ngạn Ngạn nữa.”

Ngạn Ngạn vốn đang cúi đầu, nhắc tới Thượng Vi, nó vô thức co rúm người lại. Cảm giác quái lạ vào lần trước gặp mặt lại dâng lên, Diệp Nghi ngồi xổm xuống, muốn nhìn thật kỹ cậu bé, lại bị Mạch Miêu ngăn cản tầm mắt: “Mẹ, đi út của Ngạn Ngạn chẳng phải là đi xinh đẹp lần trước đến nhà mình hay sao? Đi xinh đẹp là bạn của chú đẹp trai, có thể nhờ chú đẹp trai nói một tiếng với đi xinh đẹp không mẹ?”

Nói xong, cô bé nhẹ nhàng đến gần bên tai Diệp Nghi, hạ giọng nói: “Đi út của Ngạn Ngạn hình như rất hung dữ đó, bình thường cũng không chơi cùng Ngạn Ngạn. Ngạn Ngạn sợ đi ấy lắm, đáng thương lắm, cuối tuần cũng không được đi đâu chơi, mẹ có thể giúp đỡ một chút không?”

“Sợ ư?” Diệp Nghi nhu mày, lần trước gặp mặt, Thượng Vi tỏ ra rất quan tâm cậu bé mà, đây là cháu ruột của cô ấy, cô ấy lại có thể trước mặt thế này

sau lưng thế khác ư? Chẳng lẽ cô ấy chăm sóc cậu bé này, chỉ là giả bộ hiền từ cho Quý Thừa xem?

Diệp Nghi càng nghĩ càng cảm thấy lạ, xoay người, đang muốn thử nói chuyện với Ngạn Ngạn, đã thấy Diệp Tông ngồi xổm xuống trước mặt cậu bé, chậm rãi vươn tay về phía nó. Còn Ngạn Ngạn thì hoảng sợ nhìn chằm chằm Diệp Tông, loạng choạng muốn lùi về sau.

Diệp Nghi thấp giọng ngăn lại: “Anh hai, là gan của cậu bé này rất nhỏ, đừng làm nó sợ.”

Diệp Tông lại âm thầm làm động tác chó lên tiếng. Mặt mày anh bất động, ý cười ôn hòa, cũng không đưa tay kéo Ngạn Ngạn lại, chỉ kiên nhẫn làm động tác chia tay mời mọc. Chân tay Ngạn Ngạn luống cuống trong chốc lát, nhưng từ từ cũng trấn tĩnh lại. Diệp Tông vẫn đang mỉm cười âm áp, đồng thời dùng giọng nói cực kỳ nhu hòa: “Ngạn Ngạn chào con, chú là Diệp Tông.”

Tiếng nói và vẻ mặt của anh vô cùng hòa nhã, làm cho người khác bất giác muốn đến gần. Trong đầu Diệp Nghi đing một tiếng, Diệp Tông từng học thêm tâm lý học, anh là đang dùng phương pháp của nhà tâm lý để làm quen với Ngạn Ngạn? Nhưng mà... tại sao?

Đúng lúc này, Ngạn Ngạn đột nhiên chìa tay ra, cẩn trọng nắm lấy ngón tay của Diệp Tông. Còn Diệp Tông thì mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi: “Ngạn Ngạn, đi út có đến đón con không?”

Nghe thấy hai chữ đi út, Ngạn Ngạn bỗng nhiên cúi gằm, dùng biên độ nhỏ nhất để lắc đầu. Diệp Tông nhủ mảy: “Vây bình thường đi út có đến đón con không?”

Ngạn Ngạn lại lắc đầu, còn Mạch Miêu thì bức tức hừ một tiếng: “Đã nói rồi mà, đi út của Ngạn Ngạn rất xấu tính. Mẹ và cậu đừng tưởng rằng Ngạn Ngạn không nói nhé, tuy bạn ấy rất ít nói, nhưng đã kể với con hết rồi! Bình thường đi út của bạn ấy hoàn toàn chẳng quan tâm đến bạn ấy!”

Nghe vậy, Diệp Tông lại hỏi: “Đi út con vẫn luôn như vậy sao? Vây mẹ con đâu?”

Ngạn Ngạn đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đẹp mở thật lớn, tràn ngập mù mờ và hoảng loạn. Cậu bé ngơ ngác nhìn Diệp Tông hồi lâu, cố gắng mấy lần mới mơ hồ thì thào: “Mẹ... Mẹ?” Cậu bé nói xa lạ như vậy, giống như đây là lần đầu tiên trong đời cậu phát âm ra từ này.

Diệp Nghi và Diệp Tông hoài nghi liếc mắt nhìn nhau. Diệp Tông còn muốn hỏi thêm, nhưng nghe đằng sau truyền đến tiếng gọi chan chứa yêu thương: “Ngạn Ngạn à!”

Run rẩy đến toàn thân nổi gai ốc, Diệp Nghi than thầm. Chỉ thấy Thượng Vi bế cậu bé lên, vô cùng thâm thiết hôn lên mặt nó một cái: “Nhớ đi út không?”

Ngạn Ngạn co ro trong lòng cô, đáng về muốn né tránh nhưng lại không dám. Diệp Tông lạnh nhạt liếc mắt nhìn Thượng Vi một cái, từ từ đứng lên nói: “Cô Thượng yêu thương nó, nhưng cũng phải chú ý cách thức và phương pháp, đừng hù dọa con nít.”

“Tôi là tay mơ, phải từ từ học hỏi.” Thượng Vi mỉm cười quyến rũ, “Nhưng là người thân mà, máu mủ tình thâm, sẽ không thay đổi được. Tựa như anh em của anh Diệp đây, sự hy sinh của hai người cho đối phương có thể làm cả Macao cảm động đó.”

Mắt Diệp Tông tối lại, đang muốn đáp trả, lại nghiêng mắt nhìn, tiện đà cười nói: “Hôm nay cô Thượng có ý chạy tới đây, người muốn gặp rốt cục tới rồi.”

Diệp Nghi đang cảm thấy không ổn, trước mắt liền xuất hiện một bóng người. Quý Thừa không biết khi nào từ đâu giáng xuống, trực tiếp bế Mạch Miêu lên: “Có đói bụng không? Về nhà ăn cơm thôi.”

“Này!” Tuy rằng chuyện tối qua cô cũng không còn giận, nhưng Quý Thừa đột nhiên nhảy ra, muốn bế con đi, Diệp Nghi vẫn là nổi đóa.

Đang muốn ngăn cản, lại nghe Thượng Vi dịu dàng gọi: “Quý Thừa!”

Quý Thừa hờ hững giương mắt: “Có việc?”

Thượng Vi vội vàng đưa bình giữ nhiệt ra: “Hôm nay trời nắng nóng, anh luôn ở bên ngoài, có thấy nóng không? Em mang canh giải nhiệt đến cho anh. Lúc không ai chiếu cố, anh phải tự chăm sóc bản thân.”

Quý Thừa âm trầm nhìn chằm chằm Thượng Vi, đôi môi khẽ nhếch. Việc làm mờ ám của Thượng Vi đúng là đáng ghét, anh muốn nhanh chóng dẫn Diệp Nghi đi nên mới lại đây bế con. Trước kia, vì đề phòng Thượng An Quốc sẽ cảnh giác, cho nên anh lần lượt tổn thương người anh xem trọng nhất. Hiện giờ làm trò trước mặt Diệp Nghi, Thượng Vi lại xài mảnh cũ. Cuộc cãi vã tối qua vẫn còn bên tai, lúc này đây, anh không còn đường lui nữa.

Còn lúc này, Thượng Vi đang vô cùng đắc ý. Tin tức Quý Thừa bị Diệp Nghi cho phơi nắng ở trước cửa Diệp thị suốt một ngày đã sớm truyền khắp cả Macao. Anh là người kiêu ngạo như vậy, sao có thể chịu được nỗi nhục như thế? Thượng Vi kết luận, hôm nay hai người này nhất định cãi nhau một trận to, cô chỉ là đổ thêm chút dầu vào lửa, sẵn tiện đóng vai đi út dịu dàng, là vụ mua bán một vốn bốn lời.

Diệp Nghi khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mắt. Trong năm năm kết hôn cùng Quý Thừa kia, cảnh tượng thế này không biết cô đã xem bao nhiêu lần, đã sớm chai lì rồi. Nhưng Diệp Tông lại là lần đầu tiên nhìn thấy, tuy rằng chỉ thân nhiên đứng sang một bên, nhưng cảm anh đã sớm bạnh ra đến vô cùng sắc bén. Cho dù Quý Thừa và Diệp Nghi có như thế nào đi nữa, cũng không tới lượt con đàn bà khiến kẻ khác buồn nôn này làm em gái anh khó xử.

Cho nên, trước khi Quý Thừa lên tiếng, Diệp Tông đã đưa tay, trực tiếp kéo bình giữ nhiệt lại: “Hôm nay là cơm gia đình, cả nhà em gái tôi đều phải đến chỗ tôi dùng cơm, canh này để tôi nhận cho. Cô Thượng tốn nhiều tâm tư như vậy, mà lại chẳng có chút nếp nhăn nào, có thể thấy đã chọn được bác sĩ không tồi, kỹ thuật căng da mặt vô cùng tỉ mỉ. Thế nhưng chính mũi thì đúng là hơi non tay, nếu để tôi làm, dấu vết tuyệt đối sẽ không rõ ràng như vậy đâu.”

Nói xong, anh xoay người đi, đảo mắt qua Diệp Nghi và Quý Thừa: “Đi thôi, còn rề rà nữa thức ăn sẽ nguội mất.”

Khó khăn lắm mới nhìn được đến lúc lên xe, Diệp Nghi rốt cục bật cười thành tiếng: “Anh hai à, anh cũng quá cay độc rồi. Anh chưa từng so đo với phụ nữ mà, hôm nay vì trút giận giúp em mà đánh mất phong độ đến vậy, em đúng là không biết báo đáp thế nào.”

“Anh đâu cay độc với cô ta.” Diệp Tông tỉnh bơ nói, “Đều là nói thật đó, bệnh nghề nghiệp nên nhạy cảm đó mà.”

Diệp Nghi quay đầu nhìn chiếc xe chạy đằng sau, cắn môi hỏi: “Nhưng mà... Quý Thừa phải làm sao? Thực sự để anh ấy đến chỗ anh dùng cơm à?”

“Thì có sao?” Diệp Tông liếc cô một cái. “Chỉ chút cơm thôi mà, cũng không phải không biết, nên ăn thế nào thì ăn thế đó. Đúng rồi, anh cảm thấy cậu bé Ngạn Ngạn kia có vấn đề. Anh sẽ bảo người ta lưu ý, em cũng cẩn thận một chút, đừng để Mạch Miêu thân thiết với nó quá.”

Đây thật tình là bữa cơm kỳ lạ nhất trong đời của Diệp Nghi. Không chỉ có Quý Thừa, Kỳ Yên và Đường Mật cũng ở đây, hơn nữa biểu hiện của ai cũng kỳ lạ.

Nhìn toàn thể bàn ăn, chỉ có Diệp Tông ngồi vị trí chủ nhà là mặt mày bình thản, chân chính đạt tới yêu cầu ‘nên ăn thế nào thì ăn thế đó’. Bên cạnh Diệp Nghi, Quý Thừa càng không ngừng lên nhìn cô, có vẻ muốn nói lại thôi. Còn Đường Mật và Kỳ Yên ngồi ở đối diện, rõ ràng là ngồi cạnh nhau, ở giữa lại giống như xa nhau tám chục thước. Mặt Kỳ Yên đen như đáy nồi, mặt Đường Mật thì trắng như tờ giấy, vành mắt cả hai đều đỏ hoe.

Cả quá trình, không ai nói chuyện, chỉ có tiếng gấp thức ăn. Quý Thừa vẫn nhìn chăm chăm động tác của Diệp Nghi, thấy cô buông đũa, nháy mắt liền cầm lấy tay cô: “Ra ngoài nói chuyện đi, một câu cũng được.”

Diệp Tông nghe tiếng liền giương mắt, Diệp Nghi sợ bị anh nhìn ra đầu mối, cũng không dám từ chối, đành phải đồng ý: “Chúng tôi ra ngoài, mọi người ăn tiếp đi.”

Bên cạnh phòng ăn là phòng khách nhỏ, Diệp Nghi dẫn Quý Thừa qua đó: “Chuyện gì nói đi.”

Quý Thừa vô thức chắn ở cửa, mở miệng nhưng lại lú lẫm: “Tôi qua thôi...”

Diệp Nghi lạnh lùng nhìn anh: “Anh sao?”

“Tôi...”

Đang muốn nói tiếp, cách vách lại truyền đến tiếng loảng xoảng, Diệp Nghi nhất thời rùng mình, lúc này thấy Kỳ Yên và Đường Mật rất không ổn, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Cô vội vàng đi tới đẩy Quý Thừa: “Anh nhường đường, tôi muốn qua đó.”

“Không được đi!” Quý Thừa giữ cô lại, “Diệp Nghi, không cho em đi!”

“Anh muốn làm gì?” Diệp Nghi một tay kéo cửa, tay kia ra sức hất anh, “Quý Thừa, anh cưỡng ép người khác đến nghiện rồi sao?”

“Tôi...” Quý Thừa nghẹn lời, “Tôi... Xin lỗi, Diệp Nghi, hôm qua tôi uống nhiều quá, tôi tưởng em muốn rời xa tôi, nhất thời không khống chế được... Em đừng tròn tránh tôi nữa, theo tôi về được không?”

Diệp Nghi lo lắng cho Đường Mật, lập tức vòng qua anh: “Đợi lát nữa nói sau.”

“Không được, em không thể đi!”

Lôi lôi kéo kéo, Quý Thừa đúng lúc nắm phải cổ tay áo của Diệp Nghi, mà Diệp Nghi thì cứ tránh né, tay áo bị xốc lên cao, đúng lúc lộ ra vùng cổ tay trắng nõn, cùng với vết hằn đỏ rõ rệt.

Trong lúc tranh chấp, hai người cứ thế ra khỏi phòng khách, vừa ngẩng đầu, bắt gặp vẻ mặt u ám của Diệp Tông. Chỉ thấy Diệp Tông đi nhanh đến, một phen kéo Diệp Nghi qua, cầm cổ tay cô giơ lên trước mắt, sau đó lật lại, kéo tay áo kia lên, nhìn thấy vết hằn đỏ do bị trời y hệt bên còn lại.

Tròng mắt anh tối sầm: “Cưỡng ép?” Anh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Quý Thừa, “Cưỡng ép?!”

Diệp Nghi bị vẻ lo lắng trên mặt anh dọa sợ, lật đặt xua tay: “Anh hai, anh bình tĩnh chút... Chuyện không như anh nghĩ đâu...”

“Hắn đối xử với em như vậy, em còn muốn nói đỡ cho hắn?!” Diệp Tông quát mất lời cô ra đằng sau: “Đứng im đi đồ ngốc!”

Nói xong, anh đi thẳng tới chỗ Quý Thừa, đâm thẳng vào bụng Quý Thừa.

Tiền rồi, Diệp Nghi đỏ mồm hôi lạnh, Diệp Tông là học giả phẫu học, rất hiểu cấu trúc cơ thể người, càng biết cách đánh làm sao không chết người, nhưng lại có thể làm cho người ta đau đến chết đi sống lại, ngay cả vệ sĩ chuyên nghiệp cũng đánh giá rằng anh có thể giết người không thấy máu...

Làm sao đây, Quý Thừa anh ấy... chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Đường Mật từng tuyên bố, chương trình giải trí hay nhất trên đời này chính là Running Man, bởi vì: “Có thể xem trai đẹp đánh nhau!”

Tuy rằng ‘nhan sắc’ của Diệp Tông và Quý Thừa đủ để sánh ngang với bất cứ người nào trong Running Man, nhưng Diệp Nghi thà rằng xem tivi, bởi vì mỗi chiều thức xuất ra trong chương trình, xem thực tế thì rất kinh khủng.

Độ sức trong chớp mắt, hai người đã từ giữa hành lang bay đến phía cuối. Vóc dáng cả hai đều cao lớn, vóc người cũng xem như tương đương, lẽ ra sức lực cũng ngang nhau, thế nhưng, một người ở thế tấn công vì nổi giận, người kia ngay cả tự vệ cũng không có, cứ như vậy mà chịu đòn, có thể nghĩ được kết quả thế nào.

Chỉ thấy Diệp Tông một quyền hạ xuống, trúng ngay giữa ngực Quý Thừa. Quý Thừa bị trúng đòn lùi mấy bước, cuối cùng nhờ bám vào kệ gỗ mới khỏi khản dừng lại.

Diệp Nghi đột nhiên nhớ lại, Diệp Tông từng dạy cô mấy chiêu phòng thân. Khi đó anh còn chưa học đại học, nhưng đã có nghiên cứu về y học, còn mở bản vẽ giải phẫu cơ thể người: “Vùng trên rốn (hay còn gọi là đám rối dương)[1], dùng sức đâm vào có thể sinh ra phản xạ thần kinh mãnh liệt, khiến cho vùng bụng của người bị đâm đau đớn đến không thể hít thở, không thể đứng thẳng, cơ bụng co rút, tê liệt té xuống, thậm chí bất tỉnh.”

Cô nghe mà choáng váng: “Chính là... đâm vào bụng?”

Diệp Tông nhìn cô chốc lát, bất đắc dĩ thở dài: “Thôi quên đi, chuyện đánh người vẫn là giao cho anh đi, em đứng ở sau lưng anh là được.”

Giờ phút này, Diệp Nghi liền đứng sau lưng anh, trở mắt nhìn Quý Thừa trúng một đám, sau đó nẩy mạnh lên một cái, một chiếc bình sứ đời Thanh trên kệ rơi xuống đất, sau tiếng loảng xoảng qua đi, mảnh vỡ văng tứ phía, rơi ào ào xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Âm thanh này như đao xẹt qua, cắt đứt thần kinh đang căng của Diệp Nghi, cô nhào đến: “Anh hai! Đừng đánh!”

Diệp Tông ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại: “Không được đến đây!” Nói xong, lại túm lấy cổ áo của Quý Thừa.

“Anh hai!”

Quý Thừa lại lãnh thêm một đòn, Diệp Tông đứng là không chút nương tay, anh bị bắt xoay người lại, trước mắt như hoa lên, nhưng cảnh tượng chói mắt lại khiến anh đột nhiên rùng mình. Người phụ nữ kia lại có thể lỗ mãng chạy vội đến, trực tiếp chắn ở trước người anh!

Nhưng Diệp Tông lại đang đưa lưng về phía cô, thịnh nộ ngút trời, căn bản không ý thức được cô tới gần. Khoảnh khắc quả đâm của Diệp Tông chỉ cách Diệp Nghi trong gang tấc, anh cố gắng dốc hết sức mình, cô gầy như thế, nếu như bị đánh trúng thì thế nào đây!

“Diệp Nghi!”

Quý Thừa đang vươn tay định đẩy cô ra, dưới chân lại vang lên tiếng vật thể ma sát bén nhọn. Mảnh vỡ! Dưới chân họ đều là mảnh sứ vỡ sắc bén! Rõ ràng chỉ trong tích tắc, trong đầu Quý Thừa lại có thể hiện lên vô vàn câu hỏi: Cô bị thương thì phải làm sao? Té xuống thì sao bây giờ? Bị đâm trúng thì thế nào?

Trong giây phút chớp nhoáng ấy, bản năng tránh hại tìm lợi bỗng nhiên mất sạch, Quý Thừa một phen túm lại Diệp Nghi, không đẩy cô ra, mà thuận thế ôm chặt cô vào lòng, sau đó cứ như vậy mà ngửa mặt ngã xuống.

“Rầm!”

Cơ thể Diệp Nghi đột ngột chấn động, chớp mũi va mạnh vào vòm ngực rắn chắc của anh. Cô đau đớn hít hít mũi, liền cảm nhận được một mùi thoang thoảng quen thuộc. Không đúng, mùi vị khác thường này là gì?

Cô bỗng ngừng mạnh đầu: “Quý Thừa, anh chảy máu?”

Chùm đèn pha lê trong hành lang sáng rực chói mắt, ánh vào mảnh vỡ sắc sỡ đầy đất, lại hiện lên thứ ánh sáng u ám đến lạnh lẽo. Diệp Tông đứng đó, ngực không ngừng nhấp nhô, sau khi bối rối xác nhận Diệp Nghi an toàn thì lập tức bình tĩnh trở lại, chỉ còn vẻ âm trầm cùng hờ hững. Còn Quý Thừa che chở cô trong lòng, té xuống đồng mảnh vỡ hỗn độn kia, trên cánh tay rõ ràng cắm mấy miếng sứ trắng nhuộm màu đỏ sẫm.

Lúc Kỳ Yên từ nhà ăn đến nơi, chính là nhìn thấy cục diện rối rắm như thế. Nhưng một đám người có liên quan dường như đều đứng hình, đành phải để anh tự phá vỡ bầu không khí bế tắc này: “Diệp Nghi, em đứng lên trước đi, em... đang dè Quý Thừa.”

Diệp Nghi cuống quýt đứng dậy: “Quý Thừa, anh đứng nổi không? Em đỡ anh nhé? Mà thôi, tốt nhất anh đừng động dậy, muốn gọi bác sĩ không?”

Quý Thừa vừa định xua tay, đã thấy cổ áo Diệp Nghi bị xách lên, kéo ra, cả người vô thức lui về sau. Ngay sau đó, tiếng nói lạnh lùng của Diệp Tông nặng nề vang lên: “Vết thương của anh Quý đây, họ Diệp sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. Quân gia, gọi bác sĩ đến. Hiện tại anh Quý không thích hợp cử động, nếu không ngại cứ ở lại đây trước, đợi đến khi điều trị khỏi hẳn, điều cần bàn cũng phải bàn bạc rõ ràng, rồi trở về cũng không muộn.”

Quý Thừa ở lại nhà của Diệp Tông? Diệp Nghi hoảng hốt. Hiển nhiên, trước mắt Diệp Tông tuyệt đối không cho phép cô sống cùng với Quý Thừa. Còn nếu để Quý Thừa về nhà một mình, lại sẽ nảy sinh vấn đề Mạch Miêu sẽ theo ai, cho nên dứt khoát giữ hết tất cả mọi người ở lại. Thế nhưng... Quý Thừa không thể đồng ý được! Nếu lại cãi nhau, có thể nào lại đánh nhau nữa không? Cô nghĩ mà giật mình hoảng hốt, vội vàng túm lấy tay áo của Diệp Tông: “Anh hai...”

“Cám ơn.” Ai ngờ, Quý Thừa lại đồng ý ngay, “Vậy làm phiền rồi.”

Diệp Nghi nhất thời sững sờ, lại bị Diệp Tông xách cổ áo lần nữa, lớn tiếng dạy dỗ: “Thấp bé nhẹ cân lại dám vì người khác quên mình? Muốn xả thân cứu người cũng phải phân biệt cho rõ đối tượng chứ? Trở về phòng em úp mặt vào tường đi. Quân gia, canh cửa khóa kỹ, không được tôi đồng ý, bất cứ ai cũng không được thả nó ra!”

Khó khăn lắm mới giải tán được mọi người, một mình Kỳ Yên ở lại căn dặn người hầu giải quyết tốt hậu quả. Thấy cũng sắp thu dọn xong, anh đang định bỏ đi, lại liếc mắt thấy Đường Mật đang rúc ở góc tường, mặt Kỳ Yên phút chốc sa sầm, dỗi mắt, anh nhanh chóng lướt ngang qua bên cạnh cô.

Nhưng mà hai giây sau, anh lại bị buộc phải dừng bước. Cúi đầu, ngón tay của cô gái nọ lại đang túm chặt cổ tay áo của anh. Rõ ràng rất yếu đuối, nhưng lại cương quyết đến phát run: “Kỳ Yên, anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Kỳ Yên bỗng xoay người: “Cô còn tâm trạng nhớ đến vấn đề của mình ư? Cô không nhìn thấy, bản thân mang đến bao nhiêu phiền toái cho người khác à? Đường Mật, tính ích kỷ của cô đúng là không thể thay đổi mà!”

“Tôi không...” Môi Đường Mật run bần bật, “Tôi không ngờ lúc này sẽ...”

Vừa rồi, sau khi Diệp Nghi và Quý Thừa rời khỏi phòng ăn, bầu không khí càng trở nên kỳ lạ hơn. Đường Mật máy móc lùa cơm vào miệng, trong đầu toàn nghĩ đến những lời Diệp Tông nói với cô tối hôm trước: “Hàn Diên nói, anh ta phải thay đổi thành đáng vẻ mà người anh ta yêu muốn, sau đó quay về hỏi thử xem, cô ấy hài lòng không?”

Cô biết trước mắt không phải là lúc để hỏi chuyện này, nhưng cô không nhịn được. Vì thế, Đường Mật ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn người bên cạnh hỏi: “Kỳ Yên, rốt cục anh và Hàn Diên có quan hệ thế nào?”

Kỳ Yên bất ngờ khựng lại, sau hồi lâu, anh nhếch môi cười: “Anh ấy chính là người thầy dạy tôi về nhân sinh. Con người phải sống thế nào, không thể sống thế nào, tôi đều học được từ anh ta.”

“Khụ khụ.” Diệp Tông đảo mắt về phía họ, “Tôi ra ngoài trước, hai người nói chuyện đi.”

Chỉ còn bốn mắt nhìn nhau, mỗi một chữ Đường Mật đều hỏi rất cố gắng: “Là anh ấy bảo anh đến tìm tôi à? Là anh ấy bảo anh đến chất vấn tôi, trả thù tôi? Bởi vì năm đó tôi bỏ rơi anh ấy, cho nên anh ấy kêu anh cura cảm tôi, sau đó làm chuyện y hệt như vậy với tôi?”

“Cura cảm cô?” Gương mặt điển trai của Kỳ Yên chuyển lạnh, anh chậm rãi đứng lên, nắm lấy mặt của Đường Mật, nở nụ cười lóa mắt: “Đúng vậy, chính là như thế. Cô Đường à, cô định làm thế nào?”

Đường Mật đứng phắt dậy như bị điện giật rồi lùi về sau, rầm một tiếng, chiếc ghế dựa bị đụng ngã xuống, đập mạnh lên tường. Tiếng động thật lớn cứ quanh quẩn trong nhà ăn trống trải. Đang lúc mọi thứ sắp phục hồi yên tĩnh, bên ngoài lại bắt đầu huyền ảo. Sau đó, không biết chuyện gì mà Diệp Tông và Quý Thừa lại đánh nhau.

“Vừa rồi bởi vì cô, nên Diệp Tông mới giữa chừng rời khỏi nhà ăn, nghe được cuộc nói chuyện giữa Diệp Nghi và Quý Thừa, cho nên mới lộn xộn ra nông nổi hiện giờ. Nhưng đến miệng của cô, chỉ có một câu là cô không biết, cô không ngờ tới.” Kỳ Yên cười lạnh, “Đường Mật, sao cô vênh vênh làm ra vẻ vô tội như thế? Người khác đánh nhau, cô không nghĩ tới; Hàn Diên chết, cô cũng không nghĩ tới. Thực sự thì không phải cô không nghĩ tới, mà là cô không muốn quan tâm. Cô chỉ nghĩ tới bản thân cô, chưa từng nghĩ đến sống chết của người khác.”

“Không phải mà!” Đường Mật liều mạng lắc đầu, “Tôi không ngờ Hàn Diên sẽ chết! Hàn Thiệu Thành đã nói rồi, chỉ có như vậy anh ấy mới không chết!”

“Hàn Thiệu Thành nói?” Kỳ Yên hất mạnh cô ra, “Vậy Hàn Diên có từng nói qua, anh ta không muốn trở về, không muốn sa đoạ, không muốn biến

thành kẻ ác ôn giết người phóng hỏa không? Anh ấy có từng nói với cô, Hàn Thiệu Thành là tên ma quỷ không? Giữa Hàn Diên và Hàn Thiệu Thành, cô lại lựa chọn nghe lời Hàn Thiệu Thành?”

“...” Đường Mật cắn môi, chỉ dùng đôi mắt trống rỗng mờ mịt gắt gao quan sát anh.

Đột nhiên Kỳ Yên cảm thấy vô cùng buồn cười, anh chết đi, sống lại, trở về, đều là một chuyện hết sức tiểu lâm. Anh còn nghĩ lúc này đây anh rốt cục phi phôi hết thầy, nhưng trên thực tế, anh vẫn là kẻ thất bại thảm hại. Bởi vì anh càng đề tâm, cho nên thua triệt để đến thế.

Hết thầy rốt cục còn ý nghĩa gì? Anh cảm thấy mệt mỏi quá, ngay cả trả thù cũng không còn đủ sức: “Cứ vậy đi.” Anh thì thào, “Đường Mật, trước kia có lẽ tôi nghĩ sai rồi. Cuối cùng tôi chỉ muốn đòi công bằng lại cho Hàn Diên, nhưng vậy thì có lợi ích gì? Hay là thôi đi. Cô đi đi. Tôi sẽ tìm được con cô, cũng sẽ nuôi nó. Lúc trước cô không thể bảo vệ nó, thì sau này cũng sẽ như vậy. Nó đi theo cô, Hàn Diên sẽ không đồng ý. Cô muốn thăm nó thì có thể đến thăm, nhưng quyền nuôi dưỡng, cô không lấy được đâu.”

Dứt lời, anh xoay người đi thẳng lên lầu.

“Hàn Diên.” Vừa mới bước lên bậc thang, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng gọi nho nhỏ.

Kỳ Yên đứng sững tại chỗ, Đường Mật vẫn đứng đó, hoảng hốt dõi theo bóng lưng hoàn toàn cứng đờ của anh, nhẹ giọng nói: “Hàn Diên, anh đừng đi.”

Màn đêm dày đặc, nền trời tối đen không thấy ngôi sao nào, Diệp Nghi nằm úp mặt trên giường một hồi lâu, không nghe được động tĩnh gì, cuối cùng thật cẩn thận dứt dụng cụ vào khe hở cửa. Lúc tung hết cả mới tìm được cái mắc áo, trước mắt được chế thành dụng cụ mở cửa. Từ nhỏ lưu lạc ở bên ngoài, mẹ cô thường xuyên không nhốt cô trong phòng thì cũng nhốt cô bên ngoài. Ban đầu cô còn sợ hãi, dần dà, lại luyện tập thành một tay mở khóa có hạng.

Bốn phía vắng lặng không bóng người, cả căn nhà rơi vào giấc ngủ. Gạt bỏ được tình hình quân địch, cô nhón chân lướt nhanh đến phòng dành cho khách cách mình xa nhất. Với sự hiểu biết của cô về Diệp Tông, Quý Thừa nhất định đang ở trong phòng đó.

Quả nhiên, lách mình vào cửa, trước mắt chính là sườn mặt kiên cường âm trầm của anh. Đã quá nửa khuya, anh lại không hề ngủ, chỉ lẳng lẳng đứng bên cửa sổ mở rộng, để mặt gió lùa vào cổ áo lay động. Khi Diệp Nghi mở cửa, gió đột nhiên lớn một chút, Quý Thừa đột ngột xoay người. Thấy cô, trong đáy mắt đen và sâu của anh xẹt qua vô số cảm xúc: “Sao em lại qua đây?”

Diệp Nghi hỏi lại: “Sao anh lại đứng đó?”

“Không nằm được.” Mắt Quý Thừa tối lại, “Sao em ra ngoài được?”

“Cạy khóa.”

Quý Thừa ngạc nhiên: “Cạy... Vì sao phải cạy khóa?”

Mặt Diệp Nghi nóng ran: “Vậy tại sao anh lại đồng ý ở lại đây?”

Quý Thừa chăm chú nhìn Diệp Nghi, trong mắt có chút ánh sáng nhàn nhạt nặng nề lưu động: “Tôi sợ em không chịu về nhà với tôi, nên chỉ có thể ở lại đây.”

Trái tim rung rinh hồi hộp, biết nhau lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên Diệp Nghi nghe Quý Thừa nói đến từ ‘sợ’. Trước giờ anh luôn hồ hững, ngạo nghễ chẳng biết sợ hãi là gì. Nhưng vừa rồi anh lại nói, sợ cô không chịu về với anh.

Diệp Nghi thở mạnh, lại tìm không được giọng nói của mình. Đôi mắt đen láy của Quý Thừa cứ nhìn cô chăm chăm, sau đó từng bước một đến gần: “Diệp Nghi, xin lỗi em.” Giọng anh vừa trầm vừa thấp, còn có chút nghèn nghẹn, “Chuyện hôm qua, tôi nhận lỗi với em. Tôi cứ tưởng em muốn rời xa tôi, tôi sợ em bỏ tôi lại.”

Anh vẫn nói ‘sợ’. Hơi thở Diệp Nghi phút chốc ngưng trệ, ngược lên nhìn anh hỏi: “Vì sao?”

Nếu là trước kia, cô tuyệt nhiên sẽ không hỏi câu này, nhưng những lời tồi qua của Quý Thừa rất khiến người khác hoang mang, thậm chí là khiến cô nảy sinh chút tia hy vọng viễn vông: “Quý Thừa, vì sao anh lại sợ tôi bỏ đi?”

Quý Thừa hơi sững ra, cup mắt, người phụ nữ kia vẫn đang nghiêm túc nhìn anh, hai tròng mắt trong suốt thấy đáy, là bộ dạng ngốc nghếch mà anh thích nhất. Anh bật thốt lên: “Hôm qua em có nói, từng có tình cảm rất sâu đậm với tôi.”

Trong mắt Diệp Nghi chợt lấp lánh, Quý Thừa bỗng túm lấy gáy cô, khiến cô phải nhìn anh. Giữa hai người họ như cách hàng thế kỷ, chuyện ân ân oán oán làm ai cũng không dám bày tỏ chân tình ra trước. Nhưng chuyện đến hiện giờ, nếu bước này không đi, cái giá phải trả nhất định là vĩnh viễn mất đi. Cho nên, Quý Thừa chậm rãi, cố gắng nói: “Diệp Nghi, tôi có tình cảm rất sâu đậm với em, nhưng luôn luôn là vậy, không chỉ là đã từng.”

Nói xong, Quý Thừa nín thở nhìn Diệp Nghi, lẳng lẳng chờ đợi đáp án của cô. Đã nhiều năm rồi anh không hề căng thẳng như vậy, nhưng người phụ nữ kia lại giống như không nghe thấy, không hề có phản ứng. Quý Thừa có chút nóng nảy: “Tôi nói xong rồi, em thấy thế nào?”

Lúc này cô mới bừng tỉnh: “Vây, Thượng...”

“Chưa từng có.” Quý Thừa trực tiếp cắt ngang: “Ngoại trừ hợp tác làm ăn ra tuyệt đối không có gì khác. Diệp Nghi, quá khứ là do tôi xử lý không tốt. Mặc dù tôi có nỗi khổ, nhưng tôi vẫn nhận lỗi với em, sau này sẽ không như vậy nữa.”

“Nỗi khổ?” Diệp Nghi rung mình, “Chính là điều mà anh không dám để Diệp Tông biết được?”

Thấy anh im lặng, Diệp Nghi không khỏi lùi về sau mấy bước: “Cho nên... Tuy rằng anh nói chuyện này với tôi, nhưng vẫn sẽ không bỏ qua cho Diệp Tông, phải không?”

“Mục tiêu của tôi chưa bao giờ là Diệp Tông, tôi chỉ là muốn mượn Diệp thị dùng một chút.” Quý Thừa nín cô lại, “Em không cần Diệp thị, Diệp Tông cũng vậy. Anh ta quay về Diệp thị là vì em. Nếu em và tôi sống hạnh phúc, anh ta sẽ không cần bảo vệ sự nghiệp mà anh ta không thích này, tôi và anh ta cũng không cần phải đối chọi gay gắt với nhau, như vậy không phải tốt lắm sao?”

Diệp Nghi nhún mày không nói, Quý Thừa bỗng dưng buông tay: “Em không tin tôi?” Anh nhìn cô trần trối, “Cho nên tình cảm của em đối với tôi, thực sự chỉ là đã từng?”

“Tôi không biết nữa.” Diệp Nghi ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, “Quý Thừa, từ lâu tôi không dám nghĩ xa xôi về chuyện tình cảm nữa. Ngay từ lúc bắt đầu, tôi đã không xứng với anh rồi. Anh là người thừa kế Quý thị danh chính ngôn thuận, còn tôi chỉ là đứa con riêng bị họ Diệp hắt hủi. Từ đầu anh đã muốn thu mua Diệp thị, còn tôi chỉ thầm nghĩ vì mẹ mình cầu chút tiền cứu mạng. Nhưng bất luận nói thế nào, tôi cũng mang họ Diệp! Dù có ghét cái nhà này cỡ nào, tôi cũng không muốn gánh ác danh bán tổ tiên cầu vinh suốt đời! Tôi chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường bình yên, nhưng anh có hoài bão lớn chí lớn, anh cảm thấy ngoại trừ đã từng, giữa chúng ta còn có thể có tương lai sao?”

Một câu Quý Thừa cũng không nói nên lời, Diệp Nghi nói không sai, là anh đã sai từ xuất phát điểm. Vì báo thù mà bắt đầu cuộc hôn nhân này, là anh không tôn trọng tình cảm trước. Nhưng mà đi đến hôm nay, anh đã sớm lún sâu rồi. Báo thù chỉ mới bắt đầu, nếu không tiếp tục, người chết chính là bản thân anh. Nhưng còn tình cảm thì sao? Dòng suối tình khiết duy nhất trong cuộc sống hoang vu này, chẳng lẽ anh chỉ có thể tro mắt nhìn nó dần khô cạn?

Anh không cam lòng: “Diệp Nghi, nếu tình cảm em dành cho tôi chỉ là đã từng, vậy vừa rồi tại sao em phải giúp tôi ngăn cản Diệp Tông?”

Diệp Nghi cắn môi: “Bởi vì người bình thường đều sẽ đánh trả, sẽ không đứng chịu đánh mà không nhúc nhích.”

“Tôi đánh trả em sẽ nghiêng về Diệp Tông. Tôi không sánh được với anh ta, chỉ có thể dùng khổ nhục kế. Em xem, không phải em đã sang đây rồi à.”

“...” Tuy rằng cố gắng tỏ ra giận dữ, nhưng Diệp Nghi vẫn không ngừng liếc nhìn vết thương của anh, “Vết thương của anh... có nghiêm trọng không?”

“Nặng lắm.” Rõ ràng lúc này còn rất tốt, bây giờ Quý Thừa lại đột nhiên khom lưng, bộ dáng như thể đứng không vững, “Bụng đau đớn vô cùng, cánh tay rút ra hai mảnh vỡ, khâu tám mũi. À, còn có vết thương cũ trên tay phải lần trước té cầu thang bị nứt ra, lần này gây hoàn toàn. Đó, em xem.”

Tay phải anh vẫn luôn để sau lưng cô, lúc này Diệp Nghi mới chú ý, bên trên quần băng cố định thật dày. Vậy mà vừa rồi anh còn động tay kéo cô lại! Cô nhất thời nổi nóng: “Vây anh còn đi qua đi lại làm gì! Còn không mau lên giường nằm!”

“Không thể nằm. Vừa đánh nhau vừa bị ngã, còn bị bác sĩ sờ mó cả buổi, tôi mắc bệnh sạch sẽ, như vậy không ngủ được. Nhưng hai tay đều bị quần thể này, không có cách nào tắm rửa.” Khi nói xong, tiếng anh đột ngột nhỏ đi, “Diệp Nghi, giúp đỡ đi, tôi muốn đi tắm.”

“Cô ấy vào đó nửa tiếng rồi.” Kỳ Yên nhìn đồng hồ, liếc mắt sang Diệp Tông đang im im không nói, “Anh định thế nào?”

“Định thế nào là thế nào.” Diệp Tông nhắm mắt dựa hân vào lưng ghế, “Cạy khóa cũng phải lên sang gặp hân, em tôi thực sự không buông xuống được, ngay cả tôi nó cũng gát.”

“Chuyện này không trách cô ấy được.” Kỳ Yên thở dài, “Nếu buông tay dễ dàng như vậy, thanh niên trai tráng lớn chừng này tuổi như anh sao đến giờ vẫn còn độc thân?”

Diệp Tông đột nhiên tròn mắt trừng anh, Kỳ Yên vội vàng ngậm miệng: “Không nói không nói. Nhưng tôi phải hỏi anh, cô ấy không buông bỏ được Quý Thừa, thì anh tính làm sao? Vẫn giữ nguyên kế hoạch lật đổ nhà họ Quý? Vây em gái anh không đứng về phía anh thì sao? Xem dáng vẻ hôm nay Quý Thừa bị ăn đòn, hân cũng không phải vô tình với em gái anh. Theo tôi thấy, đây không phải điều cốt yếu, dù sao anh cũng không muốn Diệp thị, Diệp Nghi cũng không muốn, vậy dứt khoát đừng quản nữa, Quý Thừa muốn thì cho hân đi, xem như cửa hồi môn cho em gái anh. Anh trở về làm bác sĩ của anh, còn em anh sống hạnh phúc bên Quý Thừa, vui vẻ cả làng.”

“Anh bị Đường Mật làm cho mê muội rồi à?” Diệp Tông lạnh lùng nhìn anh, “Quý Thừa là ai chứ? Nếu hân có tình, hai người họ hà tất phải đi đến hôm nay? Cho dù có tình, ở trong lòng hân, em gái tôi tuyệt đối cũng không quan trọng bằng lý tưởng hoài bão của hân. Nếu là anh, anh sẽ lợi dụng vợ mình để tiếp cận nhà mẹ đẻ của cô ấy, sau đó mưu cầu đầu tư? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là hân không đánh trả khi bị tôi đánh thì tôi phải tin tưởng hân lần nữa? Ai dám chắc đó chẳng phải là khổ nhục kế?”

Nói xong, Diệp Tông đứng lên, thông thả đi đến cạnh cửa sổ, thấp giọng nói: “Em gái tôi sợ dĩ chịu nhiều tội như vậy, nguyên nhân chẳng phải ở nhà mẹ đẻ không có ai dựa dẫm hay sao? Cho nên họ Diệp tuyệt đối không thể sụp đổ, càng không thể rơi vào tay Quý Thừa. Mặc kệ ban đầu Quý Thừa vì sao nhắm vào họ Diệp, nếu hân không thể vì em gái tôi mà buông tay, vậy thì hân không xứng với nó. Lúc này, chúng ta đã bức Diệp Sóc đến tình trạng

hiện giờ, cho dù tôi chịu buông tay, Diệp Sóc có thể buông tha tôi?”

“Cũng đúng.” Kỳ Yên thở dài, “Đây là một vũng lầy, đã nhảy vào rồi, không thể thoát ra được. Vừa rồi là tôi ăn nói bậy bạ.”

Diệp Tông lắc đầu: “Quý Thừa muốn có cơ hội lần nữa, được thôi. Chúng tôi sẽ tiếp tục đối chọi lẫn nhau. Tôi muốn nhìn xem, đến cuối cùng hẳn có thể vì em tôi làm đến mức nào, có đáng để nhận được cơ hội lần nữa hay không.”

Kỳ Yên cười nhẹ: “Cũng là anh độc.”

“Tôi độc ư?” Diệp Tông nhún mày quay đầu nhìn anh, “Vừa rồi sau khi Đường Mật gọi anh là Hàn Diên, anh đã làm cái gì?”

“...”

Kỳ Yên đứng dậy định đi, thì nghe Diệp Tông ở sau lưng không nhanh không chậm nói: “Đầu tiên là chạy trốn, sau đó bỏ thuốc an thần vào nước uống của người ta? Đêm nay coi như tránh được, ngày mai cô ấy tỉnh lại, anh định sẽ làm gì?”

Kỳ Yên đứng tại chỗ, hồi lâu sau mới bật cười chế giễu: “Rất ngu ngốc, đúng không?”

“Siêu ngốc.”

Diệp Tông quẹt một que diêm, ngọn lửa màu lam bập bùng trong đêm tối, tựa như mớ cảm xúc khó vỡ vè: “Anh, tôi, cô ấy, tất cả đều là người không bỏ xuống được, kẻ nào không phải kẻ ngốc chứ.”

Chú thích:

[1] Đám rối dương (tên tiếng Anh là Solar Plexus): Đám rối này có tầm quan trọng đặc biệt thông qua các đám rối trung gian khác để chi phối hầu hết các tạng trong bụng gồm có:

- Ba đôi hạch ngoại biên.
- Hai hạch bán nguyệt (ở hai bên gốc động mạch thân tạng).
- Hai hạch mạc treo tràng trên.
- Hai hạch thận nằm trước gốc các động mạch này.
- Sợi đến phó giao cảm là hai nhánh tận của dây X phải.
- Sợi đến giao cảm là hai dây tạng lớn cùng với hai nhánh tận dây X phải và hạch bán nguyệt, tạo nên quai thần kinh đáng nhớ Wrisberg.

Từ đám rối này, có các sợi ngoại vi tạo thành đám rối theo các động mạch (động mạch hoành, thân tạng, mạc mạc treo tràng trên...) tới các tạng. Một chấn thương vào vùng thượng vị là rất nguy hiểm. (Nguồn internet)

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Trong phòng tắm hơi nước dày đặc, ngọn đèn màu vàng nhạt hắt ra thứ ánh sáng nhàn nhạt vụn vặt, tiếng nước tí tách như mưa xuân vào đêm, cứ rót vào lòng người thêm xao động, Diệp Nghi đột nhiên cảm thấy có chút khô nóng, tắt nước, cô ngược nhìn trần nhà, nói: “Cởi đi.”

Đối diện lại chẳng có động tĩnh gì, sự im lặng nặng nề này khiến bầu không khí càng lúc càng lạc lõng. Ngừng một lát, cô bực dọc nói: “Rót cuộc thì anh có cởi hay không?”

“Không cởi được.” Quý Thừa nhìn cô đầy vẻ vô tội, “Tay đau.”

Diệp Nghi trừng mắt với anh: “Không phải tay trái anh vẫn ổn à?”

“Trên đó may tới tám mũi, vậy là ổn à?”

“Nhưng vừa rồi anh còn dùng tay đó để kéo tôi mà.”

“Cho nên bây giờ càng đau hơn.”

Diệp Nghi bị nghẹn lời: “Anh...”

“Tôi bị thương thành ra như vậy ít nhiều gì cũng có liên quan đến em đúng không?” Quý Thừa đột nhiên bước đến từng bước, hơi thở lạnh lạnh lập tức phả lên trán cô, thoáng mang theo hàm ý mê hoặc, “Diệp Nghi, em phải chịu trách nhiệm.”

“Lui ra!” Cô la lớn theo bản năng, đôi má nhất thời nóng đến đỏ bừng.

Về mặt Quý Thừa tình bơ, ý cười trong mắt càng lộ rõ: “Tóm lại có thứ gì em chưa từng thấy, có thứ muốn nhìn, hoặc không dám nhìn à? Chẳng phải hai mươi bốn tiếng trước em đã xem hết một lượt rồi sao.”

“Luuuu mạnh!” Diệp Nghi bị anh chế nhạo đến nỗi muốn đập đầu tự tử, “Muốn tắm thì xoay người lại lập tức! Không tắm thì dẹp đi!”

Cô định bụng đánh bài chuẩn, ai ngờ Quý Thừa lại không lên tiếng, chỉ ngoan ngoãn quay lưng lại. Nghe lời vậy ư? Diệp Nghi ngờ vực nhìn anh một lát, cảnh cáo nói: “Không được nhúc nhích đó.”

Nói xong, cô từng bước tiến sát lại sau lưng rồi vòng hai tay lên trước người anh, bắt đầu giúp anh tháo từng cúc áo ra. Vừa cẩn trọng mò mẫm, Diệp Nghi vừa nghĩ, hành động hiện tại của mình có lẽ còn nhảm chán hơn chuyện tự lừa mình dối người.

Điều cô cùng Quý Thừa có thể hay không thể làm thì đều đã sớm làm mất rồi, trốn tránh thì đúng là giấu đầu lòi đuôi. Nhưng thực sự là cô không dám nhìn anh trực diện, trên thực tế, tuy là số lần họ ‘thăng thấn đối mặt’ nhau khá nhiều, nhưng gần như đều ở trong bóng tối. Ở phương diện này, cô là người khá bảo thủ.

Cô thực sự là người không có kinh nghiệm. Việc liên quan đến Diệp Thánh Ân là nỗi đau cả đời của mẹ cô, cho nên Diệp Nghi không dám nói với mẹ bất cứ đề tài gì liên quan đến chuyện giới tính. Bên cạnh đó, người qua lại thân cận với cô cũng chỉ có Diệp Tông và Nghiêm Hàn, hai người này lại càng không phải là đối tượng có thể trao đổi. Cho nên, trước khi kết hôn với Quý Thừa, cô hoàn toàn là tờ giấy trắng.

Mà lúc lấy chồng, cô chỉ mới hai mươi tuổi, chưa từng quen bạn trai, thậm chí chưa từng nắm tay người khác phái nào. Bởi vậy, khi Quý Thừa nhấn mạnh điều khoản nghĩa vụ vợ chồng trong hợp đồng, cô thấy sợ hãi. Nhưng đâu còn cách nào, nếu đã là giao dịch thì phải trả một cái giá lớn. Cô hai bàn tay trắng, còn có thể lấy thân mình ra đổi tiền, nên cảm thấy may mắn.

Nhưng bất luận cô thuyết phục bản thân thế nào, tối hôm dọn vào nhà họ Quý, cô vẫn khần trương đến suýt ngất đi. Đặc biệt là khoảnh khắc Quý Thừa đẩy cửa đi vào, cô thực sắp phát khóc. Bởi vì cô bỗng nhiên ý thức được rằng, đây là lần thứ ba họ gặp mặt nhau, mà cô lại phải ‘lên giường’ cùng một người xa lạ chỉ gặp qua ba lần.

Ngay cả thở cô cũng thấy run: “Em, anh, anh tắm xong rồi à...”

Quý Thừa đứng xa xa ở cửa, bộ đồ mặc nhà màu nhạt làm mắt anh đen như một viên đá diệu kỳ, dưới ánh đèn mờ mờ đầy trầm lắng tĩnh mịch, đường cong đôi môi anh thật nhu hòa, vẻ hờ hững pha lẫn tịch liêu thấu xương ở giữa đầu lông mày, anh đang cười đó, nhưng tuyệt đối không vui vẻ. Anh ấy ghét mình ư? Diệp Nghi vô cùng sợ hãi.

Nhưng mà Quý Thừa lại không bước đến, đứng yên chốc lát, anh xoay đi thẳng thừng: “Ngủ sớm một chút đi, tôi ở phòng sát bên, không cần sợ.”

Vậy thôi à? Chân Diệp Nghi nhũn ra, ngã ngồi lên giường, đồng thời mù mờ nghĩ, anh ta không cần cái nghĩa vụ vợ chồng mà bản thân anh ta đã cố tình nhấn mạnh sao?

Sau đó một thời gian khá lâu, họ trải qua bình yên vô sự. Càng là như thế, Diệp Nghi lại càng thấy áy náy. Thật giống như một giao dịch có giá cả hẳn hoi, kết quả là hàng không giao đủ. Cô suy nghĩ rất lâu, kết luận rằng nhất định biểu hiện ngày đó của mình quá kém cỏi, nên làm anh mất khẩu vị. Thiếu hụt việc này, cô chỉ có thể cố gắng bù lại bằng việc khác.

Ngày nào Quý Thừa cũng phải đi tiếp khách đến tận nửa đêm, dạ dày của anh vốn không tốt, lúc về nhà thường nôn đến mấy lần. Vì thế, cô bắt đầu sưu tầm phương thuốc giải rượu bồi bổ dạ dày ở mọi nơi, mỗi ngày đều nấu thuốc đợi anh về. Đêm đầu tiên, Quý Thừa rõ ràng ngạc nhiên: “Sao em còn chưa ngủ?”

“Chờ anh mà.” Cô đánh ngáp một cái, giọng cao chiếc bình giữ ấm trong lòng lên, “Uống nhanh đi, còn nóng đó.”

“Đây là gì vậy?” Anh từ từ đến gần.

Cô vội vàng mở nắp ra: “Đề giải rượu bồi bổ dạ dày đó. Ngày nào anh cũng uống rượu như vậy không được đâu. Lần đầu tiên em nấu, anh ném thử xem uống có quen không, không quen thì nói em sẽ sửa lại cách nấu.”

Quý Thừa cup mắt nhìn trong chốc lát, khi ngẩng lên, ánh sáng trong mắt trở nên tối hơn: “Em nấu cho tôi?”

“Đúng vậy. Không muốn uống? Uống không được?” Trong không khí đều thoang thoang mùi rượu dễ chịu, vừa ngủ đã làm người ta mê mẩn, “Anh cứ

xem như là thuốc uống thử được không? Sức khoẻ quan trọng mà, xin anh đó.”

Nhưng anh vẫn không nhúc nhích: “Em vì chuyện này mà chờ tôi đến tận bây giờ?”

Diệp Nghi nhú mày: “Đúng vậy, có chuyện gì à?”

“Chưa từng có ai chờ tôi cả.” Quý Thừa nhìn canh trong tay, thấp giọng nói, “Có chút không quen.”

Diệp Nghi ngẩn ra, lập tức nhem tức nói: “Sau này mỗi ngày đều sẽ có, anh phải tập quen đi.”

Quý Thừa bỗng nhiên giương mắt, sâu trong đáy mắt rõ ràng có ánh lửa bập bùng, dường như anh định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại sửa miệng: “Không cần đâu, sáng em còn phải đi học mà.”

“Không sao, không sao, lúc em còn đi làm đêm thì ngủ còn trễ hơn cả đêm nay mà.” Cô liên tục xua tay, “Ai da, anh lịch thiệp như vậy, chắc chắn sẽ không bùng bình uống đâu. Xem em ngốc chưa, chờ chút, em đi rót vào chén cho anh.”

“Đợi đã.” Vừa muốn xoay đi, cô đã bị Quý Thừa giữ lại. Anh cúi nhìn tay hai người nắm lấy nhau, nhẹ giọng nói, “Như bây giờ... cũng rất tốt.” Nói xong, anh bùng bình giữ ấm lên uống một hơi cạn sạch.

Thật sự do Diệp Nghi thôi phòng thôi. Dù cô có làm đêm, cũng tuyệt đối không làm đến khuya lơ khuya lất thế này. Cho nên sáng hôm sau, cô đã dậy trễ. Lao nhanh xuống lầu, cô vội vàng chào hỏi Quý Thừa: “Chào buổi sáng, bái bai.”

“Diệp Nghi.” Quý Thừa gọi cô lại, “Ăn sáng.”

“Muộn mất rồi!” Cô vừa chạy vừa đáp, “Tan học mua xá xiu cũng được!”

“Từ từ!” Quý Thừa bước nhanh đuổi theo cô, “Tôi đưa em đi. Chị Trần, nhanh chóng gói một phần điểm tâm.”

“Anh đưa em đi?” Cô quá đỗi ngạc nhiên, “Không cần đâu, taxi đưa là được rồi, anh cứ ăn sáng đi...”

“Tôi ăn rồi.” Anh thản nhiên nói, “Đúng lúc tôi có việc ở gần trường em, tiện đường.”

“Ồ.”

Trên đường đi, Diệp Nghi vừa ăn sáng, vừa thưởng thức gương mặt nghiêng không chút tí vết của Quý Thừa. Dưới nắng sớm hiền hoà, vẻ lạnh lùng của anh dường như cũng bị hoà tan hết tám phần, tuy rằng vẫn như cũ không có biểu hiện gì, nhưng đường nét lại có vẻ nhu hoà rất nhiều. Đẹp trai quá, Diệp Nghi lặng lẽ nhủ thầm, cô hình như không còn thấy sợ anh nữa.

“Nhìn gì vậy?”

“Hả?” Diệp Nghi giật mình, suýt nữa bị miếng xá xiu làm cho nghẹn, “Không, không có gì...”

“Không có gì là gì?”

“Lông mi.” Lời thật lòng tự nhiên lại tuôn ra, “Lông mi của anh dài thật đó.”

Lần này đổi lại Quý Thừa bị nghẹn. Anh dừng xe lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, sùnn mặt trắng trẻo hình như bị ánh dương làm cho ửng đỏ: “Canh được lắm, tối qua không bị nôn, cảm ơn.”

“Thật ư?” Cô thoáng chốc hưng phấn, “Vậy hôm nay em nấu tiếp! Ai da không ỏn, muộn mất rồi! Em đi đây, tạm biệt!”

“Diệp Nghi em chậm một chút...”

Còn chưa nói hết, cô gái bên cạnh lại đột nhiên thụp xuống, cuộn người ngồi lại trên ghế. Quý Thừa sững sốt: “Em bị sao vậy?”

“Suýt!” Cô căng thẳng đặt ngón trỏ lên môi, tay kia thì chỉ ra bên ngoài xe, “Cái người già già đó đi chưa?”

Quý Thừa mù mịt ngẩng lên nhìn rồi đáp: “Đi rồi.”

“Phù.” Diệp Nghi án ngực, cẩn thận ngồi thẳng dậy, “Hôm qua chỉ lo nấu canh, quên mất luận văn của thầy ấy... Đã kéo dài cả tuần rồi, lần trước còn bị nắng nửa tiếng đồng hồ, tiêu rồi tiêu rồi, chắc chết mất thôi...”

Bởi vì nấu canh cho anh, nên cô không làm bài tập? Quý Thừa lẳng lặng nhìn cô gái trước mặt, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính xe, làm những đường nét xinh đẹp của cô như toả ra thứ ánh sáng màu vàng nhạt, tựa như thiên sứ rơi xuống trần gian. Sáng sớm đầu thu cứ vậy mà ảm áp hẳn, Quý Thừa nghe thấy tiếng vỡ rang rắc của tảng băng đông cứng nhiều năm trong ngực mình.

Anh chìa tay ra: “Yêu cầu của luận văn.”

“Dạ?” Cô ngơ ngác nhìn anh.

“Đi học trước đi. Đến khi em tan học sẽ có bài tập để nộp.”

Tiếng chuông tan học vang lên, trong tay Diệp Nghi cầm luận văn mà tài xế mang tới đi lên bục giảng, bước chân có chút nhẹ tênh. Bác Vương vừa mới nói gì nhỉ: “Là cậu chủ tự viết, tuyệt đối hoàn hảo, cô chủ cứ yên tâm mà nộp.”

Quý Thừa- người ngồi trên tầng cao nhất của toà nhà chọc trời mà nhìn xuống chúng sinh- lại từng chữ từng chữ viết luận văn... Chuyện này thật có chút hư ảo?

Mang trạng thái lúng lờ này liên tục đến khi ra khỏi cổng trường, nhìn xung quanh mảnh đất hoang, Diệp Nghi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: Quý Thừa nói đến đây có việc, thuận tiện đưa cô đi. Nhưng một ông chủ lớn như anh, sáng sớm một mình chạy tới chỗ đất hoang này, có thể làm chuyện gì?

Bắt đầu từ hôm đó, quan hệ của hai người họ dần tốt hơn, nhưng vẫn duy trì sự trong sáng tuyệt đối. Thật lâu về sau mới phát sinh chuyện khác lạ duy nhất. Ngày hôm đó Diệp Nghi tan học về, lại phát hiện bầu không khí không ổn. A Phi bước đến lặng lẽ nói vào tai cô: “Gần đây công ty gặp nhiều khó khăn, cậu chủ vay mượn khắp nơi, cũng không thuận lợi. Vì quá lo lắng nên ngã bệnh, sốt cao lắm. Tâm trạng cậu chủ không tốt, ai cũng không dám vào hầu hạ.”

Cô chạy nhanh lên lầu: “Tôi đi xem thử.”

Trong phòng Quý Thừa vừa tối vừa yên tĩnh, Diệp Nghi lần mò đi vào, cảm giác được hơi thở ồ ồ nóng rực. Đang ngủ? Nhưng đúng là rất nóng. Cô vội vàng lấy rượu, xoa liên tục vào lòng bàn tay anh. Cô cũng không nhớ rõ mình xoa bao lâu, chỉ biết là bất giác thấy đầu nặng trĩu, choàng tỉnh ngẩng lên, lại tiếp tục xoa...

Cứ như vậy làm đi làm lại, cho đến khi tay Quý Thừa đột nhiên co mạnh lại, cô hết hồn, vội gọi: “Quý Thừa? Anh tỉnh chưa?”

Nhưng anh lại không trả lời, bàn tay anh càng lúc càng siết chặt tay cô, trong miệng còn thều thào gì đó. Diệp Nghi khẽ sát vào anh: “Quý Thừa, anh nói gì?”

“Ba.” Anh đột nhiên gọi lên một tiếng rõ ràng.

Diệp Nghi giật mình, rồi nghe anh nói tiếp: “Mẹ. Ba yên tâm, con sẽ không để họ sống dễ chịu... Con nhất định...”

Giọng nói khàn khàn đến đây dứt hẳn. Diệp Nghi còn đang run sợ, đèn bàn bỗng nhiên sáng lên. Cô ngẩng đầu theo bản năng, đối diện với cặp mắt tối đen của Quý Thừa. Ánh mắt anh theo nhịp thở cùng khoảng cách thân mật của họ, chuyển thành ngón tay giao nắm, rồi khẽ chạm vào mái tóc rối tung của cô: “Diệp Nghi?”

Cô đứng phắt dậy: “Anh tỉnh rồi?”

Quý Thừa chậm rãi ngồi lên, dời mắt đến đèn bàn ở đầu giường: “Ba giờ sáng rồi? Sao em còn chưa đi ngủ?”

Không biết ra làm sao, cô đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên: “Anh sốt cao lắm, phải mau chóng hạ nhiệt, em liền...”

“Em ở đây chăm sóc tôi?” Ánh mắt anh dừng trên khuôn mặt cô, “Luôn ở bên?”

“Hả, ờ thì có ờ...” Cô gãi đầu, “Nhưng vừa rồi ngủ quên mất...”

Quý Thừa nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, hết như họ chưa từng gặp qua. Cô dần dần nổi gai ốc: “Quý Thừa, anh bị sốt đến hồ đồ à...”

Lúc này, Quý Thừa đột nhiên vươn tay ra, Diệp Nghi cứ trở mắt nhìn ngón tay thon dài của anh đang từng chút tới gần, cuối cùng dừng trên đầu cô, xoa rồi lại xoa. Cô vẫn chưa tỉnh à? Diệp Nghi há hốc mồm, nhưng lại không nói được gì.

“Tôi rất ít khi bệnh, bởi vì không dám bệnh. Một người mà bị bệnh sẽ vô cùng đáng thương.” Sau hồi lâu, Quý Thừa khẽ nói, “Nhưng lúc này đây... Diệp Nghi, tôi thấy rất vui.”

Quý Thừa của hôm đó vô cùng bất thường. Anh là người lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ, hờ hững, không gì không làm được, hết như chẳng có chuyện gì có thể ảnh hưởng đến anh, anh cũng hoàn toàn không có vẻ gì là yếu ớt. Nhưng sinh bệnh có thể thực sự khiến người ta trở nên khác hẳn. Ví như anh, vừa rồi đáng vẻ nói mớ của anh, tựa như một đứa bé lạc đường.

Diệp Nghi muốn hỏi, nhưng cuối cùng cũng không hỏi. Anh muốn nói với cô thì tự nhiên sẽ nói thôi. Vì thế cô cười, từ từ từ từ nắm lại tay anh: “Anh thấy vui, thì em cũng vui.”

Quý Thừa bình phục nhanh chóng, phần lớn công lao này thuộc về Diệp Nghi với sự giam lỏng cô dành cho anh. Tất cả vòng việc đều bị chặn ngoài cửa, ngoại trừ cô ra ra vào vào, bất cứ ai cũng không được vào quấy nhiễu Quý Thừa nghỉ ngơi. Hôm nay, bác sĩ đến kiểm tra xong đã nói, Quý Thừa đã

khỏi hẳn ồ ối, chỉ cần chú ý ăn uống, tất cả thói quen cuộc sống khác đều có thể khôi phục bình thường. Diệp Nghi nghe xong thì vô cùng hưng phấn, nấu canh xong liền hát lù lo đi vào phòng của Quý Thừa.

Nhưng mà vừa vào đến cửa, nguyên bát canh rơi xoảng xuống đất, theo đó là tiếng thét rung chuyển đất trời của cô: “Á!”

Hai tay Quý Thừa còn duy trì tư thế còi khăn tắm. Anh chết trân lúng túng, thậm chí còn quên cả cử động, che lại cảnh xuân lộ lộ hết ra ngoài.

“Anh, anh, anh...” Diệp Nghi lú lờ, “Đồ biến thái!” Nói xong liền ôm mặt, xoay người chạy ra bên ngoài như con gió.

Sau khi sự việc xảy ra, Quý Thừa từng cười cô vô số lần: “Em tự tiện xông thẳng vào khuê phòng của tôi, rốt cuộc là ai biến thái?”

“Khuê phòng á? Anh là đàn ông mà khuê phòng gì chứ? Xì!”

Anh cười xoà: “Chuyện này tóm lại có gì mà ngượng chứ? Chưa từng học khoá sức khoẻ sinh sản à?”

“Môn sức khoẻ sinh sản chỉ có mô hình bằng nhựa thôi!” Rốt cuộc thì tại sao cô lại phải thảo luận vấn đề này cùng anh? “Không có... sinh động như vậy! Càng không xấu xí như vậy!”

“Xấu ư?” Quý Thừa nhếch mày, một bàn tay giả vờ sờ xuống bên dưới.

“Á!” Cô che mắt lại, “Anh làm gì đó!”

“Bị chê xấu, có kẻ không phục.” Quý Thừa như cười như không, “Diệp Nghi, hay chúng ta nghiêm túc quan sát, rồi thảo luận tỉ mỉ lại một chút?”

“Á á á đồ không biết xấu hổ!”

Lần đó về sau, cô hoàn toàn bị ám ảnh tâm lý. Hình dạng của vật nọ... Thật đúng là tò mò quá thể! Sự ám ảnh này vẫn luôn đeo bám cô, cuối cùng đeo đến tận Santorini. Khoảng khắc thân mật ấy, cô kiên quyết yêu cầu tắt đèn: “Em không muốn nhìn! Anh cũng không được nhìn!”

Quý Thừa dở khóc dở cười: “Diệp Nghi, em thực sự làm anh thất bại như vậy sao.”

“Anh làm gì thì làm đi.” Cô trốn vào trong chăn, “Chỉ là không được nhìn!”

“Được rồi.” Quý Thừa đột nhiên nhào đến, cười xấu xa nói, “Không nhìn thì không nhìn, lúc không thấy, em cũng rất thích nó cho xem.”

“Đồ lưu manh biến thái không biết xấu hổ!”

Lại phải nói, Quý Thừa đúng là một quý ông thực thụ. Sau đó, anh chưa từng đề cập lại yêu cầu bật đèn. Đã từng, anh dường như đã từng rất nghe lời cô, chỉ tiếc ngày vui ngắn ngủi. Sau lại họ không còn chung phòng, sau lại anh không còn về nhà. Giữa hai người họ, đã không còn cơ hội chân thành đối mặt với nhau nữa.

Ngay lúc bấy giờ, khi đã qua nhiều năm, một Quý Thừa ‘trần trụi’ bên dưới ánh đèn sáng rực, còn muốn đích thân cô ra tay tắm rửa cho anh... Diệp Nghi thật lòng cảm thấy rất áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Lúc mở đến cúc áo thứ ba, Diệp Nghi liền hồi hận. Quý Thừa rất cao, vai rộng eo hẹp, người như thế mà đứng sau lưng anh ta, vòng tay ra đằng trước ngực để còi nút đúng là cực nhọc, sơ hở một chút thì chóp mũi sẽ cọ vào tấm lưng kiên cố của anh ngay.

Mùi máu thoang thoang pha lẫn mùi thanh mát nhất quán trên người anh có thể sản sinh ra sức ảnh hưởng trí mạng. Trước mắt Diệp Nghi tối sầm, hết như phút chốc quay về buổi tối điên cuồng quẩn quít của hôm qua. Đường nét cơ thể cao lớn của Quý Thừa đè lên cô, theo mỗi động tác kịch liệt căng thành độ cong tuyệt đẹp, khiến cô không khỏi thẹn thùng mà thét lên...

“Á!” Cô giật mình đánh thót, nhảy thụt lùi về sau.

Quý Thừa chẳng hiểu ra sao, quay đầu hỏi: “Sao vậy?” Nhìn chằm chằm vào đôi má đột nhiên ửng đỏ của cô, cặp mắt đen của anh nheo thành độ cong vô cùng hóm hỉnh, “Xem ra, não bộ của em so với tốc độ đôi tay đang lộn xộn tôi nhanh hơn không ít nhì.”

“Im lặng!”

Anh ngoan ngoãn ngậm miệng, tiếp đó ung dung nhìn cô. Diệp Nghi quyết định vứt bỏ tranh đấu, bước nhanh tới trước mặt Quý Thừa, nhanh chóng cúi bỏ cúc áo. Nhưng vài giây trôi qua, bóng râm trước mắt đột nhiên lan rộng. Cô cứng đờ, chỉ thấy Quý Thừa đột ngột cúi người, hơi thở ấm áp hóa thành những con sóng, từ từ lan rộng ra cái tai nhạy cảm của cô.

Cô u mê quên cả lùi về, chỉ có thể hỏi bằng chất giọng run run: “Anh, anh làm gì vậy...”

“Ngủ một chút.” Chuối âm thanh đàn ông hạ xuống như con sâu độc, “Nhiều năm trôi qua rồi, mùi hương của em vẫn không thay đổi. Rất thơm.”

Tiếng nói anh rõ ràng trầm thấp mạnh mẽ, lại như chiếc lông vũ cô tình trọc mỗi một tế bào thần kinh nhạy cảm của cô. Diệp Nghi cảm thấy lông tơ mình đều đang lay động. Nắm đại một vật gì đó bên cạnh mình, cô liền ném thẳng về phía Quý Thừa.

Tiếng phịch nhẹ hều qua đi, Quý Thừa đứng tại chỗ. Anh giơ tay theo bản năng, muốn bắt lấy thứ đang rơi xuống mặt, lại bị tiếng quát cẩu kinh làm chững đờ: “Chẳng phải tay anh không nhức nhích được à? Có thể đưa tay che đầu là có thể tự cời đồ, không lẽ anh đang lừa tôi hầu hạ anh?”

Quý Thừa quả nhiên bất động, thấy trên đầu anh đang đội chiếc khăn tắm lớn, tư thế kinh ngạc đứng hình tại chỗ, Diệp Nghi không khỏi bật cười: “Cứ vậy đi, đừng lộn xộn, thành thật chút.”

Che đi tầm nhìn của anh, hành động tiếp đó trở nên vô cùng thuận lợi. Không chỉ có áo, ngay cả quần dài cũng đều bị cô cời sạch. Xoay người vắt khăn, lại nghe Quý Thừa ở đằng sau buồn bã nói: “Còn chưa cời xong mà. Nó vẫn còn mặc đồ.”

Nó? Diệp Nghi run lên, quyết định giả khờ: “Không hiểu gì hết.”

“Nó đó.” Quý Thừa nghiêm trang nói, “Chính là cái thứ mà em vẫn cho rằng xấu xí đó.”

Liếc mắt nhìn vào cái quần con be bé còn sót lại trên người anh, Diệp Nghi ho khan một tiếng: “Tôi chỉ quản lý mấy bộ phận trông đẹp thôi, còn chỗ xấu thì anh tự gánh vác.”

Quý Thừa đội khăn im lặng hồi lâu, tiếng nói nghiêm túc rầu rĩ truyền tới, “Nó mất hứng, lát nữa có thể sẽ ngóc đầu dậy phản đối.”

“Im miệng!”

Lại nói thêm, đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc nhìn thân thể của Quý Thừa. Những lần quan hệ trước kia đều hành sự trong bóng tối, cảm giác tay đương nhiên rất tốt, nhưng nhìn trực diện đúng là kích thích gấp bội.

Màu da anh cực trắng, trắng đến nỗi mang lại cho người khác cảm giác thân nhiên lạnh lùng, dáng người cao, số đo hoàn mỹ có thể khiến ti lệ hoàng kim không đất dung thân, đường nét trắng kiện, tuy không vai u thịt bắp, nhưng vô cùng mạnh mẽ tao nhã, tựa như tác phẩm tuyệt thế trong tay nhà điêu khắc. Nơi khăn lau qua lưu lại một lớp hơi nước mỏng, dưới ngọn đèn màu vàng nhạt, ánh lên vẻ sang bóng mê người.

Diệp Nghi vô thức nuốt nước bọt. Động tác rõ ràng rất nhẹ, nhưng vẫn bị người nào đó nghe được: “Diệp Nghi, em đang rạo rức ư. Xem ra ngoài chỗ nào đó, em vẫn đánh giá tôi rất cao. Cảm ơn.”

“Quay người!”

Quý Thừa ngoan ngoãn quay người sang chỗ khác. Đang định giơ tay lên chà lưng cho anh, động tác của Diệp Nghi bất chợt dừng lại. Sao lại thế này?! Lưng của Quý Thừa sao lại... dễ sợ như vậy?!

Ngoại trừ vết thương mới, trên tấm lưng rộng lớn, một vết nâu kéo dài từ vai phải đến sau tim, nơi đó có một vết sẹo hình ba góc đã mờ, hết như mũi dao đâm vào, lại dùng lực xoáy mạnh hình thành nên vết sẹo vẫn vẹn ấy.

Có vẻ như là vết sẹo lâu năm, trên da cơ bản đã khôi phục lại bằng phẳng, chỉ có viền mép lõm chứng tỏ sự đáng sợ trước kia: “Cái này là...” Kinh ngạc quá đổi, tiếng của Diệp Nghi cũng trở nên đứt quãng, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Quý Thừa ngẩng ra một lúc, sau đó cười khờ nói: “Chuyện mấy năm trước rồi, tôi cũng đã quên, không muốn cho em biết.”

Diệp Nghi một phen kéo chiếc khăn đang che đầu anh xuống: “Rốt cuộc chuyện là thế nào?”

Ánh sáng bất ngờ đánh tới khiến Quý Thừa nheo mắt. Khi nhìn lại được rõ ràng, trên mặt cô gái đối diện tràn đầy vẻ kinh hoàng cùng lo lắng. Cô còn lo lắng cho anh, Quý Thừa đột nhiên cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Anh mỉm cười: “Không có gì, có kẻ thấy tôi không vừa mắt mà thôi.”

“Cái này mà là không vừa mắt?” Diệp Nghi nhú mày hỏi vặn lại, “Đây là muốn lấy mạng anh!”

“Kẻ thù mà, nhìn không vừa mắt đương nhiên sẽ muốn lấy mạng rồi.” Mắt anh lấp lánh, “Diệp Nghi, em lo lắng à, tôi vui quá.”

“Có cái gì mà vui chứ!” Cô vội vàng ngắt ngang, “Là ai? Giải quyết xong chưa?”

Ánh sáng nhu hòa nơi đáy mắt đen của Quý Thừa cứ lập lòe: “Đừng lo, đều có thể giải quyết.”

Bắt đầu thấy lạnh cả người: “Vậy là chưa giải quyết xong?”

“Diệp Nghi.” Quý Thừa nặng nề gọi cô, sau đó tiến lên từng bước.

Gương mặt Diệp Nghi cứ thế dán vào thân thể đang trần trụi của anh. Giây tiếp theo, anh đột nhiên cúi đầu, dùng cằm cùng ngực mình để cố định cô: “May mắn là lần đó em đã rời khỏi tôi. Lúc ấy tôi đã nghĩ, nếu em còn ở bên, có phải em lại nhào đến chịu nhát dao này thay tôi? Nhưng rồi tôi lại sợ hãi, cho dù em có ở bên cũng sẽ không thêm quan tâm tôi. Tôi còn lo lắng rằng em cách tôi xa quá, nếu những người đó tìm được em sớm hơn cả tôi, thì tôi phải làm sao?”

“Tìm tôi?” Diệp Nghi đang im lặng, đột nhiên cảm thấy có chỗ không đúng lắm. Kẻ thù của Quý Thừa... muốn tìm cô...

Ngay người một lúc lâu, cô đột nhiên ngẩng lên, “Người đâm Nghiêm Hàn thực tế là muốn giết tôi! Họ là kẻ thù của anh? Anh biết họ là ai?”

Quý Thừa chợt thu lại cảm xúc. Diệp Nghi quắc mắt lui về sau từng bước, hỏi: “Là ai? Tại sao anh lại không nói tôi biết?”

“Không có bằng chứng, chỉ là suy đoán.” Quý Thừa thấp giọng nói, “Diệp Nghi, tôi sẽ khiến họ không được yên thân. Em chỉ cần đứng bên cạnh tôi, tin tưởng tôi, có thể chứ?”

Diệp Nghi trở mặt nhìn anh. Sau khi suy nghĩ hồi lâu, lòng cô dần dần chùn xuống. Có trời biết cô muốn tin tưởng anh biết bao, chỉ là, anh tin tưởng cô sao? Chuyện quan trọng như vậy, vì sao trước giờ anh chưa từng đề cập với cô? Mà hôm qua anh còn nói...

Cô siết chặt nắm tay, trong mắt dần ngưng tụ đề phòng cùng nghiến ngấm: “Anh không nói với tôi là bởi vì không có chứng cứ, hay là bởi vì không muốn để Diệp Tông biết?”

Mắt Quý Thừa tối đi, khóe môi khẽ nhếch. Diệp Nghi cảm thấy chợt lạnh, lập tức hiểu hết mọi chuyện. Cô khó tin lắc đầu: “Tôi đoán đúng rồi, phải không? Anh sợ Diệp Tông biết được thân phận kẻ thù của anh, sẽ liên thủ với họ để đối phó anh. Cho nên, anh biết đích xác hung thủ đâm Nghiêm Hàn, nhưng vẫn dè dặt! Tiếp theo thì sao? Tiếp theo anh định làm thế nào? Chẳng lẽ...”

Càng tiếp tục nói, sắc mặt Quý Thừa càng sa sầm. Một ý niệm mơ hồ càng nói càng rõ ràng, hơi thở Diệp Nghi đột nhiên sắc nhọn: “Anh vẫn luôn mơ tưởng đến Diệp thị, đây mới chính là nguyên nhân thực sự! Anh muốn lợi dụng Diệp thị để giải quyết đối thủ của anh!” Nói xong, cô lao đảo lui về sau, “Rốt cục kế hoạch của anh là gì? Là muốn thông qua việc thầu tóm Diệp thị để củng cố thế lực của mình, rõ ràng còn muốn Diệp thị và đối thủ của anh cùng hủy diệt?”

Lời chất vấn lạnh lùng liên tiếp qua đi, sự yên tĩnh vô hạn thoáng chốc bị nhấn chìm. Màn sương dày đặc như thể đang đóng băng từng chút một, để cho một không gian ẩm ướt âm áp thể này bùng phát lạnh lẽo. Sự tuyệt vọng dâng lên từ ngực Diệp Nghi rồi trào ra: “Đây mới chính là nguyên nhân đích thực của việc hai ngày nay anh thay đổi thái độ, phải không?”

Giữa vùng đầu mây Quý Thừa càng nhíu càng sâu: “Em nói gì?”

“Những lời hôm qua anh nói... Anh nói anh có tình cảm với tôi, nói chuyện quá khứ chỉ là hiểu lầm, còn nói hy vọng tôi và Diệp Tông buông bỏ Diệp thị... Mấy lời này đều là có mục đích, đúng không? Thứ anh muốn không phải là tôi, mà là nhà họ Diệp. Bị đánh cũng không đánh trả, còn nhẫn nhục ở lại đây, cùng tôi làm chuyện ấy, nói những lời ám muội, tất cả đều là khổ nhục kế, mục đích chính là muốn tôi tin tưởng anh, giúp anh khuyên Diệp Tông rời bỏ nhà họ Diệp, đúng không?”

Quý Thừa không nói lời nào, cũng không nhúc nhích, ý lạnh thấu xương từng chút đọng lại nơi thân sắc anh. Diệp Nghi mềm nhũn, nghiêng người tựa vào mặt đá cẩm thạch lạnh lẽo: “Diệp Sóc chẳng ra hồn, còn cha tôi chưa tỉnh lại, cho nên chỉ cần Diệp Tông đi, họ Diệp sẽ không có người kế nghiệp, nhất định sẽ thành vật trong tay anh. Chuyện anh muốn làm, thực sự chỉ có từng bước tiến xa.”

Đáy mắt đen kịt của Quý Thừa đột ngột tắt tối. Anh chậm rãi nở nụ cười châm chọc: “Diệp Nghi, đây là cách nhìn của em về tôi?”

“Không phải vậy sao?” Cô lớn tiếng hỏi lại, “Nếu anh phủ nhận, tôi sẽ tin. Vậy anh có muốn phủ nhận hay không?”

“Tôi không phủ nhận. Tôi chưa từng giấu diếm em về dã tâm của mình với Diệp thị.” Tiếng anh lạnh lùng, “Trong hợp đồng em luôn tâm niệm đã viết rất rõ ràng, em chấp nhận bất cứ sách lược kinh doanh nào mà tôi áp dụng với họ Diệp.”

“Đó là quá khứ! Khi đó họ Diệp không có Diệp Tông!” Diệp Nghi quát lên, “Anh ấy đã dùng tính mạng của mình để bảo vệ tôi, là người anh trai có quan hệ huyết thống còn sót lại của tôi! Anh luôn miệng nói có tình cảm với tôi, kết quả lại đi nhắm vào anh ấy?!”

“Tôi nói lại lần nữa, mục tiêu của tôi không phải Diệp Tông!” Tiếng Quý Thừa như sấm rền giáng xuống, “Diệp Nghi, tôi không hiểu em đang rối rắm cái gì. Diệp Tông có công việc anh ta yêu thích, hơn nữa lại vô cùng thành công. Còn em là vợ tôi, tôi sẽ cung cấp cho em cuộc sống tốt nhất. Hai người vốn đi đều thống hận nhà họ Diệp, hiện tại cần gì cảm lên không bỏ xuống được? Chẳng qua là em không hề tin tưởng tôi, cho nên không dám giao tương lai vào tay tôi chứ gì? Diệp Nghi, tình cảm và sự tin tưởng của em dành cho tôi chính là thế này ư?”

“Tin tưởng, anh nói tin tưởng với tôi?” Diệp Nghi giận dữ còn cười, “Quý Thừa, tôi chưa từng tin tưởng anh à? Tôi đã từng toàn tâm toàn ý tin tưởng anh, nhưng anh đã làm gì? Anh hà khắc với tôi, thậm chí cay nghiệt cả với con của chúng ta! Sau đó, chúng ta đã nói rõ ràng rồi, thì anh lại làm gì? Anh hãm hại Diệp Tông, gần như biến anh ấy thành tội phạm giết người! Còn hiện giờ? Hiện giờ anh lại vì nghiệp lớn của chính mình, giấu diếm hung thủ hãm hại Nghiêm Hàn! Chính anh làm tất cả, còn xin tôi tin tưởng anh? Anh dựa vào cái gì? Anh cảm thấy bản thân đáng được tin tưởng à?”

Hơi thở cùng máu nóng của Quý Thừa thoảng chốc ngưng tụ nơi ngực. Mỗi một câu chỉ trích mà người phụ nữ này nói đều vô cùng vô lý, nhưng mà anh lại không phản bác được câu nào. Trong lúc nhất thời, anh lạnh đến nỗi không cách gì đứng vững. Đúng vậy, mỗi một chuyện đều là do chính tay anh làm. Mỗi một lần làm vậy, anh đều có lý do vô cùng đầy đủ. Nhưng mà giờ phút này, ngay cả chính anh cũng cảm thấy bản thân thật độc ác.

Đây cuối cùng là tại sao? Chẳng lẽ thật sự là một bước sai, từng bước sai? Chỉ vì lúc bắt đầu không từ thủ đoạn, mà giữa họ nhất định chỉ có kết cục phân ly? Nhưng tốt cùng anh sai ở chỗ nào? Anh là người bị hủy gia đình, bị hủy thời thơ ấu, bị hủy hạnh phúc cả đời mà, vì sao kết quả lại là, kẻ phạm tội không phải trả giá, mà người vẫn đắm chìm trong trò chơi rối rắm này vẫn chỉ có mình anh?

Chỗ bị thương ở tay còn âm ỉ đau, nhưng so với lảng trí nơi lồng ngực, chút cảm giác ấy quả thực quá nhân từ. Người phụ nữ ấy vẫn còn đang lùi về sau, dùng ánh mắt cảnh giác xa lạ mà chán ghét để theo dõi anh, giống như anh là con thú dữ bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công cô.

Giữa họ chưa bao giờ thiếu hiểu lầm, mà lúc này đây, rốt cục anh không thể nào giải thích. Cho dù giải thích, cô chắc gì đã tin. Diệp Nghi mở cửa phòng tắm ra, đèn bên ngoài mờ mờ, hết như một thế giới không bao giờ có được. Một khi cô ra ngoài, sẽ không quay về nữa.

Nhận thức này tàn nhẫn bóp nghẹt thần kinh của Quý Thừa. Giờ khắc này, hành động còn nhanh hơn cả ý thức, anh bước nhanh đến, một tay túm cô trở về, sau đó đóng rầm cửa phòng tắm lại.

“Á!”

Lần này dùng sức quá mạnh, trọng tâm của cả hai đều không vững, họ va vào bồn rửa tay. Quý Thừa lót bên dưới, đập eo vào góc đá cẩm thạch cứng rắn, anh không khỏi rên lên. Nhưng mà giây tiếp theo, hô hấp bỗng nhiên nặng thêm. Bởi vì, cả người Diệp Nghi đều mềm nhũn té vào người anh, đôi chân trắng nõn thon thả đang ma sát vào chỗ hết sức mẫn cảm nào đó.

Mới vừa được những ngón tay nhỏ nhắn của cô lau người lâu như vậy, anh vốn đã nhần nại đến cực hạn rồi. Cuộc cãi vã ghen khuấy qua đi, dục vọng chinh phục dường như bắt đầu bén lửa, nháy mắt thiêu đốt mỗi một sợi dây thần kinh. Toàn bộ ảm ức và giải thích không nói ra lời hóa thành phần nộ, muốn trút hết xuống người phụ nữ khiến anh bó tay này.

“Em nên tin tôi.” Lẩm nhẩm xong, Quý Thừa xoay mạnh người lại. Chỉ trong nháy mắt, họ liền hoán đổi, Diệp Nghi bị anh đè xuống mặt đá lạnh lẽo, không thể động đậy.

“Anh làm gì!” Dưới bàn tay như kim sắt của anh, sự giãy dụa của cô trông có vẻ rất buồn cười.

“Tôi muốn làm em tin tôi.” Quý Thừa đứng giữa hai chân cô, áp ngực vào cô, hơi thở nóng cháy từ mũi phả vào bên gáy cô, “Diệp Nghi, người khác tôi không quan tâm. Nhưng em phải tin tôi.”

Lời còn chưa dứt, anh đã điên cuồng quỳen lấy môi cô. Còn hơn cả hôn, đây hết như đang cắn nuốt. Con đau nhất thời chuyển đến cảm của Diệp Nghi, cô ăn đau hé miệng, chiếc lưỡi đình hương liền bị mút chắt chút thương tiếc. Quý Thừa tựa như muốn nuốt cô vào bụng. Xúc cảm, hơi thở, hương thơm thuộc về cô, anh đều phải đoạt lấy sạch sẽ không chút dư thừa. Cùng lúc đó, bàn tay lạnh ngắt bắt đầu chuyển động vô tổ chức, mỗi một động tác đều chuẩn xác nhằm vào những chỗ nhạy cảm khiến cô không tài nào chịu nổi.

“Buông ra!” Giữa lúc sợ hãi, Diệp Nghi mò mẫm loạn xạ, vớ được chai sữa tắm bằng thủy tinh, không kịp suy nghĩ, cô thuận tay ném thứ này lên người anh.

Quý Thừa phản ứng cực nhanh, dễ dàng né đi. Nhưng mà, dưới chân anh lại vấp phải chiếc khăn tắm lớn vứt trên đất. Dây dưa hồi lâu, chiếc khăn nọ đã quần thành vòng tròn, hình thành nên cái bẫy tự nhiên.

“Á!”

Trượt chân một cái, Quý Thừa ngã xuống. Tay phải đeo nẹp hoàn toàn không thể động, cho nên khi tiếp đất, anh chỉ phải dùng cánh tay trái bị khâu mấy mũi để giảm xóc, tạo thành vòng bảo vệ, bao bọc lấy cô gái đang la hét trong lòng.

Chấn động qua đi, Diệp Nghi kinh hồn chưa định nhìn trần phòng tắm, đột nhiên bắn lên như điện giật, lại xoay người nằm xấp lên anh: “Sao lại có mùi máu? Anh... Vết thương trên tay anh bị rách ra rồi!”

“Dừng!”

Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng động mạnh. Cửa phòng tắm bị đá tung, nơi đó xuất hiện vài người đang hùng hổ xông vào. Hai người nằm trên đất theo bản năng ngược nhìn, chỉ thấy một gương mặt ưu việt.

Chen chúc trong một không gian chật hẹp nhất thời khiến người ta vô cùng khó thở, để phá vỡ sự yên lặng chết chóc ấy, Kỳ Yên lấp bắp lên tiếng trước: “À ở... Vừa rồi người hầu trực đêm đi ngang qua, nghe thấy bên trong có tiếng động. Diệp Tông lo lắng, nên muốn qua đây xem thử...”

Diệp Nghi ngẩng lên, chột dạ nhìn về phía Diệp Tông không thay đổi sắc mặt, lại cúi đầu nhìn chính mình. Giờ phút này, quần áo cô lộn xộn, còn ướt đầm, đang nằm bò trên đất, nửa thân người đều tì trên ngực Quý Thừa. Dưới cơ thể cô, Quý Thừa gần như lửa thể, một tay còn đang ôm chặt lưng cô. Máu tứa ra bên người họ, không chỉ không thấy đầm máu, ngược lại mờ ám cực hạn.

Nhìn thế nào cũng là “tình huống chiến đấu” vô cùng mãnh liệt. Diệp Nghi trầm miệng không thể biện bạch, mặt tái đi nhìn Diệp Tông: “Anh hai, không

phải như anh nghĩ đâu...”

Còn chưa nói xong, chỉ thấy Diệp Tông bước nhanh đến, một phen nhấc áo cô, kẹp cô dưới nách, hùng hổ lôi cô ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Cửa thư phòng bật mở.

Diệp Nghi bị thả cắm đầu vào sofa.

Ngay sau đó, một chiếc khăn khô ráo ụp ngay vào mặt, đồng thời tiếng nói lạnh lùng của Diệp Tông vang lên: “Ngồi thẳng lên!”

Cô cẩn thận hí mắt qua khe hở khăn lông, thấy Diệp Tông sắc mặt tối đen ngồi đối diện cô, đang day mạnh giữa hai đầu mày: “Diệp Nghi, em khá lắm!”

Trừ phi tức giận cực độ, nếu không Diệp Tông sẽ không đem cả họ lẫn tên ra gọi cô. Bình thường anh hiếm khi nổi giận, nhưng càng là như vậy, khi giận lên sẽ hết sức khủng bố. Diệp Nghi không khỏi đổ mồ hôi lạnh: “Vừa rồi em chỉ cãi nhau mấy câu với Quý Thừa, sau đó không cẩn thận trượt ngã, thực sự không phải như anh nghĩ vậy đâu...”

“Người đêm hôm lên cạy khóa chạy tới phòng hấn chẳng phải em à? Em cảm thấy anh nên nghĩ như thế nào mới phải?”

“...” Diệp Nghi nghẹn lời, bí bách hồi lâu mới lí nhí nói, “Anh hai, hai ngày nay đã xảy ra rất nhiều chuyện... Quý Thừa nói, anh ấy có tình cảm với em... Em thấy anh ấy bị thương, nhất thời lo lắng muốn đến xem sao, kết quả là...”

Nói xong, cô cúi gằm mặt xuống, còn Diệp Tông lạnh nhạt hỏi: “Kết quả thế nào?”

“Kết quả, kết quả...” Ngập ngừng hồi lâu, cô nhìn trộm Diệp Tông bằng viền mắt đỏ au: “Kết quả phát hiện ra, anh ấy biết hung thủ đâm Nghiêm Hàn là ai. Người nọ cũng từng tập kích anh ấy, còn để lại một vết sẹo gần như trí mạng. Chính là, anh ấy từ chối không nói với em người đó là ai. Em chỉ biết, người đó là kẻ thù của anh ấy, vốn muốn giết em, lại giết nhầm Nghiêm Hàn vô tội. Quý Thừa sợ anh biết thân phận của đối phương sẽ bắt tay với họ, cho nên vẫn giấu giếm chúng ta.”

Ngón tay Diệp Tông đột nhiên cứng đờ, nhưng trên mặt lại không mấy may biểu lộ gì: “Còn nữa không?”

“Còn có...” Diệp Nghi nhắm mắt, siết chặt nắm tay.

Cô biết, nếu tiếp tục nói ra câu này, họ Diệp và họ Quý sẽ chẳng có ngày được yên. Còn cô và Quý Thừa... dù yêu nhau hay ghét nhau cũng sẽ đứng cách xa nhau ở hai đầu chiến tuyến, không còn bất cứ lý do nào đến gần nhau nữa.

“Anh ấy muốn lợi dụng họ Diệp để báo thù. Em không biết kế hoạch cụ thể của anh ấy, nhưng mấy năm nay anh ấy nhắm vào họ Diệp, đều có liên quan đến việc báo thù.”

Kẻ thù? Diệp Tông ngồi yên bất động, nhưng đầu óc lại nhanh chóng xoay chuyển. Anh vẫn luôn nghĩ, Quý Thừa nhắm vào họ Diệp chỉ vì dã tâm của hấn. Nhưng sự thật lại không phải dã tâm, mà là lợi dụng? Thú vị rồi đây.

Góp nhặt từng sự việc, đủ loại manh mối dần dần xâu thành chuỗi. Quý Thừa có kẻ thù. Kẻ thù ấy từng tập kích hấn. Người đó còn muốn giết chết Diệp Nghi. Quý Thừa vẫn luôn không tận lực tiếp cận Thượng Vi...

Phóng tầm mắt nhìn toàn Macao này, kẻ có thể uy hiếp họ Quý chỉ có họ Diệp và họ Thượng, nhiều lắm thì thêm một họ Hàn. Quý Thừa đã muốn lợi dụng họ Diệp, như vậy họ Diệp không phải mục tiêu cuối cùng của hấn. Còn kế hoạch hấn nhắm vào họ Diệp vào tám năm trước, thời điểm kết hôn với Diệp Nghi, khi đó nhà họ Hàn vẫn còn lưu lạc ở nước ngoài. Vậy chính là họ Thượng? Không đúng lắm. Đã tới mức độ mưu sát rồi, chứng tỏ đã gỡ bỏ mặt nạ. Nếu là họ Thượng, cần gì phải mượn sức của Thượng Vi?

Không phải họ Diệp, không phải họ Hàn, cũng không phải họ Thượng, như vậy còn lại cũng chỉ có... họ Quý! Từ khi Quý Thừa tách khỏi việc kinh doanh sòng bạc của Quý thị, bà Quý vẫn luôn không ngừng kết tội hấn. Huống hồ, khi Nghiêm Hàn bị tập kích, Diệp Nghi vẫn chưa khôi phục lại thân phận, ngoại trừ những người có liên quan, người biết cô còn sống chỉ có một mình bà Quý!

Nếu thật sự là bà Quý, rất nhiều chuyện liền sáng tỏ. Mấy năm nay, tin đồn Quý Thừa bất hòa với mẹ hấn khá xôn xao. Thượng An Quốc là cổ đông trọng yếu của Quý thị, nhưng vẫn luôn duy trì trung lập, cho nên Quý Thừa cần lôi kéo Thượng Vi. Nhưng mà... tại sao? Quý Thừa và bà Quý là mẹ con, lúc trước chính bà Quý kiên quyết lôi kéo Quý Thừa từ Mỹ trở về để tiếp quản Quý thị. Chẳng lẽ...

“Anh hai?” Thấy vẻ mặt của Diệp Tông ngày càng sâu xa, Diệp Nghi không hỏi tò mò, “Anh lại đang nghĩ gì vậy?”

“Không có.” Diệp Tông thay đổi tư thế, thân nhiên nói, “Anh không quan tâm Quý Thừa nghĩ gì. Cái anh để tâm chỉ có suy nghĩ của em. Diệp Nghi, lúc trước là em chính miệng nói muốn rời khỏi hắn. Anh tin, cũng luôn theo hướng này mà cố gắng. Chuyện hôm nay như vậy, không phải em nên cho anh một lời giải thích hợp lý sao?”

“Em...” Đấu tranh tư tưởng hồi lâu, cô lại chỉ có thể nói ra một chữ, “Em...”

“Em không bỏ được hắn.” Diệp Tông khẳng định.

Diệp Nghi cúi đầu: “Anh hai, em rất vô dụng, có phải không?”

Diệp Tông thâm trầm nhìn cô, đột nhiên cảm thấy xót xa. Minh tôn sùng đối phương như báu vật, đối phương lại nhét mình vào một góc. Chẳng lẽ đây là số mệnh của hai anh em họ? Diệp Nghi và Quý Thừa ít ra vẫn là vợ chồng, nhưng còn anh và Lê Ly? Hai người từng thân cận da thịt, nhưng đến hiện giờ, lại chẳng tìm ra được nửa lý do ở bên nhau. Anh có tư cách gì nói cô vô dụng?

Sau khi im lặng hồi lâu, Diệp Tông bình tĩnh nói: “Hữu dụng vô dụng gì cũng không quan trọng, mấu chốt là em muốn làm thế nào. Mục đích của hắn đã vô cùng rõ ràng, vậy sự lựa chọn của em là gì? Em có muốn để hắn toại nguyện không?”

“Anh ấy luôn muốn thâm tóm họ Diệp, em vốn chẳng sao cả.” Diệp Nghi thật thà nói: “Nhưng hiện giờ không giống. Anh hai, anh trở về nhà họ Diệp, hơn nữa anh là bị Quý Thừa ép phải trở về. Chuyện đến nước này, anh không thể quay đầu lại, Diệp Sóc cũng sẽ không buông tha anh.”

Diệp Nghi nửa quỳ xuống trước mặt Diệp Tông, tựa vào đầu gối anh, ngược lên nói: “Bất luận là ai, người đó có bất cứ lý do gì, em tuyệt đối sẽ không để anh bị tổn thương nữa đâu, anh hai.”

Diệp Tông cúi xuống nhìn cô chăm chú: “Em gái à, nếu hắn thực sự xứng đáng, anh tặng không Diệp thị cho hắn cũng được. Nhưng anh lại lo hắn không đáng. Luận tình cảm, anh cũng bị thất bại, nên ít nhiều gì cũng không có quyền lên tiếng. Nhưng có một chuyện anh rất khẳng định: môn đăng hộ đối. Nếu trong lòng em, hắn đứng hàng đầu tiên, thì trong lòng anh em cũng phải là số một. Nếu anh không làm được, tốt nhất em nên buông bỏ. Nếu không, em sẽ vô cùng đau khổ. Bởi vì em tình nguyện vì hắn mà buông bỏ mọi thứ, nhưng anh lại chỉ vì một vật nào đó mà bỏ rơi em.”

Diệp Nghi kinh ngạc: “Anh hai...”

“Lúc mặn nồng, có lẽ mọi thứ đều có thể chịu đựng, nhưng con người chứ nào phải thánh nhân, về lâu về dài, số lần bị bỏ rơi càng nhiều, sớm hay muộn cũng thấy đau khổ. Yêu có thể không cần hồi đáp, nhưng nhiều lần bị chà đạp, sẽ biến thành lưỡi dao sắc bén, tình yêu của em có bao nhiêu nặng, nó sẽ tổn thương em bấy nhiêu sâu. Cần gì phải thế.”

Ánh mắt Diệp Tông bỗng nhiên xa diệu vợi, giọng nói cũng trở nên mênh mông hư ảo: “Cho nên nhớ kỹ, môn đăng hộ đối. Nếu ở trong lòng anh, chuyện báo thù hơn hẳn cả em, vậy thì ở em, anh cũng đừng mong muốn gì được đó. Em à, anh không quan tâm tôn vọng của họ Diệp, nhưng anh phải bảo vệ em. Hắn đã từng tổn thương em một lần, khi đó anh không có mặt, cho nên bất lực. Nhưng hiện tại anh đã về, nếu anh vẫn bỏ cù soạn lại, anh tuyệt đối không tha cho hắn. Cho nên em à, anh phải giữ lại họ Diệp, không thể cho hắn. Em hiểu chưa?”

Diệp Nghi tựa đầu xuống gối của Diệp Tông, nước mắt nóng hổi lăn dài trên má: “Anh hai, anh hai...”

Diệp Tông xùy một tiếng, giọng nói ấm áp hẳn: “Bao nhiêu tuổi rồi còn khóc nhè, xấu hổ chết mất. Mấy giờ rồi, mau ngủ đi, đừng ở đây phiền anh.”

Diệp Nghi lau mắt đứng dậy: “Em về phòng đây, anh cũng ngủ sớm đi.” Nhưng mà vừa đến ngưỡng cửa, cô liền dừng bước, do dự xoay người hỏi: “Anh hai, anh nói môn đăng hộ đối. Vậy anh và Lê Ly... Anh làm được không?”

Diệp Tông lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt nghiêng hoàn mỹ trông như pho tượng đá lạnh lẽo. Diệp Nghi đột nhiên thấy hối hận. Cô đã sớm nhìn ra, chuyện giữa Diệp Tông và Lê Ly e là còn khó quay lại hơn so với cô và Quý Thừa, cho nên không dám chủ động đề cập.

Nhưng vừa rồi không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại hỏi ra miệng. Hiện tại thu hồi cũng không kịp, cô áy náy cúi đầu, muốn mau chóng chuồn đi. Nhưng mà, một khắc khi cửa phòng sắp đóng hẳn, cô nghe thấy có người khẽ nói: “Anh còn kém xa. Nếu làm được, cần gì thương tích đầy mình quay về. Nên em tuyệt đối đừng học anh.”

Diệp Nghi đã đi được một lúc, Diệp Tông vẫn còn ngồi ở vị trí vừa nãy. Ngoài cửa sổ bóng đêm im ắng, tràn đầy khí lạnh. Đã bao năm rồi nhỉ? Ngay cả bản thân anh cũng không nhớ rõ. Nhưng mà, bất luận đã qua bao lâu, chỉ cần hai chữ ‘Lê Ly’ vô cùng đơn giản này, cảm giác đau tận tâm can lập tức bao trùm lấy anh.

Lần đầu tiên, anh nghe được cái tên này từ một người bạn học: “Lê Ly mà cậu không biết? Trưởng nữ nhà họ Lê đại danh đình đình, viên ngọc quý trên tay ông Lê, hoa khôi của trường, mà đầu oai phong toàn trường... Nhân vật nổi tiếng như vậy mà tên gốc như cậu lại chưa từng nghe thấy.”

“Lê Lê?” Đây mà là tên cái quái gì? Anh hừ lạnh, “Vậy còn Đào Đào à.”

“Anh kia nói gì đó?” Sau lưng, một giọng nói vô cùng êm tai chợt quát lớn, “Đứng lại đó cho tôi!”

Anh cứ tiếp tục đi, lại bị bạn học kéo lại: “Diệp Tông, không xong rồi! Ma đầu đang gọi cậu! Tiêu rồi, tiêu rồi, cậu đã bị tia trúng rồi!”

Anh nhíu mày, nhìn lại chỉ thấy một cô gái xinh đẹp tay nắm con chó mực gốc Đức hung dữ, tròn mắt trừng trừng: “Bao từ, tên đó nói xấu ta! Mau cắn hấn cho ta!”

Diệp Tông đứng phắt dậy. Hiện tại không phải lúc để nghĩ đến những chuyện này. Tất cả hồi ức chỉ đang cường điệu một vấn đề: Tình yêu hèn mọn tuyệt đối không có kết quả tốt. Cho nên, dù là đánh cược tính mạng, cũng không thể để Diệp Nghi giẫm vào vết xe đổ của anh.

Bước thong thả đến trước bàn, Diệp Tông rút tập văn kiện trợ lý mang tới, cẩn thận lật xem. Sau hồi lâu, anh lấy điện thoại ra, bấm số của Kỳ Yên: “Chưa ngủ à? Vừa rồi mới nói có một nửa, còn chuyện quan trọng chưa kịp xác nhận với anh. Các sòng bạc của Diệp thị đã được thanh tra toàn bộ, những người anh sắp xếp đi điều tra ngầm thì sao? Có kết quả chưa?”

Đầu dây bên kia, Kỳ Yên ngẩng ra: “Có thì có. Phản hồi vừa mới nhận được, không thành vấn đề. Tất cả người của tôi đều cải trang thành khách đánh bạc mà vào, gương mặt tuyệt đối mới toanh, chắc chắn không bại lộ. Trước mắt, chỉ cần là sòng bạc của Diệp thị thuộc về anh đều tuyệt đối sạch sẽ. Nhưng sao anh lại hỏi sót sáng vậy? Chẳng lẽ muốn ra tay trước?”

“Đừng.” Diệp Tông nói, “Bên phía Quý Thừa có tình huống mới, cho nên tôi chuẩn bị ra tay trước. Ngày mai, sở cảnh sát Macau sẽ nhận được điện báo, phần lớn các sòng bạc ở Macau đều có ma túy, giao dịch rửa tiền trái pháp luật. Nhiều nhất là ngày mốt, sắc trời nhất định có thay đổi lớn.”

Thong thả bước đến bên cửa sổ, Diệp Tông nhìn vào màn đêm âm u hoang vắng, không khỏi nhếch môi cười khế, “Không chi Diệp Sóc. Lúc bấy giờ, Quý Thừa, mẹ của Quý Thừa, hẳn là người gây bất lợi cho em tôi, ai cũng đừng mong thoát khỏi liên quan.”

Nơi phồn vinh nhờ đánh bạc không bao giờ có ban đêm. Tiếng xóc nảy đinh tai nhức óc không ngừng vang lên, tiền mặt và thẻ đánh bạc được ném cao lên không trung, rồi nặng nề di chuyển trước mặt những cô gái diêm dúa với đường cong đầy đặn, vẽ nên một độ cung hoàn mỹ mê hoặc.

Diệp Sóc dựa vào tấm kính thủy tinh ở lầu hai, lạnh lùng nhìn đám đông nhỏ như lũ kiến dưới chân mình. Mỗi người trong ván bài đều mang cảm giác, bản thân chính là người chiến thắng cuối cùng. Ngu xuẩn thật! Kẻ thắng vĩnh viễn không ở trong ván bài, mà là ở ngoài cuộc chơi, đứng cao cao tại thượng thế này đây. Tựa như hấn, Diệp Sóc âm hiểm cười. Những người không đếm xỉa, coi thường, căm thù hấn, sớm muộn gì hấn cũng từng bước đích thân nghiền chết.

Hắn ngửa đầu uống tiếp cốc rượu, đột nhiên cửa bật mở. Không vui ngẩng đầu, chỉ thấy trợ lý kích động chạy vào: “Anh ơi, không xong rồi! Diệp Tông điều tra toàn bộ sòng bạc dưới tay Diệp thị, chúng ta chưa kịp chuyển những vụ làm ăn này đi, đã bị hấn hủy sạch không sót cái nào!”

“Cái gì?” Cốc thủy tinh bay đi, nện thẳng vào bức tường sau lưng trợ lý.

Loảng xoảng!

Rào!

Một trận ồn ào qua đi, mảnh vụn thủy tinh vung vẩy khắp nơi, âm thầm ánh lên thứ ánh sáng bảy màu quỷ dị: “Đồ ngu! Đã nói bao nhiêu lần rồi, phải giấu, giấu cho kỹ! Đó là cuộc sống của tao, cho dù tạm thời kiếm ít hơn một chút, cũng tuyệt đối không thể để Diệp Tông phát hiện! Là ai nói dùng tính mạng đảm bảo hấn không phát hiện ra?! Hiện giờ tao thật muốn cái mạng chó của kẻ đó!”

“Mấy sòng bạc đó gần đây vốn đều ngừng, là anh nói âm thầm làm thêm vài vụ, nếu không sẽ không tổng khứ được tên Hàn Thiệu Thành vô cùng ghê gớm đó!” Trợ lý ám ức vô cùng, “Hắn kẹp chặt như vậy, nếu không trả lại số tiền hồi đó nợ hấn, chúng ta sẽ sống không được yên!”

“Cút! Cút đi!”

“Cút, em cút.” Trợ lý liên tục lui về sau, “Anh cho em nói câu cuối cùng. Diệp Tông mới vừa quay về nhà họ Diệp, gần đây cũng không đụng vào vào việc kinh doanh của Diệp thị, lần này thanh tẩy Diệp thị, làm sao thanh tẩy đến sạch sẽ như vậy? Sau lưng hấn nhất định có cao nhân. Em đã dò la, hình như kẻ đó tên Kỳ Yên, nhưng không điều tra được thân phận. Anh, phải chăng nên tra rõ thêm!”

“Nói thừa! Điều tra cho tao!” Diệp Sóc hét, “Hể là kẻ đối địch với tao, đều phải chết hết!”

“Dạ!”

Căn phòng trở lại yên tĩnh, chỉ có tiếng thở hổn hển của Diệp Sóc. Đê tiện, tất cả đều là lũ đê tiện hèn mọn! Cướp đồ của tao, còn điều võ dương oai với tao?

“Diệp Nghi, Diệp Tông...” Hấn rít từng chữ qua kẽ răng, “Chờ đó, tụi bây chờ đó cho tao!”

Móc di động ra, hấn ấn mạnh dãy số: “Rốt cuộc khi nào cô mới ra tay?”

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ trầm trầm: “Diệp đại thiếu đêm khuya gọi đến, là nhớ tôi à?”

“Bớt nói nhảm đi!” Diệp Sóc gắt gỏng nói, “Tôi không đợi được nữa, rốt cuộc cô có ra tay hay không?”

“Ra, ra chứ.” Cô gái ông ọ nói, “Cam đoan vừa nhanh vừa gọn, bảo đảm anh sẽ hài lòng.”

“Đừng quên lời tôi nói.” Diệp Sóc cảnh cáo, “Cái khác tôi mặc kệ, nhưng cái mạng phải giữ lại!”

“Biết rồi, biết rồi, lời anh nói tôi nào dám quên?” Cô gái cười nhẹ, “Diệp thiếu, chờ tin tốt của tôi nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Lúc Quý Thừa xuống lầu, Diệp Tông đang ngồi một mình trên sofa ngay phòng khách xem tài liệu. Nghe thấy tiếng động, anh không buồn ngẩng lên: “Nói chuyện một chút?”

Quý Thừa ung dung bước đến ngồi xuống trước mặt anh, thấp giọng hỏi: “Cô ấy đâu?”

“Tôi không giống anh, không có thói quen giam giữ.” Diệp Tông đóng văn kiện lại: “Tôi thấy nó tù túng sắp chết, liền bảo nó và Đường Mật đi dạo chơi mua sắm rồi. Đứng rồi, suy nghĩ của anh nó đã truyền đạt lại với tôi. Đáp án của tôi là, từ chối.”

Điện thoại của Quý Thừa đột ngột reo lên. Nhưng lời nói của Diệp Tông khiến anh giật mình, theo bản năng ngắt điện thoại: “Anh nói gì?”

Trong mắt Diệp Tông hiện lên ý cười không thể tra xét: “Anh muốn lấy Diệp thị làm súng à, được thôi, có bản lĩnh cứ đến mà lấy. Nhưng mà, chỉ cần một ngày nó còn nằm trong tay tôi, tôi sẽ không để anh được như ý nguyện. Còn có, sửa lại lần cuối cùng, tôi không có công việc nào khác cả. Bắt đầu từ ngày anh ép em tôi trở về Macao, sự nghiệp của tôi chỉ còn lại nhà họ Diệp. Chính anh tạo thành cục diện thế này, ngược lại hiện tại muốn tôi buông tay, đây là đạo lý gì?”

Tuy rằng đã sớm đoán được kết quả, Quý Thừa vẫn cứng đờ không chớp mắt. Sau một lúc lâu, anh cười nhẹ: “Đương nhiên cô ấy đã nói hết với anh. Hai người tất nhiên không tin tôi.”

“Tin anh cái gì? Tin anh lợi dụng họ Diệp xong, còn có thể đối xử tốt với em tôi?” Diệp Tông hỏi vặn lại, “Niềm tin không phải khi không mà có, là giành được. Quý Thừa, anh cho tôi một ví dụ thử xem, chỉ một cái là đủ, chứng minh anh đáng tin cậy. Còn tôi thì một cái cũng không tìm ra được.”

Lúc này, điện thoại của Quý Thừa lại tiếp tục reo, anh nhui mày định xem, lại bị tiếng nói của Diệp Tông cắt ngang: “Ba năm trước, anh vì mượn sức của Thượng Vi, liên tiếp bạc đãi, cay nghiệt với em tôi. Ba tháng trước, anh vì muốn nó quay về Macao, dùng đứa con của Đường Mật để uy hiếp. Một tháng trước, anh vì ép nó khôi phục thân phận, cấu kết với Diệp Sóc vu cáo tôi tội mưu sát. Tôi phải suy nghĩ không thoảng bao nhiêu, mới có thể tiếp tục tin anh?”

Quý Thừa không cách nào phản bác. Thật lâu sau, anh cười khò: “Cho nên, anh đang tuyên chiến với tôi?”

“Tuyên chiến?” Diệp Tông xùy một tiếng, “Tuyên chiến thì cần có dã tâm, tiếc là tôi không có. Người thực sự tuyên chiến chính là anh. Quý Thừa, thứ anh muốn quá nhiều. Anh muốn Diệp thị, muốn báo thù, còn muốn không chế em tôi, cuối cùng, còn muốn xin chúng tôi tin tưởng anh, phối hợp với anh. Anh dựa vào cái gì?”

Reng reng!

Đang định lên tiếng, điện thoại của Quý Thừa lại reo. Diệp Tông nhàn nhàn dựa vào sofa: “Vẫn nên tiếp đi, không chừng có chuyện gấp.”

Quý Thừa trầm ngâm nhận máy, nghe được vài câu, liền hoắc mắt đứng dậy: “Tôi lập tức quay về.”

Cúp máy, ánh mắt sắc bén của anh đột nhiên quét về phía Diệp Tông: “Ngoại trừ Diệp thị ra, tất cả hoạt động ngầm ở sông bạc Macau đồng thời bị cảnh sát truy quét? Thủ đoạn của anh hai khá thật.”

“Anh sợ gì chứ?” Diệp Tông cười như không cười: “Anh Quý đây đã tính toán trước, các sông bạc mạng danh nghĩa của anh đã sớm ủy thác ra ngoài hết, có điều tra thế nào, cũng tra không đến chỗ anh đâu.”

Quý Thừa nhắm mắt, chậm chạp nói: “Anh hai lấy tôi ra trêu đùa. Ai mà chẳng biết, toàn bộ nghiệp vụ chủ chốt của Quý thị mặc dù đều chuyển đến Đại Lục, nhưng vẫn đang ở giai đoạn đầu, toàn bộ lợi nhuận đều dựa vào các sông bạc để chống đỡ. Sông bạc phát sinh vấn đề, mặc dù không cần chịu trách nhiệm pháp luật, nhưng không thể tránh khỏi tổn thất kinh tế. Chỉ cần dòng tiền mặt bên này vừa đứt, các hạng mục ở Đại Lục lập tức tràn ngập nguy cơ. Chiêu này của anh hai, là muốn lấy mạng tôi sao?”

“Tôi không muốn mạng của anh.” Diệp Tông từ tốn nói: “Tôi chỉ muốn giúp anh. Cái gọi là muốn đã thương mười ngón tay của địch thủ, nhất định phải chặt đi một ngón trước. Sông bạc của anh đều ủy nhiệm quản lý, nhiều nhất chỉ bồi thường chút tiền mà thôi, nhưng các sông bạc khác? Các sông bạc tự tay quản lý bị tra ra có hoạt động đen, bồi thường chính là tính mạng của bản thân và gia đình. Tin tôi đi, thứ mà kẻ thù của anh tổn thất, tuyệt đối nhiều

hon anh. Từ góc độ này mà nói, anh nên cảm ơn tôi.”

Quý Thừa bỗng trợn mắt. Kẻ thù? Diệp Tông đã đoán được kẻ thù của anh là ai? Trong lòng anh lạnh lẽo, nhưng ngoài mặt lại không có gì: “Kế hoạch của anh hai chu đáo như vậy, còn nói không phải tuyên chiến?”

“Quả thật không phải.” Diệp Tông chậm rãi đứng lên, nhìn thẳng vào anh không chớp mắt: “Ứng chiến mà thôi. Em tôi vẫn luôn biện hộ giúp anh, nói anh có tình cảm với nó, chuyện quá khứ đều là bất đắc dĩ. Tôi thì không tin, đành phải tự mình thử một lần.”

Quý Thừa đề phòng nói: “Là có ý gì?”

“Tôi đang cho anh một cơ hội cuối cùng.” Diệp Tông bình tĩnh nói, “Thanh tra sông bạc là nguy cơ, cũng là cơ hội. Trong hỗn loạn có thể thấy rõ lòng người nhất. Anh đang trong hiểm cảnh, kẻ thù của anh cũng như vậy, hơn nữa tình cảnh của người đó còn khó khăn hơn cả anh. Hiện tại, anh mạnh hẳn yếu, là cơ hội báo thù tốt nhất. Anh có thể trực tiếp báo thù, không cần làm khó họ Diệp, em tôi cũng không cần bị kẹp giữa tôi và anh mà khó xử. Ở cục diện thế này, tôi cũng sẽ giúp anh một tay.”

“Trước tiên bức tôi vào đường chết, còn nói là đang giúp tôi.” Quý Thừa bật cười, “Anh hai, anh muốn tôi tin anh thế nào?”

“Anh đang hỏi tôi sao? Tôi chỉ học anh thôi. Anh là bức em tôi vào đường chết trước, sau đó còn muốn nó phải tin anh, bảo tôi buông Diệp thị ra. Nếu hiện giờ anh không tin tôi, thì anh dựa vào cái gì bắt chúng tôi phải tin anh?”

Quý Thừa ngẩn ra, còn Diệp Tông tiếp tục nói: “Anh đương nhiên có thể không tin tôi. Tôi quả thực đoán không sai, trước mắt anh vẫn chưa trở mặt với kẻ thù của mình, phần lớn đối phương vẫn chưa nhìn ra sự thù địch của anh. Như thế, anh có thể bắt tay với hắn cùng vượt qua cửa ải khó khăn này trước, sau đó cứ y theo kế hoạch ban đầu, đoạt Diệp thị trước, rồi xử kẻ thù sau. Như vậy thì anh không cần dựa vào tôi, chỉ nhờ vào chính mình, càng không chút sơ hở. Nhưng điều này cũng chứng tỏ, cho dù có cơ hội khác, anh vẫn sẽ không quan tâm đến cảm nhận của em tôi, cố ý nhắm vào tôi, hủy diệt nhà họ Diệp. Vậy thì, tôi có lý do tin rằng, ở trong lòng anh, cảm nhận của em tôi không quan trọng bằng kẻ thù của anh. Và vì vậy, tôi cũng chẳng có lý do gì giao hạnh phúc của nó vào tay anh cả.”

Về mặt Quý Thừa đình trệ. Diệp Tông nhìn anh, khẽ môi khẽ nhếch: “Trở về suy nghĩ cho thật kỹ. Trước khi đưa ra quyết định, hai mẹ con nó sẽ ở lại chỗ tôi. Quý Thừa, nếu anh giam giữ nó bên mình, nhưng lại không để nó ở vị trí đầu tiên... Khi đó, tôi mới thực sự muốn mạng của anh.”

Hôm nay trông Đường Mật rất không bình thường. Không chỉ tái nhợt như ma, về mặt còn rất thẳng thốt. Diệp Nghi tưởng cô ngủ không đủ giấc, sau khi lên xe cũng không nói chuyện, muốn để cô nghỉ ngơi một chút. Nhưng cô cũng không ngủ, cứ mở to mắt nhìn chăm chăm ngoài xe, ánh mắt trông rỗng hoang liêu, giống như bị trúng tà.

Sau khi vào trung tâm mua sắm, tình hình không những không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng thêm trầm trọng. Khi lần thứ ba Đường Mật mất mớ trùng trùng mà lại đụng phải người qua đường vô tội, Diệp Nghi rốt cục không thể nhịn nữa, một phen kéo cô lại: “Đường Mật, rốt cuộc cậu làm sao vậy?”

“Hả? Gì?” Đường Mật giật mình bừng tỉnh, lui ra sau: “Xảy ra chuyện gì?”

“Là cậu xảy ra chuyện?” Diệp Nghi hỏi lại, “Tối qua lúc ăn cơm, cậu và Kỳ Yên rất không hợp ý. Mình nghe nói, gần đây hai người ở bên nhau mà? Đây là cãi nhau, hay là... làm gì nhau?”

“Làm? Làm gì là làm gì?” Đường Mật hét lên, “Ai làm gì với cái tên thần kinh đó!”

Diệp Nghi bị tiếng hét của cô đâm xuyên não: “Không có thì không có, cậu la lên làm gì?”

“Mình, mình...” Hơi thở Đường Mật càng lúc càng dồn dập, sau hồi lâu, lại liếc nhìn đám vệ sĩ đằng sau với vẻ điên cuồng, thấp giọng nói: “Tên Kỳ Yên đó, cậu có cảm giác hắn có vấn đề không?”

Diệp Nghi bị cô làm sồn gai ốc: “Không thấy. Mình cảm thấy người có vấn đề là cậu. Vấn đề thần kinh.”

“Không, không thế nào.” Đường Mật điên cuồng lắc đầu, đồng thời lẩm bẩm, “Cho dù anh ta có quen thân với Hàn Diên đến đâu cũng không có khả năng. Con người Hàn Diên da mặt rất mỏng, nắm đó mình tổn thương anh ấy như vậy, anh ấy làm sao có thể kẻ với người khác? Còn bảo hắn đến chất vấn mình? Tuy rằng mặt mũi khác hẳn, nhưng dáng người rất giống, thậm chí thói quen hôn cũng giống nhau như đúc! Mỗi lần trước khi Hàn Diên chấm dứt đều nhẹ nhàng cắn đầu lưỡi mình, sau đó cũng cắn môi một chút... Chuyện này là trùng hợp à? Hay là bất kỳ người đàn ông nào cũng thích như vậy? Diệp Nghi, Quý Thừa thì sao?”

Diệp Nghi trợn tròn mắt: “Hôn... hôn môi? Cậu và... Kỳ Yên? Vậy còn không phải đã làm gì?! Không phải hai người ngay cả giường cũng...”

“Là hắn ép mình! Nói chuyện một hồi, một lời không hợp liền nhào đến! Mỗi lần nhắc đến Hàn Diên, anh ta đều vô cùng kích động! Hắn còn muốn mình đi, nói sẽ đích thân nuôi dưỡng Điện Điện!” Đường Mật càng nói càng lộn xộn, “Hàn Diên, hắn nhất định là Hàn Diên.”

“Cậu nói gì?” Diệp Nghi ngây người, “Cậu nói Kỳ Yên... Là Hàn Diên?”

“Có khả năng hay không? Nhất định có hay không?” Đường Mật chụp lấy cánh tay cô, “Hồi xưa chẳng phải cậu cũng như vậy? Chính sửa dung mạo,

thay đổi thân phận... Không phải mình suy nghĩ lung tung, đúng không?”

Diệp Nghi khó tin nhìn chằm chằm Đường Mật, sợ cô thực sự xảy ra chuyện. Dù sao sự qua đời của Hàn Diên từng tạo thành vết thương quá nặng, lần đó phải điều trị bằng thuốc và tư vấn tâm lý mới miễn cưỡng giữ được bình thường. Loại bệnh này đều là mắc một lần tởn tộ một lần, chẳng lẽ gần đây lại bị kích thích gì? Nhưng mà, chuyện đó và Kỳ Yên có liên quan gì với nhau?

Đường Mật vẫn túm chặt cô với vẻ mặt hoảng hốt, giống như nhất định phải có được đáp án từ cô. Diệp Nghi sợ châm thêm dầu vào lửa, suy nghĩ hồi lâu mới đại khái nói: “Vây... cậu có hỏi Kỳ Yên chưa? Anh ấy nói thế nào?”

“Anh ta không thừa nhận.” Tiếng Đường Mật bỗng dưng yếu đi, “Tại sao anh ta lại giả vờ không biết mình? Nhất định là anh ta cực kỳ hận mình...”

Diệp Nghi vội vàng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô: “Vây cậu có hỏi qua anh Diệp Tông chưa?”

Đường Mật sững sốt: “Không hỏi trực tiếp. Nhưng mình có từng nói chuyện với anh cậu về Hàn Diên, anh cậu cũng quen biết Hàn Diên...”

Lần này đổi lại Diệp Nghi sững sốt. Diệp Tông quen biết Hàn Diên? Sao anh ấy chưa từng đề cập qua với cô? Sững ra trong chốc lát, cô quyết định ổn định cục diện trước, “Đường Mật, chúng ta về nhà trước đã. Chuyện này mình nhất định sẽ hỏi anh mình rõ ràng, cậu tuyệt đối đừng suy nghĩ linh tinh nữa, nhớ chưa?”

Thu xếp ổn thỏa cho Đường Mật, Diệp Nghi tức khắc gọi điện thoại cho Diệp Tông. Ai ngờ người bắt máy lại là trợ lý Triệu Dương: “Anh Diệp có chuyện quan trọng phải ra ngoài với anh Kỳ Yên, vì đề phòng đề lộ bí mật nên thay đổi số điện thoại tạm. Nếu cô sốt ruột, có cần tôi đọc số tạm cho cô không?”

Diệp Nghi nhất thời giật mình. Chuyện quan trọng cần đổi số tạm thời? Nhưng Diệp Tông lại không tiết lộ chút gì cho cô biết. Cô không khỏi bất an: “Anh ấy... an toàn không?”

Triệu Dương cười ôn hòa: “Bình an vô sự, cô yên tâm đi.”

Diệp Nghi thở phào: “Vây là tốt rồi, tôi đợi anh ấy về rồi nói sau.”

Vốn dĩ là một buổi sáng hết sức bình thường, nhưng sau khi nhiều chuyện dồn dập xảy ra, đột nhiên khiến người khác cảm thấy đứng ngồi không yên. Bốn chồn hồi lâu, Diệp Nghi quyết định tới bệnh viện thăm Nghiêm Hàn. Đó là một quyết định chính xác, sau khi đến nơi, cô nhận được tin tốt đầu tiên của hôm nay: “Nghiêm Hàn! Anh tỉnh rồi!”

“Lại đây.” Nghiêm Hàn tựa vào đầu giường, gầy gò gần như chỉ còn lại phân nửa lúc trước, nhưng nụ cười vẫn như ánh dương rạng ngời ấm áp, “Để anh ôm một cái.”

Diệp Nghi chạy đến, nhưng dừng lại trước thân người cấm toàn ống dẫn của anh. Sóng mũi cay cay, nước mắt lăn rơi xuống mu bàn tay cầm kim tiêm của Nghiêm Hàn: “Xin lỗi, đều tại em, xin lỗi...”

“Đồ ngốc.” Nghiêm Hàn chậm rãi đưa tay ra, ôm cô vào hõm cổ gầy nhom của mình, “Nhưng anh lại rất vui. May mà người nằm đây là anh, không phải em.”

Nghiêm Hàn tỉnh lại, cô phải cười, không thể khóc. Cố gắng đè nén nện ngào, Diệp Nghi cố cười nói: “Thật đáng ghét, tỉnh lại lúc nào, sao không thông báo sớm cho em biết?”

Cơ thể Nghiêm Hàn cứng đờ, lại nhanh chóng xoa đầu cô: “Chỉ mới tỉnh thôi, đang định gọi điện cho em thì em đã tới rồi. Em xem, đây chính là tâm linh tương thông.”

“Khéo vậy à?” Diệp Nghi kinh ngạc vui mừng ngẩng đầu, “Thật hay giả đây?”

“Thật mà.” Nghiêm Hàn cười ôn hòa, “Nhưng em có thể nói cho anh biết tại sao lúc anh ngất đi còn đang ở Mỹ, mà lúc tỉnh sao trở về Macao thế này?”

Trong ánh mắt ôn hòa của anh ngập tràn đau đớn và sáng tỏ, Diệp Nghi không khỏi cúi đầu: “Xin lỗi anh, em biết anh sẽ rất khổ tâm, nhưng lúc đó tình trạng của Diệp Tông rất nguy hiểm, em...”

“Em và anh còn nói xin lỗi?” Nghiêm Hàn cười khổ, “Chuyện Diệp Tông anh vẫn luôn giấu em, em không trách anh à?”

“Anh là vì muốn tốt cho em, em hiểu mà.” Diệp Nghi vẫn nghiêm túc nhìn anh, “Nếu đổi lại là em, em cũng sẽ làm như vậy. Hiện tại em sống ở chỗ Diệp Tông, anh không cần lo lắng gì cả, chỉ cần tịnh dưỡng cho tốt, biết chưa?”

“Ừ.” Nghiêm Hàn nắm tay cô, “Anh ngủ lâu quá rồi, em kể chút chuyện gần đây cho anh nghe được không?”

Diệp Nghi cúi đầu nhìn chằm chằm vào tay hai người đang nắm lấy nhau, cố gắng đè nén nước mắt trực trào. Ngón tay của Nghiêm Hàn thật đẹp, trắng trẻo thon dài, trước kia cô còn chọc anh khiến phụ nữ hâm mộ. Nhưng hiện tại, trên làn da tái xanh chỉ chút vết kim châm xanh tím, gân máu cũng nổi hết cả lên. Hận thù mãnh liệt thoáng ùn ùn kéo tới. Bất luận do kẻ nào làm, cô cũng muốn hấn chết không được từ tở; bất luận tại sao Quý Thừa lại giấu giếm

thân phận của đối phương, cô cũng sẽ không dễ dàng tha thứ.

“Nghĩ Nghĩ?”

“Hửm?” Cô mỉm cười thật tươi, “Để em kể cho anh nghe, thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện...”

Cô từ Mạch Miêu nói đến Diệp Tông, từ Kỳ Yên nói đến Đường Mật, lại cố ý nói giảm đi. Nhưng càng nghĩ, cô vẫn không chịu được, kể một chút về tình trạng của Đường Mật: “Có khi nào cậu ấy lại bị tái phát không? Nhưng trước kia rõ ràng đều rất tốt mà, chẳng lẽ bởi vì Kỳ Yên quen biết Hàn Diên, đề cập mấy lần với cậu ấy, nên cậu ấy lại bị kích thích? Anh là bác sĩ tâm lý, mau theo góc độ chuyên gia phân tích giúp em đi, em thực sự rất sợ.”

Nghiêm Hàn lại ngẩn người, mày càng nhíu càng chặt: “Kỳ Yên này, em hiểu biết được bao nhiêu?”

Diệp Nghi cũng ngạc nhiên: “Chính là... Anh ấy là bạn thân của Diệp Tông, luôn giúp đỡ em, cũng giúp Đường Mật và Diệp Tông. Thân phận của anh ấy hình như rất phức tạp, nhưng Diệp Tông không nói cụ thể, nên em cũng không hỏi nhiều. Nhưng chắc chắn anh ấy là người tốt.”

Nghiêm Hàn do dự một chút, rồi quyết định nói thật: “Kỳ Yên này, từng là bệnh nhân của Thịnh Ngôn Khanh.”

“Thịnh Ngôn Khanh?” Diệp Nghi kinh ngạc nói: “Là tên người sáng lập phòng khám tâm lý anh làm ở Mỹ?”

“Ừ.” Nghiêm Hàn hạ giọng nói, “Ồ đó tuy anh làm bác sĩ độc lập, nhưng còn một vai trò khác là trợ lý của ông ta, phụ trách chỉnh lý lại tư liệu bệnh án. Trong đó có một bệnh án mang tên Kỳ Yên, anh có ấn tượng rất sâu.”

“Kỳ Yên?!” Diệp Nghi thất kinh, “Anh ta, anh ta tìm Thịnh Ngôn Khanh khám bệnh?”

“Ừ.” Nghiêm Hàn than nhẹ, “Tự ý tiết lộ tình hình của bệnh nhân, anh đã làm trái quy tắc của một bác sĩ. Nhưng Nghĩ Nghĩ, đột nhiên anh cảm thấy chuyện này có hơi nghiêm trọng.”

Diệp Nghi thấy lạnh gáy: “Có ý gì?”

“Trước kia mặc dù anh có nghe qua cái tên Kỳ Yên này, nhưng chưa từng gặp anh ta, tên trên bệnh án là tiếng Anh, anh không đối chiếu được.” Nghiêm Hàn nghĩ nghĩ rồi nói, “Nhưng theo cách nói của em, anh ta quen Diệp Tông ở Mỹ, nên chắc là ở trấn nhỏ của nhà họ Lê. Nơi đó rất ít người Trung Quốc, chắc chắn ít có tên trùng nhau, cho nên người trong bệnh án nhất định là anh ta.”

“Vây... chuyện này có liên quan gì đến chuyện của Đường Mật?”

“Anh ta vì những ảo giác về nỗi đau quá mãnh liệt mà đến điều trị.”

“Ảo giác về nỗi đau?”

“Ừ.” Nghiêm Hàn gật đầu, “Loại bệnh trạng này xuất hiện nhiều ở những bệnh nhân bị cắt cụt tay chân. Rõ ràng tứ chi đã không còn tồn tại, nhưng lại sản sinh ảo giác cực kỳ đau đớn.”

“Hả?” Diệp Nghi hồ đồ, “Kỳ Yên anh ấy... rất vững vàng mà.”

“Có phải thế không?” Nghiêm Hàn nhìn cô với biểu cảm phức tạp, “Anh ta từng tiếp nhận qua phẫu thuật chỉnh hình vô cùng triệt để. Căn cứ mô tả trên bệnh án, ngoại trừ sắp chết hoặc là có ý nguyện thay hình đổi dạng, nếu không chẳng ai tự nguyện chấp nhận nỗi đau đớn đến mức độ đó.”

Lúc Diệp Nghi ra về cảm thấy có chút hốt hoảng. Nghiêm Hàn càng nghĩ càng thấy lạ, cuối cùng dứt khoát gửi tin nhắn báo bình an với Thịnh Ngôn Khanh. Như vậy cũng tiện sau này khôi phục liên hệ, không chừng có thể giúp đỡ Diệp Nghi một chút.

Thịnh Ngôn Khanh lập tức đánh điện đến: “Bác sĩ Nghiêm, sức khỏe sao rồi?”

“Đã đỡ hơn nhiều, cảm ơn.” Nghiêm Hàn trả lời, trong lòng đã có chút kỳ lạ. Macao đã sắp đến chiều, vậy ở Mỹ chính là nửa đêm, Thịnh Ngôn Khanh còn đang làm việc?

Ai ngờ, câu sau của Thịnh Ngôn Khanh lại bao hàm ý xin lỗi trong đó: “Bác sĩ Nghiêm, cậu vừa mới bình phục, vốn dĩ hiện tại không nên làm phiền cậu, nhưng chuyện này quá cấp bách, đành phải mạo muội quấy rầy. Lúc bác sĩ Nghiêm hỗ trợ chỉnh lý lại bệnh án, có từng chú ý đến bệnh án của người tên Kỳ Yên không?”

Trống ngực của Nghiêm Hàn bất chợt ngưng trệ. Bên này anh mới vừa đề cập với Diệp Nghi, bên kia Thịnh Ngôn Khanh đã tìm đến cửa? Chuyện này cũng quá trùng hợp rồi? Trầm tư một lát, Nghiêm Hàn nói: “Có, bệnh án đó rất đặc biệt, chúng ta còn lưu tâm nghiên cứu thảo luận qua, nên có chút ấn tượng.”

“Vây cậu còn nhớ, sau đó bệnh án cất ở đâu không?”

“Tôi nhớ người bệnh từng có yêu cầu đặc biệt bảo mật, cho nên đã khóa lại trong tủ sắt của phòng bệnh án. Có vấn đề gì sao?”

Thịnh Ngôn Khanh im lặng hồi lâu, sau đó nghiêm túc nói, “Bác sĩ Nghiêm, bệnh án đó... mất rồi.”

Cộc!

Di động của Nghiêm Hàn rơi mạnh xuống sàn. Nếu thân phận của Kỳ Yên thực sự nghi vấn, nhưng lại có quan hệ với Hàn Diên... Diệp Tông nhất định biết chân tướng, nhưng anh ấy lại chọn giấu giếm. Hàn Diên là ai, Nghiêm Hàn cũng có nghe qua. Mà hiện tại, hiển nhiên còn có người khác thắc mắc chuyện này.

Nghiêm Hàn không ngốc, anh nhìn ra được Diệp Nghi là đang ra vẻ thoải mái. Từ lần mưu sát nhắm vào cô bắt đầu, hết thầy tuyệt đối không đơn giản chỉ là Quý Thừa tìm vợ. Nhà họ Quý, nhà họ Diệp, nếu thêm vào nhà họ Hàn của Hàn Diên nữa... Anh đỡ giúp Diệp Nghi một lần tập kích, đã biến thành phế nhân, không có khả năng thay cô ngăn trở lần tiếp theo.

Bệnh án biến mất tất có điều lạ, anh phải lập tức thông báo cho Diệp Nghi. Luống cuống khom người nhặt lại điện thoại, cúi đầu đã thấy một bàn tay thon dài. Ngẩng đầu, là bác sĩ chủ trị Giang Minh đưa điện thoại qua, thân nhiên nhìn anh: “Cô ấy về rồi?”

“Ừm.” Nghiêm Hàn miễn cưỡng cười cười.

“Cảm thấy thế nào?”

“Anh không hỏi thì tôi cũng quên mất.” Nghiêm Hàn cúi đầu, nhìn chăm chăm bàn tay đang kịch liệt run rẩy từ lúc nào, cười chua xót, “Hình như không ổn lắm... Rất muốn, lại không được...”

“Lập tức nghỉ ngơi, lập tức bắt đầu điều trị.” Giang Minh nhanh chóng lấy đi điện thoại trong tay anh, “Lần sau thấy không ổn thì phải nhanh chóng gọi tôi, không thể tự chống đỡ lâu như vậy được. Đây là nghiệm thuốc, lúc lên cơn có thể sẽ chết. Anh không bỏ mặc cô ấy được, thì phải tạm thời ở lại chỗ này, giữ lại tính mạng, mới có thể gặp cô ấy dài lâu được.”

“Hiện tại thực sự tôi... không muốn gặp cô ấy.” Nghiêm Hàn càng run càng nhiều, nhưng vẫn cắn răng nói, “Bác sĩ Giang, xin nhờ anh... một chuyện, lần sau nếu cô đến mà tôi sắp không ổn... xin giúp tôi đưa cô ấy đi... nhất định, nhất định đừng để cô ấy trông thấy dáng vẻ này của tôi.”

Trên đường về nhà Diệp Tông, Diệp Nghi lòng như nổi trống. Nếu những lời Nghiêm Hàn nói là thật, Kỳ Yên có khả năng là Hàn Diên không? Cô đột nhiên nhớ đến lần đầu gặp mặt, Kỳ Yên đã từng nói: “Tôi đến đây không chỉ giúp cô, chính tôi cũng có chuyện riêng phải làm.”

Chuyện riêng của anh ấy... Chẳng lẽ là tìm Đường Mật?! Đúng vậy, anh ấy còn nói qua: “Sau này tôi có thể giúp cô đón Mạch Miêu về tiệm, đúng lúc có thể trợ giúp chuyện riêng của tôi.”

Lúc ấy cô còn cảm thấy lạ, nếu là vì tiếp cận Đường Mật, hết thầy đều sáng tỏ! Mặc dù có hơi khó tưởng tượng, nhưng cô cũng xem như đã làm chuyện tương tự, hơn nữa, Hàn Diên dường như càng có lý do chính đáng hơn. Nhà họ Hàn là xã hội đen xấu xa, muốn có cuộc sống tốt hơn, muốn hoàn toàn thoát ly thân phận trong quá khứ, thay hình đổi dạng là cách duy nhất.

Thế nhưng, vì sao anh ta lại không nhận quen biết Đường Mật? Anh ấy và Đường Mật không giống với cô và Quý Thừa, họ yêu nhau đến chết đi sống lại, hà tất phải giấu giếm thân phận? Diệp Nghi mờ mịt nhìn ra bên ngoài, cảm thấy vô cùng hỗn loạn. Đúng lúc này, xe gặp đèn đỏ dừng lại, mà trên lối đi bộ sát bên cạnh xe, có hai bóng dáng một lớn một nhỏ quen thuộc chậm rãi đi tới.

Diệp Nghi ngẩn ra, hoàn hồn, cô quay kính xe xuống: “Vú Trần? Ngạn Ngạn?”

Diệp Nghi đối với ly trà xanh bạc nhất của Thượng Vi không chút gì hảo cảm, nhưng đối với vú Trần người làm nhà cô ta lại có ấn tượng không tệ. Trong trí nhớ, cô và Quý Thừa từng đến nhà họ Thượng làm khách, khi đó, quan hệ của họ đã tràn ngập nguy cơ, thái độ của mọi người rất tế nhị, chỉ có vú Trần lễ tiết cẩn trọng, vô cùng tôn trọng cô.

Thấy cô, vú Trần vội dẫn Ngạn Ngạn bước đến: “Ngạn Ngạn, gọi cô Quý đi.”

Vẫn bộ dạng sợ sệt, Ngạn Ngạn cúi đầu không nói lời nào. Vú Trần có chút áy náy: “Đứa bé này rất ít nói, cô Quý đừng giận nha.”

“Ngạn Ngạn rất ngoan.” Diệp Nghi cười nói, “Ngạn Ngạn ở nhà là do vú Trần chăm sóc à?”

Vú Trần ngẩn ra, nhanh chóng nói: “Đứa bé này tính cách hướng nội, không thân với ai cả, chỉ hợp với mỗi mình tôi. Tôi cũng thích nó lắm, cô chủ bảo tôi chăm sóc nó.”

Diệp Nghi vốn chỉ thuận miệng hỏi, nhưng thấy vú Trần nóng lòng giải thích, ngược lại cảm thấy có chút kỳ lạ. Ý niệm chợt lóe, cô bất ngờ nói: “Lần trước có gặp cô Thượng, cô ấy nói Ngạn Ngạn là con của người bạn thân, cha mẹ nó có chuyện gấp phải xuất ngoại, không thể dẫn nó theo, mới gửi nhờ nhà cô ấy. Xem ra sẽ ở lại đó một khoảng thời gian đúng không?”

Vú Trần ngẩn ra, ậm ờ đáp: “Dạ. Cô Quý, đèn xanh rồi, chúng tôi không quá rầy nữa. Ngạn Ngạn, chào tạm biệt cô đi con.”

Xe càng chạy càng xa, mỗi lần gặp Ngạn Ngạn thì cảm giác ngờ ngợ này lại ập đến. Vú Trần là quản gia của nhà họ Thượng, nếu là con trai của chị họ

Thượng Vi, dù sao cũng phải có bảo mẫu riêng, làm gì có đạo lý muốn dẫn đi đâu thì đi thế này? Hơn nữa, vừa rồi cô cố ý nói Ngạn Ngạn là con của bạn thân Thượng Vi, vù Trần lại có thể do dự mà không dám phản bác?

Nghĩ thế nào, đều giống như có điểm bất thường. Vào cửa nhà, Diệp Nghi chuẩn bị lên lầu, định gọi điện cho Diệp Tông, tỉ mỉ kể lại các chuyện lạ mà cô phát hiện từ trưa đến giờ. Nhưng mà mới vừa vào cửa, cô liền đứng chết trân tại chỗ.

Diệp Tông, Kỳ Yên, Đường Mật đều có mặt, hơn nữa Đường Mật còn ôm một đứa bé xa lạ, khóc đến tê tái ruột gan: “Điện Điện, Điện Điện... Điện Điện của mẹ! Cuối cùng mẹ cũng tìm được con rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Diệp Nghi nhẹ buông tay, túi đeo rơi phịch xuống đất. Mà mấy người trong phòng khách, chỉ có mỗi Diệp Tông quay đầu lại. Đường Mật vẫn ôm chặt thằng bé khóc không ngừng, bên cạnh cô, Kỳ Yên đứng lặng ở đó, thân hình luôn tạo nhả cứng đờ như đá tảng. Diệp Tông lắc đầu, ra hiệu bằng tay bảo Diệp Nghi lên lầu.

Khép lại cửa thư phòng, Diệp Nghi nhanh chóng xoay người, không tin nói: “Điện Điện?”

“Ừ.” Diệp Tông bước đến bên cạnh bàn, thân nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Rõ ràng là chuyện động trời, anh lại bình tĩnh như không. Diệp Nghi không khỏi hoài nghi: “Anh à?”

Diệp Tông thu hồi mắt: “Gì vậy?”

“Rốt cuộc chuyện này là sao? Chẳng phải Điện Điện bị Diệp Sóc giấu rất kỹ rồi sao, đột nhiên sao lại đón được về rồi?” Diệp Nghi lo lắng nói, “Hơn nữa phản ứng của anh... sao em lại có cảm giác anh không vui? Không thuận lợi ư?”

“Em có nhớ tấm ảnh mà chúng ta đã từng giật tít rằng Quý Thừa và Đường Mật đi thăm con riêng không?”

“Nhớ chứ.” Lúc ấy cô vừa đến Mỹ, Diệp Tông vì giữ chân không để Quý Thừa truy lùng tung tích của cô, dùng tấm ảnh giả tin đồn cho Quý Thừa và Đường Mật.

“Chuyện đó đã dẫn đến sự cảnh giác của Diệp Sóc, hẩn nhanh chóng chuyển đứa bé đi. Sự việc quá đột ngột, sau đó việc canh gác lại không nghiêm ngặt bằng lúc trước, cho nên bọn anh đã thừa cơ hành động. Nhưng Hàn Thiệu Thành đang ở Macau, ngộ nhờ chuyện này làm lớn, không chừng nửa đường hẩn nhảy ra cướp đứa nhỏ cũng nên. Lo lắng đến chuyện này, bọn anh vẫn không động thủ. Nhưng hôm nay, cảnh sát đang thanh tra sòng bạc, cả Macao hỗn loạn, liền cho bọn anh cơ hội ra tay. Tay chân Diệp Sóc không sạch sẽ, lần thanh tra này bị đứng đầu ngọn sóng, không chỉ có hơn phân nửa sòng bạc bị đóng cửa, người cũng bị mời về đồn lấy lời khai. Hiện tại mạng hẩn còn khó giữ, hoàn toàn không lo đến đứa bé, cho nên sáng nay, anh và Kỳ Yên liền qua đó một chuyến.”

“Khó trách ban nãy không tìm được anh.” Diệp Nghi đã hiểu, “Vậy hiện giờ đã đón đứa bé về rồi, còn gì phải lo lắng? Chẳng lẽ quá trình không thuận lợi?”

Diệp Tông lắc đầu suy tính nói: “Không phải không thuận lợi, là rất thuận lợi. Hoàn toàn không có chống trả gì hết. Cho dù Diệp Sóc khó giữ vẹn toàn, cũng không nên yếu đến mức này.”

“Là có điểm kỳ quái...” Nhíu mày suy nghĩ một hồi, Diệp Nghi cả kinh nói, “Chẳng lẽ bởi vì Hàn Thiệu Thành đã quay về, Diệp Sóc đầu không lại, sợ đứa bé trong tay, ngược lại đối phương lại càng siết chặt hơn? Còn Đường Mật ở Macau không thân không thích, tìm con trở về cũng chỉ có thể ở lại chỗ anh. Diệp Sóc tự thấy không đầu lại Hàn Thiệu Thành, đấu với anh thì không thành vấn đề, cho nên biết thời thế, “gửi gắm” đứa nhỏ lại chỗ anh?”

“Cũng có thể.” Diệp Tông gật đầu, “Hơn nữa, anh và Hàn Thiệu Thành không có qua lại, hiện tại đứa bé đến chỗ anh, anh và ông ta liền biến thành quan hệ đối địch. Có thể khiến anh gặp rắc rối, Diệp Sóc đương nhiên vui về rồi.”

“Nói đến Hàn Thiệu Thành...” Chần chừ một hồi lâu, Diệp Nghi quyết tâm hỏi, “Anh hai, anh quen Hàn Diên?”

Ngón tay đang gõ nhẹ mặt bàn của Diệp Tông đột ngột ngừng lại. Ngắc đầu, mắt anh bình tĩnh như gương: “Anh ta có quen với Kỳ Yên, anh cũng coi như có biết. Sao vậy?”

Diệp Nghi cẩn thận quan sát biểu hiện của anh, lại nhìn không ra manh mối: “Vậy anh ta và Kỳ Yên là quan hệ gì?”

Diệp Tông nhìn cô chốc lát, bỗng dung cười cao thâm “Bạn chí cốt.”

Diệp Nghi sững sờ. Bạn chí cốt? Đang muốn hỏi thêm, điện thoại Diệp Tông đột nhiên reo vang không ngừng. Diệp Tông vừa rướn người nhìn, vừa nhàn nhạt lườm cô: “Em hỏi thay Đường Mật à? Vấn đề giữa họ tốt nhất cứ để họ tự giải quyết, người ngoài can thiệp có chút không thích hợp...”

Nói xong, thân hình cao lớn của anh thoáng cứng đờ, vẫn duy trì một góc nhọn kỳ dị với mặt bàn. Diệp Nghi kinh ngạc tiến lên: “Anh hai, sao anh lại không bắt máy...”

Lời còn chưa dứt, cô cũng im lặng. Trên màn hình điện thoại là dãy số quen thuộc đến chói mắt. Diệp Nghi tiến thoái lưỡng nan, tiếng nói cũng nhỏ dần: “Anh hai, anh... không tiếp?”

Diệp Tông lại giống như không nghe thấy. Dò xét anh hồi lâu, Diệp Nghi quyết định nhận thay: “Lê Ly, là em.”

Bên kia thoáng yên lặng, bỗng trở nên hoảng hốt: “Anh ấy có khỏe không?”

“Đạ. À ừm... hợp, đang hợp.” Diệp Nghi nảy ra cách đối phó, “Có chuyện gì không? Nếu tiện thì nói với em, em sẽ truyền đạt lại.”

“Chỉ mới vừa xác nhận lại với Triệu Dương, anh ấy ra ngoài làm việc, không có hợp.” Tiếng Lê Ly nhạt đi, “Em nói với anh ấy, chuyện có liên quan đến Hàn Diên, anh ấy phải tự nghe máy.”

“Hàn Diên?” Diệp Nghi ngẩn ra. Sao lại là Hàn Diên? Sao giống như ai cũng quen biết với anh ta vậy?

Còn đang đờ đẫn, điện thoại bỗng chốc bị lấy đi. Diệp Tông bước đến bên cửa sổ, hồi lâu mới khẽ hỏi: “Hàn Diên?”

Mùa đông, nửa đêm, Indiana. Tuyết trắng đóng băng một khoảng trang viên, sóng lúa phía xa, không có chỗ nào không lạnh lẽo buốt xương. Lê Ly cười nhẹ, nói: “Anh không muốn nhận điện thoại của em như vậy à?”

“Voi em voi tôi đều là tra tấn, hà cớ gì.” Tiếng Diệp Tông bình thường không mấy dao động, “Nhưng xem ra quả thực là chuyện quan trọng, là tôi thất lễ. Xin lỗi.”

Nói vài câu băng quơ, hết thấy khác cốt ghi tâm đã hoàn toàn hủy diệt. Lê Ly cười thê lương: “Anh Diệp đúng là khách sáo.”

Bóng lưng Diệp Tông đột ngột cứng ngắc. Anh không khỏi vịn lấy bậu cửa, mở miệng lại vẫn nhàn nhạt như trước: “Như nhau thôi. Hàn Diên thế nào?”

“Thực ra là Kỳ Yên.” Lê Ly sờ hộp thuốc lá trong tay, rút đại một điếu, “Bệnh án của anh ta ở chỗ Thịnh Ngôn Khanh đã biến mất, cái khác lại hoàn hảo không sót mảy gì, chỉ thiếu mỗi cái đó. Nghe nói Hàn Thiệu Thành đã quay về? Bất luận lần này là ông ta hay là ai khác, nhưng có thể khẳng định một điều, Kỳ Yên đã bị theo dõi, chuyện của anh ấy sớm muộn gì cũng không giấu được nữa. Tính toán sớm một chút đi.”

Que diêm đánh xoẹt cháy lên, tiếng nói trầm lắng thản nhiên theo điện thoại truyền tới: “Lại hút thuốc?”

Tay Lê Ly run lên, thuốc lá cùng que diêm đồng loạt rớt xuống: “Anh nói gì?”

Trong phút chốc, thời gian như đột nhiên quay về mấy năm trước. Cô vẫn là cô chủ kiêu ngạo ương ngạnh, anh vẫn là thiên tài y học nổi tiếng trong trường. Không có gia tộc, không có thương trường, không có oán hận, mà có chính là nguyện vọng giản đơn bên nhau trọn đời. Khi đó, anh thường xoa đầu cô: “Lại hút thuốc? Hôi quá đi, ba ngày cũng không thể hôn em.”

Còn cô làm ra vẻ thích thú: “Dám! Không hôn sẽ phê anh ngay!”

Anh dễ dàng giữ lấy cô: “Cô gái lưu manh!”

“Em chính là nữ lưu manh đó.” Cô cắn anh, “Chuyên thu phục mấy chàng trai gây họa như anh!”

Chăm lửa mong manh đốt một lỗ nhỏ trên thảm, cổ họng Lê Ly đột nhiên run rẩy: “Đúng, em đang hút thuốc. Anh quan tâm ư?”

Giọng nam ở đầu dây bên kia lạnh nhạt: “Nhiều năm qua rồi vẫn không thay đổi, em cũng yêu thích cái cũ sao. Nhưng mà, hình như em chỉ lưu luyến thứ phé thải như thuốc lá. Xem ra tôi phải cảm ơn em đã từ bỏ tôi, ít ra điều này chứng minh tôi không phải là phế thải. Tôi thật vinh hạnh. Cảm ơn tin tức của em, tạm biệt.”

“Diệp Tông!” Lê Ly đứng phắt dậy.

Còn anh vẫn đều đều nói: “Còn có việc?”

Giữa họ còn có thể có việc gì? Lê Ly im lặng thật lâu, mới buồn bã nói: “Diệp Tông, điện thoại vừa rồi reo mười hai tiếng. Tạm biệt.”

Anh còn nhớ không nhỉ? Cô đã từng nói: “Anh lúc nào cũng chú ý mũi học, trước nay đều không nhận điện thoại của em! Còn như vậy, sau này không cho anh hôn nữa!”

“Chỉ phạt không thưởng, kiểu quản lý của em rất có văn đề.” Anh lật giờ sách thuốc dày cộm, cũng không ngẩng đầu lên, “Phải kết hợp thưởng và phạt. Trước đây chúng ta thân mật lắm cũng chỉ là đụng chạm vuốt ve, sau này nếu trong vòng ba tiếng reo mà anh nhận máy, em phải cho anh “chuyện ấy”, sáu tiếng thì hôn, còn chín tiếng thì nắm tay.”

“Vậy nếu reo mười hai tiếng thì sao?”

“Sẽ không.”

“Em nói ngộ nhớ! Ngộ nhớ anh để em chờ đến tiếng thứ mười hai, chắc chắn là không yêu em! Anh không yêu em, em sẽ, em sẽ... em sẽ vĩnh biệt anh! Không bao giờ gặp anh nữa! Á... anh buông ra! Anh làm gì đó tên lưu manh này!”

“Nói bậy bạ, phải tử hình ngay tại chỗ.”

Ký ức bụi phủ thoáng chốc sống lại, tại giây phút này đau thấu tâm can. Điện thoại đã ngắt, nhưng Diệp Tông vẫn duy trì tư thế nghe máy. Thấy anh không nhúc nhích lại im lặng, Diệp Nghi hoài nghi đi tới: “Anh hai, hai người nói xong...”

Rầm!

Chưa dứt lời, Diệp Tông chợt nâng tay, ném mạnh điện thoại vào vách tường. Tiếng vỡ nát qua đi, mặt anh bình tĩnh lạnh lùng nói: “Em ra ngoài, kêu Kỳ Yên vào đây. Lập tức, ngay lập tức!”

Lúc Diệp Nghi xuống lầu, Đường Mật vẫn ôm đứa bé nức nở. Nước mắt sớm chảy khô, chỉ có cơ thể không thể khống chế mà run rẩy: “Điện, Điện, mẹ vô dụng, mẹ có lỗi với con, con đừng trách mẹ...”

Diệp Nghi nháy mắt ra hiệu Kỳ Yên lên lầu, xoay người đỡ Đường Mật: “Thằng bé còn nhỏ, cậu đừng như vậy, đến sofa rồi từ từ nói.”

Đường Mật khóc gần như co giật, nghe nhắc đến đứa bé mới bắt đầu hoảng hốt. Diệp Nghi một tay đỡ cô, một tay thuận thế ôm lấy Điện Điện. Nó còn quá nhỏ, bị bắt nhốt lâu ngày, chắc chắn rất sợ, thu xếp cho Đường Mật xong, cô vội vàng dỗ dành nó: “Điện Điện ngoan, đừng sợ, đừng sợ nha.”

Nhưng mà, phản ứng của Điện Điện làm cô hoàn toàn giật mình. Nó căn bản không có phản ứng. Diệp Nghi khăn trương để nó ngồi lên đùi mình, đối mặt với nó: “Điện Điện, cười một cái được không?”

Vẫn không có phản ứng. Rốt cục, Đường Mật cũng phát hiện ra vấn đề, kinh sợ giữ chặt Diệp Nghi: “Điện Điện nó...”

Ánh mắt đứa bé thực ra khá lạnh lợi, lấp lánh chói sáng, lại tràn đầy vẻ ngây thơ và ngỡ ngàng. Diệp Nghi khom xuống, cố gắng mỉm cười hiền hòa, lại thử nói: “Điện Điện có đói không, có muốn ăn gì không?”

Thằng bé nhìn cô, lại nhìn sang Đường Mật, bộ dạng không giống sợ người lạ, nhưng vẫn từ chối nói chuyện. Có điểm gì kỳ quái không diễn tả được. Điện Điện cũng xấp xỉ tuổi Mạch Miêu, nói chuyện phải lưu loát chữ. Chẳng lẽ...

Diệp Nghi rung mình. Cô lấy lại nhịp thở, cô bắt chước cách nói chuyện của Diệp Tông với Ngạn Ngạn ngày đó, gờ bàn tay ra, nhẹ nhàng nói: “Điện Điện, đi là Diệp Nghi, rất vui được gặp con. Con bắt tay đi được không?”

Cậu bé chớp mắt vài cái, chợt nheo miệng cười. Diệp Nghi vừa định thở phào, trong đầu lại đánh ầm một tiếng. Trước mắt, bàn tay nhỏ bé mềm yếu lọt vào giữa bàn tay cô, cái miệng nhỏ hồng hồng mở ra, như là muốn nói gì, thật lâu sau, chỉ phát ra một tiếng a nghẹn ứ nhỏ xíu.

“Điện Điện.” Diệp Nghi nắm chặt tay đứa bé, “Cười một cái, cười ra tiếng, được không?”

Đứa bé vui vẻ bắt tay, nhưng ngoại trừ tiếng ê a mơ hồ, thì không thốt được nửa tiếng cười. Diệp Nghi run rẩy ghé vào tai nó búng tay một cái, đầu nó không mấy may chuyển động, chỉ nhìn cô chăm chăm, hưng phấn giờ cao hai tay.

“Đường Mật.” Diệp Nghi chậm rãi xoay người, nhìn về phía cô bạn mặt mày trắng bệch, “Hình như Điện Điện không nghe thấy gì, cũng không biết nói... Đường Mật! Cậu đừng như vậy, cậu bình tĩnh một chút!”

“Đến bệnh viện.” Diệp Nghi chui vào xe, trong não loạn như đánh giặc.

Diệp Tông không biết bị làm sao, kêu Kỳ Yên ra ngoài liền đóng cửa nhốt mình, mặc cô gọi thế nào cũng không có phản ứng. Quan hệ của Kỳ Yên và Hàn Diên còn chưa rõ ràng, Điện Điện lại xảy ra chuyện. Sao thế giới bỗng chốc trở nên điên cuồng vậy?

Chuyện của đứa bé không thể trì hoãn, không thể trông cậy vào Diệp Tông rồi, Đường Mật thì không làm chủ được tinh thần, Diệp Nghi chỉ có thể hết sức gồng gánh. Thân thể của Điện Điện nhạy cảm, cô không dám nói cụ thể qua điện thoại, vì thế tức khắc hẹn bác sĩ giúp đỡ.

Macao vốn chật hẹp nhỏ bé, nhưng chuyến đi này lại đi quá gian nan. Mười lăm phút với tốc độ rùa bò, tài xế bức bối nói: “Cô chủ, hôm nay cả Macao đều tê liệt, có lẽ cô phải chờ, cô yên tâm đừng vội.”

Cô nhéo giữa hai đầu mày: “Sao lại thế này?”

“Cô không biết à? Hôm nay cảnh sát đột nhiên thanh tẩy sông bạc, tra ra một số án quan trọng, nên rối ren lắm. Chúng ta đến bệnh viện chỉ có mỗi con đường này, đúng lúc đi ngang qua Quý thị. Lần này họ lao đao rồi, cô thấy đó, bị phóng viên vây kín, ngay cả con muỗi cũng không bay lọt.”

“Cái gì?” Diệp Nghi tròn mắt.

Quả nhiên, trước mắt là tòa nhà cao tầng của Quý thị. Lần đầu tiên, điều hấp dẫn nhất ở đây không phải là kiến trúc đồ sộ, mà là đám người đông nghịt như lũ kiến.

Đúng lúc này, cửa của mấy chiếc xe phía trước họ đồng loạt mở ra, còn lũ kiến nọ như đánh hơi được mùi đường, ùn ùn kéo đến như thủy triều: “Anh Quý, các hạng mục sông bạc mà Quý thị ủy thác quản lý gần như sụp đổ, tổn thất lớn như thế có khi nào ảnh hưởng đến đầu tư ở Đại Lục không?”

“Thưa bà, lúc trước Quý thị ủy thác quản lý nghiệp vụ sông bạc, bà là người đã phản đối. Kết quả như bây giờ, là bên nhận ủy thác kinh doanh bất lực, hay là Quý thị giám sát bất lực? Bà có nghĩ sẽ thu hồi lại quyền kinh doanh sông bạc không?”

“Cô Thượng, Thượng thị có cổ phần nhiều nhất ở Quý thị, tình hình trước mắt, thái độ của Thượng thị là quan trọng nhất. Là rút vốn hay rót vốn đều liên quan đến sinh tử tồn vong của Quý thị. Quan hệ giữa cô với anh Quý khá gần gũi, có phải sẽ vì nguyên nhân riêng tư mà ra tay tương trợ không?”

Các phóng viên quả thực vô cùng hăng hái, cách cánh cửa dày, hết thấy lại nghe rõ ràng như thế. Diệp Nghi bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mờ mịt. Rốt cục là tại sao? Sao sự tình lại đột ngột biến thành như vậy?

Ba đương sự bên ngoài đứng khá xa, một vòng vệ sĩ bao bọc trước người mỗi người, cách ra khu vực độc lập an toàn. Các phóng viên thi nhau công kích, lại không thu được chút phản hồi nào, đang giằng co, đột nhiên có người phát hiện ra chuyện mới: “Kia không phải là xe của anh Diệp sao?”

Trong nháy mắt, tầm mắt của Diệp Nghi bị bịt kín bởi một màu đen. Đầu người, cánh tay, micro, đồng thời gõ mạnh vào cửa kính xe tối đen, ý đồ rình rập tình hình bên trong: “Anh Diệp, lần thanh tra này Diệp thị khá an toàn, xin hỏi là nghiêm chỉnh chấp hành luật pháp, hay là có tin tức nội bộ?”

“Anh Diệp, nghe nói lần thanh tra này có người trong nội bộ mật báo. Diệp thị là bên liên quan duy nhất không bị ảnh hưởng, có giải thích gì không?”

“Anh Diệp, bởi vì chuyện của cô Diệp, thù hận giữa anh và anh Quý chất chứa càng sâu, lần này có phải là báo thù riêng không? Hiện giờ đến đây, là thăm hỏi hay là xem náo nhiệt?”

Cửa xe bị đập đùng đùng rung chuyển, tài xế trấn an nói: “Cô yên tâm, kính xe đều là loại chống đạn. Nhưng cô vẫn nên thắt dây an toàn đi, ngộ nhờ chóc lát có người đẩy xe, bị lật cũng không chừng...”

Mà Diệp Nghi hình như không nghe thấy, chỉ chăm chăm nhìn vào dáng người nào đó đã bị che khuất. Quý Thừa... Cô cười khổ. Kết thúc rồi, cuối cùng đã kết thúc. Phóng viên nói đúng, tất cả đều do Diệp Tông an bài. Diệp Tông chính là muốn ép Quý Thừa đến đường cùng, sau đó để cô nhìn rõ, ở trong lòng Quý Thừa, rất nhiều chuyện còn quan trọng hơn cả cô.

Bà Quý, Thượng Vi, Quý thị, bất luận Quý Thừa có tình cảm với hai người đó hay không, có tình nguyện hay không, thì họ vẫn là người anh cần nhất. Chỉ cần Quý thị còn tồn tại ngày nào, thì ngày đó anh còn cần sự giúp đỡ của họ, nhất định phải đứng về phía họ. Còn cô vĩnh viễn chỉ đứng ở phía đối lập. Trong thế giới chân thực, quan hệ lợi ích luôn luôn kiến cố gấp trăm lần tình yêu.

“Không sao.” Cô cup mắt khẽ nói, “Chờ chút cũng được.”

“Á!”

“Lui ra!”

Đột nhiên, đám người bên ngoài xôn xao cả lên. Diệp Nghi tròn mắt, chỉ thấy bóng lưng cao lớn chắn trước cửa xe cô: “Các vị hiểu lầm rồi, chiếc xe này không phải của anh Diệp, là của vợ tôi.”

Tiếng của người nọ cực thấp cực trầm, như một thứ nhạc cụ du dương cực đủ sức xuyên thấu, mạnh mẽ chui vào buồng xe: “Vợ tôi không tham gia việc kinh doanh, xin các vị đừng quấy rầy cô ấy. Nếu các vị còn làm phiền cô ấy nữa, tôi lập tức báo cảnh sát.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

“Sau này cũng vậy, ai làm phiền vợ tôi, tốt nhất nên mời luật sư trước.”

Quý Thừa chỉ để lại bóng lưng cho bên trong xe, nhìn không thấy vẻ mặt anh. Thân hình anh cao lớn, giống như cây to cứng cáp, âm thầm vươn dây leo kiên cố ra, nghiêm nghị lạnh lùng, uy quyền áp lực mạnh mẽ, chỉ bảo bọc một mình Diệp Nghi.

Các phóng viên nhất thời lặng ngắt như tờ, rồi lại không cam lòng lùi lại, rõ ràng bắt đầu giằng co. Còn bên kia, vệ sĩ đã triển khai xong hết cả, ra hiệu cho Quý Thừa rời đi. Nhưng anh vẫn đứng yên ở đó. Hơi nghiêng mặt liếc về chiếc xe đằng sau, đường nét anh tuấn càng căng thẳng hơn.

Người phụ nữ ngốc nghếch này không biết nghĩ gì nữa, thời điểm đang loạn thế này, ra ngoài chỉ dẫn theo mỗi tài xế. Cho dù trước mắt đã khổng chế được tình hình, lát nữa anh rời khỏi rồi, cô còn không bị phóng viên nuốt sống sao?

Hay là dẫn cô đi cùng? Nhưng hôm qua cãi nhau đến gần rạng sáng, sáng sớm lại trở mặt với Diệp Tông, giờ trước mắt bao người, cô có thể ngoan ngoãn nghe lời anh? Quý Thừa bực bội nheo mắt, cuối cùng vẫn thấy không yên lòng, mặt mày nhăn nhó gõ cửa kính xe.

“Cô chủ!” Tài xế khản trương nói, “Chỉ cần cô không xuống xe, sớm muộn gì phóng viên cũng tản đi, nếu không thì chờ cảnh sát đến cũng được. Nhưng một khi cô ra ngoài, chúng ta sẽ không còn khổng chế được cục diện nữa! Hiện tại đây chính là nơi đầu ngọn sóng, lại ngay ở cửa Quý thị, lát nữa cậu chủ trách tội xuống...”

Diệp Nghi làm sao không thể nghĩ đến điều này, nhưng hành động của Quý Thừa nằm ngoài dự kiến của cô. Quý Thừa bị họ Diệp chơi một vố lớn như vậy, ân oán nghĩa tuyệt là còn nhẹ, chứ đừng nói đến bảo vệ? Anh... đang mưu tính chuyện gì? Nhìn người đàn ông lạnh lùng bên ngoài, Diệp Nghi cảm thấy ngày càng mê muội. Còn bên kia cửa xe, sắc mặt Quý Thừa biến thành màu đen. Người phụ nữ này sao còn không mở cửa? Cô sợ anh đến tránh còn không kịp thế sao?

Khóe môi anh trễ xuống, rõ ràng là điềm báo lửa giận công tâm, tay Diệp Nghi run rẩy, trực tiếp đẩy cửa bước xuống, để lại tài xế không ngừng than thở: “Cô chủ chẳng phải đang làm khó tôi sao...”

Thấy cô đi ra, vẻ mặt âm u của Quý Thừa thả lỏng mấy phần, lại lạnh lùng như trước: “Vào trong lánh một chút, ồn ào qua đi sẽ đưa em về.”

“Ừ, cảm ơn.”

Cảm ơn? Còn chưa ly hôn, cô cứ như không thể đợi được mà phân rõ ranh giới với anh? Quý Thừa nghiêng rằng: “Đừng cảm ơn.”

Diệp Nghi thấy lạ liếc anh một cái. Cô nói gì à? Người này sao lại nặng mựa thất thường?

Chưa đi được hai bước, một phóng viên to gan chìa micro đến trước mặt Diệp Nghi: “Lúc trước chị Quý không tiếc thay hình đổi dạng xa rồi quê hương, chỉ vì tránh anh Quý, hiện giờ chị xuất hiện ở Quý thị, là để chế giễu hay điều võ dương oai? Hay căn bản có ráp tâm khác?”

Cô căn bản là đi ngang qua... Diệp Nghi oán thầm, người bên cạnh lại lôi cô ra sau lưng: “Xem ra, vị phóng viên này không xem lời nói của tôi ra gì. Lý Hằng, ghi nhớ danh tính của anh ta, liên hệ luật sư.”

Đám người ồn ào nháy mắt im bật. Quý Thừa lạnh lẽo quét mắt một vòng, thấy không ai dám lỗ mãng nữa, mới kéo Diệp Nghi qua: “Đi thôi.”

“Chắc, con trai tôi cái gì cũng tốt, chính là bao che khuyết điểm rất lợi hại.” Lúc này, tiếng nói bén nhọn và tao nhã của mẹ anh đứng lúc nhẹ nhàng truyền tới, “Nó cũng là nhất thời nóng vội. Truyền thông sẵn tin bình thường thôi mà, cần gì phải làm lớn đến mức này? Tự do ngôn luận, tôi thấy anh hơi hay lắm, không trả lời thì có vẻ như có người đang chột dạ.”

Diệp Nghi vô thức theo tiếng nói nhìn qua. Ánh nắng nhàn nhạt, mẹ anh đứng ở đó, chiếc vòng xanh biếc nơi cổ tay nhuộm thứ ánh sáng lạnh lẽo sâu kín. Sau lưng bà, Thượng Vi cắn mạnh đôi môi đỏ tươi, cười nhẹ là thế, lại giấu không được phần hận cùng tàn khốc nơi đáy mắt.

Đám phóng viên lại một trận xôn xao. Tin tức bà Quý và Quý Thừa bất hòa đã sớm không phải tin mới, nhưng ở trường hợp công khai ngang nhiên làm mất mặt anh, đây vẫn là lần đầu tiên. Quý thị rơi vào tình cảnh hôm nay, Quý Thừa có trách nhiệm rất lớn, bước tiếp theo có thể tự bảo vệ mình không cũng là vấn đề, hiện tại bà Quý đã lên tiếng, các phóng viên không còn e dè nữa.

“Ngay cả bà Quý cũng cho rằng anh Quý bao che khuyết điểm, chị Quý, từ chuyện ba năm trước anh Quý không thu mua lại Diệp thị, đến tranh chấp tài sản mấy ngày trước, rồi đến sóng gió lần này, mỗi lần Quý thị rơi vào nguy cơ hình như đều có liên quan đến chị. Chị dám nói, bản thân trước giờ đều vô ý không?”

Diệp Nghi hoàn toàn dừng bước. Quý Thừa giữ chặt cô: “Anh nói bậy bạ, hoàn toàn không cần quan tâm.”

Cô nhìn về hướng hai người phụ nữ thờ ơ kia, họ có thể hận cô, nhưng tại sao hết lần này đến lần khác làm khó dễ Quý Thừa? Lúc trước cô luôn cho rằng, hai người đó mới chính là người mà Quý Thừa cần, cho nên dứt khoát ra đi, họ còn gì bất mãn chứ?

Tám năm ròng rên giận, Diệp Nghi đột nhiên không muốn nhẫn nhịn nữa. Chuyện đã đến nước này, trước mặt cô và Quý Thừa chỉ có một con đường chết, nên chẳng còn gì phải kiêng dè nữa. Cô thoáng hoàn hồn, đối mặt trực tiếp với câu hỏi của phóng viên: “Anh đây nếu biết tôi là chị Quý, sao còn có thể hỏi một câu ngu ngốc như vậy?”

Trước đây cô hiếm khi công khai lộ diện, các phóng viên chỉ biết cô giới hạn trong mấy trò ném đá giấu tay của Thượng Vi. Một người vợ chính thức nhiều lần bị bạn gái của chồng công kích, không có sức chống trả, đương nhiên là cái bánh bao. Nhưng bây giờ, bánh bao lại có thể bắt đầu mạnh mẽ?

Ngay cả Quý Thừa cũng sững sốt. Đáy mắt đen tối của anh đầy vẻ khiếp sợ, nhìn cô không chớp mắt. Diệp Nghi lại nói tiếp: “Tôi là vợ của Quý Thừa, anh ấy gặp khó khăn, đương nhiên tôi phải đứng bên cạnh anh ấy, đến thăm hỏi có gì sai sao? Quả thực, ở Quý thị hay Diệp thị thì tôi đều có cổ phần công ty, nhưng ai trong nội bộ cũng biết, bất luận bên nào, cổ phần công ty của tôi đều không có quyền biểu quyết, lại càng không tham dự kinh doanh.”

Phóng viên nọ bị câu trả lời đột ngột của cô áp chế, há miệng ra, nhưng không nói được lời nào.

Còn Diệp Nghi thì chậm rãi xoay người, nhìn thẳng vào vẻ mặt lúc đỏ lúc trắng của bà Quý và Thượng Vi: “Dựa vào số lượng mà nói, quyền lực của tôi ở Quý thị vượt xa ở Diệp thị. Ở Diệp thị, tôi chỉ là người thừa kế khiêm tốn nhất; nhưng ở Quý thị, tôi là bà chủ đương nhiệm, là một trong những cổ đông quan trọng nhất. Ngoại trừ Quý Thừa, người thích Quý thị nhất e rằng cũng chỉ có tôi. Ở vấn đề này mọi người có câu hỏi nào không?”

Trên đường đi vào tòa nhà Quý thị, ai cũng im lặng. Nhưng Diệp Nghi tinh tường cảm giác được, có sáu con mắt sắc như lưỡi dao đang đóng đinh trên người cô, như gai nhọn ở lưng. Ánh mắt đến từ Quý Thừa không cần nói, tràn đầy vẻ suy đoán cùng tìm tòi nghiên cứu. Còn hai người phụ nữ kia thì... lại càng không phải bàn, đều là oán độc không thể nghĩ ngờ.

Cứ như vậy lần lượt đến phòng tổng giám đốc, bà Quý đập cửa, chỉ vào Diệp Nghi mà mắng: “Quý Thừa, anh có còn lương tâm hay không? Thượng Vi vì anh, thà rằng bỏ thường tính mạng bản thân và gia đình, yêu cầu duy nhất chính là, anh cắt đứt hoàn toàn với thứ nghiệt chủng này! Quý thị rơi vào tình trạng này, đều là hai anh em thấp hèn của họ Diệp làm! Hiện tại anh đang làm cái gì vậy? Muốn làm rõ lập trường và địa vị của anh!”

Quý Thừa nắm tay Diệp Nghi, ngón tay anh lạnh băng, trên môi vẫn giữ nụ cười ôn hòa: “Mẹ tùy tiện làm nhục vợ con, còn trông mong con đáp ứng đề nghị của hai người?”

Cái gì? Diệp Nghi nhú mày nhìn ba người với thần thái khác nhau ở trước mặt. Thượng Vi vì Quý Thừa đánh đổi tính mạng bản thân và gia đình, còn yêu cầu Quý Thừa ly hôn?

Chỉ thấy Thượng Vi cúi đầu: “Quý Thừa, anh tin em đi, em thật lòng muốn giúp đỡ anh. Thế nhưng, em không thể không quan tâm suy nghĩ của cha em! Dù sao anh là bị Diệp Tông giữ thủ đoạn mới đến nước này, Diệp Nghi có quan hệ gần với Diệp Tông như vậy, nếu anh và cô ấy còn ở bên nhau, ai dám lấy tiền ra bỏ sung vào chỗ anh thiếu hụt? Ngộ nhớ em đổ tải chính cho anh, anh lại rơi vào bẫy của họ Diệp thì phải làm sao?”

Diệp Nghi cuối cùng cũng nghe hiểu được. Lần thanh tra này, các sòng bạc Quý Thừa ủy thác quản lý gặp tổn thất lớn, khiến tài chính đứt đoạn. Đầu tư của anh ở Đại Lục đang đến giai đoạn mấu chốt, trước mắt khó có thể tiếp tục làm, nên cần tiền vốn để duy trì ngay. Lúc này, Thượng Vi tình nguyện làm người bảo lãnh cho anh, nhưng điều kiện duy nhất chính là muốn Quý Thừa ly hôn.

Diệp Nghi đột nhiên tức giận. Con giận này quả thực đến không có đạo lý. Quý Thừa và Diệp Tông là quan hệ Chu Du đánh Hoàng Cái*, mà em gái như cô là người khởi xướng, ly hôn là chuyện phải làm, căn bản không có lập trường để tức giận. Hơn nữa, ly hôn chẳng phải là chuyện cô muốn sao? Nhưng rất lạ là, cô lại tức giận, cảm thấy chẳng vui vẻ gì.

*là một điển tích, ý là già vờ đánh nhau, còn muốn biết điển tích thế nào thì tra google nhé, dài lắm mình không copy lại ở đây.

Cuối cùng tâm nguyện của Thượng Vi cũng được đền đáp, đúng là đáng chúc mừng. Diệp Nghi cắn chặt răng đến nỗi quai hàm sinh đau. Ai ngờ, cảm đột nhiên bị người nào đó giữ lại, dùng sức tách ra. Định thần, trước mặt là đôi mắt có chút đắm chiêu của Quý Thừa: “Diệp Nghi, em nghiêng rằng gì chứ?”

Cô tức giận tránh đi, nói: “Tôi thích.”

Một câu nhẹ nhàng của Quý Thừa, cô đã bị giam vào đáy mắt lợi hại của anh: “Em không vui?”

“Vui!” Cô hất tay anh đi, “Anh quên à? Ly hôn là tôi đề nghị trước, là anh khóc la không đồng ý! Hiện tại cuối cùng cũng có hi vọng, tôi vui còn không kịp!”

“Vậy em làm ồn cái gì?” Mắt Quý Thừa cong cong, giống như rất vui sướng, “Đúng vậy, ly hôn là em nói trước, giờ sao lại nổi cáu?”

“Ai nổi cáu? Tôi chỉ là thấy bất mãn!” Diệp Nghi quát, “Anh nợ bao nhiêu tiền mà vội vã bán mình cho người ta như vậy?”

Về thú vị hiện lên trong mắt Quý Thừa. Anh như cười như không nói: “Hai mươi triệu, đó là Mỹ.”

“Hiện giờ anh chỉ đáng hai mươi triệu?” Diệp Nghi khinh bỉ nói, “Hồi đó anh kết hôn với tôi chính là vì nhà họ Diệp, nhà họ Diệp trị giá bao nhiêu tiền? Dù gì cũng đáng vài trăm triệu chứ? Anh là hàng tồn kho rớt giá sao? Chỉ mới vài năm, anh đã rớt xuống còn hai mươi triệu? Anh không phải là đàn ông à, cũng hạ giá nhanh như vậy?”

Lúc này đây, độ cong đôi môi của Quý Thừa vô cùng rõ ràng: “Em có ý kiến?”

Diệp Nghi hừ một tiếng: “Anh hạ giá thì trăm triệu đều đổ vào người tôi, tôi hỏi to, có thể có ý kiến gì?”

Cô bực bội quay đầu, lại nghe thấy tiếng cười trầm thấp êm tai. Ngay sau đó, một bàn tay đặt lên đỉnh đầu cô, còn dùng sức vỗ mạnh: “Nhưng tôi có ý kiến. Bán cho em mấy trăm triệu kia còn chưa đòi lại được, giờ bán nữa không phải quá mệt rồi sao? Đòi tôi liền bại trong tay em, em phải chịu trách nhiệm.”

“Quý ám anh đi! Tôi thấy anh là bị quý ám rồi!” Bà Quý hét to, “Hai chúng tôi sống sờ sờ đứng đây, anh xem như không thấy sao? Anh chỉ thấy mỗi đồ đệ tiện đó sao?”

Mặt Quý Thừa trầm xuống: “Mẹ đối xử với vợ con như vậy, chúng ta hoàn toàn không thể nói chuyện.”

“Điên rồi, thật sự là điên rồi.” Bà Quý giận dữ đến run rẩy: “Trong vòng ba ngày không kiếm đủ hai mươi triệu, anh cho rằng anh còn có thể tiếp tục ngồi ở vị trí tổng giám đốc của Quý thị sao? Vì á đê tiện này, không chỉ tự hủy tương lai, còn muốn hủy luôn Quý thị? Anh đừng có hối hận, anh có biết Quý thị là từ đâu mà có...”

Thân hình Quý Thừa đột nhiên cứng đờ, còn mẹ anh thì im bất, sắc mặt trắng bệch. Diệp Nghi bỗng cảm thấy kỳ lạ, đang muốn truy đến cùng, lại nghe Quý Thừa lạnh lùng nói: “Con là giữ lại thể diện cho mẹ, mới đồng ý cuộc gặp này, mẹ thật sự làm tưởng con cùng đường sao? Không đến đủ hai mươi triệu, con sẽ tự tử chứ, không cần kẻ khác đến đuổi. Còn về phần Quý thị... rất nhiều chuyện mẹ còn rõ ràng hơn con, không cần lời ra để mất mặt xấu hổ?”

“Anh, anh...” Bà Quý vừa nói vừa thối lui ra sau, cuối cùng va lưng vào cửa phòng, nhanh chóng vung tay bỏ đi. Thượng Vi đứng đó không biết làm sao, sắc mặt vừa hồng vừa trắng, sau lúc lâu cũng ôm mặt chạy ra ngoài.

Trong phòng trở lại yên tĩnh, đón ánh nắng, từng đợt bụi bặm từ từ bị thổi bay. Diệp Nghi bất an nhìn Quý Thừa: “Quý thị là từ đâu mà có... Lời này của mẹ anh có ý gì?”

Suốt mặt của Quý Thừa thoáng sắc bén, nhưng khi quay qua cô lại hoàn toàn dịu đi: “Chuyện quá khứ, không nhắc đến cũng được. Sao, lo lắng thay tôi?”

“Hai mươi triệu đó, là tiền mặt!” Diệp Nghi lo lắng nói, “Chỉ ba ngày, anh kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy?”

“Đây là ván bài mà Diệp Tông dành riêng cho tôi.” Quý Thừa nhìn ra ngoài cửa sổ, mỉm cười, “Chỉ cần tôi không đối phó họ Diệp, đổi lại chỉ đi báo thù, anh ta liền tình nguyện giúp tôi.”

“Diệp Tông?” Diệp Nghi cả kinh nói, “Giúp anh?”

“Ừm.” Quý Thừa kéo tay cô qua, “Tôi hiểu ý tứ của anh ta. Lúc trước tôi luôn muốn lợi dụng Diệp thị để báo thù, thế nhưng, nếu tôi dựa vào Diệp thị, chẳng những có thể báo thù, mà còn không cần hủy hoại mối quan hệ với em. Nhưng bất luận là tôi hay Diệp Tông, ai cũng không dám đi bước đầu tiên hợp tác. Họ Quý họ Diệp đối địch nhau hơn hai mươi năm qua, lòng tin đã sớm hủy sạch, ai lơ là phòng ngự trước, thì người đó có thể chết trước. Nhưng hiện giờ, anh ta để tôi lựa chọn.”

Diệp Nghi giống như đã ngộ ra điều gì: “Ý của anh hai là, nếu anh lựa chọn dựa vào họ Diệp, với tôi sẽ có cơ hội; ngược lại, nếu hoàn toàn đối địch với họ Diệp, thì chúng ta cắt đứt quan hệ?”

“Ừ.” Quý Thừa nắm chặt lấy tay cô, trầm trầm nói, “Anh muốn cược một ván xem có thể tin anh ta hay không. Nếu anh không tin Diệp Tông, sẽ mất em; nhưng lỡ như anh tin anh ta rồi, anh ta lại nuốt lời...”

“Sẽ không đâu!” Diệp Nghi vội vàng ngắt lời, “Anh Diệp Tông không phải là kẻ nói không giữ lời!”

“Đồ ngốc!” Đầu ngón tay của Quý Thừa xẹt qua mặt cô, “Trước kia có lẽ đúng, nhưng hiện tại anh ta không phải bác sĩ, mà là chủ sòng bạc. Em phải nhớ rằng, trong ván bài, ngoại trừ bản thân, đừng tin bất cứ ai.”

Diệp Nghi tiêu hóa lời này mất một lúc lâu, mới từ từ lùi về sau: “Cho nên, anh định từ chối?”

“Anh nên từ chối.” Tay Quý Thừa siết chặt, kéo mạnh cô lại, “Nhưng lần này, bất cứ giá nào anh cũng phải đánh cược một phen.”

Dưới lực quán tính, Diệp Nghi đụng vào lồng ngực rắn chắc của anh. Ngơ ngác tựa vào trong chốc lát, cô khẽ hỏi: “Anh là nói... Anh định sẽ tin tưởng Diệp Tông?”

“Đúng vậy.” Quý Thừa vuốt lấy gáy cô, để cô càng tiến sâu vào lòng anh, “Diệp Nghi, ở trước mặt đám phóng viên, anh nghe em nói em là vợ anh, mãi mãi sẽ đứng bên cạnh anh; ở trước mặt mẹ anh, anh thấy em ghen, em lo lắng thay anh, anh đã nghĩ, chúng ta sống chung với nhau suốt tám năm, nhưng lại càng bước càng xa nhau. Kỳ thực, chỉ cần em chủ động bước một bước về phía anh, thì tất cả khoảng cách còn lại, dù một mình anh bước, cũng muốn mau chóng đi về phía em, được không?”

Diệp Nghi không nói nên lời. Cô vùi vào cổ áo sơ mi của Quý Thừa, từng giọt nước mắt từ từ lan ra. Quý Thừa cúi đầu, tìm kiếm môi cô một cách vô cùng nhẹ nhàng, cẩn thận mơn mê, không dám dùng sức, không đành lòng tham lam, giống như cô là bọ biển yếu ớt, hơi vô ý sẽ vỡ tan.

Rõ ràng là vợ chồng tám năm, giờ khắc này lại giống mối tình đầu của tuổi trẻ. Sau trưa ánh nắng dần ảm áp, thích hợp để sẻ chia tình yêu nồng nàn mà ngây ngô của họ. Xúc cảm mềm mại bên môi trượt lên má, cuối cùng lan đến bên tai: “Anh đi gọi điện cho Diệp Tông. Diệp Nghi, ván này, anh cược cả tính mạng của bản thân và gia đình. Chỉ cần có thể đổi lấy em ở bên cạnh, cho dù cược hết toàn bộ, anh cũng chấp nhận.”

Hai người thâm tình ôm nhau trong phòng, không có chỗ chứa những thứ khác, cho nên đương nhiên sẽ không chú ý đến, cách đó mấy bước, cánh cửa hơi hé ra khe hở, để cho người ngoài cửa trông thấy hết toàn bộ chuyện bên trong.

Một bước, hai bước, ba bước, Thượng Vi lao đảo thối lui. Cô như nhìn thấy, thế giới vinh quang mà bản thân khổ sở theo đuổi hơn mười năm càng ngày càng xa, mất lạnh, bóng tối, chầm biểmlại như hồng thủy ùn ùn bủa vây. Không thể, tuyệt đối không thể!

Cô phóng ra bên ngoài nhanh như gió, mở cửa thoát hiểm, điên cuồng chạy lên tầng thượng mệnh mông không người. Gió rít gào, lạnh lẽo thấu xương, cô lấy điện thoại ra, ấn mạnh số 0: “Không thể trì hoãn nữa, là ngày mốt. Ngày mốt là cuối tuần, kế hoạch phải được tiến hành. Nhớ kỹ, tôi muốn một kết cục hoàn mỹ tuyệt đối.”

Cúp máy, cô lại gọi một số khác, điềm nhiên nói: “Hai xác một mạng, ngày mốt giao hàng. Muốn bắt thế nào, tự liệu mà làm.”

Cách đó vài cây số, sở cảnh sát Macao. Dừng thăm vấn, cảnh sát tạm thời đi ra ngoài. Căn phòng lớn như vậy, chỉ có Diệp Sóc nhắm mắt ngồi trên ghế. Ngoài cửa, luật sư cúp máy, trở vào phòng hỏi cung, thì thầm mấy câu với Diệp Sóc.

Diệp Sóc đột nhiên trợn mắt, trong con mắt u ám hiện chút ánh sáng: “Bắt đầu rồi? Tốt lắm. Bên chúng ta thế nào?”

“Anh vừa bị bắt, Diệp Tông liền qua đó, đi cùng tên Kỳ Yên kia, đứa bé đã bị đưa đi rồi.”

“Tốt, tốt lắm” Diệp Sóc hài lòng nói, “Phao tin ra ngoài chưa? Hàn Thiệu Thành có biết hay không?”

“Biết rồi. Mới vừa nghe người ta nói, ông ta đã đi tìm Diệp Tông. Đúng rồi thưa anh, còn có một chuyện quan trọng. Người chúng ta phái đi Mỹ đã đưa tin về, nói...”

Tiếng của luật sư càng lúc càng nhỏ, nụ cười trên mặt Diệp Sóc lại càng lúc càng tươi: “Thật hay giả?”

“Tuy là suy đoán, nhưng nhất định đáng tin.”

“Bảo bọn nó tra cho kỹ, nhanh lên!” Diệp Sóc hưng phấn nói, “Nếu là thật, vậy thì đến trời cũng giúp tao! Ha ha, Diệp Tông, mày kết mối thù lớn như vậy với Hàn Thiệu Thành, ông ta vẫn chưa biết nhỉ? Mày cho là, giờ chút mảnh khốc là có thể lật đổ tao? Sẽ có ngày mày phải khóc lóc đến cầu xin tao thôi!”

Tiếng cửa mở ra, mấy vị cảnh sát đi vào: “Nghỉ ngơi đủ rồi. Anh Diệp, tiếp tục thăm vấn.”

“Đến đây, tùy tiện hỏi đi.” Diệp Sóc phóng khoáng dang hai tay ra, “Nhưng mà, xin giúp tôi chuyển cáo đến em trai Diệp Tông yêu dấu của tôi là, hiện tại nó nằm được mỗi một chứng cứ phạm tội của tôi, nhiều nhất là ba ngày, nó phải quỳ xuống liếm sạch thay tôi. Nếu nó không sợ mất mặt, cứ việc phóng xe đến đây. Để xem rốt cục là ai xui xẻo, ha...”

Nhìn trần nhà âm ỉ, Diệp Sóc đột nhiên bật cười thành tiếng: “Đến đây, làm tao mỏi mắt mong chờ quá!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 45-1

Càng gần đến nhà Diệp Tông, Diệp Nghi càng cảm thấy bất thường. Xe chạy vào sân, thứ cảm giác này lại càng mãnh liệt, cô ngồi thẳng người lên: “Xảy ra chuyện gì rồi à? Sao đột nhiên có nhiều người như vậy?”

“Bình thường thôi.” Quý Thừa nắm thật chặt tay cô, “Đứa bé kia dù sao cũng là người của nhà họ Hàn, Diệp Tông cẩn thận chút cũng nên mà.”

Cô vẫn thấy lo lo, xe dừng, cô bước xuống: “Anh hai! Đường Mật! Kỳ Yên!”

Biệt thự to lớn lại trống trải lạ thường, ngay cả người hầu cũng không thấy ai. Đèn thủy tinh tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo vụn vặt, vắng lặng dị thường.

“Anh hai!”

“Gọi cái gì.” Trên sân pha đưa lưng về phía cửa, Diệp Tông đứng lên, nhàu mày trông cô, “Không phải nói hôm nay quay về chỗ Quý Thừa ở à, sao lại về đây?”

“Em mới đến bệnh viện tư vấn chuyện của Diệ Điện, em nghĩ nên gặp mặt nói với Đường Mật, để cậu ấy khỏi sốt ruột.” Diệp Nghi nhìn quanh quất, “Cậu ấy và Kỳ Yên đâu rồi?”

Nhắc đến Kỳ Yên, ánh mắt Diệp Tông hơi ngưng trệ: “Hôm nay Đường Mật mệt quá nên đi nghỉ ngơi rồi. Còn Kỳ Yên có chút chuyện gấp phải ra ngoài vài ngày. Bác sĩ nói thế nào?”

“Bước đầu phán đoán là diết bẩm sinh, đề nghị mau chóng điều trị, vẫn có khả năng chữa khỏi.”

“Anh sẽ mau chóng sắp xếp.” Diệp Tông đáp, “Hết chuyện rồi thì em về đi, chuyện đứa bé anh sẽ tự nói với Đường Mật.”

Diệp Nghi thấy lạ, nhìn anh: “Xảy ra chuyện gì à? Sao anh vội vàng đuổi em đi?”

Diệp Tông trầm tĩnh nhìn cô: “Giờ ngọt như đường phèn rồi, còn có thể nhớ tới người anh trai này sao? Lo yêu đi, đừng làm phiền anh.”

Diệp Nghi bật cười thành tiếng: “Hóa ra anh trai đang ghen.”

“Anh hai.” Đang nói chuyện, Quý Thừa cũng đi đến, đưa văn kiện cho Diệp Tông, “Đây là hợp đồng vay tiền Triệu Dương gửi tới, tôi đã ký xong rồi.”

Diệp Tông nhận lấy nhìn lướt qua, cúi đầu ký tên: “Quý Thừa, đừng tưởng rằng chỉ có một mình chú đánh cược. Hai mươi triệu, là tiền mặt, cái tôi đánh cược cũng là tính mạng bản thân và gia đình.” Khép văn kiện lại, anh nhìn thẳng Quý Thừa: “Chú phải đối xử tốt với nó, tiền này dù không trả tôi cũng không có ý kiến. Nếu không, tôi có chết, cũng kéo chú lót đường.”

Quý Thừa mỉm cười: “Một lời đã định.”

“Anh hai!” Diệp Nghi giật nhẹ cổ tay áo của Diệp Tông, “Không được nói đến chữ chết, dọa người khác.”

“Ngày nào em còn chưa khá lên, thì ngày đó anh không dám chết.” Diệp Tông liếc nhìn cô, “Được rồi, mau về đi, để anh một mình yên tĩnh. Trước tới mai, tiền nhất định sẽ vào sổ.”

Xe chậm rãi chạy khỏi ga ra. Người phụ nữ bên cạnh dường như có hơi đầm chiêu, bộ dạng vô thức chu môi hệt như... một chú heo con đang bắt mẫn. Quý Thừa cong môi, đưa tay bẹo má cô một cái. Diệp Nghi quay qua, giận dỗi nói: “Làm gì vậy!”

“Heo.”

“Anh mới là heo!”

“Em ngủ chung với heo, còn ngủ đến sanh con, em không phải heo?”

“...”

“Nghĩ gì vậy?” Quý Thừa ngừng nói đùa, “Sao lại mất tập trung?”

Diệp Nghi cắn môi không đáp, mắt Quý Thừa dần u ám, rướn người áp sát: “Trông có vẻ ăn rất ngon, anh cũng muốn cắn.”

“Tránh sang một bên đi!” Diệp Nghi né tránh rồi nói sang chuyện khác, “Em cảm thấy Diệp Tông có chuyện giấu em. Vừa rồi anh ấy vội vàng bảo chúng ta đi, không lẽ giấu cô nào trong nhà?”

“Diệp Tông, giấu cô nào?” Quý Thừa bật cười, “Anh ta ngược lại muốn như vậy lắm chứ, đáng tiếc gần đây Lê thị có một vụ lớn, Lê Ly bận tới mặt, thật sự không có thời gian để anh ta giấu đâu.”

“Ai nói giấu Lê Ly? Diệp Tông cũng già cỡ anh, một ông chú, không phải định thất cổ chết chứ?”

Quý Thừa bị từ “ông chú” làm ghen hòng, nghiêng răng nói: “Ông chú cũng biết cố chấp, em nhìn anh chẳng phải biết rồi sao. Huống hồ, Diệp Tông đã vì Lê Ly làm chuyện gì, em không biết?”

Diệp Nghi mở to mắt: “Chuyện gì?”

Quý Thừa ngạc nhiên, xem ra cô không biết thật. Cũng đúng, với tính khí thanh cao và kiêu ngạo của Diệp Tông, chuyện lúc trước nhất định bị xem là vết nhơ cả đời. Làm trái đạo đức và nguyên tắc nghề nghiệp mà anh ta xem như sinh mạng, hết thấy đều phò thác lên người phụ nữ kia, cuối cùng lại bị vứt bỏ một cách không thương tiếc... Chuyện như vậy, cho dù là với Diệp Nghi, e rằng ngay cả Diệp Tông cũng không muốn thừa nhận. Bởi vì là Diệp Nghi, anh ta mới mãi mãi không thừa nhận.

Ở trong lòng Diệp Nghi, Diệp Tông là người hoàn mỹ, Quý Thừa tự thấy không có quyền phá hoại nhìn nhận này. Vừa định tìm đại cái cớ để cho qua, ánh mắt anh phút chốc tối lại. Phát hiện anh khác thường, Diệp Nghi cũng quay đầu nhìn qua.

Ánh tà dương sắp tắt, trong ánh sáng nhàn nhạt, một chiếc xe màu đen chạy lướt qua họ. Chiếc xe trông bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng lại đặc biệt hắc ám, chỉ liếc mắt cũng có thể làm người khác rùng mình.

Tiếng động cơ nhẹ ru, thân xe gầm thấp, biển số xe bị bụi đất bao trùm... Diệp Nghi theo bản năng khều tay Quý Thừa: “Quý Thừa, sao em có cảm giác người bên trong đang nhìn em?”

Quý Thừa kéo cô vào lòng: “Đừng suy nghĩ lung tung nữa, kính xe là loại chống nhìn trộm, hần không nhìn thấy em đâu.”

“Không, em có thể cảm nhận được hần vẫn luôn nhìn em.” Hơi thở của cô rối loạn, “Xe ai vậy, anh biết không?”

“Bạn của Diệp Tông đó mà, khi khác em hỏi anh ấy sẽ biết thôi.”

Anh đáp qua loa, nhưng phần cảm ần trong bóng tối lại lờ mờ sắc bén. Chiếc xe ấy nhìn như bình thường, nhưng toàn thân xe đều là loại chống đạn cao cấp. Ở Macao, phàm là xe như vậy anh đều biết, nhưng chiếc này, anh lại chưa từng nhìn thấy.

Có lẽ đây mới là vấn đề lớn nhất.

Về đến nhà, Diệp Nghi càng nghĩ càng đứng ngồi không yên: “Không được, em phải gọi điện cho Diệp Tông.”

“Nếu anh ấy đã cố tình giấu em, em gọi đến anh ấy cũng không tiếp đầu.” Quý Thừa khuyên, “Diệp Tông là người biết chừng mực, điều em nghĩ anh ấy không nghĩ đến hay sao? Đừng lo lắng, ăn com trước đi, ăn xong anh gọi giúp em, được không?”

Đón nhận ánh mắt ra hiệu của Quý Thừa, A Phi đứng lúc bước đến: “Cô chủ, ăn com trước đi, tôi đã nấu canh xương xong rồi, cô chủ nhỏ cũng thèm lắm rồi đây.”

“Đứng đó mẹ.” Mạch Miêu tội nghiệp phụ họa theo, “Hôm nay ở nhà trẻ ăn cả rốt, con ghét cả rốt, nên ăn không no, còn đói lắm lắm!”

Sức mạnh của ba so với một quả thực chênh lệch khá xa, Diệp Nghi đành chào thua: “Được rồi, ăn com trước đã.”

Trên bàn ăn, tất cả tinh lực của cô đều bị một lớn một nhỏ lời thời này chiếm cứ: “Mẹ, hôm nay Ngạn Ngạn có nói hai câu với con đó! Bạn ấy nói càng lúc càng nhiều, vui lắm mẹ!”

“Vậy à, bạn ấy nói gì?”

“Câu đầu tiên là hỏi con ngày mốt có thể đến The Venetian chơi với bạn ấy không.”

“...” Cô biết ngay, Mạch Miêu nhắc tới Ngạn Ngạn là có dụng ý khác, “Còn câu kia?”

“Câu kia là, đi út của bạn ấy đã đồng ý, chỉ thiếu sự đồng ý của mẹ thôi!”

“...”

Nói đến Ngạn Ngạn, Diệp Nghi lại nhớ tới Thượng Vi. Cô đột nhiên nhớ lại, sau lần trước Diệp Tông trao đổi với Ngạn Ngạn xong thì có nói: “Đừng để Mạch Miêu tiếp xúc với nó.”

Cô cũng cảm thấy Ngạn Ngạn có chút kỳ lạ, nhưng cụ thể lạ thế nào thì không diễn tả được. Lúc là con của chị họ Thượng Vi, lúc lại là con của bạn thân, thân thế của nó cũng rất lạ. Nhưng đứa bé này nhìn thấy rất đáng thương, tính cách cũng hướng nội, không giống sẽ gây họa. Hơn nữa, nó chỉ có mỗi Mạch Miêu là bạn, Mạch Miêu lại thích nó, can thiệp vào tình bạn của tụi nhỏ hình như không được nhân đạo cho lắm.

Đang khó xử, Mạch Miêu đã bấu môi: “Mẹ keo kiệt quá! Con đã đồng ý với Ngạn Ngạn rồi, nên bạn ấy vui vẻ suốt cả buổi chiều! Mẹ vốn cũng muốn dẫn con đến The Venetian chơi mà, tại sao lại không thể dẫn theo Ngạn Ngạn? Bình thường Ngạn Ngạn hiếm khi được ra ngoài, khó khăn lắm đi út của bạn ấy mới đồng ý, thì mẹ lại không đồng ý, vậy bạn ấy sẽ bị nhốt ở nhà rồi! Mẹ không có lòng nhân ái gì hết, con khổ sở lắm!”

Nói xong, giọng trẻ con trong trẻo còn có chút ngẹn ngào. Diệp Nghi còn chưa nói gì, Quý Thừa đã không chịu nổi trước: “Đừng khóc, con rất muốn đi à?”

Mạch Miêu phát hiện ra cứu tinh, nước mắt lưng tròng, quay về phía Quý Thừa liếc mắp chớp mắt: “Rất muốn, rất muốn rất muốn! Chú đẹp trai à, chú tốt nhất, Mạch Miêu thích chú đẹp trai nhất trên đời! Chú đẹp trai dẫn tụi con đi được không?”

Mặt ngọt thì chết ruồi, Quý Thừa hoàn toàn không suy nghĩ thêm: “Được.”

“Chú đẹp trai, con yêu chú!”

“Này!” Diệp Nghi ngắt lời, “Mẹ còn chưa đồng ý!”

“Hừ, chú đẹp trai đã đồng ý rồi! Mẹ là heo lười, không cần mẹ dẫn nữa, để chú đẹp trai dẫn!”

“Ngày mốt phải không? Hôm đó là cuối tuần, để chú dẫn đi.” Quý Thừa áp mặt đến gần sát Mạch Miêu, “Nhưng mà chú có thể xin thêm phần thưởng được không?”

“Chụt!”

Mạch Miêu ôm mặt Quý Thừa hôn một cái, Quý Thừa nhất thời hôn hờ: “Sẽ mua kem cho con.”

Diệp Nghi lắc đầu: “Không được, mẹ còn chưa đồng ý!”

“Cũng không phải chuyện gì lớn, quyết định vậy đi em, ngày mốt anh dẫn chúng đi.” Không đợi Diệp Nghi lên tiếng, Quý Thừa nói thêm, “Em làm khó tui nhỏ làm gì chứ?”

“Không phải em làm khó chúng.” Diệp Nghi nhú mày giải thích, “Chỉ là Ngan Ngan...”

Nói được một nửa, cô dừng lại đúng lúc: “Mạch Miêu ăn xong chưa con? Đề A Phi dẫn con đi chơi nha.” Thấy con đi khỏi, cô buông đũa, nghiêm mặt nói, “Thằng bé Ngan Ngan, anh thấy nó có chút quen quen hay không?”

“Không cảm thấy.” Quý Thừa thấy lạ liếc cô, “Trước kia em từng gặp nó?”

“Không phải, em cũng không giải thích được, chỉ cảm thấy có hơi lạ.”

“Không được nhớ đến người đàn ông khác, con nít cũng không được.” Quý Thừa dòi đĩa cá đến trước mặt Diệp Nghi, “Tay anh bị anh em đánh gãy không tiện lắm, phạt em nhặt sạch xương giúp anh.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 45-2

Bữa cơm chiều tạm xong, cuối cùng cũng yên tĩnh được một chút. Diệp Nghi xuống bếp, vừa miên man suy nghĩ, vừa làm bánh phô mai theo yêu cầu mạnh mẽ của Mạch Miêu.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, cuộc sống hết như đã xảy ra biến hóa đến nghiêng trời lệch đất. Diệp Sóc bị cảnh sát điều tra, Diệp Tông và Quý Thừa từ đối địch chuyển sang hợp tác, Quý Thừa công khai chống đối mẹ anh và Thượng Vi, cùng cô đứng chung một phía. Trước giờ ngay cả năm mơ cô cũng không dám nghĩ đến, lại có thể từng chuyện từng chuyện biến thành sự thật.

Thế nhưng, phàm là càng tốt đẹp, ngược lại càng khiến người khác lo lắng không lâu bền, hoặc sẽ lập tức bị bi kịch phản công toàn diện. Trước mắt quả thật là sương mù dày đặc, không phải sao?

Ví dụ như, người thần bí ban nãy đến tìm Diệp Tông là ai? Ví dụ như, rốt cục Kỳ Yên có phải là Hàn Diên hay không? Nếu phải, tại sao anh ấy phải giấu diếm thân phận? Hơn nữa, nếu anh ta thực sự là Hàn Diên, vậy cũng chính là ba ruột của Diên Diên, tại sao vừa tìm được con, lại đột nhiên biến mất không thấy? Còn có bệnh tình của Diên Diên, là bẩm sinh hay là do Diệp Sóc hại? Thậm chí, thằng bé Ngan Ngan kia, dù sao nó cũng là đứa bé ở nhà của Thượng Vi, lại thân thiết với Mạch Miêu như vậy, thực sự không có việc gì?

Càng nghĩ càng khó chịu, tay run lên, phô mai đang đánh bay vèo ra ngoài một miếng. Cô thở dài, xoay người muốn dọn dẹp, rồi bỗng dừng giật mình, bật cười ha ha.

Quý Thừa đang đứng sau lưng cô, giữa trán là miếng phô mai “lạc đường” kia. Phô mai đã bị đánh đến nhão, chịu lực hút của trái đất kéo xuống, đang nhỏ tí tách từng giọt lên sống mũi cao thẳng của anh.

Diệp Nghi khoanh tay nói: “Trông đẹp lắm, có vẻ hấp dẫn lạ thường, để vậy đi.”

Quý Thừa đưa tay lau một cái. Mặc dù phô mai đã được lau đi, nhưng để lại một vệt bóng loáng, hoàn toàn bóp méo hình tượng lạnh lùng kiêu ngạo của anh Quý đây. Diệp Nghi không nhìn được nữa, bật cười thành tiếng.

Quý Thừa then quá hóa giận. Tiến lên từng bước, một tay anh lấy phô mai quẹt lên chóp mũi của Diệp Nghi, sau đó nghiêm túc nói: “Ừm, đúng là trông rất đẹp.”

Diệp Nghi tròn mắt với anh: “Đề ăn đó! Lấy oán trả ơn, biết vậy không thèm tách lactose, không cho anh ăn!”

“Em dùng bơ tách lactose?” Quý Thừa vợ lấy cô, trong mắt tối đen lấp lánh thứ ánh sáng nhu hòa, “Anh có thể ăn?”

Nói xong, anh cúi người, môi hé mở, đầu lưỡi thò ra, trực tiếp liếm sạch phô mai trên chóp mũi Diệp Nghi, giả vờ như đang thưởng thức: “Ừm, ngon lắm.”

Diệp Nghi bị màn trêu ghẹo sến súa này hù giật mình. Khi nào thì anh lại trở nên trơ trên thế này!

“Lưu manh!”

“Cho em lưu manh lại đó.” Quý Thừa lại đuổi tay ra, quệt một ít phở mai trong thố, trét lên môi mình, sau đó vô cùng ngây thơ nhìn cô nói, “Cho em ăn đó.”

Trong đầu Diệp Nghi chỉ còn hai chữ: Yêu nghiệt. Lúc trước rõ ràng anh không phải như thế! Cô đỏ mặt tía tai vùng tay muốn trốn: “Em no rồi, tạm biệt.”

Còn chưa bước được nửa bước, thắt lưng cô liền bị giữ lại, một phen kéo về trước bồn rửa. Liền sau đó, cơ thể nhẹ bẫng, dưới chân hơi lạnh, Quý Thừa lại có thể bế cô đặt trên bệ, tiện đà xoay người đè xuống, cả người chặt chẽ đứng giữa hai chân cô.

Cô quơ quào một hồi: “Anh muốn gì!”

Quý Thừa dễ dàng giữ cô lại: “Em.”

Diệp Nghi khóc không ra nước mắt. Trái lại tâm trạng Quý Thừa có vẻ vô cùng tốt: “Liếm thì sẽ thả em ra, bằng không...” Anh lại quệt thêm một miếng phở mai nữa, rồi dung đưa nó ở trước ngực cô, “Nếu không anh sẽ làm tiếp. Lần này trét ở đâu nhĩ, có lẽ hạ xuống một chút nữa...”

“Im!”

Thời điểm Diệp Nghi hôn lên chóp mũi của Quý Thừa, hình như anh khẽ hít nhẹ một cái. Nhưng còn chưa kịp nhận thức rõ ràng, hơi thở đã hoàn toàn bị cướp mất. Mùi bơ nồng đậm giữa môi răng, đầu lưỡi, cuối cùng thổi quét cả khoang miệng, bao gồm luôn hơi thở của anh, xâm nhập, chiếm cứ mỗi một tế bào.

Dưỡng khí quanh thân đều bị cạn kiệt, lúc kết thúc, Diệp Nghi yếu ớt dựa vào đầu vai của Quý Thừa, nghe anh khẽ nói: “Anh biết em đang lo lắng điều gì. Không cần lo. Trẻ con chơi với ai là chuyện của tụi nó, người em không thích, anh sẽ không quan tâm đến.”

Diệp Nghi hồi lâu mới hiểu, anh nói chính là Thượng Vi. Quý Thừa tưởng rằng cô ngăn cản Mạch Miêu chơi với Ngạn Ngạn, là sợ anh tiếp xúc với Thượng Vi? Trái tim cô có chút khác thường, nhưng không tiện phản bác, chỉ đành nói sang chuyện khác: “Thấy anh vui vẻ vậy, chứng tỏ dùng bơ tách lactose hoàn toàn không thành vấn đề, vậy sau này em làm bánh nếu anh dám không ăn, thì em quyết không tha thứ.”

“Sao anh lại không ăn?” Quý Thừa cười khẽ nói, “Mong đợi nhiều năm như vậy, chỉ sợ em không thỏa mãn được khẩu vị của anh thôi.”

“Nếu muốn ăn như vậy, tại sao trước kia không nói cho em biết anh không dung nạp được lactose? Chỉ cần đổi nguyên liệu thôi, lại không phiền phức gì.”

“Không cần thiết.”

“... Tại sao?”

Diệp Nghi muốn ngược lên quan sát anh, lại bị đè trở về. Sau hồi lâu, chỉ nghe Quý Thừa rầu rĩ nói: “Rất mất mặt.”

“Mất mặt cái gì?”

Thấy cô truy đến cùng, Quý Thừa vô cùng sầu não: “Em có biết không dung nạp lactose là bệnh trạng gì không?”

“Tiêu chảy, và... đánh rắm?” Thoáng nhìn thấy lỗi tai anh đỏ ửng, Diệp Nghi bỗng nhiên cười to thành tiếng, “Chỉ vì vậy? Anh Quý à, không lẽ anh sợ em biết nhược điểm này, khi không có thể bỏ thuốc hay gì đó cho anh?”

“Anh không nên cẩn thận sao? Có một lần anh vô tình nói với em, anh thấy ánh sáng mạnh sẽ bị hắt hơi, em liền cố tình giấu kính râm của anh đi, hại anh lúc bị phóng viên phỏng vấn liền nhảy mũi không ngừng!”

“Khụ, thì do em không tin thôi, chưa từng nghe có người bị phơi nắng liền hắt hơi. Thực tế đã chứng minh là chính xác, cái của em chính là có tinh thần nghiên cứu.”

“Nếu em cũng có tinh thần nghiên cứu đối với chuyện không dung nạp lactose, anh còn sống hay sao?”

Ở đầu cầu thang cách đó không xa, A Phi đang bế Mạch Miêu muốn đi tìm mẹ vừa xuống đến, nhìn thấy tình hình trước mắt, chị vội vàng xoay người. Mạch Miêu thấy lạ liền hỏi: “A Phi A Phi, sao mẹ lại đu trên người chú đẹp trai vậy? Hai người họ đang đóng gấu mẹ và gấu con à?”

“Ừ, đúng vậy.” A Phi đáp, thâm tâm thì bật cười, “Không phải cô vẫn luôn hỏi tôi, rốt cục ai mới là ba thật à? Ba thật của cô... có lẽ sẽ lập tức quay trở lại ngay.”

Màn đêm tĩnh mịch, nhà bên kia an tường, bên đây lại tràn ngập ánh sáng.

Phòng khách của Diệp Tông đầy lạnh lẽo, ngay cả khói bốc lên từ tách trà cũng mau chóng ngưng kết thành sương. Bóng lưng đàn ông cao lớn, nét mặt có chút mơ hồ, tiếng nói khàn khàn như quý di: “Bích loa xuân thượng hạng, tuổi trẻ bây giờ thường thích kiểu Tây, cậu Diệp còn trẻ mà phong cách thật

lạc hậu.”

“Tiếp đãi trưởng bối, đương nhiên phải theo khuôn phép của bậc bề trên.” Diệp Tông bình tĩnh nói, “Có đạo đãi khách, đây là tổ huấn của họ Diệp.”

“Hay, hay.” Người nọ cười không ngớt, “Cậu rất khác với anh cậu, rất có khí phách của cha cậu năm đó. Lão Diệp quả nhiên có mắt nhìn.”

“Không dám.” Diệp Tông giọng điển thân nhiên, “Bác Hàn quá khen rồi.”

“Ha ha ha!” Hàn Thiệu Thành ngửa mặt lên trời cười nói, “Biết tôi sắp tới, không né không tránh, không sợ không loạn, cậu Diệp không đơn giản! Thảo nào dám khiêu chiến với tôi, thú vị, thú vị lắm!”

“Sao bác Hàn lại nói như vậy. Họ Diệp và họ Hàn không thù không oán, sao lại nói khiêu chiến.”

“Hừm?” Hàn Thiệu Thành cười nhẹ nói, “Vậy cậu Diệp chỉ là tạm thời giúp tôi chăm sóc đứa cháu? Nếu như vậy, thấy bộ xương già này của tôi đến đây, có phải cậu Diệp sẽ trả đứa cháu lại cho tôi không?”

“Người quang minh chính đại không nói vòng vo.” Diệp Tông thân nhiên nói, “Trước mắt, con trai của cô Đường quả thực đang ở chỗ tôi. Nếu thằng bé mang họ Hàn, bác Hàn muốn đón đi, tôi không còn gì để nói. Nhưng thằng bé cũng có một nửa huyết mạch của cô Đường, mà cô Đường là bạn tôi, cho nên tôi muốn hỏi giúp cô ấy một câu, sau khi thằng bé quay về nhà họ Hàn, là phải tiếp nhận việc của cha nó sao?”

Nhắc tới Hàn Diên, sắc mặt Hàn Thiệu Thành thoáng méo mó, nhưng lập tức cười lạnh: “Đương nhiên. Đứa con trai tốt nghiệp của tôi đã làm không ít chuyện vì nhà họ Hàn, bãi chiến trường nó để lại, đương nhiên con nó phải thu dọn.”

“Nếu là như vậy, bác Hàn không có lý do để đón đứa bé về.” Diệp Tông từ từ nâng tách trà lên, “Chuyện này, đứa bé đó không làm được.”

Mặt Hàn Thiệu Thành thoáng chốc sa sầm: “Cậu có ý gì?”

“Bác Hàn tự nhìn sẽ biết.” Diệp Tông thoáng nghiêng đầu, cao giọng nói, “Quần gia, dẫn Diện Diện ra đây.”

“Dạ.” Quần gia đáp, nhưng động tác lại rất chần chừ.

Diệp Tông mỉm cười: “Đi đi.”

Chỉ chốc lát sau, đứa bé được dẫn đến trước mặt Hàn Thiệu Thành. Diệp Tông ôn hòa nói: “Diện Diện, chào ông nội đi.”

Thằng bé đương nhiên không nghe thấy. Nó mở to mắt nhìn Hàn Thiệu Thành, lông mày nhú lại, mặt nhăn nhó, mơ hồ phát ra tiếng a a á á. Hàn Thiệu Thành đứng phắt dậy: “Sao lại thế này?”

Diệp Tông cũng từ từ đứng lên, đưa một tập hồ sơ cho ông: “Điếc bẩm sinh, bị cảm, không thể điều trị, đây là hồ sơ chẩn đoán bệnh mới ra của bác sĩ giỏi nhất Macao. Bác Hàn, sự nghiệp họ Hàn là lĩnh vực đặc thù, năng lực quan sát nhạy bén là gốc rễ giữ mạng, đứa bé này vốn sinh ra đã kém cỏi, bác xác định muốn giao gia nghiệp to lớn như vậy vào tay nó?”

“Đáng giận!” Hàn Thiệu Thành tung hồ sơ lên trời, nổi giận nói, “Là cậu? Hay là Diệp Sóc?! Thằng bé đang bình thường, điếc bẩm sinh cái gì! Nhất định là các cậu động tay chân!”

“Thằng bé chỉ ở chỗ tôi đúng nửa ngày. Bác Hàn, tôi cũng kinh ngạc như bác thôi. Chuyện trước kia không tài nào biết được, nhưng hiện giờ, thằng bé này theo bác về thực sự ờn ư? Một người như nó trở về nhà họ Hàn, ngoại trừ làm tám bia sòng còn có thể làm gì? Trước mắt bác đang gây dựng lại cơ nghiệp, e rằng rất khó phân chia tinh lực để chăm sóc nó đúng không? Bác biết mà, tôi học y, trong giới này có chút quan hệ, cho dù không thể chữa khỏi, cũng có thể cố gắng giúp nó hồi phục. Hơn nữa lấy thực lực của họ Hàn, tôi có làm gì cũng không thoát khỏi mắt bác. Cho nên, nếu bác Hàn yên tâm, chỉ bằng để thằng bé ở lại nhà tôi thêm vài ngày nữa.”

“Tên Diệp Sóc đáng giận kia!” Hàn Thiệu Thành hung tợn quát, “Dùng thằng bé trói tôi lâu như vậy, không ngờ lại là một tên phế vật! Nếu để tôi biết bệnh của nó có liên quan đến hần, tôi nhất định khiến hần sống không bằng chết! Còn có cậu!” Ông bỗng đứng chỉ về phía Diệp Tông, “Diệp Sóc nợ tiền tôi, nếu không trả được, thì cậu phải trả cho tôi!”

Trong mắt đục ngầu của Hàn Thiệu Thành bắn ra sát ý không chút che giấu, Diệp Tông vẫn nhẹ nhàng như không: “Bác Hàn có điều không biết, việc kinh doanh của Diệp Sóc đã sớm tách khỏi họ Diệp, ngay cả tôi cũng không nắm trong tay được. Hần nợ bác tiền, cho dù tôi muốn giúp bác đi đòi, cũng lực bất tòng tâm.”

“Tôi mặc kệ...”

“Nhưng mà...” Diệp Tông giơ tay cắt ngang, “Người anh trai điên rồ này của tôi gần đây vào đồn cảnh sát, chỉ cần hần không ra được, sản nghiệp của hần tôi sẽ thay hần bán đi, có được tiền đều dùng để trả nợ cho bác, bác thấy thế nào?”

Hàn Thiệu Thành suy nghĩ một lát, âm trầm nói: “Thật sao?”

“Thật chứ.”

“Tôi sẽ luôn quan sát cậu.” Hàn Thiệu Thành nặng nề nói, “Cậu Diệp, cậu cũng biết thủ đoạn của tôi rồi. Nếu cậu gạt tôi, thì cậu, còn có đứa em gái cậu thương, đều phải chôn theo họ Hàn tôi.”

“Anh!” Hàn Thiệu Thành đi khỏi, Triệu Dương vội đi ra hỏi, “Anh vẫn ổn chứ? Hồ sơ bệnh án giả kia, ông ta không thấy khác thường à?”

Thấy Diệp Tông lắc đầu, Triệu Dương thờ phào, rồi lại lo lắng nói: “Tuy rằng Hàn Thiệu Thành tạm thời buông tha đứa nhỏ, nhưng sẽ triệt để theo dõi chúng ta. Tặng thằng bé cho chúng ta, chiều này của Diệp Sóc đủ ngoan độc.”

“Giờ đi bước nào hay bước nấy thôi.” Diệp Tông một môi day day thái dương, “Qua ải đứa bé trước, rồi giải quyết đến Diệp Sóc. Sau đó, vấn đề của Quý Thừa chắc cũng dần xếp ổn thỏa rồi, đến lúc đó hai nhà Quý Diệp hợp lực, có lẽ có khả năng đánh bại Hàn Thiệu Thành.”

“Sau này chính là bước một bước hung hiểm trùng trùng, anh, bên chỗ anh Kỳ...”

“Bên anh ta mới là thực sự nguy hiểm. Hiện tại không biết là ai đang điều tra thân phận của anh ta, một khi tin tức rơi vào tay Hàn Thiệu Thành... Nhà họ Hàn là Hàn Diên cố ý hủy hoại, Hàn Thiệu Thành biết rất rõ. Tôi tranh giành đứa bé với ông ta, ông ta có thể tha cho tôi một lần, nếu ông ta biết tôi đang bảo vệ Hàn Diên, đây mới chân chính là nguy cơ. Hiện tại chỉ hy vọng, trước khi tôi làm đủ công tác chuẩn bị lật đổ ông ta, không ai nói cho ông ta biết thân phận thật sự của Kỳ Yên.”

“Cậu chủ.” Quán gia đột nhiên đi tới, “Mới vừa nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh đến, không đề tên người gửi.”

Diệp Tông cùng Triệu Dương liếc nhìn nhau. Triệu Dương lập tức nhận lấy, mới vừa mở ra, sắc mặt liền hoảng hốt: “Anh, đây là... ghi chép bệnh án bị mất ở Mỹ của anh Kỳ!”

“Cái gì?”

Reng reng reng, đúng lúc này, điện thoại di động của Diệp Tông chợt reo vang.

Dưới tình trạng liên tục, tiếng chuông yếu ớt nó có vẻ chẳng lành. Diệp Tông nhìn dây số xa lạ kia một hồi, quyết định nhận máy: “Diệp Tông đây.”

Đầu dây bên kia là giọng nói xa lạ mà khách sáo: “Anh Diệp khỏe không, tôi là luật sư của anh Diệp Sóc. Anh ấy nhờ tôi hỏi anh, lễ vật anh ấy gửi cho anh, anh đã nhận được chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 46

Đèn thủy tinh chiếu vào hình dáng lạnh lùng của Diệp Tông, hắt ra bóng râm âm trầm mãnh liệt. Giọng nói anh trầm đục như kim loại đóng băng: “Xem ra anh tôi ở đồn cảnh sát quá thoải mái, còn lo tặng quà cho tôi.”

“Anh Diệp Sóc nói, anh đưa anh ta vào đồn, đây là quà đáp lễ.” Luật sư chuyên nghiệp nói, “Hiện tại chỉ là chút lòng thành, màn đặc sắc còn ở đằng sau. Nếu anh cảm thấy hứng thú, không ngại đến đồn cảnh sát một chuyến. Tôi đã truyền đạt xong tất cả, làm phiền rồi.”

Điện thoại cắt, trong phòng yên ắng đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi. Cuộc đối thoại Triệu Dương nghe hiểu tám phần, vì thế thấp giọng hỏi: “Người tra được thân phận của anh Kỳ là... Diệp Sóc?”

Diệp Tông cười lạnh: “Xem thường hắn rồi.”

“Vậy anh sẽ đến đồn cảnh sát à?”

“Sớm muộn gì cũng đi, nhưng đợi thêm đã.” Diệp Tông trầm ngâm, “Với cá tính của Diệp Sóc, nếu có chứng cứ vô cùng xác thực, tuyệt đối sẽ không cần gửi bệnh án tới. Cho nên hiện giờ nhiều nhất hắn chỉ là hoài nghi, nếu tôi vội vã đến ngay, chính là chứng thực suy đoán của hắn. Hiện giờ hắn bên trong, còn tôi bên ngoài, người gấp chính là hắn.”

“Nhưng một khi hắn đã có suy đoán này, chứng thực chỉ là chuyện sớm muộn!” Triệu Dương lo sốt vó, “Chỉ cần tìm cơ hội lấy được DNA của anh Kỳ, rồi đối chiếu với Hàn Thiệu Thành, chân tướng sẽ không giấu được nữa!”

“Đúng vậy.” Diệp Tông khép mắt thờ dãi, “Vi kế sách bây giờ, chỉ e làm cho Kỳ Yên không bao giờ về đây nữa. Nhưng tôi dám cá là, có đánh chết anh ta cũng không nghe lời tôi.”

Sòng bạc vào đêm, tràn đầy áp lực ngọt ngào sắp phát sinh.

Bóp!

Cái tát lạnh lạnh mà nặng nề thoáng cắt ngang không khí ngưng trệ. Thượng Vi té xuống mặt sàn gỗ đỏ sậm, một vết máu nhỏ theo khoeo môi trắng bệch từ từ chảy ra.

“Phé vật! Ngu xuẩn!” Thượng An Quốc từ trên cao nhìn xuống, tức giận mắg, “Mày có chừng mực? Mày có chừng mực cái rắm á!”

Rầm!

Một chồng giấy đỏ ập xuống, mạnh mẽ va vào người: “Hôm qua còn thề thốt, nói cái gì hết thảy đều nắm giữ. Đây là cái gì? Cái mày gọi là nắm giữ, chính là để cho con Diệp Nghi kia giáng mọi cái tát cho nhà họ Thượng ở trước mặt mọi người? Hay là để cho thằng Diệp Tông lâu cá kia ngấm ngấm chơi xấu?”

Thượng Vi cúi gầm giữa đống giấy báo bay tán loạn, đập vào mắt đều là dòng tít đỏ tươi: Bỏ nhí không bằng vợ? Diệp Nghi công khai đối đầu với Thượng Vi, Quý Thừa bảo vệ vợ?

Bên kia, còn lại đều là mấy phân tích báo cáo: Tiền vốn của Diệp Thị biến động đáng kể, có thể đã đem viện trợ cho nguy cơ của Quý thị.

Thượng An Quốc vẫn đang chửi ầm lên: “Quý Thừa bị Diệp Tông bức vào đường chết, nhưng trái lại còn muốn hợp tác với hắn! Mày làm ơn học hỏi một ít thủ đoạn của Diệp Nghi dùm tao! Nhìn lại mày xem, đeo bám cũng chỉ có thể dán mặt vào cái móng lạnh của người ta, mày đúng là sống có thể diện lắm!”

Thượng Vi run rẩy nhặt báo cáo kia lên: “Diệp Tông... nguồn tài chính mà Quý Thừa nói, lại có thể là Diệp Tông!”

“Không lẽ là mày à?” Thượng An Quốc lửa giận công tâm, “Không giải quyết được Quý Thừa thì coi như xong, ngay cả tin tức cũng là tao đi thăm dò! Nếu không phải tao vẫn luôn theo dõi hướng đi tài chính của họ Diệp, thì mày vẫn còn đang đắc ý, chờ Quý Thừa đến cửa vay tiền chứ gì? Đồ ngu!”

“Không thể nào, không được!” Thượng Vi hét lên, cô run rẩy nhô lên, liều mạng ôm hai chân của Thượng An Quốc, “Cha, chỉ cần đợi đến ngày mốt, ngày mốt tất cả sẽ chấm dứt! Quý Thừa nhất định sẽ bỏ rơi con nhỏ đó, họ Quý nhất định sẽ đối nghịch với họ Diệp! Khi đó, hắn cũng chỉ còn lại mình con, hắn nhất định sẽ tìm đến con! Cha, xin cha, xin cha cho con một cơ hội nữa, xin cha hãy nghĩ cách ngăn số tiền này lại! Một ngày, chỉ cần ngăn lại một ngày là được!”

“Cút ngay!”

Thượng An Quốc đột ngột nhấc chân, đá Thượng Vi sang một bên. Ông cúi đầu, đi vòng quanh phòng như con thú vây khốn, rốt cục hung tợn nói: “Một ngày. Sau một ngày, nếu không có kết quả, mày hãy đi tìm người mẹ đã chết kia của mày đi!”

Khi Diệp Nghi thức giấc, toàn thân như tan rã. Chỉ nhích một chút, cơ thể liền kêu gào, các khớp xương cũng kêu răng rắc. Cô không khỏi than khê một tiếng.

“Thức rồi?”

Cô thoáng giả cầm giả điếu. Hôm qua khi bị tên biến thái nào đó lôi từ bệ rửa một đường đến xô pha, cầu thang, cửa phòng, sàn nhà, phòng tắm rồi lên giường, cô đã hạ quyết tâm phải tuyệt giao với tên đó.

“Chưa thức à?” Hơi thở ấm nóng theo phía sau lỗ tai phả tới, làm nổi cả da gà, “Xem ra cần anh đánh thức rồi.”

Nói xong, ngón tay thon dài từ sau gáy cô nhẹ nhàng mà trượt xuống, cảm giác nhồn nhột nhất thời chạy lên trước ngực, lại hướng xuống bắp đùi, nhẹ nhàng nhấn một cái ở nơi nhạy cảm nhất.

“Á!”

Cảm giác tê dại kỳ lạ cùng đau đau xen lẫn vào nhau, hóa thành dòng điện, làm Diệp Nghi bắn lên khỏi giường. Giữa lúc nổi sấm, cô vừa xoay chuyển, cả người trực tiếp rơi sập xuống vòm ngực kiên cố. Quý Thừa cười khá mỹ mãn: “Chào buổi sáng, chị Quý.”

Cô đỏ mặt tía tai, đâm loạn một trận: “Tên biến thái chết tiệt chết bầm buồng thả quá mức không biết xấu hổ! Buông ra!”

Quý Thừa mặc cô ầm ĩ, nhưng cô càng lúc càng hung hăng càn quấy, chân đạp lung tung không nói, còn suýt nữa đá trúng bộ phận chuyên dùng để “buông thả” nào đó. Quý Thừa xoay người chặn lại người phụ nữ không muốn dừng: “Quậy nữa là quá trớn đó.”

“Em quá trớn?” Diệp Nghi tròn mắt hùng hổ, “Anh bảo em dừng thì em phải dừng? Vậy tối qua em kêu anh dừng, sao anh lại không dừng!”

Quý Thừa suy nghĩ: “Thật có lỗi, anh nghe nhầm. Chữ em nói là bảo anh “dừng” một chút sao? Anh lại nghe thành “có”[1] một chút, nên anh liền cố

gắng. Em còn nhúc nhích? Còn đựng anh nữa thì anh có thể “có” đến nửa ngày đó nha.”

[1] Chữ “dừng” 停[tíng] và chữ “có gắng” 挺[tǐng] có phát âm gần giống nhau.

“Anh chết đi!”

Đến tận bữa sáng, Diệp Nghi vẫn còn tức giận. Trong lòng Quý Thừa biết hôm qua quả thực có hơi phóng túng, vì thế dùng lời ngon ngọt để dỗ dành cô: “Hôm nay cuối tuần, cùng em qua nhà Diệp Tông được không? Không phải em muốn biết tối qua anh ấy gặp ai à? Thuận tiện thăm Đường Mật và thằng bé kia luôn.”

Nhưng mà, sự ân cần của anh trực tiếp bị coi thường. Không còn cách nào, Quý Thừa đành phải chuyển hướng sang “tiểu phản đồ” bên cạnh: “Điện Diện của di Đường Mật đã về, có muốn đi chơi với bạn ấy không?”

“Dạ muốn!” Mạch Miêu hoan hô.

Quý Thừa dắt Mạch Miêu, đi thẳng ra hướng cửa chính: “Đi nào, mẹ không đi, chúng ta tự đi thăm cậu thôi.”

Diệp Nghi hao hơi hồi lâu, cuối cùng đành cam chịu số phận mà đứng lên. Gần đây anh Quý cao ngạo lạnh lùng không biết bị sao, lại có xu hướng chuyển dần sang vô lại.

Qua một đêm, Diệp Tông vẫn giữ dáng vẻ thần nhiên. Diệp Nghi gặng hỏi, anh chỉ nói tối qua có vị khách VIP của sông bạc Diệp thị ghé chơi, quyền cao chức trọng, không tiện tiết lộ thân phận. Mặc dù nghe thấy lạ, nhưng Diệp Nghi không tìm ra sơ hở gì, đành phải nửa tin nửa ngờ đi tìm Đường Mật.

Lại là ngồi đối diện nhau trong phòng khách, hai ly nước trà xanh, Quý Thừa bung lên nhấp một ngụm, cười nhẹ nói: “Hai chúng ta gặp nhau dạng này cũng được vài lần. Lúc này đây, cuối cùng có thể nếm thử trà của anh một cách tử tế.”

Diệp Tông cũng cười: “Không đánh không thành bạn. Chúng ta đều vì một người, chỉ là lập trường phương pháp khác nhau mà thôi.”

“Hôm qua Diệp Nghi nói, anh và tôi đều là ông chú.” Quý Thừa lắc đầu, “Uống trà nói chuyện đời, chúng ta quả thực là hai ông chú.”

Diệp Tông không khỏi bật cười, nhưng anh cũng nhanh chóng thu lại ý cười: “Đúng rồi, hai mươi triệu kia vốn dĩ hôm nay sẽ vào tài khoản, nhưng sáng sớm ngân hàng gửi thư đến nói phải nâng cấp hệ thống, hôm nay không thể chuyển khoản, phải đợi đến mai. Bên chỗ chú có vấn đề gì không?”

Quý Thừa trầm ngâm nói: “Hết hạn là vào ngày mốt, ngày mai còn kịp.”

“Vậy là tốt rồi.”

Lại ngồi thêm chốc lát, liền thấy Diệp Nghi kéo Đường Mật xuống nhà: “Hôm nay thời tiết tốt, dẫn bọn trẻ đi ra ngoài chơi đi, hai người nói chuyện à.”

“Chú đi cùng họ đi.” Diệp Tông ra hiệu với Quý Thừa, “Đúng lúc tôi muốn gọi điện thoại.”

“OK.” Quý Thừa đứng lên, “Vậy chúng ta ra ngoài.”

Bên cửa kia, Triệu Dương bước nhanh từ sau đến. Diệp Tông rót cục cũng lộ vẻ mờ mịt: “Điều tra ra cái gì không?”

“Quả thực là có kế hoạch nâng cấp hệ thống ngân hàng trong nội bộ, nhưng sớm hơn dự tính một tuần, nói là do lãnh đạo lâm thời quyết định thứ hai tuần sau đến thị sát, cho nên gấp rút làm sớm. Tôi đã xác minh, xác thực.”

“Chẳng lẽ thật sự là trùng hợp?” Diệp Tông cau mày, “Chỉ mong là tôi đa nghi.”

“Anh đừng suy nghĩ nhiều quá.” Triệu Dương an ủi nói, “Ngân hàng này đã hợp tác nhiều năm với Diệp thị. Nếu là ngân hàng khác, huy động nhiều tiền mặt như vậy một lúc, cần báo trước mấy tuần cho họ. Họ đồng ý cách ngày chuyển tiền, đã là tốc độ rất nhanh rồi. Huống chi, nếu thực sự có kẻ đứng giữa gây trở ngại, nên biết ngày hết hạn của anh Quý là ngày mốt, cho dù muốn kéo dài cũng không nên chỉ kéo đến ngày mai.”

“Nói là nói như vậy, nhưng tôi lại có một dự cảm không tốt.” Diệp Tông nhắm mắt nói, “Sự hòa thuận của Quý thị và Diệp thị không dễ có được, lại là hạnh phúc cả đời của em tôi. Tín nhiệm của hai bên vốn mỏng manh, hiện tại dựa vào tình cảm của Quý Thừa và em tôi để chống đỡ. Lần này vay tiền là lần đầu tiên hợp tác, một khi rủi ro xảy ra, cái bị hủy chính là tương lai của hai người họ.”

“Cho nên anh muốn có kế hoạch dự bị?”

“Ừ. Kẻ thù của hai nhà đều không ít, nhưng chuyện đến bây giờ vẫn vô cùng thuận lợi, điều này không bình thường.”

“Nhưng là hai mươi triệu đó.” Triệu Dương sầm nảo nói, “Anh vì đưa hai mươi triệu này đã dốc hết khả năng, đi đâu kiếm ra thêm hai mươi triệu để làm bảo đảm? Anh Kỳ ở đây thì còn có người thương lượng được. Nhưng anh vì để anh ấy tránh tai ương, đã điều anh ấy đến Mỹ điều tra việc bệnh án bị lộ rồi. Nếu nói với anh ấy tình hình hiện tại, anh ấy nhất định lập tức quay về.”

“Không được. Tình huống nguy hiểm, anh ta không thể trở về.”

“VẬY CHỈ CÒN...” Triệu Dương muốn nói lại thôi. Dưới ánh mắt tra hỏi của Diệp Tông, anh đành lấy hết can đảm lí nhí nói, “Nếu không, nếu không anh hỏi cô Lê...”

Ánh mắt Diệp Tông dường như có thể giết người, Triệu Dương nhất thời ngậm miệng, “Tôi tôi tôi nói lung tung, anh bình, bình tĩnh...”

Leng keng!

Tiếng chuông cửa vang lên cứu vớt Triệu Dương: “Có thể là anh Quý và mọi người về, tôi đi mở cửa!”

Khi quay trở vào, sắc mặt của Triệu Dương càng thêm nhợt nhạt: “Anh, lại là bu rận chuyển phát nhanh, giống hệt hôm qua.”

Diệp Tông đứng phắt dậy nhận lấy, liếc mắt một cái đã nhanh chóng rời đi: “Đến sở cảnh sát, gặp Diệp Sóc!”

Đèn chân không bắn ra thứ ánh sáng mãnh liệt dội vào mặt bàn kim loại, ý lạnh ảm đạm thấu xương. Diệp Sóc gác chân ngồi trước bàn, cổ áo nhăn nhúm, trông có vẻ sa sút, nhưng ý cười gian tà nơi khóe mắt lại đầy hả hê. Nhắm mắt giấu hết mọi cảm xúc, Diệp Tông đẩy cửa đi vào.

“Ủi chà, xem ai đến này.” Diệp Sóc dang hai cánh tay ra, “Em trai yêu quý, ngồi đi!”

Diệp Tông bình thần bước đến, “Anh cả, lâu rồi không gặp.”

“Tám năm.” Vẻ mặt Diệp Sóc đầy hoài niệm, “Mày chẳng thay đổi chút nào, vẫn là vẻ mặt thanh cao vờ vĩnh này.”

“Anh cũng vậy, vẫn không từ việc xấu xa nào.”

Diệp Sóc cười ha hả: “Xem mày nói kìa. Diệp Tông, nếu mày vẫn chuyên tâm làm bác sĩ, tao cũng không có gì để nói. Nhưng mày không tự nhìn lại mày xem, hiện tại mày biến thành cái dạng gì? Tao không từ chuyện xấu? Vậy người đứng đầu họ Diệp như mày, tay có thể sạch sẽ hơn tao?”

“Đích xác.” Diệp Tông không cười, chỉ giật nhẹ khóe môi, “Chúng ta cũng xem như cùng một giuộc, tiếng nói chung có lẽ sẽ ngày càng nhiều hơn.”

“Bớt nói nhảm đi.” Diệp Sóc không kiên nhẫn phát tay, “Quà tao tặng mày nhận được chưa?”

“Rồi.” Diệp Tông nói, “Anh cả thu thập không ít chuyện lạ, mới nghe thấy lần đầu, thật sự rất mới mẻ.”

“Mẹ kiếp, mày bớt giả bộ dùm tao!” Diệp Sóc đập mạnh xuống bàn, “Khi mày học y ở Mỹ, từng đi Mexico chi viện chữa bệnh, từng cứu chữa cho một người Hoa hũy hoại dung nhan bị trọng thương, còn đưa hân về Mỹ! Lúc ấy, họ Hàn đang ở Mexico giao dịch ma túy! Chính là lần đó giao dịch thất bại, khiến họ Hàn túng quẫn! Người mày cứu chính là Hàn Diên! Hân hận họ Hàn, liền cố ý làm cho giao dịch thất bại, muốn hủy diệt nhà họ Hàn! Đầu tiên là tự mình giả chết, sau đó gặp được mày, rồi chạy đến Mỹ thay hình đổi dạng, một lần nữa tự do tự tại! Năng lực của hân không nhỏ, còn dám gài bẫy hãm hại tao!”

“Ha ha...” Diệp Tông phì cười: “Trí tưởng tượng của anh cả thật khiến người ta kinh ngạc!”

“Tao đã ngầm điều tra hết tất cả những người chứng kiến lúc đó, tất cả tình huống người nọ mà mày cứu đều giống hệt Hàn Diên! Chết không thừa nhận là được ư? Diệp Tông mày giỏi thật!”

“Chính anh cả cũng nói người nọ bị phá hủy dung nhan, người hũy hoại có thể nhìn ra thân phận?”

“Cho dù khi đó không biết, sau đó mày cũng sẽ mau chóng biết thôi! Biết rồi còn giúp hân giấu giếm, Hàn Thiệu Thành tuyệt đối không dễ dàng buông tha mày! Trước khi Hàn Diên giả chết đã biến nhà họ Hàn thành cái vỏ rỗng, chỗ tiền đó đều ở trong tay Kỳ Yên chứ gì? Mày cũng giúp hân xử lý qua rồi chứ gì? Hàn Thiệu Thành là kẻ biến thái, biết mày từng chấm mút tiền của ông ta, nhất định sẽ nghiền nát mày!”

“Hóa ra anh cả gọi tôi đến, là nghe anh biên soạn chuyện xưa à.” Diệp Tông mặt không chút thay đổi đứng lên, “Tôi bận lắm, đi trước đây.”

“Quả thực, chuyện xưa đã lỗi ra được, không có chứng cứ trực tiếp thôi.” Diệp Sóc tựa vào lưng ghế, “Nhưng em trai à, gậy tỳ hay nhân chứng có liên quan tao đều ghi lại, mỗi một cái đều có khả năng tra ra. Hàn Thiệu Thành đa nghi hơn mày, ông ta không cần chứng cứ trực tiếp.”

“Cho nên thế nào?”

“Cho nên, tao chỉ cần khiến Hàn Thiệu Thành sinh nghi là đủ. Dù sao ông ta sinh nghi sẽ kiểm chứng, kiểm chứng thì chân tướng liền rõ ràng. Chân tướng rõ ràng ông ta sẽ then quá hóa giận, mà then quá hóa giận thì sẽ đại khai sát giới.” Diệp Sóc mỉm cười buông lỏng tay, “Tao biết mày không sợ chết, nhưng mày đừng nghĩ mỗi mình mày thôi, nghĩ cho đứa cháu gái của mày, nghĩ cho đứa em gái mày yêu quý đi. Nhan sắc chúng nó đều không tệ, có lẽ Hàn Thiệu Thành không nỡ giết, tám phần bán vào kỹ viện mỗi ngày phục vụ đám đàn ông...”

Ầm ầm!

Chiếc bàn kim loại bỗng nhiên bay đến, làm lưng Diệp Sóc dán chặt vào vách tường. Diệp Sóc hít mạnh một hơi, bắt đầu ho khan dữ dội, khỏe miệng lại ẩn chứa nụ cười: “Khụ khụ khụ, sao nào, nghĩ đến hình ảnh tao nói...”

Rầm!

Diệp Tông lại lần nữa ấn mạnh vào chiếc bàn, Diệp Sóc bị đè đến liên tục kêu la thảm thiết. Trên mặt hờ hững của anh là ý lạnh trùng trùng, cặp mắt đen sâu thẳm không thấy đáy: “Điều kiện để mày cảm miệng?”

“Nghe nói, mày đã chuẩn bị hai mươi triệu cho Quý Thừa cứu nguy.” Diệp Sóc vừa cười vừa hít mạnh, “Mày đưa tao ra khỏi đây, rồi bồi thường tổn thất của tao, đúng lúc đủ hai mươi triệu. Cho nên chỗ tiền đó mày đừng đưa cho hần, đưa cho tao. Mày thương đứa em gái Diệp Nghi của mày như vậy, hai mươi triệu đổi lấy bình an của nó, không thiệt đâu.”

Ngừng một chút, Diệp Sóc còn nói: “Đừng chơi trò cân não nữa. Tất cả tài liệu điều tra có liên quan đến Hàn Diên, tao đã sao chép trên trăm bản chia cho tội đàn em thân tín rồi. Nếu tao có mệnh hệ nào, Hàn Thiệu Thành sẽ thu được tin tức về Hàn Diên trong nháy mắt.”

“Em trai, luận chính đạo tao nào so được với mày, nhưng luận đường ngang ngõ tắt, mười người như mày cũng không phải đối thủ của tao. Ngoan ngoãn giao ra hai mươi triệu kia đi. Quý Thừa cho dù không lấy được tiền của mày, cũng có thể lấy của người khác. Nhưng nếu tao không lấy được... Em trai à, ngộ nhờ ngày nào đó Diệp Nghi bị bán đi làm gái... Ha ha ha, cũng đừng trách tao chưa từng nhắc nhở mày.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 47

Thời điểm cảnh sát xông vào phòng hỏi cung, bên trong là cảnh tượng rất ôn hòa. Chiếc bàn kia vẫn ở đó, Diệp Tông khoanh tay đứng bên này, chỉ mỗi mình Diệp Sóc là có chút kỳ lạ. Hần không ngồi ngay bàn, lại ngồi dựa vào chân tường ở xa xa, vẻ mặt ngả ngón như cười như không.

Viên cảnh sát nhíu mày: “Có chuyện gì vậy?”

“Vừa rồi anh tôi ngồi không vững té ngã, nên liền ngồi dựa vào tường, đỡ phải bắt cân lại tệ hơn.” Diệp Tông bình tĩnh nói, “Kinh động đến anh cảnh sát, quả thật có lỗi.”

Nói xong, anh thông thả bước đến cửa: “Tôi cũng không nán lại nữa. Cảm ơn sự đặc cách của anh.”

“Em trai, tao đợi mày đến mười giờ sáng mai.” Sau lưng Diệp Tông, Diệp Sóc chậm rãi nghiêng đầu, lạnh lùng cười nói: “Rất mong chờ phản hồi.”

Cửa xe đóng lại, Triệu Dương vội vàng quay đầu hỏi: “Anh, Diệp Sóc nói sao?”

“Diệp Sóc đã biết thân phận của Kỳ Yên rồi.” Diệp Tông nhìn ngoài cửa sổ, trông mắt đen tối bức người, “Nếu tôi không làm theo lời hần nói, hần sẽ tiết lộ tin này với Hàn Thiệu Thành.”

“Cái gì?” Triệu Dương đỏ mặt hỏi, “Họ Hàn tan hoang là âm mưu có chủ đích của anh Kỳ, Hàn Thiệu Thành hận anh ấy thấu xương. Hơn nữa Hàn Thiệu Thành lại cực kỳ độc ác, đến lúc đó, tất cả những người có liên quan... Chẳng phải không ai sống sót sao?”

Diệp Tông đáp: “Đúng vậy.”

“Vậy thì Diệp Sóc đã ra điều kiện gì để giữ bí mật?”

“Hai mươi triệu.” Diệp Tông quay kính xuống, gõ nhẹ bệ cửa: “Hần muốn tôi dọn sạch tất cả chứng cứ phạm tội của hần, sau đó trước mười giờ sáng mai, chuyển hai mươi triệu chuẩn bị cho Quý Thừa cho hần.”

“Cái gì?!” Triệu Dương cả kinh nói, “Nói như vậy, ngân hàng lùi ngày chuyển tiền, đúng là có người ở giữa gây khó dễ! Nâng cấp hệ thống chỉ là cái cớ, tạm thời từ chối chuyển khoản, chính là chờ Diệp Sóc đàm phán với chúng ta!”

“Đúng vậy.” Diệp Tông day thái dương, “Có người muốn phá hoại hợp tác giữ Quý thị và Diệp thị. Quý Thừa đã từ chối không vay tiền của họ Thượng, hoàn toàn dựa vào chúng ta. Một khi chúng ta vi ước, không đưa ra số tiền này, chính là rút cùi dưới đáy nồi. Quý Thừa nhất định sẽ cho rằng tôi cố gắng hãm hại anh ta. Từ nay về sau, họ Diệp và họ Quý sẽ hoàn toàn chấm dứt.”

“Nhưng nếu không làm theo lời Diệp Sóc nói...”

“Hần sẽ vạch trần thân phận của Kỳ Yên, để Hàn Thiệu Thành đại khai sát giới.”

Diệp Tông nói nhẹ mà bình thản, Triệu Dương lại bị thất kinh đến không nói nên lời: “Một chiều này của Diệp Sóc, là muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết mà! Không ngờ, hần lại tí mị như vậy!”

“Hần có đồng bọn.” Khớp xương nơi cằm Diệp Tông trở nên trắng bệch, “Diệp Sóc không đủ tầm có tâm tư này, càng không có bản lĩnh khổng chế thời gian chuyển khoản của ngân hàng. Ha ha, tôi thật là ngu xuẩn, đầu lâu như vậy, lại có thể không biết đối thủ rốt cục là ai.”

“Vây...” Triệu Dương dò xét sắc mặt của Diệp Tông, “Anh, hiện tại làm sao đây?”

Diệp Tông nhắm mắt dựa vào lưng ghế, vẻ mặt thản nhiên. Nhưng vừa lên tiếng, câu cú lại chẳng liên quan gì, đồng thời làm cho người ta thấy lạnh buốt: “Triệu Dương, nếu chuyện này qua đi, chúng ta đều còn sống thì... Như vậy, Diệp Sóc tuyệt đối không thể giữ lại.”

Trên đường, Diệp Tông gọi điện cho Diệp Nghi: “Hôm nay trong nhà có vị khách quan trọng đến, mọi người đi chơi xong cũng đừng về nữa, em đưa Đường Mật và Điện Điện về bên nhà em ngủ một đêm đi.”

Thấy thế, Triệu Dương không khỏi nói: “Anh, hay là chúng ta nói chi tiết tình hình cho anh Quý Thừa biết đi?”

“Không được.” Diệp Tông quả quyết phủ nhận, “Nói cho Quý Thừa cũng chẳng thay đổi được gì, càng lắm khiến anh ta tin chúng ta không cố ý hãm hại anh ta. Nhưng muốn cho anh ta tin phục, phải giải thích rõ ràng tại sao bị Diệp Sóc nắm nhược điểm gì. Như vậy, thân phận của Kỳ Yên sẽ có thêm nhiều người biết. Mặc dù họ Quý đối đầu với họ Diệp, thì cũng không đến nỗi gây chết người. Nhưng chuyện Kỳ Yên liên quan đến Hàn Thiệu Thành, đó mới thực sự liên quan đến mạng người. Cho nên, tuyệt đối không thể nói.”

Triệu Dương rầu rĩ nói: “Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể nghe Diệp Sóc an bài?”

“Biện pháp không phải không có. Hai mươi triệu này đưa cho Diệp Sóc, rồi kiếm ra thêm hai mươi triệu nữa đưa cho Quý Thừa chẳng phải là ổn rồi à?”
Diệp Tông nhìn ảnh ngược bên ngoài xe, châm biếm nói, “Đường đi thì có rất nhiều, vấn đề là đứng để đi hay quỳ để đi mà thôi.”

Vừa về đến nhà, Diệp Tông liền nhốt mình trong thư phòng. Bầu trời ngoài cửa sổ từ xanh lam chuyển sang màu xám, cuối cùng bị bao phủ bởi màn đêm vô tận khôn cùng. Lại đốt thêm liều thuốc, vứt bỏ mẫu thuốc lá, anh cầm điện thoại trên bàn lên, lại lần nữa nhấn dãy số quen thuộc chưa từng lưu kia.

Do dự cái gì chứ? Diệp Tông thâm cười nhạo chính mình. Anh đã sớm mất hết tôn nghiêm ở trước mặt cô rồi, xá chi thêm lần này. Ngón tay kiên quyết nhấn xuống, khởi động một chuỗi âm thanh chờ đợi kỳ ảo.

Điện thoại được kết nối, lại không truyền đến âm thanh gì, trong tai đều là khoảng không tĩnh lặng. Diệp Tông im lặng chốc lát, nói: “Là tôi.”

“Có chuyện?”

“Ừ.” Diệp Tông mỉm cười tự giễu, “Lê Ly, tôi gọi để xin em.”

Bên kia đại dương xa xôi, Lê Ly chống cạnh bàn ngồi xuống, trái tim kinh hoàng dần dần bình tĩnh: “Đúng thật. Nếu anh không xin em, sao có thể chủ động gọi đến. Nói đi, chuyện gì?”

“Tôi cần gấp một số tiền.” Tiếng nói khê xuyên qua sóng điện, xào xạc âm vang, “Hai mươi triệu đó.”

Lê Ly sững sờ: “Lúc nào cần?”

“Mười giờ sáng mai, theo giờ Macao.”

“Hai mươi triệu? Anh đột nhiên cần nhiều tiền như vậy để làm gì, xảy ra chuyện gì rồi?”

Nghe Diệp Tông thuật lại xong, chân mày Lê Ly nhíu chặt: “Cho nên, anh hỏi mượn em hai mươi triệu để cứu nguy cho Quý Thừa, còn hai mươi triệu của mình thì đưa không cho Diệp Sóc? Đây là anh định nhận sự uy hiếp của hắn? Sau đó thì sao? Để hắn dùng chính nhược điểm này uy hiếp anh cả đời?”

“Đời hắn không dài đâu.” Diệp Tông nói khê, “Nhưng trước mắt vượt qua thời điểm hiện tại đã. Chỉ cần bảo vệ được quan hệ của Diệp Nghi và Quý Thừa, còn có sự an toàn của Kỳ Yên, hết thảy đều có thể trở về quỹ đạo. Đội tình lực chia đều, tôi liền lật đổ Diệp Sóc cùng Hàn Thiệu Thành. Hai người họ ai cũng không thể để lại. Không còn cách nào khác.”

Lê Ly giữ im lặng hồi lâu mới nói: “Thật không ngờ lại có ngày sẽ nghe được lời nói như thế phát ra từ trong miệng anh.”

“Đúng, tôi đã biến thành bộ dạng mà tôi từng chán ghét nhất, nhưng như vậy cũng không tệ.” Diệp Tông cười cười, “Lê Ly, lúc chia tay em nói tôi vô dụng, hiện tại tôi mới hiểu được câu đó. Nếu tôi biến thành thế này sớm một chút, khi đó có phải em sẽ không xem thường tôi như thế?”

Lê Ly liếc mạng lác mạnh đầu, đáng tiếc người ở đầu dây bên kia nào thấy được: “Nếu em chịu cho tôi vay tiền, tôi sẽ trả lãi cao hơn 5% theo mức tiêu

chuẩn của ngân hàng. Được không?”

“Được.” Lê Ly cất lực không chế cảm xúc, “Tiền sẽ vào tài khoản đúng giờ.”

“Cám ơn.” Diệp Tông khẽ thở dài, “Lê Ly, tôi biết, vì chuyện của Lê Phong em vẫn cảm thấy nợ tôi. Lúc trước em giúp em gái tôi, lần này lại giúp tôi, chúng ta hoàn toàn thanh toán sạch sẽ rồi.”

“Thanh toán xong?” Lê Ly cười thê lương, “Diệp Tông, nếu anh đối với em ngay cả cảm hận cũng chưa từng, còn có thể nhớ con người của em sao?”

“Diệp Tông đã chết kia mãi mãi nhớ em, còn Diệp Tông của sau này thì không.” Giọng anh trở nên ôn hòa, như người bác sĩ thiên tài phong độ điển trai trong ký ức, “Diệp Tông của sau này có lẽ sẽ bất chấp thủ đoạn, lòng dạ nham hiểm, không từ chuyện ác, em không nên nhớ hần.”

Nước mắt lạnh lẽo như vỡ òa, Lê Ly đột nhiên hiểu ra Diệp Tông đang làm gì. Lần này anh đã bị buộc đến đường cùng, không thể không cúi đầu trước người từng vứt bỏ anh. Cái này gọi là hồi sinh từ trong lửa. Lúc trước, tuy rằng Diệp Tông quay về nhà họ Diệp, nhưng vẫn một mực giữ vững chút ranh giới cuối cùng, nhưng từ nay về sau, anh sẽ không như vậy nữa.

Tình hình cấp bách, nếu đối thủ đều là kẻ liều mạng, vì tự bảo vệ mình, bất cứ ai cũng không tránh khỏi lựa chọn thủ pháp trước kia mình khinh miệt. Con người như vậy, Diệp Tông không mong Lê Ly nhớ đến. Cho nên anh đang nói lời từ biệt với cô, là vĩnh biệt.

“Thực ra, làm kẻ giang hồ cũng là một kết cục không tồi.” Diệp Tông nói, “Cám ơn em, Lê Ly, tạm biệt.”

“Đi Venetian, đi Venetian!” Mới sáng sớm, cửa phòng ngủ đã bị gõ đến rung trời: “Chú đẹp trai, chú thức dậy chưa? Con chuẩn bị xong rồi!”

Diệp Nghi nở nụ cười. Ở hai giây trước, cô không tài nào cười nổi. Một tay bị dây lưng áo choàng tẩm cột vào đầu giường, tay kia thì bị Quý Thừa nắm, ấn mạnh vào chỗ không biết xấu hổ nào đó. Chân bị dang cực rộng, đồng thời bị đôi chân anh kiềm giữ, hoàn toàn là tư thế bất hạnh mặc người nào đó ‘gật hái’.

Thấy động tác cứng đờ của Quý Thừa cùng vẻ mặt kinh ngạc, Diệp Nghi không nhịn được bật cười: “Em đã nói đừng dẫn nó đi mà, ai bảo anh nói không đi không được, tự tạo nghiệt không thể sống, ha ha ha!”

Quý Thừa bực phát phần nộ, chọc lét cô: “Tối nay về anh sẽ trừng phạt em!”

Mở cửa phòng ra, Mạch Miêu lập tức nhào đến: “Mẹ mẹ mẹ mẹ, mẹ thực sự không muốn đi cùng con và chú à?”

Diệp Nghi cố tình chọc cô bé: “Chẳng phải con nói không cần mẹ dẫn đi, muốn chú đẹp trai dẫn đi thôi à? Mẹ không muốn làm kỳ đà cản mũi đâu.”

Mạch Miêu gãi đầu: “Nhưng con có Ngạn Ngạn, mẹ mà không đi, chú đẹp trai sẽ thành kỳ đà đó!”

Quý Thừa bị chữ ‘kỳ đà’ làm đứng hình, Diệp Nghi thì vui vẻ ra mặt: “Vậy được rồi, mẹ đành cố gắng đi cùng vậy.”

“Mẹ vạn tuế!”

Sau khi đón Ngạn Ngạn xong, sự hưng phấn của Mạch Miêu lên đến cực đỉnh. Hôm nay Quý Thừa đặc biệt tuyển chọn chiếc xe thương vụ có hai cabin riêng biệt, hai đứa trẻ được xếp ngồi phía trước, đùa giỡn kinh khủng. Diệp Nghi ở đằng sau nhìn thấy, không khỏi thở dài. Hai đứa chơi với nhau thật vui, lúc ở cùng Mạch Miêu, Ngạn Ngạn chẳng còn ngại ngùng và hoảng sợ, vui vẻ thoải mái, hoàn toàn là đứa trẻ bình thường.

Nhớ tới lúc trước vẫn luôn ngăn cản buổi đi chơi hôm nay, Diệp Nghi không khỏi thấy tội lỗi. Cô cúi đầu kéo tay áo Quý Thừa: “Này, cám ơn nhé.”

Quý Thừa chẳng hiểu ra sao: “Cám ơn cái gì?”

“Cám ơn anh đồng ý dẫn tụi nhỏ đi chơi.” Diệp Nghi nghiêm túc nói, “Quý Thừa, anh làm tốt lắm, Mạch Miêu cũng rất thích anh. Em cam đoan với anh, đợi hai người chung sống thêm một thời gian nữa, sẽ chính thức giới thiệu anh với nó, Mạch Miêu mà biết anh là ba nó, nhất định rất vui.”

Quý Thừa sững sờ hồi lâu, đột nhiên chồm đến ôm mạnh cô vào lòng. Diệp Nghi bị anh ghì đến không thở nổi, anh lại càng ôm càng chặt: “Diệp Nghi, anh rất sợ.”

Diệp Nghi ngẩn ngơ: “Sợ gì?”

“Sợ tất cả đều là giả.” Quý Thừa thì thầm bên tai cô, “Số anh không tốt, trước giờ không giữ được chuyện tốt nào. Hiện tại tất cả đều tốt đến không thật, anh đặc biệt sợ hãi chính mình sẽ hủy hoại nó lần nữa.”

“Nghĩ bậy nghĩ bạ.” Diệp Nghi vuốt mái tóc đen của anh, “Em nói, anh làm rất tốt.”

“Quãng thời gian lỡ mất ấy, anh nợ em và con rất nhiều.” Quý Thừa buồn buồn nói, “Diệp Nghi, anh sẽ cố gắng bù đắp. Chờ đến khi có thêm một đứa nữa chào đời, lúc nào anh cũng sẽ ở bên cạnh mẹ con em.”

“Lưu manh!” Diệp Nghi làm bộ đẩy anh, nhỏ giọng than thở, “Lại muốn thêm một đứa nữa cơ đấy.”

“Tôi nay quay về sản xuất liền.”

“Nhỏ giọng chút! Bọn trẻ ở đây, đừng không biết xấu hổ!”

“Thuyền kia! Mẹ, chúng ta ngồi thuyền nha?”

Khu phức hợp Venetian có con kênh nhân tạo uốn lượn trải dài, hoàn toàn mô phỏng theo phong cách kiến trúc của thành phố cổ Venice (Ý), đương nhiên không thể thiếu những chiếc xuồng mũi nhọn đặc sắc.

“Được.” Quý Thừa hôm nay nói nhiều nhất chính là chữ này, “Chúng tôi muốn một chiếc thuyền, hai người lớn và hai trẻ em.”

“Vâng.” Trong đám người chèo thuyền đông đúc, một người không gây chú ý đứng lên, “Nào, chị nhà xuống trước.”

Reng reng reng!

Diệp Nghi vừa bước một chân xuống, điện thoại của Quý Thừa đột ngột reo lên. Anh cúi đầu nhìn thoáng qua, làm động tác tay bảo chờ chút: “Là tôi.”

Diệp Nghi nắm tay hai đứa nhỏ đứng ở trên bờ, chỉ thấy Quý Thừa đi xa vài bước. Mạch Miêu túm cô, “Mẹ, chú đẹp trai sao vậy?”

Diệp Nghi cũng thấy lạ. Dọc đường Quý Thừa nhận không ít cuộc điện thoại, nhưng chưa từng tránh mặt mọi người. Bây giờ, về mặt anh tuy rằng bình thường, nhưng có chút căng thẳng khó hiểu. Cô cố ném cảm giác kỳ quái ấy đi: “Không có gì, chú bận chút việc, chúng ta chờ đã.”

Bên kia, Quý Thừa xác nhận Diệp Nghi không thể nghe thấy mình, mới nói: “Lý Hằng, nói tiếp đi.”

“Cậu chủ, tình hình có chút bất thường.” Lý Hằng khẩn trương nói, “Số tiền mượn Diệp thị vẫn chưa tới tay. Tôi đã xác nhận qua với ngân hàng, tám giờ sáng nay nghiệp vụ chuyển khoản đã khôi phục. Hiện tại đã trôi qua hai tiếng, cậu có cần liên hệ lại với cậu Diệp bên kia không? Dù sao lần này chúng ta cũng không có đường lui, họ Diệp cũng biết rõ điểm này. Vốn dĩ tiền phải đến vào hôm qua, nếu muốn gây dựng tín nhiệm, họ cũng nên mau chóng chuyển khoản chứ.”

Quý Thừa trầm ngâm: “Biết rồi. Tôi gọi Diệp Tông.”

Đi trở về bên bờ, anh nói với Diệp Nghi: “Công ty có chút việc, anh phải gọi thêm một cuộc điện thoại nữa. Gọi tài xế đến ngồi thuyền với mọi người, được không?”

“Không cần đâu.” Diệp Nghi vội nói, “Anh cứ làm, em dẫn chúng đi là được rồi. Chỗ nước này không sâu, hành trình cũng không dài, anh đứng đây cũng có thể nhìn thấy mà. Hai mươi phút là bọn em trở về rồi, không cần phiền phức.”

“Cũng được.” Quý Thừa gật đầu, “Anh đứng đây nhìn mọi người, chú ý an toàn.”

Đưa Diệp Nghi và bọn nhỏ xuất phát, Quý Thừa đưa cổ tay nhìn đồng hồ. 9h55 sáng, cách hạn chót lấp lỗ hổng tài chính một ngày. Nói gấp cũng không gấp, nhưng kéo dài không phải phong cách của Diệp Tông. Đang đắn đo, điện thoại lại reo.

Thượng Vĩ? Quý Thừa trực tiếp cúp máy. Kéo bàn phím ra vừa định gọi đi, điện thoại của Thượng Vĩ lại gọi đến, quả thực không chừa khe hở để chối từ. Day thái dương, Quý Thừa mím môi nói: “Có việc gì à?”

“Có việc? Quý Thừa, anh còn chưa biết sao!” Thượng Vĩ quát lớn, “Anh từ chối sự giúp đỡ của em, chính là để hợp tác với Diệp Tông? Nhưng hiện tại hai mươi triệu kia anh ta đã cho Diệp Sóc! Anh trúng bẫy của anh ta rồi!”

Tay đang cầm điện thoại của Quý Thừa cứng đờ: “Cô nói gì?”

“Bạn thân của ba em là thành viên hội đồng quản trị bên ngân hàng Úc Thương, lúc 10h sáng bác ấy nhận được tin, toàn bộ số tiền Diệp thị theo kế hoạch chuyển cho Quý thị sửa thành chuyển cho Diệp Sóc! Hiện tại Diệp Sóc đã được Diệp Tông bảo lãnh tại ngoại! Quý Thừa, Diệp Tông lúc trước giả bộ muốn hợp tác với anh, mục đích chính là lấy lòng tin của anh! Thực ra anh ta đang hãm hại anh đó, ý đồ muốn triệt đường lui của anh trước, rồi mới nghiền chết anh! Anh...”

Thượng Vĩ còn chưa nói xong, Quý Thừa đã cúp máy, gọi ngay cho Lý Hằng. Còn chưa lên tiếng, đã nghe Lý Hằng run run nói: “Cậu chủ, vừa mới nhận được tin, Diệp Tông bảo lãnh cho Diệp Sóc khỏi đồn cảnh sát, lúc mười giờ lại chuyển cho hắn hai mươi triệu, nói là dùng để bồi thường tổn thất của lần thanh tra này! Cậu chủ, đây là Diệp Tông...”

“Bình tĩnh.” Quý Thừa quát, “Đừng nghe đồn đãi, hiện tại tôi liên hệ với Diệp Tông ngay.”

“Cậu chủ, không cần đâu.” Lý Hằng giống như muốn khóc, “Diệp Tông, Triệu Dương, tất cả người họ Diệp tôi đều liên hệ rồi, không phải bận máy thì là không nhận máy. Cậu chủ, hình như chúng ta thực sự đã rơi vào bẫy của cậu ta!”

“Anh, bên chỗ cô Lê không liên lạc được!” Triệu Dương gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, “Vừa rồi nhận được lệnh gửi tiền của Lê thị, tôi liền gửi số tiền của chúng ta cho Diệp Sóc, chỉ chờ tiền của Lê thị vào tài khoản thì sẽ chuyển cho Quý Thừa. Nhưng không biết tại sao Lê thị lại đột ngột hủy lệnh, không chuyển tiền nữa! Chuyển khoản trong nước nhanh hơn chuyển khoản nước ngoài nhiều, tiền của chúng ta không kịp hủy lệnh, đã vào tài khoản của Diệp Sóc rồi, nhưng tiền của Lê thị lại không nhận được! Hiện tại thì...”

“Đừng hoảng.” Diệp Tông lắc đầu, “Tiền của Quý Thừa nội trong hôm nay chuyển cho anh ta là được, vẫn còn thời gian. Nhưng hủy lệnh gửi tiền... Tại sao Lê Ly lại làm vậy? Để tôi liên lạc với cô ấy xem xem.”

Mới cầm điện thoại, số điện thoại của Lê Ly trực tiếp hiện lên, Diệp Tông liền bắt máy: “Là tôi.”

“‘Là tôi’?” Đầu dây bên kia, một giọng nam dễ nghe bắt chước ngữ điệu của Quý Thừa, cúi đầu trầm trầm nói, “Anh Diệp à, anh nói chuyện với vợ tôi, thật đúng là nồng nàn thân thiết quá nhỉ.”

“Chu Thần?” Diệp Tông đứng phắt dậy: “Lê Ly đâu?”

“Chắc chắc chắc.” Người nọ tặc lưỡi, “Đừng lo lắng, cô ấy ổn, đang ở bên tôi. Tôi gọi tới chỉ để nói một tiếng với anh, sáng nay vợ chồng chúng tôi có tâm sự với nhau, nhắc đến số tiền của anh mượn, tôi nổi máu ghen tuông. Dù sao, anh cũng là mối tình đầu của cô ấy, cho dù lúc trước là cô ấy đá anh, thì chuyện liên quan đến tiền bạc cũng khó tránh rầy rà không rõ. Lê Ly nghe tôi nói vậy, liền quyết định rút lại chuyện cho mượn tiền, không để tôi khó xử. Phụ nữ da mặt mỏng mà, ngại nói thẳng với anh, chỉ có thể để tôi nói thay.”

Lung Diệp Tông cứng còng: “Anh Chu, đây là hợp tác thương mại giữa tôi và Lê Ly, cho dù từ chối, cũng phải tự cô ấy nói thì thích hợp hơn.”

“Hợp tác thương mại?” Người nọ xem thường cười khẩy một tiếng, “Xin hỏi anh Diệp có hợp đồng không? Đừng có nói suôn. Vợ tôi đang tắm, nếu cô ấy muốn nói chuyện với anh, tí nữa tự nhiên sẽ gọi lại. Nếu không muốn... Diệp Tông, đã bao nhiêu năm rồi, chừa lại chút thể diện cho chính mình đi, đừng bám lấy vợ tôi nữa.”

Nhấn nút cúp máy, Chu Thần quay đầu đi trở về mép giường bệnh, từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ đang mê man kia. Một bên, trợ lý cẩn thận nói: “Thưa anh, cố ý tạo ra vụ tai nạn giao thông để chị bị đụng đến gãy đi, sau đó tự tiện thu hồi lệnh chuyển tiền, cũng quá là... May mà không có gì trở ngại, ngộ nhờ có gì không hay xảy ra...”

“Đó cũng là cô ta nợ tôi.” Trên mặt anh tuấn của Chu Thần không chút xúc cảm, “Ba năm, không về nhà không cho tôi đụng vào còn chưa tính, ngay cả tiền của tôi cũng muốn đưa cho thằng đó. Lê Ly, cô đúng là biết cách làm nhục tôi.”

Trợ lý cúi đầu: “Thưa anh, điều này có viết trong hợp đồng trước khi kết hôn, lúc trước anh cũng đồng ý mà. Tài chính của anh và chị nhà luôn hoàn toàn tách bạch, chị nhà muốn đưa tiền cho ai, đúng là anh không thể nói được.”

“Đúng vậy, tôi không thể nói, cho nên chỉ có thể ngăn cản.” Chu Thần cười lạnh nói, “Nghe nói số tiền này hôm nay Diệp Tông phải nhận được? Kêu bác sĩ chuẩn bị thuốc ngủ. Trong vòng hôm nay, tôi không muốn cô ta tỉnh lại.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 48-1

“Mẹ, không thấy chú đẹp trai đâu nữa.” Mạch Miêu kéo kéo tay áo của Diệp Nghi, “Có khi nào chú ấy lo lắng không?”

Diệp Nghi ngẩng đầu nhìn, quả thực, thuyền của các cô không đi theo tuyến đường bình thường, mà lại rẽ vào một đường kênh có hơi hẻo lánh, rời khỏi tầm mắt của Quý Thừa.

Con kênh này cũng giống như thành phố thật, uốn lượn rẽ nhánh rất nhiều. Nhưng nhánh trước mắt này, lại chỉ có mỗi mình con thuyền của họ. Giương mắt nhìn lên, cửa hàng hai bên bờ gần như được trang hoàng xong, nhưng vẫn chưa chính thức buôn bán.

Mùi vật liệu xây dựng cùng mùi nước sơn tràn ngập, sinh ra cảm giác tối tăm ẩm thấp và lạnh lẽo. Vốn chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng chứng ảo tưởng ám hại của Diệp Nghi đột nhiên phát tác. Không xảy ra chuyện gì chứ?

Nắm lấy cổ tay hai đứa bé, cô ra về bình tĩnh hỏi chủ thuyền: “Anh ơi, mùi thi công ở con đường này quá nồng, dẫn theo trẻ con, vẫn nên quay đầu đổi thuyền đi ạ.”

“Được được.” Chủ thuyền lập tức đáp, “Ngại quá, hiện giờ là giờ cao điểm, chúng tôi có quy định, thuyền trên kênh có số lượng nhất định rồi, còn lại thì tự giác phân nhánh. Là tôi chọn không tốt, chị đừng để bụng.”

“Không sao.” Lời này không giống khác thường, Diệp Nghi yên tâm hơn, “Quay đầu đi.”

“Chỗ này khá nhỏ, quay đầu hơi bất tiện, đến khúc ngoặt đằng kia chúng ta sẽ quay đầu.”

Lúc này, trên bờ có vài người đi đường. Thấy thế, Diệp Nghi âm thầm thở phào. Mấy năm nay trải qua nhiều chuyện thái quá, có lẽ cô hơi ám ảnh tinh thần. Đúng rồi, vừa mới nói với Quý Thừa là đứng tại chỗ có thể nhìn thấy các cô, giờ ra khỏi tầm mắt lâu như vậy, anh không sốt ruột chứ?

Nghĩ vậy, Diệp Nghi thả hai đứa nhỏ ra, lấy điện thoại ra: “Hai đứa ngồi yên nha, mẹ gọi nói với chú một tiếng, chúng ta lập tức quay lại...”

“Thích!”

“Rào!”

Cái lạnh tê người thoáng chốc kéo đến. Chính xác là, ba người chìm vào trong cái lạnh buốt xương. Mắt, tai, mũi, làn da, kênh nước lạnh lẽo bao gồm cả nỗi sợ hãi dọc theo đường đi nảy giờ, phút chốc ập đến.

Lật thuyền! Mấy đứa nhỏ!

Diệp Nghi liều mạng sờ soạng bên hông, tùy tiện bắt được một cái bóng đen nhấc lên! Trong lúc vùng vẫy, hai chân đạp tới đáy. Cô đột nhiên đứng bật lên, phát hiện nước cũng không sâu lắm, ngập xấp xỉ đến vai, mà cái bóng được cô nhấc khỏi mặt nước đúng là Ngan Ngan!

Ngan Ngan rõ ràng đã bị hoảng sợ quá độ, nhưng trông không có gì đáng ngại. Còn Diệp Nghi thì như phát điên hét vang: “Mạch Miêu!”

“Chị đừng lo lắng, không sao đâu!”

Diệp Nghi ngoảnh lại, chỉ thấy chủ thuyền đang xách Mạch Miêu đang sắc nước đứng cách đó không xa, liên tục cúi người: “Xin lỗi chị, xin lỗi, vừa rồi chèo hơi quá, làm thuyền lật...”

Trên bờ, mấy người đi đường áp sát vào rào chắn: “Sao lại thế, lật thuyền à?”

Có người vượt qua rào chắn, đưa tay xuống dưới: “Mau, đưa mấy đứa bé lên trước đã!”

Hai đứa trẻ bị dọa sợ, khóc lớn: “Òa òa! Mẹ ơi, đau quá, lạnh quá!”

Diệp Nghi vuốt mặt đầy nước, trên bờ cao hơn nhiều so với mặt nước, vách đá lên bờ lại trơn trượt, bên trên tuy có người tiếp cứu, nhưng thật ra chỉ có thể nâng mấy đứa nhỏ lên trước thôi. Còn cô, đi lên e rằng không được. Cũng may, cách đó vài chục thước là bậc thang để đi lên bờ.

Nước rất lạnh, trong lúc hỗn loạn, Diệp Nghi quyết định chịu đưa hai đứa nhỏ lên trước: “Giúp đưa trẻ nhỏ lên trước đi! Mạch Miêu, Ngan Ngan, đứng ở đây không được đi đâu, mẹ theo bậc thang bên kia lên bờ, rồi chạy đến ngay!”

Đây là quyết định hối hận cuối cùng trong đời của Diệp Nghi, không có lần thứ hai.

Trần của Venetian được thiết kế như bầu trời. Nền trời xanh thẳm, mây trắng bay, cho dù bên ngoài mưa rền gió dữ, bên trong vĩnh viễn cứ yên ả thanh bình.

Quý Thừa nhắm mắt đứng trên bờ, sóng lưng cứng còng thẳng tắp. Đầu dây bên kia điện thoại, Lý Hằng hồi lâu không nghe trả lời, chột dạ hỏi thử: “Cậu chủ?”

“Ừm.” Trong sóng điện thoại truyền đến một tiếng nhàn nhạt, chứng tỏ người vẫn còn đó, nhưng lại không nói hết câu.

Lý Hằng đành bất chấp tiếp tục nói: “Cậu chủ, hôm nay là cơ hội cuối cùng, Bị Diệp Tông hãm hại đã thành không thể tránh khỏi, chúng ta phải mau chóng tìm đường lui mới được! Bên cô Thượng vẫn còn giữ ý định cho chúng ta mượn tiền, nếu như mau chóng đi thương lượng, có thể còn cơ hội, cậu xem...”

“Chờ đã.” Chỉ nghe Quý Thừa thấp giọng nói, “Nếu thực sự Diệp Tông muốn hại tôi, sẽ không để Diệp Nghi trở về bên tôi đâu. Nếu anh ta đã để cô ấy trở về, chính là thật lòng muốn hợp tác với chúng ta. Lần này không chừng có ân tình gì đó. Hay cứ liên hệ với anh ta trước đã. Chú chờ điện thoại của tôi.”

“... Vâng.”

Cúp máy, Quý Thừa theo bản năng nhìn về con kênh phía xa, sau đó bỗng dừng một chút. Cẩn thận xem xét, quả thực không còn thấy bóng dáng của Diệp Nghi và bọn trẻ đâu. Chạy nhanh đi, điện thoại chột reo vang.

Anh vừa chạy vừa bắt máy: “Là tôi.”

“Em không có lừa anh, đúng chứ?” Tiếng nói trách hận của Thượng Vi truyền đến, “Quý Thừa, em đúng là lo lắng thay anh! Chỉ còn thời hạn nửa ngày

thôi, anh đã bị Diệp Tông chơi một ván rồi, hai mươi triệu kia phải làm sao đây? Hôm nay không lấp đầy lỗ hổng này, anh sẽ tiêu đời! Lúc trước tiền hứa cho anh mượn em vẫn còn đây, anh...”

“Chuyện này vẫn chưa sáng tỏ.” Quý Thừa đi nhanh về phía con kênh, “Còn chưa phải lúc để kết luận.”

“Anh còn muốn đợi đến bao giờ!” Thượng Vi vội vàng nói, “Quý Thừa, họ Diệp đã hại anh đến nước này rồi, anh còn bào chữa cho họ?”

“Tôi hiểu họ.”

“Họ? Diệp Tông và ai, Diệp Nghi à?” Thượng Vi cười lạnh nói, “Quan hệ giữ cô ta và Diệp Tông tốt như vậy, kế hoạch của Diệp Tông, sao cô ta có thể không có phần? Quý Thừa, em biết anh có lòng trách nhiệm, lại thương con, nhưng họ chính là lợi dụng ý thức trách nhiệm đó của anh! Diệp Nghi trở về bên cạnh anh, anh liên tin tưởng cô ta vô điều kiện. Đây căn bản chỉ là khổ nhục kế của họ Diệp!”

Tiếng nói Quý Thừa phất chốc trầm xuống: “Nói bậy bạ gì đó! Cô...”

“Hiện giờ Diệp Nghi có đang ở bên anh không? Không chứ gì?” Thượng Vi ngắt lời, “Quý Thừa, anh có tin không, nhân lúc anh không chú ý, cô ta đã mang con anh giấu đi rồi! Hết thấy đều là cô ta hợp mưu cùng Diệp Tông! Trước giả đồ tái hợp, sau hại anh phá sản, rồi mang con anh đi, cô ta đang trả thù tất cả những gì anh làm với họ Diệp, làm với Diệp Tông trong mấy năm nay!”

“Cô câm miệng!”

Trước mắt Quý Thừa, con kênh đột nhiên rẽ nhánh. Anh nhanh chóng quét một vòng, đang chuẩn bị tiếp tục đi dọc theo con kênh, thân hình cao lớn bỗng nhiên khựng lại, không hề nhúc nhích.

Trong điện thoại, Thượng Vi vẫn cứ tiếp tục nói: “Không chừng lát nữa cô ta sẽ nói với anh, không tìm thấy con đâu. Quý Thừa, không lẽ anh tình nguyện để cô ta tiếp tục lừa gạt anh à?”

Ở khúc rẽ bên cạnh, Diệp Nghi đột nhiên lao đến, nhào vào người Quý Thừa. Sắc mặt cô trắng nhợt như ma, từ đầu đến chân đều ướt sũng. Nhưng mà, khiến Quý Thừa đến máu cũng lạnh dần đi chính là cô run rẩy nói: “Quý Thừa, con... không thấy con đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 48-2

Sóng điện thoại xào xạc, ồn ào huyền ảo như chợ rau, lại mông lung tĩnh lặng như màn đêm: “Quý Thừa, con... không thấy con đâu nữa!”

Cuộc trò chuyện bị cắt ngang. Thượng Vi mắt nhìn màn hình tắt ngúm, chậm rãi nở nụ cười. Dậm thêm chút phần lên mặt, cô lại cầm điện thoại lên. Bên kia nhanh chóng chuyển được, Thượng Vi lộ ra nụ cười vừa hiểm độc vừa ôn hòa: “Diệp đại thiếu, ra ngoài chưa?”

“Nhờ phúc của cô em.” Diệp Sóc cười ngả ngón, “Xem ra mọi thứ đều thuận lợi nhỉ?”

“Đương nhiên.”

“Cô em đúng là có bản lĩnh, không chỉ thăm dò được tin tức tài khoản ngân hàng của Diệp Tông, còn làm cái gì mà nâng cấp hệ thống ngân hàng, đúng lúc ngăn chặn hẳn chuyển khoản cho Quý Thừa. Nếu không phải cô, hai mươi triệu kia đã rơi vào túi của Quý Thừa, sao có thể nằm trong tay tôi được. Người anh này cũng thật hối hận, không quen biết cô em sớm một chút.”

“Diệp đại thiếu quá khen.” Thượng Vi nhú mày chán ghét, khóe môi vẫn giữ nguyên ý cười đó, “Nếu anh không kịp thời tìm ra nhược điểm của Diệp Tông, tôi ngăn không để anh ta chuyển khoản thì có ích lợi gì? Ngăn được một ngày, không ngăn được cả đời. Cũng là động tác của anh mau lẹ, trước khi tôi không khống chế được việc chuyển khoản, đã uy hiếp thành công. Nhưng tôi thực sự có hơi tò mò, rốt cục hẳn bị anh nắm nhược điểm gì?”

“Cái này thì không thể nói với cô em được.” Diệp Sóc kéo dài giọng nói, “Nửa đời sau tôi có được sống yên thân không đều dựa vào nó. Nếu cô muốn biết thì cũng được thôi, chỉ cần làm người nhà của tôi thì...”

“Đù rồi.” Thượng Vi hơi cúi mặt, “Bớt nói nhảm đi. Tôi gọi đến chỉ để báo một tiếng với anh, hợp tác kết thúc. Anh cầm hai mươi triệu kia, Quý Thừa sẽ lập tức đến cầu xin tôi, chúng ta đều được như ý nguyện. Từ nay về sau đường ai nấy đi. Tôi, không quen anh.”

“Chắc chắc chắc, trở mặt nhanh ghê nhỉ.” Diệp Sóc tiếc rẻ nói, “Được thôi, biết rồi. Ai da, cũng đừng quên, cô em vẫn còn nợ tôi một thứ nhé.”

“Biết rồi.” Thượng Vi sột ruột nói, “Không phải là đứa bé sao, đang ở trong tay tôi, tôi nay tôi sẽ đưa qua chỗ anh. Anh gấp gấp gì, tôi còn có thể giữ lại nó à? Khoảng thời gian này nó phiền chết tôi, ước gì mau chóng trả về cho anh.”

“Không phải là sợ cô mau quên sao, cô nhớ là được rồi.” Diệp Sóc dừng một chút, lại hỏi, “Còn con bé kia? Cô định xử lý thế nào?”

“Anh nói xem?” Thương Vi hơi cười cười, “Chuyện đến vậy rồi, quan hệ họ Diệp và họ Quý đã đến bờ vực thẳm rồi. Nếu con bé đó lại mất tích... Nói về chuyện chơi trò mất tích, Diệp Nghi kia từng có vết rồi. Sống không thấy người chết không thấy xác, Quý Thừa nhất định cho rằng Diệp Nghi bỏn cứa soạn lại, giấu con bé đi. Cho nên, chỉ cần không tìm ra đứa bé, họ đối đầu nhau chỉ là chuyện sớm muộn. Mà muốn vĩnh viễn tìm không ra... Diệp Sóc anh nói xem, dùng phương pháp nào là tốt nhất?”

Hồi lâu Diệp Sóc mới nói: “Thương Vi, cô đúng là độc ác. Không ngờ, phụ nữ mà ác lên còn đáng sợ hơn cả đàn ông.”

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, ai bảo bọn họ ép tôi.” Thương Vi cười nhẹ, “Sao nào, nghĩ đến đó là cháu gái của anh thì đau lòng à.”

“Địt! Thứ mà con điếm đẻ ra, chết sớm chừng nào tốt chừng này.”

“Vậy mới sáng suốt chứ.” Thương Vi hừ lạnh, “Đúng rồi, rốt cuộc thằng bé anh để ở chỗ tôi là ai? Họ Diệp tại sao lại tìm nó? Đứa thay thế anh đưa đến họ Diệp từ đâu mà có?”

Diệp Sóc dừng một chút, hần học nói: “Chuyện không liên quan đến cô thì hỏi ít chút đi!” Nói xong liền cắt búp điện thoại.

Ném điện thoại đi, Thương Vi nhìn vào gương vỗ vỗ mặt, lầm bầm, “Phải tái tái nhợt nhợt chút mới giống.” Dậm thêm chút phấn, cô vừa cười vừa nói, “Quý Thừa, tốt quá, cuối cùng chúng ta cũng phải ở cùng một chỗ.”

“Sao lại vậy?” Quý Thừa nắm chặt khuỷu tay Diệp Nghi kéo lên, hai tròng mắt đen ngòm tích nước, “Sao em lại ướt đến vậy? Con đâu?”

“Lúc thuyền quay đầu liền lật.” Diệp Nghi mặt trắng bệch chỉ ra sau, “Ngay tại kia, tụi em rơi xuống nước, mấy đứa nhỏ sợ quá, em liền nhờ mấy người đi trên bờ kéo chúng lên trước. Kết quả, đến lúc em lên đến bờ, chẳng thấy một ai hết! Con cũng không thấy đâu!”

Quý Thừa nhìn thoáng qua con hẻm nhỏ cô chỉ: “Bên đó đều đang thi công, sao em lại đến đó?”

“Người lái thuyền nói người quá nhiều nên cần phải rẽ nhánh, em cũng không biết đúng như vậy không, chỉ bảo anh ta quay đầu lại, sau đó thuyền liền lật.” Diệp Nghi càng nói càng lạnh, thậm chí bắt đầu run rẩy, “Không đúng, bên đó vốn chẳng có ai, trước khi lật thuyền đột nhiên lại xuất hiện vài người đi ngang, còn chủ động giúp em kéo mấy đứa nhỏ... Chẳng lẽ, chẳng lẽ...”

“Đừng hoảng hốt!” Quý Thừa nắm tay cô, “Không thấy con bao lâu rồi, báo cảnh sát chưa?”

“Khoảng năm phút.” Diệp Nghi tận lực duy trì trấn định, nhưng con rét lạnh cùng nỗi sợ hãi vẫn làm đầu lưỡi cô lú lại: “Điện thoại của em bị rơi xuống nước... Đa số cửa hàng bên trong lại không mở cửa, cũng không vào được, em tìm được một cửa hàng duy nhất có mở cửa, người ở đó thì cái gì cũng không biết, sau đó em chạy ra đây tìm anh...”

Quý Thừa đột nhiên cứng đờ: “Em không báo án?”

Diệp Nghi không kịp chú ý về mặt anh, chỉ vừa lắc đầu vừa nói năng lộn xộn: “Những người đó, những người đó nhất định là có chuẩn bị mà đến... Quý Thừa, gần đây anh có đắc tội với người nào không? Có biết có thể là ai hay không? Nếu là bắt cóc có chủ đích, báo cảnh sát có khi nào làm tổn thương con hay không?”

Nước mắt cứ như vỡ đê mà rơi xuống, theo động tác lắc đầu bay ra, mỗi một giọt đều thấm đẫm thương tâm. Quý Thừa đang đâm vào lòng của chính mình, bị thương như vậy sẽ không là giả vờ, anh sao lại có thể vì mấy lời nói của Thương Vi mà hoài nghi cô được?

Anh vội lấy thất lung của Diệp Nghi, cho cô sức lực để gắng gượng: “Trước tiên đừng nghĩ lung tung nữa, bây giờ vẫn chưa xác định đã xảy ra chuyện gì. Anh sẽ lập tức điều hết mọi người của phòng an ninh đến, bảo họ tìm mỗi một tác đất, đồng thời báo cảnh sát, yêu cầu phong tỏa tất cả các lối ra. Giờ chúng ta đến phòng an ninh tra băng ghi hình, mới không thấy thời gian ngắn, nhất định sẽ kịp.”

“Ừ, anh mau lên!” Diệp Nghi đẩy anh một cái, đồng thời lùi về sau, “Em cũng đi...”

Tìm Quý Thừa thoát một chút, một phen giữ chặt lấy cô: “Em muốn đi đâu?”

“Em đi tìm Diệp Tông.” Diệp Nghi vội vàng gỡ tay anh ra, “Người mang con đi không phải nhắm vào anh, thì là nhắm vào họ Diệp. Phải nói với Diệp Tông, để anh ấy cũng phải người đi tìm! Không chừng anh ấy còn có thể nhờ đến các anh mối khác!”

“Không được, em không thể đi!”

Tuy rằng không ngừng nói với bản thân đừng nghĩ ngợi lung tung, nhưng lời nói của Thương Vi cứ như hồn ma quanh quẩn trong đầu anh. Nghe thấy Diệp Nghi muốn đi, mọi nghi ngờ Quý Thừa tích tụ từ trưa đến giờ, bất an càng lúc càng lớn, rốt cục bùng nổ. Anh có thể tin tưởng Diệp Nghi, thậm chí có thể tin Diệp Tông, nhưng điều kiện tiên quyết chính là, cô tuyệt đối không thể rời khỏi anh!

Quý Thừa túm chặt lấy cô: “Đừng đi, để anh gọi cho anh ấy!”

“Sao rồi, gọi không được à?” Diệp Nghi gấp đến độ dậm chân.

Quý Thừa lắc đầu: “Vấn bạn máy, Triệu Dương cũng vậy.”

“Chắc chắn anh ấy đang bận, không được, vấn đề em qua đó một chuyến!” Nói xong, Diệp Nghi xoay người bỏ chạy.

“Không được đi!” Dưới tình thế cấp bách, Quý Thừa một tay đè cô vào vách tường của một cửa hàng ở ven đường, “Diệp Nghi, ở cạnh anh, thế nào cũng dừng đi!”

“Em không sao! Anh không cần lo cho em!” Cô giả vờ nói, “Nếu anh sợ em gặp chuyện gì, vậy anh đi được không? Em ở đây chờ bảo an, được không?”

Cô càng kiên định, càng giả vờ, vẻ mặt Quý Thừa lại càng u ám: “Không được, anh bảo tài xế đi, em đứng bên cạnh anh!”

“Tài xế làm sao nói rõ ràng được?” Diệp Nghi nhìn thẳng anh, “Quý Thừa, sao anh lại vậy chứ?!”

Thấy anh bình tĩnh không lên tiếng, Diệp Nghi đẩy mạnh anh ra, quát lên: “Quý Thừa! Đó cũng là con anh! Hiện giờ nó mất tích, tìm không thấy! Anh mắc bệnh gì vậy? Anh cần em làm gì, anh thả ra!”

Môi Quý Thừa khẽ nhếch. Anh biết lời này không nên nói, nhưng dưới tình huống trí mạng liên tiếp phát sinh, hơn nữa tất cả mọi điểm đáng ngờ đều chỉ hướng đến một đáp án rất tồi tệ kia. Anh kiệt lực nhẫn nhịn, nhưng dưới áp lực nặng nề của chuyện vay tiền và đứa con, cô còn kiên quyết muốn đi! Niềm tin được tình yêu chống đỡ rốt cục cũng không chịu nổi gánh nặng ấy.

Lời nói khó có thể vãn hồi cứ thế tuôn ra khỏi miệng: “Hai mươi triệu Diệp Tông hứa cho anh mượn kia, lúc mười giờ hôm nay đã gửi toàn bộ cho Diệp Sóc. Đến giờ anh vẫn chưa liên lạc được với anh ta.”

Diệp Nghi nhất thời im lặng, sau lúc lâu mới nói: “Cái gì?”

Trông mặt sắc bén của Quý Thừa gắt gao khóa chặt cô: “Anh ta làm như vậy, là muốn bức ép Quý thị đến đường cùng. Diệp Tông đã cầm tiền đi rồi, có phải còn muốn lấy luôn con anh đi không?” Giọng anh ngày càng thấp, “Diệp Nghi, em có biết nội tình hay không?”

“Cái gì...” Tay Diệp Nghi đặt trên ngực Quý Thừa từ từ chảy xuống, “Quý Thừa, anh có ý gì?”

“Bội ước cho mượn tiền, đưa con anh đi, để anh phá sản, gia đình anh tan nát. Đây không phải vì trả thù những thương tổn anh đối với họ Diệp, đối với Diệp Tông, mà rắp tâm làm?” Quý Thừa gian nan nói, “Diệp Nghi, chuyện này, có liên quan đến em không?”

Một giây, hai giây, Diệp Nghi giống như đã chết, không có lên tiếng.

Quý Thừa đột nhiên hỏi hần: “Diệp Nghi...”

Bốp!

Diệp Nghi dùng hết sức lực đánh ra một cái tát. Mặt Quý Thừa hoàn toàn lệch sang một bên, ẩn trong bóng râm, nhìn không ra biểu tình. Diệp Nghi vài lần mở miệng, dường như muốn nói gì đó, cuối cùng lại chỉ ra sức đẩy anh ra.

Lúc này đây, Quý Thừa không ngăn cản. Anh trở mặt nhìn cô lùi về sau, rồi lại lùi về sau, cách anh ngày càng xa. Đột nhiên, Diệp Nghi xoay người ôm bụng, giống như đang nhẫn nhịn nỗi đau quá lớn. Quý Thừa cuống quýt muốn tiến lên, lại bị ánh mắt quyết tuyệt của cô ngăn lại.

Một bước, hai bước, Diệp Nghi ôm bụng lùi đi, từng chữ nói: “Quý Thừa, anh đã nghĩ thế, vậy chờ đến khi con trở về, chúng ta ly hôn.”

Nói xong, cô bỗng xoay người lại, lao đảo vụt chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 49-1

“Anh, giờ phải làm sao?” Triệu Dương gấp đến độ đi qua đi lại.

Diệp Tông nắm điện thoại xoay xoay trên bàn gỗ. Sau hồi lâu, anh nói: “Hết cách rồi, gọi cho Quý Thừa, nói với anh ta tình hình thực tế. Họ Thượng vẫn có ý cho anh ta mượn tiền, mau chóng giải thích rõ ràng với anh ta, thì anh ta vẫn còn cơ hội.”

“Anh, chúng ta giải thích rõ ràng thế nào được.” Triệu Dương đỏ mặt, “Cho dù giải thích Lê Ly đột ngột không chuyển tiền vào lúc này, nhưng làm

sao giải thích chuyện chúng ta chuyển hai mươi triệu cho Diệp Sóc? Muốn Quý Thừa tin tưởng, phải nói ra thân phận của anh Kỳ!”

“Không được!” Diệp Tông quả quyết không đồng ý, “Đề tôi nói với anh ta. Bất luận thế nào, chuyện Kỳ Yên tuyệt đối không thêm ai biết nữa!”

“Nhưng...”

Cộc cộc cộc.

Cửa thư phòng đột nhiên bị gõ mạnh, Diệp Tông và Triệu Dương đồng thời ngẩng đầu, chỉ nghe quản gia hét hải nói: “Cậu chủ, không xong rồi, cô, cô chủ...”

Diệp Tông nhanh chóng đứng lên, vừa đến cửa, cửa liền bật mở. Diệp Nghi đâm sầm vào ngực Diệp Tông, khóc không thành tiếng: “Anh, anh hai, sao anh không tiếp điện thoại của em... Mạch Miêu, Mạch Miêu...”

Cả người cô lạnh buốt, tay chống vào ngực Diệp Tông không ngừng phát run, Diệp Tông căng thẳng, ngẩng đầu quát lớn: “Khăn lông, chăn, nước ấm, mau lên!”

Một tay anh giữ eo Diệp Nghi, tay kia nâng gáy cô lên: “Đừng sợ, có anh ở đây, có chuyện gì từ từ nói, Mạch Miêu làm sao?”

“Mạch, không thấy Mạch Miêu...” Diệp Nghi nghẹn ngào thuật lại sự việc, “Anh hai, gần đây trong chuyện làm ăn anh có đắc tội với ai không? Có khi nào là họ...”

“Đừng nghĩ lung tung.” Diệp Tông dùng chăn bao lấy cô, lặng lẽ trao đổi ánh mắt với Triệu Dương. “Quý Thừa đâu? Anh ta nói thế nào?”

“Anh ấy ở lại Venetian điều tra rồi.” Mắt Diệp Nghi bỗng dưng đỏ hơn: “Anh hai, anh ấy... Anh ấy nghi ngờ em giấu Mạch Miêu đi.”

“Cái gì?” Trong mắt Diệp Tông tràn ngập tức giận.

Diệp Nghi run rẩy: “Anh hai, Quý Thừa nói, anh chuyển hai mươi triệu kia cho Diệp Sóc. Còn em và anh hợp mưu đưa Mạch Miêu đi. Chúng ta cố tình rút củi dưới đáy nồi, muốn bức anh ấy đến đường cùng. Anh à, chuyện này nhất định có hiểu lầm, đúng không? Sao anh có thể chuyển hai mươi triệu kia cho Diệp Sóc được?”

Lưng Diệp Tông cứng đờ: “Em à...”

Ly nước trong tay Diệp Nghi đột nhiên rơi xuống. Nước nóng làm đỏ mẩn da nơi đầu gối, nhưng cô dường như không có cảm giác: “Anh, anh nói gì?”

“Diệp Sóc lấy một nhược điểm quan trọng, coi đó là uy hiếp, đòi hai mươi triệu kia, anh đã đồng ý.” Diệp Tông lau nước trên đầu gối cô, “Sau đó, anh mượn tiền Lê Ly, muốn bổ sung vào lỗ hổng của Quý Thừa. Cô ấy đồng ý với anh rồi, nhưng ngay lúc này lại đổi ý. Em gái, là anh vô dụng. Em trách anh đi.”

Diệp Nghi bấu chặt bả vai của Diệp Tông: “Anh vì em mà vay tiền Lê Ly?”

Gút mắc giữa Diệp Tông và Lê Ly, cô đại khái có nghe Kỳ Yên đề cập qua. Lúc ấy Kỳ Yên văn hoa nói: “Nói một cách khái quát, chính là Diệp Tông đã vì Lê Ly mà không màng tính mạng, nghiền nát tự trọng. Chuyện khác thì tôi không dám nói. Tôi sợ chết lắm, tự cô đi hỏi anh trai mình đi.”

Diệp Nghi cũng sợ chết nên không hỏi. Nhưng cô nghe ra được, Diệp Tông là bị Lê Ly vứt bỏ. Theo Kỳ Yên nói, trước khi Lê Ly kết hôn cuối cùng đã nói một câu với Diệp Tông: “Thử em muốn anh ta có thể cho em, anh có thể không?”

Diệp Tông là người cực kỳ sĩ diện, chính vì không cần tiền, mới rời khỏi họ Diệp. Nhưng cũng bởi vì tiền, người anh yêu nhất đã lấy người khác. Mà hiện giờ, lại vì tiền, vì cô, anh vứt bỏ công việc anh yêu thích, quay về họ Diệp dơ bẩn này, thậm chí cúi đầu với người từng vứt bỏ anh.

Nước mắt Diệp Nghi rơi lã chã, Diệp Tông lại thân nhiên mỉm cười với cô: “Khóc cái gì, ngốc quá. Tiền không mượn được, không tính.”

Diệp Nghi nhào vào lòng Diệp Tông: “Anh, đều tại em... Xin lỗi, xin lỗi anh...”

“Được rồi, hiện tại không rảnh nói chuyện này, tìm Mạch Miêu quan trọng hơn.” Diệp Tông vỗ lưng cô, “Chuyện Mạch Miêu giao cho anh, em về phòng thay đồ đi, anh thương lượng đối sách một chút với Triệu Dương.”

Cửa thư phòng khép lại, Triệu Dương vội vàng nói: “Anh, chuyện hai mươi triệu cùng chuyện cháu anh mất tích liên tiếp xảy ra, chẳng lẽ...”

“Không phải là trùng hợp.” Diệp Tông trầm ngâm, “Từ chuyện tiền chúng ta gửi cho Quý Thừa bị ngân hàng chặn lại, có thể xác định Diệp Sóc có đồng bọn. Sáng hôm nay hẳn mới ra khỏi cục cảnh sát, chuyện cháu tôi nhất định là đồng bọn hẳn làm.”

“Vậy... Anh cảm thấy là ai?”

Diệp Tông nhắm mắt suy tư: “Người kia ngăn cản chúng ta cho Quý Thừa mượn tiền, còn vu tội em tôi giấu Mạch Miêu, rõ ràng là muốn gán tội bắt

nghĩa cho họ Diệp, khiến Quý Thừa đoạn tuyệt với chúng ta. Như thế, ai sẽ được lợi ích lớn nhất?”

Triệu Dương cả kinh: “Lúc trước anh có nói, kẻ địch của Quý Thừa là mẹ hắn, chẳng lẽ là bà ta? Bà ấy muốn nhân cơ hội lần này, lật đổ Quý Thừa?”

“Không phải.” Diệp Tông phủ định, “Bà Quý ở Quý thị cũng có lợi ích rất lớn, nếu bà ta dùng phương pháp hủy hoại Quý thị để tiêu diệt Quý Thừa, chính là đả thương địch thủ mười thì bản thân cũng tổn hại tám, như vậy không khôn ngoan. Bà ta kéo dài lâu như vậy, vẫn không trở mặt với Quý Thừa, e rằng cũng vì nguyên nhân này, sẽ không lý gì đột nhiên kích động.”

Triệu Dương nhíu mày: “Cũng có lý, nhưng ngoại trừ bà ấy thì còn có thể là ai?”

Diệp Tông nhếch môi cười: “Quý Thừa cùng đường, có thể xin ai giúp đỡ?”

Triệu Dương hít sâu: “Họ Thượng?”

“Đúng vậy.” Diệp Tông cười lạnh, “Từ trước đến nay cô Thượng kia đã dây dưa không rõ với Quý Thừa, lần này nhân tình đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, rốt cục cũng được như ý nguyện.”

“VẬY CHÁU ANH...”

“Công ty, trong nhà, phải tất cả những người có thể điều động đi tìm, bên hải quan cũng báo người đến canh chừng, hơn nữa chú ý tới sản nghiệp có liên quan đến họ Thượng.”

“Anh nói cái gì?!”

Cốp!

Lọ nước hoa Thượng Vi cầm trong tay bị ném vào kính trang điểm. Mùi hương trí mạng lan tỏa, tấm kính bóng loáng vỡ nát. Nơi góc cạnh dữ tợn, hắt ra thứ ánh sáng bảy màu quỷ dị.

“Tụi nó bị người khác cướp đi?” Khuôn mặt xinh đẹp gầy gầy, tràn đầy vẻ buồn cười cùng khó tin, “Bị ai cướp đi?! Một lũ phế vật! Còn biết cái gì! Tìm cho tôi! Tìm không ra thì đi chết hết cho tôi!”

“Dạ.” Trong điện thoại, thuộc hạ đáp, “Đang dốc toàn lực đi tìm, thế nhưng... Diệp Sóc bảo mau chóng đưa thằng bé đó qua, nhưng bây giờ...”

“Tôi sẽ lo liệu hắn.” Thượng Vi phiền não nói, “Nhưng anh cũng biết, loại chuyện này không kéo dài được bao lâu. Nếu đợi hắn phát hiện ra, các anh vẫn chưa tìm được, tôi chỉ có thể giao anh cho hắn! Anh cũng biết Diệp Sóc là loại người gì, bản lĩnh khác không có, nhưng ăn thịt người không chừa xương đâu! Tự anh suy nghĩ đi!”

Ném điện thoại, cô cào mạnh tóc. Là ai? Ai dám giữa chừng phá hoại chuyện tốt của cô?!

“Mấy chú là ai?” Mạch Miêu trừng mắt, cơ thể không ngừng run lên vì lạnh, nhưng vẫn hiên ngang lăm lăm che cho Ngạn Ngạn ở sau lưng, “Mấy chú muốn đưa tụi cháu đi đâu?”

Không ai trả lời. Mạch Miêu nhìn xung quanh, xe không lớn, nhỏ hơn rất nhiều so với xe của cậu Diệp Tông và chú đẹp trai, nhưng tốc độ lại rất nhanh. Cô bé và Ngạn Ngạn được đặt ở ghế sau, hai bên là hai người đàn ông hung dữ. Cô bé dễ dàng cho ra kết luận: “Hai chú là kẻ xấu!”

Ngạn Ngạn nhẹ nhàng kéo cô bé, còn kinh hoàng lắc đầu, Mạch Miêu cũng không động. Chú đẹp trai từng nói với cô bé, không cần sợ người xấu, chú đẹp trai sẽ không để cho bất cứ người xấu nào tổn thương cô!

Nghĩ vậy, Mạch Miêu thoáng dừng cảm hơn: “Mấy chú thả tụi cháu ra, bằng không chú đẹp trai sẽ đánh từng chú đến khóc luôn đó!”

Một kẻ xấu bên cạnh cô bé lại có thể bật cười: “Con bé này còn cổ đầu.”

Kẻ bên cạnh Ngạn Ngạn thì lại không kiên nhẫn: “Con nhỏ kia câm miệng lại, bằng không đánh gãy mồm đó!” Nói xong liền vung tay lên.

Mạch Miêu đang định ôm đầu thét lớn, lại nghe người bên cạnh mình nói: “Dừng tay! Cậu chủ cô tình cần dặn, không thể làm bị thương!”

Người kia ngưng ngưng thu tay lại: “Tao chỉ hù nó chút thôi.”

“Hù dọa cũng không được! Ông chủ giữ lại nó tắt cần dùng, có gì không hay xảy ra, mày đền mạng hoặc tao đền mạng đó!”

Mạch Miêu nghe đến mơ hồ. Cậu chủ? Ở nhà, cô bé thường nghe A Phi gọi chú đẹp trai là cậu chủ. Chẳng lẽ... cô hoài nghi hỏi: “Mấy chú quen chú đẹp trai à?”

“Chú?” Hai người nọ cũng hồ đồ, “Không phải Diệp Tông là cậu nó à, sao lại biến thành chú?”

Mạch Miêu càng lơ mơ hơn: “Mấy chú biết cậu của cháu à?”

“Lộn xộn cái gì.” Người nọ lấy viên kẹo nhét vào miệng Mạch Miêu, “Ông chủ nhà tao có làm ăn với cậu mày, cần mày giúp đỡ. Ngậm miệng lại thì lát nữa còn có kẹo ăn.”

“Hóa ra chú mời cháu đi giúp đỡ à!” Mạch Miêu thờ phào một cái, “Sao mấy chú không nói sớm! Hung dữ như vậy làm gì! Cứ để đó cho cháu! Ngan Ngan đừng sợ, mấy chú này xin chúng ta giúp đỡ thôi. Nè, kẹo mình cắn một nửa, nửa phần này của cậu!”

Hai người đàn ông há hốc mồm, yên lặng ngó ra bên ngoài cửa. Nghe nói con người Diệp Tông kín đáo cơ trí và thận trọng, nhưng cháu gái này của anh ta... tim cũng thật lớn nhè.

Họ không bắt nhầm người chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chương 49-2

Vài giờ trôi qua, hai đứa bé vẫn không chút tin tức, Diệp Nghi ngờ ngác ngồi trước cửa sổ, mặt mày tái mét, cả người như bị rút mất hồn phách. Tà dương chiếu thẳng vào mắt cô, cô lại không chút phản ứng, vẫn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

Diệp Tông đi đến trước bậc cửa, kéo cửa chớp xuống, nhẹ nhàng nói: “Em vào giường nằm một chút, được không?”

Diệp Nghi lắc đầu: “Anh ơi, là em tồi tệ, Mạch Miêu mới rời khỏi em, đúng không anh?”

Giọng điệu cô hốt hoảng, Diệp Tông lo lắng cô bị kích thích, nắm chặt tay cô: “Nói bậy bạ gì đó!”

“Bởi vì em quá ích kỷ.” Một giọt lệ rơi xuống mu bàn tay của Diệp Tông, “Em nên sớm rời khỏi Quý Thừa, cho dù để con lại cho anh ấy, em ra đi một mình, em cũng có thể rời khỏi anh ấy. Em luyện tiếu con em, cho nên ở lại bên anh ấy, nhưng hai chúng em có duyên không phận. Em không đi, nên ông trời đã cắt đứt mối liên hệ duy nhất giữa chúng em, bức em đi.”

Cầm Diệp Tông căng cứng, sắc bén gần như để chính anh cảm nhận được đau đớn. Anh không dám đem những suy đoán của mình nói với Diệp Nghi. Diệp Nghi và Thượng Vi căn nguyên thâm hậu, nếu biết chuyện đứa bé mất tích có liên quan đến cô ta, không chừng sẽ phát điên. Hơn nữa, đối thủ lại là một phụ nữ thâm độc... Nhiều giờ đã trôi qua rồi, anh không dám ôm nhiều hy vọng.

Diệp Tông ôm ghì lấy Diệp Nghi: “Xin lỗi em gái, xin lỗi.” Là người anh này vô dụng, ngay cả chuyện nhỏ như bảo vệ em cũng không làm được.

Đến tình trạng này, Diệp Tông lo lắng nhất là Quý Thừa. Biết rõ hết thấy đều là Thượng Vi làm, nhưng Diệp Tông không có chứng cứ. Tình hình trước mắt, bất cứ ai cũng nghĩ đều do họ Diệp gây chuyện, mà quảng chỉ trích Thượng Vi không những vô ích, ngược lại sẽ làm bản thân càng thêm bất lợi.

Nhưng mà, nếu Quý Thừa tin tưởng Thượng Vi, hơn nữa đồng ý mượn tiền của họ Thượng... Vậy chẳng khác nào ân đoạn nghĩa tuyệt với Diệp Nghi. Không còn con gái cũng không còn chồng, Diệp Tông thật không biết, cô chịu nổi cú sốc này hay không.

Reng reng reng!

Tiếng chuông vang lên, Diệp Nghi nhào đến bàn, đoạt lấy điện thoại của Diệp Tông: “Có tin tức gì?”

Cột một tiếng, di động rớt mạnh xuống đất. Diệp Tông mất thấy Diệp Nghi ôm bụng rồi ngã xuống, vội vàng xông lên đỡ cô: “Em làm sao vậy?”

“Anh hai...” Diệp Nghi run rẩy như bị điện giật, “Bến tàu... mau đưa em đến bến tàu.”

Trời trong gió nhẹ, vốn dĩ thời tiết tốt vô cùng. Hoàng hôn buông xuống, bến tàu ngay biển như nhuộm một màu u tối mong manh. Nhưng mà, Diệp Nghi chưa từng cảm thấy giá lạnh như hiện tại. Hai chân như nhũn ra, bụng đau lâm râm, nếu không phải Diệp Tông vẫn luôn đỡ eo cô, có lẽ cô đã sớm té xuống đất.

Quý Thừa đứng đối diện cô ở xa xa, về mặt mơ hồ, đứng sòng vai cùng Thượng Vi. Diệp Nghi án mạnh lồng ngực, lại vẫn cảm nhận được lòng cô như tan ra từng mảnh không thể cứu vãn.

Mặt Thượng Vi trắng như tờ giấy, hai mắt đỏ bừng, hiếm khi không trang điểm, gục xuống đất cự kỳ bi thương động lòng người: “Ngan Ngan đáng

thương, con đi đâu vậy? Mạng con sao lại khổ thế này?”

Vừa khóc, cô vừa quan sát phản ứng của những người xung quanh, càng thấy càng yên tâm. Cô vốn lo lắng, bọn trẻ bị Quý Thừa hoặc Diệp Tông cướp đi. Nếu thực sự là vậy, tất cả mọi chuyện cô lao tâm sấp xếp đều tan như bọt biển.

Nhưng mọi người tâm sự nặng nề, bọn trẻ rõ ràng không ở trong tay họ. Vậy thì càng tốt. Bất luận thế nào, qua khỏi đêm nay rồi tính tiếp. Chỉ cần Quý Thừa cầm tiền của cô, Diệp Nghi liền cuốn xéo.

Ai cũng không để ý đến Thượng Vi. Diệp Tông trực tiếp hỏi viên cảnh sát bên cạnh: “Anh gọi chúng tôi đến, là đã phát hiện ra manh mối?”

Viên cảnh sát gật đầu: “Người tình nghi che giấu rất tốt. Chúng tôi đuổi theo chiếc xe khả nghi ra khỏi Venetian, truy đến tận đây, sau đó liền mất dấu. Xe họ lên một chiếc tàu chở hàng, mục đích là đi Chicago, Mỹ.”

Mọi người cùng lúc rung mình. Chicago... Nơi đó cách Indiana chỗ của họ Lê chỉ một bên cảng. Trong lòng Thượng Vi kinh hoàng, đây vốn là cô an bài. Như vậy, Quý Thừa sẽ nhận định bọn trẻ được đưa đến họ Lê, là thủ pháp của Diệp Tông không thể nghi ngờ. Thế nhưng, là ai có thể cướp bọn trẻ đi?

Quả nhiên, Quý Thừa bỗng tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Diệp Nghi. Anh cúi mắt bình tĩnh nhìn cô, đáy mắt sâu thẳm đang dậy sóng. Anh vài lần muốn lên tiếng, cuối cùng vẫn không nói gì.

Tầm mắt Diệp Nghi theo biểu hiện sắc bén của anh chuyển qua đôi gò má tái nhợt, rồi đến khóe môi khẽ nhếch, cuối cùng dừng ở đôi mắt vẫn vẹn to mầu. Thật lâu sau, cô mỉm cười thê lương: “Không lẽ anh muốn hỏi em, rốt cuộc có phải là em làm hay không?”

Quý Thừa nhìn cô trần trối, khẽ hỏi: “Phải không?”

Mặc dù biết anh bị người khác rắp tâm che mắt, nhưng Diệp Tông vẫn nổi dóa: “Quý Thừa, cậu xem không thấy phản ứng của nó à? Cậu cảm thấy nó đang giả đồ sao? Cậu nghĩ tôi và nó đưa bọn trẻ đi chơi à?”

Diệp Nghi dè tay Diệp Tông lại, lắc đầu, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Quý Thừa: “Em nói không phải, anh tin không?”

“Anh không...” Quý Thừa dừng như muốn giải thích, rồi lại một mối buông xuôi, “Diệp Nghi, em đang trách anh sao? Nhưng em đừng quên, trước kia em đã làm thế một lần với anh rồi.”

Tuy rằng đã sớm không kỳ vọng, nhưng chính tai nghe được, đáy lòng thoáng lạnh lẽo, đau tận tâm can.

“Đừng vậy.” Cô cố gắng mỉm cười, “Là em làm sai nhiều chuyện, cho nên khó biện bạch cho mình. Anh không tin thì cứ không tin đi, chẳng sao hết. Thế nhưng, nếu có tin tức của con, xin anh nhất định phải nói cho em biết. Cảm ơn.”

Nói xong, cô kéo Diệp Tông đi: “Anh à, chúng ta về thôi.”

Quý Thừa mắt thấy cô càng đi càng xa, trái tim hết như bị sợi dây thừng vô hình siết chặt, theo sự gia tăng của khoảng cách, dây thừng càng siết càng chặt, gần như siết đến tim anh máu thịt văng đầy.

Không, anh sẵn sàng tin tưởng cô, cô không thể đi! Quý Thừa vươn tay, đang muốn tiến lên, tiếng của Thượng Vi đột nhiên bay đến: “Bác gái à, là con. Phải không? Thật tốt quá! Ngân hàng còn năm phút nữa đóng cửa, may là còn kịp! Con đi nói với cha con một tiếng, lập tức chuyển khoản ngay!”

Cúp máy, cô kích động hướng về Quý Thừa: “Quý Thừa, bác gái triệu tập cuộc họp khẩn cấp, liên quan đến lợi ích, anh lại bận rộn, cho nên các cổ đông lâm thời quyết định, dưới tình huống anh vắng mặt đã biểu quyết chuyển khoản tiền Thượng thị, vừa mới thông qua. Tiền sẽ lập tức vào tài khoản, Quý thị được cứu rồi!”

Quý Thừa đứng lại, tựa như không nghe được lời cô nói, đáy mắt tối tăm như đứng hình, khóa trụ bóng lưng mong manh trước mặt. Nghe thấy Thượng Vi nói, tầm lưng cứng còng của Quý Thừa lập tức thả lỏng: “Chúc mừng.”

Hai chữ này như đâm mạnh vào trái tim của Diệp Nghi. Anh chạy nhanh đến, cầm lấy hai vai của Diệp Nghi, xoay cô đối mặt với mình: “Diệp Nghi, anh không...”

“Không sao.” Diệp Nghi bình tĩnh nói, “Em nhớ rồi, Thượng thị cho anh vay tiền, thì điều kiện là anh ly hôn. Hai mươi triệu này, là họ Diệp em đã làm lỡ một lần, không thể chậm trễ lần thứ hai. Vốn nói chờ con về chúng ta sẽ ly hôn, hiện tại xem ra anh không chờ được đến lúc đó. Chừng nào anh có thời gian thì đến tìm em, mau chóng đi làm cho xong.”

“Diệp Nghi!”

“Diệp Nghi, không phải cô đang hiểu lầm gì đó chứ?” Thượng Vi vội bước đến, “Tuy rằng cha tôi có nói, Quý Thừa muốn mượn tiền của Thượng thị, thì trước tiên phải ly hôn với cô, nhưng chuyện này còn chưa có kết luận, cô đừng nghĩ lung tung! Anh ấy cũng giống tôi, lo lắng chuyện bọn trẻ, mới có thể nhắc lại nợ cũ với cô, cô đừng để tâm...” Nói xong, còn đưa tay vỗ vai của Diệp Nghi.

“Đừng chạm vào tôi!” Diệp Nghi đột nhiên bộc phát.

Mâu thuẫn giữa cô và Thượng Vi tồn tại đã lâu, nhưng chưa bao giờ ra mặt đối chọi gay gắt với nhau. Hiện giờ xảy ra chuyện bọn trẻ, Thượng Vi lại đến châm ngòi, rốt cuộc cô cũng không nhịn được nữa: “Cô Thượng chỉ vội vã vui vẻ dùm Quý Thừa, mà tuyệt nhiên không lo lắng cho thằng bé à? Hay là bởi vì, Ngạn Ngạn thực sự không phải con trai của chị cô, cho nên mới khóc lóc một chút là có thể quên sạch sành sanh?”

Diệp Nghi nhìn thế nào lại biết Ngạn Ngạn không phải con của chị cô? Trong lòng Thượng Vi lo lắng, vì phải che giấu, cô nhanh chóng bắt lấy tay của Diệp Nghi, về mặt oán thán: “Diệp Nghi, sao cô có thể nói như vậy? Ngạn Ngạn mất tích sao tôi lại không sốt ruột chứ? Nhưng Quý thị hiện tại là lúc sống còn, chẳng lẽ cô không lo lắng thay Quý Thừa sao?”

Diệp Nghi phũ phàng: “Cô buông ra!”

Giữa lúc hỗn loạn, Quý Thừa thấy cô bị Thượng Vi bắt lấy, vội vàng đi đến ngăn cản hai người. Ngay khoảnh khắc anh tách hai cô ra, Thượng Vi đột nhiên né một cái, sau đó ôm chặt lấy Quý Thừa.

Diệp Nghi bị Thượng Vi đẩy mạnh, mà Quý Thừa lại bị Thượng Vi ôm, khiến cô bị hất lui về sau. Từ đó nhìn thấy, hết như Quý Thừa vì che chở cho Thượng Vi mà đẩy Diệp Nghi ra. Diệp Nghi bị nắm chặt cánh tay rồi thả ra nên lùi mạnh hai bước, rốt cuộc té ngã.

“Em!”

“Diệp Nghi!”

Diệp Nghi ôm bụng, cuộn mình lại. Quý Thừa bế cô lên: “Diệp Nghi, em sao vậy?”

Cô khó khăn ngẩng đầu. Ánh tà dương hắt lên khuôn mặt tái mét của cô, hiện lên nét đẹp thê lương động lòng người: “Quý Thừa, ba năm trước anh đánh đổ em, nói cả đời em cũng không thể phôi sạch quan hệ với anh, anh thắng. Hiện tại, em lại mang thai. Thế nhưng Mạch Miêu đã mất, đứa con thứ hai có thể cũng muốn rời khỏi chúng ta. Chúng ta lại đánh cuộc được không, anh nói xem lúc này đây, có phải chúng ta phải hoàn toàn phôi sạch quan hệ không?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 50-1

Diệp Nghi đặc biệt sợ bệnh viện. Bởi vì mẹ cô bệnh, trước kia cô không thể không thường xuyên ra vào chỗ này. Mỗi một lần nhập viện rồi xuất viện, thứ mang đến không phải là nghèo khó, mà chính là tuyệt vọng, đôi khi còn có nhục nhã.

Nhưng mà hiện tại, nằm trên chiếc giường trắng tinh, nhìn vách tường trắng toát, nghe tiếng dụng cụ lạnh lẽo va chạm nhau, cô trái lại vô cùng bình tĩnh. Có lẽ đây chính là cái gọi là giải thoát.

Cửa phòng lạch cạch mở ra, có tiếng bước chân quen thuộc hình như dờ dẩn rất nhiều so với dĩ vãng. Diệp Nghi không nhúc nhích, nhìn thẳng lên trần nhà: “Đến rồi à.”

Tiếng người phụ nữ trên giường khàn khàn, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao, gần như hòa cùng một thể với chiếc gối. Quý Thừa đưa tay muốn chạm vào mặt cô, lại chậm rãi buông xuống ở nơi xa xa. Diệp Nghi không đợi được anh lên tiếng, vì thế thân nhiên hỏi: “Diệp Tông đã nói với anh rồi à?”

Anh im lặng, Diệp Nghi nghĩ Quý Thừa mặc nhận: “Nếu nội dung thỏa thuận anh không có ý kiến...”

“Xin lỗi em.” Quý Thừa đột ngột lên tiếng. Tiếng anh rất trầm rất thấp, hết như chiếc đĩa nhạc kiểu cũ bị vỡ, thậm chí hơi run run, “Diệp Nghi, xin lỗi em, anh không biết...”

“Anh không có lỗi gì với em cả.” Diệp Nghi cắt lời anh. Cổ họng khô khốc, cô nói thật gắng sức: “Quý Thừa, vừa rồi em nằm mơ, mơ thấy diễn biến từ lúc chúng ta quen nhau đến bây giờ. Kỳ thực khi nghiền ngẫm lại, anh thực sự chưa từng có lỗi với em.”

Mỗi Quý Thừa hơi mấp máy, lại không nói được chữ nào. Diệp Nghi tiếp tục: “Chúng ta đã thống nhất, em cần tiền, anh muốn họ Diệp. Thứ em muốn đều đạt được, nhưng còn anh? Ba năm trước, anh vì tìm kiếm em mà không thu mua Diệp thị. Lúc này đây, lại bởi vì em, anh chọn hợp tác với họ Diệp, kết quả suýt phá sản.”

Nói đoạn, rốt cuộc cô cũng nhìn về phía Quý Thừa. Anh từ từ nhắm hai mắt lại, giữa đầu mày nhíu chặt, nghiêng rằng, hết như đang ần ần nổi đau cực lớn. Diệp Nghi với tay cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của anh: “Anh xem, nói thế nào đều là em có lỗi với anh. Là em quá sai lầm. Anh họ Quý, em họ Diệp, hai nhà mặc dù không có thâm thù đại hận, nhưng ân oán tích tụ đã lâu, có thể chung sống hòa bình đã là không dễ dàng, nhưng em lại cưỡng cầu thứ tình cảm lớn hơn, sau lại phát hiện không chiếm được, lại dùng cách thức cực đoan để bỏ đi. Còn có Mạch Miêu, lúc nào em cũng nghĩ nó chỉ là đứa con ngoài ý muốn, anh không quan tâm đến, cho nên...”

“Không phải ngoài ý muốn.” Tiếng nói nghẹn ngào âm trầm vang lên.

Diệp Nghi sững sờ hồi lâu, hỏi: “Cái gì?”

“Không phải là đưa con ngoài ý muốn.”

Quý Thừa khụy xuống trước giường, cầm tay họ đang giao nắm tì vào trán: “Anh biết em luôn dùng thuốc tránh thai, liền trao đổi thuốc của em. Lần cuối cùng đó, cũng không có dùng biện pháp tránh thai nào.”

“Cái gì?” Thật lâu sau, Diệp Nghi ngơ ngác hỏi, “Tại sao?”

Mỗi chữ thốt ra đều vô cùng gian nan: “Họp đồng sắp đến hạn, anh thấy em tích cực chuẩn bị rời khỏi cuộc sống sau này của anh, anh đột nhiên ý thức được, anh không muốn em đi, nhưng mà, em lại muốn nhanh chóng rời đi. Em có Nghiêm Hàn, anh không tranh lại anh ta, chỉ có thể dùng đứa con để giữ em lại. Nhưng mặc dù đã có con, em vẫn không muốn ở lại. Diệp Nghi, em chán ghét anh đến vậy sao?”

Chán ghét? Cô sao có thể chán ghét anh? Cô chính vì quá yêu anh, mới không cách gì trơ mắt nhìn anh dây dưa không rõ với người phụ nữ khác, mới không hy vọng anh vì đứa con này mà bị vây hãm trong một cuộc hôn nhân bất hạnh.

Diệp Nghi muốn bật cười, nước mắt lại chảy ra. Không duyên phận, đúng là không duyên phận. Giữa họ vĩnh viễn bị ngăn cách bởi âm mưu gia tộc, mưu tính cùng lợi ích, cuối cùng chỉ có thể chứng kiến sai lầm ngẫu nhiên hết lần này đến lần khác.

“Cứ như vậy đi.” Cô yếu ớt cười, “Quý Thừa, chúng ta đừng né tránh nữa. Cho dù em yêu anh, anh cũng yêu em, nhưng chuyện đến nước này, không còn cách nào tiếp tục nữa. Quý thị và Diệp thị bất hòa, vay tiền Thượng thị đã thành kết cục đã định, quan hệ giữa chúng ta, cổ đông bên nào cũng không có ý giải quyết. Hơn nữa, anh đã không tin em, trối buột nhau còn phải đề phòng lẫn nhau, hà tất phải vậy chứ.”

“Anh không.” Quý Thừa gục mặt không thấy được biểu hiện. Nhưng sức lực trên tay thật lớn, gần như bóp nát tay Diệp Nghi, “Anh không hề không tin em, anh chỉ muốn...”

“Anh tin em, tại sao lại hỏi câu đó?” Diệp Nghi lắc đầu. “Chuyện vay tiền và chuyện con em có biết nội tình hay không?” Quý Thừa, anh chính là không tin em. Nhưng em không trách anh.”

“Lúc đầu là em oán anh, nhưng cần thận suy nghĩ, em có tư cách gì oán trách anh? Năm đó em bỏ trốn, đây là báo ứng. Đổi lại là em, em cũng không tin.”

Tiếng Quý Thừa lí nhí: “Diệp Nghi, là anh sai rồi, anh không biết em có thai...”

“Không biết thì có lỗi gì?” Diệp Nghi dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Vì sao hôm nay đặc biệt sáng: “Quý Thừa, không ai sai hết, chỉ là không thích hợp mà thôi. Vì gia tộc đối đầu, cho nên chỉ có thể mưu tính nghi ngờ vô căn cứ. Đừng miễn cưỡng nữa anh. Anh buông tha em, em cũng buông tha anh, mỗi người tự sống cuộc sống của riêng mình đi. Có tin của con thì chúng ta còn liên hệ, anh mãi mãi là ba của nó.”

Lúc Diệp Tông vào, Diệp Nghi vẫn giữ tư thế ngấm sao, không hề nhúc nhích. Diệp Tông đáp chắn cho cô: “Anh ta đồng ý ly hôn?”

“Ừm.”

Diệp Tông do dự một lúc mới hỏi: “Chuyện Mạch Miêu... Em nói sao với anh ta?”

Diệp Nghi đưa lưng về phía anh, hỏi lại: “Vậy anh nói thế nào với anh ấy?”

“Anh ta hỏi em bị làm sao. Anh nói, em bị kích động, sau đó rơi xuống nước còn chạy tới chạy lui, cuối cùng còn bị Thượng Vi đẩy ngã, anh ta cảm thấy thế nào?”

“Anh ấy trả lời sao?”

“Anh ta không nói gì, trực tiếp vào tìm em.” Diệp Tông dừng một chút, hỏi: “Em, anh ta không hỏi lại em chuyện Mạch Miêu à?”

Diệp Nghi quay đầu, nở nụ cười tối nghĩa mà âm đạm: “Anh ấy không hỏi nữa, ngay cả mở miệng hỏi em một câu cũng không dám. Vợ chồng với nhau mà chúng em có thể đến mức này. Thì ra người ta nói như miếng băng mỏng, quan hệ tụi em còn mỏng manh yếu ớt hơn miếng băng đó, thật không thể kéo dài nổi nữa.”

“Kéo dài hay không là một chuyện, đứa nhỏ lại là chuyện khác.” Diệp Tông thờ dãi, “Anh ta không hỏi, em định sẽ không nói với anh ta đứa bé vẫn còn à?”

“Nếu em nói với anh ấy, anh ấy sẽ không ly hôn.” Diệp Nghi dời mắt, “Vậy thì có gì tốt? Họ Thượng sẽ làm loạn, cổ đông của Quý thị sẽ nhốn nháo, ngay cả chiếc ghế chủ tịch anh ấy đều có thể vứt bỏ. Nhưng anh và anh ấy thế nào? Cái gì cũng sẽ không thay đổi. Anh ấy vẫn sẽ đề phòng em, vẫn dây dưa không rõ ràng với Thượng Vi. Chuyện muốn làm thì không làm được, còn muốn cùng nhau khổ sở, để làm gì.”

“Cho nên lần này em lại gạt anh ta?”

“Chuyện tình rồi rắm đến mức này, chính vì năm đó em lẩn trốn chọc anh ấy nổi giận. Một sai lầm không thể phạm đến hai lần. Bác sĩ chẳng phải đã nói đứa bé rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng không thể giữ được à? Cho nên hiện tại không cần nói, nếu không ngày nào đó thực sự mất đi, lại tăng thêm phiền não. Ly hôn trước đã, tình hình ổn định rồi em sẽ nói với anh ấy. Chờ đến khi Quý thị vượt qua được phong ba, không có dây dưa với hôn nhân và lợi ích, không chừng ngược lại có thể tỉnh tâm mà quyết định.”

Diệp Tông hồi lâu không nói gì. Diệp Nghi giương mắt: “Anh hai, ba năm trước anh từng hỏi em suy nghĩ kỹ chưa. Lần này anh không hỏi à? Hay anh cảm thấy em đã làm sai?”

“Không phải.” Diệp Tông thở dài: “Hai người đi một vòng lớn, cuối cùng vẫn đến bước ly hôn. Có chút giống như ba năm trước, nhưng không quá giống. Đặc biệt là em, như đột nhiên không còn là em.”

“Có thể là em đã lớn hơn.” Diệp Nghi nhắm mắt lại, “Hiện tại em không có lòng dạ nào quản chuyện khác, em chỉ muốn biết Mạch Miêu ở đâu. Nếu để em biết là ai tôn trọng nó, em nhất định, nhất định khiến người đó phải chết.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chương 50-2

Macau vào đêm, cũng là buổi sáng ở Indiana.

Lê Ly mở mắt. Toàn thân đau nhức, kèm theo sức nhìn cũng hết sức mơ hồ. Rèm không kéo, chỉ có chút nắng nhẹ, phác họa ra một bóng lưng cao gầy.

Anh đến đây, nhất định là giấc mơ. Lê Ly mỉm cười: “Diệp Tông?”

Khác với những giấc mơ trước, anh lại có thể chậm chậm xoay người, đi về phía cô. Lê Ly không tin, khẽ nói: “Diệp Tông, anh đến đây thực ư? Em còn tưởng...”

‘Diệp Tông’ đi đến trước giường, ngón tay thon dài xẹt qua trán, hai bên tóc mai, đôi má, cuối cùng dừng ở cằm cô, miết mạnh: “Lê Ly, cô thật lợi hại.”

Lê Ly bị đau hít mạnh, tầm mắt đột nhiên sáng tỏ: “Chu Thần?!” Đột nhiên ngồi bật dậy, cô ôm chần lúi về đầu giường, “Sao anh lại ở chỗ này?!”

“Tôi ở đây không hợp lý bằng Diệp Tông ở đây à?” Hai tròng mắt Chu Thần lạnh băng, mỉm cười: “Đầu bị đụng đến chạm mạch à, hỏi câu gì thế?”

“Đụng?” Lê Ly nhìn quanh quất, cổ găng nhớ lại.

“Tai nạn xe.” Chu Thần lạnh nhạt nói, “Hôn mê một lúc, không có chuyện gì.”

Lê Ly nhìn anh ta một cách đề phòng, bỗng nhiên hoảng hốt: “Bây giờ là mấy giờ?”

“Đừng nghĩ nữa, không kịp đâu.” Chu Thần tao nhã ngồi xuống, nắm tay cô, “Tiền gửi đi tôi đã rút về hết, Diệp Tông không giúp được Quý Thừa. Nghe nói, ngày mai hẳn với Diệp Nghi sẽ ly hôn.”

“Cái gì?!” Lê Ly rút mạnh tay, ngón tay Chu Thần lại như gọng sắt, khiến cô đau nhức một trận: “Anh dựa vào cái gì?”

Ý cười Chu Thần càng đậm, vẻ lạnh lẽo trong mắt càng thấu xương: “Dựa vào tôi là chồng cô, có đủ chưa?”

“Hiển nhiên không đủ!” Lê Ly quát, “Chu Thần, chúng ta đã nói không can thiệp chuyện của nhau, anh cũng đã ký tên đồng ý rồi.”

“Lúc ký tên tôi cũng đã từng cảnh cáo cô, làm gì cũng được tùy cô, nhưng đừng bao giờ cầm súng tôi?”

“Đó là giao dịch thương mại bình thường! Cầm súng cái gì?!”

“Giao dịch thương mại bình thường?” Chu Thần cười thành tiếng, “Giao dịch thương mại bình thường của Lê thị các người không dùng hợp đồng à? Thậm chí giấy nợ cũng không viết? Tôi cũng hỏi cô mượn hai mươi triệu như vậy, cô có cho mượn không?”

“Anh...” Lê Ly không nói nên lời, chỉ có thể cố gắng hắt anh ta ra, quay đầu tìm điện thoại.

Chu Thần đứng lên, hờ hững nhìn xuống cô: “Muốn giải thích với hân? Đừng nóng vội, tôi đã giải thích rồi, nói cô sợ tôi ghen, cho nên đòi ý, rút lại tiền cho mượn. Lê Ly, đừng quên, lúc trước vì lấy tôi nên cô mới bỏ hân. Cô đoán xem, lý do thoái thác của tôi và cô, hân chọn tin ai?”

Động tác Lê Ly cứng đờ: “Tại sao? Chu Thần, anh cũng biết, chỗ tiền này mặc dù là Diệp Tông mượn, nhưng là để giúp em gái anh ấy. Anh và em gái anh ấy đâu có quen biết, không oán không thù, tại sao anh lại hủy hoại hạnh phúc của cô ấy?”

“Tại sao phải nhìn cô ta hạnh phúc?” Chu Thần bóp cằm cô, nâng lên: “Hạnh phúc của tôi bị họ Lê các người hủy hoại, cho nên tôi không muốn thấy người khác hạnh phúc, nhất là người có quan hệ với họ Lê các người. Bên cạnh tôi, ai cũng đừng mong diễn tuồng tình nhân sẽ thành quyền thuộc. Tôi không được, cô và Diệp Tông không được, Diệp Nghi và Quý Thừa cũng không được.”

Ngày ký đơn ly hôn, nắng nhẹ. Diệp Tông vốn muốn đi cùng Diệp Nghi, lại bị cô từ chối: “Chắc thật lâu em với anh ấy cũng sẽ không gặp lại, anh, anh để em tự đi đi.”

“Được rồi.” Diệp Tông thỏa hiệp, “Nhưng sức khỏe em vẫn chưa hồi phục, hãy để Triệu Dương đi cùng em.”

Vì để tránh tai mắt của người khác, họ hẹn nhau ở một hội sở kín đáo. Nhìn thấy địa chỉ Quý Thừa gửi đến, Diệp Nghi cảm thấy có hơi châm chọc. Lại có thể là nơi năm đó họ ký hợp đồng trước hôn nhân, không biết Quý Thừa là vô tình hay cố ý.

Cũng tốt, Diệp Nghi nghĩ, đây xem như là có trước có sau.

Trang trí trong hội sở lại không chút thay đổi, ngay cả nhân viên đều từng gặp qua, mở miệng đã kêu cô là cô Diệp. Men theo lối đi quanh co kín đáo, Diệp Nghi đi thẳng vào bên trong, rồi đột nhiên cảm thấy thời gian đã trôi qua thật lâu. Cô gọi nhân viên dẫn đường lại: “Tôi từng gặp qua anh rồi đúng không?”

“Trí nhớ cô Diệp thật tốt.” Người nọ mỉm cười, “Tám năm trước lần đầu cô Diệp đến đây, chính là tôi phục vụ cô.”

“Trùng hợp vậy?” Diệp Nghi hoài nghi hỏi.

Nhân viên nọ dừng chân mở cửa, cười không hề sợ hãi: “Cô Diệp, đến rồi. Anh Quý đang đợi cô ở bên trong.”

Lại là cuộc đối thoại hết như tám năm trước. Diệp Nghi lắc đầu, nhấc chân vào phòng riêng. Quý Thừa lặng lẽ ngồi bên cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính, nhờ sùnn mặt hoàn mỹ mà hắt ra thứ ánh sáng hài hòa. Anh nghiêng đầu xoay người, ôn tồn nhận nhận, hết như năm đó: “Lại đây ngồi đi.”

Điều duy nhất không giống chính là, ánh mắt khi đó của anh hồ hững, hiện tại lại mang vẻ hoang liêu. Diệp Nghi bước đến ngồi xuống, trực tiếp mở tập văn kiện trước mặt ra. Có đôi mắt sáng quắc trên đỉnh đầu cô, cô giống như không nhận thấy: “Bản cũ thảo luận cùng Diệp Tông đã nhất trí rồi chứ?”

Không có tiếng đáp lại. Luật sư thấy Quý Thừa nhíu mày, vội vàng nói tiếp: “Ngoại trừ tài sản, các điều khoản khác đều nhất trí. Anh Quý kiên trì, tài sản trước kia tặng cho cô Diệp đều thuộc về cô Diệp đây.”

“Anh không cần như vậy.” Diệp Nghi ngẩng đầu, “Quý Thừa, không phải em muốn vạch rõ ranh giới với anh, chỉ là hiện tại Quý thị đang lúc khó khăn, tài sản này vô dụng với em, nhưng lại hữu dụng với anh, anh vẫn nên...”

“Thứ anh đã tặng đi rồi tuyệt đối sẽ không cảm về.” Anh nhìn cô chăm chăm, nặng nề nói, “Nếu em không muốn phân rõ ranh giới với anh thì nhận đi.”

“Vậy ký tên đi.” Vừa ký tên, cô vừa nói, “Con gái... Chờ đến khi tìm được con bé, em sẽ nói với nó thân phận của anh. Tuy rằng nó sống với em, nhưng lúc nào anh cũng có thể thăm nó.”

“Diệp Nghi.” Trái cô Quý Thừa khó khăn di chuyển, “Con bé...”

“Sẽ tìm về được. Nhất định sẽ tìm được.”

Trao đổi văn kiện, lại ký tên. Chữ ký của Diệp Nghi vẫn tinh tế, nhưng nét chữ của Quý Thừa không trầm ổn ngay ngắn như ngày thường, lại vô cùng qua quýt. Diệp Nghi đóng văn kiện lại.

Quý Thừa đang nhìn cô. Tròng mắt anh đen đến đáng sợ, đáy mắt cũng u tối, khiến khuôn mặt gần như trong suốt. Tám năm trước, anh mỉm cười với cô, vươn tay nói: “Diệp Nghi, hợp tác vui vẻ.”

Anh khi đó tự tin kiên định, ôn hòa lễ nghĩa, đồng thời rất vững chãi. Tám năm, bởi vì sự tồn tại của cô, chuyện anh muốn làm vẫn không thành công. Chỉ mong khi cô đi rồi, anh có thể trở về quỹ đạo. Vì thế, Diệp Nghi đứng lên hết như anh năm đó, mỉm cười, vươn tay: “Quý Thừa, hy vọng mọi mong muốn của anh sẽ được đền đáp.”

Quý Thừa bình tĩnh ngồi yên tại chỗ. Bóng dáng người phụ nữ kia mảnh mai mà quyết tuyệt đã sắp đến cửa. Mong muốn sẽ được đền đáp? Vì sao anh đột nhiên cảm thấy, hết thấy mọi mong muốn trước giờ không còn ý nghĩa gì hết?

Anh bỗng đứng lên: “Diệp Nghi, em còn nhớ quá khứ không? Em có chút gì... lưu luyến anh không?”

“Có hay không đều đã là quá khứ.” Diệp Nghi mở cánh cửa gỗ nặng nề ra.

Cách đó không xa, ánh nắng rọi xuống khoảng sân trước mặt, cô đưa lưng về phía anh, giờ tay nhẹ nhàng nói: “Quý Thừa, tạm biệt.”

Ánh mặt trời chói mắt làm người ta muốn rơi lệ. Triệu Dương đang mở cửa xe giúp Diệp Nghi, điện thoại đột nhiên reo vang. Nghe xong mấy câu, anh đột ngột nắm lấy khuỷu tay của Diệp Nghi: “Cô, cô...”

Diệp Nghi nhú mày nhìn anh: “Anh đừng lắp bắp nữa, từ từ nói.”

“Không phải lắp bắp, chính là cô chủ nhỏ!”

Diệp Nghi sửng sốt nửa giây, hét to: “Mạch Miêu?!”

“Vâng!” Triệu Dương gật mạnh đầu, “Cô chủ nhỏ vẫn khỏe, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì, anh nói mau lên!”

“Chính là cô bé, cô bé hiện tại... đang ở trong tay Hàn Thiệu Thành.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Chương 51

Dưới sự thúc giục của Diệp Nghi, Triệu Dương lái xe như bay về nhà của Diệp Tông. Vừa dừng lại, Diệp Nghi liền nhảy vọt xuống, lao vào nhà: “Anh hai! Mạch Miêu nó...”

Mấy chữ còn lại bị nghẹn trong cổ họng, Diệp Tông đứng lên, nhẹ nhàng nói: “Em, chào bác Hàn đi.”

Ở chỗ ngồi đưa lưng về phía Diệp Nghi, một bóng dáng cao lớn đứng dậy, từ từ quay lại: “Cô Diệp, xin chào.”

Diệp Nghi đứng chết trân tại chỗ. Cái tên Hàn Thiệu Thành cô đã nghe qua rất nhiều, không chỗ nào là không liên quan đến mấy danh từ như giết người, hàng trắng. Con người như vậy, nghĩ lại chính là hung thần ác sát.

Mà thực tế thì, dáng vẻ của ông ta vô cùng bình thường, lúc trẻ thậm chí có thể nói là đẹp trai. Thế nhưng, đôi mắt tối tăm kia không giống mắt người, mà giống như một con thú nào đó, ra vẻ bình thản, nhưng không tìm thấy một chút tình cảm, chỉ có ánh nhìn lạnh lùng máu me.

Sau khi giật mình, Diệp Nghi chỉ còn phần nộ: “Là ông!”

“Em à.” Diệp Tông giờ tay cất ngang, “Là bác Hàn cứu Mạch Miêu, đừng vô lễ.”

“Cái gì?” Diệp Nghi sùng sốt, “Cứu ư?”

Hàn Thiệu Thành mỉm cười nói: “E rằng cô Diệp đã đắc tội người nào đó. Hôm cô ngồi thuyền đã sắp xếp trước rồi, chèo vào dòng kênh hẻo lánh, rơi xuống nước, cứu giúp, đều có người cố tình giăng bẫy, muốn bắt cóc hai đứa trẻ.”

Diệp Nghi căng thẳng quan sát ông: “Sao ông Hàn biết?”

“Người của tôi đứng lúc đi ngang qua, đã thấy toàn bộ diễn biến.” Về mặt Hàn Thiệu Thành thần nhiên, “Tôi và cậu Diệp cũng coi như có chút giao tình, nên ra tay cứu giúp, không cần cảm ơn.”

Diệp Nghi vô cùng hoài nghi, thấy Diệp Tông lắc đầu với cô, liền chật vật hỏi: “Vậy con tôi hiện giờ ở đâu?”

“Nhà tôi.” Hàn Thiệu Thành không nhanh không chậm gọi điện thoại, “Cô Diệp cần gấp, để con bé bắt máy.” Nói xong liền đưa điện thoại cho Diệp Nghi, “Con gái của cô Diệp tính cách khá giỏi đấy, ở chỗ tôi đều vui đến quên cả trời đất.”

Diệp Nghi chụp nhanh lấy điện thoại, nói: “Mạch Miêu?”

“Mẹ ơi!” Mạch Miêu kích động, “Nhà ông của bạn con chơi vui ghê! Có giường nhúng, cầu độc mộc, còn có cầu trượt nữa!”

“Mạch Miêu!” Diệp Nghi liên tục nói, “Con có khỏe không? Ngan Ngan khỏe không?”

“À, Ngan Ngan nhất lắm mẹ, nhiều đồ chơi vậy mà không dám chơi. Nhưng không sao đâu, con sẽ bảo vệ bạn ấy!” Nói xong, tiếng của Mạch Miêu

chợt nhỏ xuống, “Mà mẹ ơi, con hơi nhớ mẹ đó, mẹ có thể đến đây chơi với con không?”

“Cục cụng ngoan, mẹ sẽ qua đó nhanh thôi.” Diệp Nghi suýt bật khóc, “Con ráng chờ mẹ nha, đừng bị thương, đừng chạy lung tung, biết chưa?”

“Dạ biết rồi, mẹ mau tới nha!”

“Tôi nói không sai chứ.” Hàn Thiệu Thành nhàn nhã lấy lại điện thoại, “Vui đến quên trời đất. Sân huấn luyện thuộc hạ của tôi đã được con gái của cô Diệp biếng thành công viên rồi.”

“Đã như vậy, ông Hàn, cảm ơn.” Diệp Nghi nhìn Hàn Thiệu Thành, lại nhìn Diệp Tông, “Xin hỏi, chừng nào thì tôi có thể đến đón con?”

“Tôi lập tức phái người đưa về. Cô Diệp cứ chờ.” Hàn Thiệu Thành mỉm cười, đi ra cửa, “Đừng cảm ơn tôi, hãy cảm ơn anh trai cô.”

Cửa đóng lại, Diệp Nghi hoắc mắt chuyển hướng Diệp Tông: “Anh hai, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Diệp Tông bước thong thả đến trước mặt cô, thấp giọng nói: “Có người muốn lấy chuyện Mạch Miêu mất tích để châm ngòi ly gián em và Quý Thừa, ly gián quan hệ giữa họ Diệp và họ Quý. Nhưng người đó không ngờ là, bộ ngựa bất ve chim sẽ chực sẵn, nửa đường nhảy ra một Hàn Thiệu Thành, cướp bọn trẻ đi.”

Ly gián? Diệp Nghi rung mình. Sao cô lại không nghĩ tới? Chuyện mượn tiền và chuyện bọn trẻ đồng thời xảy ra, sao trùng hợp được? Nghi ngờ giữa cô và Quý Thừa, cãi nhau, tan vỡ, mỗi một bước đều trúng kế người khác. Đứng lặng thật lâu, cô gian nan hỏi ra hai chữ: “Thượng Vi?”

Diệp Tông nắm lấy khuỷu tay cô, cho cô sức mạnh để chống đỡ: “Đây là suy đoán logic nhất.”

Cô gần như không tìm thấy giọng nói của mình: “Nhưng còn Ngạn Ngạn...”

“Có dính dáng đến con cháu nhà cô ta, càng có thể rũ sạch liên quan. Huống chi, thân phận thằng bé đó vốn còn nghi vấn, quan hệ với cô ta lại không thân cận, rất có thể chỉ là một con mồi tùy tiện đưa ra, mục đích là để tiếp cận Mạch Miêu và em.”

“Thượng Vi... Thượng Vi!” Móng tay Diệp Nghi bấm mạnh vào lòng bàn tay, toàn thân bắt đầu run rẩy, “Cô ta nhằm vào em chẳng sao cả, nhưng cô ta lại, lại...”

“Em gái, anh thề, nhất định sẽ khiến cô ta phải trả giá đắt.” Diệp Tông nắm chặt bả vai cô, “Chỉ cần con bé không sao, chính là may mắn.”

“Ừ.” Diệp Nghi dựa vào lòng Diệp Tông, “Làm em hủ vía. Anh hai, thực sự làm em hủ vía.”

Diệp Tông xoa đầu cô, “Không sao.”

Vừa định thả lỏng, Diệp Nghi lại cả kinh: “Không đúng, Hàn Thiệu Thành... ông ta sao lại giúp không chúng ta được?” Cảm thấy Diệp Tông hơi cứng đờ, cô đột ngột ngắt đầu, “Anh hai, sao lại vậy, anh nói em biết đi!”

Thấy anh không đáp, Diệp Nghi nghiêm mặt nói: “Anh hai, trước kia anh nói thân phận của em khó xử, nhưng em hiện giờ chỉ là Diệp Nghi, là con gái nhà họ Diệp, ngoài ra không có quan hệ với ai nữa. Kỳ Yên không ở đây, họ Diệp chỉ còn lại hai anh em mình, bất luận có chuyện gì, anh cũng phải nói cho em biết, được không?”

Sau khi Diệp Tông trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng gật đầu nói: “Hàn Thiệu Thành không phải giúp không công, ông ta trả Mạch Miêu cho chúng ta, điều kiện là bảo anh đi đối phó với Diệp Sóc.”

Diệp Nghi nghĩ một chút liền hiểu ngay: “Diệp Sóc vẫn giúp Hàn Thiệu Thành rửa tiền, khi họ Hàn thất thế, rất nhiều tài sản bị hán nuốt trọn. Hiện tại Hàn Thiệu Thành trở về đòi hán, hán lại không trả?”

“Gần giống như vậy. Vốn dĩ Diệp Sóc rửa tiền cho Hàn Thiệu Thành, Hàn Thiệu Thành nắm được chứng cứ Diệp Sóc rửa tiền, khắc chế lẫn nhau, ai cũng không sợ đối phương trở mặt. Nhưng lần này, Diệp Sóc lấy hai mươi triệu của chúng ta để gột sạch bằng chứng rửa tiền. Hàn Thiệu Thành không có nhược điểm của hán, tuyệt đối không lấy lại được tiền. Tồn thất này, ông ta bắt anh gánh.”

“Anh gánh?” Diệp Nghi bàng hoàng nói, “Tiền của anh đều đưa cho Diệp Sóc, còn tiền đâu mà đưa cho Hàn Thiệu Thành?”

“Anh cũng nói vậy.” Diệp Tông cười, “Anh không có tiền, nhưng đã đạt được mục tiêu nhất trí với ông ta: đoạt lại số tiền mà Diệp Sóc lấy của anh. Cho nên anh và ông ấy đã đạt thành hiệp nghị, bắt tay đối phó Diệp Sóc, lấy được tiền rồi thì mỗi người một nửa.”

Diệp Nghi thất kinh: “Anh và Hàn Thiệu Thành đã... đạt thành hiệp nghị?”

“Hoặc có thể nói là uy hiếp ép buộc. Ông ta không tin anh, vì thế, anh đồng ý giúp ông ta rửa một số tiền tham ô, như vậy ông ta đã có nhược điểm của anh, làm trao đổi, ông ta sẽ trả lại Mạch Miêu cho chúng ta.” Diệp Tông cười châm chọc, “Như vậy hai bên tin tưởng nhau, cùng chung đối phó Diệp Sóc.”

“Anh hai!” Diệp Nghi thất thanh, “Chuyện này một khi dính dáng vào, thì mãi mãi không thoát thân được! Anh rửa tiền giúp ông ta một lần, thì sẽ rửa cả đời...”

“Chỉ cần Mạch Miêu trở về, chuyện khác đều là chuyện nhỏ. Em gái à, đừng lo lắng, anh đã có tính toán.”

Mắt Diệp Nghi đỏ bừng: “Chuyện này sao có thể là chuyện nhỏ, anh hai, lại bởi vì em...”

“Em phải có lòng tin với anh.” Diệp Tông vỗ đầu cô, “Em gái, anh đã bị uy hiếp nhiều rồi, tuyệt đối không để người ta uy hiếp cả đời nữa đâu. Tin anh đi, bất luận họ Hàn, họ Thượng hay Diệp Sóc, tất cả những người đã từng đe dọa chúng ta, chúng ta sẽ từng bước từng bước xem kết cục của họ.”

Mạch Miêu nhanh chóng được đưa về. Hàn Thiệu Thành xem như phúc hậu, cô bé không những không bị thương, còn chơi rất vui vẻ, chỉ có Ngạn Ngạn hơi kinh sợ.

“Em gái, em dẫn bọn trẻ lên lầu nghỉ ngơi đi.” Diệp Tông dặn dò, đột nhiên dừng một chút, “Ngạn Ngạn cũng ở lại chỗ chúng ta trước đi, nói với bên ngoài là chỉ Mạch Miêu trở về thôi, Ngạn Ngạn thì không rõ tung tích. Anh có sắp xếp khác.”

“Anh hai là muốn...”

Diệp Nghi đang định hỏi, điện thoại Diệp Tông lại reo. Anh ra hiệu: “Em chăm tụi nó trước đi rồi nói sau.”

Phòng khách yên tĩnh lại. Diệp Tông để điện thoại trên bàn trà, nhìn nó chứ chớp sáng rung rung không chút mệt mỏi. Không biết số lần reo đã lặp lại bao nhiêu, anh rút cục cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhấn nút nghe.

Khoảnh khắc điện thoại thông, hơi thở đầu dây bên kia đột nhiên dồn dập. Thật lâu sau, tiếng nói hơi run run truyền đến: “Em còn tưởng anh sẽ không tiếp điện thoại của em nữa.”

Diệp Tông nhắm mắt ngồi trên sofa. Anh chỉ đáp lại có hai chữ, nhưng mỗi một chữ thốt ra, ngực như rách toạt: “Có việc?”

“Số tiền đó... xin lỗi.”

“Em đâu có lỗi gì với tôi.” Diệp Tông thần nhiên nói, “Chuyện có liên quan đến hạnh phúc gia đình em, tôi có thể hiểu. Lê Ly, lúc ấy em nên trực tiếp từ chối tôi.”

Ngón tay Lê Ly khựng lại, tàn thuốc kẹp ở ngón tay cháy hết làm bỏng mẩn da mềm mại, nhưng cô không có cảm giác. Chính là trong lòng đau, đã vậy còn ‘chuyện có liên quan đến hạnh phúc gia đình em, tôi có thể hiểu’, quá đau, một câu nhẹ nhàng thốt ra từ miệng người mình yêu, lại có sức sát thương gấp trăm lần từ ngữ độc ác nào.

“Không phải, không phải vậy...” Cô nói năng lộn xộn, “Diệp Tông, em có thể giải thích, anh hãy nghe em nói...”

“Em nói gì tôi cũng tin.” Diệp Tông bình tĩnh ngắt lời, “Nhưng không cần phải nói. Lê Ly, em không nợ gì tôi hết.”

Lê Ly há miệng, nhưng ngay cả hô hấp cũng khó khăn vô cùng, càng không cần nói đến ngôn ngữ.

Chỉ nghe Diệp Tông tiếp tục nói: “Quá khứ là tôi không hiểu rõ. Em đề nghị chia tay, tôi cảm thấy em đã phản bội tôi. Thế nhưng, chúng ta không có hôn ước, em có quyền lựa chọn. Huống hồ lúc em tới ở Mỹ, là do em chăm sóc. Em đã giúp tôi rất nhiều, là tôi được nước làm tới, liên tục tìm em giúp đỡ, đã gây phiền phức cho em. Sau này tôi sẽ không như vậy nữa.”

“Không phải đâu, Diệp Tông! Em không thấy phiền, tiền em đã chuyển đi rồi, nhưng Chu Thần lại...”

“Anh ta là chồng em, em nên tôn trọng ý kiến của anh ta.”

Lê Ly va vào vách tường sau lưng, lại trượt xuống sàn nhà. Trước giờ cô chưa từng thấy sợ hãi như vậy. Họ từng chia tay, từng cãi nhau, từng nói với nhau những lời lạnh nhạt, thậm chí cũng nặng lời với nhau, nhưng lại chưa bao giờ bình tĩnh thế này.

Có câu nói thế này, mặt trái của yêu không phải là hận, mà là coi thường. Lê Ly vẫn luôn xác định Diệp Tông hận cô, như vậy cũng được. Ít nhất anh còn có thể nhớ cô, ít nhất anh còn có thể vì muốn mắng cô mà nhận điện thoại của cô. Nhưng hiện tại cái gì cũng không còn, anh đã không còn hận cô nữa, đây mới thực sự là ly biệt.

Lê Ly án ngực, án mạnh đến nỗi ngạt thở, nhưng vẫn không dám thả tay. Hết như một khi buông tay, cô sẽ máu chảy thành sông, sẽ như vậy chết đi. Cô không biết rằng, ở Macao xa xôi, một người đàn ông cũng làm động tác giống cô như đúc. Trái tim anh đã sắp ngừng đập, nhưng như vậy cũng tốt, như vậy, anh có thể bình thản nói ra lời nói kia.

“Đã ý thức được không hợp, sau này không cần liên lạc nữa. Lê Ly, trước kia tôi đã mang phiền phức đến cho em, tôi xin lỗi em.” Diệp Tông dùng hồi lâu, nói tiếp, “Không cần nói tạm biệt, vì sẽ không gặp. Cứ vậy đi, tôi cúp đây.”

Thời điểm Diệp Nghi xuống lầu, Diệp Tông vẫn ngồi ở sô pha, nhìn chăm chăm điện thoại trên bàn trà không nhúc nhích. Sắc mặt anh nhợt nhạt, lưng cứng ngắc. Diệp Nghi hoảng hốt: “Anh hai, anh sao vậy, khó chịu ở đâu?”

“Không sao.” Diệp Tông bỗng nhiên đứng lên, “Sắp xếp ổn thỏa cho bọn trẻ chưa?”

“Đều đã ngủ.” Diệp Nghi gật đầu, “Anh vừa nói, chuyện Ngan Ngan quay về cứ giữ bí mật?”

“Đúng vậy.” Diệp Tông đáp, “Hoài nghi chuyện lần này do Thượng Vi gây ra, chỉ bằng chứng thực một chút.”

“Chứng thực thế nào?”

“Nói với bên ngoài rằng Mạch Miêu được một người lạ đưa về, nhưng không có Ngan Ngan. Như vậy, họ Thượng nhất định sẽ bị chú ý nhiều hơn. Mục tiêu của Thượng Vi là Mạch Miêu, Ngan Ngan chỉ là mồi nhử. Hiện tại mục đích không đạt được, còn đánh mất con mồi, hơn nữa dưới áp lực của dư luận, cô ta nhất định sẽ hoang mang. Đến lúc đó, cách giải quyết và thái độ của cô ta sẽ lộ ra sơ hở, chúng ta cứ im lặng xem biến.”

Diệp Nghi khâm phục: “Anh hai, anh quả là cao tay.”

Diệp Tông lườm cô: “Cao tay còn ở phía sau.”

“Dạ?”

Đang rùng mình, cửa bật mở: “Nghi Nghi?”

Diệp Nghi bỗng xoay người: “Nghiêm Hàn?” Cô chạy vội đến, “Anh xuất viện rồi?”

“Anh hai giúp anh xin với bác sĩ Giang.” Nghiêm Hàn ôm chặt lấy cô, “Xây ra nhiều chuyện như vậy sao không nói với anh?”

“Anh đang dưỡng bệnh, sao em có thể để anh lo lắng được.” Diệp Nghi nước mắt ràn rụa, “Đều đã qua rồi, không có gì hết, sức khỏe anh đỡ hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều.” Nghiêm Hàn hôn đỉnh đầu cô, “Nghi Nghi, anh rất nhớ em.”

“Em cũng vậy! Nghiêm Hàn, em có rất nhiều chuyện muốn kể với anh...”

Diệp Tông lặng lẽ đi qua họ, một mình lên lầu. Ngay chỗ rẽ cầu thang, anh quay đầu nhìn lại. Diệp Nghi ôm cánh tay của Nghiêm Hàn thao thao bất tuyệt, mắt đỏ au, Nghiêm Hàn thì cười cười.

Có vài thời điểm, so với anh, Diệp Nghi càng cần Nghiêm Hàn hơn. Anh nghiêm túc không thú vị, Diệp Nghi tuy rằng thương anh, nhưng luôn có chút kính nể và sợ anh. Nhưng với Nghiêm Hàn thì khác, họ là thanh mai trúc mã chân chính. Ở sâu trong nội tâm, Diệp Tông vẫn cảm thấy được, Nghiêm Hàn mới là bến đỗ tốt nhất của Diệp Nghi.

Nhưng mà, có lẽ đời này đã định, tình cảm chân thành của anh em họ vĩnh viễn không có bến đỗ. Cả đời anh đã bị tình cảm thiêu đốt, biến thành một oan hồn không nơi nương tựa, không còn chỗ đi về, nhưng Diệp Nghi còn có cơ hội. Chỉ mong cô hiểu được, nhiều lúc, tình cảm chân thành không chỉ không có hạnh phúc, ngược lại sẽ hủy hoại bản thân. Mà một bến đỗ tốt, mới chân chính là nơi nương tựa kiên cố.

Tiếc rằng, rất nhiều người cả đời cũng không mua được tình cảm chân thành. Anh chính là một trong số đó. Tự giễu nhếch môi, Diệp Tông tiếp tục lên lầu, nhưng đi được hai bước bỗng dừng lại.

Giương mắt, Kỳ Yên đứng ở cuối cầu thang, từ trên cao nhìn xuống anh, như cười như không nói: “Nghe nói anh vì giấu diếm thân phận của tôi mà tổn hại mười triệu, đắc tội Quý Thừa, làm hại em gái phải ly hôn, gặp Hàn Thiệu Thành, còn dốc toàn lực ngăn cản tôi về nước? Diệp Tông, anh đối với tôi, đây là tình yêu nha.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 52-1

Diệp Tông đứng dưới, nhíu mày giương mắt: “Sao anh lại về đây?”

Kỳ Yên lạnh nhạt nói: “Thì người cậu nhỏ bé, còn muốn gánh tất cả mọi chuyện, không sợ bị mệt chết à.”

Diệp Tông nghiêm mặt đứng im, cuối cùng đi lên tiếp, vỗ vai Kỳ Yên nói: “Cám ơn.”

“Cám ơn?” Kỳ Yên hát tay anh xuống, “Anh vì tôi suýt nữa bồi thường cả bản thân và người thân vào đó, cuối cùng tôi còn được cám ơn? Đòi đúng là càng đòi càng tốt nhĩ.”

“Hàn Thiệu Thành nghĩ anh chết rồi. Nếu ông ta biết anh còn sống, không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.” Diệp Tông thờ dài, “Anh là con ruột ông ta, lại cố tình tính kế hủy sạch nhà họ Hàn. Thân phận anh một khi bị lộ... tôi thật không dám nghĩ tiếp.”

“Ông ta sẽ không biết đâu.” Kỳ Yên cười âm thầm: “Thời điểm ông ta mất mạng sắp đến rồi.”

Diệp Tông rung mình: “Anh...”

“Hàn Thiệu Thành mới vừa về nước, nền móng vẫn chưa vững chắc. Sở dĩ ông ta vội vã tìm Diệp Sóc đòi nợ, chính là vì thiếu tiền. Bọn họ ngoài mở sòng bạc, còn có việc gì kiếm tiền nhanh nhất?”

Sau hồi lâu Diệp Tông đối diện với anh, nhẹ nhàng nói: “Hàng trắng.”

“Đúng vậy, đó chính là vốn liếng của ông ta.” Kỳ Yên giật nhẹ khóe môi: “Macao lớn như vậy, nhưng địa điểm dùng để giao dịch tôi đều biết rất rõ. Tôi sẽ theo dõi ông ta, chỉ cần ông ta giao hàng, lập tức sẽ báo cảnh sát. Anh ổn định bên Diệp Sóc, tranh thủ trước khi tin tức tiết lộ thì hoàn toàn chấm dứt chuyện này đi.”

“Đó chỉ là đồ bỏ đi.” Diệp Tông giọng nói nặng nề, “Có nắm chắc không?”

“Anh xem tôi là người tốt, anh đã quên mất vốn dĩ tôi cũng là một phần tử trong đó à.” Kỳ Yên cười nói, “Hiện tại đã biết tác dụng của tôi chưa? Diệp Tông, tuy rằng anh lợi hại, nhưng chuyện động dao động thương, vẫn nên để cho tôi. Lần trước để Hàn Thiệu Thành chạy thoát, là tôi sảy tay. Lần này, ha ha, tuyệt đối sẽ không như vậy nữa.”

Tà dương nhuộm màu vàng nhạt, chiếu xuống mặt biển, ánh lên thứ ánh sáng đủ màu. Diệp Nghi và Nghiêm Hàn ngồi sóng vai trên con đê, mấy con hải âu bay ngang qua, bức tranh an bình.

5 cúi đầu cười, Diệp Nghi thúc khuỷu tay anh: “Anh cười gì vậy?”

“Cười đòi người vô thường.” 5 quàng vai cô, “Ba năm trước, chúng ta ở thời điểm y hệt làm động tác y hệt. Lúc ấy anh và em từng nói, em rời khỏi hắn, chúng ta cùng nhau quay về Đại Lục, em đã đồng ý. Kết quả sau đó, em nói với anh em đã có thai, không đi được. Rồi tiếp theo, họ nói em đã chết. Hiện giờ chúng ta lại ngồi đây, ngay cả cảnh vật xung quanh cũng không thay đổi, chỉ là khuôn mặt em đã khác.”

Điểm khác biệt đầu tiên có cô? Diệp Nghi nhắm mắt. Diệp Tông từ một bác sĩ giỏi biến thành người đứng đầu tập đoàn sòng bạc, Quý Thừa từ chồng cô biến thành đối thủ và người xa lạ, còn Kỳ Yên có thể không bao giờ có được cuộc sống khỏe mạnh bình thường như bao người khác. Bất giác, cả thể giới đầu đã thay đổi.

“Nghi Nghi, em làm sao vậy?”

“Không có gì.” Cô vội vàng thu hồi cảm xúc, cười nói, “Vậy anh cảm thấy là quá khứ em đẹp, hay hiện tại đẹp hơn?”

“Nếu anh nói hiện tại em đẹp hơn, em có đánh anh không?”

“Đánh chứ, nhưng Diệp Tông sẽ đến cứu anh.” Diệp Nghi bĩu môi, “Anh ấy vẫn luôn khoe khoang trình độ thẩm mỹ của mình, tin chắc đã chỉnh sửa cho em thành người đẹp tiêu chuẩn nhất. Cuối cùng cũng tìm được người có suy nghĩ tương đồng, anh ấy nhất định sẽ xem anh là tri kỷ.”

“Nhưng anh lại thích dáng vẻ trước kia của em hơn.” Kỳ Yên kéo tay cô qua, “Hiện giờ đẹp hơn, nhưng hồi xưa thì ngọt ngào hơn, giống như lúc nào cũng mỉm cười. Nghi Nghi, hiện tại em cũng nên cười nhiều hơn.”

Cười? Cô đã sắp quên mất đó là cảm giác gì: “Khi không lại cười, người ta sẽ tưởng em bị hâm đấy.”

“Không đâu, lúc em cười rất đẹp.” Kỳ Yên xoa tay cô, “Đều đã qua, hiện tại em thực sự có thể nở nụ cười.”

Thật sự trôi qua rồi ư? Nhìn ánh mắt trong suốt đầy tin tưởng của Kỳ Yên, Diệp Nghi dựa vào vai anh, “Em tin anh, em sẽ thử.”

Tà dương bị sương mù che khuất, biến đôi bóng người hoàn mỹ kết hợp một chỗ, thật hài hòa, làm cho người ta cảm động. Nhưng Lý Hằng lại sắp bật khóc, hơn nữa ông không phải cảm động, mà là sợ hãi. Bởi vì giờ phút này, nhiệt độ trong xe dường như tụt xuống số âm.

Lý Hằng vốn đang khó thở, điện thoại lại đột ngột reo vang. Giật mình, ông suýt nữa quăng điện thoại đi. Khó khăn nhận máy, gáy lại rịn mồ hôi: “Cô Thượng à...” Vừa nói, ông vừa nơm nớp liếc nhìn Quý Thừa.

Quý Thừa lại chẳng đoái hoài đến ông, lộ ra vẻ mặt rét lạnh nhìn thẳng ra bên ngoài. Lý Hằng đành kiên trì nói tiếp: “Vâng, đúng, cậu chủ đang họp,

không tiện nghe máy. Com chiều? À...”

Quý Thừa lạnh lùng liếc ông một cái, Lý Hằng lập tức hiểu ngay: “Không được, cậu chủ hợp xong sẽ ăn com cùng khách hàng, chi e là...”

Ứng phó hồi lâu, Lý Hằng rốt cục cũng như được ân xá, cúp máy. Nhưng vừa quay đầu, lại thấy khuôn mặt Quý Thừa còn u ám hơn cả sắc trời.

Ông không khỏi khuyên nhủ: “Cậu à, không phải nói xong rồi sao, đã tới nước này rồi, chi bằng tương kế tựu kế. Cậu với cô tạm thời tách ra, người theo dõi cậu sẽ tạm thời buông ta cô chủ. Cô chủ an toàn, cậu làm việc cũng thoải mái tay chân mà. Về phần cô Thương, dù sao cũng phải làm cho có lệ. Cứ lạnh lùng như vậy, sẽ có người nhìn ra vấn đề đó.”

“Tạm thời tách ra.” Quý Thừa tự giễu nói, “Chẳng qua chi có mình tôi si tâm vọng tưởng mà thôi.”

Nhìn thấy hai người dựa vào nhau bên ngoài, Lý Hằng nghẹn lời.

Ngượng ngùng hồi lâu, ông nói: “Cậu chủ, trước đây bất luận là lỗi của cậu, cô vẫn có hiểu lầm với cậu, nhưng chuyện đã đến nước này, biện pháp duy nhất, chính là nhanh chóng làm xong chuyện. Chi cần đánh bá chủ và họ Thượng xong, tin đồn giữa cậu và cô Thương sẽ tự sụp đổ, chuyện này có sức thuyết phục hơn bất cứ lời giải thích nào.”

“Giải thích?” Quý Thừa cười cười, “Lý Hằng, chú nghĩ rằng cái tôi sợ chính là không có cách giải thích? Giải thích là chuyện dễ dàng nhất, mấu chốt chính là người ta có hứng thú để nghe không. Chú cảm thấy lời giải thích của tôi, cô ấy còn muốn nghe sao?”

Lý Hằng không nói nên lời, Quý Thừa nói tiếp: “Hon nữa, tôi có thể giải thích thế nào? Mặc dù tôi chỉ lợi dụng Thương Vi, nhưng không thể gạt bỏ được chuyện tôi đã từng hoài nghi Diệp Nghi. Lý Hằng, chính bản thân tôi cũng không biết mình bị sao, nhưng khi cô ấy nói cho tôi đã bị mất con, phản ứng đầu tiên của tôi quả thực chính là, đó có phải kế hoạch để cô ấy rời khỏi tôi không?”

Trời chiều bị đường chân trời nuốt hơn phân nửa, đèn đường tuần tự sáng lên, bị cửa kính tối đen ngăn cách, chỉ còn là một khối bóng râm loang lổ. Mặt Quý Thừa ẩn trong bóng tối, bất giác có vẻ yếu ớt.

Lý Hằng đột nhiên cảm thấy khổ sở. Ông cùng chàng trai kiên định này xông pha suốt mười năm, chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của anh. Lý Hằng còn nhớ, khi vừa mới làm việc cho Quý Thừa, anh đã nói: “Tôi đã không còn gì để mất, cho nên không cần sợ gì cả, chỉ cần tiến về phía trước, lấy lại hết những thứ thuộc về tôi là được rồi.”

Nhưng khi đó anh còn có mục tiêu và hy vọng, còn muốn nhanh chóng báo thù, giành lại một Quý thị trọn vẹn. Đó chân chính không phải là không còn gì để mất. Không còn gì để mất là giống như bây giờ, ngay cả linh hồn cũng như bị rút hết, thù hận cũng không thể thành động lực nữa rồi.

Cho dù thù có báo xong, sau này phải thế nào? Đã không còn người không thể thiếu kia rồi, nên trải qua cuộc sống dài đằng đẵng và cô đơn thế nào?

“Diệp Nghi trách tôi không tin cô ấy. Tôi không phải không tin mỗi cô ấy, mà là ai tôi cũng không tin. Tất cả mọi người đều đã lừa gạt tôi. Diệp Nghi nói, cô sẽ chờ tôi về nhà mỗi ngày, nhưng hợp đồng vừa đến hạn cô ấy liền quyết định rời khỏi tôi. Cha tôi nói ông thương tôi, nhưng lúc ông còn sống cũng chưa từng nhìn tôi lấy một lần. Mẹ tôi nói tôi là con trai duy nhất của bà, nhưng bà chẳng những không phải mẹ tôi, ngược lại còn giết chết mẹ ruột của tôi, Lý Hằng, tôi muốn tin Diệp Nghi lắm, nhưng tôi không dám.”

“Cậu chủ...” Lý Hằng cực kỳ khó chịu, đang cố gắng nghĩ nên an ủi thế nào, lại bị cảnh tượng bên ngoài làm hoảng hốt, “Cậu chủ, cô đây là...”

Quý Thừa nghe tiếng nhìn ra, chỉ sững sờ nửa giây liền mở cửa xe, chạy vội ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chương 52-2

“Nắm lấy anh, em đừng buông tay nhé!” Nghiêm Hàn quát lớn, “Người đâu, cứu mạng!”

“Nghi Nghi, anh nắm chặt em! Em cẩn thận, tuyệt đối đừng rơi xuống!”

Lúc Quý Thừa chạy tới, Diệp Nghi đang vắt vẻo trên con đê, tay nắm một cô gái đang lắc lư trong không trung. Nghiêm Hàn liều mạng ôm lấy thắt lưng của Diệp Nghi, đề phòng cô bị sức nặng của cô gái kia kéo xuống biển.

Quý Thừa chạy vội đến, nắm lấy cổ tay cô gái kia, kéo cô ấy lên. Sức nặng rốt cục cũng hết, Diệp Nghi, Nghiêm Hàn cùng cô gái nọ đồng loạt ngồi phịch xuống đất. Quý Thừa vội vàng quỳ xuống hỏi cô: “Diệp Nghi, em có sao không?”

“Tôi không sao.” Diệp Nghi nhắm mắt thở hổn hển xoa tay, “Cám ơn anh nhé, anh là...”

Nói đoạn, cô bỗng nhiên dừng lại trợn mắt: “Quý Thừa? Sao anh lại ở đây?”

“Đi ngang qua thôi.” Quý Thừa cố gắng biểu hiện thật tự nhiên, “Sao lại thế này?”

“Đi ngang qua?” Diệp Nghi nửa tin nửa ngờ. Nhưng dù sao anh cũng mới vừa cứu mạng mình, cũng không tiện chất vấn, chỉ đáp, “Cô gái này không biết bế tắc chỗ nào, đòi nhảy xuống biển. Em và Nghiêm Hàn đứng lúc ở gần đó, liền kéo cô ấy lại. Xung quanh đây ít người, may mà anh... đi ngang qua. Cảm ơn.”

Quý Thừa trầm mặt: “Cứu người? Bản thân sức khỏe còn chưa tốt, còn tỏ ra mạnh mẽ?”

“Cái gì mà tỏ ra mạnh mẽ?” Diệp Nghi hỏi vặn lại, “Chẳng lẽ thấy chết mà không cứu?”

Quý Thừa bị nghẹn họng, hồi lâu mới nói: “Bây giờ phải làm gì?”

Diệp Nghi quay đầu, chỉ thấy cô gái nọ đang phủ phục xuống đất khóc thất thanh, Nghiêm Hàn nói chuyện với cô cũng không để ý. Diệp Nghi trầm ngâm: “Không ổn, chỉ có thể đưa tới đồn cảnh sát.”

Quý Thừa vội vàng đứng lên: “Anh đưa mọi người đi.”

“Không cần.” Diệp Nghi hơi chần chừ, giọng nói nhỏ dần, “Xe chúng em ngay gần đây, không làm phiền.”

Động tác của Quý Thừa bị khựng lại: “Diệp Nghi, ít nhất chúng ta cũng xem như là người quen. Tình trạng mọi người hiện giờ cũng không tốt, anh...”

“Có Nghiêm Hàn đi cùng em rồi.” Diệp Nghi ngắt lời, “Anh về đi.”

Nghiêm Hàn bình tĩnh ngắt đầu: “Tôi vẫn ổn, sẽ đi cùng cô ấy, anh Quý không cần lo lắng.”

Lời này mang hai nghĩa, Quý Thừa hoàn toàn đứng yên tại chỗ. Anh đột nhiên nhớ tới một cảnh tượng nào đó vào ba năm trước. Khi đó Diệp Nghi vừa mới mất tích, anh và Nghiêm Hàn đụng mặt nhau ở hiện trường.

Nghiêm Hàn túm lấy cổ áo anh, mắt đỏ bừng: “Tại sao? Quý Thừa, tại sao anh không buông tha cô ấy? Anh đã đồng ý hết năm năm sẽ để cô ấy đi, nếu anh tuân thủ lời hứa, hiện tại cô ấy đã đến Đại Lục rồi, chứ không phải chết như bây giờ! Là anh, là anh hại chết cô ấy!”

“Ai nói với anh là cô ấy đã chết?” Anh hạ giọng nói, “Chỉ mất tích thôi, cô ấy vẫn chưa chết.”

Quý Thừa vẫn biết tâm ý của Nghiêm Hàn, từ lần đầu tiên Diệp Nghi giới thiệu cho họ quen nhau, anh đã nhìn ra. Đối với gút mắc tình cảm anh luôn không nhạy bén, nhưng cảm giác của Nghiêm Hàn với Diệp Nghi, anh liếc mắt một cái đã nhìn ra, hơn nữa lại cảm thấy rất khó chịu.

Anh thậm chí đã nghĩ, Diệp Nghi vội vã rời khỏi anh, tám phần chính là vì Nghiêm Hàn. Cho nên, cô chắc là giả chết để trốn chạy, tìm một chỗ lánh đi, đợi chuyện này trôi qua, liền ở với Nghiêm Hàn. Ý niệm này khiến anh gần như điên cuồng.

Anh nói với Nghiêm Hàn: “Nếu cô ấy chết rồi, tôi sẽ đền mạng. Nhưng Nghiêm Hàn, cô còn sống một ngày, thì vĩnh viễn vẫn là vợ tôi, người đứng bên cạnh cô ấy, chỉ có thể là tôi.”

Khoác lác thật sự là không thể nói quá sớm. Ba năm trôi qua, cô không còn là vợ anh, người đàn ông đứng bên cô biến thành Nghiêm Hàn. Còn anh? Không có quyền nói nửa lời.

Bầu không khí ngày càng gượng gạo, cuối cùng vẫn là Diệp Nghi phá vỡ sự im lặng: “Đúng rồi, tìm được Mạch Miêu rồi.”

Quý Thừa quát mắt: “Cái gì?”

“Lúc chiều được một người lạ mặt dẫn về nhà. Không có bị sao hết, chỉ là hơi sợ hãi. Em định để con nghỉ ngơi đã, chưa báo cảnh sát, rồi nói trước với anh một tiếng.”

Thấy Quý Thừa ngần ngại, cô nói tiếp: “Hiện tại, anh đã tin là không phải em làm rồi chứ? Nếu em đưa con đi, tuyệt đối sẽ không để con trở về. Quý Thừa, em không trách anh, nhưng em muốn nhắc nhở anh, kết cục rõ ràng thường là cái bẫy. Cứ vậy nhé, em đi trước.”

Xe đã chạy thật xa, Quý Thừa nhìn theo hướng đuôi xe biến mất, chưa nhúc nhích. Phía sau anh, Lý Hằng hoảng sợ nói: “Cậu chủ, ý của cô vừa rồi là muốn...”

“Chuyện mượn tiền và con tôi, là có người cố tình sắp đặt.” Nắm tay Quý Thừa càng siết càng chặt.

Khi không mượn tiền được, họ đang ở Venetian, đang chuẩn bị lên thuyền. Anh nhận điện thoại, sau đó Diệp Nghi một mình xuất phát. Đi được một đoạn, lật thuyền, rơi xuống nước, hai đứa nhỏ mất tích, từng chuyện một liên tục phát sinh, đến nỗi cuối cùng, anh bị ép phải chấp nhận mượn tiền của Thượng thị.

Bất luận là cú điện thoại kia, hay là người được lợi cuối cùng trong chuyện này... Quý Thừa nhắm mắt, giữa khê răng rít ra hai chữ: “Thượng Vi.”

Chiếc xe chạy như bay, Nghiêm Hàn vừa thử trao đổi với cô gái xa lạ, vừa quan sát Diệp Nghi. Nét mặt cô ẩn trong bóng râm, nhìn không rõ, lại rõ ràng hướng về phía kính chiếu hậu. Màn đêm buông xuống, bốn phía đen kịt, nhưng cô vẫn không dời tầm mắt.

Về mặt Nghiêm Hàn chuyển thành âm trầm. Sau lúc lâu, anh thấp giọng nói: “Nghi Nghi, cô ấy không muốn nói chuyện với anh. Em là phụ nữ, không chừng em trao đổi với cô ấy sẽ tốt hơn.”

Diệp Nghi đột nhiên hoàn hồn. Cô chạm nhẹ vào tay cô gái: “Xin chào, tôi tên Diệp Nghi, còn cô tên gì?”

Cô gái nọ đã ngừng khóc. Cô không lên tiếng, chỉ cúi đầu lặng lẽ chảy nước mắt. Diệp Nghi thấy thế lại hỏi: “Cô có người nhà không?”

Nghe thấy hai chữ người nhà, cô gái chột kinh động. Diệp Nghi vẫn cố gắng: “Cha mẹ anh em, có không?”

Thấy cô không có phản ứng, trong đầu Diệp Nghi lóe lên: “Vậy cô có con cái không?”

Cô gái rõ ràng run run một chút, Diệp Nghi cầm lấy cổ tay cô: “Tôi cũng có một đứa con, hơn ba tuổi rồi, là bé gái, tên Mạch Miêu. Còn cô?”

“Cũng ba tuổi.” Cô ấy cúi đầu thật thấp, lại đột nhiên đáp: “Ngạn Ngạn của tôi là con trai, cũng ba tuổi.”

“Gi?” Diệp Nghi chưa nghe rõ, lại kẻ sát vào, “Con của cô cũng được ba tuổi à? Tên của nó là gì?”

“Ngạn Ngạn.” Cô gái nghẹn ngào, “Nó bị người ta mang đi, tôi không tìm được nó.”

Trong lòng Diệp Nghi căng thẳng, lắp bắp nói: “Cô nói gì? Tên con trai cô là gì? Ngạn Ngạn? Nó mất tích?”

Mắt cô gái trừng to hết cỡ, bên trong đều là vẻ sợ hãi, hoảng loạn, và không dám dấy lên hy vọng: “Cô biết con trai tôi?”

Diệp Nghi không biết phải phản ứng thế nào. Dù sao cũng là nhũ danh, khả năng trùng nhau rất lớn, nhưng tim cô đập liên hồi, trực giác kỳ lạ bắt đầu hiện lên: “Cô quen một người tên Thượng Vi sao?”

“Thượng Vi?” Cô gái mù mờ lặp lại, “Không, không biết.”

Lòng Diệp Nghi chùng xuống. Lúc này, tài xế ngồi ở ghế trước quay đầu lại: “Cô Diệp, phía trước là đồn cảnh sát.”

“Diệp?!” Cô gái nọ kinh hãi, đầu gần như đụng vào nóc xe, “Cô vừa rồi có nói, cô tên Diệp... Diệp gì?”

“Diệp Nghi.” Diệp Nghi nhìn chăm chăm cô gái trước mắt. Cô có dự cảm sẽ có chuyện xảy ra.

“Diệp Sóc!” Cô gái nọ run rẩy co ro lại, “Cô có quan hệ gì với Diệp Sóc?!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Chương 53

Loảng xoảng...

Đồ bày trí trên bàn gỗ đều bị lùa xuống hết, chiếc bình cực lớn bị vỡ thành bảy tám mảnh. Trợ lý đứng nép một bên cảm như hén: “A... an... anh...”

“Chuyện gì?” Diệp Sóc dấm tay vào tường, “Cô ta bị người lạ đưa đi, tung tích thằng nhỏ thì không rõ? Đây là chuyện chó má gì đây? Liên hệ với Thượng Vi cũng không được!”

“Vẫn chưa liên hệ được với cô Thượng, hành tung nhất thời cũng chưa tra ra được...”

“Lũ ăn hại!” Diệp Sóc quát, “Tim mau, lật tung cái Macao này cũng phải tìm cho ra! Nếu không có thằng bé đó, ba nhà họ Thượng cũng không đủ để đền mạng!”

Cùng lúc đó, trong một biệt thự tư nhân kín đáo, Thượng Vi đang xem tin tức mới. Trong phòng không bật đèn, chỉ có ti vi phát ra ánh sáng nhàn nhạt, hắt lên khuôn mặt xinh đẹp hồng hào kia.

Sao có thể, chuyện này sao có thể?!

Xoảng một tiếng, ly rượu trong tay bay thẳng vào màn hình, bên trong nhất thời tắt ngúm. Thượng Vi tìm di động, run rẩy vài lần mới nhấn xong dãy số: “Mấy người làm ăn kiểu gì vậy, đây rốt cục là chuyện gì?”

“Dạ xin lỗi cô, chúng tôi đang dốc toàn lực điều tra...”

“Còn tra gì mà tra!” Thượng Vi đứng bật dậy, “Nhà họ Diệp đã tìm được con bé rồi! Lũ ăn hại, hai đứa nhỏ mà cũng giữ không được! Hiện tại hay rồi, đứa nên vứt thì bị người khác tìm được, đứa nên giữ thì không biết tung tích! Lũ các người rốt cuộc làm được gì!”

“Cô Thượng...” Chỉ nghe bên kia run rẩy nói, “Có thể cho tôi mạo muội hỏi một câu, thằng nhóc kia rốt cuộc lai lịch thế nào?”

Thượng Vi giận dữ nói: “Bộ chưa từng nói với anh sao, không nên hỏi thì đừng hỏi!”

“Cô Thượng, chuyện tới hiện nay, con bé đã bị họ Diệp tìm được, việc cấp bách chính là tìm thằng bé kia. Bây giờ Diệp Sóc tìm khắp chỗ của cô, không thấy thằng bé, hẳn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định. Chúng ta thì hoàn toàn không biết gì về thằng bé đó, thật sự không dễ ra tay, cô xem...”

“Thằng bé là tôi mượn ở chỗ Diệp Sóc.” Thượng Vi ngồi phịch xuống sofa, vùi đầu vào lòng bàn tay, “Hình như nó là con hoang của một người bạn, vẫn luôn gửi nuôi ở chỗ hân. Gân đây bị kẻ thù theo dõi, không dễ hành động, cho nên mượn cơ hội đưa tới chỗ tôi để tránh nạn.”

“Nếu là như vậy, tốt nhất cô nên hỏi thăm Diệp Sóc thân phận của thằng bé, phải có lai lịch rõ ràng, tôi mới có chỗ để bắt tay tìm kiếm được.”

Bực dọc cúp máy, Thượng Vi lại uống hớp rượu. Sau hồi lâu, cô do dự gọi điện thoại: “Hiện tại có chuyện không rõ lắm, loại chuyện thế này chỉ có một người có thể giải quyết được. Hàn Thiệu Thành... có biết cách thức liên hệ với ông ta không?”

Bóng đêm ngày càng dày đặc, bầu không khí căng thẳng càng lúc càng nồng. Chiếc xe màu tối lẳng lặng đỗ bên ngoài đồn cảnh sát, nhưng lâu rồi không thấy ai bước ra.

Bên trong xe, cô gái xa lạ như cảm nhận được gì, run run hỏi lại lần nữa: “Cô là Diệp... Diệp Nghi? Cô có quan hệ gì với Diệp Sóc?”

Diệp Nghi bất đắc dĩ cười cười: “Đó là một câu hỏi hay đấy. Bề ngoài, chúng tôi là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng thực tế thì, quan hệ của tôi và hân chỉ dùng một hai câu thì không thể nói rõ ràng được.”

Cô gái ngừng một lúc lâu, đột nhiên nhào vào cửa xe: “Thả tôi đi, cô thả tôi đi!”

Dưới tình thế cấp bách, Diệp Nghi chốt khóa cửa xe: “Cô chờ chút...”

“Thả ra!” Cô gái vốn ngồi giữa Nghiêm Hàn và Diệp Nghi, hiện tại lại nhào qua phía Nghiêm Hàn, lại cắn anh một cái, “Cầm thú, người họ Diệp đều là mặt người dạ thú!”

“Cô bình tĩnh chút đã!” Diệp Nghi vừa chế ngự cô, vừa quát, “Tài xế! Lái xe đi, về nhà!”

Diệp Nghi không nghĩ tới, cuộc đời mình cũng phạm vào tội bất cốc. Cũng may, ‘con tin’ cũng không làm âm ỉ lâu, sau khi cô la lên “Tôi có thể biết được Ngạn Ngạn đang ở đâu”, cô gái nọ giống như bị tắt đài, đột nhiên an tĩnh lại.

Hồi lâu, cô nhẹ giọng nói: “Ngạn Ngạn của tôi, cô biết thật ư?”

“Tôi không chắc lắm.” Diệp Nghi nói thật, “Nhưng mà, nếu vấn đề của cô là do Diệp Sóc tạo thành, có lẽ tôi biết ai có thể giúp cô.”

Chỉ một cái tên, Diệp Nghi quả thực không nắm chắc bao nhiêu. Nhưng Diệp Tông từng đề cập với cô, chuyện mượn tiền và chuyện bất cốc xảy ra đồng thời, có lẽ là do Thượng Vi và Diệp Sóc cùng hợp mưu. Ngạn Ngạn luôn ở trong tay Thượng Vi, mà cô gái này lại biết Diệp Sóc... Nghĩ thế nào cũng cảm thấy quái lạ.

Vì thế, Diệp Nghi lại hỏi: “Cô và Diệp Sóc... quen biết thế nào?”

Cơ thể cô gái bỗng cứng ngắt, đầu gần như cúi thấp đến ngực. Diệp Nghi và Nghiêm Hàn liếc nhìn nhau, đồng thời im lặng.

Đến nhà, chỉ thấy Diệp Tông đang chờ ở phòng khách, vừa thấy họ vào, liền nháy mắt với cô. Diệp Nghi hiểu ý, giới thiệu với cô gái: “Đây là Diệp Tông, anh hai tôi. Người tôi nói có thể giúp cô, chính là anh ấy.”

Cô gái khiếp sợ, liếc nhìn Diệp Tông một cách đề phòng, rồi nhanh chóng cúi đầu. Diệp Tông đứng lên: “Diệp Nghi, sức khỏe Nghiêm Hàn chưa ổn, một mõi cả buổi chiều rồi, em dẫn anh ta lên lầu nghỉ ngơi trước đi, sẵn tiện...”

Diệp Nghi đưa tay ra hiệu đã hiểu, kéo Nghiêm Hàn đi khỏi. Diệp Tông thông thả bước đến trước mặt cô gái, ôn hòa vươn tay: “Xin chào, tôi là Diệp Tông.”

Cô gái vô thức lui về sau, Diệp Tông không có vẻ gì là không vui: “Như cô biết, Diệp Sóc là anh cùng cha khác mẹ với tôi. Nếu cô biết hẳn, vậy nhất định biết hẳn là con cả, một lòng muốn kế thừa gia nghiệp, nhưng hiện tại lại ra ngoài gây dựng sự nghiệp, chính bởi vì tôi đang ở vị trí của hẳn.”

Cô gái giật mình, do dự ngẩng đầu. Diệp Tông vẫn duy trì động tác đưa tay: “Cố lẽ cô từng nghe qua, thời gian trước tôi bị cuốn vào vụ án mưu sát. Chứng cứ giả tạo, người có ý đồ đẩy tôi vào chỗ chết, chính là Diệp Sóc. Tôi không biết hẳn đã làm gì cô, nhưng đối với tôi, mục đích của hẳn rất đơn giản, chính là tôi chết. Hiện tại, đã tin tôi tình nguyện giúp cô chưa?”

Cô gái rõ ràng chán kinh. Sau hồi lâu, cô chậm chạp bắt tay Diệp Tông: “Diệp Sóc hẳn... Hẳn không muốn tôi chết, hẳn muốn để tôi sống không bằng chết.”

Diệp Nghi bé Ngan Ngan xuống lầu, giờ phút này đang đứng ở góc cầu thang. Diệp Tông quả nhiên là người từng học qua tâm lý học, chỉ nói vài ba câu đã vạch rõ ranh giới với Diệp Sóc, giành được sự tin tưởng của cô gái. Thấy tiến triển thuận lợi, Diệp Nghi không muốn phá đám, dứt khoát đứng ở chỗ khuất nghe lén.

Chỉ nghe Diệp Tông ôn tồn hỏi: “Cô tên gì?”

“Hạ Hân.” Cô gái nhỏ giọng đáp: “Tôi đang làm việc trong sòng bạc của thủ hạ Diệp Sóc, sau đó hẳn, hẳn...”

Nói xong, tiếng nói nghẹn ngào của cô tắt lịm. Hồi lâu, Diệp Tông hỏi: “Hẳn quấy rầy cô?”

“Tôi không phải người như vậy, tôi không chịu, sau đó hẳn liền, hẳn liền...”

Dưới lầu chỉ còn từng trận nước nở, Diệp Tông cũng im lặng thật lâu. Yên tĩnh trong chốc lát, có tiếng truyền đến, có lẽ là Diệp Tông rót nước cho cô: “Ngồi xuống đi, đừng đứng nữa.”

Một loạt tiếng bước chân qua đi, Diệp Tông lại hỏi: “Vậy Ngan Ngan kia... là con của cô và Diệp Sóc?”

Hạ Hân không phủ nhận. Diệp Nghi quay đầu, nhìn xuống đứa bé trong lòng. Diệp Sóc? Ngan Ngan là con của Diệp Sóc? Điều này sao có thể? Diệp Sóc đem con riêng của chính mình cho Thượng Vi mượn, làm con mỗi tiếp cận Mạch Miêu?

Ngan Ngan như hòa bình, đối với mọi chuyện phát sinh chung quanh đều làm ngơ. Cuộc đối thoại dưới lầu vẫn còn tiếp tục: “Bắt đầu là hẳn tới tìm tôi, tôi không quan tâm. Tôi từng nghĩ sẽ tránh né, nhưng hẳn cũng không quá đáng, mà tôi còn có thêm ba tháng tiền lương, cho nên luôn ôm may nắm trong lòng. Kết quả có một lần hẳn uống nhiều rượu, liền làm tôi... làm tôi...”

“Sau đó thì có Ngan Ngan?”

“Hắn uy hiếp tôi, còn uy hiếp người nhà của tôi, nói nếu tôi không sinh con, sẽ khiến chúng tôi không sống nổi.” Hạ Hân lại nói tiếp, “Tôi từng chạy trốn, kết quả bị hẳn bắt nốt lại, cho đến khi sinh con ra. Sau khi sinh con hẳn liền đuổi chúng tôi ra ngoài, từ đầu đến cuối không liếc nhìn con, con bệnh sắp chết cũng không quan tâm. Lâu rồi tôi cũng không gặp hẳn, nhưng hai tuần trước, hẳn đột nhiên xuất hiện, nói con tôi hữu dụng, liền đem nó đi, ngay cả hẳn mạng nó đi đâu tôi cũng không biết...”

“Hắn đang tra tấn cô.” Tiếng Diệp Tông nặng nề, “Từ nhỏ hẳn đã như vậy, thứ hẳn muốn nhất định phải chiếm được, không chiếm được thì sẽ hủy diệt, mà làm trái ý hẳn, sẽ bị tra tấn cực hạn.”

“Nhưng đó dù sao cũng là con ruột của hẳn... Tôi bị hẳn, bị hẳn cưỡng hiếp, tôi hận thằng bé, thậm chí tôi từng nghĩ sinh ra sẽ vứt nó đi, hoặc là ngược đãi nó, đem hết tất cả uất hận với Diệp Sóc trút lên người nó, nhưng tôi không làm được... Dù sao đó cũng là máu mủ của tôi, nhưng Diệp Sóc, Diệp Sóc hẳn...”

“Cô là người lương thiện.” Diệp Tông vỗ vỗ vai cô, “Nhưng có vài người không có lương tâm, càng không có tình thân cốt nhục.”

Diệp Nghi vẫn luôn bật chặt tai của Ngan Ngan. Nghe đến đây, cô rút cuộc không nhịn được, trực tiếp đi xuống lầu. Nhưng mà, phản ứng của Hạ Hân lại nằm ngoài dự kiến. Cô mờ mịt nhìn Ngan Ngan: “Cô Diệp, đây là con ai vậy?”

Diệp Nghi và Diệp Tông đồng thời sững sốt. Chẳng lẽ Ngan Ngan này lại không phải là Ngan Ngan, hết thấy chỉ là trùng hợp tên thôi? Diệp Nghi nghẹn trong chót lát rồi nói: “Thằng bé này cũng tên Ngan Ngan, được gửi nuôi ở nhà một người bạn của Diệp Sóc, tôi còn tưởng...”

“Cô Diệp nói biết Ngan Ngan ở đâu, chính là nói thằng bé này?” Đáy mắt Hạ Hân thoáng trống rỗng, “Không, đây không phải là Ngan Ngan của tôi.”

Diệp Nghi kinh ngạc nhìn Diệp Tông, chỉ thấy anh lắc đầu: “Em đưa thằng bé lên lầu trước đi, anh nói chuyện với cô Hạ thêm một lát.”

“Dạ được.” Diệp Nghi ngẩn ngơ xoay người.

Có chỗ nào rất không đúng. Tên họ, tuổi tác, thậm chí thời gian Ngan Ngan xuất hiện ở nhà họ Thượng, đều trùng khớp với những gì Hạ Hân cung cấp, phân tích thế nào cũng là nó không thể nghi ngờ, nhưng sự thật lại không phải, Hạ Hân không thể nhận nhầm con của chính mình được.

Nếu là như vậy, Diệp Sóc mang con của Hạ Hân đi đâu? Ngan Ngan trước mắt này, lại từ nơi nào đến?

Trong đầu Diệp Nghi rồi thành một mớ bòng bong, mà Ngan Ngan vốn sợ người lạ, hiện giờ lại phát hiện bầu không khí lạ lùng, trề môi bật khóc. Diệp

Nghi lắc lắc đầu, vội vàng đỡ dành: “Ngan Ngan ngoan nha, chúng ta lên lầu ngủ nhé?”

Ngan Ngan hoàn toàn như không nghe thấy, chỉ cúi đầu khóc. Diệp Nghi vừa chọc nó vừa đi lên lầu: “Ngan Ngan có đói không, có muốn ăn khuya không? Hay là, muốn xem phim hoạt hình không?”

Ngan Ngan vẫn làm lơ. Ai ngờ, Hạ Hân phía sau lăm bầm nói: “Ngan Ngan này cũng không nghe được à? Rất giống Ngan Ngan số khổ của tôi...”

“Cái gì?”

Trên sofa, Diệp Tông đứng bật dậy. Cùng lúc đó, Diệp Nghi ở cầu thang cũng bất chợt quay đầu: “Cô Hạ nói gì? Ngan Ngan của cô không nghe được à?”

“Đúng vậy.” Hạ Hân lo sợ không yên nói, “Ngan Ngan của tôi bị điếc bẩm sinh, tôi không có khả năng chạy chữa cho nó, cho nên...”

Điếc bẩm sinh?! Tầm mắt Diệp Tông và Diệp Nghi đột nhiên giao nhau, sau đó đồng thời hướng tầm mắt về phòng của Đường Mật ở lầu hai. Ngan Ngan... Điện Diện!

‘Điện Diện’ lúc trước họ cứu về, không phải là con của Đường Mật, mà là con của Diệp Sóc! Còn thằng bé được gửi ở chỗ Thượng Vi, mới thật sự là Điện Diện!

Nhất định là như vậy. Lúc ấy Diệp Sóc bị cảnh sát điều tra, biết rõ bản thân khó giữ, vì không muốn cháu của họ Hân rơi vào tay của Diệp Tông, nên đã mượn chính con ruột của mình đánh tráo. Mà hậu duệ chân chính của họ Hân, lại bị hắt gấu ở chỗ Thượng Vi!

Cho nên, thằng bé Diệp Nghi đang bế trong tay mới chính là cháu trai của Hân Thiệu Thành? Chiều này của Diệp Sóc quả nhiên lợi hại. Ngoài mặt, đứa bé của họ Hân bị Diệp Tông mang đi, sự chú ý của Hân Thiệu Thành liền hoàn toàn chuyển sang Diệp Tông.

Bất cứ ai cũng không ngờ, trong tay Diệp Tông là lá bài giả, mà lá bài tẩy bị Thượng Vi dùng để tạo ra vụ bắt cóc, chỉ chờ chuyện này chấm dứt, sẽ đem trả lại thằng bé cho Diệp Sóc. Nhưng hai người họ cũng không dự đoán được, nửa đường nhảy ra Hân Thiệu Thành, cướp hai đứa nhỏ đi, còn đưa Mạch Miêu về cho Diệp Tông!

Đi một vòng lớn, hiện tại con của Diệp Sóc, cháu của Hân Thiệu Thành, lại có thể tập trung hết ở nhà của Diệp Tông!

Diệp Tông chậm rãi nở nụ cười: “Cô Hạ, tuy rằng đây không phải con trai cô, nhưng con trai cô ở đâu, hiện tại tôi đã biết. Nếu cô hạ có thể giúp tôi một chuyện, tôi không chỉ tìm thằng bé về cho cô, còn có thể dốc toàn lực chữa khỏi tai cho nó.”

“Thật ư?” Hạ Hân gần như nhảy dựng, “Con tôi đâu? Anh muốn tôi giúp anh thế nào?”

“Trước tiên mời cô Hạ ở lại đây đã, ngày mai tôi sẽ sắp xếp cho cô và con cô gặp nhau, chuyện giúp đỡ chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn.” Diệp Tông rướn giọng gọi, “Quản gia, chuẩn bị phòng cho cô Hạ!”

Thấy Hạ Hân lên lầu, anh xoay người cười với Diệp Nghi: “Em à, cứ tưởng tượng mà xem, Diệp Sóc và Thượng Vi như thế nào chui đầu vào rọ? Ha ha, bọn họ cách mộ phần của chính mình không còn xa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chương 54

Trong phòng khách to như vậy, chỉ còn Diệp Tông và Diệp Nghi âm thầm nhìn nhau. Đèn thủy tinh phát ra thứ ánh sáng vụn vặt, trong màn đêm tĩnh lặng, căn phòng mang đến cảm giác lạnh lẽo.

Trầm mặc hồi lâu, Diệp Nghi khó khăn nói: “Diệp Sóc hần, hần sao có thể... Hần đã không còn chút nhân tính nào rồi.”

“Rất khó tưởng tượng sao? Đây là chuyện chẳng mới mẻ gì ở nhà họ Diệp.” Diệp Tông thần nhiên nói, “Em không biết là, thực ra Diệp Sóc là người giống cha nhất?”

Diệp Nghi đột nhiên ngắt ra. Vừa rồi cô liệu mạng áp chế cảm xúc, nhưng thoáng nghe đến chuyện xưa của Hạ Hân, cô đã ý thức được, thế sự quả nhiên là một vòng quay bi kịch, cứ xoay đến tận bây giờ, chuyện xưa của cô và mẹ lại tái diễn trên người Hạ Hân và Ngan Ngan.

“Giúp cô ấy đi anh.” Tựa như lúc xưa khẩn cầu ông trời giúp chính mình, Diệp Nghi thỉnh cầu Diệp Tông: “Anh hai, anh nhất định phải giúp cô ấy.”

“Đương nhiên phải giúp.” Diệp Tông cười thâm trầm, “Đây là cơ hội tốt nhất để lật đổ Diệp Sóc, tại sao không giúp.”

Giọng điệu cay nghiệt của anh làm Diệp Nghi gật mình: “Anh hai...”

Gương mặt anh tuấn của Diệp Tông không biểu hiện gì: “Bắt giam, cưỡng bức, vợ vét tài sản, một trong số những tội trên cũng đủ để Diệp Sóc bóc vại cuốn lịch. Nếu may mắn, trong tay Hạ Hân không chừng còn có chứng cứ phạm tội khác của hắn. Lúc này đây, anh nhất định phải khiến Diệp Sóc hoàn toàn bị nốc-ao.”

Diệp Nghi không nói nên lời, mà bên môi Diệp Tông lại tràn ra chua xót: “Ở trong mắt em là trợ giúp, ở trong mắt anh lại chỉ có lợi ích. Đây cũng xem như là giết anh trai đúng không? Em gái em xem, rốt cuộc anh cũng biến thành loại người đó. Rất ra dáng con cái nhà họ Diệp.”

“Anh hai...” Cổ họng Diệp Nghi như bị thắt chặt.

Cô biết, đây là kết quả Diệp Tông không muốn thấy nhất, cho nên lúc trước anh mới chọn ra khỏi họ Diệp. Nhưng gia tộc của họ như vậy, có mấy người có thể trốn thoát khỏi vận mệnh cốt nhục tương tàn? Lại có ai có thể lựa chọn? Không gian cuộc sống hữu hạn bị ích lợi vô hạn tranh đoạt, Diệp Sóc không chết, người chết chính là họ.

“Ha ha...” Diệp Tông cười nhẹ, “Người cao minh nhất vẫn là người cha đầu sỏ gây nên. Rõ ràng đã có vợ có con, lại còn tạo ra em và anh, sau đó lạnh lùng xem chúng ta tự giết lẫn nhau, người mạnh nhất còn sống sót chính là người thừa kế tài sản của ông. Lời tiên đoán của ông đều ứng nghiệm. Ông ta nói sớm muộn gì anh cũng sẽ quay về họ Diệp, nói qua một khi trở về sẽ không thể thoát thân, còn nói bất luận anh thanh cao cỡ nào, cuối cùng vẫn là nô lệ của quyền lực. Ông ta đều nói đúng hết. Nhìn tất mọi chuyện hôm nay, không biết ông ta sẽ hài lòng cỡ nào.”

“Không phải vậy!” Diệp Nghi ngăn anh nói tiếp, “Anh hai, anh không giống bọn họ! Anh đi đến bước này là bị ép buộc...”

“Ai mà không bị ép buộc? Diệp Sóc không phải sao?” Diệp Tông hỏi vặn lại, “Nếu cha mình ngay thẳng một chút, Diệp Sóc chính là con trai duy nhất của nhà họ Diệp, là người thừa kế chân chính, làm sao có sóng gió tranh đoạt này? Đứa con cả của ông ta, chỉ vì không đủ ưu tú, liền bị cha ruột của chính mình coi thường. Nên hắn tất nhiên không chịu thua kém, nhưng không phải vừa mới sinh ra đã độc ác như vậy.”

“Quả thật, mỗi người đi đến bước hôm nay, đều có đủ mọi lý do, nhưng anh hai, anh và họ hoàn toàn không giống nhau.” Diệp Nghi kéo tay Diệp Tông qua, “Bọn họ vĩnh viễn đều vì bản thân. Còn anh không phải.”

Diệp Tông nhìn cô trong chốc lát, cố ý cười nhạt: “Em cảm thấy anh là vì em? Nằm mơ đi.”

“Trong lòng anh rõ nhất.”

Diệp Tông hừ lạnh, cuối cùng sờ đầu cô: “Anh không hối hận.”

Reng Reng...

Điện thoại của Diệp Nghi đột nhiên reo lên, Diệp Tông phát tay, ý bảo lên lầu trước, nhưng khi nhìn thoáng qua lại dừng lại. Nhìn chằm chằm cái tên xuất hiện trên màn hình, giọng nói của Diệp Tông có vẻ không vui: “Quý Thừa? Hắn muốn gì?”

“Hạ Hân dù sao cũng là anh ấy giúp đỡ cứu lên.” Diệp Nghi bắt đầu dĩ nói, “Để em nghe máy thử.”

“Em tự liệu mà làm.” Diệp Tông xoay người đi, chỉ để lại một câu, “Nhưng chuyện Hạ Hân ở chỗ anh, không được cho anh ta biết.”

Đội Diệp Tông đi xa, Diệp Nghi bình tĩnh bắt máy: “Là em đây.”

Bên kia im lặng hồi lâu, mới nghe Quý Thừa thấp giọng nói: “Ồ đồn cảnh sát về rồi à?”

Nhớ tới lời dặn của Diệp Tông, Diệp Nghi đáp: “Ừ, đưa cô gái đó đến đồn cảnh sát rồi về.”

Bên kia là không có tiếng động. Cô đợi hồi lâu, hỏi: “Không có việc gì à? Nếu không thì em...”

“Có.” Quý Thừa nhanh chóng cắt ngang, “Diệp Nghi, anh... anh có thể đến thăm con không?”

“Bây giờ à?” Diệp Nghi nhìn đồng hồ trên tường, “Giờ không còn sớm, ngày mai được không?”

“Anh chỉ đến nhìn một chút thôi.” Tiếng của Quý Thừa trầm thấp nặng nề, tràn đầy hàm ý khẩn cầu, “Nếu con ngủ rồi, anh sẽ không quấy rầy, chỉ đứng bên ngoài nhìn con chút thôi.”

Thấy cô không đáp, Quý Thừa nói tiếp: “Diệp Nghi, con mất tích cả một ngày, dù sao anh cũng là ba nó, em trải qua sợ hãi lo lâu, anh cũng không ít hơn em.”

“Phải không?” Diệp Nghi thân nhiên hỏi, “Anh cho là em giấu con đi mà, chắc chắn không sợ hãi và lo âu như em rồi.”

Đầu dây bên kia bỗng nhiên yên tĩnh, ngay cả tiếng hô hấp cũng biến mất. Diệp Nghi đột nhiên cảm thấy bản thân thật nhàm chán. Đã chia tay rồi, còn so đo chuyện này làm gì? Lắc đầu, cô thừa hiệp nói: “Thật sự muốn đến thì đến đi, chắc con chưa ngủ đâu. Nhưng anh phải nhanh lên, trễ chút nữa

là con ngủ thật đó.”

“Anh đến rồi, em mở cửa đi.”

Lời còn chưa dứt, chuông cửa đã vang lên. Diệp Nghi ngẩn người. Không ngờ Quý Thừa có thể đứng ngoài cửa gọi điện cho cô?

Mở cửa, liền thấy Quý Thừa thâm trầm nhìn mình, tựa hồ có lời muốn nói. Gió đêm nhuộm chút mùi khỏ sò lửa qua, màu mắt anh lại thâm sâu vài phần, trái cổ khẽ động, cuối cùng lại chẳng nói được chữ nào. Diệp Nghi nghiêng người để anh đi vào: “Con đang trên lầu, đi theo em”

Đi được một nửa thang lầu, tay cô đột nhiên bị nắm, lại dùng lực kéo một cái. Diệp Nghi không khỏi xoay người, trọng tâm không vững, liền va vào vòm ngực của Quý Thừa. Cô đứng ở bậc thang cao hơn anh, giờ phút này đúng lúc cúi xuống vai anh. Diệp Nghi né đi, thất lưng lại bị ôm chặt hơn: “Diệp Nghi, xin lỗi em”

Cô đứng yên tại chỗ: “Cái gì?”

“Anh bị khiêu khích, hoài nghi em” Từng chữ của Quý Thừa nói ra rất cố gắng, “Xin lỗi em”

Diệp Nghi muốn đứng thẳng lên, lại bị anh chế ngự, không thể động đậy. Hơi thở của Quý Thừa phả vào cổ cô, có chút yếu ớt: “Em không tha thứ cho anh?”

Trái tim co thắt, hết như có thứ gì đó túm lấy. Diệp Nghi hít sâu một hơi, cố gắng để tiếng nói bình thường hơn: “Có gì đâu mà tha thứ. Vốn dĩ cũng không trách được anh.”

Cơ thể Quý Thừa cứng đờ, Diệp Nghi nhân cơ hội đẩy anh ra: “Diệp Tông nói rất đúng, lòng tin không phải tự đến, mà phải giành lấy. Đang ở thời điểm nước rút, có thể nói em không có gì để anh tin tưởng, anh hoài nghi em cũng hợp lý thôi.”

Xoay người, cô bước lên hai bước, rồi lại dừng lại: “Vừa rồi anh nói là khiêu khích? Chuyện lần này, anh cũng nhìn ra là có người cố tình cản trở?”

“Xin lỗi.” Kỹ năng đàm phán dễ như trở bàn tay bình thường biến mất, trong đầu chỉ còn mỗi câu xin lỗi này, “Diệp Nghi, xin lỗi em, anh nên tin em. . .”

“Chuyện qua rồi, đừng nói nữa.” Diệp Nghi đưa lưng về phía anh, nhẹ nhàng nói, “Biết là ai, về sau đừng chịu thiệt nữa là tốt rồi.”

“Em vẫn quan tâm, đúng không?” Quý Thừa cố chấp hỏi, “Anh phát hiện có người gây chia rẽ, là nhờ ám chỉ của em lúc ở bờ biển. Em sợ anh lại bị người khác tính kế, cho nên mới nhắc nhở anh. Diệp Nghi, em còn quan tâm anh.”

“Đi lên đi.” Cô im lặng hồi lâu, nhưng vẫn không quay đầu, “Con sắp ngủ rồi.”

Cửa phòng Mạch Miêu lộ ra khe hở, đèn gần, bên trong dường như có tiếng cười. Có lẽ quần gia đang kể chuyện cổ tích? Diệp Nghi gõ cửa: “Mạch Miêu, mẹ vào nhé.”

“Mẹ!” Cửa vừa mở, chỉ thấy Mạch Miêu khua cánh tay nhỏ bé, “Ba đang kể chuyện công chúa Bạch Tuyết!”

Trên chiếc giường màu hồng nhạt, Nghiêm Hàn cũng xoay người, “Nghi Nghi, lại đây. . .” Chưa dứt lời, nụ cười mềm mại liền ngưng ở khóe môi.

Về mặt của Quý Thừa còn sượng sùng hơn cả Nghiêm Hàn gấp trăm lần. Đây vốn là những thứ nên thuộc về anh, vợ của anh, con của anh. Nhưng giờ khắc này, trong hoàn cảnh này, anh là người dư thừa duy nhất. Tựa như một nốt nhạc đột ngột lạc điệu, phát ra phá vỡ bầu không khí âm áp yên bình.

“A, chú đẹp trai!” Mạch Miêu ngạc nhiên, vui vẻ vươn tay đến, “Chú đẹp trai cũng đến nữa!”

“Ừ.” Quý Thừa cố đè nén mọi cảm xúc, bước đến, sờ mái tóc đen mềm mại của Mạch Miêu.

“Chú đẹp trai, đây là ba con, có phải chú chưa gặp ba con không?” Mạch Miêu bắn khỏi ổ chăn, chui vào trong lòng Nghiêm Hàn, rồi cười tủm tỉm nói, “Ba con là người cha tốt nhất thế giới, ba kể chuyện cổ tích hay lắm, còn hay hơn chú đẹp trai kể nữa!”

Ánh đèn nơi đầu giường chột ngung trệ ở không trung. Đồi này của Diệp Nghi chưa từng gặp phải tình huống nào xấu hổ thế này, còn sắc mặt của Quý Thừa đã không còn ngôn ngữ nào có thể hình dung. Anh muốn bật cười tự giễu lẫn, nhưng không cách nào tác động được tới hệ thần kinh.

Đây là sự trừng phạt ông trời dành cho anh? Anh vì báo thù, coi thường hôn nhân, chà đạp tình yêu, làm tổn thương người phụ nữ anh yêu. Cho nên, con gái anh gọi anh bằng chú, còn gọi người đàn ông khác là ba. Mà anh, chỉ phải trở mặt chứng kiến niềm hạnh phúc của hai mẹ con không liên quan gì đến anh.

Trong phòng yên lặng như tờ, ngay cả Mạch Miêu cũng phát hiện khác thường, nhỏ giọng hỏi: “Chú đẹp trai, chú không vui sao?”

Ho nhẹ một tiếng, Nghiêm Hàn đứng lên: “Chú đẹp trai cố tình đến đây để kể chuyện cho con nghe, Bạch Tuyết xinh đẹp để chú con kể nhé, ba đi ra ngoài uống nước, được không?”

“Dạ!”

Nghiêm Hàn đi tới cửa, ôn hòa nói với Diệp Nghi: “Mọi người nói chuyện đi, anh ra ngoài trước.”

“Đợi đã, em đi cùng anh. Cục cưng à, con chơi với chú chút nhé.” Diệp Nghi xoay người, xem nhẹ bóng lưng gần như đông cứng của Quý Thừa, “Nghiêm Hàn, em có chuyện nói với anh.”

Trở xuống phòng khách dưới lầu, Diệp Nghi ấn Nghiêm Hàn xuống sofa, sau đó ngồi xuống bên cạnh anh, gối đầu vào vai anh. Nghiêm Hàn cảm tay cô: “Sao vậy?”

Diệp Nghi kể đại khái tình hình của Hạ Hàn một lần: “Sáng mai đưa anh về bệnh viện, thân phận hai thằng bé đã rõ, Đường Mật có lẽ sẽ bị kích động mạnh, phỏng chừng còn ồn ào một trận. Anh vẫn nên ở bệnh viện nghỉ ngơi, đợi sóng gió qua rồi hẳn trở về đây.”

“Ừm, còn gì nữa?”

“Còn gì?”

“Em cố ý bảo anh xuống đây, nói có chuyện muốn nói với anh, chính là chuyện này?”

Tâm tư bị nhìn thấu, Diệp Nghi giấu mặt đi: “Bị anh biết rồi. Đứng là không có chuyện gì cả, chỉ là không muốn ở cùng anh ấy mà thôi.”

“Nghĩ Nghĩ, đừng tùy hứng.” Nghiêm Hàn xoay vai cô qua, “Mạch Miêu sớm muộn gì cũng phải nhận lại ba ruột của nó. Hai người đã không sống cùng nhau nữa, khó khăn lắm mới gặp mặt nhau, nên cùng bầu bạn với con, bằng không rất không công bằng với nó.”

“Biết rồi.” Cả người Diệp Nghi dựa hẳn vào Nghiêm Hàn, “Em phóng túng lần này thôi, được chưa?”

Nghiêm Hàn nhẹ nhàng vỗ lưng cô, rất nhanh nhận thức trước ngực ướt đầm. Giọng anh hơi lo lắng: “Nghĩ Nghĩ, sao vậy? Sao lại khóc?”

“Không sao... Em không sao.” Bả vai Diệp Nghi hơi run rẩy, nhỏ giọng nức nở, “Em chỉ khóc chút thôi, tốt ngay ấy mà.”

Cô cũng không biết mình bị sao nữa, thời điểm không tìm thấy con cô không khóc, lúc bị Quý Thừa hoài nghi cô không khóc, lúc té ngã suýt sảy thai cô không khóc, lúc đề nghị ly hôn cô không khóc, cuối cùng khi ký tên cô cũng không khóc.

Quá chán nản. Tuyệt vọng tới mỗi âm thanh dường như im bật, nước mắt lại chảy không ngừng. Cô vốn tưởng rằng ly hôn là cắt đứt được, nhưng mà hiện tại, khi Quý Thừa lần lượt xuất hiện, lần lượt giải thích, lần lượt biểu hiện sự lưu luyến, cô đột nhiên thấy đau quá.

Vì sao phải vậy? Vì sao yêu nhau không đến được với nhau, không thể ở bên nhau nhưng lại không thể hoàn toàn quên đi, sao phải vẫn vương không dứt, kéo dài vô tận sự tra tấn này?

“Em không buông xuống được.” Nghiêm Hàn hiểu ra, giọng nói đầy chua chát, “Em còn yêu anh ta.”

“Sẽ buông được, nhất định sẽ.” Diệp Nghi cao giọng, như đang cố gắng thuyết phục bản thân, “Em chỉ đang hối hận, hối hận lúc trước không nên bắt đầu. Nghiêm Hàn, nếu lúc trước người em yêu là anh thì tốt biết mấy.”

Nghiêm Hàn cười hiền: “Hiện giờ em yêu anh cũng không muộn mà.”

“Em cũng muốn chứ.” Diệp Nghi buồn bã nói, “Nhưng sao có thể đối xử vậy với anh?”

“Anh chỉ ước gì em đối xử với anh như vậy.” Nghiêm Hàn vuốt tóc cô, “Nghĩ Nghĩ, anh vui lòng cam chịu.”

“Em không thể đối với anh như vậy.” Diệp Nghi lập lại một lần, lại khóc. “Nghiêm Hàn, em lại có thai.”

“Sao trùng hợp như vậy, anh nói xem sao có thể khéo như vậy? Vì sao lần nào em muốn rời khỏi anh ấy, thì sẽ xảy ra chuyện này? Chẳng lẽ đây được gọi là nghiệt duyên? Đây có phải là ông trời trừng phạt em không?”

Chiếc ôm của Nghiêm Hàn bỗng ngưng cứng ngắt, lại nhanh chóng siết chặt cô: “Đừng nói bậy, con cái là lẽ vật trời ban.” Do dự một lát, anh hỏi, “Anh ta... biết không?”

Diệp Nghi yên lặng lắc đầu. Nghiêm Hàn im lặng, lại hỏi: “Vậy em có định nói với anh ta không?”

“Đừng hỏi em...” Diệp Nghi lại khóc nức nở, “Anh đừng hỏi được không?”

“Được, anh không hỏi.” Nghiêm Hàn dỗ dành nói, “Nghĩ Nghĩ, em đừng nghĩ nữa. Em chỉ cần biết, hể là chỗ Quý Thừa thiếu, anh sẽ bổ khuyết toàn bộ thay anh ta, chuyện này có thể. Được không?”

Diệp Nghi khóc càng dữ dội. Nắm chặt vạt áo Nghiêm Hàn, cô nghe anh còn nói: “Thời điểm Mạch Miêu ra đời, em vẫn chưa trở về bên anh, anh có rất

nhiều chuyện chưa làm được cho em. Đợi khi đứa bé này chào đời, em sẽ không vất vả như trước nữa. Nếu em bằng lòng, xem nó như con của hai chúng ta, được không?”

“Nghiem Hàn...”

Diệp Nghi nhỏ giọng khóc lên, Nghiem Hàn đang an ủi cô. Phòng khách trống trải được tình cảm sâu sắc không hồi hận kia lấp đầy, không có chỗ cho người khác. Quý Thừa như một tượng băng đứng bất động nơi chỗ rẽ cầu thang.

Nghiem Hàn, em lại có thai.

Nghiem Hàn, nếu em yêu anh thì tốt biết mấy.

Nghiem Hàn, đây là tròng phạt ông trời dành cho em sao.

Đứa con còn đó, nhưng cô lại lừa anh nói đã mất rồi. Giờ khắc này, Quý Thừa đột nhiên hiểu được cái gì gọi là xương đâm vào tim. Anh dùng hết toàn bộ sức lực, gắt gao cầm chặt tay vịn cầu thang, mới không bị trái tim rỉ máu kia làm ngã lún xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 55

Giờ này khắc này, phản ứng bản năng của Quý Thừa là lao xuống lầu, túm người phụ nữ đó lên, hỏi cô tại sao nói dối, sau đó kéo cô lên tòa án tái kết hôn. Nhưng lý trí kịp thời ngăn anh lại, Diệp Nghi đã ra đi hai lần rồi, đã bị anh ép quay về một lần, quan hệ của họ càng lúc càng tràn ngập nguy cơ.

Chính là bởi vì bức ép một lần lại một lần, niềm tin cứ thế cạn đi một chút, anh và cô càng lúc càng đi đến bờ vực không thể vãn hồi. Nếu hiện tại đi xuống, chỉ biết lại lần nữa lặp lại luân hồi. Cho nên anh cố gắng tự trấn tĩnh, cho đến khi miễn cưỡng cử động được chân, mới đi xuống lầu.

Trong phòng khách, Diệp Nghi nhìn thấy anh, đứng phắt dậy: “Anh xuống đây lúc nào vậy?”

“Vừa mới.” Quý Thừa làm như không có gì, nói. Nhìn thấy mắt cô sưng đỏ, anh không chế được thất vọng trong lòng, chau mày hỏi, “Có chuyện gì, sao lại khóc?”

“Không có gì.” Cô trầm tĩnh lại, thản nhiên đáp, “Nhắc lại chút chuyện trước kia, có chút không vui.”

“Còn bây giờ?” Quý Thừa nhìn thẳng cô, hỏi.

Mùi hương thuộc về anh quá mãnh liệt, cho dù liều mạng đè nén, tận sâu trong lòng vẫn không khỏi đau đớn. Diệp Nghi lung lay một chút. Nhưng giây tiếp theo, phần eo liền được một sức mạnh ấm áp chống đỡ. Ngắc đầu, Nghiem Hàn cười với cô.

Nghiem Hàn chưa nói gì, chỉ dùng ngón cái nhẹ nhàng khều eo cô, cô bỗng dưng bình tĩnh lại, nở nụ cười thẳng thắn thành khẩn: “Hiện tại em tốt lắm.”

Động tác của cô và Nghiem Hàn không thoát khỏi ánh mắt của Quý Thừa. Mọi mím lại thành một đường thẳng, cuối cùng anh áp chế xoay người: “Anh đi đây, mai lại đến thăm con.”

Cửa nhẹ nhàng khép lại, Nghiem Hàn nhíu mày hỏi: “Em nói xem, anh ta có nghe thấy những gì này giờ chúng ta nói không?”

“Không đâu.” Diệp Nghi khẳng định nói, “Quý Thừa là người có dự vọng khổng lồ chế mãnh liệt mà em từng gặp, nếu anh ấy nghe thấy em lừa anh ấy, sao có thể bình tĩnh như vậy.”

Quý Thừa vừa vào nhà, A Phi đã cảm nhận thấy sai sai chỗ nào. Chỉ thấy anh vội vàng đi lên lầu, sau đó, trong thư phòng liền truyền đến một loạt tiếng loảng xoảng rầm rầm. A Phi vội vàng chạy lên: “Cậu, cậu đây là...” Nói còn chưa dứt, chị ngày ngăn cả người.

Quý Thừa mắc bệnh sạch sẽ rất nặng, một chút dơ dáy cũng có thể khiến anh nhíu mày. Nhưng mà giờ phút này, giá sách ở trên tường trống trơn, sách vở hỗn loạn đầy đất. Còn Quý Thừa nửa quỳ trên sàn, đang bôi giấy tờ ném ra xa.

Xong rồi, trong lòng A Phi ca thán. Cậu chủ bị vợ bỏ, nên hoàn toàn phát điên rồi.

Quý Thừa vạch lung tung mớ giấy tờ bệnh cạnh mình, khoe mắt đúng lúc bắt gặp A Phi đang đứng như trời trồng, anh hỏi: “Đồ của Diệp Nghi chị cất ở đâu?”

A Phi sững sờ: “Đồ gì của cô chủ?”

“Chính là đồ lúc trước tôi bảo chị cất đó.”

A Phi suy nghĩ hồi lâu mới có phản ứng: “À, cậu đang nói mấy giấy tờ năm đó cô mang thai à...”

“Đúng, tìm mau.”

Một gói giấy màu hồng nhạt nằm trong ngăn tủ, bị nhét ở ngay chính giữa. Căn phòng tối mờ, màu sắc của nó nổi bật, rồi bắt gặp ánh sáng. A Phi nhìn gói giấy hồi lâu, nước mắt suýt chảy ra: “Cậu à, đều đã trôi qua lâu như vậy, tôi gì cậu phải...”

Quý Thừa mở gói giấy, lôi những thứ bên trong ra. Sách dạy con, sổ khám thai định kỳ, hình siêu âm... Thời gian lâu, trang giấy bạc màu, còn hơi ố vàng. Động tác anh rất cẩn thận, giống như sợ làm hư.

A Phi chưa xót, dường như nhìn thấy lại cảnh tượng của mấy năm về trước.

Chị còn nhớ rất rõ cái ngày biến cố xảy đến. Sáng sớm, Diệp Nghi ra ngoài, mọi hôm có chị đi cùng, ngày đó lại bị từ chối: “A Phi, em muốn uống canh xương chị hầm, em về sẽ uống ngay.” Diệp Nghi trước khi ra ngoài nói, “Nghiêm Hàn đang ở bệnh viện chờ em, chị đừng lo lắng.”

Khi đó, quan hệ của Diệp Nghi và Quý Thừa rất lạnh nhạt, thường xuyên mất ngủ, gặp ác mộng, thậm chí nửa đêm bật khóc tỉnh dậy. Tâm trạng tồi tệ, đương nhiên ăn uống cũng kém hơn, thường thường ăn gì là nôn nấy, người gầy nhom. Khó khăn lắm mới muốn ăn gì đó, A Phi liên tục đáp: “Dạ, cô chủ, tôi lập tức đi nấu ngay! Cô nhất định phải chú ý an toàn nha!”

“Ừm.” Diệp Nghi cười với chị, trước khi đi còn ôm chị một cái.

Gần đây Diệp Nghi cũng hơi bất thường như thế, A Phi còn cho là phản ứng lúc mang thai, nên không để tâm. Nhưng mà, canh còn chưa nấu xong, tin dữ đã truyền đến: Diệp Nghi bị bất cóc.

Thời điểm Quý Thừa gấp gáp trở về, A Phi không bình tĩnh được, ngược lại càng sợ hãi. Chị chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của Quý Thừa. Quý Thừa luôn điềm đạm, cho dù có người ngoài hành tinh xuất hiện, mặt anh cũng chẳng thêm liếc nhìn.

Ngày ấy, anh vẫn không có biểu hiện gì, nhưng đáy mắt đen tối kia, A Phi nhìn thấy một loại xúc cảm mang tên ‘sợ hãi’. Mãn đêm buông xuống, hài cốt của Diệp Nghi được tìm thấy trong hiện trường vụ nổ, A Phi tận mắt thấy, người đàn ông vững chãi kia đã cố gắng mấy lần, cũng không thành công đứng lên khỏi chiếc ghế.

Quý Thừa ngồi trong thư phòng suốt ba ngày, ngoại trừ đi đến hiện trường, thì không đi bất cứ đâu nữa. A Phi nhìn không được bật khóc: “Cậu ơi, đi nghỉ đi, cô chỉ mất tích thôi, nếu cậu suy sụp, cô trở về không biết sẽ đau lòng cỡ nào.”

“Cô ấy sẽ không đau lòng đâu.” Tà dương ngoài cửa sổ đỏ như máu, quanh thân Quý Thừa nhuộm tầng ánh sáng đỏ hồng, ánh ra nỗi tuyệt vọng gần như tàn nhẫn kia, “Tôi ép cô ấy ở lại, đây là trừng phạt cô ấy dành cho tôi.”

A Phi không hiểu anh nói gì, chỉ lăm lăm theo bản năng: “Không đâu, cô nói, phải về uống canh tôi nấu, cô nhất định sẽ về, cô không thể chết được...”

“Cô ấy không chết.” Tiếng Quý Thừa nghèn nghèn không rõ, “Nhưng cô ấy sẽ không về đâu.”

Nói xong, anh khẽ cảm thứ đặt trên bàn lên: “Là lỗi của tôi, là tôi hại chết con tôi.” Ngón tay thon dài đột nhiên run rẩy, “A Phi, là tôi đánh đổ cô ấy. Tôi cá là có con, cô ấy sẽ không thể rời khỏi tôi. Cô ấy đang chứng minh cho tôi thấy, bất luận thế nào cô ấy cũng sẽ rời khỏi tôi. Chỉ cần có thể rời khỏi tôi, cô ấy không tiếc trả giá đắt, bao gồm giết chính mình, bao gồm giết con tôi.”

A Phi nhìn thứ anh đang cầm trên tay: “Cậu, đây là... siêu âm của cô? Không phải cậu đã nói, tất cả kết quả siêu âm không cần đưa cho cậu xem sao? Cái này ở đâu ra vậy?”

Quý Thừa không đáp. A Phi cúi đầu, lại phát hiện cảnh tượng khiếp sợ hơn. Quý Thừa trước giờ ưa sạch sẽ, trên bàn lúc này lại loạn như tiệm tạp hóa. Chị run run nhìn qua, nào là kết quả siêu âm, sách dạy con, sổ tay hướng dẫn lúc thai kỳ, cuối cùng nhìn thấy một chồng báo cáo theo dõi thai kỳ.

Báo cáo đều là bản phô tô, trang giấy hơi nhăn, rõ ràng là do lật xem nhiều lần. A Phi khiếp sợ nói: “Cậu chủ, thứ này đều là cậu hỏi bác sĩ đúng không? Cậu quan tâm cô và đứa bé như vậy, tại sao phải gạt cô?”

Quý Thừa cúi đầu, nhìn không thấy vẻ mặt. Nhưng lưng anh xưa nay đều thẳng tắp giờ hơi cong, giống như đang thừa nhận thống khổ khó diễn tả được. A Phi không khỏi hỏi lại: “Cậu, buổi tối cô ngủ không yên, luôn cảm thấy có người vào phòng cô, có phải là cậu không?”

Anh không nói lời nào, A Phi la lên thất thanh: “Cậu chủ, ngày nào tôi cũng mười hai giờ ngủ năm giờ dậy, nhưng không nhìn thấy cậu! Cậu là nửa đêm lặng lẽ trở về, thậm chí một chút, rạng sáng lại lặng lẽ ra đi sao? Cậu đây là... Tại sao?”

Lời còn chưa dứt, vạt áo của chị đã bị túm lấy. A Phi hết hồn, Quý Thừa vẫn cúi thấp đầu, tiếng nói khàn khàn khó nghe: “Đừng nói nữa. A Phi, xin chị đó, đừng nói nữa.”

Nếu không phải chính tai nghe thấy, A Phi tuyệt đối không tin, đây gần như là lời cầu xin phát ra từ miệng của Quý Thừa. Cho đến khi Quý Thừa loạn

choang đi xa, chị còn ngờ ngác đứng tại chỗ, nghe anh nói: “Giúp tôi cất hết những thứ có liên quan đến cô ấy, được không? Tôi sợ thấy chúng sẽ không chống đỡ nổi. A Phi, chị làm ơn.”

Cách ba năm, ký ức tắm tới ấy lại ủa đến, A Phi nom nóp lo sợ: “Cậu chủ, không lẽ cậu lại, lại tái phát à?”

Quý Thừa quái lạ nhìn chị: “Lúc ấy bác sĩ nói sức khỏe cô ấy yếu, có rất nhiều điểm cần phải đặc biệt chú ý, còn có sách dạy nấu ăn để điều hòa dưỡng thai, ở trong này à?”

“Đa, ở đó.” A Phi đang ngờ ngác liền đáp, “Đều ở đó.”

Quý Thừa xác nhận lại một lần, chỉ nghiêng túc nói: “Mỗi ngày làm một món, đưa qua cho cô ấy. Không được nói là tôi bảo chị làm, cũng không được nói là sách dạy nấu ăn gì đó, chỉ cần nói là chị nhớ cô ấy, cô ấy lại thích uống canh chị nấu, cho nên chế ra nhiều món để cô ấy nếm thử, đã nhớ chứ?”

“... Nhớ rồi.” A Phi không hiểu ra sao, “Chỉ là cậu à...”

“Tìm thêm mấy người đắc lực trong nhà, đi theo cô ấy xa xa, đừng để cô ấy phát hiện.” Quý Thừa lại nói, “Bên cạnh cô ấy có người của Diệp Tông, bình thường không vấn đề gì, nhưng để phòng ngừa ngộ nhớ xuất hiện tình huống khẩn cấp, người bảo vệ không đủ.”

Quý Thừa vừa đi qua đi lại trong phòng, vừa lẩm nhẩm: “Còn gì nữa? Đúng rồi, liên hệ với người ở bệnh viện, nơi đó người quen của Diệp Tông nhiều lắm, sao có thể né anh ta để lấy báo cáo ra được?”

Càng nghe, miệng A Phi càng há to: “Cậu, cô... cô lại có?”

Quý Thừa trừng mắt nhìn chị: “Cô ấy không muốn để tôi biết. Nói lung tung tôi sẽ chuyển chị đến châu Phi.”

A Phi đột nhiên che miệng, liếc mạy lác đầu, lại khó hiểu: “Vậy cậu không đón cô về à?”

Cơ thể Quý Thừa cứng nhắc, A Phi nói: “Cậu chủ, lúc trước cô sinh nở cậu không ở bên cạnh, sau đó đã nuôi tiếc bao nhiêu, lần này chẳng lẽ lại...”

“Đương nhiên không được!” Quý Thừa nói chắc nịch, “Nhưng dùng biện pháp mạnh không được, lần này... e rằng cần dùng trí.”

Ngày hôm sau, Diệp Nghi thức dậy hơi muộn. Đêm qua khóc một hồi, cả người có chút mệt mỏi, mắt cũng sưng húp không nhìn thấy rõ ràng. Cô nhớ Diệp Tông từng cho cô thuốc mỡ tiêu sưng, vì thế đi thẳng đến thư phòng anh, muốn thử vận may.

Kết quả, cửa vừa hé mở, có người liền vỗ lưng cô. Quay đầu, Đường Mật tò mò hỏi: “Diệp Tông cũng gọi cậu đến à? Anh ta cố tình gọi mình đến, còn không cho mang theo Điện Điện, có chuyện gì à?”

Diệp Nghi đột nhiên hiểu được, Đường Mật vẫn chưa biết chuyện con mình bị đánh tráo. Trời ạ, nếu cô đột nhiên phát hiện, đứa bé mấy ngày nay mình thương yêu chiều chuộng lại là con của Diệp Sóc, có chịu nổi cú sốc hay không?

Nghĩ vậy, Diệp Nghi vịn vai Đường Mật, nghiêm mặt nói: “Đường Mật, gần đây rất nhiều chuyện xảy ra, rất loạn, vì vội vã nên khó tránh khỏi sai sót, lát nữa bất luận nghe được gì, cậu cần phải bình tĩnh trước đã...”

Nói còn chưa xong, một con gió nhẹ thổi qua, khe hở cánh cửa rộng ra một chút.

Trong phòng, tiếng của Diệp Tông từ từ truyền đến: “Kỳ Yên, anh bình tĩnh đã. Thân phận của Điện Điện và Ngan Ngan tráo đổi là chuyện nhỏ, hiện tại chuyện quan trọng hơn hết là bệnh của Điện Điện. Theo suy đoán của tôi, thằng bé mắc chứng tự kỷ. Nó bị Diệp Sóc giam giữ nhiều năm, nhất định từng trải qua nhiều chuyện tồi tệ, bị chấn thương tâm lý. Tôi lập tức liên hệ bác sĩ giúp anh, nhưng chữa trị chứng bệnh này, mấu chốt chính là sự quan tâm yêu thương của ba mẹ. Mà tình trạng trước mắt của anh và Đường Mật...”

Trong phòng âm u. Diệp Nghi lo lắng quay đầu, chỉ thấy Đường Mật nhìn chằm chằm cửa phòng bằng ánh mắt kinh ngạc như gặp ma. Qua khe hở, có tiếng bước chân truyền đến, hình như là có ai đó được người khác ôm vào lòng.

Thật lâu sau, hai cô nghe thấy Kỳ Yên thấp giọng nói: “Điện Điện, xin lỗi con. Có phải con rất hận ba không, ba thật có lỗi với con...”

Bên cạnh Diệp Nghi, Đường Mật mặt cắt không còn hột máu. Cô đứng tại chỗ hai giây, sau đó như đại bác, xông thẳng vào cửa thư phòng của Diệp Tông.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 56-1

Rầm

Cửa gỗ va mạnh vào vách tường, căn phòng đều chấn động. Nắng sớm trong trẻo lạnh lạnh, đem cảnh tượng đứng hình thành một bức tranh màu nước khiến tim người khác đập mạnh.

Trong bức tranh đó, người đầu tiên cử động chính là Diệp Tông. Anh đứng lên, lo lắng nhìn Đường Mật đang đứng chết trân, lại nhìn sang Kỳ Yên vẫn đang ôm Điện Diện không nhúc nhích: “Ngồi xuống hết đi, chúng ta từ từ...”

Đường Mật hoàn toàn không để ý đến anh, siết chặt nắm tay nhìn Kỳ Yên: “Anh vừa rồi... nói gì?”

Mặt Kỳ Yên chôn trên vai thằng bé, giống như không nghe thấy câu hỏi của cô, hết như bất cứ động tĩnh gì cũng không mấy may làm anh động đậy. Đường Mật tiến lên từng bước, người run rẩy như bị điện giật: “Hàn, Hàn Diên...”

“Chẳng phải cô đã đoán được rồi sao?” Thật lâu sau, Kỳ Yên mới ngẩng đầu lên, nhìn cô sắc bén, cười lạnh nói, “Đường Mật, đã lâu không gặp.”

Diệp Nghi há miệng, không biết nên nói gì cho phải. Tuy rằng trước đó từng phỏng đoán, nhưng đích thân nghe đương sự thừa nhận, sức chấn động gấp nhiều lần so với trong tưởng tượng. Cô khiếp sợ nhìn Diệp Tông, chuyện lớn như vậy, anh lại có thể gạt cô.

Diệp Tông cũng đã vọt đến: “Đường Mật!”

Lời còn chưa dứt, Đường Mật đã mềm nhũn té xuống.

“Hoảng sợ quá độ, để cô ấy nghỉ ngơi trước đã.” Diệp Tông cất dụng cụ đo huyết áp và ống nghe, “Chắc là không có gì trở ngại, nhưng em gái, em nói cô ấy từng có vấn đề tâm lý à?”

“Ừm.” Diệp Nghi liếc Kỳ Yên một cái, “Lúc Hàn Diên... chết, cậu ấy bị kích thích, nên tinh thần hoảng loạn. Sau khi đi bác sĩ tâm lý một thời gian thì khá hơn, nhưng vẫn không thể nhắc đến những chuyện có liên quan, nhắc đến sẽ không khỏe.”

Kỳ Yên dựa tường nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lưng căng cứng. Diệp Tông thở dài: “Anh lấy chút thuốc cho cô ấy, cái khác thì đợi tỉnh lại rồi xem sau.”

Diệp Nghi theo Diệp Tông rời khỏi, vừa muốn ra cửa, lại bị Kỳ Yên gọi lại: “Diệp Nghi, có thể ở lại không?”

Diệp Tông gật đầu với cô, mở cửa ra ngoài. Kỳ Yên lại vẫn im lặng, nhìn ra bên ngoài. Diệp Nghi không khỏi hỏi: “Lúc trước anh nói, giúp tôi chính là thuận tiện, đến Đại Lục là có việc riêng muốn làm, ám chỉ chính là Đường Mật?”

Kỳ Yên không đáp.

“Vậy tại sao anh tìm cậu ấy?”

“...”

“Nếu tìm được cậu ấy rồi, sao lại giấu giếm thân phận?”

“...”

Diệp Nghi chịu thua: “Anh bảo em ở lại, là để ngăn người cùng anh?”

Sự im lặng thật lâu qua đi, Kỳ Yên rốt cục lên tiếng, tiếng nói lạnh lùng chưa từng nghe qua: “Em nói cô ấy từng chịu qua đã kích, cô ấy chịu đã kích gì?”

Diệp Nghi bật cười: “Cậu ấy yêu anh như vậy, anh chết, anh nói xem cậu ấy phải chịu đã kích gì?”

Kỳ Yên bật cười: “Cô ấy yêu tôi? Cô ấy nói vậy với em à?”

“Có mắt tự có thể nhìn ra.” Bầu không khí càng lúc càng không đúng, “Chẳng lẽ anh không nghĩ vậy?”

“Vốn dĩ ban đầu tôi cũng cho là vậy, nhưng chính miệng cô ấy đã phủ nhận.” Kỳ Yên quay đầu lại, “Chẳng lẽ em không cảm thấy được, cô ấy chịu kích thích, có lẽ bởi vì ấy vậy?”

“Áy náy?”

“Là cô ấy bức tôi quay về nhà họ Hàn.” Kỳ Yên nhìn vào hư vô, “Tôi chết ở nhà họ Hàn, cô ấy cảm thấy áy náy. Không phải sao?”

“Sao anh có thể nghĩ cậu ấy như vậy?” Diệp Nghi thất kinh, “Sau khi anh quay về nhà họ Hàn, cha mẹ cậu ấy ép cậu ấy về quê để lấy chồng. Lúc ấy

Đường Mật phát hiện mình đã có thai, vì để giữ lại đứa con, cậu ấy đã tìm một người không thể sinh con. Điều kiện gia cảnh không tệ, nhưng đầu óc có vấn đề, vì để con trai vui nên mới giữ cậu ấy lại. Anh có thể tưởng tượng cậu ấy đã sống như thế nào không? Nếu cậu ấy không thương anh, tại sao phải tự tìm thống khổ như vậy?”

Kỳ Yên kinh ngạc: “Cái gì?”

Diệp Nghi càng kinh ngạc hơn: “Anh không điều tra à?”

Kỳ Yên ngẩn người, “Đã điều tra, nhưng không phải kết quả này.” Anh lập tức cười cười, “Hàn Thiệu Thành, ông tay lại động tay vào.”

Mặt trời càng lên cao, nắng càng gắt, để cho bí mật chôn sâu không chỗ nào che giấu.

Diệp Nghi đi đến trước mặt Kỳ Yên: “Diện Diện còn chưa ra đời, người cậu ấy bị ép gả sắp chết, sau đó Diện Diện bị Hàn Thiệu Thành bắt đi, cậu ấy cũng bị người nhà đó đuổi đi, mấy lần suýt không sống nổi, vất vả lắm mới mở được một cửa tiệm nhỏ, mỗi đồng tiền kiếm được đều dùng để tìm con. Cậu ấy từng kể em nghe chuyện quá khứ của hai người, còn thường tưởng tượng, nếu anh còn sống, hiện giờ sẽ có dáng vẻ gì. Anh cảm thấy tất cả đều là áy náy?”

“Phải không?” Gương mặt đẹp trai của Kỳ Yên hiện lên vẻ hoảng hốt cùng yếu đuối, “Vậy sao cô ấy lại đuổi tôi đi? Vì sao muốn đẩy tôi về nhà họ Hàn?”

“Em không biết, cậu ấy không nói với em” Diệp Nghi thành thật nói, “Nhưng tình cảm cậu ấy dành cho anh, em thấy rất rõ. Người trong cuộc mơ hồ, có lẽ Hàn Thiệu Thành đã làm gì đó, có lẽ Đường Mật có nỗi khổ riêng. Nếu anh quan tâm, tốt nhất hãy hỏi cậu ấy, đừng tự suy diễn lung tung, lại càng không cần phỏng đoán này nọ, sau đó tra tấn lẫn nhau.”

Kỳ Yên khẽ nhắm mắt, làn mi dày che khuất thần sắc.

“Anh ở đây trông cậu ấy nhé.” Diệp Nghi xoay người, “Em ra ngoài.”

Khi đến cửa, Diệp Nghi nghe Kỳ Yên nhẹ giọng nói: “Quả thật, người trong cuộc mơ hồ. Không nên suy diễn lung tung, lại càng không cần phỏng đoán này nọ, tra tấn lẫn nhau. Diệp Nghi, đối với lời khuyên anh, em có làm được không?”

Ngón tay Diệp Nghi cứng đờ. Thật lâu sau, cô đáp: “Em không giống. Trong lòng hai người đều xem đối phương là thứ nhất, Quý Thừa có tình cảm với em thật, nhưng lại không bằng lòng trả thù của anh ấy.”

“Vậy em làm sao biết anh ta không có nỗi khổ riêng?” Kỳ Yên nói, “Sao em biết anh ta một lòng báo thù, không phải vì để bảo vệ tốt cho em?”

Bụi bậm bay múa ở cột sáng, sau đó lặng lẽ rơi xuống đất.

Kỳ Yên nở nụ cười: “Em không thấy chúng ta rất giống nhau sao? Điều thay hình đổi dạng, nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi quá khứ. Tôi trở về tìm Đường Mật, chính là không cam lòng. Tôi chỉ muốn hỏi cô ấy, lúc trước sao lại đối xử với tôi như vậy. Nhưng bất luận đáp án là gì, đều không trở lại như trước được.”

“...”

“Truy tìm căn nguyên, không phải không yêu, mà là từng bị tổn thương triệt để một lần rồi, nên không còn dũng khí để tin tưởng đối phương. Diệp Nghi, chúng ta giống nhau lắm, đúng không?”

Từng lời nói của Kỳ Yên như lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào tim. Diệp Nghi dờ dẩn bước đi, đi ngang qua cửa phòng Diệp Tông, chỉ nghe bên trong truyền ra tiếng khóc nức nở.

Cửa đóng không kín, theo khe hở nhìn vào, Hạ Hân cúi đầu ngồi trên sô pha, khuôn mặt chôn trong lòng bàn tay, theo khe hở nước mắt chảy ra. Một chiếc khăn tay đưa tới trước mặt cô, cô sợ sệt ngẩng đầu, nhận lấy: “Cảm ơn.”

“Tình hình chính là như vậy.” Chỗ Diệp Nghi đứng nhìn không tới Diệp Tông, chỉ có thể nghe thấy tiếng nói ôn hòa của anh, “Trong tay Diệp Sóc thủ sẵn con cô, hẳn vì đánh lừa tôi, nên dùng con cô đánh tráo, nhân cơ hội đưa đứa bé tôi muốn tìm đến nơi khác. Cho nên, Ngạn Ngạn của cô đang ở chỗ tôi, cô lại tình cờ gặp em gái tôi, đúng là chó ngáp phải ruồi.”

“Cảm ơn anh.” Hạ Hân nghẹn ngào, “Anh Diệp, cảm ơn anh...”

“Bây giờ còn chưa đến lúc cảm ơn.” Diệp Tông bình tĩnh nói, “Cô Hạ, mạo muội hỏi một câu, sau này cô có tính toán gì?”

“Tôi, tôi...”

“Cô Hạ, nếu không có kế hoạch cụ thể, không ngại nghe đề nghị của tôi chứ.” Diệp Tông ngồi xuống đối diện Hạ Hân, “Diệp Sóc biết Ngạn Ngạn ở chỗ tôi rồi, nếu hẳn thấy cô đón Ngạn Ngạn về, e rằng sẽ biết tôi vào cô đã gặp nhau. Bằng vào sự căm thù hẳn dành cho tôi, chuyện này đối với cô tuyệt đối không phải chuyện tốt.”

Hạ Hân ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ lo sợ ngỡ ngàng. Diệp Tông rót nước cho cô: “Huống hồ, quan hệ của hai người vốn đã gay gắt, nếu họa vô đơn chí, tương lai của cô và Ngạn Ngạn chỉ e càng lúc càng khó khăn.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 56-2

Hạ Hân ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ lo sợ ngỡ ngàng. Diệp Tông rót nước cho cô: “Huống hồ, quan hệ của hai người vốn đã gay gắt, nếu họa vô đơn chí, tương lai của cô và Ngạn Ngạn chỉ e càng lúc càng khó khăn.”

“Tôi, tôi định rời khỏi đây...” Hạ Hân run run nói, “Chỉ là, Diệp Sóc hẳn không cho, tôi không đầu lại hẳn...”

“Nếu cô muốn, tôi có thể giúp cô.” Diệp Tông đưa nước cho cô, khom người đối diện với cô, “Cô Hạ, không nói giấu gì cô, Diệp Sóc vẫn luôn muốn đẩy tôi vào chỗ chết. Tôi không thể ngồi chờ chết được, phải hành động trước. Trước đây đấu với hắn, tôi đã thua một lần, đã đánh mất hết tất cả chứng cứ phạm tội của hắn. Hiện tại, cô là người duy nhất có thể giúp tôi.”

“Có, có ý gì?” Ngón tay Hạ Hân run rẩy, ly nước liền rơi xuống.

Diệp Tông nhanh tay lẹ mắt chụp được: “Mỗi một chuyện hắn ta làm với cô, đều đủ tống hắn vào tù. Dù sao cô cũng từng ở chung với hắn, nên có thể nhớ lại chứng cứ phạm tội khác có liên quan đến hắn. Chúng ta nắm được chứng cứ chính xác càng nhiều, thời gian hắn biến mất sẽ càng dài, thậm chí không bao giờ có thể xuất hiện nữa. Nhưng, những chuyện này đều cần tôi cô làm chứng.”

Thân mình gầy yếu của Hạ Hân run run: “Ý của anh Diệp đây có phải là... muốn tôi lên tòa làm chứng?”

“Đây là nguyện vọng của tôi.” Diệp Tông thẳng thắn thành khẩn nhìn cô, “Nhưng cô Hạ, quyền quyết định là ở cô, tôi không có quyền yêu cầu cô ở trước mặt mọi người ôn lại những thống khổ từng trải qua. Thế nhưng, xin cô hãy cân nhắc kỹ càng, đây chính là cơ hội duy nhất để thoát khỏi Diệp Sóc. Nếu cô bằng lòng phối hợp, điều kiện gì tôi cũng có thể đáp ứng.”

“Bệnh của Ngạn Ngạn...”

“Tôi sẽ mời toàn bộ bác sĩ giỏi nhất thế giới đến chữa cho nó, cũng sẽ cam đoan cuộc sống mẹ con cô sau này thoải mái vô lo.”

“Tôi cần, cần phải nói ra... chuyện nào?”

“Nói càng nhiều càng tốt.” Diệp Tông nói, “Những gì dính dáng đến hắn, bắt nạt, đe dọa, cướp bóc, mỗi một chuyện đều đủ để hắn ở tù mấy năm. Tội của bị cáo càng nhiều, thời gian hắn mất tích sẽ càng dài. Có một số chuyện cô không muốn ai biết, tôi hoàn toàn thấu hiểu. Vẫn là câu nói kia, quyền quyết định là ở cô, còn tôi sẽ phụ trách mọi luật sư, vệ sĩ, truyền thông, cung cấp cho cô sự an toàn cao nhất. Cô Hạ, xin cô suy nghĩ thật kỹ.”

Khi Hạ Hân rời đi hoàn toàn cúi đầu, thậm chí không phát hiện ra Diệp Nghi đứng ở cửa. Trong thư phòng, Diệp Tông cụp mắt ngồi lặng lẽ ở đó, nhìn chằm chằm sofa trống trơn ở đối diện. Sau hồi lâu, anh móc hộp thuốc lá trong túi ra, rút một điếu.

“Anh hai!” Diệp Nghi bước nhanh đến, giật lại điếu thuốc, “Sao anh lại hút thuốc?”

Diệp Tông ngược nhìn cô: “Đưa anh đi.”

“Anh...” Anh càng bình thường, Diệp Nghi càng khó sở: “Hồi đó anh ghét nhất người khác hút thuốc, hiện tại sao lại...”

“Anh hiện tại còn có thể so với hồi đó à.” Anh thần nhiên nói, “Trong lòng không thoải mái, giảm căng thẳng một chút.”

Tay Diệp Nghi giờ thuốc lá hạ xuống: “Vi Hạ Hân?”

Diệp Tông tự giễu: “Đúng vậy, vốn là chuyện chém giết của đàn ông, kết quả cần nhờ một phụ nữ lột trần vết sẹo.”

“Anh hai, anh không ép cô ấy.”

“Anh không ép cô ấy sao?” Diệp Tông hỏi lại, “Dụ dỗ không phải một loại cưỡng ép?”

Ngoài cửa sổ, nắng càng lúc càng chói chang, làm cho người ta không muốn ngược lên nhìn thẳng thế giới trước mắt. Diệp Nghi nhất thời im lặng. Cô cũng không biết, với Hạ Hân mà nói rốt cục cái gì là tốt. Là vạch trần vết sẹo, hay chôn sâu ác mộng xuống tận đáy lòng? Nhưng trước mắt, Hạ Hân là

trông cậy duy nhất của bọn họ, cô cũng hy vọng Hạ Hân có thể cung cấp càng nhiều chứng cứ càng tốt.

Diệp Tông chính là không thể không làm chuyện này. Có lẽ, trong trận chém giết liên quan mật thiết đến tính mạng này, bọn họ đều trở nên ích kỷ lạnh lùng chẳng?

“Kỳ Yên thế nào?” Sau đó, vẫn là Diệp Tông thay đổi chủ đề.

“Đường Mật chưa tỉnh, anh ấy vẫn ở đó.”

“Anh ta gọi em lại nói gì vậy?”

“Anh ấy muốn biết, quá khứ Đường Mật thế nào, kêu em kể lại.”

Diệp Tông thờ dãi: “Thời điểm anh biết anh ta, anh ta nói đã buông bỏ được Đường Mật. Ai mà ngờ, Đường Mật lại có thể ở cùng với em. Sau đó anh ta đến giúp em, lại bắt đầu tiếp cận Đường Mật. Có lẽ ngay từ đầu, anh ta cũng không biết rốt cuộc bản thân muốn gì. Đại khái chính là không cam lòng, muốn hỏi một chút chuyện quá khứ. Nào ngờ từng chuyện một liên tiếp xảy ra, cứ dây dưa cho đến bây giờ.”

Diệp Nghi hé miệng, muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ gật gật đầu: “Mạch Miêu cũng nên thức rồi, em lên xem nó.”

“Em gái.” Vừa vịn cửa, cô đã bị Diệp Tông gọi lại, “Anh biết em muốn hỏi gì. Từ lúc anh biết Kỳ Yên đã biết thân phận của anh ta, sau đó vẫn luôn giấu em.”

Chân Diệp Nghi cứng đờ, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Anh hai, anh không làm sai. Nếu em biết, nhất định sẽ nói với Đường Mật. Anh nói đúng, chuyện của họ chỉ có thể để tự họ giải quyết, người bên ngoài nhúng tay vào chỉ tổ rối tung.”

“Không chỉ có như vậy thôi đâu.” Sau lưng, Diệp Tông thâm trầm nói, “Chuyện này liên quan đến họ Hân, vô cùng nguy hiểm, càng ít người biết càng tốt. Em gái, anh không phải không tin em, nhưng anh không có sự lựa chọn.”

“Em hiểu mà.”

“Nhưng em vẫn buồn đúng không?” Diệp Tông làm bầm, “Người anh hai em tin tưởng nhất lại nói dối em. Em gái, anh xin lỗi.”

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại. Diệp Tông châm thuốc, anh không muốn lừa dối Diệp Nghi, cũng không muốn giấu giếm cô điều gì. Nhưng mà sau này, vì muốn tốt cho cô, có lẽ điều anh giấu giếm và lừa gạt cô sẽ ngày càng nhiều.

Nhìn làn khói thuốc từ từ bay lên phiêu đảng trong phòng, Diệp Tông cười nhạt: “Em gái, về sau ngay cả em cũng càng lúc càng cách xa anh, đúng không?”

Tránh né bao nhiêu năm, anh vẫn cô độc.

Từ thư phòng đi ra, Diệp Nghi bị quản gia gọi lại: “Cô chủ, người của nhà họ Quý đến.”

Cô nhú mày: “Người của nhà họ Quý? Là ai, Quý Thừa?”

“Không phải, nói là quản gia của nhà họ, tên là... A Phi?”

“A Phi?”

Mới vừa xuống lầu, A Phi liền đi vội đến, mặt hớn hờ: “Cô, cô khỏe không?”

“Khỏe ạ.” Diệp Nghi cũng rất vui, “Sao chị lại đến đây?”

“Cả...” Chữ đầu tiên sém chút nữa nói ra, A Phi vội vàng ngậm miệng.

“Cậu chủ?” Diệp Nghi nhú mày, “Quý Thừa bảo chị đến?”

“Không không không!” A Phi lắc đầu nguầy nguậy, “Cái đó, canh ngon, canh đặc biệt ngon! Cô chủ, tôi chế món canh mới, biết cô không uống canh tôi nấu nhất định rất nhớ, liền mang đến cho cô.”

“Cảm ơn.” Diệp Nghi cảm động nói, “Thực sự thứ gì tôi cũng có, chị không cần nhọc công mang đến đâu.”

“Như vậy sao được!” A Phi nghiêm túc nói, “Công thức này là bác sĩ đặc biệt ra đơn để dưỡng...”

“Bác sĩ?” Diệp Nghi kinh ngạc, “Dưỡng gì?”

“Dưỡng, dưỡng...” A Phi nhanh miệng sợ hết hồn, “Dưỡng tâm, giúp an tâm định thần! Cơ thể cô suy nhược, tôi cố tình xin công thức canh bổ này cho

cô!” Dưới tình huống cấp bách, A Phi nhanh chóng lấp liếm.

Diệp Nghi xoa tay chị: “A Phi, cảm ơn chị.”

“Cô đừng nói như vậy.” A Phi liên tục khua tay, “Đều là cậu chủ...”

Diệp Nghi giương mắt: “Cái gì?”

“Đều là cậu chủ có lỗi với cô!” A Phi chột khôn ra, “Cậu chủ có lỗi với cô, tôi chỉ có thể bù đắp được chút nào hay chút ấy!”

Thấy sắc mặt Diệp Nghi càng lúc càng mù tịt, A Phi cúi đầu: “Cô chủ, tôi không nói nữa đâu. Cô chỉ cần biết rằng, canh này là tôi muốn mang đến cho cô, không phải cậu bảo tôi mang đến là được!”

Nói xong, trong đầu A Phi đột nhiên hiện lên mấy chữ to: Lạy ông tôi ở bụi này.

Leng keng...

Diệp Nghi còn chưa kịp trả lời, chuông cửa đột ngột vang lên, quản gia vác khuôn mặt ‘hết nói nổi’ đi tới nói: “Cô chủ, người của nhà họ Quý lại tới. Nhưng mà lần này là... là cậu Quý đích thân tới.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chương 57

Nhìn thấy A Phi, Quý Thừa ngẫm thờ dài. Hôm qua anh đã cố tình dẫn dò buổi chiều A Phi hấn đến đây, để tránh đụng mặt anh, làm Diệp Nghi nghi ngờ. Anh chỉ biết, A Phi nghe tin Diệp Nghi mang thai liền không kiềm chế được, vừa mới sáng sớm đã thức dậy nấu canh.

A Phi không nghe lời bị bắt quả tang tại trận, chột dạ: “Cậu cậu... cậu chủ.”

Việc đã đến nước này, phải tiếp tục diễn cho xong. Quý Thừa nhủ mảy: “Sao chị lại ở đây?”

A Phi không dám nói bừa: “À... Tôi nhớ cô chủ, muốn đến thăm.”

“A Phi.” Diệp Nghi thần nhiên ngăn lại, “Đừng gọi tôi là cô chủ, không thích hợp.”

Bầu không khí thoáng cứng nhắc, Quý Thừa hình như lung lay một chút. Diệp Nghi lại không phát hiện gì, quay đầu hỏi anh: “Đến có việc à?”

Quý Thừa nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Hôm qua đã nói với con rồi, hôm nay đưa nó đi nhà trẻ.”

Lời còn chưa dứt, Mạch Miêu đã được người làm bế xuống lầu. Nhìn thấy Quý Thừa, cô bé đang tay ra, làm động tác bay đến: “Chú đẹp trai đến rồi!”

Quý Thừa thuận thế đón lấy cô bé, hôn lên đầu cô: “Tối qua ngủ ngon không?”

“Dạ ngon!” Mạch Miêu cười tùm tùm hôn lên mặt Quý Thừa một cái: “Chú đẹp trai ơi, hôm qua chú kể chuyện cổ tích xong, con thực sự mơ thấy mình biến thành công chúa nhỏ!”

Quý Thừa xoa đầu cô bé: “Con chính là công chúa nhỏ của chú. Đi nhé, đi nhà trẻ thôi.”

Cảnh tượng hài hòa ấy đột nhiên khiến Diệp Nghi có chút xót xa. Quý Thừa lại không phát hiện khác thường, chỉ thần nhiên liếc cô rồi lơ đãng hỏi: “Đi cùng không?”

“Em...”

Lời từ chối còn chưa nói ra, Quý Thừa đã nói: “Đúng lúc có chuyện nói với em.”

Đáp án không chọn lại biến thành: “Vây cũng được.”

Trên xe, Quý Thừa vẫn im lặng, chỉ nghe cái miệng bé xú của Mạch Miêu liên tục tút tút: “Chú đẹp trai ơi, truyện chú kể hay quá, trước kia chú có thường xuyên kể chuyện cho mấy bạn nhỏ nghe không?”

“Không có.” Quý Thừa nựng mặt cô bé, “Nhưng gần đây chú hay đọc truyện cổ tích và xem mấy chương trình thiếu nhi của nước ngoài, muốn học thì học được thôi.”

Mặc dù Diệp Nghi nhìn ra bên ngoài, nhưng sức chú ý vẫn đặt vào cuộc đối thoại ở bên cạnh, nghe đến đây không khỏi ngẩn ra. Bất luận hai người họ thế nào, Quý Thừa trước giờ đối với Mạch Miêu không có gì phải chê trách.

Còn Mạch Miêu chợt bày ra vẻ mặt tăng bốc: “Chú đẹp trai thông minh quá! Mẹ nói, ở cùng với người thông minh cũng sẽ thành thông minh, mẹ ơi, sau này có thể để chú đẹp trai đến kể chuyện cho con nghe mỗi ngày không?”

Cho dù không quay đầu lại, Diệp Nghi cũng có thể cảm nhận được hai luồng ánh mắt nóng rực ở sau lưng. Mạch Miêu tuy còn nhỏ, nhưng cũng biết nói quanh co lòng vòng để được thân cận với Quý Thừa, dù sao cũng là ruột thịt. Một cảm giác áy náy chực trào. Con bé rõ ràng có cha, cô lại chọn giấu giếm.

Quả tim như bị vắt chanh vào, cực kỳ chua xót. Sau hồi lâu, Diệp Nghi cúi đầu đáp: “Ừ.”

“Hay quá!” Mạch Miêu hoan hô, “Chú đẹp trai sẽ đến chứ.”

“Nhất định.” Tiếng nói của Quý Thừa vẫn hướng về phía của Diệp Nghi: “Ngày nào cũng đến.”

Cô bé xuống xe, bầu không khí nhất thời gượng gạo. Diệp Nghi phá vỡ sự im lặng trước: “Đưa em đến bệnh viện đi.”

Quý Thừa chợt khản trương: “Em định làm gì?”

Diệp Nghi thấy lạ nhìn anh: “Thăm Nghiêm Hàn.”

Quý Thừa nhìn cô chốc lát, dường như thờ nhẹ ra, rồi mặt mày lại có vẻ ủ dột. Diệp Nghi nói sang chuyện khác: “Vừa rồi anh nói có chuyện muốn nói với em, là chuyện gì?”

Quý Thừa thu lại vẻ mặt, thản nhiên nói: “À cũng không có gì, chỉ muốn nói một tiếng với em, cổ phần Quý thị trong tay anh, gần đây đã chuyển hết sang cho con đứng tên.”

“Cái gì?” Diệp Nghi sững sốt, “Tại sao?”

“Chuyện này có gì lạ đâu.” Trông mặt Quý Thừa không gọn chút sóng, “Thứ gì của anh sớm muộn gì cũng thuộc về con, cho nó sớm một chút, ngộ nhỡ anh xảy ra chuyện gì không may, cũng không cần đóng thuế tài sản.”

Diệp Nghi bị anh dọa đến rịn mồ hôi: “Anh nói lung tung gì chứ!”

“Em sợ cái gì?” Quý Thừa nhìn cô một lát, đột nhiên mỉm cười, “Nghe thấy anh xảy ra chuyện, sợ thành như vậy?”

“Anh bớt tự mình đa tình đi.” Hai má Diệp Nghi đỏ lên, “Đây là chuyện lớn, anh đừng nói đùa.”

“Anh không nói đùa.”

“Cổ phần liên quan đến quyền khống chế Quý thị của anh, sao lại không phải đùa? Anh chuyển cổ phần cho Mạch Miêu, lại trước khi nó trưởng thành, vậy thì quyền nắm giữ thực tế cổ phần đó sẽ thuộc về ai?”

“Em là người nuôi nấng nó, đương nhiên là em.”

“Quý Thừa, đầu anh bị hỏng rồi ư?” Diệp Nghi trợn mắt, “Chúng ta hiện giờ không có quan hệ gì, em sẽ đứng ở lập trường của nhà họ Diệp, anh cho con cổ phần, chẳng khác nào cho em, anh, anh...”

“Anh cũng không lo lắng, thì em lo cái gì?” Quý Thừa như cười như không, “Diệp Nghi, em sẽ dùng số cổ phần đó để hại anh sao? Em sẽ không. Vậy là được rồi.”

“Anh dựa vào cái gì mà tin em?”

“Lý do em ly hôn với anh là do anh không tin em” Ý cười trên mặt Quý Thừa đột nhiên biến mất, giọng nói cũng trầm xuống, “Anh biết bất luận thế nào cũng không thể bù đắp. Anh không xin em tha thứ, chỉ muốn bản thân yên lòng, thế thôi.”

“Anh đùa gì chứ, hiện tại là lúc để hành động theo cảm tính ư?” Diệp Nghi dùng ánh mắt nhìn kẻ điên để nhìn anh, “Anh vốn bất hòa với mẹ anh, hiện tại còn dâng quyền khống chế cho người khác, đây là hành vi tự tìm đường chết!”

“Em sẽ bắt tay với mẹ anh đối phó anh?”

Diệp Nghi ghen lời.

Quý Thừa chậm rãi vén mớ tóc của cô ra sau tai. Động tác của anh nhẹ nhàng, như hàm chứa ngàn vạn lời nói: “Gần đây em không ở bên, anh đã nghĩ thông được rất nhiều chuyện. Dù cho anh cực kỳ mất lòng tin, em nhiều nhất chỉ muốn rời khỏi anh, nhưng tuyệt đối sẽ không hại anh. Nhưng còn những người khác? Không phải muốn lợi dụng anh, thì chính là muốn khống chế anh, hoặc dứt khoát hại chết anh. Em sẽ không. Còn có con ở đây, cho dù không thể làm vợ chồng, em cũng là người thân thiết nhất của anh. Diệp Nghi, quá khứ anh không tin em, là anh ngu xuẩn.”

Diệp Nghi nhìn anh trần trụi, nhìn không ra dụng ý của anh. Quý Thừa cup mắt cười nhạt nhẽo: “Dù sao đầu đi đầu lại thì hoặc là chết hoặc là sống. Giờ anh còn sống, tất cả đều cho con hết. Nếu anh chết, ngoại trừ con anh, mẹ anh cũng không được chia phần, chỉ bằng sắp xếp trước.”

Diệp Nghi nghe anh nói mà không dám thờ mặt: “Rất cực anh đang nói cái gì, sống chết gì chứ...”

Quý Thừa cũng không đáp, chỉ nói: “Em yên tâm đi, anh sẽ dốc toàn lực, không cho mẹ anh nhắm vào mẹ con em. Tới bệnh viện rồi, em xuống xe đi.”

Bỏ lại cô, chiếc xe màu đen vụt chạy đi. Ánh nắng gay gắt trên đỉnh đầu, nhưng từng cơn ón lạnh lại dâng lên từ lòng bàn chân.

Diệp Nghi ngần ngại đi vào bệnh viện. Một tổ cấp cứu chạy ngang qua, cô theo bản năng bảo vệ bụng mình. Đứng trước thang máy, cô muốn nhấn số tầng Nghiêm Hàn đang nằm, nhưng ngón tay run rẩy quá, cuối cùng nhấn được một nút.

Bên trong xe, Quý Thừa nhắm mắt đỡ trán, điện thoại đột nhiên reo vang: “Thưa anh, chị vào bệnh viện, nhưng không đến thăm Nghiêm Hàn.” Quý Thừa chợt mở mắt, chỉ nghe bên kia nói thêm, “Chị vẫn đang ôm bụng, đứng không vững, em sợ...”

“Quay đầu xe!” Quý Thừa lạnh lùng nói, “Trở lại bệnh viện!”

“Đã ổn định hơn rồi, chúc mừng.” Bác sĩ ôn hòa cười với Diệp Nghi, “Xem ra gần đây nghỉ ngơi tốt lắm?”

“Dạ, cảm ơn bác sĩ.”

“Khách sao gì chứ, anh cháu là học trò của bác, cháu cũng xem như một nửa con gái của bác rồi. Nhưng vẫn phải nhắc nhở cháu, bình thường nên cẩn thận hơn. Dù sao lần trước đã bị ngã, không thể để tình huống tương tự xảy ra nữa.”

“Dạ.”

Ra khỏi phòng khám, Diệp Nghi vuốt nhẹ bụng, rơi vào rối rắm. Thực ra, cô luôn cảm thấy mâu thuẫn với đứa bé này. Thời điểm đứa bé đến, cô và Quý Thừa đều đang ở bờ vực tan vỡ. Tình huống lúc ấy nguy hiểm, ngay cả Diệp Tông cũng bảo cô chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Trong tiềm thức, cô vẫn luôn nói với chính mình, duyên phận với đứa bé này bất cứ lúc nào cũng có thể chấm dứt, cho nên cứ thuận theo tự nhiên, không nên mong chờ quá. Nhưng vừa rồi, cô đột nhiên đặc biệt chú ý đến nó.

Vấn đề lớn nhất giữa cô và Quý Thừa, là Quý Thừa xem thù hận quan trọng hơn cả cô. Như vậy, cô rời khỏi anh, để anh làm chuyện mình muốn. Nhưng cô chưa từng nghĩ, nếu trong quá trình trả thù Quý Thừa xảy ra chuyện thì sao?

Xưa giờ Quý Thừa luôn thể hiện bản thân mạnh mẽ không thể phá hủy được, Diệp Nghi chưa từng nghĩ tới sẽ có khả năng này. Nhưng vừa rồi, cảm giác bất lực trong lời nói của anh khiến cô đột nhiên ý thức được rằng, Quý Thừa cũng là con người, anh cũng sẽ thất bại.

Mạch Miêu chưa nhận lại ba, mà đứa con trong bụng này không lẽ ngay cả mặt ba nó cũng không được gặp? Có lẽ Quý Thừa hoàn toàn không có cơ hội biết được sự tồn tại của nó? Nhận thức này khiến Diệp Nghi không cách nào chấp nhận được, cô đột nhiên rất muốn xác nhận sự bình an của đứa bé.

Nhưng mà hiện tại nhận được xác nhận rồi, cô lại mờ mịt. Có nên nói cho Quý Thừa không?

“Diệp Nghi!”

Diệp Nghi quắc mắt ngẩng đầu, người cô đang nghĩ tới bỗng nhiên xuất hiện, cảnh tượng này thật có chút ly kỳ. Diệp Nghi hoảng hốt: “Quý Thừa? Không phải anh đi rồi sao, sao lại ở đây?”

“Sao em lại ở chỗ này?” Quý Thừa nhanh chóng đi đến trước mặt cô, đôi mắt đen láy đến kinh động lòng người, “Em định làm gì?”

“Em định làm gì?” Giữa kinh ngạc, Diệp Nghi đã quên cân nhắc hàm ý thâm sâu của câu hỏi này, thuận miệng nói, “Em... gần đây kinh nguyệt không đều, đi khám thử. Còn anh?” Cô hoài nghi, “Sao anh đột nhiên đến đây?”

“Anh...” Quý Thừa quan sát Diệp Nghi hồi lâu, cảm thấy không giống có việc, cuối cùng mới bắt đầu tìm cớ, “Gãy xương tay, đến tái khám.”

“Tái khám?” Diệp Nghi nhú mày nghi ngờ.

“Ừ, tái khám.” Về mặt Quý Thừa bình tĩnh, “Lúc này quên mất, chạy được một đoạn mới nhớ, nên quay lại.”

Tầm mắt Diệp Nghi âm thầm liếc nhìn tấm bảng trên đầu: “Anh đi tái khám tay, là khám ở phụ khoa, hay sản khoa?”

“Thưa cô, anh Quý gần đây ngày nào cũng đến nhà Diệp Tông, nói là thăm con gái.” Trợ lý vừa báo cáo, vừa lo sợ liếc nhìn vẻ mặt xanh trắng của Thượng Vi, “Còn có, bên Diệp Sóc lại đến thúc giục, hỏi có tin gì của thằng bé kia không...”

“Biết rồi biết rồi, hấn vẫn không chịu để yên!” Thượng Vi đập tập văn kiện xuống bàn, “Liên hệ được với Hàn Thiệu Thành chưa?”

“Liên hệ thì liên hệ được rồi.” Trợ lý do dự nói, “Nhưng cô à, chuyện này có hơi kỳ lạ. Theo lý thuyết, điều tra tung tích thằng bé, không phải chuyện gì lớn, nhà họ Hàn tùy tiện sai một người đi cũng có thể làm được. Nhưng sau khi gọi qua đó, họ bảo chúng ta chờ tin, hình như là Hàn Thiệu Thành muốn đích thân đến hỏi chuyện này.”

“Hàn Thiệu Thành?” Tay Thượng Vi run lên, chiếc bút kẹp giữa ngón tay lạch cạch rơi xuống, “Ông ta còn quan cả chuyện này?”

Cái tên Hàn Thiệu Thành Thượng Vi cũng ngưỡng mộ đã lâu. Đó là một người liều mạng chân chính. Thuê thuộc hạ của ông ta điều tra thì được, nhưng nói chuyện với ông ta thì... Thượng Vi không rét mà run.

“Theo lý thì không đúng.” Trợ lý cũng hiểu được nên chột dạ, “Cô, chuyện này chỉ bằng rút lui trước?”

“Có thể.”

Nói chưa xong, điện thoại trợ lý đột ngột vang. Hấn cúi xuống nhìn, mặt thoáng không còn chút máu: “Thưa cô, là... số của nhà họ Hàn.”

“Nhận đi.” Thượng Vi bất chấp nói, “Cứ nói không cần nữa.”

“Dạ.” Trợ lý tuân lệnh nhận máy, chỉ chốc lát sau, lại run rẩy đưa điện thoại đến, “Thưa cô, là ông Hàn. Ông ấy nói có chuyện tìm cô... Nếu cô không tiếp, ông ta sẽ đích thân đến cửa hỏi thăm.”

Thượng Vi mặt trắng bệch nhìn điện thoại hồi lâu, mới cổ trần tỉnh đặt lên tai.

Còn chưa lên tiếng, đầu bên kia đã rõ ràng động tác và suy nghĩ của cô: “Cô Thượng, đừng sợ, tôi chỉ muốn giúp cô. Nhưng sao tôi lại cảm thấy, giống như cô không muốn tiếp điện thoại của tôi vậy? Thế là không lễ phép. Chỉ cần là người chào hỏi tôi, đều là bạn của tôi, cả đời đều không thể tránh mặt không gặp.”

Khớp hàm đang cắn chặt của Thượng Vi run lên: “Ông Hàn nói đùa rồi.”

“Tôi không rảnh để đùa.” Giọng nói trầm tối trầm thấp khàn khàn, mang theo tang thương từng trải, “Chỉ là tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo. Cậu bé ở nhà cô, bị cô dùng để tiếp cận Quý Thừa, sau đó lại mất tích, có quan hệ gì với Diệp Sóc?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Chương 58-1

“Ông Hàn tại sao lại quan tâm chuyện này?” Thượng Vi cố giữ bình tĩnh, “Nhà họ Hàn nổi tiếng làm việc rất chuyên nghiệp, chuyện không liên quan sẽ không hỏi nhiều.”

“Ha ha.” Hàn Thiệu Thành cúi đầu cười vài tiếng, “Thấu đáo lắm! Chuyện không liên quan đương nhiên tôi không hỏi, đã hỏi nhất định có liên quan, cô Thượng vẫn nên trả lời đi.”

Mặt Thượng Vi trắng bệch, tay bấu mạnh mép bàn, “Là con của chị họ tôi.”

“Hửm?” Hàn Thiệu Thành ra vẻ tò mò, “Cô Thượng vì bắt cóc con của Quý Thừa, cô thà lòi chấu ruột của mình vào? Chắc tính cách này, ngay cả người nhà họ Hàn cũng tự thấy thẹn không bằng.”

“Ông...” Thượng Vi sợ sệt, “Ông dựa vào cái gì nói tôi bắt cóc...”

“Hàn Thiệu Thành tôi đây tuy đã già, nhưng chút mảnh lời đó tôi thấy rất rõ.” Hàn Thiệu Thành cười khẩy, “Cho nên cô Thượng à, cô tốt nhất đừng nên gạt tôi. Khi nào muốn nói thật, bất cứ lúc nào tôi cũng kính cần đợi nghe.”

Điện thoại cắt đứt. Cùng lúc đó, điện thoại trong tay Thượng Vi rớt mạnh xuống mặt bàn. Trợ lý vội vàng tiến lên, “Thưa cô, vậy là...”

“Thằng nhóc đó nhất định có lai lịch đặc biệt, mà Diệp Sóc giấu không nói với chúng ta.” Thượng Vi ngồi phịch xuống ghế, “Hàn Thiệu Thành uy hiếp tôi. Hơn nữa, ý của ông ta... ông ta hẳn biết thằng bé ở đâu.”

“Hàn Thiệu Thành là vì...”

“Mặc kệ tại sao, ông ta là biện pháp duy nhất để tìm ra thằng bé!” Thượng Vi nghiêng rặng, “Tìm người theo dõi ông ta!”

“Cái gì?” Trợ lý sợ mất vía, “Cô ơi, Hàn Thiệu Thành là ai, nếu ông ta phát hiện chúng ta theo dõi ông ta thì...”

“Dù sao cũng là chết. Không tìm được thằng bé, Diệp Sóc cũng không buông tha chúng ta.” Thượng Vi run run nói, “Hàn Thiệu Thành còn chưa thăm dò được nội tình của thằng bé, đưa thằng bé về chỗ Diệp Sóc sớm một chút, thì sẽ trở thành vấn đề của hai người họ, nếu không thì tôi và anh cũng không tránh thoát liên quan! Không muốn chết thì bảo thuộc hạ của anh cố gắng đốc bản lĩnh làm việc!”

“Anh cho người theo dõi em?” Diệp Nghi khó tin hỏi, “Tại sao?”

Trong mắt Quý Thừa hiện lên vẻ bối rối. Anh phản bác theo bản năng: “Anh không có.”

“Anh đột nhiên quay lại bệnh viện, đến sản phụ khoa khám gãy xương, còn đúng lúc đụng phải em?”

Quý Thừa ghen lời. Diệp Nghi nhú mày, hoài nghi đánh giá anh: “Quý Thừa, rốt cục anh muốn biết chuyện gì?”

Theo trực giác của Diệp Nghi, Quý Thừa đã có lòng nghi ngờ chuyện sảy thai của cô. Dù sao hôm đó cô và Nghiêm Hàn đang nói được một nửa, Quý Thừa đứng lúc từ trên lầu đi xuống, rất có thể đã nghe được gì đó. Lòng bàn tay cô bắt đầu ửng mề hời. Quý Thừa biết rồi sẽ làm thế nào?

“Anh...” Quý Thừa siết nắm tay.

Chuyện đứa bé anh đã biết, nói hay không nói đây? Diệp Nghi không muốn anh biết, nếu phát hiện anh đã biết, có thể trốn tránh anh hay không? Hiện tại, ít nhất anh còn có thể đến thăm mẹ con cô.

Vì thế, anh lùi bước: “Hôm đó ở bờ biển, em vì cứu người suýt nữa gặp nguy hiểm. Lúc ấy anh... trùng hợp ở đó, nếu chuyện không trùng hợp như vậy, em phải làm sao?”

Diệp Nghi nhẹ nhàng thờ ra: “Bên cạnh em vẫn có người của Diệp Tông, ngày đó là em bảo họ đừng đến gần quá. Sau này sẽ không như vậy nữa. Bất luận thế nào cũng cảm ơn anh, thế nhưng Quý Thừa à...”

Cô hít sâu, nói: “Em đã không còn là trách nhiệm của anh nữa rồi, anh không cần như vậy.”

Cô không dám ngẩng đầu đối diện với ánh mắt anh. Còn Quý Thừa không nói được gì, giống như đã không còn đứng đó. Lòng tốt của anh đến chỗ cô chỉ là điều thừa thãi.

Thật lâu sau, anh cười nhạt: “Em là đang trách anh dây dưa không rõ? Em đang hy vọng, anh cách em càng xa càng tốt, đúng không?”

Diệp Nghi cụp mắt, hàng mi dài che khuất tâm trạng, “Em không có ý này, nhưng hiện giờ chúng ta quả thật không có quan hệ gì, chẳng phải sao?”

Xung quanh càng lúc càng yên tĩnh, đến cuối cùng, gần như có thể nghe được âm thanh không khí lưu chuyển. Diệp Nghi từ từ ngẩng lên, chỉ thấy Quý Thừa nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, gò má trắng bệch, trông mất lại tối đến dọa người.

Màu đen tối nặng nề kia khiến cô phải rung mình, khóe môi anh lại nhích lên độ cong không đáng kể: “Không có quan hệ gì sao? Thực tế bởi vì đây là điều em muốn, mới cương quyết biến cục diện thành ra thế này, đúng không?”

Lời này khá mơ hồ, Diệp Nghi đang run run, lại nghe anh nói tiếp: “Diệp Nghi, cho dù anh không còn là chồng em, thì cũng là ba của con em, điểm này, em vĩnh viễn đừng mong phủ nhận.”

Anh cúi người đối mặt với cô: “Anh đồng ý kể chuyện cho con nghe rồi. Tám giờ mỗi tối, anh sẽ đứng giờ đến cửa.” Dứt lời, anh xoay người bỏ đi.

Diệp Nghi cảm thấy có cái gì đó không đúng. Biểu hiện của Quý Thừa ban nãy rất kỳ lạ. Tự nhiên lại chuyển cổ phần cho con, tự nhiên lại đuổi theo đến khoa sản, lại tự nhiên nổi giận.

Về mặt anh lúc này, rõ ràng có viết hai chữ ‘tỏ thương’. Nhưng ngoại trừ chuyện cô giấu mình mang thai, những gì cô nói đều là thật. Mà Quý Thừa hiển nhiên không biết chuyện cô có thai, nếu không thì tuyệt đối sẽ không thờ ơ như thế. Diệp Nghi thật sự không rõ, rốt cuộc anh bị cái gì làm tổn thương.

Suy nghĩ hồi lâu, mới vừa đến tầng của Nghiêm Hàn, một đám y tá và bác sĩ chạy ào qua. Trong lòng Diệp Nghi đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh. Sau khi mọi người ủa vào phòng của Nghiêm Hàn, cảm giác ón lạnh này đột nhiên lên đến cực điểm.

Cô chạy vội đến, nhưng mà cửa phòng bị khóa, chỉ có một ô cửa kính nhỏ nhỏ để lộ tình hình bên trong. Đến gần ghé mắt nhìn vào, hơi thở cô lập tức đông cứng.

Nghiêm Hàn đang co giật. Giống như ở tay anh có vô số con bọ tàn nhẫn trườn bò, vài ba y tá liều mạng đè anh xuống, mới có thể khống chế anh nằm trên giường. Con co giật nọ giống như mấy con vật kia muốn bò ra, giãy dụa, gào thét tê tái, như muốn xé rách anh.

Lời nói của Giang Minh vang vọng bên tai: “Anh ta bị tiêm liều ma túy trí mạng, khống chế con nghiện là một quá trình dai dẳng đầy thống khổ, nên chuẩn bị tâm lý trước...”

Nhưng Nghiêm Hàn rất giỏi. Ban ngày họ ở cùng nhau, anh không có biểu hiện gì khác thường. Bình thường cũng vậy, mỗi lần cô đến thăm, anh vẫn là bộ dạng điềm đạm ấy.

Thậm chí chính miệng anh còn nói, tình trạng đã sắp khống chế được hết, tiếp tục nằm viện chỉ là điều dưỡng. Lúc ấy Giang Minh còn ở đó, chỉ thản nhiên nhìn anh một cái, cũng không phân bác gì. Giang Minh không phải là bác sĩ thiên tài trong miệng Diệp Tông sao? Anh ngầm đồng ý, như thế nào có thể là giả được?

Diệp Nghi không ngờ, Nghiêm Hàn có thể lừa cô. Anh sợ cô lo lắng, cho nên chỉ những lúc không có gì mới xuất hiện trước mặt cô.

“Nghiêm Hàn!” Cô kêu lên thất thanh.

Cánh cửa dày ngăn trở tiếng nói cô, nhưng Nghiêm Hàn giống như có cảm ứng, bỗng dựng ngược lên, đối diện với ánh mắt cô. Cơ thể anh như chiếc lá bay bay trong gió, đông từ gần như tan rã, khoảnh khắc nhìn đến cô chợt co rút nhanh.

“Nghiêm Hàn...” Nước mắt Diệp Nghi vỡ òa. Cô cố nhích đến gần, lại chỉ có thể chạm vào mặt kính lạnh băng, “Nghiêm Hàn, em ở đây, em ở đây...”

Nghiêm Hàn đột nhiên nắm lấy tay một y tá, môi anh run rẩy dữ dội, dường như đang nói gì. Y tá cúi người xuống, lúc đứng thẳng dậy liền buông tay, lập tức đi về phía Diệp Nghi, mở cửa.

“Bệnh nhân bảo cô đi đi.” Cô ấy chỉ để lại vài câu, “Anh ấy không muốn cô ở đây. Xin hãy phối hợp với công việc của chúng tôi.”

Xung quanh ù ù, hóa thành một khoảng hư không. Diệp Nghi dờ dẩn lùi về sau, cứ lùi dần đến khi không thể lùi được nữa mới ngồi phịch xuống hàng lang dài.

Nghiêm Hàn thay cô gánh chịu mọi đau đớn, ngay cả lo lắng cũng không để cô chịu đựng. Còn cô làm gì? Hung thủ vẫn còn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, Quý Thừa biết thân phận của đối phương, còn cô ngay cả tin tức đơn giản nhất cũng không tra ra được.

Không biết qua bao lâu.

Reng reng reng...

Điện thoại reo rồi tắt, tắt rồi reo, đến khi y tá đến nhắc nhở: “Nếu không bắt máy vui lòng tắt tiếng, đừng ảnh hưởng bệnh nhân nghỉ ngơi.”

Lúc này cô mới bừng tỉnh nhận máy: “Là ai?”

“Chị là Lê Ly.” Giọng nữ dễ nghe vang lên lại có chút nặng trĩu: “Diệp Nghi, hung thủ tập kích Nghiêm Hàn đã tỉnh. Chị đã dùng chút thủ đoạn, từ miệng của hắn moi ra chủ mưu.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 58-2

Àm...

Cửa thư phòng vắng ra, Diệp Nghi vọt vào: “Anh hai, Lê Ly nói với anh chưa?”

Diệp Tông cứng người một chút, lúc sau mới từ từ ngẩng đầu: “Không có, chuyện gì?”

“Không có?” Diệp Nghi ngạc nhiên. Cô còn tưởng, Lê Ly gọi cho cô là bởi vì có liên quan đến Nghiêm Hàn, mới sẵn tiện nói một tiếng, nhưng cô ấy nhất định sẽ gọi cho Diệp Tông nói trước.

Ngẩn ngơ, cô hỏi: “Anh lại cãi nhau với Lê Ly?”

“Không có cãi nhau.” Diệp Tông cup mắt nhìn văn kiện, “Là chấm dứt.”

“...”

Diệp Nghi há miệng, chưa nói được gì. Diệp Tông làm như không có gì xảy ra, thản nhiên hỏi cô: “Cô ấy nói gì?”

“Ồ...” Diệp Nghi cố gắng tập trung tư tưởng, “Hung thủ tập kích Nghiêm Hàn tỉnh rồi. Khi cảnh sát thẩm vấn, hán thú nhận chủ mưu vụ này là bà Quý. Nhưng Lê Ly lại lo lắng, nhờ Thịnh Ngôn Khanh tiến hành thôi miên hán ta.”

Diệp Tông nhú mày: “Kết quả?”

“Khi thôi miên, khẩu cung của hán biến thành Thượng An Quốc.”

Chiếc bút máy trong tay Diệp Tông gõ lên mặt bàn: “Mục tiêu là em.”

Anh dùng là câu trần thuật, Diệp Nghi gật đầu: “Anh hai, em không hiểu. Thượng An Quốc muốn giết em, còn định giả họa cho bà Quý? Em hoàn toàn không quen biết ông ta, chuyện này thật khó hiểu.”

“Không đâu.” Diệp Tông dựa vào ghế, chậm rãi nói, “Thế thì tất cả đều rõ ràng rồi.”

Diệp Nghi kinh hãi: “Có ý gì?”

Diệp Tông nói: “Em còn nhớ lúc trước chúng ta từng phỏng đoán kẻ thù của Quý Thừa không?”

“Đạ. Lúc ấy anh nói là bà Quý. Quý Thừa muốn lợi dụng họ Diệp, cho nên mục tiêu không phải họ Diệp. Mấy năm anh ấy lập kế hoạch, họ Hàn vẫn lần trốn ở nước ngoài, cho nên cũng không phải họ. Mà Quý Thừa vẫn mượn sức Thượng Vi, vậy cũng không thể là họ Thượng. Như thế, cũng chỉ còn lại một mình mẹ anh ấy. Thế nhưng, họ là mẹ con, không biết có thể có thâm thù đại hận gì.”

“Xem ra anh phạm phải sai lầm rồi.” Diệp Tông lắc đầu, “Ai nói kẻ thù của Quý Thừa chỉ có một?”

Trên mặt Diệp Nghi nhất thời tràn ngập vẻ sùng sốt. Còn Diệp Tông tiếp tục nói: “Khi bị tập kích, em chưa khôi phục thân phận, người biết em còn sống ngoại trừ anh và Quý Thừa ra, chỉ có bà Quý. Thượng An Quốc làm sao mà biết?”

Diệp Nghi nhìn vào mắt anh, từ từ nói ra kết luận: “Bà Quý nói với ông ta.” Dừng một lát, cô nói thêm, “Nhưng, ông ta phái người giết em, lại giả họa cho bà Quý, là chuyện thế nào?”

“Chỉ có một nguyên nhân.” Diệp Tông cười lạnh, “Bọn họ tuy là bắt tay với nhau, nhưng ngoại trừ hợp tác, thì còn hãm hại lẫn nhau.”

“Anh là nói, họ cùng muốn diệt trừ em. Người ra tay chính là Thượng An Quốc, nhưng ông ta lại đơn độc sai sát thủ giả họa tội danh này lên đầu bà Quý?”

“Đúng vậy. Bà Quý luôn phản đối hôn sự của em và Quý Thừa. Ngoài mặt, bà ta chăm chăm nắm lấy thân phận của em để nói chuyện, hiện giờ xem ra, cái bà ta sợ chính là Quý Thừa lấy được sự ủng hộ của nhà họ Diệp. Còn Thượng An Quốc... Từ hành động cử chỉ của Thượng Vi có thể nhìn ra, ông ta vẫn luôn hy vọng thông qua cưới hỏi để nắm lấy Quý Thừa.”

“Em vẫn không rõ.” Diệp Nghi nhú mày, “Nếu nhà họ Thượng là kẻ thù của Quý Thừa, tại sao Quý Thừa còn muốn mượn sức họ? Nếu họ Thượng với bà Quý đã nhất trí được lợi ích, tại sao còn hãm hại lẫn nhau?”

“Phương diện này chỉ e rằng có một sự cân bằng tinh tế nào đó.” Diệp Tông nghĩ ngợi nói, “Khả năng lớn nhất chính là, bà Quý từng hợp mưu với Thượng An Quốc, làm ra chuyện gì đó thương thiên hại lý. Trong tay họ nắm được nhược điểm của nhau, cho nên đành hợp tác, còn phải lúc nào cũng đề phòng đối phương hại mình.”

Diệp Nghi theo mạch suy nghĩ của anh nói tiếp: “Quý Thừa bởi vì biết được chuyện này, nên hận bọn họ. Nhưng anh ấy vẫn luôn nhẫn nhịn chờ thời cơ thích hợp. Anh ấy giả bộ quá hoàn hảo, cho nên đối phương cũng không biết lòng anh ấy nuôi mối hận thù.”

“Chuẩn.” Diệp Tông đồng ý, “Quý Thừa rất thông minh. Muốn cùng lúc đánh tan hai người này, mấu chốt chính là châm ngòi ly gián. Người như bọn họ rất thú vị, khi có kẻ địch bên ngoài thì họ là một nhóm kiên định, chỉ khi nào liên quan đến lợi ích cá nhân thì họ lại bắt đầu ngầm đấu đá nhau.”

Ví dụ thực tế gần ngay trước mắt: “Họ đều muốn em chết, nhưng một người ra tay, lại giả họa cho người còn lại.”

“Đúng.” Diệp Tông cười trào phúng, “Sách lược của Quý Thừa chính là mượn sức của Thượng Vi. Anh ta và nhà họ Thượng qua lại càng thân thiết, thì bà Quý sẽ càng sợ hãi, và hiềm khích với Thượng An Quốc sẽ càng sâu sắc. Thượng An Quốc cũng muốn dùng Quý Thừa không chế mẹ anh ta, cho nên đối với quan hệ của anh ta và Thượng Vi liên vui vẻ vun vào.”

Diệp Nghi im lặng. Sau một lúc, cô nói: “Còn em... là chướng ngại vật giữa Quý Thừa và Thượng Vi, nên Thượng An Quốc muốn giết em. Còn là sự ràng buộc giữa nhà họ Diệp và nhà họ Quý, nên bà Quý muốn giết em.”

Diệp Tông bước lên, vỗ vai cô: “Hiện giờ cuối cùng cũng sáng tỏ, lúc trước Quý Thừa đau khổ nhắm vào họ Diệp, rốt cuộc là tại sao.”

Diệp Nghi ngẩng đầu, chỉ thấy anh có chút đăm chiêu: “Bà Quý và Thượng An Quốc là loại người vô cùng ích kỷ, tội lỗi của hai người họ nhất định rất ghê gớm, mới có thể gắn kết họ lại với nhau. Muốn phá loại dạng đồng minh như thế, dựa vào chút quan hệ mập mờ với Thượng Vi đương nhiên không đủ, phải là sức hấp dẫn đủ lớn, lớn đến có thể khiến hai người đó lột bỏ mặt nạ, rơi vào chém giết.”

Trước mắt Diệp Nghi lóe sáng: “Nhà họ Diệp!”

“Đúng. Họ vô cùng ích kỷ, cũng cực kỳ tham lam, thứ không thể cưỡng lại nhất chỉ e chính là lợi ích. Đánh gục họ Diệp, quãng cục thịt mỡ này đến trước mặt họ, mặc họ phân chia. Một khi ăn chia không đồng, nảy sinh xung đột, thì cơ hội của Quý Thừa đã đến.”

Diệp Nghi kinh ngạc không nói nên lời. Nhiều năm trôi qua, Thượng Vi vẫn luôn là xương mắc ngang cổ họng cô, nhưng thực tế lại là như vậy. Hai người các cô cũng không qua được lợi ích mà thôi.

Quý Thừa không thật lòng với Thượng Vi. Câu này anh đã nói rất nhiều lần, bây giờ cuối cùng cô cũng tin, lại cảm giác không được chút an ủi nào, trong lòng chỉ còn lại nỗi bi thương. Trong trận đó, cô nghĩ là tình cảm, người khác thấy lại toàn là mưu tính, cỡ nào hoàng đường.

Diệp Tông tựa hồ đang lẩm nhẩm: “Quý Thừa vì em, cũng xem như chịu không ít đau khổ.”

Diệp Nghi giương mắt: “Anh nói gì?”

Diệp Tông có chút băn khoăn: “Ba năm trước, nếu không phải em đột nhiên biến mất, Quý Thừa cũng sẽ không buông tha việc thu mua Diệp thị. Nếu giữ nguyên kế hoạch, hiện tại không chừng anh ta đã báo được thù rồi. Anh ta vì em mà buông tay một lần, còn lúc này đây, anh ta có ý muốn hợp tác với chúng ta, lại vì mưu kế của Thượng Vi và Diệp Sóc mà rơi vào hư không, bắt đắc dĩ còn phải vay tiền của nhà họ Thượng, cũng xem như là bị họ khống chế. Anh ta ngàn tính vạn tính, duy nhất không tính đến phiền toái liên quan đến em, là một sai lầm lớn.”

Nói xong, anh cười thâm thúy: “Hiện tại, anh thật muốn biết, Thượng An Quốc và bà Quý đến tột cùng có thù gì với Quý Thừa. Nghe nói quan hệ của cha mẹ Quý Thừa vô cùng tồi tệ? Không lẽ bà ta là nhân tình của Thượng An Quốc, rồi cùng ông ta bắt tay xử lý cha Quý Thừa?”

“...”

Diệp Nghi không lên tiếng, Diệp Tông cũng tự hỏi: “Đây là giải thích hợp lý nhất, nếu không Quý Thừa làm sao lại hận mẹ mình? Đương nhiên là thù giết cha. Thế nhưng, kế hoạch báo thù của anh ta trước mắt vì em mà kéo dài, mà thỏa hiệp... Em gái, sức hấp dẫn của em thật sự rất có triển vọng đó.”

Đầu Diệp Nghi bị lời anh nói mà ong ong. Không thể không thừa nhận, Diệp Tông nói rất có lý. Cô thậm chí nhớ lại một câu mà A Phi từng nói, chuyện này cô chưa kể với Diệp Tông, hiện giờ nghĩ lại, càng cảm thấy sồn tóc gáy.

Câu nói kia hình như là thế này: “Lý Hằng từng nói, cậu chủ thực ra rất đáng thương, không có người thân nào chân chính cả. Bất luận là mẹ con ruột thịt hay tình cảm vợ chồng, tất cả đều là giả, chẳng qua là người khác lợi dụng cậu chủ để viện cớ mà thôi.”

Lúc ấy, mẹ Quý Thừa đẩy anh ra khỏi ban lãnh đạo, cô nhân lúc hỗn loạn mà chạy trốn, chưa kịp cân nhắc sự thâm thúy của câu nói này. Giờ nghĩ đến, lại vô cùng kinh hãi.

Tình cảm vợ chồng giữa cô và Quý Thừa là giả, điều này có thể hiểu, vì họ có hợp đồng. Nhưng tình cảm mẹ con với bà Quý cũng là giả...

Là giả... Tình mẹ con sao lại giả được? Chẳng lẽ... thật sự là giả ư?!

Có đáp án đang nhảy nhót hiện ra, nhưng nó thật đáng sợ, ngồi nghĩ người thật lâu, Diệp Nghi vẫn không thể nào tin được. Cho đến khi người hầu đến gõ cửa: “Cô chủ, anh Quý đến, nói là kể chuyện cổ tích cho cô Mạch Miêu nghe trước khi ngủ. Hôn nữa... sắc mặt của anh Quý không tốt lắm. Cô có muốn qua đó xem thử không?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Chương 59-1

Ra khỏi phòng, Diệp Nghi bắt gặp Quý Thừa vừa mới lên lầu. Sáng sớm ở bệnh viện ra về không vui, về mặt anh đến giờ vẫn còn ủ dột.

Nhìn thấy cô, Quý Thừa không thèm nâng mắt, lập tức đi về hướng phòng Mạch Miêu. Diệp Nghi muốn theo sau, cuối cùng cũng không nhúc nhích, trong mắt đầy vẻ phức tạp nhìn anh càng đi càng xa.

Quý Thừa nhìn có vẻ chuyên tâm về phía trước, kỳ thực toàn tâm lại chú ý đến động tĩnh phía sau lưng. Sự im lặng khôn cùng khiến anh nhếch môi chua xót. Còn đang vọng tưởng gì chứ? Ý đồ duy trì khoảng cách của cô còn chưa đủ rõ ràng ư?

Cửa phòng Mạch Miêu mở ra rồi đóng lại, hành lang rộng như vậy không một bóng người. Diệp Nghi hầy còn đang đứng trong chốc lát, rồi nhón chân đi qua đó.

Cửa phòng khép hờ, tiếng nói trong trẻo của Mạch Miêu tựa như ánh sáng, dạt dào tràn ra: “Chú đẹp trai oi, chỉ có mình chú à? Sao mẹ lại không tới?”

“Mẹ... đang nói chuyện với cậu con.”

“Mẹ với cậu lúc nào cũng có nhiều chuyện để nói mà.” Tiếng nói trẻ thơ có vẻ tiếc rẻ, “Từ lúc còn đi học về mẹ đã nói chuyện với cậu, mà nói đến tận bây giờ, không thêm chơi với con gì hết.”

“...”

Trong phòng im ắng, thật lâu không có tiếng nói. Một lát sau, Mạch Miêu hỏi: “Chú oi, lúc ở nhà chú, chú cũng thường trốn trong phòng nói chuyện với mẹ mà, bây giờ mẹ và chú không nói chuyện nữa à?”

Quý Thừa thấp giọng cười khê: “Ừ đúng vậy.”

“Sao vậy chú?” Tiếng Mạch Miêu nhỏ hơn, “Chú đẹp trai, chú và mẹ cãi nhau à?”

“Ừ.”

“Mẹ chộc giận chú à?”

“Không, là chú chộc giận mẹ con.”

“Vậy chú không tìm mẹ xin lỗi à?”

“Có, nhưng mẹ con không tha thứ cho chú.”

“Trời ơi.” Mạch Miêu kinh ngạc nói, “Mẹ rất thích tha thứ cho người khác mà. Chú xin lỗi mà mẹ cũng không tha thứ, chắc là lỗi lớn lắm rồi.”

Quý Thừa cười khỏ: “Có lẽ... rất lớn.”

“Cho nên mẹ và con mới dọn đến nhà cậu ở, đúng không?”

Quý Thừa không trả lời. Im lặng hồi lâu, anh hỏi: “Mẹ sống ở nhà cậu... có vui không?”

“Thì cũng vui.” Mạch Miêu còn thành thật tự hỏi, “Nhưng mà, lúc ba đến, hình như mẹ còn vui hơn.”

Sự im lặng lúc này đây đạt đến đỉnh điểm. Quý Thừa không nói gì nữa. Diệp Nghi đứng ngoài cửa day day thái dương, đang nghĩ có nên đi vào phá vỡ cục diện bế tắc này không, lại nghe Quý Thừa gian nan hỏi: “B... ba con đó, đối xử với con có tốt không?”

“Tất nhiên tốt rồi!” Mạch Miêu nói, “Ba con là người tốt nhất trên đời!”

“Ba con đối tốt với con thế nào?”

“Thì ba kể chuyện cho con nghe, chơi với con, dẫn con đi công viên, còn nấu ăn cho con ăn nữa!”

“Vậy...” Quý Thừa dừng một chút, tiếng nói bỗng dưng trầm xuống, còn có chút ngưng trệ, “Nếu những chuyện đó chú đều làm được, chú có thể, có thể...”

Anh nói thật cố gắng, nhưng cuối cùng cũng không thể nói xong câu đó. Ngược lại, Mạch Miêu lại hiểu ra: “Chú đẹp trai, chú cũng muốn làm ba con à?”

Đồng hồ quay vài vòng, chân Diệp Nghi căng cứng đến hơi đau, Quý Thừa mới nhẹ giọng hỏi: “Có thể chứ?”

“Đương nhiên có thể rồi!” Mạch Miêu phấn chấn, “Mẹ con nói, ý nghĩa của ‘ba’ chính là người đàn ông thương con nhất trên đời. Chú oi, thực ra con có hai người cha lận, ngoại trừ ba Nghiêm Hàn, còn có ba Kỳ Yên, bởi vì họ đều thương con, cho nên đều là ba con! Nếu chú cũng thương con như họ, thì cũng là ba con luôn!”

“Phải không?” Quý Thừa hình như đang cười, tiếng nói có chút ngơ ngẩn, “Nếu ngày nào đó con cảm thấy chú thương con như họ, thì con gọi chú một tiếng ba, được không?”

“Dạ!”

“... Cảm ơn con, cục cưng.”

Diệp Nghi không biết bản thân đứng bên ngoài bao lâu. Giữa lúc đó có người hầu đến đưa nước cho Quý Thừa. Cô ứng phó lung tung mấy câu, chờ

đến khi lấy lại tinh thần, ly nước kia lại có thể ở trong tay cô.

Đang sợ sệt nhìn ly nước, cửa phòng chợt mở, ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt nặng trĩu ưu phiền của Quý Thừa nhìn cô, cô lật đật đưa nước đến trước mặt anh, “Khát chưa?”

Động tác hơi mạnh, mấy giọt nước văng ra theo ngón tay rơi xuống thảm. Quý Thừa nhú mày nhận ly nước, im lặng lấy khăn tay trong túi ra, đưa đến.

Diệp Nghi cúi đầu lau tay: “Cám ơn. À... vắt và rồi.”

Quý Thừa im lặng nhìn cô, khẽ nói: “Em lau nhẹ thôi.”

Tay Diệp Nghi hơi khựng lại, còn anh tiếp tục nói: “Diệp Nghi em đoán xem, anh có bao nhiêu hận câu cám ơn mà em nói với anh?”

Cô lắc đầu nguây nguẩy: “Em không có ý đó, chỉ là tối như vậy mà anh còn đến...”

Quý Thừa đột nhiên xách tay cô, kéo đi nhanh về phía trước, đi xa rồi mới dừng lại: “Diệp Nghi, em còn muốn anh phải nói với em bao nhiêu lần? Đó là con gái anh, anh tình nguyện làm bất cứ chuyện gì cho nó. Em chọn rời xa anh, anh không còn gì để nói, nhưng em không có quyền thay con vạch rõ ranh giới với anh!”

“Em... Em thực sự không có ý đó.” Diệp Nghi ảo não gục đầu.

Cô chỉ đang áy náy mà thôi. Cuộc nói chuyện giữa Mạch Miêu và Quý Thừa khiến cô tự trách mình rất nhiều. Quý Thừa khát vọng nhận lại con gái bao nhiêu, cô hiểu rõ. Mặc dù anh có phạm nhiều lỗi lầm, nhưng đối xử tốt với Mạch Miêu không gì phải bàn cãi. Nhưng còn có? Không chỉ giấu giếm thân phận anh với con, thậm chí còn che giấu sự tồn tại của con bé với anh.

Nhưng có lúc, sai lầm phạm phải quá lâu, sẽ trở thành hợp lẽ. Sửa đổi sẽ mang đến hậu quả gì cô hoàn toàn không biết, khiến cô thế nào cũng không hạ quyết tâm được.

“Thật không, vậy em có ý gì?” Đối diện với ánh mắt dao động của cô, anh cười lạnh, “Muốn nói dối thì đừng nói. Anh về đây.”

“Quý Thừa!” Cô đã quyết định, lời nói cứ thế thốt ra, “Anh từ từ, chúng ta nói chuyện đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 59-2

Đứng bên ngoài phòng ngủ của Diệp Nghi, Quý Thừa hơi nhếch mày: “Em mời tôi vào trong?”

Diệp Nghi cũng hiểu vậy không ôn, nhưng lời cô sắp nói lại không muốn để bất cứ người nào nghe được, chỉ có nơi này mới đủ an toàn. Cô hơi bực dọc: “Rốt cuộc anh có vào hay không?”

Quý Thừa một bước đã đi vào, không quên nhìn cô dò xét.

Bất chấp đóng cửa, Diệp Nghi quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh: “Chuyện cho con cổ phần công ty, em đã nghiêm túc suy nghĩ. Nếu anh đã cho, nên thêm một điều kiện trao quyền đi. Trước khi Mạch Miêu trưởng thành, quyền lợi và nghĩa vụ liên quan sẽ do anh thay thế sử dụng. Chuyện này em sẽ không nói với bất cứ ai, bao gồm cả Diệp Tông. Vậy thì, cho dù có chuyển cổ phần công ty, cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến quyền khống chế của anh.”

Quý Thừa nhìn chằm chằm biểu hiện của cô. Thật lâu sau, khóe môi anh xuất hiện độ cong, màu mắt lại tối hơn mấy phần: “Nói cả buổi, lại vẫn là chuyện muốn vạch rõ ranh giới với anh. Nếu không thêm điều kiện trao quyền như em nói, cổ phần công ty này sẽ do em quản lý thay. Em không muốn qua lại với Quý thị, cho nên khẩn cấp phải sạch quan hệ?”

“Tâm lý của anh sao lại u ám như thế? Em đây là muốn tốt cho anh! Để em nắm giữ cổ phần đó thì có gì tốt cho anh chứ? Lỡ như ngày nào đó Quý thị và Diệp thị lại đối đầu nhau, em đứng ở góc độ của Diệp thị mà bỏ phiếu, người chịu rủi ro chẳng phải anh sao?”

Lòng ngực Quý Thừa rung động, trong mắt lại không có ý cười. Anh đột nhiên bước lên, nhót Diệp Nghi giữa anh và cửa phòng: “Anh đang có ý muốn bù đắp, em lại không nhận ra à? Em thông minh như vậy, anh không tin em không nhận ra.”

Diệp Nghi nhú mày: “Bù đắp cái gì?”

“Anh đã từng dùng sự nghi ngờ của mình làm tổn thương em, cho nên anh muốn để em hoàn toàn tin anh.” Quý Thừa bình tĩnh nhìn cô, “Đây là sự lựa chọn của anh, em đối với số cổ phần này, muốn làm gì cũng được, anh tự mình gánh vác hậu quả. Diệp Nghi, anh không dám có yêu cầu cao xa là được em tha thứ, nhưng nếu có thể có được chút sự khoan hồng của em, vậy cũng tốt. Còn đề nghị của em, chính là ngay cả chút tha thứ cũng từ chối cho

anh?”

Diệp Nghi giật mình, hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao anh đã nói rồi, em còn muốn biết cái gì?”

“Hiện tại Quý thị thù trong giặc ngoài, anh lại ở thời điểm này nhượng quyền khổng chế, là liều mạng với rủi ro. Em đã nói từ lâu, anh không có lỗi gì với em. Em quả thực đã nói dối anh, anh không tin em cũng là hợp lý. Vấn đề của chúng ta là ở chỗ mâu thuẫn gia tộc. Anh và em đều không có sai, chỉ không có sức để đấu tranh với lợi ích của gia tộc mà thôi. Anh hà tất vì vậy mà đặt cược mạng sống của chính mình chứ?”

“Bởi vì anh vẫn muốn đấu tranh một lần. Bởi vì anh luôn vọng tưởng, em có thể cho anh cơ hội lần nữa.” Quý Thừa cup mắt, hàng mi dày che khuất biểu cảm, bóng anh đổ dài xuống sàn, “Lúc đánh cược bị thua thì mới có thể vứt bỏ. Anh tin em sẽ không hại anh, cũng chính là tin tưởng bản thân sẽ không thua. Như vậy, còn có cái giá nào đáng để nói đến?”

Trái tim đang đập mạnh của Diệp Nghi đột nhiên lồi nhịp. Đây là anh đang cho cô thấy suy nghĩ muốn hợp lại? Chấn ngang họ là thù hận của hai gia tộc, lúc trước tách ra, chính bởi vì không còn đường nào để đi. Mà hiện giờ, anh lại đang có ý định cứu vãn? Hơn nữa vì cứu vãn, anh tình nguyện cược thành bại của việc báo thù? Trong lòng anh, báo thù không phải luôn xếp ở vị trí đầu tiên hay sao?

“Diệp Nghi, không có em, trong nhà rất lạnh lẽo.” Quý Thừa hơi cúi người, trái tim anh áp vào tai cô, còn cảm thì ti lên đầu cô, “Có một đêm, anh đột nhiên thức giấc, suốt nửa gọi A Phi bật hệ thống sưởi lên. Nhưng rõ ràng nhiệt độ căn phòng là hơn hai mươi độ. Lúc này anh mới ý thức được, chính bởi vì không có em cạnh anh. Nếu có thể giống hiện giờ, mới là tốt nhất.”

Anh khẽ thở dài, nói tiếp: “Lúc bắt đầu, anh làm tất cả đều bởi vì hận, sau lại vì bảo vệ em. Hiện tại em đi rồi, anh đột nhiên không biết bản thân phải làm gì. Vì em, em đã không còn là của anh nữa. Cho nên bản thân anh, anh cũng không cần. Em không ở bên, anh sống thế nào hình như đều không sao cả.”

Căn phòng yên tĩnh, chỉ có hơi thở cùng tiếng tim đập của họ. Thời gian làm ban đêm hơi lưu luyến, khiến người ta cứ thế đắm chìm vào.

“Quý Thừa.” Diệp Nghi gọi, “Anh là đang nghiêm túc?”

“Ừ.”

“Vậy em có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Em hỏi đi.”

Diệp Nghi lặng lẽ hít sâu vào, “Hung thủ thực sự tập kích Nghiêm Hàn, hiện giờ anh có thể nói cho em biết không?”

Thích, thích, thích... Thử rung động không biết là thời gian hay là mạch đập. Diệp Nghi bình tĩnh chờ đợi. Nếu muốn có tương lai, họ còn rất nhiều chuyện cần phải thẳng thắn với nhau.

“Thượng An Quốc hoặc mẹ anh.” Ngay lúc Diệp Nghi nghĩ họ phải mãi mãi im lặng, Quý Thừa lặng lẽ lên tiếng, “Bọn họ cũng là người sát hại mẹ ruột của anh, phân chia tài sản của bà, còn ngụy tạo thân phận của anh.”

Anh vui mặt vào vai của Diệp Nghi, nói: “Bà ấy hận mẹ anh, cho nên giết chết mẹ anh, đoạt anh làm của riêng, để anh gọi bà ta là mẹ hơn hai mươi năm. Diệp Nghi, em từng nói em không xứng với anh. Thực ra, anh cũng chỉ là một đứa con ngoài giá thú mà thôi.”

Đêm nay dường như đặc biệt dài hơn. Lúc Diệp Nghi thức giấc toàn thân đều đau nhức. Cô cựa mình, lập tức bị ai đó xoa đầu: “Thức rồi?”

Ngẩng đầu, hơi thở Quý Thừa nhẹ nhàng mon trón trán cô: “Sớm vậy.”

Diệp Nghi rút ra khỏi lòng anh. Nhìn quanh bốn phía, cô bóp bả vai mỗi nhừ: “Hôm qua chúng ta cứ như vậy mà ngủ à?”

Quả nhiên già rồi, nói xong chuyện lại có thể ngủ thiếp đi, nhưng lại là ngủ ngời bên chân giường. Cô đứng lên, chống eo nhìn xuống Quý Thừa: “Anh không đứng dậy à?”

Quý Thừa không biết làm sao: “Chân tê quá, không đứng được.”

Mặt Diệp Nghi đỏ ửng. Cô lại có thể dựa vào lòng anh suốt đêm, khó trách bây giờ anh không tài nào động dậy được. Anh lúc này trông khá thê thảm. Quần áo lúc nào cũng thẳng thớm giờ nhăn nhúm, dưới mắt cũng đầy quầng thâm.

Cô áy náy ngồi xổm xuống: “Anh vẫn ổn chứ?”

Anh cười cười: “Ổn mà.”

“Quý Thừa.” Diệp Nghi cắn môi, “Có một chuyện...”

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, Diệp Nghi hoảng hốt: “Ai vậy?”

“Em gái, em thức chưa?”

“An... anh hai.” Diệp Nghi liếc nhìn Quý Thừa, đầu lưỡi bắt đầu quéo lại, “Dậy, dậy rồi, lập tức xuống ăn sáng!”

“Thay đồ xong chưa?”

“Dạ rồi, xong rồi, a chưa! Vẫn chưa...”

“Anh vào nhé.”

“Đừng!”

Theo tiếng hét của cô, Diệp Tông đứng lúc đẩy cửa đi vào: “Em gái, Hạ Hân cô ấy...”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt Diệp Tông dừng lại trên người Quý Thừa đang chống giường đứng lên. Chân Quý Thừa vẫn còn chưa hết tê, động tác đứng lên vô cùng gượng gạo, không xong liền ngồi phịch xuống giường, xong lại cố gắng đứng lên. Nhìn qua giống như mới từ trên giường bước xuống.

Bước chân Diệp Tông cứng đờ, biểu hiện trong mắt từ khiếp sợ chuyển thành suy đoán, càng lúc càng kỳ lạ.

“Anh hai, anh hai...” trong đầu Diệp Nghi chợt hiện lên cảnh tượng Quý Thừa bị Diệp Tông túm áo đánh đấm, nhất thời chảy mồ hôi lạnh, “Không phải như anh nghĩ đâu! Anh bình tĩnh! Tuyệt đối đừng kích động...”

Diệp Tông suy đoán đến mức hồ đồ, ngón trỏ chỉ thẳng vào người cô, hồi lâu cũng chưa nói được gì. Diệp Nghi vội vàng ngắt lời: “Vừa rồi anh nói Hạ Hân làm sao?”

Diệp Tông nhắm mắt néo vùng giữa lông mày: “Gần đây Hạ Hân có nói gì với em không?”

“Không có, sao vậy?”

“Không thấy cô ấy đâu nữa.” Diệp Tông xoay người, có vẻ không muốn nhìn cô thêm nữa, “Đề lại lá thư, xin chúng ta chăm sóc con cô ấy, rồi đợi tin tức của cô ấy. Anh hoài nghi cô ấy đi tìm Diệp Sóc rồi.”

“Cái gì?” Diệp Nghi kinh hãi, “Hạ Hân sợ Diệp Sóc như vậy, tìm Diệp Sóc... định làm gì?”

“Lần trước anh có nói với cô ấy, thu thập càng nhiều tội chứng của Diệp Sóc, thì thời gian hẩn biến mất sẽ càng dài. Anh nghĩ, cô ấy có thể vì muốn đánh gục Diệp Sóc hoàn toàn, mà chủ động quay về bên cạnh hẩn để thu thập chứng cứ.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 60-1

“Hả?” Diệp Nghi kinh hãi, “Hạ Hân quay về bên cạnh Diệp Sóc? Ngộ nhờ Diệp Sóc biết được dụng ý của cô ấy... Cô ấy chán sống rồi!”

“Đã phái người thăm dò tung tích của Hạ Hân rồi.” Mặt Diệp Tông hướng về cửa phòng, giọng nói có hơi xấu hổ, “Có tin gì sẽ nói với em, em...”

Diệp Tông phát tay, mở cửa ra ngoài: “Em lo giữ thân mình cho tốt đi, đừng khiến anh bận tâm, là anh cảm tạ trời đất rồi.”

Cửa đóng rầm lại, Diệp Nghi quay đầu: “Bị nắm thóp rồi, làm sao đây?”

Quý Thừa chậm rãi đứng lên. Dưới nắng sớm, gương mặt anh có hơi tái, lại nhuốm chút sáng lóa của hạnh phúc: “Ừ... rất kích thích.”

“Hừ!” Diệp Nghi đỏ mặt, “Rõ ràng đâu có làm gì, trò chuyện nguyên đêm rồi ngủ thiếp đi thôi mà, kích thích gì chứ? Anh cần gì phải nói mập mờ như thế!”

“Đêm hôm khuya khoắt đến nhà con gái chong đèn nói chuyện nguyên đêm, sáng sớm bị anh trai phát hiện. Đối với mỗi một chàng trai mới chớm yêu mà nói, đều là thể nghiệm vô cùng kích thích.” Quý Thừa nghiêm túc, “Diệp Nghi, anh là người vô cùng ngây thơ trong sáng. Em lại nghĩ chuyện bấy bả, chỉ

có thể nói em sở hữu một nội tâm tràn trề phong phú.”

“Cái, cái gì... chàng trai ngây thơ mới chớm yêu á?” Mặt Diệp Nghi càng đỏ hơn, “Anh, anh anh ví von hay thật nhỉ! Mặt già háp rồi mà còn nói được vậy.”

“Đúng vậy, anh đã già.” Quý Thừa chậm rãi bước đến trước mặt cô, kéo mớ tóc cô, rồi xoay vòng trên đầu ngón tay, “Em ghét anh à?”

“Hả?” Diệp Nghi giật mình, có thứ cảm giác không nhìn thấu được anh.

Hơi thở quen thuộc, hình dáng quen thuộc, tiếng nói trầm thấp thuần phát hơi ngửa ngáy, có chút mờ ám, thậm chí có chút ảm ức, nghe thế nào cũng không giống cái người lúc nào cũng lãnh đạm hồ hững kia.

“Diệp Nghi, anh lớn tuổi thật, nhưng có rất nhiều chuyện anh chưa từng làm.” Ánh nắng sau lưng Quý Thừa làm không thấy rõ biểu cảm, hình như anh đang cười nhẹ, “Em để anh bỏ khuyết từng chuyện từng chuyện, có được không?”

Có người chính là như vậy, rõ ràng ẩn dưới bóng râm, lại không tài nào mở được mắt. Đầu óc Diệp Nghi trở nên kém minh mẫn: “Cái... sao? Anh muốn bỏ cái gì?”

“Anh muốn nghỉ đã.” Anh lại đến gần một chút, hơi thở lướt qua vành tai cô, có chút ngứa, “Anh chưa từng theo đuổi con gái, chưa từng ở dưới lầu ai đó hát ca, chưa từng nửa đêm đi ra ban công, chưa từng nghiêm túc cầu hôn ai đó, chưa từng cho ai đó một hôn lễ hoàn chỉnh, cũng chưa tận mắt nhìn thấy ai đó sinh con của anh ra. Diệp Nghi, những việc này, anh sẽ từ từ bỏ khuyết từng cái.”

Diệp Nghi lạc trong mùi hương của anh, miệng há to, nhưng lại không nói được gì. Quý Thừa vuốt tóc cô: “Em để anh làm từng chuyện một, có thể chứ?”

Thực sự có thể chứ? Khoảng cách giữa họ là trăm sông nghìn núi, là gia tộc đấu tranh không ngừng, là lời bịa đặt không thể tránh khỏi, là niềm tin cứ thế mất đi... Không phải chưa từng thử qua, thế nhưng, mỗi lần ném thử đều chuốc lấy kết thúc thất bại.

Họ tựa như hai viên đạn của khẩu súng hai nòng, một người nỗ lực, một người lùi bước, vĩnh viễn không thể đến gần. Lúc này đây, thực sự có thể chứ? Diệp Nghi không biết nên trả lời thế nào. Mỗi một việc anh nói cô đều từng khát vọng, yêu đương, kết hôn, sinh con, nhưng mà... đợi đã, sinh con ư?

Cô đưa ngón trỏ, chia vào Quý Thừa rồi lùi ra một đoạn: “Anh biết rồi?”

Quý Thừa sững sờ, trên mặt lập tức hiện lên vẻ hiểu rõ, nhưng ngoài miệng lại nói: “Biết gì?”

Diệp Nghi neho mắt đánh giá anh: “Anh đã biết. Đây mới là nguyên nhân chính anh đầu đầy mồ hôi chạy đến khoa phụ sản khám gãy xương.”

Quý Thừa mím môi, im lặng. Diệp Nghi lùi về sau từng bước, nhìn anh nói: “Sao anh biết được?”

Quý Thừa nhìn cô, giọng nói có chút buồn bã: “Ngày đó anh nghe thấy em nói chuyện với Nghiêm Hàn.”

Diệp Nghi hết sức kinh hãi: “Sau đó anh chỉ im lặng bỏ về? Anh không tức giận?”

Lúc ấy Nghiêm Hàn hoài nghi anh đã nghe được, nhưng Diệp Nghi dựa vào thái độ của anh mà bác bỏ. Nếu Quý Thừa thực sự nghe thấy, sao có thể bình tĩnh như vậy? Từ chỗ Mạch Miêu có thể nhìn ra được, anh rất thích con nít.

Mạch Miêu đến nay vẫn chưa gọi anh một tiếng ba, còn cô lại che giấu sự tồn tại của đứa bé này... Chuyện như vậy, anh đã biết rồi, sau có thể nhìn được? Với hiểu biết về Quý Thừa mà nói, phản ứng bình thường nhất định sẽ nổi giận, chất vấn, sau đó bắt giam cô lại.

Nhưng anh lại không làm gì hết? Điều này thực sự rất khác thường.

“Anh có tư cách gì tức giận?” Quý Thừa cười khỏ, “Anh không chỉ không bảo vệ được em, còn nghi ngờ em, thậm chí làm em ngã, suýt nữa hại chết con. Nếu em cho rằng anh không có tư cách làm cha, anh không thể cãi lại.”

“Quý Thừa, em không phải...”

“Diệp Tông nói rất đúng.” Quý Thừa cắt ngang lời cô, “Lòng tin không phải tự nhiên mà có, là giành để có. Nếu anh bắt ép em phải thừa nhận sự tồn tại của đứa bé, ép em phải quay về bên anh, chỉ có thể phá hủy chút tình cảm cuối cùng còn sót lại giữa chúng ta. Diệp Nghi, anh rất muốn có em, nhưng càng muốn em phải cam tâm tình nguyện.”

Lòng ngực hơi chua xót, Diệp Nghi nắm lấy vạt áo của Quý Thừa: “Cho nên, là anh bảo A Phi mang canh đến? Anh biết hành tung của em, là bởi vì sợ em gặp bất trắc?”

“Hiện tại bên ngoài loạn lắm, em chân yếu tay mềm, phải chú ý nhiều hơn.” Quý Thừa cầm tay cô, “Diệp Nghi, thứ em muốn anh sẽ cho em, người làm hại Nghiêm hàn cũng sẽ phải trả giá. Lúc này đây, anh nhất định sẽ cố gắng, em hãy chờ xem, được không?”

Cộp cộp cộp.

Diệp Tông gõ bút máy xuống mặt bàn, như cười như không: “Lại thất thần, nhớ ai đó?”

Mặt Diệp Nghi nóng lên, thuận miệng trả lời lấy lệ: “Hôm qua ngủ không ngon, giờ có hơi buồn ngủ...”

Cô thực muốn cắn đứt đầu lưỡi mình. Quả nhiên, Kỳ Yên mỉm cười: “Mất ngủ cả đêm à, hiểu mà hiểu mà, khiến cho những người có nhu cầu lại không được đáp ứng như chúng tôi rất hâm mộ nha.”

Diệp Nghi thật muốn nheo gương mặt điển trai kia.

Đứng là nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch, sáng sớm bị Diệp Tông bắt gặp còn chưa tỉnh, vừa định tiễn Quý Thừa ra về, lại đụng phải Kỳ Yên đang bế Diện Diện xuống lầu ăn sáng. Nhìn thấy hai người họ đi ra từ phòng ngủ, Kỳ Yên suýt chút té ngã.

Diện Diện hết hồn, chớp chớp mắt nhìn Kỳ Yên.

Kỳ Yên thấy Diệp Nghi rầu rầu, lại nhìn qua Quý Thừa bình tĩnh, cuối cùng cười với Diện Diện: “Con trai à, muốn nghe kể chuyện xưa không? Là muốn nghe ‘ngựa ăn cỏ hồi đầu’ hay là ‘ngược luyến tình thâm vấn vương không dứt’ vậy?”

“Thực không phải như mọi người nghĩ đâu mà.” Diệp Nghi cúi đầu, “Tụi em chỉ nói chuyện con cái thôi, nói một hồi thì...”

“Dừng!” Kỳ Yên quát, “Quan hệ giữa chúng ta dù có tốt mấy thì tôi cũng không muốn nghe chi tiết!”

Diệp Nghi khóc không ra nước mắt.

“Đù rồi.” Diệp Tông gõ mặt bàn, “Diệp Nghi là người biết chừng mực. Anh chỉ nhắc một câu, hiện giờ bắt kể là họ Quý hay họ Diệp đều là thù trong giặc ngoài. Cho dù không thể liên thủ, cũng tuyệt đối không chịu nổi một chút xúi tiêu hao nội bộ. Tụi em nắm rõ.”

“Em chỉ muốn nói với các anh chuyện này.” Diệp Nghi thu hồi biểu cảm, “Anh hai, anh đoán đúng rồi, kẻ thù của Quý Thừa là bà Quý và Thượng An Quốc. Lúc trước anh ấy muốn dùng chuyện thu mua Diệp gia làm ngòi, dẫn đến bà Quý và Thượng An Quốc trở mặt nhau, sau đó tiêu diệt từng người.”

Diệp Tông và Kỳ Yên liếc nhìn nhau.

Diệp Nghi nói tiếp: “Nhà họ Diệp không phải mục tiêu của anh ấy, mà chỉ là một mắc xích trong kế hoạch, hiện giờ anh ấy đã ngã bài với chúng ta rồi, cũng là muốn xây dựng niềm tin, tìm kiếm hợp tác. Giống như anh hai nói, hiện tại tất cả đều là thù trong giặc ngoài, nếu có thể liên thủ, là kết quả tốt nhất.”

“Anh ta có nói với em đó là thâm thù đại hận gì không?” Kỳ Yên hỏi, “Trừ phi biết được, nếu không làm sao xác định anh ta không thay đổi lập trường? Dù sao anh ta cũng có quan hệ huyết thống với bà Quý, chúng ta nói thế nào cũng chỉ là người ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 60-2

“Anh ta có nói với em đó là thâm thù đại hận gì không?” Kỳ Yên hỏi, “Trừ phi biết được, nếu không làm sao xác định anh ta không thay đổi lập trường? Dù sao anh ta cũng có quan hệ huyết thống với bà Quý, chúng ta nói thế nào cũng chỉ là người ngoài.”

“Chuyện này...”

Đó là vết sẹo lớn nhất trong lòng Quý Thừa, anh nói với cô, không có nghĩa là cô có thể đi rêu rao lung tung.

Diệp Nghi cắn môi: “Không có sự cho phép của anh ấy, em không tiện nói linh tinh. Nhưng anh ấy nói cho em biết rồi, nên em có thể khẳng định.”

Kỳ Yên lắc lắc ngón tay: “Thật ngại quá, em có lòng háo sắc, nên độ tin cậy rất thấp.”

Diệp Tông im lặng không nói gì nhìn cô chăm chăm. Diệp Nghi nghĩ nghĩ: “Vậy nói thế này, cái chết của cha Quý Thừa có liên quan đến Thượng An Quốc và bà Quý?”

“Thật hả?” Kỳ Yên ra vẻ nhiều chuyện, “Chẳng lẽ chân tướng giống như Diệp Tông đã nói, bà Quý đó là nhân tình của Thượng An Quốc, hợp mưu lại hại chết cha của Quý Thừa?”

“Không phải.” Diệp Nghi đầu đầy vạch đen: “Nhưng... Mức độ thù hận cũng không kém nhiều lắm.”

“Oa.” Kỳ Yên thần phục, “Tên Quý Thừa trên lưng còn cống mỗi thâm thù đại hận như thế, tôi đột nhiên có chút thích hẳn!”

“...”

Kỳ Yên tuy rằng khoa trương, nhưng lúc Diệp Nghi vừa mới nghe được chuyện này, phản ứng còn khoa trương hơn cả anh.

Bởi vì cô nghe thấy chính là phiên bản chân thật nhất: “Anh không phải con ruột của bà Quý. Mẹ anh và ba anh yêu nhau, bà ấy ghen tị, nên hại chết mẹ anh, cướp anh đi.”

“Hại chết?” Bóng đêm dày đặc, ánh đèn lờ mờ, Diệp Nghi đột nhiên có hơi rét lạnh: “Vậy bà ấy, à không, vậy anh... Không phải, Thượng An Quốc là thế nào vậy...”

“Lúc ấy ba mẹ anh đã chuẩn bị kết hôn rồi, nhưng vẫn chưa biết sự tồn tại của anh. Bà Quý thích ba anh, còn Thượng An Quốc thích mẹ anh. Vì thế Thượng An Quốc đã bắt cóc mẹ anh, nhốt bà ấy ở bên mình.”

“Cái gì?!”

Thượng An Quốc là người luôn mang hình tượng tao nhã, nhưng mà gần đây đủ mọi chuyện chứng minh, ông ta không chỉ lòng dạ độc ác, quan trọng còn là tên biến thái bệnh hoạn.

“Sau khi mẹ anh mất tích, ba anh đi tìm bà ấy như phát điên. Vì vậy, bà Quý và Thượng An Quốc đã ngụy tạo bà tử vong. Mẹ anh vốn cũng là tiểu thư vọng tộc, nhưng đến đời của bà thì nhân khẩu thừa thốt. Ông bà ngoại anh mất sớm, mẹ anh lại không có anh chị em gì. Năm đó bà Quý lấy thân phận là bạn thân để tiếp cận bà, mẹ anh tâm tư đơn thuần, không chút đề phòng. Cho nên tung tích của mẹ, chỉ có hai tên hung thủ đó biết.”

“Về sau...” Quý Thừa dừng một chút, hình như nghẹn lời.

Anh bước đến bên giường rồi ngồi xuống, kéo Diệp Nghi ôm vào lòng, vùi đầu lên vai cô: “Em cho anh dựa một lát.”

Diệp Nghi ôm ghì lấy anh: “Đừng nói nữa.”

Quý Thừa buồn bã lắc đầu: “Chuyện này, đời anh có lẽ chỉ nói một lần với một mình em. Em hãy nghe, được không?”

Anh ôm eo cô, giống như hấp thu sức mạnh: “Sau khi mẹ anh bị cho là tử vong, gia sản không có người thừa kế, hai tên hung thủ đó liền nhân cơ hội ăn chia. Ba anh từ đó không vực dậy được, bắt đầu ăn chơi đản đúm, không quan tâm đến chuyện gì. Bà Quý thông qua gia tộc tạo áp lực, thành công gả cho ba anh.”

“Không ai biết mẹ anh đã trải qua những gì khi ở bên Thượng An Quốc. Dù sao mẹ anh sinh anh ra không được bao lâu thì qua đời. Ba anh cũng không về nhà, bà Quý không sinh được con. Bà ta biết sự tồn tại của anh, vì thế tìm một cơ hội chuốc say ba anh, giả bộ mang thai, sau đó bế anh về.”

Tiếng Quý Thừa trầm thấp bình ổn, nhưng Diệp Nghi có thể cảm nhận được, anh đang khẽ run rẩy trong lòng cô.

Cô vuốt tóc anh: “Đừng nói nữa. Em biết hết rồi, đừng nói thêm nữa.”

Anh lại như không nghe thấy: “Ai cũng không biết, ngay cả ba anh cũng không biết anh là ai. Cả đời ông ấy chưa từng liếc nhìn bà ta. Ông rất hiếm khi về nhà, trở về cũng là cãi vã đến long trời lở đất.”

“Đây chính là mục đích bà Quý đưa anh về.” Diệp Nghi lẩm bầm nói, “Cướp anh đi, để anh gọi bà ấy là mẹ, tôn kính bà ấy, hiếu thuận bà ấy, bị bà ấy nắm cuộc đời trong tay... Anh là kết tinh tình yêu của ba mẹ anh, mà ba anh lại hoàn toàn không biết gì hết, còn bởi vì bà Quý mà chán ghét, khinh khi anh... Đây là sự trả thù bà ấy dành cho ba mẹ anh.”

Độc ác như thế, nói xong, Diệp Nghi không khỏi rùng mình: “Nhưng mà, sao anh biết được?”

“Trước khi ba anh chết, bà ta đã đem tất cả nói với ba anh.” Quý Thừa cười lạnh, “Như vậy, sự trả thù của bà ta mới tính là hoàn hảo. Có lẽ bà ta nghĩ ba anh sắp chết, nghe được vậy chỉ có thể chết nhanh hơn. Bà ta không ngờ, trước khi ba anh hấp hối, đã viết hết tất cả lại rồi gửi cho anh.”

Chuyện xưa chỉ vài câu ngắn ngủi đã kể xong, nhưng quá khứ ấy lại kinh động lòng người, lại máu me đầm đìa, cần bao nhiêu con ác mộng để xóa nhòa?

Quý Thừa ngẩng đầu, ánh mắt tối tăm, mặt tái mét, bên môi lộ ra nụ cười áy náy: “Diệp Nghi, đây là nguyên nhân thật sự anh về nước kết hôn với em.” Nói xong, anh lại cúi gằm mặt xuống, “Xin lỗi em nhiều lắm. Em có thể tha thứ cho anh không?”

Diệp Nghi ngồi trên giường, nhìn chằm chằm nơi chân giường. Đã qua một ngày, nhưng cô như thể còn nhìn thấy một đôi bóng người dựa sát vào nhau. Người nữ ngồi lên đùi người nam, người nam gác đầu trên vai người nữ, không biết là ai ôm ai.

Cô không kể chuyện này với Diệp Tông và Kỳ Yên, nhưng cách nói ‘cũng gần như là thù giết cha’, vẫn thuyết phục được họ.

Kết luận của Diệp Tông là: “Nếu thực sự là vậy, Quý Thừa sẽ không bỏ qua cho bà Quý và Thượng An Quốc đâu. Nhưng anh ta cảm số nợ vay nhà họ Thượng, là người bị quản chế. Trước mắt, anh ta không còn sức lực để đối phó với họ Diệp. Anh ta cũng rõ ràng, chúng ta mà đấu với Diệp Sóc, Hàn Thiệu Thành, đồng thời hai mặt thù địch, nhất thời cũng không giúp được anh ta. Trước mắt đề nghị hòa giải, là hàm ý ngừng bắn.”

“Đúng vậy.” Kỳ Yên đồng ý, “Hiện nay ai cũng không giúp được ai, chỉ cần không gây thêm phiền phức cho nhau là được. Không còn phòng bị nhau nữa, thì có thể rảnh tay đối phó kẻ địch của mỗi người.”

“Vậy nắm chắc đi.” Diệp Tông trầm ngâm nói, “Hạ Hân còn chưa tìm được. Nếu thực sự cô ấy về chỗ Diệp Sóc, chính là bất cứ lúc nào mạng sống cũng như chỉ mảnh treo chuông. Nếu thật có tình báo truyền ra, chúng ta phải mau chóng hành động, mới có thể cam đoan sự an toàn của cô ấy. Cùng lúc đó, Kỳ Yên anh đi theo dõi bên Hàn Thiệu Thành. Ngộ nhớ chúng ta tấn công Diệp Sóc không được, hẳn nói giận, nói thân phận của anh cho Hàn Thiệu Thành biết thì rất nguy hiểm. Cho nên một khi tìm được cơ hội, thì mau chóng hành động.”

“Cứ giao cho tôi.”

“Diệp Nghi.” Diệp Tông quay sang Diệp Nghi, “Niềm tin giữa họ Quý và họ Diệp, đều ở trong tay em và Quý Thừa. Hai đứa phải sống hạnh phúc, đừng bất hòa nữa, so với chuyện các anh động đao động thương thì càng hiệu quả hơn.”

Cộc cộc cộc, tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang dòng hồi tưởng của Diệp Nghi.

Cô đứng dậy mở cửa, cúi đầu ngó xuống Mạch Miêu: “Cục cưng?” Cô bế Mạch Miêu lên, kính ngạc nói, “Nghe kể chuyện xong rồi à?”

Lúc này Quý Thừa đến kể chuyện cho con nghe, còn kín đáo kéo cô ra nói: “Lúc kể chuyện, em về phòng chờ anh, lát nữa đi tìm em”

Mà hiện tại, chỉ có mình Mạch Miêu, Diệp Nghi không khỏi hỏi: “Chú đâu?”

Mặt Mạch Miêu nghiêm túc: “Chú đẹp trai có việc nên về trước rồi, bảo con chuyển lời lại, đêm nay chú sẽ không nói chuyện cùng mẹ được rồi.”

Diệp Nghi cảm thấy hơi mất mát, lại không tiện biểu hiện ra ngoài, đành phải nói: “VẬY à, vậy mẹ ẵm con về ngủ.”

“Dạ.” Mạch Miêu đầu tiên là nghiêm trang, sau đó đột nhiên che miệng cười phá lên.

Diệp Nghi không hiểu ra sao: “Cục cưng, con sao vậy?”

“Không sao.” Mạch Miêu lại nghiêm túc, “Chơi vui lắm.”

Diệp Nghi thấy lạ. Sắp xếp cho con gái về phòng ngủ xong, đang chuẩn bị lên giường đi ngủ, đột nhiên nghe một tràng tiếng cộp cộp. Tím cả buổi, thì ra là tiếng cửa sổ.

Cô hoài nghi nhìn sang, phát hiện có hòn đá nhỏ đánh vào cửa kính, rồi rơi xuống. Cô mở cửa sổ, lộ đầu ra ngoài. Hôm nay ánh trăng thật đẹp, vạt vật đều dát một lớp trắng mỏng, trong trẻo bình yên, ánh sáng chiếu xuống tầng tầng lớp lớp.

Tầm mắt vui tươi nhìn xẹt qua cảnh vật, chợt dừng lại: “Quý Thừa? Anh đứng đó làm gì?”

Anh mặc âu phục trắng thớm, hình dáng cao lớn đứng dưới ánh trăng thật đẹp nhưng không chân thật. Anh ngửa đầu, giơ một tay lên: “Ném đá.”

“Ném đá? Ném vào cửa sổ phòng em? Anh không sao...” Nói đoạn, cô đột nhiên im bặt.

Chàng trai ném đá vào cửa sổ nhà cô gái, gọi cô gái ra hẹn hò, là phân đoạn cũ mèm trong truyện ngôn tình nào đó. Cô nhớ đến lời Quý Thừa nói tới qua: “Anh còn có rất nhiều chuyện chưa từng làm, anh chưa từng đeo đuổi con gái, không ở dưới lầu cô ấy hát ca, không nửa đêm đi ra ban công...”

Anh nói thật?! Diệp Nghi phì cười: “Em biết rồi. Vậy anh hát đi, em nghe.”

Quý Thừa cúi đầu ho một tiếng: “Khụ... Anh sợ anh hai em xuống đánh anh. Em để anh lên đó trước, rồi anh hát cho mình em nghe, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 61

“Được thôi, anh lên đi.” Diệp Nghi nhàn nhã tựa vào khung cửa, “Nhưng anh Quý à, anh định lên đây bằng cách nào?”

Phòng cô ở lầu hai, mỗi tầng của biệt thự này khá cao, Quý Thừa dù có bản lĩnh, muốn dễ dàng nhảy lên trên này, hình như không thực tế lắm.

Quý Thừa nắm tay lại, đưa đến bên miệng rồi khụ một tiếng, hình như đang xấu hổ: “Ồ đó chẳng phải có cái cây sao?”

Diệp Nghi ngạc nhiên nhìn cái cây to kia, lại nhìn sang Quý Thừa: “Anh muốn trèo cây?”

Cô cho rằng, Quý Thừa cùng lắm chỉ nghĩ sẽ bắt thang thoi, nhưng trèo cây... Diệp Nghi nhìn anh mặc vest mang giày tây, mím mạnh môi.

“Không thì sao?” Chân mày anh nhíu lại, là điềm báo thẹn quá hóa giận, “Không cho cười!”

“Ha ha ha...” Diệp Nghi không chừa cho anh chút thể diện nào.

Quý Thừa lập lại: “Diệp Nghi, không cho em cười!”

“Ai da, không thì em lấy ra giường quần lại thành sợi dây thả xuống cho anh, để tránh anh không leo được, sẽ nổi tiếng kiểu như ‘Tổng tài của Quý thị nửa đêm rình thăm vợ trước, leo cây bò qua cửa sổ té lầu mà chết’. Anh Quý à, anh sẽ nổi như cồn.”

“Diệp Nghi! Em đợi anh lên đó...”

Quý Thừa cúi đầu đi vài vòng tại chỗ, cất thứ gì đó vào trong túi, sau đó đột nhiên nhúng một cái, thực sự nhảy phốc lên cây.

Diệp Nghi nhất thời án ngữ: “Quý Thừa! Anh làm thật hả! Anh cẩn thận...”

“Tránh ra chút.” Nháy mắt, anh đã ở cùng độ cao với cô.

“Cẩn thận!”

Theo tiếng kinh ngạc la lên của cô, Quý Thừa nhẹ bay người bầu vào cửa sổ, vụt một cái đã nhảy vọt vào trong phòng.

Diệp Nghi tròn mắt há hốc: “Anh... từng luyện tập rồi?”

Con cái của gia đình như thế, trước đây ít nhiều gì cũng từng chịu qua huấn luyện, nhưng Quý Thừa nhanh nhẹn đến mức đó, còn có chút khiến người khác ganh tị.

Trong đầu Diệp Nghi đột nhiên hiện lên rất nhiều hình ảnh, có Quý Thừa bị Diệp Tông đánh, cũng có nhiều lúc tranh chấp Quý Thừa bị thương do cô cào cấu. Nếu Quý Thừa có lòng muốn tránh, có lẽ những chuyện như thế sẽ không xảy ra.

“Quả thật từng luyện qua.” Quý Thừa sửa sang lại quần áo, khôi phục trạng thái điển trai sạch sẽ không nhiễm hạt bụi của mình, “Vừa rồi nhân lúc em đưa con về phòng ngủ, lên trèo vài lần.”

Diệp Nghi không ngừng há hốc, phì cười một tiếng. Trên môi Quý Thừa cũng nhuốm độ cong nhu hòa. Anh đứng dưới ánh đèn âm áp, có một sức hấp dẫn trí mạng. Cô hòng Diệp Nghi bắt đầu khô khốc, màu mắt của Quý Thừa cũng âm trầm, tiến lên từng bước.

“Đợi đã!” Diệp Nghi đột nhiên đưa tay, ngăn anh bước đến.

Quý Thừa dừng một chút, vẻ mặt bất mãn: “Đợi cái gì?”

“Xem vẻ hào sảng của anh kia, là đáng vẻ của chàng trai với mối tình đầu thơ ngây đó sao?”

Quý Thừa hơi nheo mắt: “Sau khi ly hôn càng lúc càng kiêu ngạo nhỉ, xem ra phải mau cưới trở về mới được.” Nói xong, bước lên chọc lét cô.

Diệp Nghi cười cười lui lại: “Từ từ, em có chuyện nghiêm túc muốn hỏi! Túi, túi... trong túi anh giấu cái gì vậy?”

Động tác của Quý Thừa dừng lại một cách kỳ lạ. Diệp Nghi tò mò hơn, trực tiếp móc vào túi: “Rốt cuộc là gì, mau cho em xem!”

Quý Thừa giữ túi lùi về sau hai bước, vẻ mặt đề phòng. Diệp Nghi ôm ngực dò xét anh: “Anh Quý, anh có biết động tác hiện giờ của anh dễ dàng làm người ta liên tưởng đến cái gì hay không?”

“Cái gì?”

“Một cô gái đáng thương bị tập kích.”

“...”

Môi mím lại thành đường thẳng, gương mặt trắng trẻo của Quý Thừa lại nhuốm một lớp màu ảm. Cầm Diệp Nghi suýt nữa rút xuống, cô chớp mắt vài cái: “Em không nhìn lầm đó chứ, anh Quý à, anh đang đỏ mặt?”

Lần đầu tiên nhìn thấy! Anh Quý cao sang lạnh lùng lại có thể có kỹ năng này! Quả thực mở rộng tầm mắt.

Quý Thừa dứt khoát quay mặt đi. Diệp Nghi nhân lúc anh chưa chuẩn bị, nhanh chóng nhảy lui mấy bước đến góc tường, cô giơ cái túi nhỏ màu trắng trong tay lên dưới ánh đèn, quơ qua quơ lại.

Bên trong là vài miếng tròn cứng cứng, hình như còn có mùi kỳ quái, Diệp Nghi nghiêng cứu chốc lát, hỏi: “Anh Quý, gần đây chẳng lẽ anh phát hiện ra niềm vui mới, bắt đầu luyện thuốc à?”

“Im!”

Giọng điệu tuy rằng hung dữ, nhưng Quý Thừa lại luôn nhìn chăm chăm vào vách tường. Diệp Nghi hoài nghi mở ra, cầm một miếng lên xem, màu đen, còn có mùi cháy khét.

“Đây rốt cuộc là thứ gì vậy, than à?”

“Bánh quy, em không nhìn ra à?” Quý Thừa đi nhanh tới, hung dữ đưa tay, “Không cho em nữa, đưa anh!”

Diệp Nghi cúi người xỏm xuống, chui ra từ nách anh, “Anh nói gì, bánh quy á?” Nghiên cứu một hồi, cô cực kỳ kinh ngạc, “Là anh làm?”

“Không được cười! Trả anh!”

Anh đang xông lên, Diệp Nghi một phen nhét hòn ‘than’ vào miệng, sau đó ho sặc sụa.

“Diệp Nghi!” Quý Thừa hét hồn, vỗ lưng cô, “Mau nhổ ra!”

“Khụ khụ.” Diệp Nghi lắc tay, cố gắng nuốt, rốt cuộc thổ ra, “Khụ, được rồi được rồi, nuốt xuống rồi.”

“Bậy bạ!” Hàng lông mày dày rậm nhú vào nhau có thể kẹp chết con ruồi, “Khó ăn như vậy em còn nuốt, sặc thì sao!”

“Anh cũng biết khó ăn?” Diệp Nghi nhếch mày, “Vậy sao còn mang đến?”

“... A Phi nhất định kêu anh mang tới.”

“A Phi đúng đó.” Diệp Nghi cười nhẹ, “Em rất vui vì anh mang chúng tới.”

“Đúng là loạn,” sắc mặt anh khó coi, “Có gì vui chứ.”

“Là lần đầu tiên của anh mà.” Dáng vẻ ảo não của Quý Thừa làm cô cảm thấy rất đáng yêu, nhịn không được bước đến bẹo má anh, “Đương nhiên là thuộc về em rồi.”

Mắt Quý Thừa đột ngột tối sầm: “Diệp Nghi, anh giống như đang bị đùa bỡn.”

“Đây thì có gì lạ chứ, nam sinh ngây thơ luôn luôn là miếng mồi béo bở của mấy bà cô mà.”

Diệp Nghi nháy mắt mấy cái với anh, sau đó nhanh chóng lùi ra, kết quả không đi được thất lưng còn bị ôm lấy, ngã mạnh vào ngực Quý Thừa: “Á!”

“Nam sinh ngây thơ thật quá vui mừng.” Quý Thừa nhìn cô thâm thúy, bỗng dừng cúi đầu, “Khóe miệng ‘bà cô’ dính đen rồi, anh lau giúp nhé.”

Đây là một nụ hôn thiên nhiên cực hạn, từ bờ môi đến đầu lưỡi, rồi đến cả khoang miệng, toàn bộ thuộc về cô đều bị nhẹ nhàng ngâm lấy, rồi mút. Nhiệt tình nồng cháy, cũng không mang chút gì công kích và xâm chiếm, tất cả đều là âu yếm mềm mại.

Đáy lòng giống như có sợi dây nhẹ nhàng kích thích, thật nhột, thật ngứa, muốn anh tham lam nhiều hơn, sâu hơn.

“Dừng mà!” Diệp Nghi đột ngột hoàn hồn, “Không được... Quý Thừa, con!”

“Anh không vào đâu.” Tròng mắt anh cực kỳ đen tối, “Ở bên ngoài thôi.”

“Bên ngoài cũng không được!” Diệp Nghi giãy dụa duy trì tỉnh táo, “Không phải vấn đề có vào hay không, là em... phương diện kia không thể kích động.”

“Nhưng anh đã kích động với em rồi, phải làm sao đây?”

Quả thực, cái chỗ cứng rắn kia đang chờ phát động, ở ngay tại eo cô. Diệp Nghi đỏ mặt: “Anh nhìn đi!”

“Nhìn không được. Em đùa giỡn anh, em phải có trách nhiệm. Em không cần kích động, chỉ cần... động.”

“Đồ biến thái!”

Thời điểm Diệp Nghi thức dậy, trên người đặc biệt nặng. Cô khó khăn cựa mình, lại bị đè nặng, cô thành gối ôm: “Ngủ thêm chút đi.”

“Ngồi dậy!” Cô gắng gồng quát.

Người nào đó với da mặt dày đang cười: “Còn xấu hổ? Diệp Nghi, em mới là mới tình đầu.”

Quý Thừa anh... tối qua anh... càng tương tượng, Diệp Nghi càng xấu hổ và giận dữ.

Trên phương diện tình thú này, Diệp Nghi tuyệt đối bị động. Cô vừa bảo thủ lại Thật thà, từ trước đến nay chỉ ngoan ngoãn nằm đó, mặc Quý Thừa muốn làm gì thì làm. Còn Quý Thừa là quý ông phong độ có tu dưỡng, rất hiếm khi lên mặt miễn cưỡng cô phối hợp, lại càng không yêu cầu cô chủ động.

Cho nên đến tận tối qua cô mới biết được, nội tâm người này có bao nhiêu bệnh hoạn! Lại có thể bảo cô lấy tay, còn bảo cô dùng... Sau đó còn không để cô đi tắm! Cho đến giờ, toàn thân cô đều là mùi... sắc dục!

“Á!” Cô lại thét lên.

“Được rồi được rồi, là anh sai, anh sai được chưa?” Quý Thừa bùm miệng cô, dỗ dành, “Anh là bị em lạnh nhạt một thời gian dài, nên một chút cũng không chịu được. Diệp Nghi, anh sai rồi, em không thích thì về sau không vậy nữa, được chưa? Xin em đừng kêu, lát nữa anh hai em nghe thì lại lên đây đánh anh...”

Không phải không thích, nhưng thật sự làm cho người ta cảm thấy rất... rất mất mặt.

Mặt cô đỏ lên, nhảy dựng như bị kim châm phải: “Buông ra! Em phải đi tắm tắm tắm!”

Đến khi xuống lầu, hai người vẫn ở trạng thái một thì ngoan ngoãn, còn một thì xì khói.

Càng ngược hơn chính là, tất cả mọi người đều ở đó. Trong phòng khách, Diệp Tông cúi đầu xem tài liệu, Kỳ Yên dù bận vẫn ung dung nhìn chăm chăm cầu thang, giống như cổ tình địch họ xuống.

“Chắc, chắc.” Nhìn thấy người, anh nở nụ cười tươi như hoa: “Có thể tận mắt trông thấy anh Quý luôn cúi như thế này, cuộc đời này không còn uống phí.”

Quý Thừa nhắm mắt, còn Diệp Tông đứng lên: “Cùng nhau ăn sáng đi.”

Trên bàn ăn, Diệp Tông và Kỳ Yên thi thoảng nói chuyện với nhau, nội dung đều là Hàn Thiệu Thành và Diệp Sóc, hai người này là mối nguy trước mắt của họ Diệp. Tình nguyện phơi bày nhược điểm của mình trước mặt người, là tín nhiệm lớn nhất Diệp Tông dành cho Quý Thừa.

Diệp Nghi nhìn là hiểu, Quý Thừa đương nhiên cũng hiểu. Anh nhấp ngụm cà phê, đợi cuộc nói chuyện của Diệp Tông và Kỳ Yên hơi lơ lửng, hạ giọng nói: “Cám ơn anh hai.”

Diệp Tông thần nhiên gật đầu: “Ừ.”

Kỳ Yên húp cháo, đột nhiên tự sắc. Ai cũng quay đầu nhìn anh, Diệp Nghi không khỏi hỏi: “Anh không sao chứ.”

Kỳ Yên cười cười xua tay: “Không sao, chỉ thấy đồng minh giữa họ Diệp và họ Quý không gì phá nổi, anh vui thôi.”

Chỉ thấy anh lấy điện thoại ra bấm vài cái, rồi vọt đến chen giữa Quý Thừa và Diệp Nghi: “Có cái này, cả đời chúng ta không sợ anh Quý đây làm trái hiệp ước.”

Trên màn hình, là Quý Thừa mặc vest mang giày tây đang treo cây. Mà hiện thực, mặt anh Quý đã đen thành đáy nồi.

Kỳ Yên thần nhiên nói: “Nếu không có Mạch Miêu mặt báo, chúng tôi còn không biết tối qua có màn kịch đặc sắc như vậy. Trên dưới nhà họ Diệp đều tận mắt nhìn thấy, còn chụp hình lại, nếu anh Quý bội ước, thì toàn bộ thế giới sẽ nhìn thấy phong thái anh Quý treo cây lao vào khuê phòng của vợ trước.”

Diệp Nghi lắp bắp: “Trên dưới họ Diệp? Đều... thấy?”

“Là Mạch Miêu tổ chức.” Diệp Tông không biểu hiện gì, khóe môi chỉ có vài nếp nhăn khó tra ra: “Bọn anh không đành lòng dả kích sự nhiệt tình của nó, vậy xem đều là bị ép.” Anh đồng tình nhìn về phía Quý Thừa, nhấn mạnh, “Ừm, là bị ép.”

Đưa Quý Thừa ra về, Diệp Tông muốn đến công ty thì bị Diệp Nghi ngăn lại: “Anh hai, Hạ Hân có tin gì chưa?”

“Chưa có.” Diệp Tông găm mặt, “Hôm qua Diệp Sóc đến một biệt thự ở bờ biển. Trước kia hẳn chưa từng đi đến đó, lúc trước anh cũng không biết nó thuộc sản nghiệp của hẳn. Không biết có phải Hạ Hân đang ở đó hay không. Nơi đó khá trống trải, người của anh không cách nào nán lại lâu, nên chưa tìm hiểu được tin tức gì.”

“Em gái, nếu thực sự Hạ Hân đi, nhất định sẽ nghĩ cách liên hệ với chúng ta. Nhưng nếu cô ấy ở trong tay Diệp Sóc, phương tiện truyền tin bình thường có lẽ đều không sử dụng được. Em nói chuyện với cô ấy nhiều nhất, có ý tưởng gì không?”

Diệp Nghi hít một hơi: “Anh hai, thời gian em với cô ấy sống chung rất ngắn, cho dù biết nhiều hơn anh một chút, thì có thể nhiều hơn bao nhiêu? Ở nhà chúng ta đều tán gẫu cùng cô ấy, ngoại trừ em cứu cô ấy ở bờ biển, mang cô ấy về...”

Nói đoạn, cô đột nhiên im bặt. Diệp Tông kéo vai cô qua: “Nhớ ra cái gì phải không?”

“Anh hai.” Diệp Nghi đột nhiên ngừng đầu, “Trong nhà có chiếc xe nào không sử dụng không? Cho dù Diệp Sóc có thấy, cũng không biết là xe của anh không?”

Gió khẽ lướt, hải âu trắng muốt sải cánh bay, rong chơi trên mặt biển xanh biếc. Ngày lên cao, đồng hoa trùng điệp đọng đư trên bờ đê không bóng người, êm ái lại thanh thoi.

Nơi này từng là căn cứ bí mật của Diệp Nghi và Nghiêm Hân. Vốn là một cảng biển, nhưng nhiều năm lại bỏ hoang, ít người đặt chân đến, trước đây hai người thường đến đây ngồi, chia sẻ bí mật. Không lâu sau, họ cũng là ở đây cứu được Hạ Hân.

Diệp Nghi ngồi trong chiếc xe màu bạc gầm thấp, tâm trạng tương phản với cảnh vật bên ngoài. Diệp Tông vỗ tay cô: “Đừng nôn nóng.”

“Đây là nơi duy nhất em có thể nghĩ đến.” Cô bắt gác siết tay, “Anh hai, anh nói đúng, phương tiện truyền tin bình thường Hạ Hân không dùng được, cô ấy thậm chí cũng không biết phương thức liên lạc với chúng ta. Ngoại trừ nhà mình, nơi duy nhất xuất hiện cùng chúng ta chính là bờ đê này. Chỉ là, em nghĩ nói không chừng, Diệp Sóc không cho cô ấy liên lạc với người ngoài, hơn nữa cũng sẽ không cho cô ấy ra khỏi cửa, đúng không?”

“Em gái...”

Cô phiền não vò mặt: “Em chỉ là nghĩ, nếu cô ấy nói muốn đến đây giải sầu, có lẽ Diệp Sóc sẽ cho phép. Ở đây vắng người, chúng ta lại gặp cô ấy tại đây, nếu cô ấy để lại cái gì... Quên đi, vốn chỉ là suy nghĩ vô căn cứ, anh đến công ty đi, đừng cùng em phí thời gian ở chỗ này.”

“Em cũng về trước đi, chỗ này anh sẽ phái người đến canh chừng.”

“Anh hai, anh về đi, em ngồi đây thêm một lát.”

Diệp Tông vẫn ngồi yên. Diệp Nghi ngẩng lên nhìn anh, cào cào ghế ngồi hỏi: “Anh hai, anh có thứ cảm giác như... cảm giác tội lỗi không? Tuy rằng Hạ Hân luôn sống dưới âm ảnh của Diệp Sóc, nhưng Diệp Sóc đã mất hết hứng thú và kiên nhẫn với cô ấy rồi, cô ấy chỉ cần rời khỏi hẳn, mặc dù sống không tốt, cũng sẽ không về lại trong ác mộng nữa. Nhưng chúng ta...”

“Chính là chúng ta đuổi cô ấy về hang cọp.” Diệp Tông nói tiếp, “Là anh khuyên cô ấy, dốc hết khả năng cung cấp chứng cứ phạm tội của Diệp Sóc. Là anh nói với cô ấy, chứng cứ càng nhiều càng xác thực, thì thời gian Diệp Sóc biến mất càng dài. Nếu không phải vì những lời này, cô ấy cũng không nảy sinh suy nghĩ trở về tìm Diệp Sóc. Cục diện trước mắt tuy rằng không phải ý của anh, nhưng hậu quả lại do anh tạo thành.”

Anh nói thật bình tĩnh, nhưng từng lời đều có ngàn cân, nặng nề giáng xuống không gian chật chội.

Sau hồi lâu, Diệp Tông cười lạnh: “Cảm giác tội lỗi ư, sao lại không có. Bất luận là vô tình hay cố ý, tay anh từ lâu đã dính đầy máu tươi cùng lợi ích. Ha ha, cảm giác tội lỗi. Em gái à, từ khi trở về nhà, cuộc sống của anh giống như chỉ còn lại có như vậy.”

“Anh hai...”

“Thưa anh,...!”

Tài xế ngồi trước bỗng lên tiếng: “Bên kia là xe của Diệp Sóc! Người bước xuống hình như là... là cô Hạ! Ai da, mấy tên mặc đồ đen kia là gì vậy? Nơi này ngay cả bóng người cũng không có, chẳng lẽ họ muốn đem cô ấy...”

Diệp Tông bỗng quay đầu lại, mặt biến sắc. Cùng lúc đó, Diệp Nghi la thất thanh: “Anh hai, anh xem! Hạ Hân... Hạ Hân té xuống rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 62

“Anh hai, mau gọi người đi!” Diệp Nghi một tay túm lấy cổ áo của Diệp Tông, một tay kia mở cửa, “Hạ Hân bị chúng đẩy xuống rồi! Chúng muốn giết cô ấy!”

“Từ từ!” Diệp Tông đưa tay giữ vai cô lại.

“Anh hai!”

“Em nhìn kỹ đi!” Diệp Tông quát khẽ, “Chúng không đẩy cô ấy, mà đang kéo cô ấy!”

Diệp Nghi bỗng dừng ngừng lại, quay qua nhìn. Quả nhiên, Hạ Hân đang ghé vào bờ đê, đầu cúi xuống, cơ thể lắc lư không điểm tựa, nếu dịch chân lên một chút, cả người sẽ lao xuống, rơi xuống biển. Đằng sau người cô, mấy tên vạ vớ đang túm chân cùng thắt lưng cô, liều mạng kéo lên.

Chỗ này không có vết chân người đến, đoàn người hãy còn đang giằng dụa không chịu bất kỳ quấy nhiễu. Cửa xe ngăn cách tiếng động, biến tình hình bên ngoài thành một vở kịch câm.

“Đây là...” Diệp Nghi vừa sợ vừa ngờ vực, nhất thời không biết làm sao, “Anh hai, Hạ Hân vừa rồi coi thường mạng sống của mình à? Người của Diệp Sóc đang cứu cô ấy? Chỉ là...”

Khi nói chuyện, bọn đàn ông bên ngoài đã kéo Hạ Hân lên, một trái một phải giữ lấy cô, kéo cô về chiếc xe ở ven đường. Hai chân Hạ Hân đập loạn vài cái, nhanh chóng hết hơi, mặc bọn họ nhét cô vào lại trong xe.

Diệp Nghi cầm lấy tay Diệp Tông, các đốt ngón tay đau âm ỉ: “Anh hai, có cần cứu cô ấy ra không?”

“Không được.” Diệp Tông nhìn ra bên ngoài, “Để chúng đi đi.”

“Nhưng mà...”

“Hôm nay Hạ Hân cũng không phải ngẫu nhiên đến đây.” Diệp Tông càng nói càng kiên định, “Cô ấy trở về tìm Diệp Sóc, chính là chuẩn bị dùng mệnh bạc của mình để lật đổ hắn, sao có thể coi nhẹ sinh mạng được? Như em nói, đây là nơi bọn em gặp nhau, cô ấy cố tình đến đây, nhất định có dụng ý khác. Nếu hiện tại chúng ta đuổi theo, chính là khiến cố gắng của cô ấy trở nên uổng phí.”

“Nhưng cô ấy làm loạn thế này, về lại chỗ Diệp Sóc, có khi nào...”

Diệp Tông quay đầu lại, đáy mắt tối đen, “Cho nên trước hết chúng ta phải làm rõ mục đích của cô ấy đã, sau đó nhanh chóng cứu cô ấy ra.”

Người của Diệp Sóc rốt cục cũng đi xa, Diệp Nghi và Diệp Tông cùng lúc xuống xe, đi về phía bờ đê. Quỳ xuống bãi đá lạnh băng tìm kiếm, Diệp Nghi rùng mình: “Chính là nơi này!”

“Cái gì?”

“Chỗ này.” Diệp Nghi chỉ xuống dưới, lòng như nổi trống, “Hạ Hân vừa rồi muốn nhảy xuống từ đây, giống hệt như vị trí lần trước cô ấy nhảy xuống biển!”

“Sao em xác định được?”

“Nhìn bên kia!” Diệp Nghi nằm sấp người xuống đê, chỉ vào một vách đá gần biển, nơi cách họ rất gần, “Có thấy không, nơi này có một cái lỗ! Đê là đá đắp thành, chỗ này rớt một miếng.”

“Lỗ?”

“Ừ, lần trước lúc em chạy tới, cả người cô ấy đều rơi xuống rồi, em dùng sức nắm lấy cổ tay cô ấy, nhưng cơ bản không nắm được. Lúc ấy em nhìn thấy cái lỗ kia, bảo cô ấy lấy tay bám vào chỗ đó. Anh xem, lần này cô ấy lại ở chỗ hoàn toàn giống nhau, nhất định không phải trùng hợp.”

“Lỗ.” Diệp Tông nặng nề lặp lại, bỗng dừng ngẩng đầu, “Đến đây, mau nhìn xem bên trong cái lỗ đó có thứ gì hay không.”

Một vệ sĩ chạy đến, khom lưng cúi người vào, sờ soạng một hồi. Lúc thẳng người dậy, trong tay anh ta là một quyển sổ nhỏ màu đen. Diệp Nghi há hốc miệng, lại không phát ra tiếng. Mỗi một tế bào thần kinh đều căng thẳng đến cực hạn, sắp đứt.

Diệp Tông im lặng lặt lặt, mỗi từ lặt qua, trái tim của Diệp Nghi lại rung rinh một chút. Sau hồi lâu, cô nhỏ giọng hỏi: “Anh hai, sao vậy?”

Diệp Tông đóng quyển sổ lại, trong mắt đầy vẻ nghiêm trọng, chôn vùi tất cả ánh sáng xung quanh anh: “Lập tức đến cục cảnh sát, lập tức xin họ lệnh bắt giữ! Nếu trễ... E rằng Hạ Hân không sống nổi!”

Tối đen, một khoảng tối đen.

Hiện tại vốn không phải mùa mưa, nhưng hôm nay, bầu trời Macao lại đầy mây đen. Ánh nắng từ vàng chuyển bạc, cuối cùng hóa thành từng đợt trắng âm ỉm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt ngúm.

Loạt xoạt...

Tấm rèm nặng nề kéo lại, ngăn cách với chút ánh sáng cuối cùng. Hạ Hân ngồi hờ hững, mắt nhìn hoa văn trên tấm thảm loang lổ hoàn toàn bị phủ bởi bóng tối.

Tách.

Tàn thuốc đỏ tươi cách đó không xa được thấp sáng, tất cả giác quan theo đó mà run rẩy. Hạ Hân cắn môi, không phát ra tiếng.

“Được lắm, khá lắm, không hổ là người của Diệp Sóc tao.” Trong bóng tối, tiếng nói ác mộng kia mang theo tràng cười nhạo báng, “Hân Hân, tao còn tưởng mày vẫn là một con nhóc chưa hiểu sự đời, không ngờ, ngay cả mày cũng bắt đầu chơi tao.”

Hạ Hân bấu mạnh cánh tay, ức chế run rẩy đang cuộn trào. Nhưng mà, bên trong khoảng tĩnh mịch đưa tay lên không thấy năm ngón, chỉ có hơi thở hỗn loạn đình tại nhức óc, cứ thế để lộ nỗi sợ hãi.

Diệp Sóc hiển nhiên cũng nghe được. Hân hã hê cười, “Hân Hân, biết tao thích mày chỗ nào không? Tao thích tiếng của mày, mềm mại, có vẻ rất ngoan, thực ra lại bướng bỉnh. Mày thờ nhẹ như vậy, tao đã muốn cứng rồi.”

“Tên... tên vô sỉ!”

“Đúng vậy, tao vô sỉ, không phải mày đã sớm biết rồi sao?”

Bước chân của Diệp Sóc rất nhẹ, giẫm trên mặt thảm không chút tiếng động. Trong màu đen mù mịt, tàn thuốc đỏ tươi của hân giống như ma quỷ, cứ thế đến gần: “Mày không thích tao vô sỉ sao? Là ai hôm qua khóc lóc bảo mình sai rồi, cầu xin tao cho quay về, khăng khăng đi theo tao? Là ai ti tiện cầu xin tao một đêm?”

Làn khói cay độc phả đến, Hạ Hân bị sặc đến liên tục ho khan. Cô muốn tránh, nhưng tay chân đều bị dây thừng trói chặt, muốn động cũng không động được.

“Tao nghĩ tối qua đã cho mày thỏa mãn rồi, xem ra không phải. Nếu phải vậy, làm sao dám trộm sổ sách của tao, khiêu chiến tính nhẫn nại của tao? Nhưng Hân Hân à, chia tay vật vãnh thì thú vị lắm, nhưng đã làm loạn thì chỉ có không muốn sống nữa.”

Đầu ngón tay lạnh lẽo theo cổ áo trượt xuống, thoáng chuyển hướng, tìm được nơi mềm mại nhất, hung hăng nắn bóp. Lốp ôn hòa ngay trang rốt cục bị xé đi, để lộ hạn thù tàn độc muốn thấy máu.

“Á!” Đau đơn kịch liệt thoáng xuyên qua cơ thể, Hạ Hân hét lên.

“Xuyt.” Chiếc lưới lạnh băng của Diệp Sóc mút vành tai cô, “Biết mày muốn, bây giờ cho mày liên, được không?”

Cơ thể Hạ Hân chợt nhẹ bẫng, lại phút chốc trầm xuống, tiện đà rơi mạnh xuống đất. Đầu nổ vang, lục phủ ngũ tạng đều đổi vị trí, mà trên người đột nhiên gia tăng sức nặng đè xuống khiến cô lại hét lên: “Thả ra!”

“Nên như thế.” Hơi thở âm u lạnh lẽo phả vào cổ cô, “Nhưng mà, thả thế nào? Tay chân đương nhiên không được, hay chúng ta thả đến một nơi riêng biệt nhé.”

Roẹt một tiếng, miếng vải trước ngực bị xé rách, Hạ Hân quay đầu đi, cố gắng áp chế nước nở.

“Khóc cái gì? Hôm qua chẳng phải mới làm sao? Lúc ấy mày thích như vậy, hôm nay sao lại không? Phụ nữ đúng là hay thay đổi.”

Thân hình trắng nõn bại lộ trong không khí, Diệp Sóc nhẹ nhàng đề lên: “Không muốn chết thì nói, quyền sở ở đâu?”

Nước mắt âm thầm chảy ra, Hạ Hân nói: “Tao không biết, sổ sách của mày mất sao lại hỏi tao? Chỗ này nhiều người ra vào như vậy, tại sao nhất định là tao?”

“Tại sao hả? Ha ha ha ha...” Diệp Sóc cười to, “Hân Hân, ở trong mắt mày tao là kẻ ngu hả? Sổ sách cơ mật nhất của Diệp Sóc này đều ở trong biệt thự này, chỗ này ngoại trừ tâm phúc của tao và mày ra, không có người nào biết. Sau khi mày trở về, sổ sách liền mất, mày nói, sao lại là mày ư? Là mày chủ động quay về tìm tao, vừa rồi diễn tuồng tự sát, là diễn cho ai xem?”

“Không phải tao.” Hạ Hân cắn răng kiên trì, “Tao trở về là có mục đích, tao muốn mày trả con lại cho tao! Nhưng mày ngủ với tao một đêm xong, cũng không nghe đề cập đến chuyện con, lòng tao nguội lạnh, cho nên không muốn sống nữa!”

“Thật cảm động quá nhỉ.” Diệp Sóc tắc lưỡi cảm thán, “Lòng mẹ thương con quả thật rất vĩ đại. Nhưng sao mày biết được, tình thương của cha sẽ không vĩ đại chứ? Chẳng đó theo mày thì tốt gì cho tao, tao đưa nó đến nơi tốt hơn, hiện giờ nó đang hưởng phúc, sợ là hoàn toàn không muốn quay về.”

“Người như mày sao xứng làm cha! Mày không bằng cảm thú!”

“Tao đúng là không bằng cảm thú.” Diệp Sóc cười, “Không bằng cảm thú mới xứng làm cha đó, cha tao chính là như thế, tao chỉ học ông ta thôi. Chẳng lẽ làm cha thì không được như vậy? Lợi dụng con cái của mình để đạt được lợi ích cho bản thân, dùng được đứa nào thì thích đứa đó, mấy đứa còn lại thì có thể để mặc chúng hèn hạ nhục nhã. Tao đưa Ngạn Ngạn đến chỗ Diệp Tông là muốn nó tốt thôi, có thể phát huy công dụng giúp tao, là nó mày nắm đã tu mấy kiếp.”

“Diệp Sóc, mày đúng là biến thái!” Hạ Hân tuyệt vọng la, “Đem mọi tội lỗi đổ hết lên đầu người khác, thì có thể rửa sạch tội ác của mày sao? Cho dù cha mày là cảm thú, tại sao Diệp Tông lại chính trực như vậy, ưu tú như vậy? Anh ấy không phải con trai của cha mày sao?”

Cái tên Diệp Tông vừa thốt ra, mọi tiếng động nhất thời im bật. Trong không khí, chỉ có tiếng tàn thuốc cháy.

“Diệp Tông, mày quen biết Diệp Tông?” Diệp Sóc nghiền ngẫm từng chữ, đột nhiên ngửa mặt cười sảng sặc, “Đúng vậy, Diệp Tông! Sao tao lại không nghĩ tới! Có thể khiến mày sống chết bán mạng, đương nhiên là người em trai hoàn hảo độc nhất vô nhị của tao rồi!”

Hạ Hân tự biết im lặng. Trong bóng tối khôn cùng, mặt cô trắng bạch gần như tỏa sáng. Cô nhắm mắt lại, cắn chặt môi, nếu không sợ phát ra tiếng. Diệp Sóc bình tĩnh nhìn gương mặt xinh đẹp này, bỗng nhiên giờ tay, dí mạnh tàn thuốc xuống.

“Á!”

Tàn thuốc đốt vào da thịt, cùng tiếng gào thét tuyệt vọng thê lương của cô, mùi khét nhẹ nhè phiêu tán. Diệp Sóc ấn một cái, thì thầm tự nói: “Tại sao? Tại sao các người đều phản bội tao? Tao mới là con trai trưởng chính thức của nhà họ Diệp, vì sao tất cả đều rơi vào tay hắn? Mày là phụ nữ của tao, sinh con cho tao, tại sao kết quả cũng là bán mạng cho hắn?”

“Bởi vì... mày.”

Giọng nói khàn khàn rớt cục cũng không thốt được nên lời, Hạ Hân dốc hết sức, mới thỉnh thoảng nói được vài chữ. Từng chữ rất thống khổ, nhưng cô đột nhiên cảm thấy thật thỏa mãn. Có lẽ cô sắp chết, cái chết trước mặt, cuối cùng cô không cần tiếp tục nhẫn nại nữa, cuối cùng có thể làm theo ý mình.

“Diệp Tông, tất cả mọi người đều thích Diệp Tông, là bởi vì... mày đó.”

Cả người xụi lơ đau đớn, Hạ Hân lại mỉm cười, “Diệp Tông chính trực, ưu tú, nhưng nhất định cũng có khuyết điểm... Nhưng so với mày, khuyết điểm này trở nên quá nhỏ bé không đáng kể... Bởi vì có sự dối lập của mày, mới làm anh ấy nổi bật như thần... Thứ quan trọng anh ấy có mà mày không có, là lương thiện, là lòng người... Cho nên mọi thứ của anh ấy, cả đời mày cũng đừng mong có được.”

“Mày câm miệng!”

Hai mắt của Diệp Sóc đỏ au, đỏ đến thấp sáng được gương mặt hắc ám của hắn, còn Hạ Hân thì mỉm cười.

Cô đang cười, họ đang cười, tất cả mọi người đều đang cười! Diệp Sóc ôm lấy đầu, lại không ngăn được tiếng cười bên trong. Cô đang cười nhạo cuộc sống của hắn, mẹ hắn cười hắn vô năng, cha hắn cười hắn kém cỏi, anh chị em hắn cười hắn ăn bữa nay lo bữa mai. Rốt cục hắn làm gì sai? Hắn mới chính là người danh chính ngôn thuận mà, vì sao lại biến thành trò cười của mọi người?

Hạ Hân đang cười gì? Cô chỉ là một đứa làm thuê ở đây xã hội, vốn dĩ phải cầu xin sự ưu ái của hắn, dựa vào cái gì mà từ chối hắn, dựa vào cái gì mà khinh thường hắn, dựa vào cái gì mà chê cười hắn?! Phần nộ hoàn toàn nghiền nát lý trí.

Soạt...

Hắn xóc vẩy cô, nhấc người một cái, thô bạo xô xuyên qua cô, điên cuồng vận động.

Tiếng thờ dốc vỡ tan, Hạ Hân như con rối vãi bị tàn phá, đờ đẫn chờ đợi tất cả kết thúc. Chẳng sao cả, cô đã báo được thù. Người đã hủy hoại cả đời cô chắc chắn sẽ chết thảm hơn, hơn nữa, hắn đừng mong chạm được vào đầu ngón tay của con trai cô.

Trong nghiêng ngả vô tận, Hạ Hân bàng hoàng nghĩ, cuốn sổ kia chắc là Diệp Tông sẽ lấy được chứ? Diệp Tông và Diệp Nghi đều là người thông minh, quan trọng hơn là, họ thực sự quan tâm cô. Chỉ cần chú ý đến hành tung của cô, có thể vừa vắn tìm được sổ sách.

Đây cũng là nguyên nhân cô tình nguyện giúp họ. Thời đại này, sống ở thành phố này, có ai chú ý đến sự sống chết của một cô gái ở tầng lớp thấp nhất như cô? Diệp Nghi sẽ, cô ấy đã cứu cô.

Vướng mắc lợi ích, trên đời này, có ai sẽ tôn trọng sự lựa chọn của một con kiến? Diệp Tông sẽ, anh ấy biết rõ trong tay cô nắm chứng cứ, nhưng không hề bức ép, chỉ kiên nhẫn chờ đợi cô quyết định.

Những hành động nhỏ bé không đáng kể này, là sự tôn trọng lớn nhất mà đời này Hạ Hân nhận được. Cô nhà nghèo, xưa nay đều bị người ta giẫm đạp dưới chân, cái ngày gặp được họ cuối cùng cô cũng được sống như một con người.

Họ có thể giúp cô báo thù rửa hận, giúp cô nuôi con, Hạ Hân đã không còn gì lo lắng. Cuộc đời hèn mọn đã sớm bị tàn phá, khả năng cuối cùng cũng phát huy tác dụng, giống như đột nhiên có ý nghĩa để tồn tại. Ngay cả căn phòng tối tăm như địa ngục này, cũng có một tia sáng rọi vào.

“Hạ Hân? Hạ Hân!”

Cơ thể giống như được tắm vài mềm mại phủ lấy, một đôi tay vững vàng ôm lấy cô. Người đó thật dùng sức, nhưng cũng rất tỉ mỉ. Hoàn toàn khác hẳn sự đụng chạm của Diệp Sóc, mang cho cô cảm giác không có chút xâm hại nào, tất cả đều là sự tin cậy trấn an trầm ổn, làm cho người ta muốn cứ thế dựa dẫm vào. Xem ra, rốt cuộc cô cũng đến thiên đường rồi.

“Hạ Hân, chúng ta đi bệnh viện, hãy kiên trì!”

Cô được bế lên, đung đưa làm đầu cô đau muốn nứt ra. Hạ Hân bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ cô chưa chết?

“Ai...” Cô cố gắng muốn ngẩng đầu, lại bị ánh sáng mạnh làm cho không mở mắt được.

Ngón tay thon dài lập tức bịt mắt cô lại: “Đừng nhìn, cô mới vừa đi ra khỏi bóng tối, cẩn thận chói mắt.”

“Anh, anh là...”

“Tôi là Diệp Tông.” Người đó nói, “Hạ Hân, sau này, Diệp Tông, nhà họ Diệp, nợ cô suốt đời.”

Cô nhất định đến thiên đường rồi, Hạ Hân mơ màng nghĩ.

“Cô Hạ, xin chào, tôi là Diệp Tông, Diệp Sóc là anh trai cùng cha khác mẹ với tôi.”

“Cô Hạ, tôi cần sự giúp đỡ của cô, nhưng tôi tôn trọng sự lựa chọn của cô.”

“Cô Hạ, tôi sẽ dốc hết khả năng, cam đoan cả đời hai mẹ con cô thoải mái vô lo.”

Vì sao trước kia cô gặp anh trai của anh, mà không phải là anh? Hạ Hân run rẩy vươn tay, muốn sờ mặt anh: “Anh Diệp... tôi...”

Bóng tối kéo đến, tay cô yếu ớt buông xuống, không thể nói hết câu nói đó.

Anh Diệp, anh không nợ tôi. Tôi làm vậy là vì chính mình, là cam tâm tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 63

Ai cũng không ngờ tới, Diệp Sóc sẽ bị bắt đơn giản như vậy. Lúc trước hấn lấy thân phận của Kỳ Yên ra uy hiếp, khiến Diệp Tông phải dọn sạch chứng cứ phạm tội của hấn. Từ đó về sau, năm được nhượng điểm của Diệp Sóc càng khó khăn hơn.

Trước khi Hạ Hân xuất hiện, không ai biết ngôi biệt thự kia của Diệp Sóc, càng không ai biết, tất cả mọi sổ sách và giao dịch đen tối của hấn, với hình thức ghi chép trên giấy cơ bản nhất, ổn thỏa nhất, cất trong tủ sắt. Chỉ cần Hạ Hân tiện tay rút ra một cuốn, liền đủ khiến cho quãng đời còn lại của hấn đều sống trong tù.

Thời điểm Diệp Nghi đến bệnh viện, Diệp Tông đang đứng giám sát ở cửa phòng. Ánh sáng chói mắt của đèn chân không rọi xuống, khiến mặt anh trắng bệch, rồi lại có chút mơ hồ.

“Anh hai!” Diệp Nghi chạy đến, “Hạ Hân cô ấy thế nào?”

Phòng giám sát yên tĩnh, mà trước mắt Diệp Tông, cảnh tượng thê thảm cứ thể hiện lên. Trong căn phòng âm u, tàn thuốc cháy xém, dây thừng dính máu, cô gái lửa thể với thương tích đầy mình. Anh không phải là người trực tiếp gây nên, nhưng cũng như một nửa đồng phạm. Nếu lúc trước, anh không thỉnh cầu sự giúp đỡ của Hạ Hân, cô sẽ không quay về. Sớm muộn gì Diệp Sóc cũng quên cô, hết thầy cũng sẽ không xảy ra.

Sâu trong đáy mắt anh là một khoảng hoang vu: “Bác sĩ nói, khó giữ được tính mạng.”

Diệp Nghi nghe không hiểu hàm ý trong đó. Sẽ không chết, sẽ rất thống khổ. Cô cầm lấy tay của Diệp Tông: “Anh hai, đây không phải là lỗi của anh. Lúc trước anh chỉ hy vọng Hạ Hân cung cấp khẩu cung, cũng không ngờ đến cô ấy sẽ trở về tìm Diệp Sóc. Người hại cô ấy không phải anh, anh đừng quá tự trách mình.”

“Anh hai...”

“Đù rồi.” Diệp Tông nhắm mắt lại, “Bên phía cảnh sát nói gì?”

“Thông tin trong cuốn sổ rất rõ ràng, vừa rồi cảnh sát tùy tiện xác minh vài thứ, liền lấy được rất nhiều manh mối quan trọng. Diệp Sóc không có khả năng trở ra.”

“Còn bên Kỳ Yên, có tin tức gì?”

Diệp Nghi hít sâu vào: “Đã xác nhận rồi, đêm nay Hàn Thiệu Thành có một chuyến hàng đến từ Thái Lan, đường thủy, ông ta và hàng ở cùng một chỗ.”

Diệp Tông đột nhiên giương mắt, đáy mắt tăm tối có lốc xoáy quay cuồng: “Đêm nay?”

“Đúng, đêm nay.”

“Vậy đêm nay...” Anh hơi ngược lên, trong mắt là vẻ kiên định, “Không thể trì hoãn thêm. Diệp Sóc từng nói, tin tức của Kỳ Yên hẳn chia nhỏ rất nhiều phần, để ở trong tay những thân tín khác nhau của hắn. Một khi hắn xảy ra chuyện, lập tức sẽ có người thông báo cho Hàn Thiệu Thành. Chỉ hy vọng Hàn Thiệu Thành ở trên thuyền, không thể lập tức nhận được tin tức. Bất luận thế nào, không thể để ông ta còn sống mà lên được bờ.”

“Nhưng thời gian địa điểm họ lên bờ vẫn còn chưa thăm dò được. Kỳ Yên vẫn còn đang tra, nhưng không rõ ràng. Không lấy được tin tức chính xác, sẽ không có cách để cảnh sát bố trí nhân lực mai phục.”

Cụp mắt im lặng hồi lâu, Diệp Tông lấy điện thoại ra: “Quý Thừa, hai chúng tôi đang ở bệnh viện. Chú đến đón Diệp Nghi đi, mang theo nhiều người một chút.”

“Anh hai!” Diệp Nghi túm lấy tay áo anh, “Anh định làm gì?”

“Anh cũng không biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì.” Cụp máy, Diệp Tông xoa đỉnh đầu cô, “Em cứ ở yên bên cạnh Quý Thừa, chờ tin tức của anh.”

“Không được! Em không đi!”

“Em ở lại thì làm được gì?” Diệp Tông phát tay cô ra, “Em không cần phải quan tâm anh, muốn quan tâm thì hãy quan tâm Kỳ Yên, chuyện Hàn Thiệu Thành chỉ có thể để anh ta làm, ngay cả anh cũng không giúp được gì.”

Diệp Nghi còn muốn cãi lại, Diệp Tông xoay người đi, để lại bóng lưng cho cô: “Biết suy nghĩ thì nên nghe anh. Em bình an vô sự, chính là sự giúp đỡ lớn nhất đối với anh rồi.”

Cuối cùng, Diệp Nghi vừa quay đầu thì được Quý Thừa đón khỏi bệnh viện. Tất cả biến cố Diệp Tông đều đã nói với Quý Thừa, anh nghe xong thì không có phản ứng gì, chỉ nói: “Giao Diệp Nghi cho tôi.”

Sau khi lên xe, Quý Thừa im lặng xem tài liệu, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Chỉ có một bàn tay đặt bên người, đầu ngón tay lơ đãng vuốt ve lòng bàn tay cô.

“Em không sao.” Diệp Nghi lật tay nắm lấy tay anh, “Đừng an ủi em.”

“Ừm.” Quý Thừa đóng tài liệu lại, “Vậy em an ủi anh đi.”

“Đang yên đang lành anh kêu người ta an ủi gì chứ?”

Quý Thừa chỉnh lại tư thế ngồi, tròng mắt mờ ám hẳn lên: “Kỳ Yên, Diệp Sóc, Hàn Thiệu Thành, lúc ấy Diệp Tông chuyển hai mươi triệu kia đi, đây mới chính là ẩn tình bên trong. Chuyện lớn như vậy, tại sao lại không nói với anh?”

“Vậy em nên nói với anh vào lúc nào?” Diệp Nghi hỏi lại, “Lúc ly hôn? Ly cũng ly rồi, nói chuyện này có tác dụng gì? Huống hồ, thân phận của Kỳ Yên, ngay cả em Diệp Tông cũng giấu. Hàn Thiệu Thành rất độc ác, một khi chuyện này bại lộ, người biết chân tướng sẽ không ai được sống sót. Diệp Tông là muốn giữ lại mạng cho chúng ta.”

Tâm trạng cô rất tệ, giọng nói cũng nặng hơn. Quý Thừa cũng không ngờ đến, nhẹ nhàng hỏi: “Vậy sau này? Sau khi Hạ Hân quay về, em nên nói chuyện em biết chứ? Hôm qua chúng ta còn ngủ chung giường, sao em cũng không nói cho anh biết?”

“Nói với anh thì có ích lợi gì?” Bất giác, giọng điệu của cô lại như Diệp Tông, “Chính anh còn gặp chuyện lớn mà, nợ hai mươi triệu của người ta. Cho dù anh biết cũng không giúp được, chỉ có thể lo lắng suông.”

Quý Thừa nhìn cô, hồi lâu thản nhiên cười: “Anh biết mà, em lo cho anh.”

Cô nói quanh co với anh như vậy, lại có thể cho ra kết luận này? Diệp Nghi choáng váng: “Anh không sao chứ?”

“Không sao hết.” Anh cụp mắt, khéo môi lại giờ lên độ cong nhẹ nhàng, “Chỉ là đột nhiên cảm thấy, như vậy cũng rất tốt. Trước mắt, tuy rằng hai nhà

Quý-Diệp khó khăn, nhưng có thể tin tưởng lẫn nhau, có thể có em đứng bên cạnh anh, anh cũng không cầu mong gì hơn thế cả.”

Câu nói bình thường lại như mang theo ma lực, Diệp Nghi lòng dạ sốt ruột đột nhiên mềm lại. Quý Thừa nói đúng, đây là nghĩ về hướng có lợi đúng không? Hai nhà Quý-Diệp tin tưởng nhau, vài ngày trước vẫn là giấc mơ không thể với tới, hiện giờ đã thành sự thật. Diệp Sóc lại bị bắt, cũng coi như thuận lợi bất ngờ.

“Diệp Nghi.” Quý Thừa vươn tay, ngón tay thon dài chạm rảnh phác họa đường nét gương mặt cô, “Ngày đó anh có hỏi, em vẫn chưa trả lời anh.”

Giọng nói anh ôn tồn, Diệp Nghi bỗng nhiên không dám ngắt đầu: “Chuyện gì?”

“Chuyện để anh lấy em đó.” Quý Thừa nắm nhẹ cằm cô, khẽ thốt ra một câu, làm cô đối diện với chính mình, “Chờ tất cả mọi chuyện ổn thỏa, em tái giá với anh lần nữa, được không?”

Hàng mi dài cong vút vút sáng, như thế nào cũng không chịu ngẩng đầu. Cô đang thẹn thùng. Quý Thừa cúi xuống hôn lên mi mắt cô, cười nói: “Người cũng lớn như vậy rồi, sao còn luôn đỏ mặt? Diệp Nghi, anh...”

Lời còn chưa dứt, bầu không khí đột ngột thay đổi. Giấy trước vẫn là giọng nói ôn tồn mềm mại, giây sau, lồng ngực đang ôm lấy cô của bỗng dưng cứng đờ lạnh lẽo. Ánh mắt ôn hòa nay tối lại, luôn nhìn chằm chằm ra bên ngoài, ngay cả hô hấp cũng nhất thời ngưng trệ.

Thời gian như bị kéo dài ra thêm, Diệp Nghi lại có thể cảm nhận rất rõ ràng. Cô xoay người, tận mắt nhìn thấy bóng người thẳng tắp bên ngoài kia.

Bùm...

Theo tiếng nổ long trời lở đất, cảnh tượng sau cùng chính là Quý Thừa bay đến, ấn mạnh cô xuống ghế ngồi, sau đó che chắn cô dưới thân anh.

Đau, toàn thân đều đau nhức.

Trong bóng đêm vô cùng vô tận, phản ứng đầu tiên của Diệp Nghi chính là sờ bụng mình. Không có máu huyết nhòp nháp khác thường, trái tim hoảng sợ của cô bình ổn một nửa. Cô thử dịch người, các khớp giống như nặng nề khởi động, cũng may là còn có thể cử động.

Đã xảy ra chuyện gì? Trong đầu chỉ còn sót lại tiếng phanh xe bén nhọn, cùng tiếng va chạm của kim loại tan tành. Xe... phanh lại... tai nạn xe! Quý Thừa!

“Quý Thừa?” Cô cố gắng nhích người gọi lớn, “Quý Thừa!”

Quý Thừa, Quý Thừa, Quý Thừa... tiếng nói khô khốc khàn khàn quanh quẩn một vòng trong đêm, nhưng không có lời hồi đáp.

Đây là đâu, Quý Thừa đang ở đâu? Diệp Nghi bấu chặt lòng bàn tay, buộc mình phải bình tĩnh. Quanh thân là mùi của sự vắng đục, một khoảng tối đen, nhìn không thấy chút ánh sáng, chỉ có từng đợt hồi âm vu vu.

Vuốt nhẹ, chạm vào đều là cảm giác kim loại sắc sù, mang theo mùi rỉ sét, không có Quý Thừa. Cô đã có thể xác định được, mình đang bị nhốt. Nhưng Quý Thừa đâu? Khi tai nạn xảy ra anh đang bảo vệ cô mà, anh có khi nào...

“... Diệp Nghi?”

Tiếng nói quen thuộc cách chỉ vài bước truyền đến, Diệp Nghi bò qua: “Quý Thừa? Anh sao rồi, có bị thương không?”

“Anh không sao...” Anh cúi đầu ho vài tiếng, giọng nói xem như ổn định lại, “Em ổn chứ?”

“Em không sao, con cũng không sao.” Cô vội đáp, rồi sờ soạng khắp người anh, “Anh đâu? Có đụng vào đâu không? Vừa rồi em gọi anh, sao anh không đáp?”

“Ngất đi thôi, bị em đánh thức.” Anh bắt lấy cánh tay đang sờ loạn của cô, “Anh không sao.”

Nghe anh nói không chút khác thường, Diệp Nghi dần yên tâm “Thật sao?”

“Thật.”

Một hồi im lặng qua đi, Diệp Nghi nhẹ giọng nói: “Quý Thừa... Hình như chúng ta bị nhốt.”

“Ừ.”

“Là ai? Anh mang theo nhiều người như vậy, nhưng đối phương vẫn thuận lợi.” Diệp Nghi thì thào tự nói, cố gắng mở to hai mắt trong bóng tối, “Đây là chỗ nào?”

“Chắc là Hàn Thiệu Thành, nơi này là cảng giao hàng của ông ta.”

Anh khẳng định nói ra đáp án, Diệp Nghi hoảng sợ: “Sao anh biết?”

“Đừng lên tiếng.” Anh nói rất chậm, “Em nghe đi.”

Diệp Nghi nín thở cố gắng lắng nghe. Tiếng gì cũng không có, chỗ này vắng vẻ, tối thui, khó chịu, giống như một cái hủ nhốt người, duy chỉ có... Diệp Nghi đột nhiên giật mình. Cách đó không có, có cái gì đó đang dâng lên, hạ xuống, lại dâng lên, một cách tuần hoàn.

“Đây là... bờ biển?”

“Ừ.” Quý Thừa đồng ý nói, “Đoán không sai, có lẽ chúng ta đang ở trong container.”

“Container?!”

“Em nghe tiếng vọng này. Còn có, cảm giác mặt sàn và vách tường rất giống sắt.” Quý Thừa dừng một chút, “Mùi rỉ sét rất nồng, có lẽ là lâu rồi không dùng đến.”

“Container, bờ biển... cho nên đây là cảng biển! Có thể nhốt hai người còn sống trong này, còn không bị người khác phát hiện... nhất định là cảng bỏ hoang!” Diệp Nghi kinh hô, “Địa điểm giao hàng của Hàn Thiệu Thành! Hàng hóa của ông ta đêm nay theo đường thủy đi Macao, không thể không thông qua cảng biển, cho nên bí mật sử dụng một cái cảng bỏ hoang!”

“Có lẽ là vậy. Diệp Sóc mới vừa bị bắt, Diệp Tông tính toán sẽ đối phó Hàn Thiệu Thành, chúng ta lại xảy ra chuyện, đây rất trùng hợp. Chỗ này nhất định là vô cùng hẻo lánh, chẳng trách bên Diệp Tông không tra ra được.”

“Hiện tại không chừng anh ấy đã tra ra được rồi.” Diệp Nghi ôm cánh tay, đột nhiên cảm thấy lạnh quá.

“Có ý gì?”

“Sau khi Mạch Miêu bị bắt cóc, Diệp Tông đề cao cảnh giác hơn, trong giày và nội y của em đều gắn định vị GPS.”

“Đừng sợ.” Quý Thừa chậm rãi lết tới, ôm chặt eo cô, “Vậy anh ấy sẽ nhanh chóng đến đây.”

“Em chính là sợ anh ấy đến.” Diệp Nghi hỗn loạn cầm lấy tay anh, “Quý Thừa, Hàn Thiệu Thành còn đang trên biển, lại hiểu hoàn cảnh nơi đây như lòng bàn tay. Xem ra, chuyện Diệp Tông muốn đối phó ông ta đã sớm không còn là bí mật. Anh ấy biết Kỳ Yên không tìm ra chỗ này, cho nên...”

“Cho nên liền bắt cóc chúng ta. Ông ta bắt chúng ta, chính là để dẫn dụ Diệp Tông đến nơi này.” Quý Thừa nặng nề nói, “Xem ra bên cạnh anh hai em có nội gián.”

Lòng ngực như bị cào xé, nội gián... như vậy tất cả kế hoạch của họ, Hàn Thiệu Thành đều nắm rõ? Thậm chí, ngay cả thân phận của Kỳ Yên, đều đã bại lộ? Nếu như thế, Hàn Thiệu Thành tập trung hết mọi người ở đây, chỉ có thể có một mục đích: đuổi cùng giết tận.

“Diệp Nghi, em đang run.” Quý Thừa vươn tay, ụ tay cô trong tay mình, “Đừng sợ, có anh đây.”

Diệp Nghi muốn cười với anh, nhưng cô rõ ràng nghe thấy mình đang khóc: “Nếu anh không ở đây, thật tốt biết bao.”

“Em ở đây, sao anh có thể không ở đây được,” Rõ ràng là sống chết trước mắt, anh lại có thể vô cùng bình tĩnh, “Em không sao đâu, anh sẽ không để em xảy ra chuyện.”

“Xinh xịch, xinh xịch...” Cách đó không xa, một tràng tiếng động bỗng truyền đến. Tiếng mô tô? Có người đến!

Diệp Nghi suýt nhảy lên: “Có thuyền đến! Có khi nào...”

“Cho dù phải hay không, em cũng sẽ không sao.” Quý Thừa bỗng dừng dùng sức, Diệp Nghi mất trọng tâm, trực tiếp té vào lòng anh.

Anh cúi đầu ho vài tiếng nói: “Nhưng mà Diệp Nghi, bây giờ anh có thể nghe câu trả lời của em hay không? Chờ tất cả kết thúc, em có bằng lòng gả cho anh lần nữa không?”

“Quý Thừa!” Một dự cảm không tốt thoáng dâng lên, “Hiện giờ không nói chuyện này, được không? Chờ đến khi kết thúc, em nhất định sẽ nói với anh!”

“Nhưng anh rất muốn nghe.” Anh nói thật âm áp, không có chút ngang ngược thường ngày, khiến người khác hoàn toàn không thể từ chối, “Nói cho anh biết, được không?”

“Quý Thừa...”

“Xin em đó.”

“...”

“...”

“Bằng lòng”

“Cám ơn em.” Anh như đang khẽ than thở, “Diệp Nghi, ngộ nhờ... Tuy rằng anh rất ghét hẳn, thế nhưng... Nghiêm Hàn tốt lắm, hơn nữa vô cùng yêu em. Bất luận thế nào, em cũng phải sống thật hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chương 64

Kẹt kẹt kẹt...

Một loại tiếng kim loại ma sát với nhau qua đi, ánh sáng mãnh liệt chợt kéo tới. Diệp Nghi đưa tay che chắn, chỉ thấy sùnn mặt của Quý Thừa tái xanh.

Kít một tiếng, ánh sáng yếu đi một nửa, Diệp Nghi buông tay, nheo mắt nhìn ra bên ngoài.

Quý Thừa nói không sai, quả nhiên họ đang ở trong container. Hơn nữa, không ngờ một ngày đã trôi qua. Khi tai nạn xe xảy ra vẫn là buổi sáng, mà bây giờ, sắc trời tối đen.

Một bên vách của container hoàn toàn bị kéo xuống, tình hình bên ngoài nhìn không sót gì. Bờ biển hoang vắng yên tĩnh, tiếng sóng trùng điệp vỗ vào bờ, đầy hàng hàng lớp lớp thủy triều đến gần.

Nguồn sáng lấp lư. Quan sát chăm chú, đúng là một con thuyền không lớn không nhỏ! Vị trí mũi thuyền là một cái đèn cực lớn, đang chiếu vào cửa container, dùng ánh sáng mạnh mẽ của nó chiếu nên một sân khấu đơn sơ.

Bốp bốp bốp...

Ba tiếng vỗ tay qua đi, giọng nam khàn khàn lại cười nói: “Không tệ, rốt cuộc cũng tề tụ đủ mọi người rồi.”

Đây là... tiếng của Hàn Thiệu Thành! Diệp Nghi ngừng thở. Quý Thừa rõ ràng cũng nghe thấy. Anh chậm rãi đứng dậy, che Diệp Nghi ở phía sau, đưa lưng về cô khẽ nói: “Chúng ta đi ra ngoài, đi theo anh.”

“Dạ.” Cô vội vàng đứng dậy.

Ra khỏi container, gió biển lạnh lẽo ập vào mặt, dưới chân là bãi đá, lộp cộp rung động.

Quý Thừa chặn phần lớn tầm nhìn, nhưng lướt qua đầu vai anh, Diệp Nghi vẫn thấy được khuôn mặt cười cười âm trầm của Hàn Thiệu Thành: “Anh Quý, ngại quá. Vốn chỉ định mới cô Diệp tới, ai ngờ hai người lại đi cùng nhau, chỉ có thể tiện tay thôi.”

Quý Thừa thân nhiên nói: “Ông Hàn mời vợ tôi, tôi đi cùng cũng hợp lý mà.”

“Vợ?” Hàn Thiệu Thành kinh ngạc chớp chớp mắt, lập tức cười nói: “Anh Quý và cô Diệp hóa ra đã làm lành, chúc mừng chúc mừng. Có người phải đau lòng đây. Chắc chắn, xem ra kế hoạch hôm nay so với ban đầu còn phần kích hơn.”

Lời nói này lạ lùng quá. Diệp Nghi đang định nhíu mày, lại nghe thấy tiếng nói quen thuộc: “Bác Hàn mời cả nhà tôi lại đây, bây giờ người đến đủ cả rồi, còn chưa mở màn?”

“Anh hai?”

Cô nhảy ra từ bên hông Quý Thừa. Diệp Tông đứng ở xa xa, duy trì khoảng cách với Hàn Thiệu Thành. Diệp Nghi nhìn xung quanh, con ón lạnh đột nhiên lan tràn.

Diệp Tông đúng là đi một mình. Nơi này cực kỳ trống trải, xung quanh không có gì che chắn, nương theo ngọn đèn trên thuyền, liếc mắt một cái có thể nhìn đi rất xa. Mà sau lưng Hàn Thiệu Thành, một đoàn người cao to lực lưỡng, trời cao, biển tối, ánh sáng, mỗi một thứ đều nhìn thấy ghê người.

Kỳ Yên đâu? Không có người của anh ấy, Diệp Tông sao có thể đối phó được Hàn Thiệu Thành? Hàn Thiệu Thành bắt cô và Quý Thừa đến đây, rốt cuộc là tại sao?

“Cô Diệp, đừng căng thẳng.” Hàn Thiệu Thành cười nói, “Anh Diệp một mình đến, chứng minh anh ấy yên tâm về tôi. Cô là đứa em gái anh ta thương nhất, đương nhiên phải tin tưởng phán đoán của anh mình.”

Cô xiết chặt nắm tay: “Rốt cục ông muốn gì?”

“Câu hỏi hay.” Hàn Thiệu Thành đưa tay lên trước ngực tạo thành hình chữ thập, “Thực ra thì cũng đơn giản thôi. Khoảng thời gian tôi không ở đây, Macao đã xảy ra rất nhiều chuyện. Tôi đã nghe thuộc hạ kể lại rồi, nhưng có đôi chỗ nghe không hiểu, vì thế mời anh Diệp đến đây, giải thích một chút với tôi. Nhưng mà tình hình phức tạp, nếu anh trai có lỡ nhớ lầm, thì em gái cũng nên giúp đỡ nhớ lại.”

Tim Diệp Nghi đập dồn. Hàn Thiệu Thành rốt cục đã biết được gì?

“Nói rõ từng chuyện một đi, tóm tắt từ lúc bắt đầu.” Hàn Thiệu Thành bước thong thả qua lại, “Cháu trai của tôi vẫn do anh Diệp đây thay tôi chăm sóc, khoảng thời gian này, nó có nghịch ngợm không?”

Mọi nơi im ắng, chỉ có sóng biển vỗ vào rồi rút ra không một mồi. Diệp Nghi nghĩ ông ta sẽ hỏi chuyện Diệp Sóc bị bắt, thậm chí là thân phận của Kỳ Yên, nhưng không ngờ rằng, ông ta lại nhắc đến Điện Điện trước.

Trong màn đêm, vẻ mặt Diệp Tông mơ hồ, giọng nói cũng bình tĩnh: “Thằng bé khỏe lắm.”

“Thật không, vậy cảm ơn.” Hàn Thiệu Thành ôn tồn nói, “Anh Diệp vất vả rồi, không chỉ chăm sóc con của cô Diệp, cháu của tôi, ngay cả con của anh trai anh, anh cũng hết lòng chăm sóc, thật đúng là không tính toán hiềm khích lúc trước nhỉ.”

Lại một đợt sóng biển vỗ vào, giống như gợn lên người, lạnh băng. Hàn Thiệu Thành đã biết.

Ông ta đã biết con trai của Diệp Sóc ở nhà Diệp Tông, chẳng khác nào đã biết chuyện đứa bé bị đánh tráo, cũng rõ ràng, lần trước Diệp Tông để cho ông ta gặp không phải là cháu của ông ta!

“Anh Diệp, thật không ngờ, thằng bé tôi chính tay trả lại cho anh, mới chính là đứa cháu thật sự của tôi.” Hàn Thiệu Thành tự giấu nói, “Nhưng mà tôi biết, việc này không phải do anh Diệp bày ra, oan ức không thể để anh gánh được. Hiện tại, chúng tôi sẽ trừng trị thủ phạm gây nên chuyện này. Lão Tam, dẫn người đến.”

Một hàng bóng người sau lưng ông ta đột nhiên bước ra một người, bước đến nơi đèn chiếu này. Người được Hàn Thiệu Thành gọi là Lão Tam mới nẩy thân hình cao to, toàn thân phát ra sự tàn bạo độc ác, bằng vào thân hình, khiến cho người ta liên tưởng đến những sát thủ đeo dao lớn trong phim điện ảnh.

Trong tay Lão Tam kéo cái bao bố to và nặng, lê lét trên đường đá sỏi, tiếng ma sát bên nhọn chói tai. Khó khăn lắm mới dừng lại, ông ta liền tiện tay vứt xuống.

Diệp Nghi ôm miệng, mới ức chế tiếng hét. Bao tải nhúc nhích! Bên trong có người!

Chỉ thấy Lão Tam xỏm người xuống, kéo ống quần lên, rút ra con dao găm bóng lưỡng, sau đó nhẹ nhàng cắt một cái, bao tải mở ra. Sau đó, ông ta nhẹ nhàng nhấc bao lên, dù một cái.

Tiếng xoạt qua đi, thân thể một cô gái rớt xuống đất, tóc dài tung bay trong gió, giống ngọn cờ rách buồm phấp phới.

Diệp Nghi túm chặt cổ tay áo của Quý Thừa, tiếng nói nhỏ xíu không thể nghe thấy: “Thượng, Thượng Vi...”

Quý Thừa cảm lấy tay cô, khoe môi nhếch lên. Hàn Thiệu Thành cười như không cười nhìn anh một cái: “Người mới người cũ đều ở đây hết, anh Quý có cảm thấy vô cùng hoàn hảo không?”

“Ừ... ừ!”

Tay chân Thượng Vi đều bị dây thừng trói chặt, miệng cũng bị bịt lại, phát không ra tiếng. Đột thấy rõ tình hình trước mắt, cô ra sức vùng vẫy, đôi mắt tràn ngập tuyệt vọng và sợ hãi, liều mạng nhìn chăm chăm Quý Thừa, giống như đang cầu cứu.

Mọi âm thanh im bật, không ai nói chuyện, bầu không khí tràn ngập ước đoán nhau. Thật lâu sau, Diệp Tông lên tiếng trước: “Bác Hàn, đây là...”

“Đây là hung thủ bắt cóc con của cô Diệp và cháu tôi.” Hàn Thiệu Thành chậm rãi đi qua: “Chúng ta quang minh chính đại không nói quanh co. Tôi theo dõi nhà họ Diệp không phải ngày một ngày hai, đã sớm phát hiện còn có người khác theo dõi các người. Sau đó đối phương ra tay bắt mấy đứa nhỏ đi, nên tôi đã ngăn cản. Thời điểm đó, tôi vẫn chưa biết chúng là ai.”

Ông ta đứng bên cạnh Thượng Vi, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ mặt cô: “Cô Thượng, thuộc hạ của cô cũng có năng lực lắm. Nếu không phải sau khi cô đánh mất mấy đứa nhỏ liền hoảng hốt không dám ra khỏi nhà, chủ động tìm tới cửa nhờ tôi điều tra giúp, tôi còn không biết được, thủ phạm lại có thể là cô.”

Thượng Vi điên cuồng giãy dụa, cố gắng né tránh sự đụng chạm của ông ta. Hàn Thiệu Thành ngẩng đầu, cười cười với mọi người: “Xem ra cô Thượng có lời muốn nói rồi, vậy chúng ta nghe thử một chút.” Nói xong, một phen lột miếng băng keo dán ngay miệng cô ra.

“Cứu mạng, cứu cứu em!” Tiếng Thượng Vi khàn khàn thê lương, hòa vào từng trận gió biển, có vẻ sồn gai ốc và kinh khủng, “Quý Thừa! Em sai rồi, em không muốn hại con anh đâu, anh cứu em với!”

“Nói láo.” Hàn Thiệu Thành bóp mặt cô, “Cô hợp mưu với Diệp Sóc, chuyển cháu nội của tôi đi, cùng lúc tránh khỏi tai nạn của tôi, mặt khác chính là

để tiếp cận con cháu của họ Quý. Lúc tôi tìm được chúng, còn phát hiện ra túi đựng xác, nhưng chỉ có một cái. Nói vậy, cháu của tôi còn giá trị, phải trả lại cho Diệp Sóc, còn con bé kia, phải kết liễu nó đúng không?”

“Không có! Tôi không có!” Thượng Vi điên cuồng la hét, “Quý Thừa, em sai rồi! Anh tin em đi, em sẽ không làm hại con anh đâu! Cứu em với! Anh cứu em với!”

Hàn Thiệu Thành từ từ đứng lên: “Anh Quý, chuyện này rõ ràng rồi, người tôi cũng mang đến, anh xem nên xử lý thế nào?”

Móng tay Diệp Nghi bấm vào lòng bàn tay của Quý Thừa, mồ hôi lạnh chảy ra ồ ạt. Cô hận Thượng Vi, ước gì cô ta biến mất mãi mãi. Mà trước mắt, nhìn thấy Thượng Vi quần áo tả tơi, lại ngồi trên bãi đá lạnh băng co ro đáng sợ, cảm giác duy nhất của Diệp Nghi chính là sợ hãi.

Quý Thừa vỗ về bàn tay Diệp Nghi, thản nhiên nói: “Đây là chuyện của cảnh sát, tôi không có quyền xử lý.”

“Chắc chắn chắc, đây là lý do mà con gái anh bị bắt cóc đấy.” Hàn Thiệu Thành liếc mắt nhìn vài thuốc hạ, “Quá nương tay nhân từ, bằng lòng bị người khác xem thành quả hồng mềm, sau này còn xuống tay với anh. Chuyện này tôi có kinh nghiệm nhiều hơn anh. Chỉ cần một lần thôi, phải cho chúng bài học xương máu, giết gà dọa khỉ, mới có thể vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn.”

“Không! Ông không thể giết tôi!” Thượng Vi giãy dụa như con cá, nẩy lên rồi hạ xuống: “Không phải tôi! Diệp Sóc không nói cho tôi biết thằng bé là ai! Hắn chỉ nói gửi tạm chỗ tôi mấy ngày! Tôi là người bị hãm lợi dụng, tôi cũng là người bị hại! Tôi...”

“Tôi biết!” Hàn Thiệu Thành cúi xuống cười với cô, “Cô đương nhiên không biết rõ thân phận của thằng bé, nếu không khi bị bắt, cũng sẽ không đến nhờ tôi tìm. Nhưng đâu còn cách nào, quy định của họ Hàn nghiêm ngặt, chỉ cần cô bị động, bắt luận là có ý hay vô tình, kết cục của tất cả đều giống nhau.”

“Diệp Nghi, nhắm mắt lại.” Quý Thừa đột nhiên giờ tay, che mắt của Diệp Nghi lại.

Chỉ là một tiếng động cực nhẹ, khác hẳn với tiếng long trời lở đất trong phim, kịt một tiếng, thế giới đột nhiên im lặng, dưới chân Diệp Nghi mềm nhũn, mấy hòn đá va vào nhau tạo ra tiếng lộp cộp.

Quý Thừa vội vàng đỡ lấy eo cô, cô ngã nhào, run rẩy như bị điện giật: “Quý Quý Thừa...”

Quý Thừa ôm chặt cô: “Còn ở đó, đừng nhìn.”

“Ồi, súng giảm thanh, hiệu quả đúng là tệ.” Hàn Thiệu Thành tiếc nuối nói, “Nhưng đâu còn cách nào, còn có chuyện lớn chưa làm, chúng tôi phải khiêm tốn một chút.”

“Bác Hàn vừa nói, giết gà dọa khỉ.” Cách đó không xa, tiếng của Diệp Tông truyền đến, “Bây giờ giết gà xong rồi, tiếp theo định làm gì?”

“Anh Diệp đúng là có mắt nhìn.” Hàn Thiệu Thành ngửa mặt cười nói, “Cô Thượng nói không sai, tôi làm sao không biết cô ta bị Diệp Sóc lợi dụng chứ. Phụ nữ ngu xuẩn không đáng tiếc rẻ, nhưng mà anh Diệp hiển nhiên rất thông minh. Vừa rồi màn giết gà này diễn ra, chủ yếu dùng để chứng minh kết cục vô tình đặc tội với tôi. Bởi vậy có thể suy ra là, cố tình đặc tội với tôi sẽ có kết cục gì.”

Diệp Tông thờ dài: “Bác Hàn à, chuyện đã đến nước này, có gì cứ nói thẳng đi.”

“Được, sáng khoái lắm.” Hàn Thiệu Thành bỗng nhiên quắc mắt, “Vậy chúng ta sẽ nói thẳng, Hàn Diên bây giờ ở đâu.”

Gió thổi trên biển đêm, thổi bay bí mật đau khổ đã giấu giếm nhiều năm. Thân phận của Kỳ Yên đã bị lộ.

Diệp Nghi vốn còn một tia hy vọng, Hàn Thiệu Thành chỉ biết tin tức Diệp Sóc bị bắt thôi, lo lắng tiếp theo Diệp Tông sẽ nhắm vào mình, cho nên giờ chút biện pháp phòng bị. Hiện giờ, hy vọng sau cùng cũng tan biến.

Diệp Nghi cuối cùng cũng hiểu, tại sao Hàn Thiệu Thành lại giết Thượng Vi. Cô thậm chí không hiểu sao chỉ vì đứa cháu của ông ta, mà phải bán chết một mạng người. Như vậy, người cố tình giúp đỡ Hàn Diên che giấu thân phận suốt ba năm, chỉ biết sẽ sống không bằng chết.

Đầu sóng cứ trùng trùng như tiếng thờ dài bi ai. Diệp Tông bước vài bước về trước, đi đến bên cạnh Quý Thừa và Diệp Nghi, đứng sóng vai với họ: “Hàn Diên đi rồi.”

Đáp án này hình như nằm trong dự kiến của Hàn Thiệu Thành, ông không có phản ứng gì, chỉ kiên nhẫn nhìn Diệp Tông: “Đi đâu?”

“Không biết.”

Hàn Thiệu Thành bật cười: “Anh Diệp, e rằng anh vẫn chưa rõ tình hình nhĩ. Hàn Diên là tội nhân của nhà họ Hàn, nó diệt họ Hàn, còn muốn giết tôi, nếu cần thiết, tôi sẽ làm cho cả thế giới chôn cùng nó. Tôi chẳng qua thấy anh ở Macau này có thể giúp tôi tiêu thụ hàng trắng, cho anh thêm một cơ hội. Muốn sống, tốt nhất nên thẳng thắn một chút.”

“Tôi không muốn sống.” Diệp Tông thản nhiên đáp.

“Ha ha ha, sớm biết anh Diệp đây đã coi nhẹ sống chết.” Hàn Thiệu Thành mỉm cười giờ sủng lên, nhắm ngay Diệp Nghi, “Nếu không thì tôi cũng không cần tốn nhiều tâm tư để mời cô Diệp đến đây. Nhưng mà, tôi thật muốn biết, chuyện xem nhẹ sống chết này, thử xem nhẹ rốt cuộc là mạng của ai. Anh vì một người dung, thà rằng hy sinh em gái của mình?”

Diệp Tông không thèm để ý đến Hàn Thiệu Thành, ngược lại chuyển hướng sang Quý Thừa: “Tôi nói rồi, mấy chuyện khác cứ giao cho tôi, chỉ cần chú bảo vệ tốt cho Diệp Nghi, chú nhớ không?”

Quý Thừa nhìn Diệp Tông hồi lâu, nói: “Nhớ rồi.”

“Nhớ thì có lợi ích gì, phải làm được.” Diệp Tông nhìn thẳng vào con thuyền ở xa xa, neho mắt, “Chú xem lời tôi nói là thừa thãi sao?”

“Ít dài dòng đi!” Hàn Thiệu Thành không kiên nhẫn quát, “Hiện giờ không phải thời điểm các người tính sổ nhau! Tung tích của Hàn Diên, mau! Nếu không em gái anh sẽ biến thành cái xác như Thượng Vi đấy!”

“Ông Hàn, ông nói vậy không đúng rồi.” Diệp Tông lại thâm sâu liếc mắt một cái với Quý Thừa, đột nhiên mỉm cười, “Hiện tại, chính là thời điểm chúng tôi tính sổ với nhau!”

Ầm, mặt biển đột nhiên hiện lên một quả cầu lửa to lớn, con thuyền của Hàn Thiệu Thành nháy mắt bị nuốt chửng.

Bến cảng bỏ hoang này nhất thời sáng như ban ngày. Dưới ánh sáng hoa mắt, trước mắt Diệp Nghi thoáng đông cứng lại. Sườn mặt Hàn Thiệu Thành tàn ác, Quý Thừa bay người về phía cô, còn Diệp Tông nhảy đến đoạt súng.

Cách đó không xa, đoàn người của Hàn Thiệu Thành chờ người một lát, rồi đột nhiên như bức tường sụp đổ đồng loạt ngã xuống. Còn phía sau họ, một bóng dáng tối đen thẳng tắp đứng ở đó.

Phản ứng của Hàn Thiệu Thành rất nhanh, ông lách người né tránh sự tấn công của Diệp Tông, ông ta giờ sủng lên định bắn, động tác lại cứng đờ trong không trung.

Dưới ánh lửa sáng rực, Kỳ Yên mặc đồ lặn, nước biển lạnh lẽo nhỏ giọt bên thái dương anh. Họng sủng đen ngòm để ở thái dương của Hàn Thiệu Thành, khuôn mặt đẹp trai của anh cực kỳ u ám: “Nghe nói cha đang tìm tôi, hừm?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Chương 65

Ánh lửa ngập trời, chiếu khuôn mặt của mọi người thành trắng bệch, lại nhuốm thứ ánh sáng màu cam nhạt.

Diệp Nghi té xuống đất, được Quý Thừa che chở trong lòng. Hết thấy đều diễn biến quá nhanh, hình ảnh lộn xộn trước mắt không đủ để đầu óc gộp nhặt thành những thứ có ý nghĩa.

Giây trước, cuộc đối thoại của Diệp Tông và Quý Thừa còn vang vọng bên tai: “Tôi nói rồi, mấy chuyện khác cứ giao cho tôi, chỉ cần chú bảo vệ tốt cho Diệp Nghi, chú nhớ không?”

“Nhớ rồi.”

“Nhớ thì có ích lợi gì, phải làm được.” Diệp Tông nhìn thẳng vào con thuyền ở xa xa, neho mắt, “Chú xem lời tôi nói là thừa thãi sao?”

Hóa ra, Diệp Tông không phải đang trách móc Quý Thừa, anh ngầm ra hiệu cho Quý Thừa. Khi Kỳ Yên bắt đầu tập kích, cô được Quý Thừa bảo vệ, còn Hàn Thiệu Thành thì để Diệp Tông đối phó.

Hàn Thiệu Thành chọn nơi này trừ hàng, chính bởi vì địa thế nơi này bằng phẳng trống trải, không thể tiến hành phục kích. Nhưng bất luận thế nào ông ta cũng không đoán được, Kỳ Yên dùng cách trái ngược, mai phục trong biển, trước làm nổ thuyền hàng, sau công kích thuộc hạ của ông ta.

“Diệp Nghi, ổn không?” Quý Thừa lót dưới người cô, giọng nói có hơi khàn khàn.

“Em không sao.” Diệp Nghi nín thở ngẩng đầu, nhỏ giọng, “Chúng ta cần đứng lên không?”

“Động tác chậm một chút.” Quý Thừa thăm thì, “Lui ra phía sau Kỳ Yên.”

“Dạ.” Diệp Nghi cẩn thận đứng dậy, cố gắng không để đá vụn dưới chân phát ra âm thanh. Cô di chuyển từng chút một, lại phát hiện Quý Thừa còn nằm trên bãi đá, “Anh không đứng lên à?”

“Hai người mục tiêu quá lớn, em đi trước đi, anh sẽ theo sau.” Anh cúi đầu, nhìn không thấy thần sắc, giọng nói cũng rất bình tĩnh.

“Dạ.”

Giờ phút này, ba người kia đang ở thế sẵn sàng tấn công.

Trên mặt biển tối tăm, ngọn lửa mãnh liệt bập bùng, chiếu vào Diệp Tông và Hàn Thiệu Thành đứng đối mặt nhau. Súng trong tay Hàn Thiệu Thành khó khăn lắm mới chia vào bên người Diệp Tông, còn Kỳ Yên thì đứng ở chỗ tối như ma quỷ, hòng súng kề vào gáy của Hàn Thiệu Thành.

“Động tác của cha chậm rồi.” Tiếng nói Kỳ Yên du dương như nhạc, “Quả nhiên tuổi tác đã cao.”

“Đều do anh ban cho, ba năm trước tìm được đường sống từ chỗ chết, phản ứng không còn được như xưa.” Hàn Thiệu Thành dứt khoát hạ súng xuống, giờ hai tay lên, cười nói, lại từ từ cúi xuống, “Hồ phụ sinh hồ tử, Diên nhi, tôi không nhìn lầm anh.”

Diệp Tông nhanh nhẹn nhấc chân, súng của Hàn Thiệu Thành bị đá ra xa.

“Nhưng mà tôi lại nhìn lầm ông.” Ánh lửa bùng cháy trên biển đến hoa mắt, đem nụ cười của Kỳ Yên càng lúc càng âm u lạnh lẽo, “Lúc trước ông nói, bởi vì dã tâm của ông, nhà họ Hàn chỉ còn lại mình tôi. Nếu tôi quay về giúp ông, ông sẽ làm họ Hàn đi về đường ngày. Tôi đã tin.”

Hàn Thiệu Thành cười lớn: “Cho nên nói, anh còn ngây thơ lắm.”

“Đồ cầm thú!” Từng lời Kỳ Yên nói như cấn tảng băng, “Tôi nói rồi, ông bảo tôi làm gì cũng được, nhưng tôi không thể giết người! Sau đó ông liền đưa tôi vào bẫy rập của đối thủ, nếu tôi không phản kích, chỉ có đường chết! Trên tay tôi dính máu, ông rút cục cũng hài lòng?”

“Không không không, không phải hài lòng.” Hàn Thiệu Thành đưa ngón trỏ lên, lắc lắc, “Là yên tâm. Mà không công mạng người trên lưng thì bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi nhà họ Hàn, tao làm sao mà yên tâm dùng mày chứ?”

“Mạng người trên lưng thì tôi cũng rời khỏi rồi!” Gió biển gào thét, ánh sáng màu vàng nhạt tùy ý đóng đưa, gương mặt điển trai của Kỳ Yên liêu lĩnh ngổ ngược, “Ngại quá, làm ông thất vọng rồi.”

“Đừng nói vậy, tôi tuyệt đối không thất vọng.” Hàn Thiệu Thành lại cười, “Anh xem, chẳng phải anh đã trở lại rồi sao? Người họ Hàn chúng ta, cuối cùng cũng quy về một chỗ. Diên nhi, đừng nhúc nhích, để cha xoay người nhìn con cho rõ.”

Diệp Tông nhất thời nhíu mày, Kỳ Yên khẽ lắc đầu: “Không sao đâu. Diệp Nghi em đứng sau lưng của Diệp Tông đi.”

Theo bước chân xoay người của Hàn Thiệu Thành, Diệp Nghi chuyển qua đứng bên người Diệp Tông, chỉ nghe Hàn Thiệu Thành thở dài: “Chắc chắn, đúng là khác hoàn toàn, nếu đi trên đường, tôi sẽ không nhận ra được.”

Kỳ Yên nở nụ cười châm biếm: “Người ông quen là Hàn Diên, hắn đã chết ba năm trước rồi. Còn tôi là Kỳ Yên.”

“Giữ chứ?” Hàn Thiệu Thành nhếch mày, “Vậy Diên nhi, cha hỏi con, ba năm trước con khổ sở thiết kế bẫy rập, chọc tức trùm buôn thuốc phiện Mexico, mượn tay hắn diệt họ Hàn, vì cái gì? Chính là vì để biến thành Kỳ Yên, để không giết người nữa à?”

“Nực cười quá đúng không, nhưng mà đúng đó, chính là như vậy.”

“Không thể không cười, chỉ là tôi có một câu hỏi.” Hàn Thiệu Thành từ từ cười nói, “Hiện tại anh đã không giết người, bây giờ lại chia súng vào tôi, thì có tác dụng gì?”

“Anh hai.” Bên này còn đang giằng co, phía sau, Quý Thừa chậm rãi đi tới, “Chúng ta có thể đưa Diệp Nghi về trước không?”

“Ừ.” Diệp Tông nhìn thoáng về hướng bờ, “Sắp xếp người tiếp ứng rồi, chắc sắp đến. Lát nữa chú đưa Diệp Nghi về đi, trước khi cảnh sát đến đây, hiện trường phải được xử lý một chút, tôi muốn canh chừng với Kỳ Yên.”

Nghe nói anh muốn ở lại, Diệp Nghi không khỏi căng thẳng: “Anh hai...”

“Anh tự biết chừng mực, tình hình đã không chế được rồi, yên tâm.”

“Nhưng Hàn Thiệu Thành... Hai người định giải quyết thế nào?”

Diệp Tông mỉm cười, dời mắt đến Kỳ Yên: “Bất luận thế nào cũng không thể giữ lại.”

“Diên nhi, con vẫn chưa trả lời câu hỏi của cha.”

Từ góc độ của Diệp Nghi, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Hàn Thiệu Thành. Hình như ông ta vô cùng thoải mái, giống như chắc chắn Kỳ Yên sẽ không nổ súng.

“Anh dần vật lộn như vậy, chính là để không giết người, hiện tại nguyên vì tôi, mà làm dơ tay mình? Nhưng anh đừng quên, đã một lần anh không giết được rồi, tôi đã trở lại. Diên nhi, có phải tôi nên bắt đầu mong đợi lần gặp mặt kế tiếp rồi hay không.”

Họng súng của Kỳ Yên rất ồn, lồng ngực lại kịch liệt đập phồng.

Kỳ Yên càng nói càng hớn hờ: “Như thế nào, cảm thấy tôi trơ tráo quá à? Anh đã quên sao, trơ tráo là bước đầu tiên đi đến vinh quang. Diên nhi, Đường Mật đến giờ vẫn không nói với anh đúng không? Lúc trước em trai của nó bị cuốn vào vụ hàng trắng, là tác phẩm của tôi. Không chỉ có thế, tôi còn khiến thằng đó bị nghiện.”

Kỳ Yên im lặng hồi lâu, chậm rãi nheo mắt, “Ông nói gì?”

“Khà khà, anh vẫn nghĩ, là em trai nó không hiểu chuyện, ham tiền, bị tôi lợi dụng à? Không đâu, thằng đó rất nhát gan, nói cái gì cũng không chịu chơi thuốc, tôi không thể làm gì khác hơn là tiêm cho nó một ống. Chỉ cần nghiện, còn không nghe lời tôi sai bảo sao? Đường Mật nếu dám không rời khỏi anh, em trai nó sẽ chơi thuốc quá liều mà chết.”

Kỳ Yên vẫn đứng yên, như hóa thành pho tượng. Sau lúc lâu, anh gợn ngón cái lên, rắc rắc, đạn đã lên nòng.

Hàn Thiệu Thành thu hết tất cả vào đáy mắt, nhưng ông không chỉ không sợ, nụ cười lại càng sáng hơn: “Cô ta không nói với anh, đúng không? Cô ta chỉ nói, em trai còn nhỏ, cô không thể ngồi yên không lo đến. Cô ta chỉ nói, xin anh mau trở về nhà họ Hàn, không có được vinh hoa phú quý thì đừng quay về tìm cô. Cô ta nói với anh, nhưng không giống mấy lời tôi nói với cô ta.”

Trong đáy mắt tối tăm của Kỳ Yên, là ngọn lửa bùng cháy thiêu đốt. Anh vuốt ve cò súng, hỏi: “Ông đã nói gì với cô ấy?”

“Ồ, tôi đang nhớ đây. Tôi nói với cô ra, nếu chia tay không dứt khoát, không chỉ em trai cô chết, mà cha mẹ của cô cũng chết, cả anh cũng sẽ chết. Sợ cô ta không tin, tôi còn rộng rãi cho cô ta xem ảnh chụp tôi giết chết mẹ anh. Đúng rồi, mẹ anh chết thế nào, anh vẫn chưa biết đúng không? Bà ta dám tàn tỵ với đàn ông khác sau lưng tôi, tôi sai người xử bà ta.”

Kỳ Yên lặng lẽ đứng đó, dường như không nghe vào lời ông ta nói. lát sau, anh nói: “Hàn Thiệu Thành, tôi muốn giết ông.”

“Kỳ Yên!” Diệp Tông quát, “Ông ta đang kéo dài thời gian, đừng bị ông ta ảnh hưởng! Cảnh sát sẽ đến đây, ông ta biết mình không chạy thoát, cho nên muốn anh ra tay, để kéo anh cùng xuống nước!”

Bốp, bốp, bốp.

Hàn Thiệu Thành chậm rãi vỗ tay: “Anh Diệp nói hay thật, tôi chính là nghĩ như vậy. Diên nhi, tôi nói rồi, người họ Hàn muốn chết cũng phải chết cùng một nơi. Dựa vào cái gì thằng con trai hại chết ông đây, còn muốn tự lo thân mình? Không có đạo lý này. Muốn tôi chết, anh cũng phải làm bạn cùng tôi. Giết tôi, báo thù cho mẹ anh, đòi công bằng cho Đường Mật, anh dám không?”

Ngọn lửa cuộn cuộn, khoe môi Kỳ Yên hiện lên nụ cười quyết tuyệt: “Hàn Thiệu Thành, nhìn cho rõ. Đến cuối cùng, ông là chết ở trong tay tôi.”

Hàn Thiệu Thành ngẩng đầu, dang hai tay ra, mỉm cười: “Tốt lắm, đến đây đi.”

“Kỳ Yên!”

“Anh Kỳ!” Khoảnh khắc súng sắp cướp cò, một bóng đen vọt đến bên cạnh Kỳ Yên: “Anh, hiện trường dọn dẹp sạch sẽ rồi, người của chúng ta hai phút sau sẽ đến. Bên đó truyền đến tin tức, vụ nổ đã bị phát hiện, cảnh sát đã ra quân rồi.”

Kỳ Yên bất động: “Đưa mấy người Diệp Tông đi.”

“Anh!” Người nọ thấp giọng kêu, “Chỉ Đường tỉnh rồi, mới gọi điện đến, hỏi anh khi nào về.”

Người Kỳ Yên rõ ràng chấn động.

Thật lâu sau, anh hơi buông cánh tay, nhìn chằm chằm Hàn Thiệu Thành không chớp mắt: “Đánh cho hôn mê, trước lúc cảnh sát đến đừng để ông ta tỉnh lại.” Nhìn thấy cơ thể đối phương thoáng cứng đờ, anh mỉm cười, “Ha ha, vừa rồi tôi hồ đồ. Tôi không giống ông, còn có người phải bảo vệ, không thể đi cùng ông rồi. Đi một mình mạnh giỏi nhé, cha kính mến.”

“Mày đừng mơ!” Hàn Thiệu Thành đột nhiên bộc phát rống lên giận dữ, “Hại tao còn muốn thoát thân, chỉ bằng mấy tên oắt con chúng mày không đủ đâu! Hàng không còn, tao sống không nổi nữa, như vậy trên con đường này, chúng mày phải bầu bạn cùng tao!” Nói xong, tay ông ta vung mạnh qua bên hông!

Linh cảm mơ hồ kéo đến, Diệp Nghi không kịp phản ứng. Quý Thừa đột nhiên quát: “Cẩn thận, lựu đạn!”

Sự việc diễn biến quá nhanh, thậm chí cô không nhìn rõ. Giữa lúc hoảng hốt, Quý Thừa giống như đẩy mạnh Diệp Tông, sau đó dùng hết sức tóm lấy cô, ra sức lặn về trước. Bóng dáng anh lập tức bay nhào đến, bao bọc cô lại. Sau đó...

Àm

Tiếng nổ long trời lở đất, một ánh sáng trắng bao trùm vạn vật. Kéo theo đó, chỉ có bóng tối tĩnh mịch vô cùng vô tận.

“Diệp Nghi, chờ tất cả kết thúc, em có bằng lòng gả cho anh lần nữa không?”

“Hiện giờ không nói chuyện này, được không? Chờ đến khi kết thúc, em nhất định sẽ nói với anh!”

“Nhưng anh rất muốn nghe. Nói cho anh biết, xin em.”

“... Bằng lòng.”

“Nhưng anh không đồng ý.” Trong bóng đêm, tiếng anh ngày càng xa xôi, “Nghiêm Hàn tốt lắm, em đi tìm hắn đi. Diệp Nghi, anh đi rồi.”

“Quý Thừa!”

Cơ thể vừa nhấc lên một nửa, Diệp Nghi ngã mạnh trở lại giường. Đầu đau như búa bổ, toàn thân rã rời.

“Cô chủ, cô tỉnh rồi!”

... A Phi? Diệp Nghi đột ngột mở mắt. Sau khi trời đất quay cuồng, đồng tử dần dần điều chỉnh được tiêu điểm, quả nhiên là gương mặt vui buồn lẫn lộn của A Phi: “Cô chủ tỉnh rồi! Bác sĩ, bác sĩ!”

“Chị đừng gọi...” Đầu đau nhức, “Có chuông.”

“Ồ đúng đúng, xem tôi vui quá kìa.” A Phi lau nước mắt, “Cô chủ cuối cùng...”

Diệp Nghi chụp lấy tay chị: “Quý Thừa đâu? Anh hai tôi đâu, Kỳ Yên đâu?”

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi vào mu bàn tay đang giao nắm của hai người.

A Phi bị cô nắm đến sắc mặt tái xanh, tiếng nói lại càng ngày càng nhỏ: “Cô chủ...”

Đèn thủy tinh trong phòng giám sát sáng loáng, ánh nắng theo cửa sổ hành lang chiếu vào, đúng lúc chiếu đến khuôn mặt không chút máu của cô.

A Phi cố gắng kiềm chế tiếng nghẹn ngào, đỡ cánh tay của Diệp Nghi: “Cô chủ, sẽ tỉnh, cậu chủ nhất định sẽ tỉnh dậy được mà.”

“Tại sao lại như vậy?” Diệp Nghi thều thào hỏi, “Chẳng phải lựu đạn sao? Khoảng cách giữa chúng tôi với Hàn Thiệu Thành khá gần, tại sao ba chúng tôi thì hôn mê, còn anh ấy lại bị trọng thương? Chưa thoát khỏi nguy hiểm... Đây là ý gì?”

“Cậu Diệp và cậu Kỳ đều rút lui ở khoảng cách khá xa.” A Phi thút thít trả lời, “Cậu và cô chủ cùng nhau, không thể chạy xa, ảnh hưởng phải chịu lớn hơn nhiều. Bác sĩ còn nói, trước đó cậu chủ đã bị thương, xương sườn bị gãy, chắc là do tai nạn xe tạo thành. Khi nổ mạnh lại té đè xuống chỗ bị thương, xương gãy đâm vào nội tạng, dẫn đến xuất huyết nội. Nội thương cộng thêm ngoại thương, cho nên...”

Tai nạn xe... Cho nên, từ lúc bọn họ tỉnh lại trong container, Quý Thừa đã bị thương rồi. Khi tai nạn xe xảy ra, anh nhào vào người cô, đụng đến gãy xương sườn, nhưng anh không nói gì. Không chỉ im lặng, anh hoàn toàn ngây trang bản thân mình.

Thời điểm Diệp Tông nhào đến giật súng của Hàn Thiệu Thành, Quý Thừa vì tránh để cô bị ngộ thương, kéo cô ngồi xuống đất. Sau đó, thật lâu anh mới đứng lên được. Hóa ra không phải vì cẩn thận, chỉ là vì căn bản anh không đứng dậy nổi. Nhưng mà, anh thậm chí còn không ấn lên vết thương mình.

Sau đó, lựu đạn nổ, anh lại một lần nữa bảo vệ cô.

“Cô chủ, Hàn Thiệu Thành chết rồi, cậu Diệp và cậu Kỳ không sao, đứa bé trong bụng cô cũng bình an vô sự.” A Phi cất lực an ủi, “Cô xem, ông trời đúng là phù hộ chúng ta, cậu chủ nhất định cũng sẽ tai qua nạn khỏi.”

Diệp Nghi ngơ ngơ, đầu ngón tay xanh trắng dùng sức bấu vào tấm kính trước mặt. Đây làm sao là ông trời phù hộ. Tất cả bình yên vô sự thế này, đều là Quý Thừa dùng chính bản thân mình đánh đổi cho cô.

“Đứng rồi cô.” A Phi đột nhiên nghĩ ra cái gì, lấy tập tài liệu từ trong túi xách ra, “Lý Hằng nói, thứ này đặc biệt quan trọng, nếu sức khỏe cho phép, phải nhanh chóng đưa cho cô xem.”

Diệp Nghi chỉ liếc nhìn một cái, mặt đã trắng bệch ra, mấy chữ ‘Chứng nhận tặng cổ phần’ to như búa tạ, hung hăng nện xuống đầu cô.

Quý Thừa anh, anh có ý gì? Tại sao hiện giờ, cô lại biến thành người điều hành thực tế của Quý thị? Chẳng lẽ trước khi sự việc phát sinh, anh đã an bài xong việc về sau?

A Phi sợ tới mức vội vàng đỡ lấy eo cô: “Cô chủ cô làm sao vậy...”

“Quý Thừa đem Quý thị cho tôi!” Diệp Nghi giữ chặt lấy chị, lắp bắp nói, “Gọi Lý Hằng đến gặp tôi! Lập tức, ngay lập tức!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Chương 66

“Lý Hằng luôn đợi ở dưới, để tôi đi gọi anh ấy lên.” Anh Phi vội vàng nói, “Để tôi đỡ cô về phòng trước, được không?”

Diệp Nghi lắc đầu: “Chị về phòng thu dọn một chút đi, nói Lý Hằng qua đó chờ tôi, tôi đi xem anh tôi và Kỳ Yên, sẽ trở lại ngay.”

A Phi vẻ mặt lo lắng, nhưng thấy ánh mắt kiên định của cô, đành thỏa hiệp: “Vậy cô đi chậm thôi nha.”

Tia nắng mai theo cửa sổ ở hành lang chiếu vào, bốn vách tường bệnh viện vốn trắng muốt cuối cùng cũng có chút hơi ấm. Những cột bụi bặm nhỏ li ti lặng lẽ di động, khung cảnh thật bình yên. Hết thấy đều an tường như vậy, biển cả đen ngòm, ánh lửa thiêu đốt, máu tủa ra của mấy tiếng đồng hồ trước, cấp tốc lui về sau biến thành cảnh tượng trong mơ.

Nếu là mơ thật hay biết mấy. Nếu thật là mộng, vậy người luôn luôn âm thầm bảo vệ cô, chắn trước người cô hẳn là vẫn đang đứng ở đó, mà không phải lặng lẽ nằm ở đây. Đầu ngón tay chạm vào vách kính lạnh lẽo, Diệp Nghi ở xa xa phác họa hình dáng của Quý Thừa, sau hồi lâu bỗng buông thõng tay, xoay người rời khỏi đó.

Đi ngang qua phòng bệnh của Kỳ Yên, cô từ cửa sổ nhìn quanh một chút. Kỳ Yên đã tỉnh lại, đầu giường được nâng lên. Anh nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, nom không thấy được gương mặt. Đường Mật ngồi ở sofa bên cạnh anh, trong lòng ôm Điện Điện, cúi đầu bocat vô quyết. Nhìn từ xa, chỉ biết bầu không khí thật ảm đạm.

Đang định gõ cửa để phá vỡ cục diện bế tắc này, Đường Mật lại ngừng đầu, cẩn thận đưa trái quyết cho Kỳ Yên. Kỳ Yên không nhúc nhích, cho đến khi cô xấu hổ định rút tay về, anh mới từ từ quay đầu lại, đối diện với tầm mắt cô.

Tay Đường Mật cương cứng trong không trung. Hai người im lặng nhìn nhau, một giây, hai giây. Trái quyết run rẩy, mắt thấy sẽ rơi khỏi tay của Đường Mật. Cô theo phản xạ bắt lại, mà một bàn tay cũng đồng thời lướt qua, đón lấy trái quyết.

Tay hai người như vậy mà nắm với nhau, lại là một giây, hai giây. Thời gian như ngưng đọng, tầng tầng ánh sáng phiêu đảng, lên xuống. Đột nhiên, bàn tay Kỳ Yên siết chặt, rồi đột ngột ra sức. Sau đó, Đường Mật liền lấy tư thế nhào đến ngã thật mạnh vào trong lòng anh.

Cánh cửa dày ngăn cách tiếng động, nghe không thấy tiếng cười pha lẫn tiếng khóc, chỉ có thể nhìn thấy hai người họ ôm chặt lấy nhau, như thể hòa tan vào nhau. Chính là, cả vai run run để lộ đau thương.

Tay Diệp Nghi trượt xuống. Cô biết, mình nên vui cho họ, chỉ là, một chút thống khổ nhỏ bé mà sắc bén nơi đáy lòng vẫn nhẹ nhàng lan ra.

Hàn Thiệu Thành đã chết, Diệp Sóc bị bắt, họ tuyệt đối an toàn. Kỳ Yên và Đường Mật đã bỏ qua quá khứ, nhưng còn cô? Nếu không có người lấy thân mình bảo vệ cô bình an, ngoại trừ quá khứ, thì cô còn lại gì?

“Cô ơi?”

Diệp Nghi đột nhiên ngừng đầu, phát hiện A Phi đứng cách đó mấy bước: “Cô đi thăm cậu Diệp chưa? Lý Hằng đã đến rồi.”

Cô lắc đầu: “Đi thôi, về phòng trước đã.”

“Cô chủ.” Nhìn thấy Diệp Nghi bước vào, Lý Hằng đứng lên.

Diệp Nghi gật đầu với ông một cái, kinh ngạc nhìn một đồng thùng ở góc tường: “Đó là gì vậy?”

Lý Hằng siết nắm tay rồi thả ra, ngập ngừng, cuối cùng mới nói: “Cũng không phải là thứ quan trọng.”

Diệp Nghi quan sát ông một lát, cũng không ép hỏi, chỉ nói: “Văn kiện chú nhờ A Phi đưa tôi, tôi xem rồi. Rốt cục là có chuyện gì?”

Lý Hằng nhìn cô rồi nói: “Chính là như cô đã xem.”

Diệp Nghi bước đến sô pha ngồi xuống: “Chú ngồi đi.” Nói xong, lại rót ly nước cho ông, “Quý Thừa từng đề cập với tôi, muốn đem một số cổ phần công ty mà anh ấy có chuyển sang cho Mạch Miêu đứng tên. Tôi rất khẳng định, anh ấy nói chỉ là ‘một phần’, không phải là toàn bộ.”

Giọng Lý Hằng bình thường: “Có lẽ về sau cậu chủ đổi ý.”

“Tại sao?”

Lý Hằng không đáp. Sau khi im lặng thật lâu, ông đột nhiên ngẩng đầu, nhìn vào mắt Diệp Nghi: “Cô, cô tính sao?”

Diệp Nghi ngạc nhiên: “Tính gì?”

Lý Hằng luôn tôn kính cô thừa đối với cô, mà giờ phút này lại có chút mùi kỳ lạ: “Giấy tặng cổ phần của cậu cô cũng xem rồi, cho đến lúc cô chủ nhỏ trưởng thành, quyền quyết định số cổ phần này đều thuộc về cô. Nói cách khác, hiện tại cô là người điều hành thực tế của Quý thị. Cô chủ, cô có dự tính gì chưa?”

Diệp Nghi bị nói đến trở tay không kịp: “Tôi... Quý Thừa anh ấy...”

“Cậu nói, cậu phải làm tất cả chuyện này, để cầu xin sự tha thứ của cô.”

Từ đầu chí cuối không đáp, Diệp Nghi hoàn toàn sững sốt: “Chú nói gì?”

“Tôi đang trả lời câu hỏi vừa nãy của cô.” Lý Hằng nói một hơi, giống như thờ dài, “Cậu nói, cô quyết định bỏ cậu, là bởi vì cậu đã từng nghi ngờ cô. Niềm tin một khi mất đi, sẽ rất khó xây dựng lại, đánh đổi tất cả mọi thứ mới có thể bù lại một phần. Cho nên, cậu chủ quyết định giao hết mọi thứ của cậu vào tay cô.”

“Anh ấy...”

“Cô chủ, cuộc đời này của cậu được vạn người hâm mộ, nhưng thực tế, cậu ấy sống không được mấy ngày hạnh phúc. Ông chủ thì thờ ơ với cậu, bà chủ thì xem cậu như quân cờ, từ nhỏ cậu chưa từng được hưởng chút ngọt ngào nào. Sau lại ra nước ngoài, vừa định bắt đầu cuộc sống mới tốt hơn, lại biết chân tướng thân thế của mình, những năm tháng tốt đẹp đều dùng để báo thù.”

Diệp Nghi nhất thời không nói ra lời. Giọng Lý Hằng mang theo chỉ trích, nhưng cô lại không tài nào tức giận được.

Lý Hằng tiếp tục nói: “Có lẽ cô cảm thấy, cậu xem chuyện báo thù quan trọng hơn cô. Đợi sau khi cậu chủ giao hết toàn bộ Quý thị cho cô, cô sẽ tình nguyện nhận ra rằng, ở trong lòng cậu, rốt cục cái gì mới là quan trọng nhất. Trước mắt, Diệp Sóc, Hàn Thiệu Thành đều bị hạ bệ rồi, có cổ phần công ty của cậu, họ Diệp tuyệt đối an toàn.”

Nói xong, ông đứng phắt dậy: “Cô chủ, tâm nguyện xưa giờ của cô, là rời bỏ cậu chủ, bảo vệ họ Diệp bình an. Hiện tại đã thành sự thật, hy vọng cô có thể cảm thấy hạnh phúc. Tôi nghĩ, đây cũng chính là nguyện vọng duy nhất của cậu.”

Diệp Nghi ngồi yên tại chỗ, nhìn chằm chằm ly nước trước mắt. Bước chân Lý Hằng nện thùng thùng xuống đất, dẫn đến nước trong ly gọn sóng theo.

Rắc, ông xoay nắm cửa.

Cửa mở, gió lùa vào.

“Lý Hằng.” Diệp Nghi đưa lưng về phía ông, gọi, “Chuyện Quý Thừa muốn làm, tôi sẽ thay anh ấy hoàn thành. Chú có cách gì không?”

Đội tiếng gõ ngừng lại, đã qua buổi trưa. Diệp Nghi lật lại bản kế hoạch lần nữa: “Đầy đủ như vậy, chú chuẩn bị mất bao lâu?”

Lý Hằng mỉm môi: “Bắt đầu khi cậu chủ tính toán chuyển nhượng cổ phần công ty.”

Diệp Nghi đóng bản kế hoạch lại, bật cười: “Cho nên, vừa rồi chú mắng tôi chỉ là kẻ khích tướng, làm tôi hoàn toàn tỉnh ngộ, chủ động đề nghị bán mạng cho Quý thị?”

Lý Hằng ho khan, “Cậu chủ còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, tâm trạng tôi không tốt, cũng có chút bất bình thay cậu ấy. Muốn chém muốn giết, cô cứ tự nhiên.”

“Chú nói không sai.” Diệp Nghi lắc đầu, “Nhưng chú không sợ chọc tôi nổi giận, thật sự buông tay mặc kệ, thì chú phải làm sao?”

“Không phải còn có thứ kia sao.” Lý Hằng chỉ vào đồng thùng ở góc tường, “Cậu chủ đã dạy, phải vừa đâm vừa xoa. Cứng rắn trước, không được thì mềm mỏng cảm hóa, tranh thủ cơ hội kế tiếp.”

“... Vậy đó rốt cục là thứ gì?”

“Cô chủ lúc rảnh rồi có thể từ từ xem.” Lý Hằng cười bí hiểm, đứng dậy từ biệt, “Tôi sẽ dựa theo lời nói vừa rồi, đi chuẩn bị trước.”

Sau khi Lý Hằng ra về, Diệp Nghi đi men theo tường một vòng, cuối cùng vì quá tò mò, cô ngồi xếp bằng xuống trước chiếc thùng thứ nhất, mở ra.

Trong thùng đầy quần áo, là quần áo trẻ con. Diệp Nghi nhẹ nhàng lấy ra, cái nào cũng lật. Cái nào cũng được gói cẩn thận trong bao, rõ ràng chưa từng mở ra, vẫn còn nguyên nhãn mác giá tiền.

Đầy tháng, nửa tuổi, thôi nôi, cho đến ba tuổi, lúc đầu còn có đồ bé trai bé gái, sau đó thì toàn là đồ con gái. Xuân hạ thu đông, đủ mọi kiểu dáng. Ngón tay Diệp Nghi bắt gấc run nhẹ. Bao bì phát ra một loại tiếng động nhỏ, tựa như trái tim yếu ớt của cô.

2012, 2013, 2014, ngày tháng trên tờ giấy nhỏ bắt đầu từ lúc cô mang thai, mỗi tháng vài lần, vẫn liên tục đến trước khi Quý Thừa bị thương. Hóa ra, anh còn mong chờ đứa bé ra đời sớm hơn cả cô.

Dọn dẹp từng món vào xong xuôi, cô lại nhìn sang thùng thứ hai. Cả một thùng kết quả kiểm tra thai kỳ, là báo cáo thai kỳ của cô. Từ lần đầu tiên bắt đầu kiểm tra, siêu âm, thử máu, ngoại trừ bản ghi chép cứng nhắc, còn có đề nghị chăm sóc cô chưa từng nhìn thấy, thậm chí còn có thực đơn ăn uống mỗi ngày.

Mỗi một trang, đều có chú thích do Quý Thừa tự viết: ‘Cô ấy không thích ăn cà rốt sống, chiên thành cà rốt lát’, hoặc là, ‘Cà rốt trong nhân bánh chèo, phải không có mùi vị, bằng không sẽ nôn.’

Cộp.

Giọt nước mắt cực lớn rơi xuống thế chữ quen thuộc, làm nhòe đi nét mực năm xưa. Tận sâu trong lòng giống như có thứ gì đó bị xé rách. Diệp Nghi chưa từng thống hận mình ngu xuẩn và tự ti như bây giờ.

Sâu trong nội tâm, cô vẫn luôn cảm thấy mình không xứng với Quý Thừa. Cho nên, cô như con rùa rút cổ, chỉ cần Thượng Vi xuất hiện, hoặc là phát hiện ám chỉ nhỏ nhặt, liền rút vào mai rùa, tự hỏi nên trốn chạy thế nào. Hình như chỉ có như vậy, cô mới có thể bảo hộ chính mình ở mức cao nhất. Nhưng cô không biết, cô bảo vệ bản thân, đối với người khác là tổn thương rất nhiều.

Trong chiếc rương thứ ba là bệnh án của Quý Thừa. Thời gian cô không ở bên, anh lại có thể đi khám tâm lý suốt ba năm. Bệnh án chất đống trong thùng, bên trong túi lớn đều là bút ghi âm.

Diệp Nghi lấy một cái ra, nhấn nút phát. Đèn đỏ bật sáng, tiếng ghi âm rào rạt một lát rồi vang lên tiếng nói đàn ông xa lạ: “Anh Quý, tôi là bác sĩ, không phải thân tiên. Anh không nói lời nào, tôi không có cách tiến hành trị liệu.”

“Thôi miên cần tôi phải nói sao?”

Diệp Nghi giật mình. Tiếng nói của Quý Thừa lại có thể lạ lẫm đến vậy. Nếu không phải trên bệnh án ghi tên của anh, cô không cách nào nhận ra, đây rốt cục có phải Quý Thừa hay không.

Anh luôn lạnh nhạt thờ ơ, trong lễ độ lộ ra vẻ hờ hững. Mà trong đoạn ghi âm này, giọng anh khàn khàn mỗi một, giống như người đi bộ một mình trong sa mạc rất lâu, đau khổ tìm nguồn nước: “Không cần trị liệu khác, giúp tôi ngủ một lúc, được không?”

“Thôi miên không phải áp dụng được ở mọi tình huống. Anh Quý, chúng ta cần tiến hành trao đổi. Nếu không thể phát hiện được căn nguyên vấn đề, cái gọi là trị liệu chỉ có thể là bên ngoài, ngoại trừ anh muốn cả đời ngủ trên ghế trị liệu của tôi.”

“Căn nguyên vấn đề? Rất đơn giản, vợ tôi từ bỏ tôi. Nhưng bác sĩ à, tôi e rằng không có cách nào giải quyết.”

“Tại sao vợ anh lại bỏ anh?” Bác sĩ không để ý đến lời châm chọc của anh, “Cái gọi là vứt bỏ cũng không phải căn nguyên, anh không ngờ cô ấy sẽ bỏ anh, kết quả này anh không thể tiếp nhận, đây mới là căn nguyên. Anh Quý, anh cho rằng, vợ anh tại sao lại bỏ anh?”

Sau khi im lặng hồi lâu, Quý Thừa bật cười một tiếng: “Cô ấy không yêu tôi, tôi muốn ép cô ấy phải yêu tôi.”

“Hai người kết hôn năm năm, gần đây mới phát sinh mâu thuẫn này?”

Anh lại cười: “Mâu thuẫn đã tồn tại từ lâu, nhưng trước kia cô ấy không thể rời khỏi tôi, sau này thì có thể.”

“Đã có thay đổi gì?”

“Giữa chúng tôi có giao dịch, giao dịch kết thúc rồi.”

Lần này đổi lại là bác sĩ im lặng. Hồi lâu, anh ta nói: “Tôi có thể giải thích lại là giữa hai người vốn không có tình yêu, thậm chí từng đồng ý ly hôn, nhưng sau đó lại...”

“Sau này, cô ấy không có tình yêu với tôi, chỉ là tôi yêu đơn phương cô ấy... Bác sĩ, vấn đề này, anh có thể giải quyết không?”

“...”

“Bác sĩ, hiện tại có phải anh đã cảm thấy, trực tiếp thôi miên cũng là một cách?”

Lúc A Phi đi vào, Diệp Nghi đưa lưng về hướng cửa, ngồi giữa một đống hỗn độn. Chị ấy vội vàng vọt đến: “Cô làm gì vậy! Dưới đất lạnh lắm, mau, mau đứng lên!”

Diệp Nghi ngơ ngác quay đầu nhìn chị, phảng phất như không nghe thấy gì. Bộ dạng ngẩn ngơ của cô dọa A Phi sợ hãi: “Cô làm sao vậy, cô ơi, cô đừng làm tôi sợ...”

“A Phi...” Diệp Nghi mơ màng nhìn chị, lại cúi đầu nhìn bút ghi âm trong tay, “Tại sao, tại sao anh ấy không nói cho tôi biết...”

A Phi nhìn rõ thứ trên đất, thờ dài; “Lý Hằng này đúng là... Cô chủ, cô cũng đừng nghĩ nhiều. Cậu chủ có khó xử của cậu ấy, bà chủ quá mạnh, lại bẩm sinh đa nghi, cậu chủ đối tốt với cô, sẽ khiến bà ấy cảnh giác, rồi gây bất lợi cho cô. Cậu chủ là vì muốn bảo vệ cô chu toàn...”

Lạch cạch, chiếc bút ghi âm rơi xuống đất. Căn phòng rộng như vậy, nổi bi thương ngưng tụ bị âm thanh này đánh nát, vỡ vụn đầy đất.

Diệp Nghi òa khóc: “Vì tôi, lại là vì tôi. Lần nào cũng vậy, anh ấy đều là vì tôi... A Phi, anh ấy hận tôi đúng không? Tôi cũng căm hận chính mình...”

A Phi ôm cô vào lòng: “Cô chủ, cậu sao có thể hận cô được, người cậu yêu nhất chính là cô mà.”

Mặt sàn lạnh băng, bút ghi âm vẫn còn phát ra tiếng: “Dù cả đời phải ngủ trên ghế trị liệu cũng chẳng là gì. Chỉ cần tôi ngủ, tôi có thể nhìn thấy cô ấy dù chỉ một chút.” Quý Thừa khẽ cười, “Có thể được nhìn thoáng qua, cũng rất tốt.”

Quý Thừa, em ở đây. Sau này, em chẳng đi đâu hết. Em sẽ chăm sóc tốt con của chúng ta, giúp anh hoàn thành tất cả tâm nguyện còn dang dở.

Bà Quý và Thượng An Quốc sẽ nợ máu trả máu, anh hãy mau mở to mắt nhìn xem, chỉ nhìn một cái thôi, được không?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 67

Diệp Nghi thay quần áo xong, A Phi trở mắt nhìn; “Cô, cô mặc như vậy... thật đúng là rất giống nữ cường nhân nha.”

Diệp Nghi nhìn người phụ nữ trong gương. Váy âu công sở, tóc búi cao, trang sức trang nhã thoáng sắc bén. Cô nhú mày: “Có phải trông dữ lắm không?”

“Dữ một chút tốt mà!” A Phi đáp vội, “Dù sao cũng là đến Quý thị, đi vào lòng địch, không hung dữ sẽ dễ dàng bị hiếp đáp!”

Diệp Nghi mặt không biến sắc nhìn A Phi chăm chăm, cho đến khi mặt chị trắng bệch: “Cô, hiện tại cô đúng là có hơi dọa người...”

Diệp Nghi phì cười, cúi đầu cầm lấy tay A Phi: “Yên tâm đi, tốt xấu gì tôi cũng từng học khoa quản trị kinh doanh, lại dọa người như vậy, sẽ không bị hiếp đáp đâu.”

A Phi vỗ ngực: “Cô, nhìn thấy cô như vậy, cảm thấy càng ngày càng giống với cậu chủ.”

Diệp Nghi xoay đầu lại nhìn vào gương. Trong gương, người kia lạnh lùng nhìn lại cô, ánh mắt người đó tối tăm, quanh quẩn đậm đặc.

Diệp Nghi âm thầm kinh hãi. Có người nói, vợ chồng chung sống lâu ngày, diện mạo cũng thay đổi càng ngày càng giống nhau. Cô lúc trước cảm thấy câu này thật quá vô lý. Nếu thật có thể ngày càng giống nhau, hình như người bất lợi vẫn là Quý Thừa.

Hiện tại xem ra, điều phát sinh biến hóa có lẽ không phải diện mạo, mà là tính cách, thậm chí là thần thái. Vào thời điểm cô không biết, Quý Thừa dần hóa thành một bộ phận trong cơ thể cô, nhập vào xương tủy, không thể tách lìa.

Cộc cộc cộc, có người đến.

A Phi mở cửa ra, Lý Hằng bước đến: “Luật sư đến rồi, cô chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi.” Diệp Nghi đối diện với gương nói, “Đi thôi.”

“Tôi tin tưởng cô, cậu nhất định cũng như vậy.” Lý Hằng nhìn Diệp Nghi, “Nhớ không lầm thì bộ đồ này là do cậu chủ đích thân chọn cho cô. Cô mặc

nó, tựa như cậu đang ở bên cạnh, nhất định sẽ được như ý nguyện.”

“Đây là do cậu chủ chọn à?” A Phi trố mắt, “Cậu mà đi mua sắm à?”

“Đúng vậy, lúc cô chủ bảo vệ luận án tốt nghiệp.” Tầm mắt Lý Hằng bỗng xa xôi, “Lúc ấy A Phi về quê thăm người thân, là tôi đã đi cùng cậu chọn cho cô.”

Chuyện này, Diệp Nghi nhớ rất rõ.

Giữa hè, Diệp Nghi cuối cùng cũng sắp tốt nghiệp. Mọi người bên cạnh càng lúc càng bận rộn. Điện cuồng làm luận văn, tiếp tục học lên, chuẩn bị xuất ngoại, xin việc, tất cả mọi người giống như con quay, càng chuyển càng nhanh, duy nhất mình cô không có việc gì làm.

Cô có thể làm gì chứ? Ngày trước, cô còn thể thể giả dạng đi làm công xung quanh, nhưng sau khi kết hôn với Quý Thừa, khắp Macao không ai không biết thân thế của anh. Con gái họ Diệp, vợ Quý Thừa, còn có ai dám thuê cô? Mà quan hệ của Quý thị và Diệp thị, lại bị một trạng thái kỳ lạ vây quanh, đi đâu cũng sẽ có người đề phòng.

Cô định tiếp tục học lên, nhưng Macao thật sự quá nhỏ, ánh nhìn cùng nước bọt của bạn học cũng có thể dìm chết cô. Cô còn định đưa mẹ ra nước ngoài, nhưng Quý Thừa hình như không quá ủng hộ. Anh đã giúp cô rất nhiều, cô không còn mặt mũi nào yêu cầu thêm gì nữa.

Nghe nói, cô ở trên mạng được bầu thành ‘một trong mười cô gái may mắn nhất nước’. Cờ nào châm chọc, khiến người ta phải thôn thức.

Một buổi chiều chán ngán, Diệp Nghi hoàn toàn giải quyết hết luận văn, bắt đầu chuẩn bị quần áo để lên bảo vệ. Lại thật buồn cười, cô học khoa quản trị kinh doanh, còn dính dáng đến hai nhà giàu có hàng đầu, lại có thể không tìm được bộ đồ nào ra hồn.

Trước khi gặp Quý Thừa, cô làm thuê khắp nơi, chỉ có thể mặc áo thun. Sau khi gặp được Quý Thừa, cô đi ngoại giao khắp nơi, trong tủ toàn lễ phục dạ hội. Bộ đồ hoàng đế duy nhất, vẫn là vừa mới đậu đại học, mẹ cô mua làm quà tặng cô.

Bộ quần áo kia cô chỉ mặc đúng một lần cho mẹ xem, rồi cất vào tủ. Diệp Nghi trong lòng rất rõ, ngoại trừ trở về cúi đầu với cha mình, nếu không đời này, họ không có cơ hội tìm được công việc mặc đồ công sở.

Không ngờ, lúc cách đây bốn năm, bộ quần áo cất ở đáy tủ này lại phát huy công dụng. Dù sao cũng nhàn rồi không làm gì, Diệp Nghi liền mặc thử nó, ở trước gương quay qua quay lại ngắm nhìn. Kiểu dáng bình thường, may mà cô gầy, nhìn cũng không đến nỗi.

Khụ, cô háng giọng, cúi người một cái trước gương, lộ ra tám cái răng tiêu chuẩn, xem phía sau như có màn hình, giờ tay chỉ trỏ.

Khi Quý Thừa trở về nhà, nhìn thấy chính là tư thế tiêu chuẩn này. Nụ cười của Diệp Nghi đông cứng, bàn tay xấu hổ buông thõng khỏi đó, quơ quơ: “À, anh về rồi.”

Quý Thừa ngạc nhiên chốc lát, nắm tay để lên miệng, tăng háng một cái: “Mấy tòa? Anh thâu hết.”

Diệp Nghi về mặt khổ sở: “Giống môi giới bất động sản, đúng không?”

Ánh tà dương dịu nhẹ, chiếu vào gương mặt Quý Thừa, như toát ra ý cười: “Có việc gì?”

“Bảo vệ luận văn.” Diệp Nghi nhúc nhúc đầu, ngẩng lên nhìn xung quanh, “Nhà bếp chắc chưa nấu cơm đâu, để em đi giục họ.”

Quý Thừa gần đây về nhà rất sớm, cô không thích ứng lắm

Quý Thừa giữ cô lại: “Anh không đói.” Đánh giá một lúc, anh xoa đầu cô, “Mới chớp mắt em đã tốt nghiệp rồi. Trưởng thành rồi.”

Cô vì sao lại cảm thấy, ánh mắt của Quý Thừa làm người ta sờn gai ốc? Tựa như nhìn con heo nhiều mỡ, ngấm ngấm chuẩn bị bắt cô nấu canh. Trong lúc kích động, cô nói bậy bạ: “Đúng vậy đúng vậy, anh xem em cũng cao hơn rồi, bộ này có hơi chật.”

Quý Thừa trực tiếp đem tay cô vòng quai khuấy tay anh: “Đi nào, đi mua bộ mới.”

“Không cần không cần, Quý Thừa, em không phải có ý đó...”

“Bác Trần, chuẩn bị xe.”

Trên đường đi, cô liều mạng giải thích: “Em thật sự không phải có ý đòi anh mua đồ mới mà, anh xem bình thường em cũng không mặc...”

Quý Thừa không thêm ngừng đầu: “Sau này sẽ mặc.”

“Thật sự bộ đồ kia không chật, vừa rồi em nói lung tung thôi.”

“Em muốn mặc đồ đó ra ngoài, để anh bị người người chê cười à?”

“Không phải! Em chính là cảm thấy nhận thứ gì của anh thì không nên... Không không, em không phải nói anh thiếu tiền! Anh nhất định đường hiểu lầm...” Càng nói càng lung tung.

“Diệp Nghi.” Quý Thừa đột nhiên ngừng đầu, im lặng nhìn cô, “Em không muốn nhận đồ của anh?”

“Ừ.” Cô gật đầu, “Em đã nhận nhiều quá rồi, nhận nữa sẽ làm anh mệt mỏi.”

Tròng mắt sâu và đen của Quý Thừa lạnh đi vài độ: “Về sau không được nói như vậy nữa.” Nói xong, liền quay đầu nhìn ra ngoài xe, không để ý đến cô nữa.

Giận rồi? Diệp Nghi lui về một góc, lặng lẽ tự hỏi: Rốt cuộc câu nào nói nhầm chứ?

Quý Thừa giống như đang giận dữ cô. Hành vi ngây thơ như vậy, thật sự không giống phong cách của anh. Chỉ là, anh lại ngồi như phỗng ở trước phòng thử đồ, mặt tỉnh bơ không nói một lời, còn có thể vì sao chứ?

Diệp Nghi im như thóc, chỉ có nhân viên bán hàng cười đến run rẩy cả người: “Dáng cô đẹp lắm, khí chất là khôi bản, hiệu quả mặc vào phải nói ngay cả người mẫu của chúng tôi cũng không bằng.”

Một bộ trang phục, cũng đủ tiền thuốc nửa tháng cho mẹ cô, còn không bằng lấy mạng. Diệp Nghi trong lòng yên lặng bổ sung thêm.

Vừa định thay ra, Quý Thừa lại đứng lên đi tới: “Cảm thấy thế nào?”

“Rất đẹp, chỉ là có hơi...” nhìn sắc mặt chuyển biến tốt hơn của anh, Diệp Nghi nuốt chữ ‘đắt’ xuống, đổi thành, “Bỏ.”

“Cô à, bộ này dùng cách cắt lập thể thịnh hành nhất, cũng không phải bó sát, chỉ là vô cùng vừa người, có hiệu quả thu hút, dáng người cô thoát nhìn rất đẹp, vừa dịu dàng vừa có khí chất, rất hợp với cô.”

Quả thật, rào trước đón sau, Quý Thừa lại nhìn chăm chăm cô. Giờ phút này, màu mắt tối đen của anh càng sáng quắc, dưới ánh đèn, càng như đá quý, ấm nóng.

Diệp Nghi bất giác đỏ mặt hơi lạnh. Sau một hồi, kiên trì hỏi: “Ồ, anh cảm thấy...”

Quý Thừa đỡ vai cô, để cô nhìn vào gương, đem cô áp sát vào người anh. Nhân viên bán hàng biết điều lui xuống. Ánh mắt giao nhau trong gương, đáy mắt thâm trầm của Quý Thừa lóe lên ánh sáng rạng rỡ: “Anh cảm thấy đẹp lắm.”

Anh cúi đầu, nghiêm túc kề sát tai cô: “Vô cùng xinh đẹp, làm cho người ta muốn cưới ra.”

Diệp Nghi ngây người hai giây, rồi nhảy phốc sang một bên, nhìn xung quanh: “Anh... em, em đi thay đồ!”

Cô mở cửa phòng thay đồ, nhảy vào như chú thỏ. Cô và Quý Thừa tuy đã kết hôn hai năm, nhưng sống chung vẫn vô cùng trong sáng. Anh anh anh... Anh bị sao vậy?!

Rầm.

Vừa định thần một chút, cửa phòng thay đồ lại bị người nào đó mở ra, Quý Thừa lách mình chui vào, trở tay khoá trái cửa. Diệp Nghi lui mạnh về sau, lưng va vào tường.

“Chị Quý?” Cô nhân viên ở bên ngoài gọi, “Chị thay xong chưa? Có cần hỗ trợ không?”

Diệp Nghi thật muốn kêu cứu mạng, nhưng Quý Thừa nhàn nhã đứng ở cửa, cái gì cũng không liên quan, đôi mắt đen láy như cười như không nhìn cô. Cô ngược lại thấy gương, đành nói: “Không... có chuyện gì, chị đừng, đừng vào đây.”

Cô nhân viên dường như hơi ngần ra: “Được, vậy tôi lui ra trước, chị có cần gì thì gọi tôi nhé.”

Quý Thừa thoát nhìn vô cùng hồ hởi: “Đuổi mọi người đi hết, em muốn để anh làm gì?”

“Em muốn để anh lặng lẽ ra ngoài!” Cô thấp giọng, “Đây là phòng thay đồ nữ đó, anh định ngهنh ngang đi ra ngoài ư?”

Anh ra về tất nhiên: “Vợ anh trong này thay quần áo mà, thì có sao?”

“Anh...” Diệp Nghi đỏ mặt không nói nên lời, “Hôm nay anh sao lại thế này!”

“Không sao hết, chỉ là phát hiện em đã trưởng thành rồi.” Anh nhỏ giọng cười cười, tiến lên từng bước, “Lúc biết em, em vẫn là một thiếu nữ, hiện giờ đã biến thành phụ nữ rồi. Một phụ nữ rất quyến rũ.”

Diệp Nghi trợn mắt há hốc, như thế nào cũng không tin được những lời này xuất phát từ miệng của Quý Thừa. Anh rất tự nhiên chạm vào mặt cô, hơi cúi người, cách cô ngày càng gần, ngày càng gần: “Rất nhiều chuyện không thể làm, hiện giờ cuối cùng cũng có thể làm rồi.”

Môi Quý Thừa thật ấm áp, thoát nhìn không giống với vẻ ngoài lạnh băng của anh. Nụ hôn của anh cũng rất nhẹ, nhẹ tựa lông vũ, từng chút phát qua nơi mềm mại nhất ở đầu quả tim, có hơi mềm, cũng có chút ngứa.

Anh còn cười cười với cô: “Diệp Nghi, nhắm mắt lại.”

Diệp Nghi như bị trúng bùa ngải, ngoan ngoãn nhắm mắt, đắm chìm trong thứ ánh sáng bảy màu lung linh quyến luyến dịu dàng này. Cô không biết nụ hôn này lúc nào mới chấm dứt, trong lúc ngẩn ngơ, chỉ cảm nhận Quý Thừa ôm chặt lấy cô: “Diệp Nghi, anh nghe A Phi nói, em muốn xuất ngoại?”

“Ừm.” Trái tim đập mạnh như vọt ra khỏi lồng, cô khó khăn bật ra một câu: “Ồ đây người biết em nhiều lắm, không có cách nào tìm được việc làm. Em nghĩ, xuất ngoại có thể sẽ khác.”

“Em muốn có công việc?”

“Em dù gì cũng phải đi làm mà, không thì sau này phải làm sao?”

Cái ôm của Quý Thừa đột nhiên cương cứng, Diệp Nghi chợt ý thức được, mình đang nói đến tương lai sau khi ly hôn. Kết hợp cùng bầu không khí lúc này, nói chuyện đó vô cùng kỳ lạ.

Cô vội sửa miệng: “Tốt xấu gì em cũng học bốn năm quản trị kinh doanh, muốn áp dụng kiến thức vào công việc thôi, không thì quá đáng tiếc.”

“Cho anh chút thời gian, để anh sắp xếp cho, được không?” Quý Thừa để cằm lên đỉnh đầu cô, khẽ nói. “Nhưng mà, đừng xuất ngoại.”

“Vì sao?”

“Anh sợ em đi rồi sẽ không quay trở lại.” Anh cười nhạt, giọng nói có chút chua xót, “Anh đã không còn thói quen một mình nữa. Em đừng bỏ anh lại một mình.”

Ánh sáng trong phòng thử đồ sáng dễ chịu, cộng thêm tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương, tựa như có người ở bên tai thầm thì. Diệp Nghi được Quý Thừa ôm vào lòng, gương mặt là có thể nhìn thấy cổ anh. Dưới ánh sáng vàng nhạt, làn da trắng lại càng sáng bóng.

Có lẽ bị cảnh tượng bây giờ thu hút, ma xui quỷ khiến thế nào mà vô lại đáp: “Dạ.”

Chiếc ôm của Quý Thừa đột nhiên siết chặt, giống như muốn khảm cô vào cơ thể mình: “Em muốn đi làm thì đến công ty, muốn làm gì thì làm đó. Nhưng, cho anh chút thời gian. Diệp Nghi, đợi anh điều chỉnh toàn bộ xong xuôi, thứ em muốn, anh sẽ cho em.”

Bộ đồ công ở đó, sau khi cô bảo về xong luận án thì cất vào tủ, không mặc qua lần nào nữa. Mà hiện tại, cô lại phải mặc nó, đi giành lại tất cả mọi thứ vốn thuộc về Quý Thừa.

Trong nhiều năm như vậy, số lần Diệp Nghi đến Quý thị có thể đếm trên đầu ngón tay. Trước kia, mỗi lần cô đến, cô biết Quý Thừa luôn ở bên trong. Bất luận nơi này có bao nhiêu sự thù địch, là hoan nghênh hay không chào đón mình, chỉ cần anh ở đây, cô sẽ không còn sợ hãi. Nhưng mà lúc này, chỉ còn lại mình cô.

Cộp cộp cộp, tiếng giày cao gót gõ lên mặt sàn đá cẩm thạch lạnh băng, phát ra tiếng giòn tan, mỗi một tiếng đều mệnh mông vô ngần.

“Cô, cô có khí thế lắm.” Lúc chờ thang máy, Lý Hằng nói thầm với cô.

Khoảnh khắc từ cửa bước vào, vô số người xếp hàng hai bên, cô sợ ánh mắt dán chặt lên người cô, mà điều cô có thể làm, chỉ có bốn chữ lúc trước Quý Thừa dạy cô: Nhìn không chớp mắt.

Lúc đó, là lần đầu tiên anh đưa cô đi dự tiệc, thiếu chút nữa bị từng ánh mắt soi mói nóng rực nướng chín: “Rất nhiều người đang nhìn em. À không, mấy cô gái đẹp hình như đang nhìn anh. Anh không khó chịu à?”

Anh mặt không biến sắc: “Nhìn không chớp mắt, ai thích nhìn cứ để họ nhìn.”

Cửa thang máy ding một tiếng mở ra, Diệp Nghi liếc mắt với Lý Hằng, nhẹ nhàng nói: “Ai muốn nhìn cứ nhìn.”

Lý Hằng thầm rùng mình. Cô chủ tính tình luôn tốt, sao mà khi cậu chủ ngã xuống, cô ấy thoát cái biến thành phiên bản của cậu chủ?

Phòng họp, người ngồi nghiêm chỉnh đầy phòng. Thấy cô bước vào, bà Quý trực tiếp nhếch mày: “Đội bảo an làm ăn kiểu gì không biết, Quý thị là cái chợ à, ai muốn vào là vào?”

Đứng thẳng ở vị trí chính giữa bàn hội nghị, Diệp Nghi chậm rãi nhìn lướt qua nhóm cổ đông chân mày nhíu chặt, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người bà Quý.

Cô mỉm cười: “Hoá ra, các cổ đông của Quý thị đều nói chuyện như vậy với chủ tịch. Không có quan niệm cấp bậc như thế, chẳng trách hiện giờ đang trên

bờ vực phá sản.”

Mọi người tái mặt. Mối bà Quý run run, sắc mặt từ trắng chàm rồi hoá xanh: “Cô nói cái gì, cái gì?”

“Trước khi Quý Thừa bị thương, đã chuyển tất cả cổ phần ấy đứng tên sang cho con gái của chúng tôi. Anh ấy ghi rất rõ, trước khi con gái tôi đủ mười tám tuổi, quyền biểu quyết của số cổ phần này đều do người nuôi nấng, cũng chính là tôi đây, được đại diện. Luật sư Cao, phiên ông đưa ra các giấy tờ liên quan phát luật.”

Lý Hằng cùng luật sư phát văn kiện ra, nhóm cổ đông lập tức nổ tung.

“Đây... Đây là?”

“Muốn cho con gái nhà họ Diệp quản lý Quý thị?”

“Điên rồi, Quý Thừa điên rồi!”

Cộc cộc cộc.

Diệp Nghi cầm một xấp giấy tờ lên, dùng sức gõ mạnh xuống bàn. Xung quanh nhất thời im lặng, cô bình tĩnh nói: “Mọi người không quen nhìn tôi, hoặc là có nghi ngại gì với tôi, hay muốn mở cuộc họp cổ đông, thử xem có thể bãi miễn chức vụ của tôi hay không, tôi lúc nào cũng xin đợi.”

Ai cũng không nghĩ tới, người phụ nữ này lại có thể trực tiếp đến mức này. Nhóm cổ đông nhất thời im lặng. Diệp Nghi kéo ghế chủ tịch ra, ngồi xuống: “Nếu nhất thời chưa mở được cuộc họp bãi miễn, chỉ bằng thảo luận việc chính trước.”

Cô chuyển hướng sang Thượng An Quốc với vẻ mặt cao thâm kia, mỉm cười nói: “Hai mươi triệu đô vay Thượng thị sẽ phải trả lại. Theo tôi được biết, trong ngân sách chúng ta không còn tiền. Trả không được thì Quý thị phải phá sản. Nhưng mà, có người chờ ngày này, cũng chờ vô cùng vất vả rồi. Ông nói có phải không, ông Thượng?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Chương 68

Diệp Nghi nhìn chằm chằm Thượng An Quốc, cười nhẹ nói: “Có người chờ Quý thị phá sản, chờ vô cùng vất vả rồi. Bác nói có đúng không, bác Thượng?”

Mọi tiếng động như ngừng lại. Trong phòng họp, từng ánh nhìn như sóng mây quý quyết, có người nhìn chằm chằm Thượng An Quốc, có người thì nhìn chằm chằm Diệp Nghi, còn có vài người nhìn bà Quý, nhưng càng nhiều hơn những ánh nhìn cứ đảo qua đảo lại giữa họ.

Mắt Thượng An Quốc tối lại: “Cô Diệp đúng là thích nói đùa.”

“Nói đùa à?” Diệp Nghi chống cằm, đầu nghiêng nghiêng: “Có lắm người đợi xem trò cười của Quý thị đấy, có gì bác Thượng phải phủ nhận sự thật.”

Sắc mặt Thượng An Quốc càng lúc càng khó coi. Nhiều người trông chờ Quý thị xảy ra vấn đề là đúng, ông vội vã phủ nhận, quả thực có hơi giấu đầu lòi đuôi.

Diệp Nghi cũng không đợi ông thanh minh, trực tiếp mở văn kiện trước mặt ra: “Tôi còn nhớ, dự án vay tiền của Thượng thị, là được thông qua dưới tình huống Quý Thừa vắng mặt tại cuộc họp hội đồng quản trị. Hiện giờ tôi muốn hỏi một chút, đáp ứng với điều kiện hà khắc như vậy của Thượng thị, lúc ấy các vị nghĩ gì?”

Lật giờ tài liệu, cô nói: “Lỗ hổng tài chính của Quý thị là lâu dài, kỳ hạn mượn tiền của Thượng thị lại chỉ có một tháng ngắn ngủi. Thời điểm chấp nhận vay tiền, chắc các vị đã biết, Quý thị không có khả năng xoay sở ra số tiền đó trong vòng một tháng. Nhưng mặc dù vậy, đề án này vẫn được thông qua. Chẳng lẽ, các vị đối với chuyện này đã có đối sách khác?”

Thành viên trong hội đồng quản trị nhìn nhau, ai cũng không nói lời nào.

Bà Quý cười lạnh: “Chẳng lẽ cô Diệp đây đã quên, lỗ hổng hai mươi triệu kia là làm sao mà có? Cũng đúng, hình như là họ Diệp âm thầm đâm sau lưng, làm cái gì mà thanh tra sòng bạc, ngay sau đó lại rút lại lời hứa cho chúng tôi vay tiền, mới khiến Quý thị rơi vào tình cảnh như hiện nay! Nếu không phải đến đường cùng, ai lại muốn chấp nhận điều kiện khác khe đó?”

“Cho nên, bác gái cũng biết điều kiện cho vay tiền của Thượng thị hà khắc sao?” Diệp Nghi như cười như không, lại nói: “Bác Thượng là thành viên hội đồng quản trị của Quý thị, dưới tình huống biết rõ không thể quay vòng tiền được, đưa ra điều kiện trong một tháng phải trả hết, đây được gọi là hành vi gì? Sao thế nào tôi cũng cảm thấy, Thượng thị là muốn mượn số tiền này, cố ý hãm hại Quý thị phá sản vậy?”

Lần này lại đưa đến náo nhiệt. Diệp Nghi biết, mình đã đâm trúng chỗ hiểm rồi. Đây là bước đầu tiên trong kế hoạch mà cô đã bàn bạc với Lý Hằng: ly gián.

Mục đích Thượng An Quốc cho vay tiền vô cùng rõ ràng: nắm giữ Quý thị. Nếu ông ta thật sự muốn giúp đỡ, tuyệt đối sẽ không đưa ra kỳ hạn trả tiền hoàn toàn không có khả năng thực hiện.

Lý Hằng đã phân tích như vậy: “Thượng An Quốc đã sớm tính toán hết rồi, kỳ hạn một tháng, Quý thị chắc chắn không trả tiền được, đến lúc đó nếu không muốn phá sản, chỉ có thể tiếp tục tái cấp vốn.”

Diệp Nghi hiểu ra: “Đến hạn mà Quý thị vẫn chưa trả tiền, Thượng An Quốc sẽ đề nghị tái cấp vốn, miễn trừ nợ nần, nhưng đổi lại, yêu cầu số tiền tương ứng đó xem như Thượng thị đầu tư vào, có cổ phần trong Quý thị!”

“Đúng vậy.” Lý Hằng gật đầu, “Như thế, tất cả ban quản trị của Quý thị, bao gồm cả bản thân cậu chủ, đều phải dâng tặng một phần cổ phần trong tay cho Thượng thị. Theo giá trị tương đương với hai mươi triệu đô, quyền điều hành của Quý thị hơn phân nửa phải thuộc về Thượng An Quốc.”

“Thật thâm độc mà.” Diệp Nghi cười lạnh, “Bấy này đến bấy khác, nhìn như ra tay giúp đỡ, thực tế là ngầm hại. Thượng An Quốc thủ đoạn thật hay.”

“Thành viên ban quản trị cũng không phải lũ ngốc, ai cũng không muốn để cổ phần công ty thất thoát không công.” Lý Hằng thờ dãi, “Nhưng họ cũng hết cách, bà Quý và Thượng An Quốc chắc chắn đã sớm ngầm đạt thành thỏa thuận rồi, lúc ấy cậu không ở đó, người khác lại có ít cổ phần, mặc dù đã nhìn ra, nhưng chỉ có thể giận mà không dám nói gì. Cô, sự tức giận của ban quản trị, chính là cơ hội của chúng ta.”

Hiện tại, Diệp Nghi dứt khoát đâm thủng cánh cửa sổ giấy này. Vì thế, cô liền cùng với các thành viên khác trong ban quản trị đứng vào phe đối lập với bà Quý và Thượng An Quốc.

So với Thượng An Quốc muốn thâm tóm lợi ích của Quý thị về nhà họ Thượng, thì vấn đề thân phận của Diệp Nghi liền có vẻ chẳng mấy may quan trọng. Quả nhiên, họ không còn cân nhắc đến chuyện thân phận họ Diệp của cô nữa. Toàn bộ ánh nhìn của ban quản trị đều lặng lẽ hướng về Thượng An Quốc, chờ đợi câu trả lời của ông ta.

Thượng An Quốc cười xòa: “Cô Diệp đúng là xử oan người tốt. Hai mươi triệu đô không phải là con số nhỏ, Thượng thị cũng là chấp vá lung tung, mượn món nợ lớn bên ngoài, mới có được số tiền này để Quý thị chữa cháy. Người ta cho tôi kỳ hạn cũng chỉ có một tháng, tôi muốn để Quý thị thư thả cũng không có cách nào. Trong chuyện này, tôi cũng gánh chịu mạo hiểm rất lớn mà.”

“Đúng là lòng tốt bị xem thành lòng lang dạ sói!” Bà Quý ở bên cạnh phụ họa theo, “Nếu Thượng thị không đem số tiền này ra, một tháng trước Quý thị đã phá sản rồi. Hiện giờ tốt xấu gì cũng tranh thủ được thời gian một tháng, oán giận người cho vay, đây là gia giáo của họ Diệp chăng?”

“Gia giáo của họ Diệp, chính là không thể quên tổ quên tông.” Diệp Nghi nhìn thẳng vào bà Quý, chậm rãi nói, “Hiện giờ tôi là đại diện cho con gái tôi mà lên tiếng, nó mang họ Quý. Bác gái, bác là đứng về bên kia à?”

Bà ta bị nghẹn đến đỏ mặt tía tai.

Thượng An Quốc lại tỉnh bơ như không: “Hiện tại không phải lúc để thảo luận trách nhiệm. Quá khứ đã qua đều là chuyện đã định rồi, bất luận có vừa lòng hay không, hợp lý hay không, giấy trắng mực đen đã ký, đều phải tuân thủ. Tôi còn chờ Quý thị trả nợ để còn mang trả người khác, bằng không Thượng thị cũng phải phá sản, cô Diệp, đừng làm tôi khó xử.”

“Hừm?” Diệp Nghi lơ đãng nói, “Không trả số tiền này, Thượng thị sẽ phá sản sao?”

Mắt Thượng An Quốc có một thoáng ngưng trệ, nhưng ông ta lập tức lấp liếm: “Cô Diệp đúng là thích nói đùa. Cũng không đến mức phá sản, nhưng phiền toái sẽ không nhỏ đâu.”

Diệp Nghi nhìn kỹ ông một lát, thần nhiên chuyển mắt: “Chỉ là, hiện tại Quý thị quả thực không đào đâu ra tiền. Bác Thượng, bác có đề nghị gì không?”

Khóe môi Thượng An Quốc hiện lên nụ cười: “Tôi đồng ý cấp vốn. Nếu Quý thị đồng ý dùng cổ phần đổi lấy...”

“Đợi đã.” Diệp Nghi cắt lời, “Bác là muốn bỏ quyền chủ nợ, đổi lấy cổ phần của Quý thị? Nếu như vậy, bác vẫn không lấy được tiền đâu. Chẳng phải bác mới vừa nói, Thượng thị đang đợi tiền mặt để trả nợ sao? Giờ lại không cần tiền mặt nữa à?”

Thượng An Quốc tự biết lỡ lời, nhất thời không nói được gì. Diệp Nghi cười cười, nói: “Cho nên, đề nghị này không thể được, tôi có một đề nghị khác, mọi người có muốn nghe hay không?”

Một giờ sau.

Diệp Nghi mặt không chút thay đổi ngồi vào trong xe: “Quay về bệnh viện.”

Lý Hằng về mặt căng thẳng: “Cô, sao rồi?”

Diệp Nghi chậm rãi nở nụ cười: “Thông qua rồi.”

“Thật sao?” Lý Hằng án ngực, “Ban quản trị đồng ý bán sông bạc sao? Thật sự là quá tốt rồi! Cô chủ, cô thuyết phục họ thế nào vậy?”

“Chỉ là theo lời chú nói thôi, ly gián. Ban quản trị đã sớm nhìn ra, bà Quý và Thượng An Quốc có âm mưu gây rối, hôm nay nói toạc việc này ra, mọi người liền công khai đứng về một phe. Chỉ cần là thứ bà Quý và Thượng An Quốc muốn, người khác sẽ phản đối. Cổ phần của họ nhiều thật, nhưng cũng không thể vượt qua khi mọi người góp lại cùng nhau.”

Lý Hằng gật đầu: “Trước mắt Quý thị chỉ có ba con đường để đi, tặng cổ phần cho Thượng An Quốc, bán đầu tư ở Đại Lục, hoặc là bán đi sông bạc. Thượng An Quốc đã có suy nghĩ muốn tăng số cổ phần trong tay từ lâu, bà chủ thì chỉ mong bán đầu tư ở Đại Lục đi, quay về kinh doanh sông bạc. Thành viên ban quản trị thì đối nghịch với họ, tự nhiên sẽ không chọn hai con đường kia, kết quả liền như chúng ta mong muốn, lựa chọn bán đi sông bạc.”

“Đây cũng chính là nguyện vọng xưa nay của Quý Thừa.” Cup mi ngã lưng về sau, “Anh ấy không thích kinh doanh sông bạc, luôn muốn thoát khỏi nó, trở về làm ăn ngay thẳng. Tôi sẽ giúp anh ấy toại nguyện.”

Lý Hằng im lặng hồi lâu không nói gì. Lát sau, ông mới nặng nề lên tiếng: “Cậu mà tính lại nhìn thấy được, nhất định sẽ rất vui.”

Ngực Diệp Nghi bỗng dưng co thắt, ngọt ngào sinh đau. Cô đưa tay lên xoa xoa, hít thật sâu vào: “Lý Hằng, chúng ta phải thành công.”

Lý Hằng ngồi thẳng lưng lên: “Cô chủ là nói... tình trạng tài chính của Thượng thị?”

“Đúng.” Diệp Nghi đáp, “Từ phản ứng của Thượng An Quốc cho thấy, lần này ông ta vì để khống chế Quý thị, quả thực đã mạo hiểm rất lớn. Số tiền hai mươi triệu kia, chắc phần lớn là do đi vay.”

Mắt Lý Hằng nhất thời sáng lên: “Cho nên...”

“Cho nên, chúng ta cứ tiến hành theo kế hoạch.” Diệp Nghi nhếch khóe môi, “Trừng phạt kẻ ác, biện pháp hữu dụng nhất chính là lấy đi thứ ông ta coi trọng nhất. Trong mắt Thượng An Quốc, tiền còn lớn hơn trời. Cho nên, lúc này chúng ta phải làm ông ta phá sản.”

Lúc trở về bệnh viện đã là giữa trưa. A Phi nhìn thấy Diệp Nghi, vội vàng chạy ra đón: “Cô chủ có khỏe không? Không ai ăn hiếp cô chứ?”

Diệp Nghi bật cười: “Chị cứ như vậy mà chắc chắn tôi sẽ bị người ta ăn hiếp à?”

A Phi vò đầu: “Cô chủ tốt tính mà. Cô đã quên, lúc trước người làm trong nhà nói lung tung, cũng đều là tôi đuổi họ giúp cô.”

Diệp Nghi à một tiếng: “Tôi quên thật.”

A Phi cười hi hi: “Cô còn chưa ăn cơm chứ gì, đã chuẩn bị xong rồi, mau đến ăn đi.”

“Tôi đi thăm Quý Thừa đã.” Diệp Nghi lắc đầu, đưa túi xách trong tay cho chị, “Chị đói thì ăn trước đi.”

“Ài...” A Phi vừa định ngăn cản, người đã không thấy bóng.

Chị không khỏi lắc đầu, “Hai người này đúng là... Quá khờ cậu chủ làm cái gì cho cô đều giấu giếm, sợ cô biết. Hiện tại đến lượt cô chủ làm giúp cậu, cậu chủ lại nằm đó... Ôi đúng là trớ trêu.”

Sau trưa nắng đỡ gắt hơn, bức rèm phòng bệnh để ngỏ, chỉ để lại một lớp màn ren mỏng, ánh nắng chiếu vào căn phòng nhợt nhạt, người tái nhợt, đều cảm một lớp ánh sáng nhu hòa ấm áp.

Quý Thừa lúc này không còn thấy lạnh lùng cao ngạo nữa, chỉ là mày còn hơi nhíu lại, giống như có chuyện gì cực kỳ phiền muộn, ngay cả hôn mê cũng có thể gặp phải hiện thực đen tối. Diệp Nghi lấy miếng bông gòn thấm nước, từng chút từng chút thấm môi cho anh.

Môi anh rất mỏng, còn thường hay mím lại, có vẻ lạnh lùng cứng ngắt, giống như con người anh, chỉ e, dù gần trong gang tấc, cũng làm cho người ta cảm thấy xa cách thờ ơ, như bị khinh rẻ.

Cúi người nhìn chăm chú một lát, Diệp Nghi nhẹ nhàng hôn lên đó. Thực sự người đàn ông này tuyệt đối không khó tiếp cận, thực sự, môi anh cũng rất mềm mại ấm nóng. Anh chỉ là có thói quen giấu mình sau chiếc mặt nạ lạnh lùng, dùng phương thức không phô trương thể hiện mà âm thầm làm tất cả.

“Quý Thừa.” Đầu ngón tay khẽ chạm vào mặt anh, “Anh phải mau tỉnh lại nhé. Kế hoạch tiến triển thuận lợi lắm. Có lẽ chỉ vài ngày nữa thôi là có thể nhìn

thấy báo ứng của Thượng An Quốc và bà Quý. Nếu anh tỉnh lại quá muộn, không chừng sẽ bỏ lỡ nó...”

Cảnh tượng này giống như đã từng thấy ở đâu đó, chẳng qua, vai diễn của họ đã hoán đổi cho nhau. Diệp Nghi nhắm mắt, rơi vào hồi tưởng.

Khi đó, họ ở Santorini. Một buổi sáng trời trong, cô vui mình trong chăn, như thế nào cũng không muốn mở mắt. Xúc cảm mềm mại xẹt qua đôi má, như giám định và thưởng thức vật trân quý, cứ vuốt ve qua lại.

Nhột quá, cô rứt đầu vào chăn.

“Diệp Nghi.” Giọng nam trầm ấm có chút buồn cười, “Mau thức dậy đi.”

Cô giả nai.

“Mau lên.” Quý Thừa thúc giục nói, “Em mở mắt ra, nhìn anh một cái nào.”

Cô miễn cưỡng nhướn mí mắt phải ra. Hai giây sau, mí mắt trái cũng nhanh chóng mở ra: “Oa, Quý Thừa, anh muốn đi thi người mẫu à?”

Anh mặc một bộ vest tiêu chuẩn. Quý Thừa mặc dù luôn mặc đồ tây mang giày da, nhưng Diệp Nghi cảm thấy được, anh là cố ý biến trang phục thành áo giáp, nguy trang thành bộ dạng người lạ chó đến gần, bởi vì trông rất điển trai, nên anh chỉ cần thần nhiên đứng thẳng, liền tự động đem đến hiệu quả tỏa sáng. Và vẻ lạnh lùng trầm ngâm có thể làm giảm bớt vầng sáng, để anh chừa ra một khoảng cách với vạn vật xung quanh.

Lúc này, anh đứng đó, nụ cười trên mặt như ánh nắng trên biển Aegean. Vốn khép kín nay thoải mái mỉm cười, tuyệt đối là lóa mắt người nhìn. Diệp Nghi ngây người, thì thầm lặp lại: “Chẳng lẽ thật sự là đi thi người mẫu?”

Quý Thừa khụ một cái, đưa tay nắm lấy tai cô: “Mau rời khỏi giường!”

“Anh thật sự đi thi người mẫu thì em thức dậy liền.”

Anh với dáng vẻ không thể chịu nổi nữa, trên mặt lại hiện lên màu khả nghi: “Mau thức dậy, có người muốn vào đây, ngoan ngoãn nghe lời đi.” Nói xong, cứ thế mở cửa ra ngoài.

Lúc này, một nhóm phụ nữ chậm rãi đi vào: “Anh ấy có hoạt động quan trọng ở bờ biển, đây là đề trang điểm cho chị.”

Tiếp theo là một trận giầy vò. Người giúp cô trang điểm, người giúp cô làm tóc, còn có người mặc quần áo giúp cô. Diệp Nghi không quen bị nhiều người như vậy vây quanh, lúng túng: “Để tôi tự làm, tôi tự làm.”

“Chị đừng nhúc nhích.” Người nọ đang làm tóc cho cô, “Xong rồi xong rồi. Chị, đẹp thật đấy.”

Diệp Nghi nhìn vào gương. Đây là cô sao? Vài lọn mềm rũ, tóc xoắn gọn sóng, nụ cười nhẹ nhàng... Cô như biến thành pho tượng Hy Lạp tiêu chuẩn. Diệp Nghi càng chột dạ: “Đây rốt cuộc... định làm gì?”

Người nọ đưa cho cô một bó hoa hồng nhạt, dùng thứ tiếng Trung cứng nhắc đáp: “Anh đưa.”

Có lẽ là cô ấy muốn nói ‘đây là của anh ấy đưa chị’? Diệp Nghi thầm hỏi, chẳng lẽ Quý Thừa thật sự định đi thi người mẫu à, cho nên lôi kéo cô đi tặng hoa cô vũ?

Quý Thừa, dự thi người mẫu... Cô bị cảnh tượng này làm cho bật cười. Mấy người họ dùng loại ánh mắt quái dị và vui vẻ nhìn cô: “Chúc mừng chị.”

Chúc mừng? Diện mạo Quý Thừa quả nhiên quá chuẩn, còn chưa thi, mọi người liền ngầm thừa nhận anh ấy thắng. Cô suýt nữa bật cười thành tiếng. Chỉ là đi được một lát, cô bỗng nhiên không cười nổi nữa. Làm sao là thi người mẫu được? Tại sao chỉ có một mình Quý Thừa?

Vách núi đen ven biển, Quý Thừa lẳng lặng đứng đó. Sau lưng anh, biển Aegean phô bày màu xanh thăm vô hạn vô biên của nó, giống như bức họa thuần khiết, quay đầu lại, mỉm cười, chậm rãi đưa tay về phía cô. Gió biển thổi nhẹ, như nhạc điệu du dương của khúc ca mừng hôn lễ.

Diệp Nghi không biết làm thế nào mà cô đi được đến bên cạnh Quý Thừa. Con đường đá trước mặt với ngàn vạn cánh hoa hồng nhạt mềm mại rải đầy, mỗi một bước đều như thể giẫm lên kẹo bông gòn. Quý Thừa kéo tay cô qua, đi thẳng về phía trước, đi đến cổng vòm kết bằng hoa tươi.

Cô líu lờ: “Đây, đây là...”

“Lễ cưới.”

Họ đã kết hôn được vài năm, đây hết như một đồng thoại xa xôi không thể thành, chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của cô. Diệp Nghi đột nhiên có chút ngạt thở: “Cái, cái gì...”

Bọn họ không phải còn hop đồng ư? Vì sao...

Quý Thừa giống như không nhận ra thắc mắc của cô, chỉ cúi mắt nhìn cô chăm chú: “Thích không?”

“... Thích.”

“Đợi sau khi quay về Macao, sẽ đền cho em một hôn lễ đặc biệt long trọng.” Anh cúi người ghé vào bên tai cô, “Nhưng đây là của chúng ta, chỉ có anh và em”

Viên môi cong lên, cách cô càng gần: “Anh đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng chân chính kết hôn với em, chị Quý.”

Hồi ức như một cái giếng phủ đầy bụi, một khi mở ra liền ào đến, không ngừng.

Tích, một giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống đôi mắt nhắm chặt của Quý Thừa, không phân biệt được là của anh hay của cô.

Hóa ra, họ còn có kỷ ức đẹp như vậy. Chỉ là cô quá nhút nhát, không tin tưởng trên đời còn có thể có chuyện tốt xảy ra. Cho nên, khi cô phát hiện, Quý Thừa không thực hiện lời hứa tổ chức lễ cưới, cô liền lùi bước.

Nếu cô dũng cảm hơn một chút, nếu cô không trốn chạy, có lẽ hiện giờ Quý Thừa sẽ không nằm ở đây, có lẽ tất cả đều sẽ trở nên rất khác. Từ nay về sau, cô không thể làm người nhất gan nữa, cô muốn nói hết mọi suy nghĩ thật sự của mình cho anh nghe.

Cúi xuống bên tai Quý Thừa, cô nói rành mạch: “Quý Thừa, anh nghe cho rõ đây, hiện tại chúng ta không còn là vợ chồng, nếu như anh dám như vậy mà bỏ lại em, con anh cũng sẽ không tìm anh, hai đứa nó cả đời sẽ gọi người khác là cha. Không muốn trong lòng ảm ức như vậy, thì thực hiện lời hứa của anh đi, cưới em về nhà. Nói không giữ lời, em sẽ xem thường anh.”

Nói xong, cô lau mắt, quay người đứng lên rồi đi. Cô đi khá vội, cho nên không nhìn thấy, khoảnh khắc cánh cửa khép lại, ngón tay người nằm trên giường hơi giờ lên.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Chương 69

“Con khốn Diệp Nghi!”

Tiến vào văn phòng, bà Quý liền ném văn kiện trong tay xuống: “Ông làm ăn kiểu gì vậy? Lúc ở Mỹ đã nói với ông rồi, giết nó giết nó đi! Kết quả thì sao? Chẳng những nó còn sống quay về, còn ngồi lên đầu lên cổ tôi!”

Thượng An Quốc mặt không biến sắc mà hút thuốc, ngay cả mí mắt cũng không nâng.

Xoàng!

Ném cái bình hoa xuống đất, bà rống lên: “Thượng An Quốc, ông bị ngu rồi sao? Ông á khẩu à? Ông nói câu gì đó đi chứ! Khô tâm lập kế lâu như vậy, là vì cái gì? Còn không phải là đuổi Quý Thừa rút đài, rồi bán đi đầu tư lung tung ở Đại Lục, thu hồi quyền kinh doanh sòng bạc, an tâm kiếm tiền lớn hay sao? Nhưng Diệp Nghi lại ngang nhiên muốn bán sòng bạc! Ông để mặc nó cười trên đầu ông?”

“La lối cái gì?” Thượng An Quốc ngẩng phất đầu lên.

Giọng ông không lớn, nhưng lại cực kỳ âm u lạnh lẽo, trong tối tăm lại tràn đầy hiểm ác, bà Quý sợ tới mức im miệng. Thượng An Quốc búng tàn thuốc, tro tàn đỏ rơi xuống, vùi dưới gạt tàn bằng đá cẩm thạch lạnh băng.

Chậm rãi đứng dậy, ông từng bước đi tới: “Huệ Lan, còn nhớ lúc trước là ai đuổi Diệp Nghi khỏi Macao? Còn nữa, lão Diệp hiện giờ nửa sống nửa chết, chuyện đó là do kẻ nào làm, bà có ấn tượng hay không?”

Mặt bà Quý thoáng tái nhợt. Thượng An Quốc cười rít lên: “Cho nên nói, muốn trốn tránh trách nhiệm, cũng phải nhìn lại mình có trong sạch không đã. Tôi và bà ngồi chung trên một chiếc thuyền, loại chuyện đùn đẩy trách nhiệm cho nhau này, vẫn là không làm thì tốt hơn.”

“Vậy... bây giờ ông nói xem phải làm sao đây?”

“Cổ phần của chúng ta không nhiều bằng nó, thì có thể làm gì. Cứ để nó đùa bỡn là được. Nhưng đùa có được hay không, thì phải xem bản lĩnh của nó.”

Mặt bà Quý sáng lên: “Ông đã có kế sách?”

Thượng An Quốc cười khẩy một tiếng: “Quý thị không phải nợ tôi số tiền nhỏ, mà là hai mươi triệu đô la Mỹ. Sòng bạc của Quý thị đều bị niêm phong, chính là thời điểm bán không được giá nhất. Hơn nữa, có tôi và bà trông chừng, toàn Macao có mấy người dám đến mua?”

“Ông không sợ nhà họ Diệp nhân cơ hội này mà vào sao?” Bà Quý lo lắng nói, “Họ luôn đối địch với chúng ta, hiện tại Diệp Tông đang làm đương gia, quan hệ giữa hân với Diệp Nghi rất tốt...”

“Hân muốn mua cũng phải có tiền.” Thượng An Quốc hừ lạnh, “Lúc trước Diệp Tông đưa hai mươi triệu cho Diệp Sóc, tài sản đã bị thâm hụt. Diệp Sóc đang bị thâm vắn, tiền bạc và tài sản đều bị niêm phong, hân không động vào được đâu.”

“Vậy lẽ như Diệp Nghi tìm được nguồn đầu tư nước ngoài...”

“Nguồn đầu tư nước ngoài dễ tìm như vậy ư? Người nước ngoài còn ghê gớm hơn chúng ta. Đầu tư bên ngoài vào đến tay cũng chậm, cô ta lại sốt ruột, giá cả tuyệt đối càng ép càng thấp. Chỉ cần không đủ hai mươi triệu, cô ta liền sập, cuối cùng còn phải ngoan ngoãn quay lại, tặng không cổ phần cho tôi. Chỉ cần nắm được quyền không chế, chúng ta liền lập tức bán đi toàn bộ đầu tư ở Đại Lục.”

“Vậy lẽ như...”

“Không có lẽ như...” Thượng An Quốc lạnh lùng nói, “Diệp Nghi không phải từng mất tích một lần sao, nếu cô ta dám để tôi có ‘lẽ như’, tôi sẽ khiến nó mất tích mãi mãi.”

Bà Quý rút cục cũng bật cười: “Bởi tôi thấy sao ông lại kiên định như thế, hóa ra đã sớm có chuẩn bị rồi, vậy tôi an tâm. Nhưng An Quốc à... chuyện ông đồng ý với tôi, ông không quên chứ?”

Thượng An Quốc nhìn chằm chằm bà Quý, hồi lâu gờ tay nựng mặt bà: “Sao có thể quên được, giữa hai ta, còn phân chia của tôi của bà cái gì.”

Ăn xong cơm trưa, Diệp Nghi quyết định qua phòng sát bên thăm Diệp Tông.

Diệp Tông hồi phục khá tốt, cơ bản có thể xuất viện. Nhưng chuyện Hàn Thiệu Thành ồn ào quá lớn, vừa bắt cóc vừa giết người, vừa hàng trắng vừa đánh bom, bên ngoài đồn đại rất nhiều. Diệp Tông thấy thế, dứt khoát bàn giao lại cho luật sư, bản thân thì ở lại bệnh viện tránh bị quấy rầy.

Diệp Nghi gõ cửa phòng bệnh của anh. Tay còn chưa buông xuống, cửa bật mở, lộ ra khuôn mặt như hoa như ngọc.

Diệp Nghi giật mình: “Kỳ Yên? Anh của em có ở bên trong không?”

“Có chứ...” Nụ cười của Kỳ Yên càng lúc càng mờ ám, “Em muốn vào trong à?”

Diệp Nghi bị nụ cười của anh làm nổi da gà: “Em... không thể vào trong à?” Cô từ khe cửa nhìn xung quanh một hồi, hình như đâu có gì khác thường.

Kỳ Yên nghiêm túc nói: “Có thể chứ.” Nói xong, một tay kéo cô vào phòng.

Vào cửa, bên phải là nhà vệ sinh, cửa hướng về phía vách tường, không nhìn thấy tình hình trong phòng, tiếng động thì lại có thể nghe rõ mồn một. Kỳ Yên hất tay, trực tiếp đẩy Diệp Nghi vào trong.

Ném lại nụ hôn gió, anh nhỏ tiếng nói: “Bái bai, nghe trộm vui vẻ nha.” Sau đó liền nhanh chóng mất dạng.

Diệp Nghi đứng trước nhà vệ sinh, phản ứng bất lực. Lúc này, trong phòng lại truyền đến một giọng nữ dịu dàng: “Anh Diệp, anh... anh khỏe nhiều hơn chưa?”

Diệp Nghi ngây người một lát, quay phắt về hướng phát ra tiếng nói. Bức tường ngăn tầm nhìn, nhưng khuôn mặt Hạ Hân đã tự động hiện lên trong đầu: “Anh Diệp, hôm nay bác sĩ cho phép tôi xuống giường, tôi liền... qua đây thăm anh.”

“Tôi khỏe lắm.” Diệp Tông ôn tồn đáp, “Tôi hỏi bác sĩ rồi, cô hồi phục rất tốt, nhưng sức khỏe yếu quá, vẫn phải tịnh dưỡng một thời gian, không được lao lực.”

“Không, tôi nhất định phải đến!” Hạ Hân vội giải thích, “Tôi, tôi phải đích thân nói lời cảm ơn anh!”

“Cô cảm ơn tôi?” Diệp Tông cười khò, “Hạ Hân, ngoại trừ cô, trước giờ tôi chưa từng cảm thấy mắc nợ ai cả.”

“Không không không, anh Diệp, anh sao có thể mắc nợ tôi, anh chính là ân nhân cứu mạng tôi đó!” Hạ Hân hơi cao giọng rồi lập tức hạ xuống, “Nếu không có anh, cả đời tôi cũng không có khả năng thoát khỏi Diệp Sóc. Trong thời gian này, Ngạn Ngạn cũng do anh chăm sóc... đây có lẽ chỉ là chuyện nhỏ tiện tay với anh, nhưng đối với người đã sống hơn hai mươi năm, chưa từng nhận được bất cứ quan tâm nhỏ nhặt nào...”

“Đừng nói như vậy. Cho dù Diệp Sóc tạo bao nhiêu nghiệt, thì hân cũng là anh trai tôi, Ngạn Ngạn chính là cháu ruột tôi. Chính tay tôi đẩy cha nó vào ngục, chăm sóc nó cũng là lẽ đương nhiên. Hơn nữa, lần này có thể thuận lợi bắt Diệp Sóc, tất cả đều nhờ vào cô. Hạ Hân, tôi vô cùng mắc nợ cô.”

Bầu không khí trong phòng chợt ngưng đọng.

Thật lâu sau, Diệp Tông thở dài: “Hạ Hân, thực sự tôi vô cùng hối hận. Lúc trước, tôi không nên nhờ cô cung cấp chứng cứ phạm tội của Diệp Sóc. Nếu

không vì lời nói của tôi, cô sẽ không quay về tìm Diệp Sóc...”

“Anh Diệp, anh, anh là đang trách tôi sao?” Tiếng Hạ Hân nhỏ xuống hết như nước nỏ, “Nhưng tôi không hối hận. Chỉ cần có thể tổng Diệp Sóc vào tù, tôi làm gì cũng đều cam tâm tình nguyện.”

“Tổng hân vào ngục là trách nhiệm của tôi, tôi không nên đem cô trả giá. Hạ Hân, cô sao lại lo lắng tôi trách móc cô? Và lại, thực sự là tôi đã lợi dụng cô, trái lại người nên lo lắng bị cô oán hận chính là tôi mới đúng.”

“Anh Diệp, sao tôi có thể hận anh được!” Hạ Hân kinh ngạc hô một tiếng, sau một lát mới an tĩnh lại, “Anh Diệp, tôi đã gặp qua rất nhiều người, bọn họ nếu không phải ức hiếp tôi, thì là muốn lợi dụng tôi, chưa từng có người nào quan tâm đến cảm giác của tôi cả. Anh là người đối xử với tôi tốt nhất, tôi, tôi sao có thể hận anh được?”

Trong phòng truyền đến tiếng nước nỏ đứt quãng. Thật lâu sau, truyền đến tiếng rút giấy: “Đừng khóc, Hạ Hân. Nếu cô không muốn nghe, chuyện quá khứ tôi sẽ không nhắc lại nữa.” Diệp Tông nặng nề nói, “Tôi biết, chuyện cô đã trải qua, bất luận thế nào cũng không có cách gì bù đắp lại. Nhưng sau này, cô có chuyện gì cần, lúc nào cũng có thể nói tôi biết. Chỉ cần tôi đủ khả năng, quyết không chối từ.”

Hạ Hân không nói gì. Diệp Tông đợi trong chốc lát, thử hỏi dò: “Cô muốn rời khỏi nơi này không? Nếu muốn bắt đầu cuộc sống mới, tôi có thể đưa cô xuất ngoại, đi đến một đất nước không ai quen biết cô. Cô cùng Ngạn Ngạn sẽ có thân phận mới, không cần lo lắng đến vấn đề kinh tế...”

“Tôi không muốn đi.” Hạ Hân bất ngờ ngắt lời, “Anh Diệp, anh có thể cho tôi ở lại không?”

Diệp Tông cũng bị bất ngờ dừng một chút: “Đương nhiên. Cô có dự tính gì chưa? Nếu có, tôi có thể hỗ trợ cái gì, cứ việc mở lời.”

“Tôi muốn ở lại để báo đáp anh.” Hạ Hân nghiêm túc nói, “Anh Diệp, bất luận anh nghĩ thế nào, ở trong mắt tôi, anh là ân nhân của tôi. Không có anh, Diệp Sóc sớm muộn gì cũng sẽ hại chết tôi và Ngạn Ngạn. Cho nên, chỉ cần có khả năng làm việc gì đó cho anh, cho dù làm trâu làm ngựa, tôi cũng bằng lòng.”

Thời điểm Hạ Hân ra ngoài thì cúi đầu, không phát hiện Diệp Nghi đang trốn trong nhà vệ sinh. Trong bóng tối, Diệp Nghi lặng lẽ tự hỏi, nên âm thầm chuẩn bị ra ngoài, hay giả vờ như mình vừa mới đi vào, không nghe thấy gì?

Đáng tiếc, cô còn chưa suy nghĩ ra cái cơ nào, thì nghe thấy tiếng nói hờ hững của Diệp Tông vang lên: “Cái người trong nhà vệ sinh kia, xuất hiện đi.”

Diệp Nghi chậm rãi bước ra, đứng đằng xa vẫy tay với Diệp Tông: “Hi hi, chào anh hai...”

Diệp Tông trầm tĩnh nhìn cô: “Nghe lên vui nhỉ?”

“Cũng được. Anh hai, em luôn cho rằng nhân duyên của anh như cây vạn tuế cần cỗi chứ, ai ngờ bây giờ lại chính là thời kỳ nở hoa nha.”

Diệp Tông gằm mặt, giống như muốn nổi giận, cuối cùng lại day trán: “Cô ấy vẫn còn trẻ, trước kia gặp người không nên quen mà thôi, lần này xem anh thành anh hùng. Người ta còn nhỏ tuổi hơn cả em, em đừng nói lung tung với Kỳ Yên.”

“Em hiểu mà, không nói lung tung đâu.” Diệp Nghi cười hi hi ngồi xuống bên giường, “Bất luận là nguyên nhân gì, dù sao cô Hạ cũng coi trọng anh. Anh hai, anh cũng không ghét cô ấy đúng không? Nếu ghét, vì sao lại không từ chối đề nghị của cô ấy? Vừa khéo, Ngạn Ngạn vốn là cháu ruột, hiện tại thân càng thêm thân rồi...”

“Nói lung tung gì đó!” Diệp Tông không nhịn được nữa, “Em rõ ràng biết, Hạ Hân là ân nhân của họ Diệp, anh không cách nào từ chối đề nghị của cô ấy.”

“Vấn đề là, cô ấy muốn ở lại, chính bởi vì anh. Anh đồng ý với cô ấy, chẳng phải đã cho cô ấy hy vọng hảo huyền?”

“Nếu cô ấy nói rõ ràng là vì anh mà ở lại, anh nhất định quả quyết chối từ. Nhưng cô ấy chỉ nói muốn ở lại học hỏi này nọ, đây là hợp lý, sao anh từ chối được?”

“Anh hai, anh xong rồi.” Diệp Nghi nhìn vẻ mặt tức tối của Diệp Tông, bật cười, “Họ Diệp nợ ân tình của Hạ Hân, xem ra phải dùng tấm chân tình của anh để bù lại.”

“Chân tình của anh đã chết từ lâu rồi.” Diệp Tông thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, “Thứ đã chết đó không cách nào trả nợ, bởi vì nó không đáng một xu.”

Buổi chiều ánh dương xoay chuyển, thốc lên từng đợt bụi bặm lờ lờ di động. Dưới ánh nắng vàng, bóng Diệp Tông yên tĩnh, ấm áp, nhưng cũng vô cùng vô cùng cô đơn.

Một lúc lâu sau, Diệp Nghi kéo tay áo của Diệp Tông: “Anh hai, anh còn đang nhớ chị ấy à?” Theo dõi thân hình rõ ràng cứng đờ của anh, Diệp Nghi lấy hết dũng khí nói ra hai chữ kia, “Lê Ly?”

“Anh không nhớ cô ấy, anh là chết bởi cô ấy.” Diệp Tông nhắm mắt lại, “Giống như em, em gái à. Mặc dù lúc trước thành công thoát khỏi Quý Thừa,

nhưng cả đời này em cũng sẽ không yêu thêm bất cứ ai nữa, không phải sao?”

Diệp Nghi không nói nên lời. Diệp Tông cười tự giễu: “Được rồi, nói chuyện chính đi. Em đến tìm anh, chứng minh bên Quý thị hết thấy đều thuận lợi?”

“Dạ.” Diệp Nghi gật đầu, “Anh hai, tiếp theo sẽ do anh ra tay. Sòng bạc của Quý thị, Diệp thị nhất định phải mua được. Nhưng mà, anh tìm một người thay anh ra mặt, đừng dùng danh nghĩa của họ Diệp. Tiền sẽ do em bỏ ra, cụ thể làm gì, tự anh liệu mà làm.”

“Xùy.” Diệp Tông cười nói, “Tiền em bỏ ra. Rõ ràng đều là tiền của Quý Thừa, xem bộ dạng cáo mượn oai hùm, ý giàu mạnh miệng của em kia.”

“Hết cách rồi, là con anh ấy nhờ em giữ hộ.” Diệp Nghi nghiêm túc nói, “Chồng cũ của em có tiền nên tùy hứng, anh có ý kiến à?”

Ra khỏi phòng của Diệp Tông, Diệp Nghi đi qua phòng Quý Thừa. Lý Hằng đã ở đó, hơn nữa rất kỳ lạ, mới vừa thấy cô, liền bắt đầu cười khúc khích không ngừng.

Diệp Nghi thấy quái lạ: “Chú cười gì vậy?”

Lý Hằng lại cười khà khà: “Không có chuyện gì, cô chủ. Chỉ là hết thấy đều thuận lợi nên tôi vui thôi.”

Diệp Nghi quyết định không để ý ông nữa, nói chuyện chính trước: “Anh hai tôi đã đồng ý rồi, tiếp tục tiến hành theo kế hoạch.”

“Vâng.” Lý Hằng ngừng cười, cầm xấp văn kiện trên sô pha lên, đưa cho Diệp Nghi, “Đây là một công ty tôi mới đăng ký, người sở hữu là cậu Diệp. Tất cả tài sản trên danh nghĩa của cô đã bán hết đổi thành tiền mặt, toàn bộ số tiền đã rót vào công ty này.”

“Được, đưa tài liệu này cho anh tôi. Để anh ấy lập tức ra tay, chuẩn bị thu mua sòng bạc của Quý thị.”

“Vâng. Đúng rồi cô chủ, có cần nhắc với cậu Diệp chuyện tất cả các giao dịch, tốt nhất tìm một người khác ra mặt, tuyệt đối đừng để người khác nhìn ra là kế hoạch của họ Diệp, tránh để bọn Thượng An Quốc cảnh giác.”

“Chú yên tâm, tôi đã dặn anh ấy rồi. Anh hai làm việc cẩn thận, chỉ sợ Thượng An Quốc cho đến lúc chết, cũng không biết rốt cuộc là chết trong tay ai.”

“Vây là tốt rồi. Cô chủ, tôi đi đưa tài liệu này cho cậu Diệp.” Lý Hằng xoay người cáo từ, đột nhiên dừng một chút, “Đúng rồi, lúc này bác sĩ có nói, nếu cô chủ có thời gian rảnh rỗi, có thể tiến hành trao đổi với cậu chủ nhiều hơn, ví dụ như trao đổi ngôn ngữ, trao đổi cơ thể vân vân, như vậy rất có ích để cậu tỉnh lại. Nhất định nha, cô chủ, nhất định!”

Nói xong, ông liền nhanh chóng lui ra, để lại Diệp Nghi trong mớ suy nghĩ hỗn loạn. Trao đổi cơ thể? Đó là trao đổi cái gì?

Tuy rằng không hiểu, nhưng Diệp Nghi vẫn quyết định nghe theo. Cô vắt ráo khăn mặt, định vừa lau người cho Quý Thừa, vừa trò chuyện. Lần giúp Quý Thừa lau người trước đó, là lúc anh bị Diệp Tông đánh một trận. Rõ ràng không qua bao lâu, hiện giờ nghĩ đến, lại giống như đã cách mấy đời.

“Quý Thừa, anh có thể tha thứ cho em không?” Diệp Nghi dùng khăn bao lấy tay anh, nhẹ nhàng vẽ vòng lên đôi má anh, “Hôm nay em mới biết, anh khó chịu biết bao nhiêu. Bà Quý và Thượng An Quốc rất hung hãn, bình thường họ nói chuyện với anh, cũng không tôn trọng như vậy sao?”

Cô quỳ bên giường, tháo nút cổ áo của Quý Thừa: “May là hôm nay em đã có chuẩn bị, tranh thủ được sự hỗ trợ của các cổ đông khác. Nhưng còn lúc trước? Anh chẳng phải vì em, đã từng chịu đựng rất nhiều khó khăn sao? Em được anh bảo vệ nghiêm ngặt, cái gì cũng không biết, còn bởi vì không biết mà trách móc anh, thậm chí muốn rời khỏi anh. Anh nhất định phải tha thứ cho em, được không?”

Quý Thừa im lặng nằm đó. Sự ôn tồn này anh khó mà có được. Bởi vì không nhìn thấy cặp mắt lạnh lùng kia, cho nên không cảm giác được sự đề phòng và xa cách của anh, như một cậu bé ngoan ngoãn nghe lời.

Cởi áo ra, Diệp Nghi luồn tay vào bên trong, nhẹ nhàng lau: “Không ngờ, lúc trước anh cố tình để cho em số tài sản này, hiện giờ lại phát huy công dụng. Lý Hằng dùng nó đăng ký một công ty mới, dùng danh nghĩa đầu tư bên ngoài thu mua sòng bạc của Quý thị. Người khống chế công ty này là Diệp Tông, anh không phải lo lắng sòng bạc rơi vào tay Thượng An Quốc, sẽ bị dùng để làm chuyện ác. Bọn họ có muốn cũng không được như ý.”

Lau thân trên xong, Diệp Nghi cài lại áo cho anh, lại đưa tay kéo đến quần. Một chút sợ sệt, dường như đã đụng phải bộ phận kia. Cô thoáng xấu hổ, nhưng lập tức thoải mái hơn. Dù sao Quý Thừa cũng hôn mê, anh không cảm giác được đâu.

Nhưng mà, một giây sau đó, cô đột nhiên cứng người. Quý Thừa anh ấy... anh ấy vừa mới giật mình?!

“Quý Thừa?” Cô run run gọi, lại không nhận được câu trả lời nào.

“Quý Thừa?” Thận trọng ghé sát vào mặt anh, lại gọi một tiếng, vẫn không có phản ứng đáp trả.

Chẳng lẽ là do ảo giác của chính cô? Không đúng, cảm giác vừa rồi rõ ràng rất thật. Chẳng lẽ... Diệp Nghi đột nhiên đỏ mặt, chẳng lẽ bởi vì cô đụng phải chỗ đó, nên anh ấy sinh ra bản ứng bản năng? Đàn ông lạ vậy, lúc hôn mê cũng ‘nổi hứng’ được sao?

Cô không tin chuyện ma quỷ, lại đưa tay đến đó, bấu mạnh vào, sờ mó. Lúc này đây, Quý Thừa hoàn toàn không nhúc nhích. Nhưng mà, chỗ đó... chỗ

đó tại sao lại lớn hơn?! Diệp Nghi như bị điện giật rút tay về, thật hay giả vậy, chẳng phải đang hôn mê à, chuyện này cũng có thể?!

Cô chuyển ánh nhìn xem thường về người đàn ông trên giường kia, lớn tiếng khiển trách: “Đồ háo sắc!”

Quý Thừa đương nhiên không nghe thấy. Anh vẫn lẳng lặng nằm đó, chiều tà phủ lên anh một tầng ánh sáng nhu hòa, đẹp tựa như tranh vẽ. Bức tranh ẩn chứa ‘sắc tâm’, Diệp Nghi bổ sung trong lòng.

Lắc đầu, cô tiếp tục cời quần anh. Người ta nói đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, hiện giờ xem ra, hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện suy nghĩ, cho dù có hôn mê, hết thấy đều để nửa thân dưới làm chủ.

Cô lại phê bình: “Không biết xấu hổ! Đồ lưu manh, bây giờ em lau chỗ đó cho anh, anh kiểm chế chút nhé.”

Không biết thế nào, Diệp Nghi đột nhiên có loại cảm giác chiếm thế thượng phong. Kéo quần anh xuống, cô thoải mái nhìn chằm chằm ‘thứ đó’ trong chốc lát, bình luận: “Ồ, vẫn rất xấu xí.”

Quan sát một lát, cô bình luận tiếp: “Độ đàn hồi chắc là không tệ, chẳng trách có thể biến to như vậy. Ừ dào, nếu cứng trông đẹp hơn chút thì tốt rồi. Cứng à, để đi tắm rửa cho cứng nhé.” Nói xong, liền giờ khăn mặt lên.

Lịch kịch, xoảng.

Diệp Nghi nhảy dựng lên. Sao lại vậy, tiếng gì thế?! Nhìn quanh một lúc, hóa ra là ly nước ở đầu giường rơi xuống đất. Cô dứt khoát nhảy phốc ra xa, sao nó lại rơi xuống được? Chả lẽ...

“Quý Thừa?” Cô trong lòng run sợ lại gọi một tiếng.

Anh vẫn không nhúc nhích, vẫn là dáng ngủ đẹp đẽ kia. Diệp Nghi đứng bất động một hồi, chậm rãi đi ra cửa, định tìm người đến dọn dẹp mảnh vỡ đầy đất. Phải cân nhắc đòi phòng cho Quý Thừa mới được, căn phòng này thật sự có hơi quái dị.

Cửa phòng khép lại, người nằm trên giường mở mắt ra, thở phào một hơi. Người phụ nữ khó xoi này quả thực là tiểu yêu tinh, lại có thể đùa giỡn chỗ đó của anh! Cái gì mà ‘để đi tắm rửa cho cứng’? Mấy ngày không gặp, cô lại có thể có thêm thú vui biến thái này? Có trời mới biết ban nãy anh đã đưa tay hắt cái ly xuống!

Việc giả vờ hôn mê này, đúng là không dễ dàng mà.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chương 70

“Tin tức nóng hổi vừa mới nhận được. Hôm nay tập đoàn Quý thị ký kết hợp đồng hợp tác cùng công ty đầu tư nước ngoài YEC, kế hoạch là bán hết tất cả nghiệp vụ kinh doanh sông bạc.”

“Quý thị nguyên là tập đoàn sông bài lớn nhất Macao, một năm trước bắt đầu chuyển loại hình kinh doanh chiến lược, tách nghiệp vụ sông bạc ra. Trước mắt, đem bán hết toàn bộ nghiệp vụ này, có phải mang ý nghĩa rút khỏi toàn diện hay không?”

“Chuyện này nảy sinh ảnh hưởng thế nào với thế lực kinh doanh sông bài ở Macao? Tôi sẽ phân tích...”

“Tất cả đều thuận lợi.” Diệp Nghi giờ điều khiển từ xa lên tất tivi, “Hợp đồng đã ký xong, chỉ đợi có kết quả thẩm định giá trị cổ phiếu nữa là xong. Nhiều nhất là đến cuối tuần, việc thu mua nhất định có thể hoàn thành.”

“Ừ.” Diệp Tông thần nhiên gật đầu, chuyển tầm mắt, “Bên Thượng An Quốc có phản ứng gì?”

“Trước mắt vẫn chưa. Tin tức vừa tung ra, bây giờ có lẽ ông ta đang nổi giận đó chứ.” Diệp Nghi nhếch môi cười, “Ông ta hoàn toàn không tin chuyện này có thể xảy ra như vậy, cho nên mới để mặc chúng ta làm khó ông. Hiện giờ chuyện đã rồi, chắc chắn hối hận không kịp.”

“Tên cáo già Thượng An Quốc kia, sẽ mau chóng ý thức được em là có ý hạ bệ ông ta, ông ta sẽ không từ bỏ ý định đâu.” Trong mắt Diệp Tông hiện lên vẻ lo lắng, “Em gái, càng tiến gần đến thành công thì càng phải đề ý, loại người như ông ta, bị ép đến tức giận thì cái gì cũng có thể làm ra được.”

“Yên tâm đi anh hai.” Diệp Nghi cười cười, “Ông ta càng gấp thì càng loạn, càng không có khả năng phán đoán ra cái bẫy tiếp theo của em. Khuya rồi, anh nghỉ ngơi đi, em trở về phòng đây.”

Cùng lúc đó, trong nhà của Thượng An Quốc.

Ấm trà từ sa vỡ thành từng mảnh vụn, rải đầy đất. Giữa màn hình tivi tinh thể lỏng thủng một lỗ to, hệt như cái miệng há ra đầy máu. Nếp nhăn dày đặc hệt như mạng nhện, theo nơi lỗ thủng kia lan tràn ra xung quanh. Chỗ màn hình bị thủng đó, có đốm lửa nhỏ bé không ngừng cháy sáng.

Thượng An Quốc run rẩy rút điều thuốc ra, lại quẹt que diêm lên, mới chậm rãi châm thuốc.

Reng reng reng!

Trên màn hình, cái tên của bà Quý sáng lên có vẻ càng thêm chói mắt. Thượng An Quốc cầm điện thoại lên, trực tiếp ném thẳng ra ngoài cửa sổ.

Trong phòng yên tĩnh lại. Thuốc lá sắp cháy hết, Thượng An Quốc quăng mạnh nó xuống đất, đưa chân nghiền nát. Nhắc ông nghe điện thoại bàn lên, ông nhấc vài con số, sau hồi lâu, nặng nề nói bốn chữ: “Ra tay. Lập tức.”

Diệp Nghi nằm trên giường lăn qua lộn lại, như thế nào cũng không ngủ được.

Hết thầy đều diễn ra như kế hoạch. Do YEC được Diệp Tông thao túng đã bắt đầu tiến hành đánh giá toàn diện các sông bạc của Quý thị, bước tiếp theo, chỉ cần ký kết hợp đồng thu mua, Quý thị sẽ bước vào một tương lai hoàn toàn mới, còn Thượng An Quốc sẽ chết rất thảm.

Thế nhưng, Quý Thừa vẫn chưa tỉnh lại. Anh hôn mê càng lâu, khả năng tỉnh lại sẽ nhỏ dần đi. Gần đây, thậm chí bác sĩ còn rút ngắn cả thời gian thăm hỏi, Diệp Nghi không muốn suy nghĩ hàm ý đáng sợ đằng sau đó.

Cô bận đến mức không dám ngừng lại, lại càng không dám cho bản thân thời gian để nghỉ ngơi. Nếu Quý Thừa không bao giờ tỉnh lại, hết thầy mọi chuyện cô làm còn có ý nghĩa gì?

Lúc ban ngày, cô có thể như con quay, nhưng mỗi khi đến đêm dài tĩnh mịch, nỗi sợ hãi như thủy triều ập đến, trận này đến trận khác. Mà tối nay, xung quanh lại yên ắng thái quá, cảm giác bất an lại càng thêm mãnh liệt.

Nằm đến nhừ đầu, Diệp Nghi dứt khoát đứng dậy, định ra ngoài một chút. Đi tới đi lui, rốt cuộc lại đến trước cửa phòng của Quý Thừa. Ban ngày bác sĩ không cho thăm, buổi tối chắc không quản đầu nhí? Mắt thấy bốn bề vắng lặng, cô nhón chân đi vào.

Quý Thừa vẫn nằm yên đó. Khoảnh khắc bước vào, anh giống như bị giật mình. Nhưng Diệp Nghi đã tự động quy chuyện này về ảo giác. Mấy hôm nay, cô như cảm thấy được Quý Thừa cử động, vì thế, còn kéo bác sĩ chuyên môn đến xác nhận đủ thứ.

Nhưng kết quả đều không ngoại lệ, đều là thần kinh cô nhạy cảm. Cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa, cô có lẽ sẽ thật sự biến thành bệnh nhân tâm thần.

Đi đến bên giường, Diệp Nghi xốc chăn lên, nghiêng người nằm vào. Vùi đầu vào vai Quý Thừa, cô nhẹ nhàng nắm tay anh, đặt lên bụng mình: “Anh sờ xem, có phải lớn hơn một chút rồi không?”

“Hai ngày nữa là siêu âm rồi, rất nhanh sẽ biết được là trai hay gái, anh còn nằm ở đây, em sẽ không báo với anh đâu.”

“Hôm nay Nghiêm Hàn có đến thăm em. Gần đây anh ấy dùng một loại thuốc mới, hiệp quả tốt lắm. Diệp Tông nói, cứ tiếp tục thế này, tình trạng của Nghiêm Hàn sẽ mau chóng được khống chế. Nếu anh ấy khỏe rồi mà anh còn chưa tỉnh, em có khả năng sẽ chạy trốn cùng với anh ấy.”

“Em mà đi sẽ không có ai chăm sóc anh, Mạch Miêu em cũng dẫn đi luôn, sau này con bé và cục cưng trong bụng này đều phải sửa cùng họ với Nghiêm Hàn, nếu anh chịu thì không cần tỉnh lại.”

Cô nói huyên thuyên một mình, nói rất lâu, đến cuối cùng, đã sắp bắt đầu một lần, trước khi thiếp đi, cô mơ màng nói: “Quý Thừa, anh thật sự hôn mê à? Anh cứ hôn mê, em thật khổ sở. Xin anh, mau tỉnh lại đi, được không?”

Giây tiếp theo, thế giới đột nhiên quay cuồng, Diệp Nghi bỗng bừng tỉnh: “Quý Thừa?”

Không ai trả lời cô, chỉ có một bóng đen xẹt ngang qua trên người cô, đồng thời dễ dàng đẩy một cái, cô bị hất đến tận cuối giường! Mắt trọng tâm, Diệp Nghi rơi ra khỏi giường.

Cô té mạnh xuống đất, lại bất chấp cả đau, trườn lên hai mắt nhìn lại. Có người! Ngoại trừ Quý Thừa, trong phòng còn có người khác! Còn Quý Thừa anh ấy... Anh ấy sao lại đứng lên?!

Quý Thừa vô cùng nhanh nhẹn tung nắm đấm về phía người nọ, hoàn toàn không giống với người vừa mới tỉnh dậy từ cơn mê. Trong phòng tối đen như mực, Diệp Nghi thấy không rõ dáng vẻ người nọ, chỉ cảm thấy thân hình khá cao lớn khôi ngô.

Hai người đàn ông kịch liệt chiến đấu với nhau, cũng di chuyển đến chỗ trống trải một cách ăn ý, cách xa đồ vật cùng bình thuốc, giống như muốn giữ sự im lặng đến mức lớn nhất.

Chỉ thấy Quý Thừa phóng người đến sau lưng người nọ, sau đó duỗi tay ra, khóa chặt cổ họng của đối phương. Người nọ dùng khuỷu tay thúc một hồi,

phát hiện không thể thoát khỏi đòn khóa này của Quý Thừa, liền xoay mạnh người lại, khiến cả hai cùng ngã xuống đất.

Ánh trắng như thác nước, chiếu nhẹ trên sàn nhà, như một đám sương do thủy ngân tụ thành. Người đàn ông cao lớn té mạnh xuống đất, kích thích từng đợt rung động. Trong quay cuồng, ánh sáng sắc lạnh chợt lóe lên.

Diệp Nghi gần như thét lên thành tiếng. Dao!

“Quý Thừa!”

Trước khi cô phản ứng, ánh sáng sắc bén kia đột nhiên nghiêng lệch, lạch cạch, con dao rơi xuống đất. Ngay sau đó, lại một loạt tiếng động truyền đến, bóng đen kia hoàn toàn im lặng.

Diệp Nghi sợ tới mức ba hồn bảy vía bay hết, ngay cả ai thắng ai thua cũng không biết, bò qua đó: “Quý Thừa!”

“Diệp Nghi!” Phản phía trên bóng đen kia cũng giật mình, “Em không sao chứ?”

“Em không, không sao hết...” Diệp Nghi lắp bắp đáp, “Còn anh? Anh có bị thương không? Anh, anh tỉnh rồi?”

“Anh không sao.” Vẻ mặt của Quý Thừa ẩn trong bóng đêm, không nhìn thấy được, giọng nói lại càng lúc càng khó khăn, “Anh... Anh...”

Não bộ của Diệp Nghi cuối cùng cũng bắt đầu hoạt động, rất nhiều hình ảnh đầy đủ chậm rãi hiện ra. Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cô giống như ngồi trên chuyến xe kinh hoàng, chuyển biến cảm xúc mãnh liệt từ kinh đến sợ với những sự việc đã trải qua, rồi từ vui đến giận.

“Quý Thừa! Anh, tỉnh, lại, từ, lúc, nào?!”

Ánh sáng nhạt phát ra từ chiếc đèn bàn, màu sắc mờ nhạt khiến bên trong thật ảm áp. Nhưng trên sàn nhà, một người mặc đồ đen nằm đó, còn bên cạnh, Quý Thừa và Diệp Nghi lặng lẽ đối đầu nhau. Lúc Diệp Tông vào cửa chính là nhìn thấy cảnh tượng hùng hổ này.

Anh nheo mắt, thấp giọng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Diệp Nghi giờ tay lên, ngón trỏ chĩa vào Quý Thừa run lên hồi lâu vẫn chưa nói được câu gì. Quý Thừa cúi đầu, tiếng nói lí nhí vừa đủ nghe, như đang cầu xin tha thứ: “Diệp Nghi, anh sai rồi, em đừng nổi giận.”

“Không nổi giận? Nói nghe đơn giản thật?” Diệp Nghi giận dữ bật cười, “Quý Thừa, anh chơi em, có phải cảm thấy đặc biệt thú vị không? Mỗi ngày, anh đều trơ mắt nhìn em bận rộn mà hầu hạ anh, nhìn em lo lắng sợ anh không bao giờ tỉnh lại, anh đặc biệt vui về nhì?”

“Diệp Nghi, em nói nhò thôi, em nghe anh giải thích...”

“Anh còn chê em nói lớn?” Giọng Diệp Nghi lại cao thêm tám độ nữa, “Ngày nào anh cũng nghe em khóc lóc cầu xin anh tỉnh lại, sao lúc đó anh không chê giọng em lớn đi?”

“Anh... rất xin lỗi, anh...”

“Anh quả thực đã có lỗi với em!”

“Đủ rồi.” Diệp Tông quát, “Bớt cãi nhau đi. Có ai nói tôi biết người này rốt cục là thế nào?”

“Có người muốn giết Diệp Nghi.” Quý Thừa ngẩng đầu nhìn Diệp Nghi, lại chuyển hướng sang Diệp Tông, “Có lẽ, thấy việc YEC thu mua Quý thị tiến hành thuận lợi, cho nên không kiềm chế được, muốn giết cô ấy, hủy hợp đồng lần này. Cô ấy đứng lúc ở chỗ tôi, tôi đã đánh ngất hẳn.”

“Anh biết rõ ràng tiến triển thu mua, xem ra có người đã luôn mật báo cho anh!” Diệp Nghi càng tức giận, “Nói! Là ai đã biết anh tỉnh lại?”

“Chỉ có Lý Hằng và bác sĩ! Anh thề, không còn bất cứ ai khác!”

“Lý Hằng cũng biết?!” Diệp Nghi nghiêng răng, “Vậy sau này anh sống chung với chú ấy là được rồi!”

“...”

“Thôi được rồi!” Diệp Tông nhú mày cắt ngang, “Hiện tại không phải là lúc để so đo tính toán, xử lý người này trước đã.”

Diệp Tông nói có lý, Diệp Nghi cố gắng khống chế cảm xúc, “Có cần báo cảnh sát không?”

“Không cần.” Diệp Tông quả quyết phủ định, “Đối phương chắc chắn đã sắp xếp sẵn rồi. Cho dù tên này thất thủ bị bắt, cũng sẽ không khai ra chủ mưu đứng sau đầu. Chỉ bằng cứ giấu hẩn đi, làm như việc này chưa từng xảy ra. Như vậy, chúng sẽ không biết đã xảy ra chuyện gì, sẽ càng thấy chột dạ. Một khi đối thủ hoang mang, thì chính là cơ hội của chúng ta.”

“Anh hai nói rất đúng.” Quý Thừa đồng ý, “Bên trong phòng này có một phòng xép, bình thường đều khóa lại, không ai vào. Trước mắt cứ để hấn vào đó đi, ngày mai Lý Hằng đến, rồi nghĩ biện pháp mang hấn đi.”

“Cứ vậy đi.” Diệp Tông tán thành, “Quý Thừa, chú lại đây, cùng nhau nhắc hấn lên.”

Quý Thừa đứng yên không nhúc nhích, dường như còn đang do dự. Diệp Tông vỗ vai anh, nhìn anh: “Sao, có vấn đề gì?”

Quý Thừa lắc đầu, bước đến kéo hai chân người nọ lên. Nhưng chỉ mới dùng sức, phịch, chân phải của người nọ rơi mạnh xuống đất.

Quý Thừa ngược lên, mím môi nói: “Vết thương sau lưng anh lại rách ra rồi, tay trái lại không dùng sức được. Diệp Nghi, em có thể đến giúp anh một chút không?”

Cùng lúc tiếng nói vang lên, là một dòng máu tươi tủa ra từ cổ tay anh, nhỏ giọt xuống sàn nhà như bông hoa mai điểm lệ lóa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Chương 71

Diệp Nghi khóa kỹ cửa phòng xép, quay người lại, thì thấy Diệp Tông đang mở tủ thuốc: “Quý Thừa, ngồi xuống, để tôi xem vết thương sau lưng chú.”

Quý Thừa ngoan ngoãn ngồi vào chiếc ghế bên cạnh giường, giơ tay mở cúc áo. Lúc làm, có lẽ động đến miệng vết thương, anh nháu mày, vẻ mặt ảm đạm. Diệp Tông cúi đầu cầm cái kẹp khử trùng: “Em gái, đến hỗ trợ.”

Diệp Nghi xa xa dựa vào vách tường ngắm mây trời, làm bộ như không nghe thấy. Quý Thừa xấu hổ ho một tiếng: “Không sao đâu, tự tôi làm được rồi.”

Diệp Tông không thèm nâng mắt: “Em gái.”

Diệp Nghi cắn môi một hồi, cuối cùng vẫn đi đến, cúi người hắt tay Quý Thừa ra: “Tránh một bên đi.” Nói xong, nhanh chóng mở cúc áo trước ngực cho anh.

Hơi thở Quý Thừa phả vào vành tai cô, hơi thở ấm nóng mang theo vui vẻ: “Cảm ơn em.”

Cô tức giận: “Không cần, là anh trai ép.”

Vòm ngực nhanh chóng lộ ra, dưới ánh sáng buồng xuống nhuộm màu sáng bóng. Diệp Nghi nhanh chóng đứng lên, quay đầu bỏ đi. Cùng lúc đó, Diệp Tông đi ra sau lưng Quý Thừa, vạch áo anh ra, để lộ vết thương. Mùi máu tươi thoảng thoảng lan tràn, Diệp Nghi dừng bước.

“Rách nhiều quá, phải may lại.” Diệp Tông thần nhiên nói, “Trong phòng không có thuốc gây tê, tôi đi tìm y tá trực đêm để lấy.”

“Đừng.” Quý Thừa lên tiếng ngăn cản, “Chuyện tôi tình lại, tốt nhất nên tiếp tục giữ bí mật một thời gian nữa.”

“Tiếp tục giữ bí mật một thời gian nữa?” Diệp Nghi nổi giận, “Nếu không có chuyện sát thủ, anh định giữ bí mật tới khi nào?”

Quý Thừa ân hận nhìn Diệp Nghi, im lặng không đáp. Diệp Tông cup mắt, luồn chỉ qua kim khâu: “Anh đoán là đến khi thu mua chấm dứt. Em gái, về cơ bản em đã khống chế hết tình hình của Quý thị, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, thu mua có thể tiến hành thuận lợi. Nhưng mà, một khi Quý Thừa tỉnh lại, thì đây là chuyện khác.”

“Em gái, nếu Quý Thừa hôn mê, em đại diện cổ phần công ty cho con gái em không có gì đáng trách. Nhưng nếu chú ấy tỉnh lại, Quý thị sao đến lượt người họ Diệp như em đến quản chứ? Quý Thừa trao quyền quản lý cổ phần công ty cho em, mà không thương lượng với bất cứ người nào hết. Chú ấy hôn mê thì người khác cũng hết cách, nhưng hiện giờ tỉnh lại rồi, món nợ này có lẽ sẽ bị tính lại lần nữa, những cổ gắng trước đây của em coi như uổng phí.”

Quý Thừa nhìn chăm chăm vẻ mặt của Diệp Nghi, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn anh hai.”

“Tùy việc mà xét thôi.” Diệp Tông bỏ bông gòn, dùng nhíp bắt đầu may vết thương lại, “Nhưng ít nhất chú cũng nên nói một tiếng với em tôi, tro mắt nhìn nó ngày nào cũng chịu giầy vò, nên đánh.”

Nói xong, anh thành thạo đâm kim xuống. Không có thuốc tê, cầm Quý Thừa căng cứng, cổ nén không nhúc nhích. Diệp Tông vẻ mặt bất động, dùng sức đâm mũi thứ hai xuống. Lúc này, Quý Thừa đau đến tái mặt.

Diệp Tông mỉm cười: “Ngại quá, làm anh trai mà, phải thay em gái trút giận.”

Diệp Tông vừa ra khỏi phòng, Quý Thừa lập tức làm ra bộ dạng suy yếu đến cực hạn. Diệp Nghi khoanh tay dựa vào khung cửa, hoàn toàn không định tính sổ: “Anh bị thương sau lưng mà, ôm ngực làm gì?”

Quý Thừa thở yếu ớt: “Đau.”

“Đáng.”

“Diệp Nghi, anh đã bị anh hai đâm đến biến thành tổ ong rồi.” Quý Thừa loạng choạng đứng dậy, “Hết giận, được không?”

Diệp Nghi nhìn sắc mặt anh quả thực không tốt, trong lòng mềm nhũn, bước đến đỡ anh: “Đừng lộn xộn, mau chóng lên giường nằm đi.”

Ai ngờ, Quý Thừa lại đột nhiên đứng vững, vươn tay ôm cô vào lòng: “Không cần nằm, em để anh ôm một lát, anh sẽ khỏe nhanh thôi.”

Diệp Nghi phát hiện mình trúng kế, không khỏi tránh né: “Buông ra! Đồ lừa bịp!”

Quý Thừa đứng lúc bị cô đánh trúng chỗ bị thương, nhịn không được rên lên, “Diệp Nghi, em muốn đánh anh hôn mê nữa à?”

Trong lòng cô quả nhiên ổn định lại, ngón tay mềm mại vuốt nhẹ bên sườn anh: “Lúc trước gãy ở đây đúng không? Còn đau không?”

Quý Thừa cúi đầu cười: “Em không đánh anh, anh làm sao đau được.”

“Anh bị ngốc à?” Diệp Nghi tựa vào ngực Quý Thừa, bàn tay chạm lên đó, “Lúc xảy ra tai nạn xe, xương đã gãy rồi, còn ra vẻ mạnh khỏe đấu tay đôi với Hàn Thiệu Thành làm gì? Rồi còn kéo em tránh đạn, xong còn che chắn cho em khi mìn nổ. Em không có chán à? Tự mình sẽ không chạy được à? Anh chê mình chết chưa đủ nhanh à?”

“Anh không ngốc, anh chỉ nhát gan thôi.” Quý Thừa cúi xuống áp vào tóc cô, hít thật sâu vào, “Diệp Nghi, quá khứ anh đã cho em quá nhiều lời hứa hẹn, anh đều không làm được. Sau khi em quay về, anh đã nói với em, sau này sẽ bảo vệ em thật tốt, không để em chịu bất cứ tổn thương gì. Anh sợ mình lại vi phạm lời hứa. Cũng may, lúc đó cuối cùng anh cũng làm được...”

“Đồ ngốc.” Diệp Nghi sụt rơi nước mắt, “Vậy nếu anh chết đi, em sẽ không bị tổn thương sao?”

“Chẳng phải anh còn sống ư?” Quý Thừa sờ đầu cô, “Chỉ là có hơi đói.”

“Đói? Anh đợi chút, em đi lấy đồ ăn cho anh.”

“Không phải đói bụng.” Quý Thừa đột nhiên bế bổng cô lên.

Diệp Nghi kinh ngạc kêu một tiếng, hai tay theo bản năng ôm lấy cổ anh, chân thì quẩn chặt thắt lưng anh: “Vết thương của anh! Anh định làm gì!”

“Ừ thì, ăn cơm.” Quý Thừa cọ cọ trước ngực cô, có chút dăm chiêu nói: “Đi à, con muốn ăn cơm.”

Đi? Mặt Diệp Nghi chột đỏ bừng. Ngày đó cô lau người cho Quý Thừa, thời điểm lau đến đó, có lẽ bầm mấy câu? Người giả vờ hôn mê kia đã nghe hết toàn bộ?

“Ồ, vẫn rất xấu xí.”

“A, sao lại biến thành lớn vậy?”

“Cung à, để đi tắm rửa cho cung nhé.”

...

Cô thật muốn đi chết cho rồi.

“Diệp Nghi, trước khi sát thủ xuất hiện, em đã nói gì với anh?”

“Cái, cái... sao?”

“Em nói, em sẽ cao chạy xa bay với Nghiêm Hàn, còn muốn để con anh theo họ của hấn.”

“Em không... Em không có, em là, á...”

“Nói gì?” Quý Thừa ngồi bên mép giường, bấu chặt lấy thắt lưng Diệp Nghi, động thân một cái: “Nói gì, hừm?”

“Em, em...” Diệp Nghi khóc không ra nước mắt. Người đàn ông này sao vừa tỉnh lại là có thể nhanh chóng biến thành cảm thụ thế này?

Ngại đụng phải vết thương của anh, Diệp Nghi không dám giãy dụa mạnh. Còn anh thấy cô mềm lòng nên cố tình lấn lướt, mạnh mẽ để cô ngồi lên giữa hai chân mình. Váy của Diệp Nghi đã sớm bị xốc lên cao, cặp chân trắng trẻo bị tách ra, ngồi ngay thất lung của Quý Thừa.

Quý Thừa trước kia cho dù có buông thả, nhưng luôn là tuýp người truyền thống. Loại tư thế cô trên anh dưới thế này, thật sự là rất xấu hổ!

Diệp Nghi bị anh khua một trận co rúm người lại, hai mắt khép hờ, cánh môi hồng nhuận hé mở, mặt ửng đỏ. Đầu cô ngửa mạnh ra sau, bàn tay thì vô thức túm chặt lấy cổ áo của Quý Thừa. Trong phòng tối mờ, tràn ngập tiếng kêu rỉ rả cầu xin tha thứ của cô.

Khó có ngôn từ nào có thể diễn tả thứ cảm giác dồn dập chồng chất này, cô thực sự bật khóc: “Em sai rồi... cũng không dám... nữa, á... Không muốn, Quý Thừa... đừng... đưa bé...”

Diệp Nghi không biết, đáng về hiện tại của mình có bao nhiêu sức hấp dẫn đáng sợ. Cô nhát gan bảo thủ, lần nào cũng ngoan ngoãn rúc dưới thân Quý Thừa, liêu mạng giấu mặt dưới gối.

Nhưng mà bây giờ, hết thấy tốt đẹp lại bại lộ trước mắt anh. Khe ngực phập phồng mãnh liệt, mồ hôi túa ra như kim cương phát ra ánh sáng lóa mắt.

Trong đầu Quý Thừa đing một tiếng: “Anh đã hỏi bác sĩ rồi, con rất khỏe, không cần lo lắng.” Nói xong, anh lại động thân, “Nói, còn dám chạy hay không?”

Cấn môi, cô đáp: “Không, không dám...”

Quý Thừa nâng cô lên cao, rồi ấn mạnh xuống: “Đưa bé là con ai?”

“Á... anh, đương nhiên là con anh...”

“Anh là ai?”

“Quý, Quý Thừa...”

“Nên gọi thế nào?”

“Ông xã... ông xã...”

Thời điểm chấm dứt, lực phù ngũ tạng của Diệp Nghi giống như quỵen lại một chỗ, lại giống như hết sức lỏng lẻo. Quý Thừa nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, ôm cô từ phía sau, vùi mặt vào cổ cô.

Giọng anh hơi khàn, còn có chút rầu rầu: “Diệp Nghi, giả bộ hôn mê, người khó chịu không chỉ có em. Mỗi khi nghe thấy em kể cho anh hôm nay đã xảy ra chuyện gì, nghe thấy em xin anh mau tỉnh lại... Em không biết anh có suy nghĩ mở mắt ra nhìn em biết bao nhiêu.”

Diệp Nghi mơ màng than thở: “Vậy tại sao anh còn gạt em?”

“Bởi vì em không biết nói dối, có chuyện gì đều viết hết lên mặt.” Quý Thừa thở dài, “Giống như vừa rồi, anh không dám nhắc nhở em đằng sau có người đi vào, nếu em phát hiện anh đã tỉnh, không phải sợ đến sốc, thì chính là mừng rỡ quá độ, nhất định sẽ bị người khác nhìn ra sơ hở. Em vì để báo thù cho anh và Nghiêm Hàn đã cố gắng nhiều như vậy, anh không thể để công sức của em đổ sông đổ biển được.”

“Cát, xem thường người khác.” Giọng Diệp Nghi ngày càng nhỏ, “Hiện giờ em lợi hại hơn xưa rất nhiều.”

“Đúng vậy, Lý Hằng đã nói anh biết.” Quý Thừa hôn lên gáy cô, cười khẽ, “Cô bé của anh thật sự đã trưởng thành.”

Hôm sau, Diệp Nghi thức sớm, về phòng thay quần áo trước, sau đó lại quay về phòng của Quý Thừa. Hết thấy đều thu xếp thỏa đáng, anh nằm im, hoàn toàn không nhìn ra được là đã tỉnh lại.

“Anh cứ nằm ngửa như vậy, đè lên vết thương có sao không?” Cô hơi lo lắng, “Có phải khó chịu lắm không?”

“Không sao, dù sao giả bộ hết sáng nay là được.” Anh mở mắt, khẽ cười, “Nhưng em phải đi nhanh về nhanh nhé.”

“Yên tâm đi, em và anh hai đã sắp xếp xong xuôi hết rồi.” Diệp Nghi trình trọng đáp, “Sát thủ bất tin, em lại sống sờ sờ, Thượng An Quốc nhất định rối loạn, sáng nay là thời cơ tốt nhất. Đợi ký xong hợp đồng thu mua, liền công bố tin tức anh tỉnh lại, để ông ta vĩnh viễn không thể trở mình.”

Quý Thừa không nói lời nào, bình tĩnh nhìn cô. Diệp Nghi cúi xuống nhìn anh: “Em có gì sai sai sao?”

“Không có, em vô cùng tốt.” Quý Thừa nhìn chăm chăm thân hình hoàn mỹ của cô, lắc đầu, “Anh nghĩ, sao mình lại tỉnh mất đến vậy, nhặt được một bảo vật lớn thế này.”

Diệp Nghi lườm anh, lại bật cười: “Mồm mép quá đấy.”

Anh ồ một tiếng: “Hơn nữa, khăn lụa kia rất đẹp, che đi dấu vết bên dưới. Nếu như bị người ta thấy, chẳng phải đoán ra được là anh tỉnh lại rồi sao?”

Diệp Nghi liếc anh: “Anh Quý à, anh đúng là suy nghĩ tốt quá. So với việc anh tỉnh lại, chẳng lẽ không phải em không chịu nổi cô đơn nên tìm người khác sao?” Lời còn chưa dứt, cô cười ngọt ngào, quay lưng đi.

Cửa phòng khép lại, Quý Thừa bất đắc dĩ nhắm mắt. Thế sự vô thường, bà xã vùng lên, người làm chồng chỉ có thể bị ngược mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 72

“Hôm nay sẽ ký hợp đồng?”

Trong phòng họp của Quý thị, hai mắt bà Quý trừng lớn: “Không phải nói đang thẩm định giá, cuối tuần mới ký hợp đồng sao?”

“Tình hình có thay đổi.” Diệp Nghi thân nhiên nói xong, ánh mắt đóng đinh trên người Thượng An Quốc, “Nửa đêm hôm qua, kết quả thẩm định của YEC đã có, họ đồng ý báo giá của bên chúng ta, quyết định chính thức khởi động trình tự thu mua.”

Thượng An Quốc vẻ mặt bất động, nhưng giữa hai đầu chân mày lại ẩn hiện màu u ám. Người ám sát Diệp Nghi vẫn không có tin tức, sáng nay cô ta hoàn hảo không sót mảy mòi mà xuất hiện, ông liền cảm thấy chuyện này không ổn. Nhưng mà, cô ta chẳng những không báo cảnh sát, cũng không có vẻ kinh hoàng sau khi gặp nạn, chỉ là tiến trình thu mua đột nhiên nhanh hơn, điều này làm cho ông càng thêm hoảng hốt.

Chỉ nghe Diệp Nghi tiếp tục nói: “Dù sao hợp đồng cũng phải ký, chính thức thu mua là chuyện sớm muộn thôi. Đối với chúng ta mà nói, sớm một chút còn tốt hơn so với muộn một chút đúng không? Hoàn thành việc thu mua sớm một chút, có thể lấy được tiền mặt sớm hơn, bác Thượng cũng có thể sớm an tâm hơn. Đúng không, bác Thượng?”

“Cô Diệp...”

Cốc cốc cốc.

Thượng An Quốc vừa định lên tiếng, bên ngoài phòng họp đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa. Diệp Nghi đứng lên: “Đại diện của YEC đã đến, chúng ta bắt đầu đàm phán thôi.”

“Quý công ty không có ý kiến gì với báo giá của YEC, đây là hợp đồng mà luật sư hai bên đã xem xét qua, nếu xác nhận không sai, có thể ký kết ngay lập tức.”

Diệp Nghi nhìn vẻ mặt nghiêm túc thái quá của hai người có tuổi kia, âm thầm có chút buồn cười. Triệu Việt, là em trai của Triệu Dương- trợ lý của Diệp Tông, luôn làm việc cho ngân hàng đầu tư ở nước ngoài, lần này đến vì được nhận ủy thác, thật đúng là làm như thật.

Cô tiếp nhận hợp đồng, lật xem, bình tĩnh gõ gõ vào một chỗ nào đó: “Điều khoản là hai bên cùng quy định, không có vấn đề. Chỉ có vài chỗ cần xác nhận lại một chút. Anh Triệu cũng biết, vụ thu mua này có ý nghĩa trọng đại đối với Quý thị. Cho nên hy vọng quý công ty có thể cam kết chắc chắn, số tiền này có thể vào đến tài khoản bên tôi đúng lúc.”

“Tiền đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển khoản được.” Triệu Việt cười lễ phép nói, “Nhưng chị Diệp, thứ cho tôi nói thẳng, gần đây Quý thị gặp chuyện không may, tài khoản đã bị chính phủ giám sát cẩn thận, toàn bộ số tiền này chuyển vào tài khoản, phải trải qua thẩm tra nghiêm ngặt. Bên tôi nhất định sẽ thực hiện nghĩa vụ chuyển tiền đúng thời hạn, nhưng bên quý công ty lúc nào nhận được, thì không phải là chuyện mà bên chúng tôi có thể không chế được.”

“Anh Triệu nói rất đúng, là tôi hồ đồ.” Diệp Nghi cười khổ, “Quý thị chờ số tiền này để trả cho Thượng thị, bác Thượng cũng chờ số tiền này để trả cho chủ nợ của bác ấy. Là một chuỗi liên hoàn, ngộ nhờ có xảy ra sai lầm, ai cũng không chịu được.”

“Thế này.” Triệu Việt suy nghĩ nói, “Nếu chị Diệp cần, chúng tôi có thể chuyển số tiền này giúp. Dù sao cũng là hai mươi triệu, cần gì bên tôi trả tiền cho chị Diệp trước, rồi chị lại chuyển cho ông Diệp đây?”

Diệp Nghi cụp mắt im lặng, Triệu Việt nói tiếp: “Tài khoản của Thượng thị không bị giám sát, không có vấn đề thẩm tra, tiền nhất định sẽ vào tài khoản đúng lúc. Chị Diệp nếu lo lắng đến thời gian nhận tiền, YEC có thể bỏ qua Quý thị, trực tiếp chuyển tiền trả cho Thượng thị.”

Diệp Nghi cúi đầu, trên mặt đầy vẻ do dự. Thượng An Quốc nhảy bén bắt được vẻ mặt của cô. Có vấn đề, nhất định có vấn đề!

Người phụ nữ này giống như không vừa lòng với lời đề nghị của Triệu Việt. Nhưng trên thực tế, cách làm này hoàn toàn hợp quy tắc, hơn nữa không có ảnh hưởng gì tới Quý thị. Ngoại trừ... ngoại trừ cô ta hoàn toàn không định trả nợ cho Thượng thị!

Trong chuyện này nhất định có mờ ám! Nhất định là vụ ám sát tối qua thất bại, để lộ sơ hở, cho nên cô ta muốn trả thù! Cô ta rút cuộc muốn gì? Chẳng lẽ định lấy được tiền của YEC xong thì bỏ trốn, để mặc Thượng thị bị nợ nần làm cho phá sản?

Trong đầu Thượng An Quốc hiện lên vô số khả năng. Ông ta nhanh chóng quyết định, bất luận sự thật là gì, cũng không thể để Diệp Nghi nhận được hai mươi triệu đó!

Có tiền làm vua, Quý thị có lợi hại đến đâu, không có tiền thì chỉ là con hổ giấy. Cho nên, bất luận thế nào, chỉ cần không để cho Diệp Nghi tiếp xúc với tiền, cô ta sẽ không làm ra được sóng gió gì.

Triệu Việt rõ ràng cũng nhìn ra được bất mãn của Diệp Nghi, vội vàng nói: “Tôi chỉ nói thế thôi, Quý thị là bên trực tiếp được thu mua, chúng tôi gửi tiền cho Quý thị mới đúng. Tôi chỉ là nghe thấy lo lắng của chị Diệp, thuận miệng đề nghị vậy thôi. YEC trực tiếp gửi tiền cho Thượng thị quả thật không thích hợp, chị Diệp cũng đừng để tâm nha.”

“Đề nghị của anh rất có lý.” Diệp Nghi miễn cưỡng cười cười, “Chỉ là, tôi không thích để anh phiền hà như vậy. Hơn nữa, bất luận là Quý thị hay Thượng thị, cách kỳ hạn trả nợ còn có vài ngày. Thẩm tra tài khoản cũng sẽ không mất nhiều thời gian lắm, chỉ cần YEC mau chóng chuyển khoản, tiền chắc là có thể đến đúng lúc đúng nơi.”

Nói đến đây, Thượng An Quốc đã có thể xác định Diệp Nghi có vấn đề. Theo lý mà nói, hai mươi triệu tiền thu mua này cuối cùng nhất định phải vào đến tài khoản của Thượng thị, vậy thì hà tất thế nào cũng phải đi qua tài khoản của Quý thị? Cô ta nhất định có dự tính khác!

Vì thế, ông ta thấp giọng lên tiếng: “Tôi phản đối. Cô Diệp, trong hợp đồng Thượng thị cho Quý thị vay tiền có một điều khoản là: tôi là chủ nợ đồng thời cũng là đại cổ đông của Quý thị, trước khi nhận được tiền, tôi có quyền phát biểu ý kiến mang tính quyết định về luồng tiền của Quý thị. Hiện tại, tôi yêu cầu được sử dụng quyền lợi này, trực tiếp tiếp nhận khoản tiền thu mua của YEC cho Quý thị.”

Sắc mặt Diệp Nghi đột nhiên trở nên vô cùng khó coi. Thượng An Quốc càng lúc càng cảm thấy quyết định này chính xác. Không khí trong phòng họp bắt đầu căng thẳng, ông đối đầu trực tiếp với Diệp Nghi, không chút nhân nhượng.

Sau hồi lâu, Diệp Nghi lạnh lùng mở miệng: “Luật sư Cao, trong hợp đồng vay tiền có điều khoản như bác Thượng nói hay không?”

“Thưa có, cô Diệp.”

Thượng An Quốc cười cười với Diệp Nghi, quay sang Triệu Việt: “Vậy anh Triệu, phiền anh lo lắng rồi, khoản tiền thu mua xin mời chuyển trực tiếp vào tài khoản của Thượng thị.”

Diệp Nghi im lặng.

Triệu Việt ra vẻ khó xử: “Nếu đây là yêu cầu của Quý thị, bên chúng tôi đương nhiên sẽ chuyển. Nhưng mà, muốn làm như vậy, về mặt pháp luật cần một thủ tục chuyển nợ vay, chứng minh YEC sẽ tiếp nhận món nợ mà Quý thị vay Thượng thị. Mà toàn bộ quy trình bồi thường số nợ này sẽ là: Quý thị sẽ sang tên sông bạc cho chúng tôi trước, rồi chúng tôi sẽ chuyển tiền cho Thượng thị. Nhưng mà, sau khi hoàn tất thủ tục này, trên luật pháp mà nói, bên nợ tiền Thượng thị sẽ không còn là Quý thị, mà là YEC. Ông Thượng, ông đồng ý không?”

“Đây đúng là có chút mạo hiểm.” Diệp Nghi ở một bên lạnh nhạt nói: “Bác Thượng tin tưởng YEC như vậy? Một khi chuyển nợ vay đi, tôi đã không còn nợ bác tiền nữa, mà nợ bác tiền chính là YEC, họ mà không trả, bác cũng không có quyền tìm tôi.”

“Mạo hiểm?” Thượng An Quốc hừ lạnh, “Cô Diệp mới thật sự là khởi nguồn của mạo hiểm đó chứ. YEC là công ty đầu tư có thể lực hùng hậu, so với một đứa con hoang của nhà họ Diệp, đương nhiên càng đáng tin tưởng hơn.”

Diệp Nghi tái mặt, còn Triệu Việt thì vội giảng hòa: “Nếu đã đàm phán xong, chúng ta ký hợp đồng đi.”

Mất thấy Thượng An Quốc cuối cùng cũng hạ bút ký tên, Diệp Nghi chậm rãi mỉm cười.

Triệu Việt đứng lên, trao đổi văn kiện cùng Diệp Nghi và Thượng An Quốc, bắt tay chào tạm biệt. Cửa phòng họp nhẹ nhàng khép lại, Thượng An Quốc liếc Diệp Nghi, khinh miệt nói: “Cô Diệp, cô xem, bất luận cô có ý định gì, cuối cùng cũng không thực hiện được.”

“Vậy ư?” Diệp Nghi từ từ thu dọn đồ đạc, “Bác Thượng, bác biết YEC biểu thị cho cái gì không?”

Thượng An Quốc đề phòng nhìn Diệp Nghi chăm chăm, Diệp Nghi cầm túi xách lên: “Y. E. Capital, tiếng Trung của YE là ‘tư bản’. Bác có biết tại sao tôi thích làm ăn với họ không? Bởi vì tên công ty của họ hợp lại sẽ ra chữ ‘Diệp’. Bác xem, thật có nhiều duyên phận với tôi.”

Mặt Thượng An Quốc bỗng xanh mét: “Cô có ý gì?”

Diệp Nghi cười thần bí với ông ta, xoay người bỏ đi. Trên hành lang, cô bấm điện thoại, không giấu được ý cười: “Anh hai, hết thấy đều thuận lợi, Thượng An Quốc hoàn toàn mắc bẫy rồi.”

“Đúng, ông ta thấy em bình an vô sự, vô cùng chột dạ, cho nên quyết tâm đối đầu với em. Em càng ngăn cản YEC trực tiếp trả tiền cho Thượng thị, thì ông ta càng phải yêu cầu như thế.”

“Đúng, khoản tiền Quý thị nợ Thượng thị đã chuyển qua cho YEC. Từ giờ về sau, Quý thị không còn mắc nợ, nguy cơ phá sản chính thức bị giải trừ. Lúc này, phải xem YEC rồi. Bất luận phải dùng cách gì, nhất định phải ngăn chặn việc chuyển tiền. Không có tiền, Thượng thị còn không thanh toán nợ, trong vòng một tháng nhất định sẽ phải phá sản.”

“Còn có, nói với Quý Thừa, anh ấy có thể tỉnh lại rồi. Giờ đây, đều là người khác phải quỳ xuống cầu xin chúng ta để được sống.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chương 73

Triệu Việt ngồi trong phòng làm việc của Diệp Tông năm phút đồng hồ, điện thoại di động reo hết sáu lần. Tới lần thứ bảy, anh trực tiếp nhấn nút tắt máy.

Tầm mắt của Diệp Nghi giao nhau với Diệp Tông, Quý Thừa. Sau hồi lâu, bọn họ đồng thời bật cười: “Thượng An Quốc?”

“Ừ.” Triệu Việt đáp, “Ông ta mượn ngân hàng hai mươi triệu đã kéo dài thời hạn một lần rồi, nếu ngày mai còn không trả, Thượng thị liền phá sản.”

“Xem ra chúng ta định liệu không tồi, lúc trước Thượng thị cho Quý thị mượn hai mươi triệu kia, đa số là vay ngân hàng.” Diệp Nghi cười lạnh, “Thượng thị ôm lỗ thùng lớn như vậy, không ai tình nguyện cho ông ta vay nợ mới, cho nên chỉ có thể chờ YEC chuyển khoản cho ông ta. Hiện giờ chúng ta kéo dài thời gian, ông ta không còn cách gì.”

“Đừng vui mừng quá sớm” Diệp Tông gõ mặt bàn, quay sang Triệu Việt, “YEC kéo dài việc thanh toán không khó, nhưng trên pháp luật có mạo hiểm hay không?”

“Không.” Triệu Việt khẳng định nói, “Thực tế, YEC đã trả hai mươi triệu cho Thượng thị rồi, chỉ là bị kẹt do ngân hàng xét duyệt, chưa đến tài khoản của Thượng thị được. Trách nhiệm này không thuộc về chúng ta, mà là do ngân hàng.”

Diệp Nghi hơi tò mò: “Triệu Việt, anh có thể xác định ngân hàng chặn khoản tiền này lại, không để Thượng thị nhận được đúng thời hạn à?”

“YEC là công ty đầu tư nước ngoài, đăng ký giấy phép ở quần đảo Cayman- thiên đường thuế. Dạng công ty thế này thường xuyên trốn thuế, vốn chính là đối tượng thẩm tra trọng điểm của các ngân hàng, mà tôi lúc trước còn cố ý khai báo sai một khoản thuế.”

“Hả?”

“Đừng lo, khoản thuế kia số tiền không lớn, không đến mức mang đến rắc rối, nhưng cũng đủ để chính phủ chú ý đến YEC. Mà lúc này đây, số tiền giao dịch của chúng ta khoảng hai triệu đô la Mỹ, vì đề phòng chúng ta trốn thuế, cục thuế vụ nhất định sẽ xét duyệt kỹ càng, tuyệt đối có thể kéo dài đến lúc Thượng thị phá sản.”

“Trời, anh thật là lợi hại.” Diệp Nghi tán phục, “Vừa kéo chết Thượng thị, còn đổ trách nhiệm hết cho ngân hàng và cục thuế, quá xuất sắc. Trút giận được rồi, lúc trước Thượng An Quốc thao túng ngân hàng, ngăn cản anh hai gửi tiền cho Quý Thừa, hiện tại chúng ta cũng ngăn ông ta lại, trực tiếp đánh thẳng vào mặt ông ta.”

“Quá khen quá khen.” Triệu Việt liên tục xua tay, “Bây giờ vẫn chưa thể lo là, tuy rằng Thượng thị phá sản là kết cục đã định, nhưng mà, hai mươi triệu này sớm muộn gì cũng được ngân hàng xét duyệt xong, rơi vào tay Thượng An Quốc. Đến lúc đó, mặc dù Thượng thị không còn, cá nhân ông ta vẫn có thể nắm được nhiều tiền, làm lại từ đầu cũng không phải chuyện gì quá khó khăn. Nếu muốn ông ta không gượng dậy nổi nữa, thì phải lo liệu sớm.”

“Đều đã chuẩn bị xong rồi. Một khi Thượng thị phá sản, tài sản nhất định sẽ giảm giá trị trên diện rộng, chúng ta nhân cơ hội giá thấp mua vào, Thượng An Quốc thấy tài sản của ông ta bị bán tháo, nhất định tức chết. Sau đó...”

Nói xong, Diệp Nghi nhảy mất mấy cái với Quý Thừa: “Sau đó, anh sẽ tự thân hành động.”

“Ông ta chết quá rõ ràng rồi.” Quý Thừa nhếch môi cười.

Reng reng reng!

Ánh mắt mọi người đổ dồn đến điện thoại của Quý Thừa. Anh cúi mắt nhìn thoáng qua, bình tĩnh nhận máy: “Chào mẹ.”

Diệp Nghi ngưng mắt, chỉ nghe Quý Thừa thản nhiên nói: “Được, bây giờ con qua đó ngay.”

Cúp máy, anh chậm rãi đứng dậy, gật đầu chào Triệu Việt và Diệp Tông: “Bà ta chủ động mời đến cửa, xem ra bà ta muốn xử lý trước.” Cài lại nút áo vest, anh mỉm cười với Diệp Nghi: “Đi cùng anh nhé?”

Ánh chiều tà như máu, chiếu lên mặt đất lại nhuộm vàng, là màu của tiền. Từ phòng họp của Quý thị nhìn ra xa, toàn thành phố như được dát vàng.

Bà Quý đứng trước cửa sổ sát đất, trên đầu mở hai cánh cửa, gió biển ẩm ướt lùa vào, mùi hăng hăng chua chát, vô cùng hợp với tình hình hiện giờ. Mặt bà không chút thay đổi, cứ chờ đợi.

Cạch, phía sau, cửa nhẹ nhàng vang lên, bà Quý đứng yên không động dậy.

Tiếng bước chân vang lên vài cái, đứng lại đằng xa. Hồi lâu, chỉ nghe Quý Thừa bình tĩnh nói: “Mẹ, mẹ tìm con à.”

“Ha ha, mẹ ư.” Bà ta ngẩng đầu cười nhẹ, “Quý Thừa, rốt cuộc anh biết từ lúc nào?”

Một câu hỏi không đầu không đuôi, Quý Thừa lại nghe hiểu: “Trước khi về nước.”

“Khoảng tám, chín năm.” Bà Quý cười khanh khách, quay đầu lại, “Mấy năm nay, mỗi lần gọi tôi là ‘mẹ’, anh có tâm trạng gì?”

“Kiên định.” Quý Thừa thản nhiên đáp, “Cứ mỗi lần gọi, tôi càng xác định hơn bản thân muốn làm gì.”

“Làm khó anh rồi.” Bà Quý tặc lưỡi, “Chặt một cái là có thể giải quyết chuyện này, nhưng anh lại có thể kì kèo lâu như vậy.”

“Không khó làm, đây là thứ bà nên được.” Quý Thừa ôn tồn nói, “Lúc trước, không phải bà cũng không để cho mẹ tôi ra đi một cách dễ chịu sao? Mỗi một lần tra tấn mà mẹ tôi phải chịu, bà đều phải ném qua, thì cố gắng của tôi mới tính là không uổng phí.”

“Ha ha, mẹ ghê, mẹ ruột, đúng là phân biệt rõ ràng. Anh nói bà ta chịu tra tấn ư?” Trong mắt bà Quý bắn ra vẻ độc ác, “Hàn Y đó cả đời đều tra tấn tôi, bà ta chịu tra tấn gì chứ?!”

Hất ngã mấy chiếc ghế, giọng nói của bà đột nhiên sắc nhọn: “Hàn Y vĩnh viễn là tốt nhất! Diện mạo xinh đẹp, gia cảnh giàu có, tất cả mọi người đều thích bà ta! Rõ ràng là tôi quen cha anh trước, bà ta dựa vào cái gì đến cướp? Buồn cười là bà ta mở miệng gọi tôi là chị, là đồ ngu xuẩn thì dựa vào cái gì nắm giữ tất cả?”

“Có lẽ mẹ tôi không được độc ác như bà.” Quý Thừa chậm rãi bước đến, dựng ghế lên, nhìn xuống người phụ nữ trước mặt.

Bà Quý luôn xinh đẹp. Đã ba mươi năm trôi qua, bà từ trẻ đến già, làn da nhẵn mịn dần hiện lên nếp nhăn, nhưng luôn trang điểm, kiểu tóc và phong cách ăn mặc luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ, không chệch vào đâu được.

Nhưng giờ phút này, có lẽ là do đồ mờ hôi, lớp phấn trên mặt hơi trôi bớt, vài sợi tóc sau tai cũng bay dính vào má. Tuy ra vẻ trấn tĩnh, nhưng cánh mũi khẽ nhếch đã tiết lộ tâm trạng kích động.

Quý Thừa đột nhiên cảm thấy thật đáng thương hại. Anh hao phí gần mười năm cuộc đời trên người phụ nữ này, mà thực tế, bà chính là một ác phụ làm người khác không chút hứng thú.

Bà Quý nắm chặt tay vịn ghế dựa, cố gắng làm ra vẻ khinh thường: “Nghe nói Thượng An Quốc sẽ bị anh quậy đến phá sản? Lúc trước, tôi đã cảm thấy YEC rất có vấn đề, ông ta không tin. Quả nhiên, vợ chồng các người cấu kết với nhau làm chuyện xấu, một đứa giả chết một đứa diễn trò, ngay cả một người khôn khéo như ông ta còn bị kéo vào. Chuyện đến hiện giờ, không ngại mở miệng ra hỏi thẳng, các người muốn làm gì tôi?”

“Không nói giấu gì bà, vấn đề này tôi cũng nghĩ rất lâu rồi.” Quý Thừa nhìn ra khoảng không nhuộm đỏ bên ngoài, mỉm cười, “Tôi luôn nghĩ, nên trả thù thế nào, so ra đều thua kém hơn chiêu gây ông đập lưng ông. Bà đã cướp đi tất cả mọi thứ mẹ tôi yêu quý, cha tôi, gia nghiệp, còn có tôi, rồi từ từ tra tấn bà đến chết. Như vậy, thì tôi cũng chỉ có thể noi theo mà thôi.”

Bà Quý lão đảo bước lui về sau: “Anh có ý gì?”

“Cho đến hôm nay, ngoại trừ Quý thị, bà cũng chẳng còn lại thứ gì. Cho nên, ngày mai toàn bộ thế giới sẽ biết, bà chủ động buông bỏ tất cả cổ phần của Quý thị, đoạn tuyệt hết thảy mọi quan hệ với tôi và nhà họ Quý. Yên tâm đi, tôi sẽ không đuổi cùng giết tận đâu, việc kinh doanh bên ngoài Quý thị của bà, tôi sẽ không đụng đến, tôi chỉ lấy lại tất cả những thứ vốn thuộc về mẹ con tôi thôi, vậy là đủ rồi.”

“Mày nói gì? Mày không được làm vậy!” Bà Quý vùng mạnh tay lên, rồi như hóa điên tím lầy Quý Thừa, “Đều là của tao, tại sao tao phải tự động buông bỏ chứ! Tao tuyệt đối không...”

Quý Thừa bắt lấy cổ tay bà, hất mạnh ra: “Bà, đã sai người mưu sát Diệp Thánh Ân, giả họa cho Diệp Tông, còn cấu kết với Thượng An Quốc mưu sát Diệp Nghi, làm Nghiêm Hàn trọng thương, tất cả chứng cứ đến hôm nay đã thu thập xong hết, đưa đến cục cảnh sát. Bà không muốn buông bỏ cũng không được, như vậy, bà thua sẽ càng thêm mất thể diện.”

“Quý Thừa! Tên nghiệt chủng này! Mày giống hệt như con mẹ dê tiện của mày, cũng là đồ dê tiện! Tao...”

Cóp.

Một chiếc ghế đột ngột bay đến, va thật mạnh vào kính cửa sổ. Vết rạn nhỏ như mạng nhện bắt đầu lan ra, rớt cuộc cũng rắc một tiếng, đồng loạt rơi xuống.

“Nếu bà dám si nhục mẹ tôi thêm một câu nào nữa, thì kết cục sẽ như tấm kính thủy tinh kia.”

Tiếng Quý Thừa vang lên, thậm chí còn hiện lên ý cười mơ hồ: “Nhưng mà, tôi vẫn hy vọng bà sống thật tốt, không cần chết. Tôi nhớ bà thích nhất là tiền, thích cái đẹp, thích cướp lấy thứ quý giá cùng cuộc sống xa hoa của người khác. Những thứ tốt đẹp của bà sẽ bị tôi cướp đi từng chút một, đến khi bị người đời phi nhổ cùng khinh khi, phải từ từ sống nốt quãng đời còn lại với hai bàn tay trắng. Đây so với chết còn khó hơn, là kết cục thích hợp nhất với bà.”

Anh xoay người, mở cửa phòng họp: “Chúc vui vẻ, chào mẹ.”

Vừa ra khỏi cửa, Quý Thừa liền nhìn Diệp Nghi đứng ở vách tường đối diện. Anh đi nhanh đến, kéo cô lại, ôm chặt vào lòng. Diệp Nghi bị anh ôm đến không thở nổi, lại cố nén không lên tiếng, giờ tay khẽ vuốt lưng anh.

Đốc hết toàn lực ôm lấy vòng eo cô, mặt Quý Thừa chôn sâu vào cổ cô, sức nặng toàn thân đều dồn vào người cô. Cơ thể anh lạnh lẽo cứng ngắt, còn đang run rẩy.

Diệp Nghi cố gắng ôm lại Quý Thừa, thầm muốn truyền cho anh hơi ấm và sức lực: “Có em ở đây.”

Tiếng anh thì thào: “Đã kết thúc rồi, đúng không?”

“Ừ, đều kết thúc rồi.”

Họ quen biết nhau cũng gần mười năm. Hai người đến từ hai gia tộc đối nghịch nhau, vốn dĩ thế nào cũng không cùng đi đến tận cùng, lại bởi vì người đàn bà ác độc bên trong phòng kia mà gặp gỡ nhau, mà chia cắt, cuối cùng lại chung vai nương tựa vào nhau.

Cuộc đời chệch hướng cuối cùng cũng trở về quỹ đạo, chính là mỗi một giai đoạn trong đó đều khắc cốt ghi tâm. Đây có lẽ là vận mệnh tàn khốc nhất, cũng là nơi tốt đẹp nhất.

Tà dương tắt hẳn, Macao dần chìm vào màn đêm, lại bị sự xa hoa trụ lạc thấp sáng. Quý Thừa và Diệp Nghi cứ lặng lẽ ôm lấy nhau như vậy, ai cũng không nói gì, ai cũng không động đậy. Giờ phút này, tĩnh lặng hệt như sẽ mãi mãi vĩnh hằng.

Đột nhiên, không biết từ đâu vang lên tiếng động, tiếp đó là một chuỗi tiếng thét chói tai. Âm thanh kia vô cùng xa xôi, tựa như đến từ bên kia thế giới.

Thời điểm bắt đầu, ai cũng không quan tâm đến. Nhưng lát sau, cơ thể Diệp Nghi đột nhiên cứng đờ. Cô nắm mạnh lấy bả vai của Quý Thừa: “Quý Thừa, hình như bà Quý vẫn chưa ra ngoài.”

Quý Thừa cũng giật mình ngẩng đầu, đi nhanh quay về phòng họp.

Rầm

Cánh cửa đập mạnh vào vách tường, trong phòng không có một bóng người. Tấm kính thủy tinh bể nát như cái miệng to há ra dữ tợn, gió đêm thổi vào vù vù. Trên một góc nhọn so le của tấm kính vỡ có dính một miếng vải màu đỏ, màu sắc hệt như màu áo khoác của bà Quý.

Trên chiếc bàn hội nghị lớn, là dòng chữ được viết bằng son môi: “Tôi không buông bỏ. Đến chết thì tôi cũng là cổ đồng của Quý thị, mẹ của Quý Thừa. Đừng mơ tra tấn tôi, đừng mơ khi tôi sống lấy đi mọi thứ của tôi.”

Chữ viết đỏ như máu như chữ trên tấm bùa, nguyên rủa sự hoang đường của thế giới này.

Quý Thừa đứng thẳng, mặt trắng bệch gần như trong suốt. Diệp Nghi nắm lấy tay anh, đến gần sát anh lại nghe thấy một tràng tiếng chuông điện thoại.

Quý Thừa lấy điện thoại di động ra. Trên màn hình, là tin nhắn của Thượng An Quốc: “Kế tiếp nên đến lượt bác nhỉ? Bác đợi con. Chuyện quá khứ của bác và mẹ con, đã đến lúc kể cho con nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Chương 74

“Không được đi.”

Diệp Tông nhủ mảy, nói như định đóng cột: “Hiện tại Thượng An Quốc bị ép đến đường cùng rồi, rất dễ tức nước vỡ bờ. Ông ta đã không còn gì để mất nữa rồi, khó đảm bảo sẽ không làm ra chuyện phá hủy mọi thứ. Kia lại là nhà của ông ta, ai biết ông ta có âm mưu gì?”

Quý Thừa cup mắt ngồi trên sô pha, không nói gì.

Diệp Nghi biết anh đã có quyết định, đành phải quay sang khuyên nhủ Diệp Tông: “Ý tứ của Thượng An Quốc rất rõ ràng, muốn biết chuyện quá khứ, phải đến nhà ông ta nói chuyện. Ở phạm vi bên ngoài nhà ông ta, thì một chữ ông ta cũng không nói. Anh hai, cố gắng lâu như vậy, không phải vì để có một kết thúc sao?”

“Không được!” Diệp Tông đứng lên, bước nhanh đến trước mặt họ, “Chính vì ông ta khẳng khái muốn hai người đến nhà ông ta, mới không thể đi! Biết rõ là cái bẫy, còn ngớ ngẩn chui đầu vào rọ, vậy gọi là ngu xuẩn!”

“Cảnh sát sẽ đi cùng tôi.” Quý Thừa đứng lên, nghiêm túc nhìn Diệp Tông: “Anh hai, tôi biết anh là suy nghĩ cho tôi. Thế nhưng, Thượng An Quốc bắt cóc mẹ tôi, đến bây giờ vẫn không có ai biết được tung tích của bà. Thậm chí tôi không biết mẹ mình còn sống hay đã chết, chỉ có Thượng An Quốc mới có thể nói cho tôi biết.”

“Nhưng chú...”

“Anh hai, tôi biết.” Quý Thừa cúi đầu, giọng như đang tạ lỗi, giọng nói lại kiên định, “Bất luận thế nào, tôi đều phải biết. Cảnh sát sẽ làm theo kế hoạch. Thượng An Quốc bị tình nghi thuê sát thủ giết người, sắp có lệnh bắt giữ rồi, tôi sẽ mời họ cùng đến nhà ông ta với tôi, sẽ không xảy ra guy hiểm gì đâu.”

Diệp Nghi tiến đến cầm tay anh: “Em đi cùng anh.”

Quý Thừa phản bác: “Không được...”

“Nếu anh cho rằng không có gì nguy hiểm, tại sao em không thể đi? Không cho em đi, chứng tỏ anh có nguy hiểm mà che giấu em, em sẽ không cho anh đi. Muốn đi hay không đi, anh chọn đi.”

Mỗi Quý Thừa mím thành một đường thẳng, còn Diệp Nghi không mấy may dao động: “Thượng An Quốc muốn giết em, còn làm hại Nghiêm Hàn bị nghiện, bị gãy vò. Chuyện này, cũng phải giáp mặt nói rõ ràng.”

“Hai người...” Diệp Tông nhăn mặt nhủ mảy, rốt cuộc không nói được gì, chỉ nặng nề thở dài.

“Cứ vậy đi.” Kỳ Yên luôn một mực im lặng dựa vào tường đã lên tiếng: “Tôi dẫn người đi theo hai người. Cảnh sát làm việc rất ồn ào, nếu Thượng An Quốc đã sớm có chuẩn bị, chắc chắn sẽ xuống tay trước khi họ phát hiện ra. Người của tôi làm việc âm thầm lại gọn ghẽ, cùng nhau qua đó thì an toàn hơn, cũng dễ Diệp Tông yên tâm hơn.”

Quý Thừa cảm kích nhìn anh: “Cảm ơn.”

“Kỳ Yên, cảm ơn anh.” Diệp Nghi cũng nói, “Còn có anh hai, em thừa nhận, lần này là tại em tùy hứng. Nhưng chuyện đã đến nước này, sẽ phải làm cho xong, cảm ơn anh đã hiểu tại em.”

“Đừng nịnh nọt để anh vui.” Diệp Tông bồng dung xoay người nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lát sau xua tay, “Muốn đi thì đi đi, ít đến đây phiền anh.”

Quý Thừa hình như còn muốn nói gì, nhưng bị Diệp Nghi giữ lại. Kỳ Yên cũng lắc đầu với họ, trực tiếp mở cửa thư phòng đi ra.

Bên ngoài, biệt thự của Diệp Tông càng lúc càng xa dần. Diệp Nghi cố gắng ngoái đầu lại nhìn, cho đến khi nó hoàn toàn biến mất. Dựa vào chỗ ngồi, lại bắt gặp ánh mắt sáng quắc của Quý Thừa nhìn mình.

Sau lưng anh, bóng đêm dày đặc. Trên màn trời tối đen không trăng không sao. Lốp lốp tầng mây chậm rãi tích tụ hơi nước, báo hiệu sắp mưa.

Cô chủ động cười với anh: “Nhìn gì?”

“Xin lỗi em.” Quý Thừa đột nhiên nghiêng người, ôm lấy thất lưng của Diệp Nghi, kéo cô vào lòng. “Diệp Nghi, anh đã nói sẽ bảo vệ em chu đáo, hình như anh lại không làm được rồi.”

“Nói gì vậy chứ, vậy sao em lại nhớ rất rõ, anh vì bảo vệ em đã xả thân mấy lần, gần đây mới vừa tỉnh lại nhỉ?”

“Em biết anh nói không phải mấy chuyện đó mà.” Anh buồn buồn nói, “Đi gặp Thượng An Quốc, anh không thể cam đoan tuyệt đối chắc chắn. Nhưng em lại không từ chối anh, còn chọc anh hai nổi giận.”

“Đừng nghĩ như vậy.” Diệp Nghi vỗ vỗ lưng anh, “Anh hai là lo lắng chúng xảy ra chuyện, nhưng anh ấy cũng biết, chuyện này không làm không được, cho nên mới không ngăn cản đến cùng. Với tính tình của anh hai, nếu thực sự cảm thấy không có tác dụng, anh cho là anh ấy sẽ thả cho chúng ta đi à?”

“Là anh quá ích kỷ.” Quý Thừa lẩm bẩm nói, “Diệp Nghi, em vẫn nên...”

“Không cần.” Diệp Nghi dứt khoát cắt ngang lời anh, “Thượng An Quốc là người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu không mặt đối mặt để kết thúc, ông ta sẽ không thừa nhận mình đã thua. Đối với hạng người tự đại cuồng thế này, phải giẫm nát ông ta dưới chân, mới là hủy diệt thật sự. Ông ta muốn chết, cũng phải quỳ xuống chết trước mặt chúng ta.”

Vòng ôm Quý Thừa đột nhiên chặt hơn, giống như muốn khảm cô vào người: “Cảm ơn em. Diệp Nghi, cảm ơn em”

“Em cũng bối rối lắm. Quý Thừa, chúng ta là người một nhà, anh ở đâu thì em ở đó.”

Diệp Nghi đã đến nhà họ Thượng một lần, vẫn là chuyện của rất nhiều năm về trước.

Khi đó, cô còn coi Thượng Vi là bạn tốt. Nhà họ Thượng tổ chức vũ hội, cô và Quý Thừa đều được mời đến. Trong đại sảnh xanh vàng rực rỡ, cô tro mắt nhìn Quý Thừa mỉm cười nhẹ nhàng, nói năng ôn tồn trước mặt Thượng Vi, tuy rằng rượu có vị ngọt, nhưng sự chua sót từ trong cổ họng lại đủ để nước mắt trào ra.

Hai người họ mới môn đăng hộ đối, Diệp Nghi nghĩ, mỗi thâm tình thanh mai trúc mã, cả đời cũng khó với tới.

Nhưng ai mà biết, thời gian vô tình gột rửa hết tất cả những êm ái giữa đôi. Những thứ nhơ nhớp dưới lớp áo thơm tho, càng thêm ghê tởm hơn so với tưởng tượng. Đầu đá nhau đến nay, đã sớm cảnh còn người mất. Bóng đêm lan tràn, cánh cổng sắt chạm trở nặng nề từ từ mở ra, lộ ra ngôi biệt thự âm u vắng lặng.

Sau lưng bỗng nhiên sinh ra từng đợt lạnh lẽo. Đêm nay, lại xảy ra chuyện gì? Thượng Vi đã không còn tồn tại trên nhân thế, người kế tiếp ra đi sẽ là ai? Diệp Tông, hay là cô và Quý Thừa? Không biết bắt đầu từ khi nào, trên tay mọi người đều dính máu, ngay cả cô cũng không ngoại lệ.

Đứng dưới mái hiên rộng, điện thoại Diệp Nghi reo lên. Là tin nhắn của Kỳ Yên: “Đã vào vị trí. Hai mươi phút sau sẽ kiểm tra xong tình hình xung quanh. Chú ý an toàn.”

Quý Thừa cúi xuống nhìn, Diệp Nghi khẽ nói: “Trước hai mươi phút nhất định phải an toàn.”

Quý Thừa gật đầu, một tay nắm tay cô, tay kia nhấn chuông.

Người ra mở cửa chính là Thượng An Quốc. Sau lưng ông ta, ngọn đèn thủy tinh rải rác ánh sáng. Mùi trà thoang thoảng bay đến, an ổn mà ấm áp. Ông hơi nghiêng người, cười hiền hòa: “Đến rồi? Mau vào đi, chờ hai đứa đã lâu.” Giọng nói kia tựa như một trường bối thần thiết.

Quý Thừa mỉm cười: “Đợi lâu rồi.”

Căn nhà to như vậy mà không có lấy một bóng người, cả phòng đều là sự yên lặng chết chóc. Diệp Nghi theo Quý Thừa bước đến sô pha phòng khách, chỉ cảm thấy từng đợt gió lạnh lùa qua sau gáy. Nơi này không bình thường, rất không bình thường.

“Trong nhà chỉ có ông già như bác, có phải quanh quẩn lắm không?” Thượng An Quốc cười, ngồi xuống ở sô pha đối diện, “Ngồi đi, đừng đứng nữa.”

Diệp Nghi và Quý Thừa liếc nhìn nhau, yên lặng ngồi xuống. Thượng An Quốc nhấp ấm trà, chậm rãi rót cho họ: “Vợ và con trai bác đi nước ngoài nghỉ dưỡng rồi, vì không có ai ở nhà, may mà có hai con, nếu không thì thật có lỗi với ấm trà ngon này của bác.”

Sờ dĩ, Thượng An Quốc tiến người nhà đi, để nhà trống không, chỉ vì họ đến. Quý Thừa cười khẽ, lễ phép đỡ lấy tách trà: “Xem ra bác đặc biệt sắp xếp riêng cho chúng con. Bác, con thật vinh hạnh.”

Thượng An Quốc hai tay đặt lên đầu gối, cẩn thận quan sát Quý Thừa, giống như đang đánh giá: “Lúc trước, bác đã nói với Huệ Lan, nuôi hỏ sẽ mang họa, không thể giữ lại con, nhưng bà ấy không nghe.” Ông thở dài, “Bà ấy thua là thua ở tính khí cao ngạo. Năm không được trái tim của cha con, thì muốn thể xác của ông ấy; cảm thấy không sánh bằng mẹ con, liền lấy lòng của bà ấy.”

Tay cầm tách trà của Quý Thừa đột nhiên cứng ngắt. Anh vẫn nhìn chằm chằm Thượng An Quốc, chưa nói gì.

Có lẽ sự bình tĩnh của anh nằm ngoại dự kiến của Thượng An Quốc. Cặp chân mày nhiều nếp nhăn nhú lại: “Quý Thừa, quả nhiên con không phụ sự đề phòng nhiều năm của bác. Cũng là bác quá sơ suất. Cha con tính tình ngay thẳng, mẹ con lại đơn thuần như tờ giấy trắng, ai có thể ngờ được tâm tư của con lại sâu kín như vậy. Năm gái nếm mật, nhắm nhai mười năm, còn giấu giếm luôn cả bác.”

“Con người sẽ luôn thay đổi. Nếu từ nhỏ sống bên cạnh một người trông như thân thiết, thực ra lại là người độc ác, muốn sống yên ổn, sẽ học được cách tự bảo vệ chính mình.”

Quý Thừa thần nhiên nói ra, làm như đây là chuyện của người khác, hoàn toàn không liên quan đến anh: “Tính nhẫn nại của bà Quý rất tốt. Trước mặt người khác, bà ta đối xử tốt với tôi, nhưng ở sau lưng, một giây cũng không không chế được nổi oán hận với mẹ tôi. Trước đây tôi không hiểu, tại sao

giấy trước bà ta còn cười với tôi, giây sau liền hung hăng đánh đập tôi như người điên.”

Diệp Nghi quay lại nhìn anh. Quý Thừa chưa từng nhắc đến chuyện quá khứ, cô vẫn luôn nghĩ, anh chỉ là bị coi thường mà thôi, không ngờ lại...

Quý Thừa nhếch môi, cho cô ánh nhìn trấn an: “Cuối cùng tôi nghĩ, nhất định là tôi đã làm sai gì đó. Tôi hết mình muốn sửa chữa lỗi lầm, cho đến một lần sốt cao, tôi nghe bà ta hỏi bác sĩ, có cách nào có thể không để tôi chết ngay, vừa chậm rãi một chút, thống khổ một chút không? Khi đó, rốt cuộc tôi cũng khẳng định, bà ta thật sự rất hận tôi.”

“Ha ha.” Thượng An Quốc lắc đầu, “Người đàn bà ngu xuẩn này, yêu hận đều viết hết lên mặt, chà trách rơi vào kết cục thịt nát xương tan. Sai lầm lớn nhất của cuộc đời tôi chính là, hợp tác với cô.”

“Đúng vậy, càng căm hận ai đó, càng không nên để cho người đó nhìn ra. Đây là bài học tôi học được từ ông, bằng không cũng không có cách nào sống tới ngày hôm nay.”

Quý Thừa cười nhạt: “Chỉ tiếc, tôi thức tỉnh quá muộn. Cho dù bà ấy có đối xử như vậy với tôi, tôi vẫn kiên cố dùm bà ấy. Tôi tình nguyện tin tưởng, bà ấy oán hận tôi là vì cha tôi ăn chơi đàn đúm, không quan tâm bà. Cho nên bất luận hận bao nhiêu, tôi đều có thể tha thứ cho bà ấy, thậm chí vì bà ấy mà giận luôn cả cha tôi. Bác à, bác thấy tôi ngốc không chứ.”

“Đừng nói vậy.” Thượng An Quốc cầm tách trà lên, nhấp một ngụm, “Cậu có ngốc, có thể ngốc hơn mẹ ruột cậu không? Tôi đối xử với bà ấy tốt như vậy, bà ấy lại có thể không cảm nhận được, lại có thể yêu người khác!”

Quý Thừa ngồi yên không nhúc nhích, ánh mắt tối tăm lại chột sắc bén: “Cho nên ông liền bắt cóc bà?”

“Sao cậu có thể nói vậy?” Thượng An Quốc chậm rãi đặt tách trà xuống, liếm môi, “Tôi là chăm sóc bà ấy, bà ấy cũng rất thỏa mãn mà.”

“Ông!” Quý Thừa hoắc mắt đứng lên.

Đúng lúc này, điện thoại của Diệp Nghi báo rung. Cô cúi đầu lơ đãng đọc tin nhắn. Có nén khiếp sợ trong lòng, cô làm bộ vén tóc mai, đưa tay nắm lấy cổ tay Quý Thừa.

Đây là động tác mà hai người họ đã hẹn trước với nhau. Quý Thừa lập tức nhìn qua, nhận được tin nhắn của Kỳ Yên, từng chữ kinh tâm động phách: “Dưới đất có mình. Đang tháo gỡ, cố gắng kéo dài thời gian.”

Hai tay anh nắm lại thành quyền. Thượng An Quốc cười ha ha: “Cậu cũng có lúc mất bình tĩnh à? Có phải rất muốn giết tôi không, được thôi, tôi cho cậu một cơ hội.”

Nói xong, ông ta kéo ngăn kéo dưới bàn trà ra, lấy một chiếc hộp để lên bàn. Chậm rãi gạt hai khóa bấm hai bên, ông ta mở nắp, xoay chiếc hộp lại, để lộ thứ bên trong về hướng Quý Thừa. Diệp Nghi nhìn chằm chằm thứ trong hộp, cả người cứng đờ.

Một cây súng cùng một hàng đạn lẳng lẳng bày ra trước mặt. Quý Thừa thần nhiên: “Đây là thứ bác chuẩn bị cho tôi ư?”

“Lát nữa cậu sẽ dùng đến thôi.” Thượng An Quốc khoanh tay dựa vào sô pha, hất hàm, “Thứ này, nó có thể dẫn cậu đi gặp một người.”

Ông ta ngừng một chút, hớn hờ nói: “Quý Thừa, cậu còn chưa biết đúng không? Cậu có một đứa em gái, là đứa con tôi cho mẹ cậu sinh cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 75-1

Diệp Nghi đột nhiên đứng dậy, nắm lấy tay của Quý Thừa. Tay anh lạnh như băng, trong giọng nói trầm thấp ẩn chứa ôn tồn đáng sợ: “Ông nói gì?”

“Nói vậy, quan hệ của chúng ta so với hiện tại càng thân thiết hơn.” Thượng An Quốc ngược lên, mỉm cười: “Không biết à, tôi là cha của em gái cậu, cậu gọi tôi một tiếng ‘bác’, thật đúng là không gọi suông.”

Máu huyết của Diệp Nghi trong một giây như bị rút cạn hết. Con gái của Thượng An Quốc... Thượng An Quốc chỉ có một cô con gái duy nhất. Không điều đó không có khả năng.

Sẽ không đâu. Sau khi mẹ của Quý Thừa bị Thượng An Quốc bắt cóc, chưa từng xuất hiện lần nào. Cho dù bà thật sự sinh một đứa con gái, nhất định sẽ bị Thượng An Quốc giấu đi, họ cũng không thể gặp qua. Sự thật không thể quá đáng sợ như vậy được.

Thượng An Quốc tỉnh tể thương thức về mặt của họ: “Sao vậy, không tin tôi?”

Mặt Quý Thừa trắng bệch đến gần như trong suốt. Anh nhìn chăm chăm Thượng An Quốc, giọng nói bình tĩnh, nhưng mỗi lời nói ra đều lạnh lùng nghiêm nghị: “Nói cho rõ ràng.”

“Đương nhiên rồi, hôm nay gặp mặt, không phải là để ôn lại chuyện cũ sao.” Thượng An Quốc an nhàn ngoắc tay, “Chuyện cũ dài lắm, ngồi xuống đi, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Bàn tay Quý Thừa siết chặt, khớp xương xanh trắng. Ở chỗ kia, cây súng đen phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Để ý tới tầm mắt anh, Thượng An Quốc lại mỉm cười: “Đây chính là chuẩn bị cho cậu. Đừng nóng vội, sẽ có lúc cậu dùng nó thôi. Còn bây giờ, hãy ngồi xuống nghe tôi nói.”

Quý Thừa chỉ lẳng lặng đứng đó, giống như không nghe thấy ông ta nói gì. Lúc này, điện thoại Diệp Nghi lại báo rung không ngừng. Cô đưa tay đặt lên lưng của Quý Thừa.

“Mìn đã được gỡ bỏ. Tầm nhìn bị ngăn cản, không thể sắp xếp súng bắn tỉa. đang thông qua thiết bị nghe lén gắn trong điện thoại. Chú ý an toàn.”

Ánh mắt Quý Thừa chột điệu lại, lập tức nắm tay Diệp Nghi, kéo cô cùng ngồi xuống.

“Vậy mới đúng.” Thượng An Quốc khoanh tay lại, cười cười đứng lên, bước đi.

Ông ta đi thẳng về trước, cho đến khi đến trước cây cột chạm theo kiểu La Mã ở cuối phòng khách, ông mới dừng lại. Ngẩng đầu nhìn lên, ông ta nhẹ nhàng vuốt cây cột nọ, như đang chạm vào hồi ức: “Quý Thừa, lúc tôi mới quen biết mẹ cậu, bà ấy đã dựa vào cây cột này rồi cười với tôi.”

Thời gian mấy mươi năm phảng phất như một cái chớp mắt. Người phụ nữ xinh đẹp xuyên qua thời gian cùng đám đông mờ mịt, dịu dàng mỉm cười: “Xin chào, em là Hàn Y.”

“Lúc ấy, cha tôi làm một bữa tiệc ở nhà, toàn bộ nhân vật nổi tiếng ở Macao đều đến đây. Mẹ cậu không chỉ là khách mời, mà còn là...” Thượng An Quốc cố ý ngừng lại, quay đầu nhìn Quý Thừa: “Đối tượng kết thân của tôi.”

Bàn tay siết chặt của Quý Thừa dần thả lỏng: “Hiển nhiên, mẹ tôi không thèm để mắt đến ông.”

“Ai nói bà ấy không để mắt đến tôi?” Tiếng nói Thượng An Quốc bỗng nhiên trầm xuống, “Bà ấy rất có hảo cảm với tôi, tôi có thể nhìn ra điều đó trong mắt bà ấy!”

Ông ta cúi kính đi tới, rồi dừng lại, lớn giọng nói: “Sao bà ấy lại không có hảo cảm với tôi được? Tôi là người đàn ông ưu tú nhất ở đó, cũng là người đàn ông ưu tú nhất Macao! Khi đó, một nửa Macao này đều là của nhà họ Thượng tôi, sao bà ấy có thể ghét tôi được?”

“Ha ha.” Quý Thừa cười lạnh, “Tôi đã hiểu vì sao mẹ tôi ghét ông rồi.”

“Chúng tôi rất xứng đôi! Thích cùng một tác giả, cùng thích đi xem triển lãm tranh, bà ấy cười với tôi, cũng rất ngưỡng mộ thành tựu của tôi trên thương trường! Đây đều là do bà ấy chính miệng nói ra, cậu thì biết cái gì!”

Ông ta bước thêm vài bước men theo vách tường, rồi đứng lên ngược nhìn lên. Trên vách, là một bức tranh phong cảnh điền viên. Thượng An Quốc gio tay, vuốt ve khung ảnh nạm vàng tinh tế.

“Bức tranh này tôi mua vì bà ấy. Bà ấy thích cuộc sống điền viên an nhàn, luôn có suy nghĩ ngày nào đó sẽ ra ngoài, tìm một trang viên, sống yên ổn ở đó. Mỗi ngày có thể nghe chim hót ếch kêu, đọc sách vẽ tranh. Tôi nhìn thấy bức tranh này ở một buổi đấu giá, biết bà ấy nhất định rất thích, vì thế ra giá mười triệu để mua về tặng bà ấy.”

Quý Thừa quan sát ông, lắc đầu: “Tặng mẹ tôi? Vậy sau đó tại sao nó lại được treo trên tường nhà ông vậy?”

“Bà ấy nhận! Nếu không phải vì Quý Phong, sao bà ấy lại trả nó cho tôi chứ!” Thượng An Quốc đột nhiên la lớn: “Quý Phong hẳn là cái thá gì, một thằng gia thế còn con ngoại đạo, nếu không được bạn bè dẫn đi cùng, hoàn toàn không có tư cách tham gia bữa tiệc đó. Hẳn có điểm nào so được với tôi, dựa vào cái gì mà cướp đi người đàn bà của tôi!”

Thực tế là, Quý Phong vừa xuất hiện, trong mắt Hàn Y liền không có Thượng An Quốc. Khi đó, tuy rằng nhà họ Quý không sánh bằng nhà họ Thượng, nhưng cũng vô cùng giàu có. Quý Phong luôn du học ở châu Âu, đáng lẽ một tháng sau mới về nước, ai ngờ cha của Quý Phong mắc bệnh nặng, nên vội vàng trở về sớm hơn dự định. Cuối cùng cũng sắp xếp ổn thỏa chuyện gia đình, hôm đó liền bị bạn bè lôi đi dự tiệc xã giao.

Ai mà ngờ được, lần này ngẫu nhiên tham gia bữa tiệc, lại thay đổi quỹ đạo cuộc đời của bao nhiêu người.

“Cho đến nay cũng không nghĩ ra được, hẳn có gì tốt chứ? Khi đó, nhà họ Quý chỉ có vài sông bài mà thôi, nhưng mà tôi...” Thượng An Quốc dang hai tay ra, nhìn trần nhà cao cao, xoay một vòng bốn phía, “Thứ này, còn có thứ này, đều là của tôi! Chỉ mình tôi có!”

“Mẹ tôi không cần.”

“Nhưng bà ấy không cần!”

Giọng nói trầm thấp của Quý Thừa đồng thanh phát ra cùng với tiếng rống giận của Thượng An Quốc, trong phòng khách trống trải, vừa hài hòa vừa quý dị.

“Đúng vậy, bà ấy không cần.” Thượng An Quốc an tĩnh lại, trong mắt tang thương lóe lên thứ ánh sáng điên cuồng, khóe môi cũng hiện lên nụ cười bình thản, “Bà ấy có tiền hơn tôi, đương nhiên không cần. Tôi phải lấy hết mọi thứ của bà ấy, xem bà ấy còn dám không cần hay không.”

Thời gian quá dài đã rửa sạch ký ức, rất nhiều hình ảnh đã sắp nhìn không rõ nữa. Nhưng mà, liên quan đến nụ cười của Hàn Y, hình như đều khắc sâu vào mỗi một nếp nhăn não bộ của Thượng An Quốc, có muốn quên cũng không thể quên được.

Chẳng hạn như, có một ngày kia bà cầm theo bức tranh đến nhà, ánh nắng dịu mắt, trong mắt bà toát ra thứ ánh sáng vàng ruộm, bà cúi đầu, hai má ửng đỏ, lắp bắp: “An Quốc, thứ này rất quý trọng, em không thể nhận.”

Bà đã nói: “Em còn có chuyện muốn nói với anh. Tuy rằng cha mẹ hai bên đều hy vọng chúng ta có thể kết hôn với nhau, nhưng lần trước anh cũng nói, vẫn nên làm bạn trước thì tốt hơn. À, anh đừng hiểu lầm, được làm bạn của anh em rất vui, nhưng gần đây, em đã thích một người, cho nên...”

Ông đã thu hết tất cả kiềm chế, lễ phép hỏi: “Cho nên em muốn tuyệt giao với anh?”

“Không không không.” Tay chân bà luống cuống, “An Quốc, sao anh lại nghĩ như vậy! Chúng ta rất hợp nhau, mãi mãi là bạn bè. Chỉ là, em không nên nhận một món quà quý trọng như vậy.”

“Đối với người khác có lẽ là quý trọng, nhưng đối với anh thì không đáng là gì. Em thích thì hãy nhận đi.”

“Em biết, nhưng mà...” Mặt bà càng đỏ hơn, “Em sợ Quý Phong hiểu lầm.”

Đó là lần đầu tiên trong đời Thượng An Quốc biết, cái gì là điên cuồng đồ kị.

“Một người cái gì cũng không bằng mình, mà mình lại chỉ có thể trở mặt nhìn hán cướp đi thứ bản thân yêu thích nhất.” Thượng An Quốc nhắm mắt lại, nhẹ giọng hỏi, “Quý Thừa, nếu là cậu, cậu sẽ làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Chương 75-2

Đó là lần đầu tiên trong đời Thượng An Quốc biết, cái gì là điên cuồng đồ kị.

“Một người cái gì cũng không bằng mình, mà mình lại chỉ có thể trở mặt nhìn hán cướp đi thứ bản thân yêu thích nhất.” Thượng An Quốc nhắm mắt lại, nhẹ giọng hỏi, “Quý Thừa, nếu là cậu, cậu sẽ làm gì?”

Quý Thừa liếc mắt với Diệp Nghi, đáp: “Có lẽ sẽ ép cô ấy ở lại, có lẽ sẽ thả cô ấy đi, nhưng bất luận thế nào, tôi cũng sẽ không hủy hoại cô ấy.”

“Cậu cảm thấy tôi hủy hoại bà ấy à?” Thượng An Quốc bỗng trợn mắt, “Không, là Quý Phong hủy hoại bà ấy, còn có Phương Huệ Lan, hai người họ cùng nhau hủy hoại Hàn Y!”

Sự xuất hiện của Phương Huệ Lan khiến Thượng An Quốc có được đồng minh. Trong một buổi tiệc rượu, Phương Huệ Lan để ý đến Quý Phong. Nhà họ Phương và nhà họ Quý môn đăng hộ đối, người lớn hai bên luôn mong cuộc nhân duyên này được tác thành.

Nhưng Quý Phong lại một mực từ chối: “Cô Phương, thật xin lỗi, tôi đã có người muốn kết hôn rồi.”

Phương Huệ Lan từ bé đến lớn chưa từng nếm qua mùi vị của sự cầu mà không được. Mà khi bà ấy biết tình địch là Hàn Y, cảm giác bất lực lại càng sâu, xúc cảm mang tên ganh ghét cứ thế mọc rễ nảy mầm, xâm nhập vào từng tế bào. Chính là có người còn vượt trội mọi mặt hơn cả bà. Xinh đẹp hơn bà, giàu có hơn bà, được nhiều nhiều yêu mến hơn bà.

Nhưng chỉ sau vài ngày ngắn ngủi, tin tức gia đình Hàn Y gặp chuyện không may đã gây chấn động cả Macao. Ngoại trừ Hàn Y, mọi người trong nhà họ Hàn đều chết hết trong một vụ tai nạn giao thông.

Thời điểm người ta còn khóc lóc, Phương Huệ Lan lại nhìn ra có điểm kỳ lạ. Trong một bữa tiệc từ thiện không lâu sau đó, Thượng An Quốc nói với bà một câu không đầu không đuôi: “Nếu người thân của Hàn Y không còn, cô còn không nắm được Quý Phong, vậy thật quá vô dụng.”

Lúc đó, bà phái người đi tìm hiểu xung quanh, nhanh chóng tìm được Thượng An Quốc trong một quán bar: “Chuyện của gia đình Hàn Y là do anh làm?”

Thượng An Quốc không đáp, chỉ lắc lắc ly rượu vang, khước môi nhếch lên: “Người nhà Hàn Y bạc phúc, giữ không được tiền tài. Cô Phuong trông rất giống với người có phúc.”

Phuong Huệ Lan bị ông ta nhìn đến lạnh gáy, nhưng cũng không chịu yếu thế, kiên trì đáp: “Đó là đương nhiên. Anh nói vậy là có ý gì?”

“Tôi là suy nghĩ giúp cô Phuong.” Thượng An Quốc ngửa ly rượu, uống một ngụm, “Người nhà Hàn Y gặp chuyện không may, Quý Phong đối với cô ấy một bước không rời, cứ tiếp tục như vậy, hai người họ sẽ tách không ra. Cô Phuong nếu còn muốn có cơ hội, phải tự mình tranh thủ.”

Phuong Huệ Lan nhìn ông ta hồi lâu, hỏi: “Vậy còn anh?”

“Đương nhiên là hợp tác với cô rồi, theo nhu cầu của cô.” Thượng An Quốc vẫy tay, người phục vụ bưng đến ly rượu khác.

Thượng An Quốc nhét nó vào tay của Phuong Huệ Lan, chạm ly cùng bà: “Đốc sức sử dụng ưu thế của người phụ nữ đi. Người mất tất cả hay được tất cả, đều dựa vào một ý niệm của cô.”

Vì thế, Phuong Huệ Lan liền thành bạn thân của Hàn Y. Vào một buổi chiều nọ, hai người hẹn nhau ở biệt thự ngoại thành của nhà họ Phuong, Hàn Y đến nơi đó, lại chỉ thấy có mỗi mình Thượng An Quốc.

Sau đó, không còn người nào biết được tung tích của bà.

Mọi âm thanh đều im lặng. Trong phòng khách rộng lớn, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Quý Thừa nhìn chằm chằm cây sủng màu đen trên bàn trà: “Còn hai câu hỏi nữa, là chúng ta có thể kết thúc.” Anh nhấn mạnh từng chữ, “Câu hỏi đầu tiên, mẹ tôi, ông giết mẹ tôi khi nào?”

“Ai nói tôi giết bà ấy? Tôi là muốn sống hạnh phúc bên bà ấy!” Thượng An Quốc đứng đó, hai tay vỗ mạnh cửa tủ: “Nhưng ai biết bà ấy đã mang thai rồi! Tôi đã sớm muốn lật đổ cậu! Đầu là do Phuong Huệ Lan ngu xuẩn kia, phát hiện mình không chiếm được trái tim của Quý Phong, liền mất đi lý trí, đáng lẽ không nên gọi cậu về báo thù lại chúng! Nếu không có bà ta, tôi đã không ra nông nổi như hôm nay!”

Phuong Huệ Lan muốn Hàn Y phải chính mắt thấy tất cả. Ảnh cưới trong hôn lễ của bà ấy và Quý Phong, cảnh tượng con trai bị người ta bắt đi, chi tiết cuộc sống gia đình họ, tất cả đều được chụp lại thành một tập ảnh, đưa đến tay Hàn Y.

Thượng An Quốc chỉ thờ ơ nhìn qua. Ông ta không tin Hàn Y có thể kiên trì được nữa. Quý Phong đã phản bội lại bà, sớm muộn gì cũng có ngày bà nghĩ thông suốt, sớm muộn gì cũng có một ngày bà hiểu được, Thượng An Quốc ông mới là người xứng đôi với bà.

Tinh thần của Hàn Y chính là bắt đầu từ lúc đó mà thất thường. Đầu tiên bà dần mất đi khả năng biểu cảm, sau đó giữa đêm khuya tỉnh mạch đột nhiên khốc la quạ phá.

Mới đầu Thượng An Quốc nghĩ, bà chỉ vì mất con mà chịu đả kích. Như vậy, để bà sinh thêm một đứa con nữa, là con của hai người họ. Cũng chính vì chuyện này, đã hoàn toàn đẩy Hàn Y đến bên bờ sụp đổ.

Bà oán hận Thượng An Quốc, càng thêm oán hận con của hai người. Bà bắt đầu đi lên chỗ cao nhất có thể, sau đó liều mạng nhảy xuống; hoặc là cả ngày không ăn không uống, cố ý đập đầu vào cạnh bàn. Đến cuối cùng, Thượng An Quốc không thể không sai người cột bà vào giường, cho đến khi đứa bé chào đời.

“Sau khi em gái cậu ra đời, bà ấy dường như cảnh lúc càng hồi phục bình thường, tôi cũng lo là cảnh giác.” Thượng An Quốc hãy còn cười cười, “Cho đến một ngày nọ, bà ấy cầm lấy khẩu súng trên bàn kia, dùng nó chia vào tôi.”

Quý Thừa ngồi yên như phỗng, dường như đang nhìn cây sủng đen ngòm trước mặt kia, chậm rãi nói: “Vậy sao ông lại không chết?”

“Bà ấy bắn tôi ba phát, tiếc là không trúng chỗ hiểm. Trước kia có người đến, bà ấy chia súng vào chính mình, bắn trúng chỗ hiểm.” Thượng An Quốc thần nhiên nói, “Câu hỏi đầu tiên tôi đã giải đáp xong rồi, hiện giờ sẽ trả lời câu câu hỏi thứ hai. Thực ra thì cậu không nói, tôi cũng biết cậu muốn hỏi gì.”

Quý Thừa không tiếp lời, chỉ chậm rãi vươn tay, cầm lấy cây sủng đó, cạch, đạn đã lên nòng.

“Quý Thừa...” Diệp Nghi ngồi chết trân tại chỗ, ngay cả tay cũng không động đậy được.

Thượng An Quốc lại làm như không biết, bình tĩnh nói tiếp: “Thực sự cậu đã đoán ra được rồi, phải không? Niệm tình hai đứa là anh em, từ nhỏ đến lớn, tôi đều cho nó ở bên cạnh cậu. Mỗi ngày cậu nhìn nó lấy lòng cậu, tiếp cận cậu, trong lòng cậu lại giờ giờ phút phút tính kế làm thế nào khiến nó làm lạc, lợi dụng nó, cuối cùng đẩy nó vào vực sâu. Quý Thừa, cảm giác này thế nào?”

Diệp Nghi hoắc mắt đứng bật dậy. Bởi vì dùng sức quá mạnh, các đốt ngón tay đều kêu lên răng rắc: “Thượng An Quốc... hai người họ là anh em, ông lại có thể... rốt cuộc ông có phải là con người hay không?”

“Con bé thật đáng thương, nhưng chuyện này phải trách tôi à? Ngay cả mẹ ruột của nó còn không thương nó, còn bởi vì sự tồn tại của nó mà muốn giết tôi, tôi để nó ở bên cạnh anh trai nó, không phải đã vô cùng thấu tình đạt lý hay sao?”

Thượng An Quốc nghiêng người dựa vào cánh cửa tủ bên cạnh, vô thức kéo ngăn kéo: “Nghe nói lúc nó chết, các người đều ở bên cạnh trơ mắt nhìn nó chết, không ai cứu nó hết. Nếu nói là độc ác, các người với tôi có gì khác nhau? Bản tính con người vốn ác mà, tôi ác, mẹ cậu cũng ác, con Vi cũng ác, hai cô cậu cũng ác thôi. Yêu mà không được, chỉ có thể lấy hận mà báo. Cậu nói xem, mẹ cậu nhìn thấy kết cục hôm nay của cậu, bà có hài lòng không?”

“Thượng An Quốc.” Quý Thừa cúi đầu, cẩn thận luồn ngón trỏ vào phần cò súng, “Tôi là công dân tuân thủ pháp luật, nên xưa giờ ông đã làm nhiều chuyện ác, thì tôi cũng chỉ muốn dùng pháp luật để trừng trị ông. Tôi không muốn vì ông, mà bản thân cũng bị kéo vào. Nhưng hiện tại, tôi đổi ý rồi. Chuyện mẹ tôi chưa làm xong, tôi phải hoàn thành thay bà.”

Anh chậm rãi đứng lên, giương mắt, đẩy mắt tối đen lạnh băng: “Thượng An Quốc, hôm nay, tôi phải đích thân giết ông.”

Kẹt, một tiếng động cực nhỏ, Quý Thừa giật chột bảo hiểm

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Chương 76

Thân súng màu đen sáng bóng, dưới ánh đèn vụn vặt, phát ra thứ ánh sáng sắc lạnh hoa mắt.

“Quý Thừa...” Diệp Nghi đứng ở sau lưng anh, muốn giơ tay kéo anh lại, nhưng thế nào cũng không làm được.

“Diệp Nghi, em ra ngoài đi.” Quý Thừa không nhìn cô, tầm mắt vẫn đóng đinh trên người Thượng An Quốc.

Thượng An Quốc dựa vào cái tủ thấp sát tường. Một ngăn kéo được kéo ra, tay ông sờ soạng bên trong, mỉm cười bí hiểm, nói: “Đi ra ngoài? Nhà họ Thượng tôi là nơi nào, mà các người muốn tới thì tới, muốn đi là đi?”

Nói xong, tay ông túm một cái, một thứ màu đen lộ ra dưới ngón trỏ: “Nếu dám đến, thì phải chuẩn bị tâm lý là không ra được, không thì đã quá khinh thường tôi rồi.”

“Chúng tôi nào dám khinh thường ông chứ.” Diệp Nghi bước lên trước hai bước, cười lạnh, “Một trăm ký thuốc nổ dưới đất nhà ông Thượng, thật quan tâm đến chúng tôi mà.”

“Cô nói gì?” Thượng An Quốc vốn đang nhàn nhã tựa vào tủ, nghe vậy liền đứng thẳng lên, trong mắt đen tối gần như bắn ra vẻ độc ác, “Sao cô lại biết?”

“Với phẩm chất của ông Thượng, đặc biệt mời chúng tôi đến, nhất định sẽ tặng quà lớn. Bằng sự hiểu biết của chúng tôi với ông đây, việc này cũng không khó đoán. Hiện giờ đã gỡ hết toàn bộ rồi, nếu ông Thượng không tin, cứ nhấn một cái thử xem, để nhìn thử chúng ta có cùng thắng thiên hay không?”

“... Các người!”

Thượng An Quốc trợn mắt trừng trừng, ngón cái hơi run rẩy, đặt lên cái nút của thứ màu đen kia. Ông nheo mắt, gắt gao nhìn biểu hiện của Quý Thừa và Diệp Nghi, giống như đang phỏng đoán lời nói đó là thật hay giả.

Diệp Nghi không quan tâm đến ông, tiếp tục nói: “Tôi chỉ có một chút nghi vấn. Hôm nay ông Thượng đây kể chuyện xưa, đặt bom, đưa súng cho Quý Thừa, rốt cuộc là muốn có kết quả như thế nào?”

“Câu hỏi này rất hay.” Thượng An Quốc dường như bị thuyết phục, giơ tay vút cái điều khiển bom từ xa đi.

Cốp một tiếng, chiếc điều khiển đập thật mạnh vào đáy ngăn kéo, nhất thời, phòng khách to như vậy bị âm thanh này lấp đầy.

Sau hồi lâu, Thượng An Quốc thở dài: “Chuyện đến nước này, cũng chẳng còn gì giấu giếm. Quý Thừa, tôi nói với cậu nhiều như vậy, chẳng qua là muốn để cho cậu nếm thử mùi vị câu mà không được là như thế nào.”

Quý Thừa không có biểu hiện gì, hòng súng chia thẳng vào trái tim của Thượng An Quốc, lại nói với Diệp Nghi: “Diệp Nghi, em ra ngoài trước đi.”

“Chắc chắn, nghĩa nặng tình thâm thật.” Thượng An Quốc tặc lưỡi, “Quý Thừa, là tôi không thắng tay. Nếu lúc đó, tôi kiên quyết hơn một chút, tên nghiệt chủng cậu hoàn toàn không có cơ hội chào đời. Tôi là mềm lòng, nhịn không được muốn nhìn xem cảnh tượng cậu gọi Phương Huệ Lan là mẹ, kết quả không ngờ là, lại cho cậu sự nghiệp thành công, gia đình hạnh phúc, thật là khiến “người ta không cam lòng.”

“Sự nghiệp thành công, gia đình hạnh phúc?” Diệp Nghi hỏi lại, “Thượng An Quốc, ông suy nghĩ hay thật nhỉ? Gia tài của ông và bà Phương Huệ Lan một nửa đều là cướp trong tay của mẹ Quý Thừa, Quý Thừa muốn lấy lại những thứ thuộc về mình, lại còn bị các người tính kế, cái này gọi là sự nghiệp

thành công? Ông hại chết mẹ và em gái của anh ấy, còn cảm thấy anh ấy có gia đình hạnh phúc?”

“Người chết thì sao, tiền mất thế nào?” Thượng An Quốc đột nhiên gầm lên giận dữ, “Nó là hai bàn tay trắng! Quý Phong cướp Hàn Y của tôi, bà ấy lại tình nguyện sinh con cho ông ta! Người phụ nữ của tôi lại cam tâm tình nguyện sinh con cho người khác, sinh cho ta đứa con lại làm như muốn mạng của mình, dựa vào cái gì?! Nghiệt chủng của Quý Phong dựa vào cái gì còn sống, dựa vào cái gì lại càng sống càng tốt!”

Diệp Nghi bị ông làm cho sợ, thật lâu sau mới nói: “Cho nên ông liền giấu giếm quan hệ của Quý Thừa và Thượng Vi, thậm chí âm thầm tác thành cho họ? Họ là anh em! Sao ông có thể biến thái đến mức này?”

Diệp Nghi đột nhiên cảm thấy quá hoang đường. Quá khứ tám năm qua, trong một thoáng lại biến thành trò cười.

Vốn là ân oán của hai nhà Quý- Thượng, mà còn kéo cả Diệp Nghi và nhà họ Diệp vào. Đấu đi đấu lại, Diệp Nghi nghĩ người Quý Thừa yêu là Thượng Vi, ném trái hết đau khổ, cao chạy xa bay, lại bị bắt trở về, thậm chí còn làm phiền đến Diệp Tông.

Cuối cùng, Thượng Vi đã chết, còn hai người họ lấy được đáp án quá vớ vẩn: Quý Thừa và Thượng Vi có quan hệ quyết thống.

Bởi vì cầu dục vọng không được của mấy chục năm trước, mà bao nhiêu tính mạng đã kết thúc như vậy. Hàn Y, Quý Phong, Phương Huệ Lan, thậm chí là Diệp Thánh Ân đến nay chưa tỉnh. Ân ân oán oán đan xen vào nhau, khiến ai nấy đều vạn kiếp bất phục.

“Tôi biến thái?” Thượng An Quốc im lặng hồi lâu, rồi ngửa đầu lên cười to như phát điên, “Thật sự chỉ có tôi biến thái à? Trong cái vòng lẩn quẩn này, có ai chưa từng mơ ước chiếm được thứ gì đó? Người bị dục vọng khống chế, có mấy ai không biến thái? Cô, còn có cậu, các người đều giống vậy thôi!”

“Diệp Nghi, đi ra ngoài!” Quý Thừa la lớn, “Ngay lập tức, đi ra ngoài!”

“Tại sao lại kêu cô ta đi ra ngoài?” Thượng An Quốc cười không ngừng, nguy hiểm nhìn chằm chằm Quý Thừa, “Không muốn cô ta nhìn thấy dáng vẻ nỏ súng giết người của cậu à? Thật ra, cô ấy thấy hay không thì có gì khác biệt? Chỉ cần nỏ súng, cậu chính là tội phạm giết người, giống như tôi!”

Diệp Nghi bỗng nhiên hiểu được Thượng An Quốc muốn làm gì. Vừa rồi ông ta nói, muốn để Quý Thừa ném thứ mùi vị cầu mà không được.

Quý Thừa muốn Thượng An Quốc phải chết, nhưng nếu để luật pháp xét xử ông ta, ông ta sẽ không chết.

Chuyện Thượng An Quốc làm với Hàn Y tuy rằng rất ác, nhưng đã sớm qua thời hạn truy tố, nên không thể truy cứu trách nhiệm. Tất cả chuyện sau đó, phần lớn ông ta đều đứng sau lưng sai phái Thượng Vi, chỉ có một lần duy nhất trực tiếp ra tay thuê sát thủ nhưng cũng không giết chết được Diệp Nghi, chỉ làm bị thương Nghiêm Hàn. Tội danh này, nhiều nhất chỉ có thể khiến ông ta ở tù mấy năm. Cái giá này, thật sự quá rẻ.

Quý Thừa biết Diệp Nghi muốn giết mình. Ông ta cũng rõ, từ nay về sau, cho dù còn sống, nửa đời sau này của ông ta cũng không còn gì vui thú. Cho nên, ông ta dứt khoát cho Quý Thừa một cơ hội, để bản thân bị giết chết.

Nếu Quý Thừa nỏ súng, anh liền giống như Thượng An Quốc, biến thành tội phạm giết người. Nói vậy, cho dù có giết chết Thượng An Quốc, anh cũng tự hủy hoại chính mình. Mà nếu không nỏ súng... Nghe xong mọi chuyện Thượng An Quốc đã làm với bà Hàn Y, nếu Quý Thừa không nỏ súng, cả đời sẽ cảm thấy ray rứt.

Luật pháp cũng có lúc không có cách nào. Nó không thể nghiêm trị người có tội hết mức, ai muốn thay thế nó, ngược lại có thể bị nó chế tài.

Diệp Nghi chạy vội tới trước người Quý Thừa, bắt lấy cổ tay anh: “Quý Thừa, dừng! Ông ta đang khích tướng để anh nỏ súng! Ông ta biết thanh danh đã bị hủy rồi, cho nên muốn kéo anh xuống nước cùng, anh đừng để ông ta đạt được mục đích!”

“Ha ha ha!” Thượng An Quốc ngẩng cao đầu lên, lại cười nói, “Cô Diệp đúng là thông minh! Đúng vậy, tôi chính là muốn biến cậu ta thành tội phạm giết người! Các người hủy Thượng thị, hủy hoại tôi, tôi biết chứ! Nhưng Thượng An Quốc tôi ngã xuống, không thể không có ai đi cùng!”

Nói xong, ông quay qua Quý Thừa: “Quý Thừa, cậu xem, cậu là loại người bị tình cảm chi phối mà. Biết rõ nỏ súng là phạm pháp, nhưng cậu vẫn sẽ làm vậy đúng không? Còn nữa, cậu thật sự cảm thấy tôi hại chết mẹ cậu à? Nếu bà ấy ngoan ngoãn kết hôn với tôi, thì làm sao chết được? Bà ấy là bởi vì sinh lòng tham lam dục vọng với Quý Phong, cho nên tự hại chết mình! Bà ấy cũng bị tình cảm chi phối, bà ấy chết là đáng!”

“Thượng An Quốc!”

Ngón tay của Quý Thừa rõ ràng để ở đó, chỉ cần dùng sức một chút, viên đạn sẽ xé gió bay ra. Trong đầu Diệp Nghi ầm một tiếng. Không kịp suy nghĩ, cô nhảy đến, chắn trước họng súng của Quý Thừa: “Quý Thừa, dừng!”

“Diệp Nghi!” Mặt Quý Thừa trắng bệch, anh quát lên, “Em làm gì đó! Tránh ra!”

“Dừng!” Diệp Nghi nắm lấy cổ tay của Quý Thừa, nói, “Quý Thừa, bên ngoài có cảnh sát! Bây giờ mà anh nỏ súng, sẽ kéo bản thân anh vào đó! Nghĩ đến con đi, anh mong chúng có một người cha là tội phạm giết người ư?”

Nhắc đến con, mắt Quý Thừa chợt sáng lên, vẻ mặt đông cứng hơi thả lỏng.

Thượng An Quốc thấy thế, mỉm cười khiêu khích: “Ha ha, hóa ra đứa con Hàn Y sinh cho Quý Phong là đồ vô dụng? Tôi đúng là hỏi to. Chi tiếc con Vi

quá ngu, chết sớm, nếu không, không chừng tôi còn có thể nhìn thấy hai đứa ngủ cùng một giường, chẳng phải còn thích hơn...”

Mấy lời này còn khó nghe lọt tai hơn những câu trước. Quý Thừa đột nhiên rung mình, cặp mắt u ám của anh phút chốc phát ra ánh sáng quyết tuyệt: “Diệp Nghi, tránh ra!”

Trong tiếng cười của Thượng An Quốc và tiếng rống giận của Quý Thừa, Diệp Nghi nhanh chóng nói, “Đợi đã, em sẽ cho anh giết ông ta một cách danh chính ngôn thuận!”

Tiếng của cô không lớn không nhỏ, Thượng An Quốc cách khá xa không nghe thấy, nhưng Quý Thừa lại nghe được rõ ràng. Anh sùng sốt một chút, giống như đang cân nhắc có phải mình nghe nhầm hay không. Diệp Nghi nghiêm túc gật đầu, sau đó nhìn vào mắt của Quý Thừa, chậm rãi thả tay ra, xoay người.

Thượng An Quốc mỉm cười khinh miệt: “Diệp Nghi, cô cho rằng ngăn cản Quý Thừa, thì cậu ta sẽ cảm ơn cô?! Sai! Cô khiến cậu ta bỏ qua cơ hội duy nhất để giết tôi, cậu ta sẽ hận cô cả đời! Tôi không chết, cậu ta sẽ khó chịu; tôi chết, cậu ta sẽ phải ngồi tù, vẫn là khó chịu. Ha ha ha, cỡ nào cũng là tình thế khó khăn hoàn mỹ nhỉ!”

Diệp Nghi làm như không nghe thấy, từng bước đi về phía Thượng An Quốc: “Ông Thượng, ông đừng nghĩ nhiều quá, tôi không muốn ngăn Quý Thừa nổ súng đâu. Chỉ là, trước khi anh ấy nổ súng, có chuyện tôi phải chính miệng hỏi ông!”

Thượng An Quốc ngăn người, nhíu mày: “Chuyện gì?”

Diệp Nghi khoanh tay trước ngực, tiếp tục bước về phía trước: “Tôi không giống Quý Thừa. Cha tôi không cướp người phụ nữ của ông, tôi và ông không thù không oán, chỉ là, vì cắt đứt mối liên hệ của Quý Thừa với nhà họ Diệp, mà ông muốn giết tôi. Tuy rằng cuối cùng cũng không giết được, nhưng ông làm hại bạn tôi bị nghiện, món nợ này, phải tính như thế nào?”

Tay Thượng An Quốc khoát lên ngăn kéo tủ cứng đờ: “Cô có ý gì?”

Diệp Nghi đứng ở chỗ cách ông ta vài bước: “Ông Thượng, tôi là người có thù tất báo. Trước khi ông đền mạng cho bà Hàn Y, có phải nên ném chút mùi vị thống khổ của Nghiêm Hàn không nhỉ?”

Nói xong, tay đang khoanh trước ngực cô từ từ rút ra: “Sau khi bị ông tiêm ma túy, Nghiêm Hàn ngày ngày chịu sự tra tấn của nó, sống không bằng chết. Mùi vị này, còn chưa ném thử mà để ông chết, tôi không cam lòng.”

Thượng An Quốc nghiêng người, thò tay vào ngăn kéo: “Cô đang cảm thứ gì? Bỏ xuống mau!”

“Đương nhiên là thứ ông từng chuẩn bị cho tôi, bây giờ tôi chuẩn bị lại cho ông.”

Diệp Nghi tiến từng bước, mỉm cười: “Nghe nói ông Thượng quý nhất là sĩ diện, cũng sợ nhất là thứ này, mới thà rằng để Quý Thừa giết chết, cũng không chịu bị bắt, bị thẩm tra, bị bỏ tù đúng không?”

Cô dịu dàng nói: “Sợ mất thể diện có đúng không? Nói cho ông biết, những ngày về sau của ông, sẽ càng thêm mất mặt hơn nữa. Ông sẽ bị nghiện ma túy như Nghiêm Hàn, sẽ không còn đáng vẻ tôn nghiêm nữa, mà run rẩy quằn quại trước mặt mọi người.”

Cô thờ dãi: “Quý Thừa rất lương thiện, mới muốn một phát súng kết liễu ông. Tôi thì không tốt bụng như vậy, sẽ không cho ông chết dễ dàng đâu. Hơn nữa, tôi còn là phụ nữ mang thai, mặc dù có làm gì với ông, cũng sẽ bị xử lý nhẹ. Cho nên, hoàn toàn không cần Quý Thừa phải động tay. Để tôi làm, mới là vui vẻ tất cả!”

Kẹt.

Đột nhiên, Thượng An Quốc từ trong ngăn kéo lấy ra khẩu súng, quát với Diệp Nghi ở đối diện: “Không được lấy ra! Không được nhúc nhích!”

“Diệp Nghi, đừng nhúc nhích!”

Diệp Nghi dừng bước, nhìn vào khẩu súng màu đen ở đối diện. Cô đã sớm phát hiện ra, Thượng An Quốc vẫn luôn mở ngăn kéo bên người, trong đó chắc chắn có thứ gì đó.

Quả nhiên, trong ngăn kéo này cất một khẩu súng khác. Trước mắt, khẩu súng kia chĩa vào cô, cộng với ánh nhìn độc ác của Thượng An Quốc, có vẻ đặc biệt u ám.

Diệp Nghi vẫn duy trì tư thế rút ra, hơi quay đầu lại, đối diện với ánh mắt của Quý Thừa. Ánh mắt anh đen đến dọa người: “Diệp Nghi, đừng cử động!”

Diệp Nghi gật đầu, còn trong mắt Quý Thừa đầy vẻ hoảng hốt. Xem ra, anh đã hiểu ám chỉ của cô.

Vừa rồi cô nói, sẽ cho anh cơ hội giết Thượng An Quốc một cách danh chính ngôn thuận. Có như vậy, Thượng An Quốc nổ súng trước, Quý Thừa có nổ súng cũng là phòng vệ chính đáng, không cần chịu trách nhiệm gì trước pháp luật.

Diệp Nghi quay lại nhìn Thượng An Quốc, mỉm cười, rút tay ra.

Đoảng!

Đoảng!

Cùng thời khắc đó, hai tiếng súng đồng loạt vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chương 77-1

Cảnh sát là sau khi tiếng súng vang lên mới phá cửa xông vào.

Diệp Nghi tựa vào lòng Quý Thừa, nhìn dòng máu đỏ tươi uồn lượn chảy xuôi trên mặt đất. Mùi máu mặn mặn chảy tràn trên sàn nhà màu nâu, dưới ánh đèn phát ra thứ ánh sáng bảy màu, có một loại xinh đẹp kỳ dị. Cảm giác buồn nôn theo thực quản nẩy lên, dưới chân Diệp Nghi mềm nhũn, nghiêng đầu khụy xuống đất, bắt đầu nôn mửa.

“Diệp Nghi!” Tiếng gọi của Quý Thừa gần ngay trước mặt, lại như có chút xa xôi, “Diệp Nghi, em sao rồi?”

“Em không sao.” Cô ngừng nôn, lắc lắc đầu, theo bản năng ôm chặt cánh tay. Từ khe hở ngón tay trắng nõn, một dòng đỏ sẫm chảy ra.

Quý Thừa đẩy tay cô ra, rút khăn tay, cột miệng vết thương lại: “Không sao, chỉ trầy da thôi, em đừng cử động...”

Tiếng bước chân hỗn loạn, có cảnh sát đi đến, xem xét tình hình của Diệp Nghi: “Không sao, chỉ là vết thương ngoài da. Trước tiên cầm máu đã, xử lý thêm chút nữa là ổn cả thôi. Anh Quý, có muốn đưa chị nhà ra ngoài chờ không, chúng tôi còn phải kiểm tra hiện trường.”

“Thượng An Quốc đâu?” Diệp Nghi bắt lấy tay áo của viên cảnh sát nọ, “Ông ta còn...”

“Còn chút hơi thở.” Viên cảnh sát nhìn cô rồi liếc sang Quý Thừa, “Nếu còn có lời muốn nói, nên tranh thủ đi.”

Diệp Nghi bắt lấy vạt áo của Quý Thừa: “Anh... muốn từ giả không?”

Quý Thừa nhìn chằm chằm vũng máu càng lúc càng loang rộng ở cách đó không xa: “Không cần. Kết quả này, anh không tiếc hận.”

“Vậy là tốt rồi.” Diệp Nghi cười cười, gục đầu, ngất đi.

Thời điểm tỉnh lại, cô phát hiện mình đã ở nhà, là nhà của cô và Quý Thừa.

Sắc trời u ám, ánh sáng đèn bàn nhàn nhạt tỏa ra. Diệp Nghi vùng mình ngồi dậy, nhìn đồng hồ phía đầu giường. Bất giác, cô lại có thể ngủ suốt một ngày.

Nhận thấy tiếng động, A Phi đang gà gât một bên giật bắn mình chạy đến, nước mắt lưng tròng: “Cô, cô tỉnh rồi! Làm tôi sợ muốn chết, làm tôi sợ muốn chết...”

Quý Thừa ngồi bên giường, cơ thể dường như lung lay một chút. Cặp mắt tối đen của anh ẩn trong bóng đêm, không thấy rõ thần sắc.

Cảnh tượng này như từng quen thuộc. Một ngày vào ba năm trước, cô cũng tỉnh lại thế này, nghe được tin mình mang thai. A Phi hào hứng nhào đến, Quý Thừa lại chỉ thản nhiên ngồi đó. Bánh xe thời gian quay một vòng rồi lại một vòng, đưa hết thầy trò về khởi điểm của nó.

Diệp Nghi từ từ ngồi vững: “Không sao không sao, chỉ rách chút da, đừng hoảng hốt quá.”

Gân cốt Quý Thừa khề nhích, giống như đang cố gắng nhẫn nại. Sau hồi lâu anh nói: “A Phi, chị ra ngoài trước đi.” Ngay cả lời nói cũng dữ dội hết như năm đó.

A Phi thấy sắc mặt anh không tốt, vội vàng chuồn ra ngoài. Diệp Nghi nắm lấy cổ tay Quý Thừa: “Giận à?”

“Em cảm thấy thế nào?” Quý Thừa thản nhiên hỏi lại, “Vi tạo ra điều kiện phòng vệ chính đáng, nói dối cái gì mà mang theo ma túy, dụ Thượng An Quốc nổ súng. Diệp Nghi, chỉ xảy ra chút sai lầm thôi, em sẽ không còn mạng để mở mắt.”

Diệp Nghi gục đầu: “Em biết.”

“Biết mà còn làm vậy?” Quý Thừa nói rất bình thản, tay lại run nhẹ, “Diệp Nghi, Diệp Nghi em chết thì sao? Anh phải làm sao?”

“Nếu em không làm vậy, anh nhất định cũng sẽ nổ súng, đúng không?”

Quý Thừa chăm chú nhìn cô rồi đáp: “Đúng.”

“Anh cũng biết, bất luận Thượng An Quốc đã làm ra chuyện gì, anh nổ súng chính là cố ý giết người, phải không?”

“Phải.”

“Cho nên, vì giết Thượng An Quốc, chỉ có hai sự lựa chọn, không phải anh chết thì chính là em chết.” Diệp Nghi tóm lại nói, “Ai cũng đều muốn chính mình chết, cho nên ai cũng không có quyền trách ai, đúng không? Và lại, hiện giờ chúng ta đều sống sót, điều này chứng tỏ, quyết định của em là vô cùng chính xác.”

“Trách em? Sao anh lại có thể trách em, tất cả đều là lỗi của anh.” Quý Thừa thì thầm, ti trán mình lên vai của Diệp Nghi: “Đến cuối cùng, anh vẫn đặt báo thù lên hàng đầu, biết rõ bản thân sẽ phải trả giá lớn thế nào, sẽ tạo thành bao nhiêu thương tổn cho em, lại vẫn không quay đầu, cuối cùng còn suýt chút nữa làm em và anh... Diệp Nghi, em hận anh không?”

“Không hận.” Diệp Nghi giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ lưng anh, “Quý Thừa, trước kia em yêu cầu anh đặt em lên hàng đầu, hiện giờ nghĩ lại, thật sự em quá ích kỷ. Bất luận là anh hay em, mỗi người đều có việc cần làm, nếu đã yêu, nên giúp đối phương hoàn thành tâm nguyện, mà không phải yêu cầu người đó đặt mình lên trên cả tâm nguyện.”

“Diệp Nghi...” Quý Thừa choàng tay ôm lấy cô.

“Chẳng phải anh cũng đã làm như vậy hay sao? Thượng An Quốc là rác rưởi của nhà họ Diệp, mà anh vì bảo vệ em, gần như liều cả mạng sống. Lúc này đây, chẳng lẽ em không nên làm gì cho anh sao? Quý Thừa, em là cam tâm tình nguyện.”

Diệp Nghi dính sát vào vòng ôm của anh, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đã hò hẹn nhiều năm. Tính kế, bức ép, trốn chạy... Bởi vì một Thượng An Quốc, chúng ta đã phí hoài mười năm. Xa nhau mười năm còn có thể quay về, đã là không dễ dàng gì. Cho dù vì đối phương bỏ ra tất cả, cũng rất đáng giá, chẳng phải sao?”

Cảm giác ẩm ướt ở bên gáy Diệp Nghi lan ra, tràn ngập cả bờ vai. Quý Thừa lắc cả giọng, run khẽ, nói: “Ừ, cả đời, bỏ ra tất cả.”

Sáng hôm sau, Quý Thừa mở mắt ra, lại phát hiện Diệp Nghi không ở bên người. Anh vô thức bức bối, nhanh chóng bật dậy. Vừa ra khỏi phòng, liền giữ lấy A Phi hỏi: “Cô ấy đâu?”

“Cô chủ?” A Phi nháy mắt mấy cái, à một tiếng, “Sáng sớm cô nói có chuyện muốn làm, nên đã ra ngoài. Cô nói, cậu thức dậy, cô có lẽ đã quay về, chắc là nhanh lắm.”

Quý Thừa mất kiên nhẫn: “Không được, tôi phải gọi điện thoại.”

Điện thoại vừa chuyển, bên kia có chút giật mình: “Quý Thừa? Sớm vậy đã dậy rồi? Bên này cần thêm chút thời gian nữa, xong rồi sẽ mau chóng quay về.”

“Không cần.” Quý Thừa vội ngăn cản, “Em ở đâu, anh đi tìm em.”

Diệp Nghi lại có thể ở nghĩa trang. Quý Thừa vội chạy đến, chỉ thấy cô mặc một chiếc đầm đen, trong tay ôm cái hộp gỗ: “Quý Thừa, đây là... mẹ anh.”

Quý Thừa nhìn chằm chằm tấm ảnh nho nhỏ trên nắp hộp, muốn đưa tay chạm vào, nhưng thế nào cũng không động đậy được.

“Đây là cảnh sát khám xét nhà của Thượng An Quốc tìm ra được.” Diệp Nghi trấn an nắm tay anh, “Em nghĩ, mẹ chắc là rất hy vọng được an táng cùng một chỗ với cha. Lúc còn sống họ không thể bên nhau, sang thế giới bên kia rồi, không còn gì trở ngại nữa.”

Hàn Y trên tấm ảnh vẫn đáng vẻ của một cô gái hơn đôi mươi. Bà cười vui vẻ, khoe mắt đuôi mày như có ánh nắng tỏa ra.

Diệp Nghi nói tiếp: “Cho nên, em nghĩ nên đến chỗ nghĩa trang của cha hỏi một chút, xem có thể thêm một vị trí bên cạnh không. Vốn muốn dàn xếp ổn thỏa sẽ gọi anh đến, không ngờ anh đã đến trước rồi.”

Quý Thừa ôm cô vào lòng: “Cảm ơn em. Diệp Nghi, cảm ơn em.”

An táng xong Hàn Y là đã sau giờ trưa, Diệp Nghi kéo Quý Thừa đến một mảnh đất trống xa hơn một chút: “Chỗ này em muốn mua, sau đó... để cho Thượng Vi, được không?”

“Diệp Nghi...” Quý Thừa gian nan thốt lên, mười ngón tay đan vào nhau, càng nắm càng chặt: “Anh không biết còn có thể nói gì. Chuyện của Thượng Vi, anh... cảm ơn em.”

“Cám ơn cái gì chứ.” Diệp Nghi lắc đầu, “Quý Thừa, chuyện đến hiện giờ, anh có cảm giác tội lỗi hay không?”

Quý Thừa không nói gì, chỉ kéo cô qua, chậm rãi bước về trước. Phần mộ này nằm trên đồi giáp biển, đi rồi đi, cứ thế đến bên cạnh vách núi. Trước mắt họ, là biển rộng khôn cùng, tầm nhìn vô hạn, mà phía sau, lại là nơi an nghỉ cuối cùng của sinh mệnh.

Gió biển vù vù, thổi tóc rối, mắt khô. Diệp Nghi sắp chảy nước mắt: “Quý Thừa, em cảm thấy nghiệp chướng bản thân quá nặng nề.”

Cô chậm rãi nói tiếp: “Hiện giờ nghĩ lại, trong chuyện này, Thượng Vi mới chính là người bị hại nhiều nhất. Cha mẹ anh mặc dù không thể bên nhau, nhưng ít ra cũng từng yêu thương nhau. Chúng ta phân ly rồi tái hợp, cuối cùng cũng không để lỡ nhau. Nhưng còn Thượng Vi? Bị mẹ ruột oán hận, bị cha ruột ghét bỏ, thậm chí còn bị anh lợi dụng. Cô ấy quả thật lòng dạ độc ác, thế như chẳng phải là do vận mệnh vô tình sao? Cuối cùng, chúng ta còn tro mắt nhìn cô ấy chết. Anh nói xem, chúng ta có tính là tội nhân không?”

Quý Thừa hơi nheo mắt: “Trên đời này, nơi nào có loài người thì nơi đó có tội ác. Nơi nơi đều là dục vọng, mà mỗi người trong đó, có lẽ đều là tội nhân.”

Họ đều im lặng thật lâu. Lát sau, Diệp Nghi hít sâu một hơi, cố gắng nở nụ cười: “Không sao rồi, đều đã kết thúc.”

Tiếng rào rào truyền đến, Quý Thừa mở mắt, nhìn thấy trong tay Diệp Nghi nắm một xấp văn kiện.

Diệp Nghi theo dõi ánh mắt anh, vẻ mặt cực kỳ trịnh trọng: “Quý Thừa, hiện tại trên danh nghĩa anh và em đã không còn liên quan gì đến tài sản sòng bạc rồi. Nếu anh đồng ý, chúng ta rời khỏi nơi này, làm chuyện anh muốn làm, bắt đầu lại lần nữa.”

Nói xong, cô kéo tay anh qua, đặt xấp văn kiện vào tay anh. Quý Thừa vỗ bìa ngoài văn kiện, lại không mở ra: “Đây là gì?”

“Hợp đồng.” Diệp Nghi cười cười, “Tám năm trước, chúng ta ký kết hợp đồng kia, em mới lấy nó ra từ két sắt bảo hiểm trong ngân hàng.”

Quý Thừa giương mắt: “Em... đem nó trả cho anh?”

Họ biết rõ ý nghĩa của phân hợp đồng này. Có nó ở đây, bất luận họ kết hôn hay không, là quan hệ gì, bên nào cũng có thể ra đi bất cứ lúc nào. Bởi vì hợp đồng này, họ đã lãng phí mất mười năm. Trong khoảng thời gian trôi đi đó, lại có mấy cái mười năm để lãng phí.

Diệp Nghi vươn tay, vỗ vỗ xấp hợp đồng: “Tùy anh xử lý.”

Quý Thừa bình tĩnh nhìn cô, trong đáy mắt như ngừng tụ lốc xoáy. Sau hồi lâu, anh bật cười, sờ soạng túi quần, lại không có gì. Anh thật lơ đãng, lại đổi tay, sờ soạng tìm một thứ.

Diệp Nghi từ đâu lấy ra chiếc bật lửa: “Anh muốn tìm thứ này?”

Thời điểm ngọn lửa bùng lên, Diệp Nghi lại nghĩ đến quá khứ. Ba năm trước, cô vì cầu xin Diệp Thánh Ân giúp đỡ, viết kế hoạch đào thoát ở mặt trái tấm ảnh của mẹ, lặng lẽ đưa ông xem. Vì để giấu Quý Thừa, sau đó cô lại đốt tấm ảnh đi, hủy thi diệt tích.

Ngọn lửa kia là bắt đầu của sự trốn chạy, mà lần này lại là kết cục. Từ rày về sau, cô và Quý Thừa trọn đời không chia lìa.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Chương 77-2

Quý Thừa bình tĩnh nhìn cô, trong đáy mắt như ngừng tụ lốc xoáy. Sau hồi lâu, anh bật cười, sờ soạng túi quần, lại không có gì. Anh thật lơ đãng, lại đổi tay, sờ soạng tìm một thứ.

Diệp Nghi từ đâu lấy ra chiếc bật lửa: “Anh muốn tìm thứ này?”

Thời điểm ngọn lửa bùng lên, Diệp Nghi lại nghĩ đến quá khứ. Ba năm trước, cô vì cầu xin Diệp Thánh Ân giúp đỡ, viết kế hoạch đào thoát ở mặt trái tấm ảnh của mẹ, lặng lẽ đưa ông xem. Vì để giấu Quý Thừa, sau đó cô lại đốt tấm ảnh đi, hủy thi diệt tích.

Ngọn lửa kia là bắt đầu của sự trốn chạy, mà lần này lại là kết cục. Từ rày về sau, cô và Quý Thừa trọn đời không chia lìa.

Trên đường về nhà, tài xế đột nhiên chuyển hướng. Diệp Nghi thấy lạ bèn hỏi: “Đi đâu vậy? Quý Thừa, anh có sắp xếp khác à?”

“Đi dạo.” Anh nhẹ nhàng đáp: “Lâu rồi chúng ta không đi dạo mà.”

Chỉ chốc lát sau, xe đỗ ở quảng trường trước tòa nhà thị chính. Diệp Nghi nhủ mày nhìn ra bên ngoài, do dự nói: “Anh xác định phải ở chỗ này đi dạo một chút à? Hai đứa mình tốt xấu gì cũng chiếm đầu đề mấy tháng trời, giờ ở đây rêu rao, có hơi phô trương không?”

“Phô trương cũng hết cách.” Quý Thừa mở cửa xe, kéo cô ra ngoài, “Cả đời dù sao cũng phải có một lần.”

Sau trưa nắng dịu, một đàn bồ câu bay ngang, cắt mặt trời thành nhiều khối âm áp nhỏ vun. Người tốp năm tốp ba nhàn nhã, họ đi vào, nhất thời trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Người qua đường đều dừng chân, bắt đầu xì xầm bàn tán: “Ê, đó không phải...”

“Là Quý Thừa, ông chủ của Quý thị! Gần đây anh ấy hình như đã xảy ra chuyện lớn, sản nghiệp đã mất, mẹ thì nhảy lầu, hồng nhan tri kỷ cũng chết, bạn thân của mẹ anh ta còn muốn giết anh ta nữa, kết quả lại bị giết chết...”

“Nhà giàu cũng thật rồi ren, em nhìn người phụ nữ bên cạnh anh ấy xem, chẳng phải là vợ trước Diệp Nghi từng giả chết sao? Đúng rồi, nghe nói mấy sòng bạc của Quý thị là anh trai của cô ta mua đó! Nhà họ Diệp hiện giờ cũng không được, gần như độc chiếm tất cả sòng bài ở Macao, tình hình sau này sẽ thay đổi rồi...”

Mấy lời bàn tán sôi nổi càng lúc càng lớn, Quý Thừa lại làm như không nghe thấy, chỉ kéo Diệp Nghi đi thẳng về trước. Diệp Nghi ở phía sau liều mạng túm anh lại: “Này, anh làm như vậy để làm gì, chúng ta đều thành khi, bị mọi người nhìn chăm chăm rồi!”

Lời còn chưa dứt, Quý Thừa đột nhiên dừng bước xoay người. Diệp Nghi không thắng kịp, đụng mạnh vào lồng ngực anh. Cô ngẩng đầu, vừa định oán trách, lại bỗng dừng ngạt thở.

Mặt trời hơi lệch, ánh nắng chiếu vào sau lưng Quý Thừa, có vẻ hết sức dịu nhẹ. Giờ phút này, mặt anh trắng trẻo, màu mắt đen láy, đôi môi ôn nhuận như được dát một lớp màu vàng, toát ra vẻ âm áp điềm đạm.

Anh cúi mắt nhìn cô chăm chú, nụ cười như đám mây nơi chân trời, mềm mại nở rộ, tràn ra hương thơm ngọt ngào dễ chịu; “Diệp Nghi, em còn nhớ không, có một lần anh cầu hôn em, đã nói gì?”

Diệp Nghi như bị trúng lời nguyên đứng tại chỗ. Cô muốn trả lời, nhưng cổ họng như bị nghẹn, không phát ra tiếng. Quý Thừa nhìn cô không chớp mắt: “Anh đã nói, Diệp Nghi, hợp tác vui vẻ.”

Anh cúi đầu cười rộ lên: “Lời nói khốn nạn như vậy, bây giờ mà không đổi lại, thì đời đời kiếp kiếp lương tâm anh sẽ rất bất an.”

Nói xong, anh kéo tay cô qua, từng chút khụy gối xuống, anh quỳ một gối trên đất. Xung quanh truyền đến tiếng kinh ngạc reo hò, dường như thành công làm hơn trăm người có mặt ở đó đồng thời hít một luồng hơi lạnh.

Nhưng Quý Thừa lại như không nghe thấy gì. Giờ khắc này, trong hoàn cảnh này, trong mắt hay bên tai anh chỉ có một người duy nhất: “Diệp Nghi, lần này anh sẽ thành thật hỏi, em phải trả lời thành thật với anh. Anh yêu em, muốn ở bên em đến thiên trường địa cửu. Em đồng ý lấy anh không?”

Đây là màn vây xem long trọng nhất xưa nay ở Macao. Ngoại trừ ba vòng người trong ba vòng người ngoài đứng xem, cánh truyền thông cũng nhanh chóng chạy đến đây.

Máy quay micro nhanh chóng giơ lên, các phóng viên một bên rướn cổ xem náo nhiệt, một bên truyền hình trực tiếp, nước bọt văng tứ tung: “Chúng ta có thể nhìn thấy, cô Diệp đã không nói nên lời. Hiện giờ cô ấy đang bụm miệng, chắc là vẫn chưa có câu trả lời. Mấy năm gần đây, những chuyện mà hai người này đã trải qua có thể nói là một truyền kỳ thiên lôi cầu huyết, hiện giờ Quý Thừa lại cầu hôn, có thể nào bị từ chối hay không?”

“A, mau nhìn xem! Cô Diệp gạt đầu rồi! Nhưng anh Quý vẫn còn quỳ, dường như chưa cảm nhận được chuyện này... Vâng, hiện tại anh ấy đang đứng lên, anh ấy đã ôm lấy cô Diệp rồi!”

“Bên kia, các vị hãy nhìn, mau nhìn sang bên đó! Một bé gái đang chạy về hướng họ.”

“Mẹ ơi!”

Diệp Nghi và Quý Thừa đồng thời xoay người lại, nhìn thấy Mạch Miêu đang vui vẻ chạy đến, trong tay còn nắm chiếc bong bóng hình trái tim cực lớn. Cách đó không xa, A Phi còn đang bưng mặt, nhìn say mê.

Diệp Nghi khom người, bế Mạch Miêu lên: “Cung à, sao con lại đến đây?”

“Đi A Phi nói, sau này chúng ta sẽ sống ở nhà chú đẹp trai luôn.” Mạch Miêu cười ha ha, “Ngoại trừ sự đồng ý của mẹ, con cũng có lời muốn nói với chú đẹp trai!”

Về mặt Quý Thừa đột nhiên có hơi căng thẳng. Diệp Nghi khó hiểu: “Mạch Miêu muốn nói gì?”

Mạch Miêu không để ý đến cô, chỉ nghiêm túc nhìn chăm chăm Quý Thừa. Đột nhiên, cô bé nghiêng người, chồm về phía Quý Thừa: “Ba ơi!”

Quý Thừa đứng sờ tại chỗ, hồi lâu vẫn không có phản ứng.

Mạch Miêu chu môi: “Lúc trước chú đẹp trai có nói, khi nào con cảm thấy chú là người thương con nhất, là có thể gọi bằng ba. Gần đây mẹ có kể cho con rất nhiều chuyện xưa, con phát hiện đã lâu đã lâu trước kia, chú đẹp trai đã rất yêu con rồi. Chẳng lẽ bởi vì có em rồi, chú đẹp trai lại không thương con nữa, không muốn làm ba của con nữa à?”

“Sao vậy được.” Tiếng Quý Thừa rất nhỏ, rất thấp, roi rung rung: “Cung à, ba vẫn rất rất yêu thương con.”

“Vậy tốt quá! Ba ơi!”

“... Ừ.”

“Ba ba!”

“Ừ, cung à.”

Trên màn hình tivi, một nhà ba người ôm lấy nhau, không chừa một khe hở nào. Sau lưng họ, tòa thị chính to lớn như được dát ánh vàng, tấu lên khúc nhạc chúc phúc mãi mãi vĩnh hằng.

Quý Thừa nhìn hình ảnh tốt đẹp kia, cho đến khi tin tức kế tiếp cắt ngang, mới giờ điều khiển lên tắt ti vi.

Bên cạnh bàn làm việc, trợ lý Triệu Dương khẽ thở dài: “Họ cuối cùng cũng về với nhau, cuối cùng anh cũng có thể yên tâm rồi.”

Tầm mắt Diệp Tông dừng trên màn hình tivi đen thui. Sau hồi lâu, anh cười nhạt: “Đúng vậy.”

Diệp Nghi có chỗ đi về, anh thật sự không còn chút vướng bận nào. Trên đời này, giống như không còn thứ gì liên quan đến anh nữa.

Triệu Dương im lặng chốc lát, cuối cùng vẫn nói ra miệng: “Anh, sau khi chúng ta thu mua lại hết sòng bạc của Quý thị, thì tất cả sòng bài ở Macao này đều nằm trong tay anh. Người ngoài nhìn vào, đối với anh cũng không yên lòng. Cây to đón gió, địa bàn càng lớn, kẻ thù sẽ càng nhiều. Em biết, chí lớn của anh vốn không ở đây. Đi đến hôm nay đều là vì Diệp Nghi. Hiện giờ Diệp Nghi và Quý Thừa đã quay về bên nhau, anh, anh có phải cũng nên suy nghĩ cho chính mình không?”

“Tôi như thế nào cũng không sao cả.”

Diệp Tông xoay ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt trời chiều ngã về tây, mắt nhìn nơi đâu, cũng là Macao ánh vàng rực rỡ. Anh ngược sáng, bóng dáng thon dài tối đen và sâu nặng, cô đơn hoàn cô đơn.

“Em gái và Quý Thừa cách phạm vi sòng bạc càng xa, tôi lại càng không thể buông tay. Dù sao họ cũng lẫn lộn ở trong đây nhiều năm, đặc tội bao nhiêu người, bị moi móc bao nhiêu nhược điểm. Ngộ nhờ có người quay về tìm họ tính sổ thì sao? Tôi hy vọng họ có thể thoải mái, sống một cuộc sống giản dị, cho nên càng phải ở lại, giúp họ dọn sạch chương ngại.”

“Anh... Cô Diệp có một người anh trai như anh, thật sự rất may mắn.”

“Không, là tôi phải cảm ơn nó. Tôi đã sớm không lưu luyến gì trên cõi đời này, có thể làm gì cho nó, tôi còn cảm thấy bản thân mình sống có chút ý nghĩa hơn.”

Vừa nói xong, không ai nói gì nữa. Đồng hồ quay một vòng, Diệp Tông phát tay: “Không còn sớm nữa, cậu tan ca đi, không cần phải ở đây với tôi.”

“Dạ, anh.” Triệu Dương dừng một chút, nói, “Anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút, chăm sóc bản thân nhiều hơn.”

Nói xong, anh ta xoay người chuẩn bị ra ngoài. Vừa định mở cửa, điện thoại đột nhiên reo vang. Triệu Dương nhìn thoáng qua, vội vàng quay trở lại: “Anh, đã xảy ra chuyện!”

Diệp Tông nhận máy, nhìn thấy chữ hiện trên màn hình, nhất thời giật mình: đầu tư nước ngoài bị tập kích, phía chính phủ tham gia vào, tập đoàn Diệp thị có thể gặp khủng hoảng? Sòng bạc của Macao sẽ biến động?

“Anh!” Triệu Dương lắp bắp nói, “Chuyện này nhất định là nhắm vào Diệp thị chúng ta! Xem ra, Diệp thị làm ăn quá lớn, đã có người không nhìn nổi nữa rồi!”

“Đúng vậy.” Diệp Tông cười đáp lời, quay đầu nhìn ra ánh tà dương bên ngoài cửa sổ.

Phong ba mưa máu của Quý Thừa và Diệp Nghi đã qua đi, còn của anh, chỉ vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Về Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

